

“வாழ்கவந்தணர்வானவரானினம்
வீழ்க்கண்புனல்வேந்தனுமோற்கு
ஆழ்க்தீயதெலாமரனாமே
சூழ்கவையசமுதயாதிர்கவே”

ஞானசாகரம்.

இப்பத்திரிகை, தன்களவிசேடமாகவெடுத்து விவகரிக்கப்படும் பிரபல சமயக்கோட்பாடுகளைத் தூலவகையானுஞ் சூக்கும வகையானும் ஆராய்ந்து உண்மைப்பொருள் வலியுறுத்துந் சாகரம்போலப் பொருள் விரிந்து செல்லுந்தன மாட்சிதெரிப்ப ஞானசாகரம் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. ஏன்னை? இவ்வுலகின்கட் பலவேறுபடப் பரந்துகிடக்குஞ் சமயங்களினல்லாத் தம்மை ஆறுசரித்தொழுதும் ஆன்மாக்களின் பக்குவ முறைமக்கேற்பவும் அப்பக குவமுறைமையால் அவரறிவுவிரிந்தெசுல்லுநதன்மக்கேற்பவும் காமும் ஒரு நெறிப்படாறாய்ப் பலநெறிப்பட அகன்று நாகராம நுகலிய பொருளாய் உண்மைபெனத்துணரிந்து ஆராய்ந்து அனைவதம்மாறுறுதிதொண்டி உய்யுநெறி தேடுகின்றன; இங்ஙனம் ஒன்றி ஒன்று மறுதலைப்பட்ட இலக்கணங்களுடைய வாயினும், ஒன்றி ஒன்று குறைந்த குணங்களுடையவாயினும், ஒன்றி ஒன்று யாத குணங்களுடைய வாயினும் எல்லாச்சமயங்களும் மெய்சமயங்களேயாய், எல்லாம விழி பேற்றின்கண் உய்க்கும் வழிகளுநுறைகளுமேயாய், முழுமுதற் பெருங்கடவுளாகிய தந்தையை ஆன்மாக்களாகிய பகங்குழலிகள் சொல்லி நனைபுங்காறும் அறிவுந்தருவ வளர்க்குந் தாய்மார்களேயாய் விளங்கு வனவாகலின் அச்சமயப்பொருள்களை விலலாம் ஒருங்கே தொகுத்து அவற்றை உண்மையானாய்ந்து இனபுறுதல் ஒருதலையான் வேண்டும மாகவினென்பது.

ளிப்

இனி உவர்திருந்துண்ணுதற் கினியாத பூதசாகரம்போலாது உள்ளே மென்னுங் கொள்கலத்தாற் றன்னை முகந்துண்பார்க்குப் பரஞான பண்டிதத்தையூட்டிக் கழிபெருஞ்சுவையந் துறுதிக்கட்டும் பெருமைத் திருதியுப இது ஞானசாகரம் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று; பூதசரித்ததை எல் வெளிப்

அப்பூதநீர்ச் சாகரம்போலாது ஆன்மாவின் ஞானசரீரத்தை வளர்க்கும் ஞானநீருடைமையானும் இது ஞானசாகரம் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று; இன்னும் பூகசரீர்க்கட்பொறிக்குமாத்திரமே வரையறைப்படாது விரிந்து ஆன்மவழிவான் வரையறுக்கப்படும் பரப்புடைய அப்பூதசாகரம்போலாது அவ்வான்மவழிவானும் வரம்புறுத்தியிடப்படாததன்று கிடக்கும் பெரும் பரப்புடைய தீப்பியசாகரமாதலானும் இது ஞானசாகரம் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. இனி அப்பூதசாகரம் மாக்கலஞ்செலுத்துதல் வல்லா நொரு மீகாமன் தன்னைக்கடாது அப்பாற்படுங் கண்டங்களைக் காண்டற் குத்தான் ஏதுவாதல்போல இறைவன் நிறுவருட் பெரும்புணைபற்றித்தன்னைக்கடக்கவல்லார்க்குப் பத்திமார்க்கத்தைத் தந்து அவ்விறைவன் நிறுவடிப் பேரின்பமுத்தி யுலகைத் தலைக்கூடச் செய்தற்குத் தானேதுவா கலான் இஃது அச்சாகரத்தொடு சாமியம்பெறுவதுஉமாயிற்று; பல்வகைப்பொருளுந் தன்னகத்திடக்கித் தன்பொருள் வேண்டுவார் வேண்டு வகையானெல்லாம் நல்குந்திருவுடைய அப்பூதசாகரம் போல இதுவுந் தன்னை யாராய்வாறிதிற் முறைமைக்கேற்ப அச்சேதன தத்துவங்கண் முதற்சேதனதத்துவங்க ளிறுதியான பொருளியல் தெளிதர வுனாதருத லானும் அதனோடொப்புமை யுடையதாயிற்று; அது பெரும்பெயரொழி லிக்குப் பேரூண்டந்து அம்முகத்தான் மாயிருஞாலத்து மன்னுயிர்த்தொ குதியையேயாமபி வளம்படுக்குமாறுபோல இஃதான்மவழிநிற்கு ஞான மழையூட்டி யான்மாவை யுரம்படுக்கும் பெற்றியுடைமையானும் அவ்வா ரொப்புமையுடைய தாயிற்று.

இனி, இத்தலைமைப்பெயர் முதனின்ற 'ஞானம்' என்னுஞ்சொ 'மெய்ஞ்ஞானம்' 'அஞ்ஞானம்' என அடைமொழிகொடுத்தது விசேடிய வழியெல்லாம் மெய்ஞ்ஞானப் பொருணாகலுமாறு 'இவன் ஞானமுடையான்' 'இவன்ஞானி' என்றற்றொடக்கத்துலகியல் வழக்கானும் "ஞானத்தின் நிறுவருவை" "ஞானக்கண்ணினிற் சிந்தைநாடி." என்றற் றொடக்கத் துச்செய்யுளியல் வழக்கானுந் துணியப்படும். எனவே, பாசஞான பாச ஞான வியல்பெல்லாம் எஞ்சாது விளங்கக்காட்டி அம்முறையாற் பதி ஞானமெய்ம்மை புலப்படுக்கும் ஒழுகலாறுடையது 'ஞானசாகரம்' எனப் பெயரிய இப்பத்திரிகையா மென்பதினிது விளங்கும்.

இனி அப்பாசஞானத்தின்கட்படும் பெளதிகசாத்திர தருக்கசாத்திரவரலாறுகளும் வியாகரணமுறைகளும் காவியறுட்பங்களும் ஆலங்கார கைகளும் சடவுலகவியல்பும் அதன்முதலாகிய மாயையினிலக்கணமும் வும் இதனுள் ஆங்காங்குத் தந்துவிளக்கப்படும். இனிப்பாசஞானத்தின் ரிவனவாகிய வேறுவேறு சமீபத்தார்கூறுந் தேகான்மவாதம் இந்நம்மவாதம் அந்தக்கரணம்மவாதம் பிராணம்மவாதம் ஏகான்மம் பல்வதிப்படுவனவுஞ் சித்தாந்தசைவவாதீத வான்; நிலக்கண

மும் பிறவுந்தந்த விரிக்கப்படும். இனி யிவற்றினதீதமாகிய பதிஞான வியல்பு அவ்வச்சமபத்தார் கூறும் ஈசுவிலக்கணவரலாறு விரித்து அம் முகத்தார் சித்தார்த்தசைவப் பதிப்பொருணிச்சய முறைபற்றி யறிவுறுக் கப்படும்.

இங்ஙனம் உலகெங்கணும் பரந்துகிடக்குஞ் சமயஞானமுழுவதும் தன்னகத் தடங்கக்கொண்டு தானவற்றிற் கதீதமாம் உன்னதநிலைமேற் கொண்டு விளங்குஞ் சித்தார்த்தசைவமொன்றே மெய்ஞ்ஞானமாய்நிலையுத லுற்று ஞானமங்கள வுருவினதாய் விரிதலானும், பூகசாகரத்தோ டொரு வாற்றான் ஒன்றுமையுறுதலும் ஒருவாற்றான் வேறுமையுறுதலுமுடை மையானும் இது ஞானசாகரம் என்¹ ந்தலைமைப்பெயர் புனைந்து செந்தமிழ் மொழிவளமளாவி, அன்புள்ளக்கமலங்கள் தளையவிழ்ந்தன்புநிறை யொ முக்கிக் கமழவும் சமயவாதிக ளொருமைக்கருத்துற்றுச் சித்தார்த்தசைவ வுறுதிப்பொருண்மை தேர்ந்து² அகங்கனிப்பவும் சமயஞானமுணரப்பெறு தாரிதன்கண் அதனை வாரிமுகந்துண்டு தக்கெழிந்து குதூகலக்கொள் ளவும் தமிழ்க்கல்விவளஞ்சிறப்பிழையும் மாணக்கர் குழாமிதனை விரையக் கற்றுத் தம்புலமை நிரப்பிக்கொள்ளவும் நல்லுதவிபுரிந்து, நலம்பல பெருக்கி யாண்டும் பரந்துலாவுவதாயிற்று.

கௌரவாபிமானசீலர்கள்.

சமயஞானவிரிவுணர்த்தி யுறுகிகூட்டும் பத்திரிகைகளை இச்செந் தமிழ்நாட்டிற் காண்டலரிது. ஒருகால் ஒன்றிாண்டுதேர்ந்நி நடைபெறி னும பொருள்தந்து உபகரிப்பாரின்மித்தனாந்து பருவமுதிரா முன்னரே மறைந்துபோகின்றன. இதனை யுணர்ந்து நிரவியையபகாரம் புரிந்து ஊக்க முறுத்துங் கனவானகள் சிலரைத்தெரிந்து அவர்க்கெல்லாம் விஞ்ஞாப னம் ஒன்றெழுதி யனுப்பினேம். அக்கனவான்கள் அதனைப்பிரியமாக ஏற றுக்கொண்டு அதிற்கண்டவாறு உபகரித்திட்டார்கள். இங்ஙனம் உபகரித் திட்ட கனவான்களின்பெயரும் அவ்விஞ்ஞாபன கடிதமும் இப்பத்திரி கையின்மேற்கடிதத்திற் பதிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன.

இங்ஙனம் உபகரித்திட்டகனவான்களுள்ளும் விசேடமுயற்சிமேற் கொண்டு தாமேயுபகரித்தும் பிறனாயுபகரிக்கும்படி செய்வித்தும் இன னுமுயல்வதாக வாக்களித்தும் ஊக்கமூட்டிவரும் திண்டிவனம், சூப்பர்வை சர் ஸ்ரீமான் கு - சிங்கராவேலுமுதலியாரவர்களுக்கும், நாகை வெளிப் பாளையம், சைவசித்தார்த்தசபை மெம்பர், ஸ்ரீமான் - மதுரைநாயகம்பிள்ளை அவர்கட்கும், சென்ட்ஜேஸ்ப்காலேஜ் தமிழ்ப்புலமை நடாத்தும் பண்டி தர் ஸ்ரீசுவரிநாய பிள்ளை அவர்கட்கும் எம்மாற்செய்யக்கிடந்த பிரதியுப காரயின்று. ஸ்ரீமதுரைநாயகம் பிள்ளையவர்கள் நன்முயற்சியால் வெளிப்

பாணையம் சைவசித்தாந்தசபையாரும் இதனை யாதரிக்க இயைந்துதொகையுதலியிட்டார்கள். இப்பிள்ளையவர்களும் முதலியாரவர்களும் நன்மாதிரிகடைப்பிடித்துச் சைவசித்தாந்தச் செல்வர்களெல்லாரும் முயன்று இதனை யாதரிக்கப் புகுந்திவராயின் இப்பத்திரிகை தழைத்தாங்கி நிலவிடுமென்பதற்கு ஐயமென்னை? நாகை வெளிப்பாணையம் சைவசித்தாந்த சபையாருபகரித்திப்பத்திரிகையினைத் தமக்கு முரிமையாக்கிக் கொண்டவாறுபோலத் திரிசிரபும், உறையூர், சேலம் கோயமுத்தூர் தூத்துக்குடிமுதற் பலவிடங்களிலுமுள்ள ஏனைச் சைவசித்தாந்தசபையாரும் உபகரித்தினைத் தங்கடங்கட்கு முரிமைசெய்துகொள்வராயின் சித்தாந்த சைவப்பிரசாரகம் இனிது நடைபெறுதற் கேதுவாமன்றோ? அல்லதூஉம், வேறுவேறு டிடங்களிலிருந்து சைவநீதியிடம் அச்சபைகளெல்லாம் இம் முகத்தான் ஒருங்கு திரண்டென்கிற குபகரிப்பதா யேற்படுமன்றோ? இவையெல்லாமுணர்வோடுதனைச் சபையிலுள்ள அன்பர்களு மிதனை யாதரித்துப் புகழும் புண்ணியமு மெய்துவாராகவென்று திருவருளைச் சிந்திக்கின்றேம்.

இனி, இப்பத்திரிகை தொடங்குதற்கு முன்னரே பொருளுதவி செய்த கேளரவாபிமான சீலர்த்குப் பலமுறையாலும் வந்தனஞ் செய்யக்கடமைப்பட்டிருக்கின்றேம். கேளரவாபிமான சீலர் தொகை பெருக்க முறுதலே பத்திரிகைக்குப் பலமாதலால் பிரபுக்களாயுள்ள கனவான்களெல்லாரும் இதனைக் கேளரவித்தாதரிப்பார்களென்று விஞ்ஞாபனஞ்செய்துகொள்கின்றேம்.

வேதாகமோக்த சைவசித்தாந்தசபை.

இப்பெயர் பூண்ட சித்தாந்தசபை, கடந்த முப்பது வருடங்களாக இத்தென்னாடு முழுவதூஉம் உபநியாஸங்களானும் நூலுரைகளானும் சைவப்பிரசாரகம் செய்து போந்த சிவாறுபூதசெல்வரும, என் ஆசிரியருமாகிய 'வைதிக சைவ சித்தாந்த சண்டமாருதம்' ஸ்ரீமஸ்ரீசோமசுந்தரநாயகரவர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு நடைபெறுவது.

அப்பெருந்தகையார் சிவசாயுச்சிய முற்ற பின்பு அச்சபையை அபிமானித்திருந்தவர்களெல்லாரும் ஊக்கங்குன்றி அதனை அபிவிருத்தி செய்தற்குரிய நன்முயற்சி பொன்றுஞ் செய்யாமற் சோம்பலுறுவாராயினர். நாயகரவர்கள் ஜீவகதையிலேயே சைவாபிமானிகளிருப்பவர் தம் அபிமானத்தைச் சிறிது சிறிதாய் நழுவவிடுவாராயினர். வேறு சிலர்நாயகரவர்களைக்கண்டு விட்டால் அவர்கள் மனமகிழுமாறு இன்சொற் சொல்லி ஆரிய காரியங்களையும் முடிப்பது போல் உறுதிமொழித்து அவர்களைக் கண்ணிடத்தில் தாம் ஈட்டிய பொருளையே தெய்வமாகக்கொண்டு 'தாம்

சொல்லியவற்றை மறந்தொழுகுவா. வேறு சிலா 'சைவமாவது சிவமாவது நமமுடைய கைப்பொருளுக்கு நஷ்டமனறேநேருகின்றது, சபையும் வேண்டாம் ஒன்றும் வேண்டாம்' என்று சொல்லாராயினா, நாயகரவாகளுக்குத் தொண்டுசெய்து சித்தாந்த சைவ வுணர்ச்சி பெற்றுக்கொண்ட வேறு சிலா தாநகாமும் நாயகரவாகளாய்விடல வேண்டுமென்று பேராசைகொண்டு தாமே யாகவாகுப பிரசங்கங்களை செய்தலும் அபபிரசங்கங்களிலும் வேறிடங்களிலும் நாயகரவாகளைப் புறம்பழித்துக் குருகதுரோகஞ் செய்வாருமாய் ஒற்றுமையழிந்துபோயினா இனி நாயகரவாகளுக்குப் பின்பாவது அச்சைவாகள் தமமுள் ஒற்றுமையுடையராய வாழ அமியாமல் தமக்குள்ளேயே கலக்கக் கிடீர்த்துத் தாநதாமே சைவபிரசாரகராதல் வேண்டுமென ஆவேசங்கொண்டு ஆங்காவகுப பிரசங்கங்கள் செய்காரவாரிக்கின்றனா. இவ்வனம் ஒழிவார ஒழியச் சபையின் பலம் குறைந்திருப்பதனால் நாயகரவாகளிடத்தில் ஆசாரிய விசுவாசம் பாராட்டிச் சைவசமயப்பிரகாசத்தினையே விரும்பியிருக்கும் சில உத்தம சிவாபிமானிகளொடு கலந்து யோசித்து இச்சபையை மறுபடியும் அபிவிருத்தி செய்தற்குரிய சில ஏற்பாடுகள் செய்திடவேண்டும். அவை வருமாறு:—

1. 'ஞானசாகரம்' எனப்பெரிய நமது பத்திரிகை 'வேதாகமோக்தசைவ சித்தாந்த சபை' யின் பிரசுரமாகவ் கொள்ளப்படும்.

2. இச்சபைக்கென்றே வேறு மெம்பர்களைச் சேக்கிறதல் கூடாமையால் இப்பத்திரிகையின் கையொப்ப நண்பர்களெல்லாரும் இச்சபைக்கும் மெம்பர்களாகக் கொள்ளப்படுவா.

3. இப்பத்திரிகையின் 'கௌரவாபிமான சிலாகள்' இச்சபைக்குக் 'காரிய நாயக சபையா' ராகவும், 'பத்திராதிபா' 'காரியதரிசியா' ராகவுகொள்ளப்படுவா.

4. நாகபட்டினம் முதலிய இடங்களிலுள்ள சபைகளெல்லாம் ஸ்ரீஸ்ரீநாயகரவர்கள் நனமுயற்சியினாலேயே ஏற்படுத்தப்பட்டு நிலவுதலானும், அச்சபையாரெல்லாரும் நாயகரவாக்கு நன்றி செலுத்தக்கடமைப்பட்டிருத்தலானும் அச்சபைகளெல்லாம் இவ் 'வேதாகமோக்த சைவ சித்தாந்தசபை' க்கு அங்கங்களாய்ப்படி அச்சபையார் அனுகூலத்திருநலவேண்டும். அவ்வாறு செய்தலால் அச்சபைகளெல்லாவற்றினுடைய சமூகமே 'வேதாகமோக்த சைவ சித்தாந்தசபை' எனப்பட்டு எல்லாச்சபையாரும் ஒற்றுமைகொண்டு சைவஸ்தாபனஞ்செய்வதாய் மதிக்கப்பட்டு உலகெங்கணும் சைவம்பரவும்.

5. அவ்வச்சபையாரும் பிறரும் தங்கள் தங்களால் இயன்றவளவு பொருளுதவியிட்டால் அப்பொருள் கைக்கொண்டு இச்செனையோ நகரத்தினை ஓர் அழகிய மாளிகை அமைத்து அதில் சமயாசாரியா சந்தனாசாரியா திருவுருவப்படங்களும ஸ்ரீ ஸ்ரீ நாயகரவர்கள் திருவுருவப்படமும் எழுந்தருளச்செய்து அந்நுடன் இப்பத்திரிகா பிரகடனத்திற்கும் வேறுவேறு சைவதூதர் பிரகடனத்திற்கும் உபகரணமாக ஓர் அச்சியந்திரசாலையும் ஸ்தாபிக்கலாம்.

6. இச்சபையின் சார்பாக மாதமொருமுறை தலைநகராகிய இச்சென்னையில் ஒரு மகோபநீயாஸஞ் செய்யப்படும். அங்ஙனஞ் செய்யப்படும் உபநீயாஸங்களை இப்பத்திரிகையில் வெளியிடப்படும்.

7. வருடாந்தங்களில் எல்லாச்சபைகளும் ஏகோபவித்து எங்காவது தலைநகரங்களில் 'வேதாகமோத்த சைவ சிந்தாந்த சபை' என்னும் பொதுப்பெயராலொருங்கு கூட்டப்பட்டு உற்சவங்கொண்டாடப்படும்.

8. இங்ஙனம் ஒழுங்குபடுத்தி நடத்தப்படும் "வேதாகமோத்தசைவ சிந்தாந்த சபை" க்குத் தஞ்சைபைளை அங்கங்களாக்க விரும்புவார் இப்பத்திரிகையைக் கௌரவித் தமிழாணிக்கவேண்டும்.

9. இன்னுமிதனைப்பற்றி விவரமறிய வேண்டினாலும் இச்சபையிற் சேர வேண்டினாலும் எமக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளலாம்.

சோமசுந்தரவிஜயம்.

சுதந்தாவதி வைதிகசைவ சிந்தாந்தத்துறைகளை அறியமாட்டாராகிய வேறு சமயிகள் அச்சிந்தாந்த சைவத்தின்மேல் நியாயவிரோதமாக வெளியிட்ட துருகவாதங்களை உபநீயாசங்களானும் தூலுரைகளானும் மறுத்து ஒழித்துச் சிந்தாந்த சைவப் பொருண் மெய்மை யாரும் எளிதில் அறிந்து உறுதி கூடுமாறு அரிய சைவம்பிரசாரகம்செய்து போந்து செவாய்ச்செய்யெய்திய "வைதிகசைவசிந்தாந்த சண்டமாருதம்" ஸ்ரீலக்ஷ்மீ சோமசுந்தரநாயகரவர்கள் சரிதம் மிகவும் அருமைபெருமையுடையது. ஆதலால் அதனை எழுதி முடிப்பிக்கவேண்டுமென்னும் அவாபெரிதுடையராகின்றார் பலர். அதனை அவ்வாறே முடிப்பதற்கு நமதுபத்திரிகை பெருஞ்சாதனமாயிருத்தலால் இதனைப் பலபடுத்திக்கொண்டு நாயகரவர்கள் சரிதத்தைச் சிறிதுசிறிதாக எழுதி இதன் கண்வெளியிடும் நோக்கமுடையோம். நாயகரவர்கள் தமது இளம்பருவமுதற்கொண்டு இதுகாறும் பிரசுரித்த பத்திரிகைகள் புத்தகங்களையும் சரித்திரக்குவேண்டும்பொருட் குறிப்பு முதலிய பிறகருவிகளையும் ஒருங்குதொகுத்து வருகின்றோம். நாயகரவர்களை நேரிற்சென்று பழகியும் அவர்கள் ஆங்காங்குப்புறச்சமய நிராகரணஞ்செய்து சைவசிந்தாந்தம் நிறுத்திய வரலாறு நன்குணர்ந்தும் இருக்கும் நண்பர்கள் தாம் தாம் அறிந்த வற்றை எழுதி எமக்கு உபகரிப்பார்களாயின் அவர்செய்யும் அந்நன்றியைப் பெரிதாக மதித்து இன்ன இன்ன விஷயம் இவரிவரால் உபகரிக்கப்பட்டது என்பது உம்ஆங்காங்குக்குறிப்பிடுவோம். மறுபத்திரிகையில் எம்மிடத்திருக்கும் நாயகரவர்கள் புத்தகங்கள் பத்திரிகைகண் முதலியவற்றின் பெயரட்டவணை வெளிவரும். அதிற் காணப்படாத வேறுபத்திரிகைகள் புத்தகங்கள் முதலியவற்றைவைத்திருக்கும் நண்பர்கள் அவற்றை எமக்குத் தருவாராயின், சரிதம் முடிந்தவுடன் திரும்பவும் அவற்றை அவர்கட்குச் சேர்ப்பித்து வந்தனஞ்செய்யக் கடமைபட்டுள்ளோம்

சகலோபாசனே.

அசேதனவருவமாகக் காணப்படும் இத்துலவுலகம்போற் காணப்படுவதுமன்றாய், அசேதன வருவப்பொருள்களாகிய வாயு ஆகாயம் போலுணர்ந் துணாக்கப்படுவது மன்றாய்ச், சேதனவருவ வான்மதத்தவம்போ லறிந்தனுபவிக்கப் படுவதுமன்றாய்ச், காண்பதற்கெல்லாம் அப்பாலாய்க்கேட்பதற்கெல்லாம் அதீதமாய், உரையாவதுசென்று முடிவிடங்கடந்ததாய் மனவுணர்வுசென்று பற்றுதற்கு அப்புறமாய், அறிவீனுளறிவாய் ஆன்மாவீனுள் அந்தரானமாவாய்ச், சருவவுலகங்களுஞ் சருவவண்டங்களுஞ்சருவ வான்மாக்களுந் தனது சிதாகாச வியாபகத்தின்கண்ணே மடங்கி யடங்கிகிடப்ப ஆவற்றிஜ்மேல் விரிந்து சென்று முடிவிடமறியப்படாத வியாபசமுடையதாய், ஞான மங்களு சாரூபமுடையதாய்ச் சருவசத்தியுடையதாய் ஆனந்த நீரமபித ததுமபுந் திப் பியசு ரமாய்ப் பரமசருணந்தியாய் விளங்கும் முழுமுதற் கடவுளைச் சிறுகிய அறிவுஞ் சிறுகியதொழிலும் சிறுகியறிந்ததனையும் மறந்து மறந்தறிதலும் மயங்கியறிதலு முடைய கிஞ்சிஞ்ஞராகிய ஆன்மாக்கள் உணர்ந்து வழிபடுதல் கூடாமையால், அருட் பெருங்கடலாகிய அவ்விறைவன தன்னை யவ்வான்மாக்களுணர்ந்து உபாசித்து உய்யும் பொருட்டு ஒரோர் காலங்களி லோரோரிடங்களில் ஒரோரன்பர்க்குக்கன்றை நினைந்து வரும் புனிதரூப்போலவும் விறகின்கட்பிரந்த திப்போலவும் மேரின் கட்டிரண்ட வெண்ணெய் போலவும் வித்தின்கட் பிழிந்தெடுத்த எண்ணெய் போலவும் வெளிப்பட்டு அவாசகு அறுக்கிரகஞ்செய்த அருட்கருணைத் திருக்கோலங்களை மெய்யன்புடையராகி மனவொருமைப்பாடு கொண்டு தியானஞ்செய்து நாவுகா குழறக் கண்ணீருக கம்பலையுந் தவறுதற்பின்றியே நிகழவுபாசித்து வழிபட்டுச் சிவபோத நிவர்த்திச் சிவபோதப் பிராப்தி பெறஞ்சன்மார்க்கருறைதான் சகலோபாசனையாம். இவ்வனம், விறகின்கண் மறைந்து கிடக்க தீ அவ்விறகினை ஒன்றோடொன்று தேய்த்துக்கடைந்த வழி அதிறோன்றி நின்றவாறு போலவும் பாலின் கண் மறைந்து அளவி நிறைந்த நெய் அதனைக் காய்ச்சிக் கடைந்தவழி யதன்கண் வெளிப்பட்டு நின்றவாறுபோலவும் யானமும் பரந்து வியாபிக்கும் ஈசுரன், ஆன்மாவைக் கீழ்மரணியாகக்கொண்டு பிரணவ வுணாச்சியை மேலரணியாகக்கொண்டு அன்பென்னுங் கயிறு கட்டியிழுத்துக்கடையவே வெளிப்பட்டுத்தோன்றின் றனுக்கிரகஞ் செய்வானென்பது பற்றியே, “விறகிறநீயினன பாலிற்படுநெய்போன், மறையநிறைநளன மாபணிச் சோதியான், உறவுகோனட்டுணர்வுசயற்றினன், முறுகவார்க்கிககடைய முன்னிறகுமே” என்னுந்தேவாரத்திருவாக்கும், “இரகதரந்துருகவென்மனத்துள்ளே யெழுங்ன்ற சோதிபய்யமையோர், சிரந்தனிற்பொலியுந் கமலச் சேவடியாய் திருப்பெருகதறையுறையெனே, நிரந்தவாகாய நீர் நிலந்திகாலாயயைவல்லைய யாங்கே, கந்தத்தோருருவே, கனித்தனனுண்ணைக்கண்ணுறக்கண்டு கொண்டிந்தே” எனவும் “சோதியாய்த்தோன்றுமுருவமே யருவாமொருவனே சொல்லுதற்கரிய, வாதியே” எனவும் போந்ததிருவாசகத்திருவாக்கும், “நிறுத்திடு நினைத்தமேனி நின்மலனருளிஞலே” என்னுஞ் சிவஞான சித்தித்திருவாக்கும், “சூகூநரணிகுக்ஷாபு ணவ்வொதூராரணிஃ ஐநநிஜ்யநாஹுஸாஹுஸாநுஹதிவாயிதஃ” என்னுங்கவல்யோபநிடதத்திருவாக்கும், “ஹுஷெஹுஷாரணிகுக்ஷா புணவ்வொதூராரணிஃ யுநநிஜ்யநாஹுஸாஹுஸாஹுஸாநுஹதிவாயிதஃ” எனும்படியும்

ஞானசாகரம்.

ஸலி-ராவஸொதஸூரணீஷ-வாமி || ஸலவஸூ-தூ-திஜாயதெஸு
 வஸெதெஸெதெஸவஸொதெஸவஸொதி || ஸலவ-ஸூ-விநூ-தூ-தெ
 ஸூ-ரொஸலி-ராவஸொதெ' என்னுஞ்சுவேதாசல, கரோபநிடதத் திருவாக்கும்
 எழுந்தன. 146

இங்ஙனம் காணவுங்கருதவும் வாராத முழுமுதற்பெருங்கட லுளைக் காணவுங்
 கருதவும் எளிதாகிய உருவத்திருமேனியிற்கொண்டு வழிபடுஞ் சன்மார்க்கச் சகனோ
 பாசீனையியல்பு அறியமாட்டாத வேறு சமயத்தார்சிலர், இந்துக்கள் கேட்கலமாகிய விக்
 கிரகாராதனை செய்து ஈசுரனுடைய பெருங்கோபத்திற்கு ஆளாகின்றனாள் என்று இழி
 வாகச்சொல்லா நிம்பர், ரோம், கிரீசு, எகிப்து முதலிய தேசங்களிலுள்ள வர்கள் செய்
 யும் விக்ரகாராதனைபோல்வதன்றிப், பரதகண்டவாசிகளாகிய * ஆரியர் செய்து
 போதரும் சகனோபாசனை ஆழந்த கருத்துடையதாய் முதல்வன் ஓரோர் தீர்ப்பர் பொ
 ருட்டு ஓரோர் காலங்களில் தரித்துக்கொண்டு வந்த அருட்கருணைத்திருவுட வங்களை
 மெய்யன்புடையார் மெய்மையான் வழிபடும் மேம்பாடுடையதாம். பிறதேசங்களி
 லுள்ள பிறமக்கள் இறைவன் அங்ஙனம் திருமேனிகொண்டு அனுக்கிரகஞ்செய்யுந்
 திருக்காலங்களே ஒரு காலத்துக்கண்டறியாமையான் அவர் தாந்தாம் அறிந்தவாறே
 ஒவ்வோர் சித்திரப்பிரதிமைகளை அமைத்துக்கொண்டும், பூளை, பாம்பு, சுண்டெலி
 முதலிய பிராணிகளின் வடிவங்களேத் தாபித்துக்கொண்டும் வழிபட்டு அந்த அசேதன
 வுருவப்பொருள்களின்கண் அன்புடையராய் ஈசுரனையறிந்து வழிபடுத்தருகிய புண்
 ணிய மிலராய் வாளுாராயினர். அப்பிறதேசங்களினும் ஒவ்வோர் காலங்களில் அபர
 ஞானசித்திகைவச்சுவர்களாகிய சில தீர்க்கதரிசிமார்க் தோன்றி ஆங்காங்குள்ள மக்கள்
 உய்யும்பொருட்டாகச் சன்மார்க்க முறைகளையும் அபரஞானமார்க்கங்களையும் உபந்
 நியாவித்து வந்தார்களென்பதை அவரவர் தேசசரித்தர்களானும் சமயசாத்திரங்களானும்
 அறிந்துள்ளோமாயினும், அத்தீர்க்கதரிசிமார்களால், இறைவனுடைய திருக்கோ
 லங்களை நேரே கண்டு வழிபடுதற்குரிய பெரும்புண்ணியமும் பரஞான முதிர்ச்சி
 யும் உடையராகாமையால், அவர் தமக்கு அவ்விறைவன் மேகத்தில் மறைந்து நிந்
 தனுக்கிரகஞ்செய்தானென்றும் வனூத்தரங்களிலும் மலைக்குகைகளிலும் தாம் சஞ்ச
 ரித்துக்கொண்டிருந்த காலங்களிலிறைவன் தமமோடு உலாயாடிய ஞான சப்தவ
 கேட்டாரென்றும் அவர் சமயசாத்திரங்களிற் சொல்லப்பட்டதன்றி, அவ்விறை
 வனேயுருவக்கொண்டு அவர் கண்ணெதிரே தோன்றி யனுக்கிரகஞ்செய்தானென்றும்
 அவ்வாறு அனுக்கிரகஞ் செய்தமுதல்வன் திருவடையாளங்களிவை என்றுங்குறிப்பி
 டப்படாமையான் அவரெல்லாம் ஈசுரனை அருட்கருணைக்கோலங்களான் வழிபடும்
 முறைமையறியாராயினர். அங்ஙனம் அறியமாட்டாத அபரஞானத்தீர்க்கதரிசிமார்க்
 கூறிய உபதேசமொழிகளைக் கடைப்பிடித்தொழுகிய மக்கள் அவர் கூறிய சன்மார்க்க
 போதங்களை மனம் பொருந்த அமைத்து அவற்றின்வழி நடந்து, ஈசுரனைச் சகனமார்க்
 கத்தானறிந்து உபாசிக்கும் முறைமை தமக்கு விளங்காமையால் தமக்கு விளங்கிய
 வாறெல்லாம் வேறு பிறவுருவங்களை அவ்விறைவன் ஞானவுருவங்களாகப்பிறழக்கொ
 ண்டு அவை தம்மையே வழிபடுகின்றனர். இனிப்பரதகண்டவாசிகளாகிய நன்மக்
 கனோ ஈசுரன் ஒவ்வோர் அன்பர்பொருட்டு ஒவ்வோர் காலங்களிற்கொண்ட சகன
 அருட்கோலங்களாகிய சதாசிவன், மகேசுரன், அர்த்தநாரீசுரன், காளி, துர்க்கை,
 உமை, விநாயகன், சுப்பிரமணியன், வைரவன் முதலியவற்றையே உண்மையான் வழி

படுகின்றனர். அங்ஙனம் உபாசிக்கப்படுவனவாகிய சகல வருட்கோலங்கள் தாழும் மெய்யன்புடையார்க்கன்றி யேனையோர்க்கு எளிவந்து விளங்குவன அல்லவாசலான் அவை வெளிவந்து அனுக்கிரகஞ்செய்யப்பெற்ற மெய்யன்பர் தாங்களடவாதே அவ் வருட்கோல அடையாளங்களை அன்புத்தும்பிவழிய ஞானமயமாய் விளங்குந்தமதுதிரு வாக்கால் வருணித்துக்கூறிய முறைபற்றிப் பிறமக்களெல்லாரும் தாழும் உய்யுநெறி தேடல்வேண்டிக் கல்லினனுஞ்செம்பினனுத் திருவுருவங்கள் அமைத்து அவற்றை அதிரகசியதுட்பங்கனோடுகட்டப்பட்ட ஆலயங்களில் எழுந்தருளச்செய்து உபாசனை செய்துவருகின்றனர், இனி இவ்வாறுஇவர் உபாவிக்கும்போதெல்லாம் கல்லினனுஞ் செம்பினனும் அமைக்கப்பட்ட ஐடமயமான அத்திருவுருவங்கள் அவ்வடையாளங் களையுடைய சின்மயமான சகல வருட்கோலங்களை நினைவூட்டி, அவ்வருட்கோலவழி பாட்டினகண் அவர் அறிவைப்பதியச்செய்து அவருக்கு உறுதித்ருதலான் அதுசகலோ பாசனை (Symbolism) என்றுவழங்கப்படுகின்றது. இனிப்பிறதேசங்களிலுள்ளமக்க ளுக்குச்சகல வருட்கோலங்கொண்டு இறைவன் அனுக்கிரகஞ்செய்ததில்லையென்பது மேலே இனிசெய்தது விளக்கிக்காட்டினோமாதலால், அவர்தமக்குத்தோன்றியவாபெ ல்லாங்கற்பித்துக்கொண்ட சடமயமான அவ்வுருவங்கள் தம்மை முதலாகவுடையசின் மயமான சகல வருட்கோலங்களை அவர்க்கு நீனைவிலெழுப்பி அவற்றினை அவற்றின் கட்பதிபுமாறு செய்யமாட்டாதொழியும், ஒழியவே, அவர்கல்லாநுஞ்செம்பாநுமியற் றியவுருவங்களிற் செய்யும் வழிபாடெல்லாம் அச்சடரூபத்தைக்கடந்து ஞானமயமான சித்ரூப ஈசரசரீரத்தின்கட் செல்லாவாய் மடங்கியச்சடரூபமான விக்किரகத்தின்கண் ணேயே செல்லுதலால் அவை விக்किரகாராதனை (Idolatory) என்று வழங்கப்படு கின்றன. இங்ஙனம் பரதகண்டவாசிகளாகிய ஆரியர்கள் செய்தபோதரும் சகலோ பாசனையாகிய ஈசரவழிபாடும், பிறகண்டங்களிலுள்ளவர்களாகிய மக்கள் மேற்கொண் டொழுகும் விக்किரகாராதனையாகிய விக்किரகவழிபாடுந்தம்முள் வேறுபாடுடையவாதல் உணராத இரண்டனையும் ஒன்றுபடுத்தி அவ்வாற்றாளாரியர் மேற்கொண்டு செய்யுஞ் சகலோபாசனைச்சன்மார்க்க நன்முறையையே இகழுதல் பொருந்தாது.

மேலும், ஆரியர்களாகிய நன்மக்கள் சூரியனை வழிபடும்போது அச்சூரியனை ஒரு சரீரமாகவும், பரீகீதன் என்னும் பெயரோடுகூடிய இறைவனை அச்சரீரத்தி னான் ஓர் ஆன்மாவாகவுங்கொண்டு உபாவிப்பர், பிறர் அங்ஙனங்கொள்ள அறி யாமல் சூரியனையே பரமான்மாவெனக்கொண்டு உபாவிப்பர். ஆரியர் சந்திரனை வழிபடும்போது அதனை ஒரு சரீரமாகவும், கோமன் என்னும் பெயரோடுகூடிய இறைவனை அதனுள் வியாபித்த பரமான்மாவாகவுங்கொண்டு உபாவிப்பர். பிற ரோ சந்திரனையே பரமான்மாவாகத் துணிந்து உபாவிப்பர். ஆரியர் இப்பூதசரீ ரத்தின்கண் ஒரு சோன்மாவிருப்பதுபோல அச்சோன்மாவின் கண்ணும் பகபதி யென்னும் பரமான்மாவுள்ளென்று கொண்டு உபாவிப்பர். பிறரோ அச்சோன் மாவையே பரமான்மாவெனத் துணிந்து உபாவிப்பர். இவ்வாதே பிரிதிவி, அப்பு, தேபு, லாயு, ஆகாயமென்னும் ஐம்பெரும் பூதங்களையும் அவ்வமை பெரும் பூதங்களின் தொகுதியாக விளங்கும் இப்பிரபஞ்சத்தினையும் பரமான்மாவின் சரீரங் களாகத்துணிந்து அம்முறையாலவற்றை வழிபடும் ஆரிய நன்மக்கள் உபாசனாமார்க் கத்தினியல்பு உணராத, அவற்றையே பரமான்மாவென உபாவிக்கும் அநாரியசமயி களொடுங்கூட்டி ஆரியனமைக்களையிச்சுவார் உண்மையறியாதவ ராவென்றொழிக. இது பற்றியன்றே ஆங்கிலநாட்டிற் பிரபலபண்டிதராயிருந்த மாகீஸ்ஸுலர் *ஜர்மா

னியதொழிற்சாலைச் சிதர்துண்டுகள்' முதற்புத்தகமுகவுனாயில், 'பாதகண்டத்தில் தழு வப்படும் விக்கிரகாராதனையும் வேறே, ரோம்முதலியதேசங்களில் தழு வப்படுமவிக்கிர காராதனையும்வேறே, முன்னையதிற்பரமான்மாவின் சரீரங்களாக விக்கிரகங்கள் வணங் கப்படுகின்றன, பின்னையதில் விக்கிரகங்களே தவ்வாறு வணங்கப்படுகின்றன; இங் கனமாயின் இந்துமக்களை நாம்குறைகூறுதலெனனை' என்னும் பொருள் தருமாறு எழுதுவாராயினர். இன்னும், அவர் கடைசியாக வெளியிட்டதமது *இந்தியர் ஆறு தத்துவசாதிரங்கள்' என்னும்புத்தகத்தில் தில்வியதாஸ்தந்தரீ என்பவர் எழுதிய: "ஒ ன்றை அறிவதற்குச்சொற்களும் பொருள்களும் அடையாளங்களாக இடப்படுகின்றன; சொல் அடையாளங்கள் செய்யுணர்வுக்குக்கருவியாகின்றன; பொருள்கள் கண்ணறி விற்குக்கருவியாகின்றன. இவையே இவையிரண்டிற்கும் வேற்றமை. சொல் அடையாளங்களாகிய பாஷையை உபயோகிப்பதற்கு எந்தச்சமயவாதியும் ஆசுங்கிக்க இடந் தராதபோது, இறைவனை வழிபடுதற்குக்கருவியாகியபொருளடையாளங்களை ஆசுங்கித் தல் என்னை?" என்னும் விஷயத்தை எடுத்துக்காட்டித் தம் துணிபு நிலையிட்டனர். இவ்வாறு உண்மையாகச்சோதனை செய்ய வல்லார்க்கு ஆரிய நன்மக்கள் பண்டைக்கா ல்தொட்டு அனுசரித்தொழுஞ் சன்மார்க்க முறையாகிய சகலோபாசனை அநாரிய சமயிகள்கொண்டு போற்றும் விக்கிரகாராதனைபோல்வதன் நென்பதூஉம், அது பல வேறுவகைப்பட்டதத்துவதுண்பொருட்பரப்பெல்லாந் தன்னகத்தடங்கக்கொண்டு ஈசு ரனை எளிதுணர்ந்து வழிபட்டு ஆன்மாக்கள் முத்தியின்பம் பெறுதற்கு ஏதுவாகிய உபாசனா நிலயமாமென்பதூஉம் இனிது வீளங்கும்.

இனி மேலே காட்டியவாழத்தில் அநாரிய கண்டங்களில் அபரஞான சித்தி பெற்றுத்தோன்றிய திரீக்கதரிசிகளுக்கு முழுமுதற்பெருங்கடவுள் உருவமாகத்தோ ன்றி அனுக்கிரகஞ்செய்யவில்லை என்றும், ஆரியகண்டங்களிலுள்ள திருத்தொண்டர் களுக்குச்சகன அருட்கோலங்கொண்டு எழுந்தருளிவந்து அனுக்கிரகஞ் செய்தாரென் றுஞ்சொல்லிய விஷயத்திற்குந்தேகம் நிகழாமைப்பொருட்டு அதனை யீண்டெடுத்து விளக்கி ஒரு சிந்திது வலியுறுப்பாம்.

இனி, இறைவன் சகனவருட்கோலங்கொண்டு தமக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்த முறைமையினையும், அங்ஙனம் அனுக்கிரகஞ்செய்யும் வழி இறைவன் கொண்ட திரு வுருவ அடையாளங்கடையுங் கண்டு அறிந்து அனபுவெள்ளம் தம்மிதயம் நிறைந்து தானம்பி வழியப் பாட்டுக்களி லமைத்து வழிபட்ட திருத்தொண்டர் சரிதங்களை ஆங் கிலமொழியிற் பற்பல தேச சரிதங்களையும் ஒத்து நோக்கிப் படிக்கும் பிரபல பண்டி தர்களும் பிரரும் உண்மையாமெனச் துணிந்து தழுவி யொழுதுகின்றனர். இறைவன் தமக்குச்செய்த அனுக்கிரக முறையைத் தாமே தம பாட்டுக்களில் வேறுகாரணமினறி அவ்விறைவனை வழிபடுதல் காரணமாகவே அமைத்துப்பாடுதலா லங்ஙனம் அவர் சொல்லுந் தம்முடைய சரிதங்களை அப்பிரபல தத்துவசாதிர பண்டிதர் உண்மையா மெனக்கொண்டு ஒழுநக் கடமைப்பட்டவராயினர்.

இனி, அவருள் ஒருசாரார் இங்ஙனம் மெய்யன்புடையதிருத்தொண்டர் தாமே கண்டு கூறும் இறைவன் அனுக்கிரக முறையைப் பொய்யென்று ஒழித்துவிடுதற் குக் கூடாமையால், அவ்வடியவர் கண்ட அவையெல்லாம் † உருவெளித்தோற்றங்க ளாவனவன்றிக் கடவுள் தாமே எழுந்தருளிவந்து அவர்க்கு அருள்செய்தனவாகாவெ

ன்று உணாத்துப் பிரதிவாதக் கொடுக்கின்றனர். அவர் சொல்லும் அவ்வுருவெளித் தோற்ற வியல்பை ஓர் உதாரணத்தின்கண் வைத்து விளக்கிக் காட்டுவாம். இராம னுடைய உருவ வழகைக்கண்டு விரும்பி அதனால் தண்டிக்கப்பட்டித் திரும்பிப்போகிய ரூர்ப்பகை தன் மூத்தோனாகிய இராவணனைக்கண்டு அவனுக்குச் சேதையின்போரே யுழை வருணித்து உணாப்ப, அதனைக்கேட்டு மோகாக்கிரந்தனாகிய அவ்விராவணனுக் குச் சந்திரனைப்போற் றெளிந்து விளங்கு சேதையின் முகமும், அம்முகத்திற் குழைச் செவியளவுக் கிழித்துச்செல்லும் கரிய பெரிய வரிகடையொழுகு விழிகளும், முல்லை முகைபோற் குமிழ்த்த மூக்கும், பவளத்தை அறுத்துக்கடைந்து திரட்டிவைத்தாற்போ லும் செவ்வாயும், அவ்வாயினகத்தே முத்துவரிசைபோல் திகழும் பற்களும், பளிங்கு போல் தெளிவாகியகண்ணங்களும், கரிந்து சுரிந்து நீண்டகிடக்கும் மயிர்க்கற்றையும, பிற அங்கங்களும் தன்விழியெதிரே தோன்றக்கண்டு பரவசமுடையனாகித் தன்னரு கே ன்ன்ற தவகையை அழைத்து 'இதோ தோன்றும் இவள்தானே சேத என்பான்.' என்று வினாவினானென்றும், அதற்கு அவன், தான் இராமன்மேற் சுழிபெருங்காதல் கொண்டிருந்தமையால் தன்னெதிரே தோன்றிய அவ்விராமன் உருவெளித்தோற்றத் தைச் 'செந்தாமரைக்கண்களும் செங்கனிவாயும் பரந்து திணிந்த மார்பும் முழங்கால் தடவுத்தடங்கைகளும் உடைய இவனே இவ்விராமனென்பா'னென்று மறுமொழி தந் தானென்றும் பெறப்பட்டன. இவ்வாறு பெறப்பட்ட உருவெளித்தோற்றங்கள் அவ் வவா காதன் மிகுதியால் தோன்றியனவாகையால் அவை உண்மையாகவே வெளிப் பட்ட சகன்கோலங்களாகமாட்டா; இதுபோல, முழுமுதற்பெருங்கடவுளிடத்திற் தம கரு நிரம்பிய துன்பின பெருக்கால் அவ்வடியவர் தாம கண்ட உருவெளித்தோற்றங் களை உண்மையாமெனக்கொண்டு தஞ்செய்யுட்களில் அமைத்துப் பாடினாராகலான், அவர் கண்ட அத்தோற்றங்கள் இறைவன் கொண்ட சகன அருட்கோலத் திருவுருவங் களாமென்று துணிந்துதைத்தல் யாங்ஙனமென்றால்,—கண்ணுக்குமாத்திரமேதோன்றி வேறு இந்நிரியங்களுக்குப் புலனாகாத தோற்றங்களாயின் அவை அவர் கூறியவாறு பொய்யா யொழிந்திடும். அவ்வாறன்றிக் கண்ணினுற் காணப்படும் உருவமும், செவி யினுற் கேட்கப்படும் ஒசையும், மூக்கினுற் கவரப்படுந் திவ்விய மணமும், கையினுற் பற்றப்படும் வடிவமும்பொருண்டு பொருள் விளங்கச் சொற்சொல்லுதலும் நகுதலும் இயங்குதலுமுடைய தோற்றங்களாயின், அவையெல்லாம் அவர் கூறியவாறு உருவெ ளித்தோற்றங்களாமென்பதற்கு ஒருவாற்றினும் ஏலாவாய், இறைவன் அவ்வன்பர்க்கு அனுக்கிரகஞ் செய்தற்பொருட்டுக் கொண்ட ஞானசொருப அருட்கோலங்களேயா மென்பது இனிது துணியப்படும். அப்படியன்று, அவ்வடியவர் தமக்குள்ள அனவிந்த அன்பின் மிகுதியால் தம்மெதிரே தோன்றும் அவ்வுருவெளித்தோற்றங்களை நிற்பன போலவும் நடப்பனபோலவும் பேசுவனபோலவுஞ் சிரிப்பனபோலவும் பிற செய்வன போலவு மெல்லாம் காண்பாராயினரெனின் ;—அது கிடக்க. இங்ஙனம் வாதம் நீங்கு த்தும் நீலும் கிற்பீர்போலவும் நடப்பீர்போலவும் பேசுவீர்போலவுஞ் சிரிப்பீர்போல வும் உண்பீர்போலவும் உடுப்பீர்போலவுக தோன்றுகின்றமையின், நீலும் அங்ஙனம் பொய்யா யொழிந்திடுவீர்போலுமெனக் கடாவுவார்க்கு மறுமொழி கூறலாகாமையான் அவ்வாறு உலகவியற்கையொடு மாறுபட்டு வினாத்தல் போலியாமென்றொழிக.

இனி, இங்ஙனங் காட்டிய தருக்கப்பிரமாணங்களால் தமக்கெதிரேதோன்றும் உருவம் பஞ்சேந்திரியங்களானும் உணரப்படும் பெற்றியுடையதாயின் அஃது உருவெ ளித் தோற்றமாவதன்றி, மெய்மை வடிவுடைய தேவவடிவமாமென்பது ஈன்று உலி யுறுக்கப்பட்டதாயினும், பரதகண்டத்திலுள்ள திருத்தொண்டர்க்கு வெளிப்பட்ட அக் கோலங்கள் அங்ஙனம் ஐம்பொறியானும் உணரப்படுங்கருணைக்கோலங்களாமென்பது

அவ்வடியவர் திருவாக்கினின்றே எடுத்துக்காட்டி றுமது மேற்கோளைத் தாபித்துக் கொள்க என்பார் திருப்பதியுறுதல்வேண்டி அதுவுந் தந்து விளக்குவாம்.

மதுமாநாகிரிப் பாண்டியன் உக்கிரப்பெருவழுதி அவைக்களத்தில் செய்வப்புவல வராய் அமர்ந்திருந்த ஆசிரியர் - நக்கீரனார், சோமசுந்தரக்கடவுள் எழுதிய *“(கொங்கு தேர்வாழ்க்கை” என்னுஞ் செய்யுட்டுக் குற்றஞ்சொல்ல, அக்குற்றத்தைப் பரிகரித் துக்கொள்ளும்பொருட்டும் அச்செய்யுளின் மெய்மறைப்பொருள் அவர்க்கு அறிவுறுத் தும்பொருட்டும் ஈசரன் சகன அருட்கோலத் தழுவிவந்து அவர்க்கு அதனை உணர்த்தி யும், அவரதனை உணராமல் தாஞ்சொல்லிய குற்றத்தைச் சாதிக்கப்புகுந்தவழி, இறை வன் அவரது அகல்காரத்தைக் கெடுத்து அவரைப் பரிசுத்தஞ்செய்து அணுகிரகிக்க எழுந்த கருணையால் தன் நெற்றிக்கண்ணைத்திறந்து விழிப்ப, அதனினின்றும் கிளம் பித் தமமைச் சுடும் அக்கிச்சுவாலையைப் பொறுக்கமாட்டாமல், மானிடவுருவங்கொ ண்டு வந்த அவ்விசுரனை அறிந்து தம்பிழையைப் பொறுக்கும்படி நக்கீரனார் அவ்வி றைவனைக் குறையிரந்தியற்றிய திருவெழுக்கூற்றிற்குக் கை என்னுஞ் செய்யுளில்,

“திறியேன்சொன்னவறிவில்வாசகம்

வறிடுதனக்கொள்ளாயாகல்வேண்டும்

வெறிகமழ்கொன்றையொடுவெண்ணிலவணிந்து

கீதம்பாடியவண்ணல்

பாதஞ்சென்னியுட்பரவுவன்பணிந்தே” எனவும், அத் ‘திருவெழுக்கூற்றி ருக்கை’ இறுதி வெண்பாவில்,

“ஆலவாயிலமர்ந்தாய்—தணிந்தென்மேன்,

மேயியொரீவுகீர்ப்பணிந்தநருவேதியேன

யையுறவொன்றின்றியமர்ந்து” எனவும், பெருந்தேவபாணியில்,

“பத்தியுநீயேமுத்தியுநீயே

சொலற்கருந்தன்மைத்தொல்லோய்நீயேயதனாற்

கூடலாலவாய்க்குழகனுவது

அறியாதருந்தமிழ்ப்புத்தினனடியே

னீண்டியசிறப்பினிணையடிக்கீழ்நின்ற

வேண்டுமதுவினியேவெண்வெண்வினாந்தே” எனவும், அதன் இறுதியி

றுள்ள வெண்பாவில்,

“வினாந்தேன்மற்றெம்பெருமாள்வேண்டியதுவேண்டா

திகழ்ந்தேன்பெழுந்தேனடியேன்—வினாந்தேன்மேற்

கீற்றத்தைத்தீர்த்தருளுத்தேவாதிதேவனையாற்றவுநீசெய்யுமருள்” எனவுந்

தாமே, தமக்கு உண்மையறிவிக்கும்பொருட்டு ஈசரன் கருணைத்திருக்கோலங்கொண்டு வந்தானென்பதூஉம், அவ்வாறு வந்த இறைவன் கருணைத்திறத்தைத்தாமறியாது பிழை செய்தாரென்பதூஉம், அதன்மேல் இறைவன் விழித்த நெற்றிக்கண் நெருப்புத்தம்மைச் சுடவே அவ்விறைவனைத்தாமறிந்துகொண்டாரென்பதூஉம் நன்றாக எடுத்து மொழிந் திட்டார். இங்ஙனம் எடுத்து மொழிந்ததூஉம் பிறரை வஞ்சித்தன்முதலிய காரணம் பற்றியன்றி இறைவனை என்பெல்லாம் நெக்கு நெக்குகி நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து கரைய வழிபட்டு அவன் அணுகிரகத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும் பொருட்டேயாமென்பது

சாதாரண அறிவுடையார்க்கும் இனிது விளங்கும். இங்ஙனம் இறைவன் சகலவருட் கோலத்தழிவு வந்த நக்கிரார்க்கு அனுக்கிரகஞ்செய்த பேரற்புதமூரையை எந்த ஆங்கில நன்மக்கள் தாம் உருவெளித்தோற்றமென்றுணாக்க ஒருப்படுவார்? அல்லது, அவ்வாங்கிலமொழியில் * மனோதத்துவதூற்பயிற்சி கைவந்த எந்தத் தத்துவசாத்திர பண்டிதர்தா மிதனை மறுக்கமுந்திவொர்? அல்லது, எந்த நிரீசுவராத விற்பண்ணர் தாம் இதனை மறுக்கவல்லராவர்? அப்படி அவர் பொய்யென்று மறுக்க விரும்பினாலி வற்றிற்கெல்லாம் வேறு என்ன கதிதான் சொல்லமாட்டுவார்?

இன்னும் ஒன்றுகாட்டுவாம். உலகமெல்லாம் புகழ்ந்தேத்துணைவந்திருவா ளராகிய ஸ்ரீமத் - மானிக்கவாசக சுவாமிகள் தாம் அமைச்சராயிருந்துழிப் பாண்டியன் மந்த பொருள்கைக்கொண்டு குதிகொள்ளும்பொருட்டுப் போய்வழியிற் கிட்டிய ட் திருப்பெருந்தறைப்பூங்காவிற் சிவபெருமான ஒரு வேதியர் வடிவங்கொண்டு பல சீடர் புடைசூழவிரும்பு தம்மை ஆண்டுக்கொண்டு அனுக்கிரகஞ்செய்த மூரையைத் திருவண்டிப்பகுதியில்,

“என்னேரையோர்க்கேட்கவந்தியம்பி

யறைகூவியாட்கொண்டருளி

மறையோர்க்கோலங்காட்டியருளும்” எனவும், போற்றித்திருவகவலில்,

“அருபரத்தோருவனவளியில்வந்து

குருபானுகியருளியபெருமையை” எனவும், ஆனந்தாதீதத்தில்,

“ரதிலாதநீயெளியையா கிவந்தொளியெய்மானுடமாதநாகநாகியுங்

கிறிலாத நெஞ்சுடைய நாயினேன் கடையனாயினேன் பட்டகீழ்மையே” எனவும், திருவம்மானியில்,

“செங்கணெடுமாலுஞ்சென்றிடந்துங்காண்பரிய

பொங்குமலர்ப்பாதம்பூதலத்தேபோந்தருளி

யெங்கள் பிறப்பறத்திட்டேந்தாமாட்கொண்டு

தெங்குதிரள்சோலைத்தேன்னன்பெருந்துறையா

னங்கண்ணந்தணனுயறைகூவீடருளு

மங்கருணைவார்கழிலேபாடுதுங்காணம்மானாய்” எனவும், அருட்பத்தில்,

“நீதியெசெவ்வத்திருப்பெருந்துறையினிறைமலர்கீதருந்தமேவியகீ

ராதிதேயமயேயனாதரித்தழைத்தாலதெந்து வேயென்றருளாயே” எனவும் பிரார்த்தனைப்பத்தில்,

“கலந்த நின்றடியாரோடன்றவானாகளித்திருந்தேன்” எனவும், பின்பு அவ்வி றைவனுணைவழிநின்ற பாண்டியனிடத்திற் றிரும்பச்சென்று தாம் அங்கிருந்துழிக் குறிப்பிட்ட ஞானிற்சிவபெருமான் நரிகளைப்பிடித்துக்குதிகாக்காக்கிக்கொண்டு ஒரு குதிகாமேற்கொண்டு தாரும் பாண்டிநாடு அடைந்து அவ்வரிய அருட்கணைத்திருக் கோலங்காட்டியனுக்கிரகஞ்செய்த அருங்கருணைத்திறத்தை, திருவேகாவலில்,

“ஒருங்குதிகையுலவுசுடையுடையானேநரிகளெல்லாம்

பெருங்குதிகையாக்கியவாறன்றேயுன்போருளே” எனவும், கீர்த்தித்திருவகவலில்.

* Psychology.

† முன்னிது ஒரு பூங்காவாயிருந்தது.

“அரியொடுபிரமற்களவறியொண்ணு
னியைகீததிரையுக்கியுண்மைபு
மாண்டுகொண்டருளவழகுறுதிருவடி
பாண்டியுண்னகீதப்பரிமாவிற்று” எனவும்,

“மதுரைப்பெருநன்மாநகரிருந்த
குநாச்சேவகளுகியகொள்கை” எனவும்,

“அரியொடுபிரமற்களவறியாதவன்
பரிமாவிண்மிசைப்பயின்றவண்ணமும்” எனவும், திருவம்மாணியில்,

“சிந்தனையவந்துருக்குஞ்சீரார்பெருநீதுறையான்
பந்தம்பரியப்பரிமேற்கொண்டான்றந்த
வந்தயிலாவானந்தம்பாடுதங்காணம்மானாய்” எனவும், திருப்பொன்னுக்கில்,

“சாலவமுதுண்டொழுகடலின்மீதெழுந்து
ஞாலமிகப்பரிமேற்கொண்டேநமையாண்டான்” எனவும்,

அன்னைப்பத்திற்சட்டையிட்டிருக்கிறமேல் வந்தாரென்பதுதோன்ற,

“பள்ளிக்குப்பாயத்தர்பாய்பரிமேல்கொண்டென்
னுள்ளகவரவராலன்னையென்னும்” எனவும், திருப்பாண்டிப்பதிக்கதி லன்
வனங்குதிரைமேற்சகளவருட்கோலங்கொண்டு வந்த இறைவனார் திருவுருவத்தையே
தாம் தியானித்துக்கொண்டிருந்தமை இனிது புலப்பட,

“தெரிவரநின்றருக்கிப்பரிமேற்கொண்டசேவகளு
ரொருவரையன்றியுருவறியாதேன்றனுள்ளமதே” எனவும்,

“பாரின்பவென்னங்கொளப்பரிமேற்கொண்டசேவகளு
ரோரின்பவென்னத்துருக்கொண்டொண்டாயுள்ளக்கொண்டார்” எனவும்,

“பரவியவன்பாடியென்புருக்கும்பரம்பாண்டியனுர்
புரவியின்மேல்வரப்புந்திகொளப்பட்டபூங்கொடியார்

மரவியன்மேல்கொண்டுதம்மையுத்தாமறியார்மறந்தே” எனவும், பின்னர்ச்சுவா
மிகளைப்பாண்டியன் வையையாற்றில்நிறுத்தி நலிந்தவழியிறைகன்அவனா நலிவுதிர்ந்
தற்பொருட்டு விடுத்த வெள்ளப்பெருக்கினால் வையையாற்றின் கரையுடைத்து நீர்
பெருகுதலை அரசனுணர்ந்து அக்களையை ஊரிலுள்ளார் அனைவருங் கட்டும்பொருட்டு
நிலனைந்துகொடுப்ப, அங்கணந்தங்கடங்கட்குப் பிரித்துக்கொடுக்கப்பட்ட நிலங்களிற்
கணாகோலிக்கொண்டு ஊரிலுள்ளாரெல்லாரும் முயன்று கொண்டிருக்கையில், உற
வினர்யாருமின்றித்தனியனாய்ப் பிட்டுவிற்கும் பொருளைக்கொண்டு தன்வயிற்றிரப்பி
அங்குகில் வசித்துக்கொண்டிருந்தவளும், ஆலவாய்க்கடவுளிடத்திற்பெருகிய மெய்ப்
பத்தியுடையளும், முதிர்ந்த வயதினனாகிய ஒருபிட்டுவானிச்சி தனக்கு அரசனைக்
திட்ட கணாகிலத்தைத்தானே திருத்திக்கட்டமாட்டாமையானும் தனக்காகக் கூலியின்
றித்தொழில் செய்வாரைப்பெருமையானும் பெரிதும் வருத்தி ஆலவாய்க்கடவுளிடஞ்
சென்று அழுதுகுறையிரப்ப, அவன் குறையினைச்செவியடுத்த கருணாமூர்த்தியாகிய
பெருமான் ஓர் ஒட்டனைப்போல் வடிவங்கொண்டுபோந்து ‘அம்மே! கூலிக்கு ஆள்
வேண்டுமோ?’ என்ன, அவன் ‘அப்பா! நான்கூலிகொடுக்கப்பொருள் சிறிதுமில்லாத
வறுமையுடையேன்; நாடொறும் பிட்டுவிற்து அதில் வரும் அற்ப இலாபப்பொருளைக்

கொண்டு வயிறுவளர்கின்றேன்; பாவியேன் என்செய்வேன்! என்ன, அவர் 'அம்மே! நீசும் பிட்டில் உதிர்ந்துபோகும் பாகங்களையேனும் எனக்குக் கூலியாகக்கொடுக்க ஒருப்படுவையேல் உணக்காகத்தொழில்செய்வேன்' என்றுரைப்ப அமுதியோள் பெரிதும் அகமகிழ்ந்து 'அப்பனே! அவ்வாறே தருவேன், நீ தொழில்செய்தவா' என்ன, அவர் அவ்வாறேதொழில் செய்வதுபோல் மாயஞ்செய்து இடையிடையே யவளிடஞ் சென்று 'அம்மே! எனக்கு நிரம்பவும் பசிக்கின்றது. உதிர்ந்தபிட்டுணவுகொடு' என்று கேட்டுப்பெற்றுண்டு பிச்சனைப்போற் கூத்தாடிக்கொண்டு கரைகோலாது காளைப் போக்க, அன்றமாலையில் அரசன் ஊரார் கனாகோலியதனைக்காணவந்த எல்லார்க்கும் அளத்துவிட்டநிலந்திருத்தப்பட்டிருத்தலையும் பிட்டுவாணிச்சிபற்கு அகநனந்திருத்தப் படாதிருத்தலையுக்கண்டு வெருண்டு அதனைத்திருத்தவந்த கூலியாளாகிய ஒட்டனைத் தன்கையிலிருந்த பிரம்பாலடித்தலும், அவ்வடி அடித்தவனாகிய பாண்டியனையுள்ளிட்டிச் சர அசர பேதங்களாகிய எல்லாவற்றின் மேலும் உறைப்ப ஒரு கூடைமண்ணால் அக்கலாயைத்திருத்தி ஒட்டவேடங்கொண்டுவந்த இறையனார் மறைந்து சென்ற கருணைத்திறத்தை நினைந்து நினைந்துருதி அவ்வரசன் பக்கத்தில் அமைச்சராயிருந்து நேரிக்கண்ட ஸ்ரீ மணிவாசகப்பெருமான் கீர்த்தித்திருவகவலில்,

“ஆங்கதன்னிலடியவட்காதப்

பாங்காயிமண்குமந்தருளியபரிசும்” எனவும், திருவம்மானையில்,

“மண்குமந்தகூலிகொண்*டீதோவான்மொத்துண்டு

புண்குமந்தபொன்மணிபாடுதுங்காணம்மாறாய்” எனவும், திருப்புவல்லியில்,

“தின்போர்விடையான்சிவபுரத்தார்போரேறு

மண்பாண்மதுரைமீறிட்டிழதுகேயிதருளித்

தண்டாலேபாண்டியன்றன்னிப்பணிதொண்ட

புண்பாடல்பாடிநாம்புவல்லிகொய்யாமோ” எனவும், திருக்கழுக்குன்றப்பதி

கத்தில்,

“பிட்டுநேர்படமண்குமந்தபெருந்துறைப்பெருயபித்தனே

சட்டநேர்படவந்திலாதசமூக்கனெனுநீச்சார்த்திலென்” எனவுந் தாமே தமது திருவாக்கா வல்வனுக்கிரக முறையினையும், ஈசுரன் தம்பொருட்டுத் தார்க்கிவந்த சகல மங்கள வருட்கோல மரபினையும், அவ்வருட்கோலங்கொண்டு வெளிப்பட்ட பெருமான் கிழத்திய திருவிளையாடன் மாட்சியினையும் விதந்து பலமுறை யெடுத்தோதியருளியவாறு காண்க. ஐம்புவங்களுக்கும் ஆர நுகர்ச்சியாம்படி திருக்கோலம் தரித்துக் காணவுங் கருதவுங் உரைப்பவும் வாராத தன்பெருமைக்குணங்களைத் தன் அன்பர்க்கு அனுக்கிரகிக்கும்பொருட்டுக் காணவுங் கருதவு முறைப்பவுமெல்லாம் எளிவந்தனவாக்கி வெளிவந்த சருவேசுரன் பெருங்கருணைத்திறத்தை அனபுநிறைந்த திப்பிய வுள்ளத்தோடு ஆராயலுறுவார்க்கு, அவ்விறைவன் நீட்களமும சகளமும சகள நீட்களமுமாகிய எல்லா நிலையும் எய்தவல்ல சருவ சத்தியுடையனாமென்பது நன்கு புலப்படும். இங்ஙனம் விரிவா யெடுத்துக்காட்டிய பிரமாண வருள்வாக்கியங்களையும், அந்தப் பிரமாண வருள்வாக்கியங்களாற் பெறப்பட்ட சத்திய வருட்கோல வியல்புகளையும் தேச சரிதங்களிற் பழகிய எந்த ஆங்கில கன்மக்கள் தாம் தழுவினாது ஒழிவர்? அல்லது உம், உலகவியற்கைக்கு மாறாக நடப்பன கொன்றுமில்லாமையால், ஈ அற்பு

* ‘அப்பாண்டியவரசனுலடிபட்டு’ என்று பொருளுணாக்க.

† Miracles.

தங்கள் நிகழ்த்தனவென்றுரைத்தல் வெறும் பொய்யேயாமென்று வாய்ப்பறை யறை
ந்து திரியும் பிரமசமாசகத்தார் இவற்றிற்கெல்லாம் யாது சொல்லவல்லார் ?

இனி யிங்னனத்தோன்றும் இறைவன் சகனவருட்கோலவியல்பு உணரமாட்டாது,
அவை தம்மை * மனோபாவனையா எனிக்ந்த உருவெளித்தோற்றங்களாமென்பார் தெ
ளிந்துறுதிசுடமொறு இன்னும் ஒன்று காட்டுவாம். † மாணுடரென்பார் எக்காலத்தும்
எவ்விடத்தும் ஒருவரோடொருவர் உறவு உரிமைபுண்டு வாழும் இயல்பினரேயாம்.
இவ்வாறு உறவுரிமைகொண்டு வாழ மியல்பினராகிய மக்கள் ஒருவரொருவரோடு
அனவளாவி வாழும் முறையினால் அறிவு முதிர்ச்சியடைந்து உலகாணுபவரும் ஈசர
வுணர்ச்சியு முடையராகின்றனர். அவ்வாறன்றி ஒவ்வொருவரும் பிறவி முதற்கொ
ண்டு அனவளாவுதலின்றித் தாந்தாம் தனித்திருந்து வளர்த்தவருவராயின் அவரெல்
லாம் அறிவு சிறிதுமில்லாய் மிருகங்களைப்போல் உழன்று திரியர். இத்தற்கு எமது
குழந்தைப்பருவமே சிறந்த எடுத்துக்காட்டாம். யாம், தாய்வயிற்றை யகன்று வெளிப்
பட்டகாலத்தில் எம்மறிவு ஒருசிறிதும் விளங்காது கிடந்தோம். அங்கனம் கிடந்தகா
லத்தில் எம்முடைய உள்ளமானது, உலகவுருவ வண்ணங்கள் பிரதிபலிக்கப்படாத
நிர்மலமாகிய பளிக்குபோலவும் முத்திராயிடப்படாத மெழுக்குருண்டைபோலவும்
இருந்தது. மனமென்னும் கண்ணாடியில் அவை விளங்காது ஒழியவே, அக்கண்ணாடி
யின் அப்பக்கத்தேயிருந்த அவற்றைக்காணும் ஆன்மாவும் அறிவுவிளக்கம் பெறுது
கிடந்தது. அப்போது இறைவன் எமது தேகத்தைப் பல்வகை யுண்டுகளாற் போஷி
த்து அதன்வழியே கொண்டுபோய் எமக்கு அறிவுவிளக்கச்செய்யும்பொருட்டுத் தான்
கருணையான் எம்மகத்தே வைத்த பசித்தீயானது எம்மை வருத்த அதற்காற்றாது யாம்
வாய்திறந்து அழ அதனைக்கண்டு அன்புடையளாகிய அன்னை எம்மை எடுத்துப் பா
ஷாட்டினாள். மிருகங்களோ தாம் பிறந்தவுடனே அங்கனம் தாயுதவியும் வேண்டாது
தாமே யறிந்து தாய்முலை யுண்ணுகின்றன. இவ்வாறு மிருகங்களைக்காட்டினும் அறிவு
விளங்கப்பெறுது கிடந்தயாம், பயிற்சியைத்தால் எம்மனம் சிறிது உலகவுருவத்தைப்
பற்ற அதன் புறத்தேயிருந்த எம் ஆன்மவறிவு சிறிது விளங்கி, எமக்கு முலைசுருவாள்
இவளென்று சிறிது காலமெல்லாம் அறிந்து, அதன் பின் அங்கனந்தருவாளுந் தா
யென்றறிந்து, அவள் அவ்வாறு தருதலும் பசியெடுத்து யாம் அழுதலாவென்றுமறிந்து,
அதன்பின் யாம் உண்ணுவதும் பால் என்று அவள் பன்முறையுணர்ப்பதனாலறிந்து,
அதன்பின் எம் அன்னையையும் எம்மையும் போஷிப்பானெல்லாந்தத்தையென்பது
மவள் அறிவிப்ப அறிந்து இவ்வாறு முறைமுறையே எம்மறிவு விளங்கப்பெறவேமா
யினேம். இதனால், எமக்கு அறிவு விளங்குதற்கு ஏதவாயிருந்த முதன்முயற்சி பசி
ஒன்றேயாம் என்பதுஉம் இனிது பெறப்படும். இனி இங்னனம் அறிவுவளருத்தோறும்
யாம் புதுவதாக அறிந்தது அறிவாகவும், முதலிலெழுந்த பழைய வறிவு எமக்கு அறி
யாமையாகவுந்நாணப்பட்டன. இதுபற்றியே, ஆசிரியர் - தெய்வப்பலமைத் திருவன்
ளுநாயனார்,

“அறிதோற்றியாகைகண்டற்றாற்காமஞ்

செறிதோற்றஞ்சேயிழையாண்டபு” என்று திருவாய் மலர்த்தருளினார்.

இனியிங்னனக்குழவிப்பருவ முதற்கொண்டு முறைமுறையாய் எமக்கு அறிவு
விளங்கப்பெறவேதே உலக வியற்கை. அவ்வியற்கைக்குமாறாக யாம் பததுவயதில்
அறியவேண்டவனவற்றை முதல் வயதிலேயே ஒருங்கறிந்திடுமோமாயின், அங்கனமறி

தமிழ் வடமொழியினின்று பிறந்ததாமா?

உலகமெங்கணும் பலவேறப்பட விரிந்துகிடக்கும் பாஷைகளையெல்லாம் ஒருங்கே தொகுத்து அவற்றினிலக்கணங்களை மிகதுண்ணிதாக அளந்து, அவை தம்முட் காணப்படும் ஒற்றமை இலக்கணத்தானும் வேற்றமை யிலக்கணத்தானும் அவற்றை * எழுபத்தாறுகூறாகப் பிரித்துக்கொண்டு பாஷாஞானவுண்மை புலப்படுக்கும் பிர பலதத்துவ சாத்திரபண்டிதர்களுக்கு, இங்ஙனம் ஒருவினா எழுப்பத்தே மிகுந்த ஆச்ச ரியத்தை உண்டுபண்ணாநிற்கும். என்னை? தமிழ்மொழி ஒருவாற்றானும் வடமொழி யோடு இயைபுடைய தன்றாகலான் வடமொழியை அதனோடிணப்பட்ட வேறுபாஷை களுடன் சேர்த்து ஒன்றாக்கியும், தமிழ்மொழியை அதனோடிணப்பட்ட வேறு சிலவற் றோடு உடன்சேர்த்து அவ்வாறு ஆக்கியும் அவரெல்லாம் ஆராய்ச்சிசெய்து வருகின்ற ராகவின். இனித்தமிழ்மொழியில் ஆராய்ச்சிவல்ல பிரபல பண்டிதர்களும் தமிழ்மொழி சமஸ்கிருத பாஷையோடு ஒருவாற்றானும் ஒற்றமையுறுதற்கு ஏவாத தனித்தியல் இல க்கணத்தென்னும் உறுதிக்கொண்டு போதருகின்றார். இஃகிவ்வாறாக, சமஸ்கிருதபா ஷை ஒன்றேவல்ல சில பார்ப்பாரப்பண்டிதர் நியாயவுணர்ச்சியும் பொருளுண்மையறி யும் அறிவாற்றலு மிலராய் எல்லாப்பாஷைகளும் எங்கள் சமஸ்கிருத பாஷையிலிருந் துதாம் பிறந்தன என்றறாத்த அபிமானம் பாராட்டி கின்றார். வழங்குந்நன்று இயை யாது மறுதலைப்பட்ட இரண்டு வேறுபாஷைகளை ஒன்றெனையங்கூறும்பாராட்டித் தல் நியாயவறிவு இல்லாதார் அபிமான முறையாம். இவ்வபிமானங்களாற்பற்றி மீடும் சமஸ் கிருத பாஷையினின்றும் பிறந்ததா மெனக்கூறும் சில ஆரியப்பெருமையுடைய மயக்க வறிவின் பெற்றிகாட்டித் தமிழ்மொழியி னுண்மையிலக்கணக் கூறப் புகுந்தோமாத லால் இவ்வாறு தலையுரை குறித்திட்டோம்.

இனிப்பாஷையின் உற்பத்திமுறையை ஒருசிறிது ஆராயவல்லார்க்கு ஒரு பாஷையிலிருந்து பிறிதொருபாஷை பிறக்குமென்னும் வாதம் பொய்யாயொழிந்திடு மாகவின், அம்முறைசெண்டு விரித்து அதனுண்மை நிலையிலொம்.

மானுடப் பிறவி எய்திய ஆன்மாக்களுக்கும் மிருகசென்மம் எய்திய ஆன்மாக்க ளுக்கும் வித்தியாசம் என்னையென்று ஆராயப்புகுந்தவழி, மானுட யாக்கைப்பெருந் துணையுடைய ஆன்மாக்களுக்கு ஐம்பொறி யுணர்வோடு அவற்றைப் பகுத்துணரும் ம னவுணர்ச்சியும், மிருகயாக்கை யெய்திய ஆன்மாக்களுக்கு அங்ஙனம் பகுத்துணர்தலி ன்றிப் பஞ்சேந்திரிய வுணர்வுமாத்திரையாகச் சேடித்தலுமேயாமென்பது இனிது விளங்கிற்று. இதுபற்றியே, ஆசிரியர்-தொல் காப்பியனாரும் விலக்கினங்களுக்கெல்லாம் பஞ்சேந்திரிய வுணர்வு மாத்திரமே கூறி, மக்கட்பிறவியுடைய ஆன்மாக்களுக்கு அவற் றோடு மனவுணர்வுக்கூட்டி “மக்கடாமே யாற்றிவியரே” என்று ஒதியருளினாரென் பது. இத்தன்மை தேறமாட்டாத ஆங்கில தத்துவ சாத்திரிகள் சிலர் மானுடர்களைசெ ய்யும் விசேடகுணமுடையாரென்றும், வேறு சிலர் ஒருசாதிக் குரங்குகள் நகைத்தலா னும் நகைக்க முயலுதலானும் அஃது அவர்க்குவிசேடகுணமாகமாட்டாதெனமறுத்து அவர்தீயிற் சமைதது உணவுகொள்ளும் விசேடவியல்புடையாரென்றும் மற்றுஞ்சிலர் கீரின்கூண்டு முதலிய திவுகளினுள்ள மக்கள் சமைத்துணவுகொள்ளக்காணாமையான் அதுவும் பொருந்தாதென மறுத்து அவர் + கல் மரம் முதலியவற்றை கத்தி முதலிய கருவிசெய்து அவற்றைப்பயன்படுத்து வாழும் விசேட முயற்சியுடையா ரென்றும்,

* Vide, The Science of Language by Prof-Sayce.

† Carlyle's Sartor Resartus.

*வேறுபிறர் அதனினும் மக்கள் பண்டைக்காலத்தொட்டுச் சொற்சொல்லுஞ் சாதாரிய முடையராகக் காணப்படுதலால் அதவே அவர்க்கு விசேட விலக்கணமாவதென்றற் கூறித் தம்மொத்தம் நிறுத்துகின்றார். பறவையினங்களிற் சில கூடுகட்டுதற்குவேண்டிக் கருவிகள் கொணர்ந்து அவற்றைப் பயன்படுத்தக்காண்டலானும், கிளி, நாகணவாய்ப் புள் முதலியன சொற்சொல்லுஞ் சாதாரியமுடமை எல்லாரானும் அறியப்படுதலு னும் அவையும் அவர் கூறியவாறு மக்களுக்கேயுரிய விசேடகுணங்களாகமாட்டா. அற் றன்று, அவைதாமே தமக்குவேண்டும் ஆயுதவகைகளைச் செய்துகொள்ள மாட்டாமை யானும், கிளிமுதலிய புள்ளினங்கள் பகுத்துணர்வின்றிச் சொற்சொல்லுதலானும் மேலுரைத்த விசேடமுயற்சிகளே மக்களுக்கு இலக்கணங்களாமெனின்;—நன்று சொன்னீர், அந்நவம் அவைதாமே ஆயுதவகைகளைச் செய்துகொள்ள மாட்டாமைக் கும், அறிந்து சொற்சொல்லாமைக்கும் ஏதுவெண்ணையென்று ஆராயலுறுவார்க்கு அவற்றிற்குப் பகுத்துணர்ச்சியில்லாமை ஒன்றே காரணமாமென்பதூஉம் மக்களென் பாரவாயுதவகைகளை அறிந்து செய்து பயன்கோடற்கும் உணர்வு மிகுந்து சொற் சொல்லுதற்கும் தாம் பகுத்துணர்ச்சியுடையராதல் ஒன்றே காரணமா மென்பதூஉம் இனிது விளக்குதலின், ஆசிரியர் - தோல்காப்பியனார் கூறியவாறு பகுத்துணர்ச்சி யுடமையே மக் கருக்கு விசேடவிலக்கணமாமென்பது உமக்குங்கருத்தாவதுபோலு மெனமுத்க். ஆயிரஞ் நகராமிதல், சமைத்துண்டல், க்ருவியைத்தொழிற்படுத்தல், சொற்சொல்லுதல் முதலியவையும் பிறவுமாகிய எல்லாம் பகுத்துணர்ச்சியை யடியாகக் கொண்டே நிகழ் கொளாமென்பது எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்தமையின், விலங்கினங் கட்டும் மக்கட்டொகுதிக்கும் வேறுபாடாவன முறையே பகுத்துணர்ச்சியின்மை யுண் மையாமன்றிப் பிறிதில்லையெனவிடுக்க.

இனி, மக்களுக்குள்ள இப்பகுத்துணர்வுதானுங் காலஞ்செல்லச்செல்லஉடன் வளர்ந்து வருவதாயிற்று. ஆன்மாக்கள் படைப்புக்காலத் தொடங்கிப்புல்முதலியதாவர தேகங்களிலிருந்து அறிவுவிளங்கப்பெற்றும், அதன்பின் சங்கமங்களாகிய விலங்கினங் களின் தேகங்களிலிருந்து அறிவு விளங்கப்பெற்றும், அதன்பின் மரணுடசரித்தின் கண் எய்தி அறிவுவிளங்கப்பெற்றும், அதன் பின் அம்மானுடதேகத்தின் கண்ணுங் காலத்தோறுந்நிரும்பத்திரும்ப துழைந்து பிறந்து அறிவு விளங்கப்பெற்றும் இவ்வாறே பகுத்துணர்ச்சி மிகவுடையராய்ப்போதுகின்றனர். இவ்வகை இவ்வறிவு வளருத்தோ றும் நாகரிகமும் உடன்வளர்ந்து வராகிற்கும். இவர் நாகரிகப் பெருக்கமுறுத்தோ றும் இவர்க்குவேண்டும் பொருள்களும் பலப்பலவாய், அப்பொருள்களை ஈட்டுதற்கு வேண்டிக்கருவிகளும் பலப்பலவாய்ப்பெருக்கமுறும். இனி நாகரிகம் பெருக்கமுறாத காலத்தே அவை அவ்வாறு பலவாகவேண்டப்படா. ஆன்மாக்கள் பிறசென்மங்களை ஒழித்து மாணுடசென்மமெய்தி அறிவுமிக விளங்கப்பெறாது அநாகரிகமுற்றிருந்த காலத்தில் காய்களி கிழங்குமுதலிய உண்பொருளையன்றி வேறுவேண்டாராய் மிருகங் களைப்போல் நாட்கழித்தனர். இதற்கு, ஆப்பிரிக்கா அமெரிக்கா முதலிய கண்டங்களில் வசிக்கும் பல்லாயிரக்கணக்கினராகிய மக்கள் உண்ணல் உறங்கல் இன்புறுதலையன்றி ஆடையுடுத்தலும் வேண்டாராய்க் காலங்கழித்தலே தக்கசான்றும். இக்கண்டங்களில் வசிக்குஞ் சில சாதியார்க்குப் பாஷைகளுங்கிடையா. எனவே, மிகவும் அநாகரிகமுற்றி ருந்தகாலத்தில் உலகத்திலுள்ள எல்லாமக்கட்டும் பாஷை என்பது ஒரு சிறிதுங் கிடையாது. தாம் உணவுகொள்ளும்பொருட்டு வேண்டும், டுழங் காய் கிழங்கு முதலி யனவெல்லாம் மரங்களிலுங் கொடிகளிலுஞ் செடிகளிலும் பறித்துண்கொளிப்பர். பரு

குதற்கு நீர் மலையருவிகளிலும் காண்யாறுகளிலும் நீரோடைகளிலும் பெறுவர். இங்
கனம் எளிதிற்கொடப்பணவாகிப் இவற்றைப் பிறரிடம் வேண்டாமையான் அவரோடு
உண்பாடுதலும் வேண்டாவாயிற்று. அன்றி ஒரோவழித் 'தாங்கருதிய தொன்றனைப்
பிறர்க்குப் புலப்படுத்தல் வேண்டுகாராயின் முகங்கைகால் முதலியவற்றுவதனைக்குறி
ப்பிடுவர்; அக்குறிப்பாலும் விளங்காதாயின் தாங்குறித்த பொருளிலுள்ள ஒலிக்குறிப்
பைத்தாமும் நிகழ்த்தி அவ்வாற்றா வதனை அவர்க்கு உணர்த்துவர்; தாம் ஏதாவது ஒன்
ருவ் துன்புற்றாராயினும் இன்புற்றாராயினும் அந்நிகழ்ச்சியைத் தம்முகக்குறிப்பால்
அவர்க்கு உணர்த்துவர். இவ்வியல்பெல்லாம் ஒருதாரணத்தின்கண் வைத்து விளக்கிக்
காட்டுதும். மூன்று வயதுள்ள ஒரு குழந்தை தன்கையில் அப்பம் வைத்துக்கொண்டு
உண்ணுகையில் அதனை ஒரு காக்கை பற்றிக்கொண்டுபோயது; போக, அழுதுகொ
ண்டே தன் அம்மையிடஞ்சென்று தன் கையைபுங்காட்டி ஆகாயத்தைபுங் காட்
டிற்று; அக்குறிப்பையுங் தன் அம்மை அறியாளாக அது திரும்பவும் 'மா! மா!' என்
ன்று அவளை அழைத்துத் தன் கையைக்காட்டிக் 'கா - கா' என்று சொல்லி ஆகாயத்
தைபுங்காட்டிற்று. இங்ஙனங்காட்டவே, 'கா - கா' என்று ஒலி செய்யுங்காக்கை அப்
பத்தைப்பறித்துக்கொண்டு ஆகாயத்திற் சென்றதென்பதை அன்னே அறிந்துகொண்ட
னள். இதுபோலவே, அநாகரிக நிலையிலிருந்த மக்கள் தாங்கருதியதனைப் பிறர்க்கு
இனிது அறிவுறுப்பாராயினார். இன்னும், யாம் வேறு பாஷை வழங்கும் மக்களோடு
பழக்புகுங்கால் அவர் கூற்றுஞ் சிலசொற்களையும் சிறியவாக்கியங்களையும் கற்றுக்கொ
ண்டு அவரோடு அவளவளாய்ப் பேசும்போது தெரிந்தசொற்களாம் நெரிந்தபொருள்
களை அறிவித்தலும், தெரிந்தவற்றை அறிவுறுக்கும் சொற்கள் தெரியாவிடங்களினெல்
லாம் முகங்கை முதலியவற்றை குறிப்பிடுதலுஞ் செய்து போதருகின்றோம். இருந்த
வாற்றுவதாகரிக நிலையிலிருந்த மக்களெல்லாரும் வேறுபாஷைகளும் எம்மைப்போல
வும், தன்குறிப்பு வெளிப்படுக்குங் குழந்தைபோலவும் ஒழுகலாறுடைய இயல்பினரே
யாமென்பது தெற்றென விளங்கும்.

இனி இங்ஙனம் ஒழுகலாறுடைய அநாகரிகமுதமக்கள் ஒரோவழித்தங்கருத்
தைப் பிறர்க்குப் புலப்படுத்தும் போதெல்லாம் தாம்பெரிதும் இடர்ப்படுதலை உணருந்
தோறுமுணருநதோறும், அங்ஙனம் இடர்ப்படாது எளிய முறையா வதனை வெளிப்
படுக்கு நன்னெறி கடைப்பிடிக்கும் நோக்கமுடையாராயினார். அந்நோக்கம் நாளேற
நாளேற முதிர்ந்து தங்கருத்தை ஒருவழிப்படுத்தலின் அவ்வப்போது தாங்குறிப்பிடுமி,
பொருட்குணவ்சேடம் பற்றி அவற்றிற்கெல்லாம் பெயர்களமைத்தப்பலவேறுபாஷை
கள் பலவேறு காலங்களிற் பலவேறு மக்களா வியற்றி வழங்கப்படுகின்றன. எனவே,
'பாஷையென்பது மக்களாம் செய்துகொள்ளப்படுவதல்லது கடவுளராம் சிருட்டிக்
கப்படுவதன்றென்பது உம், அங்ஙனம் அவராம் செய்துகொள்ளப்படுவது உம் பொருட்
காரணம்பற்றி வியற்கையாகவே நிகழ்வதன்றிக் காரணம்பற்றாது செயற்கையாகச்
செய்துகொள்ளப் படுவதன்றென்பது உம், அப்பாஷைக் களியற்றப்படுவதற்கு முதற்
காரணங்களாவன பிராணிகளின் * ஒலிக்குறிப்பும் பொருள்களின் விசேட குணங்
களும் ஆ ஓ முதலிய வியப்பிடைச்சொற்களும் சிறிய வாக்கியங்களாமென்பது உம்
இனிது விளங்கும். 1

இனி, ஒரு சாரார் தமிழ்மொழிக்கும் வடமொழிக்குமெல்லாம் இலக்கணஞ்
செய்து அவற்றை அகத்தியனார்க்கும் பாணினிமுனிவர்க்கும் உபதேசித்தருளினார்
சிலபெருமான் என்று கூறுபவர்களான், பாஷைகளெல்லாம் மக்களார் செய்துகொள்

எப்படுவனவையாமென்று நியதிக்கொண்டிருந்தால் வருவாம் பிறவெனின்,—அறியாது கடாயினாய், செந்தமிழாரியமுதமக்கள் தாம் இயல்பாகவே வழங்கிய மொழிவழக்கியல் வழிப்படுத்தி இலக்கண நெறிவரம்பு கோலி மற்று அவைதம்மைஇறைவனவாக்குபதேசஞ்செய்ததல்லது தானே அதனைச்சிறுட்டித்து உலகில் வழங்கப்படுத்தான் என்று யாண்டு மூரூப்பக்காணமையான் அவ்வாறு வினாத்தல் உலகநெறியொடு பொருந்தாத போலியுணையாமென்றொழிக. இது கிடக்க.

இனி, தமிழும் வடமொழியுமாகிய பாஷைகள் மக்களா வியல்பாகவேசெய்து கொள்ளப்பட்ட இருவேறு வகைப்பட நெறிப்பாடுடையனவாம். அல்லதுஉம் அவையிரண்டினையும் வழங்கிய நன்மக்கள் இருவேறுதேயங்களி லிருந்தவர். தமிழர் இந்த இந்திய நாட்டிலிருந்தவர். * ஆரியர் இவ்விந்திய நாட்டிற்கு வெருதூரத்திலுள்ள மத்திய ஆசியாதேசத்திலிருந்தவர். இங்ஙனமாக இவ்விருவர் பாஷைகளும் ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்று பிறந்தது என்று கூறுமாறு யாங்ஙனம்? இன்னும், அவையெல்லாம் அவ்வம்மக்களாலியற்கையாகவே செய்துகொண்டு வழங்கப்படுவனவாமென்பது இனி தெடுத்து வினக்கினோமாதலால் தமிழர், ஆரியர் வருந்துணையும் தாம் பாஷையின்றி ஊமராயிருந்து அவர் வருதன்மாத்தினையானே அவர் பாஷையுக்கற்றுத் தாமொரு பாஷை இயற்றிக்கொண்டு வழங்குகொருனக்கூறுதல் உலக வழக்கோடும் ஆன்றோர் வழக்கோடும் மாறுகொள்ளும் பொய்யுணையா யொழிந்திடும். அல்லது, அவ்வாறு உலகவழக்கொடு முரணி இயற்றிக்கொண்டாரெனின், அவ்வாரியமொழிச் சம்பந்தம் பெருது அவ்வாரிய பாடையினும் பலவாகி விரிந்த சொற்களைத் தமிழ்மொழியுடைய தாமாறு யாங்ஙனம்? அற்றன்று தமிழர் மிக துண்ணிய அறிவாற்றலுடையராகலான் அவ்வாறு நலம்பட விரிந்த மொழியொன்று செய்துகொண்டாரெனின்;—அத்தனை துண்ணிய அறிவுடையராயின் அவர் நாகரிகமுடையராதலும் வேண்டும். வேண்டுகே நாகரிகத்திற்கு ஒருதலையான் வேண்டப்படும் பாஷையும் முன்னரே யுடையராதல் வேண்டும். அல்லதுஉம், அத்தனை துட்பவறிவானர் தாமே ஒரு பாஷையின்றிக்கொள்ளவரியாது ஆரியர் வருந்துணையும் ஊமராயிருந்தாரெனல் யாங்ஙனம்? அற்றன்று, ஆரியர் வருந்துணையும் ஊமராயிருந்து அவர் வந்ததுணையானே அவரால் அறிவுபெற்றாரெனின்;—அத்தனை அநாகரிகராயிருந்த தமிழர், நாகரிகமுடைய ஆரியனாக்கண்டிழி அஞ்சி அவரை நெருங்காது அகன்று ஒழுருவாரென்பது நாகரிகவாழ்க்கையுடைய ராகிய ஆங்கில நன்மக்களைக்கண்டஞ்சி யகன்று ஓட்டம் பிடிக்கும் ஆப்பிரிக்கர் அமெரிக்கர் முதலிய அநாகரிக சாதியார்மாட்டிக் கண்டுகொள்ளப் படுமாதலின் அதுவும் பொருந்தாது. அற்றன்று, ஆங்கில நன்மக்கள் அவ்வநாகரிகசாதியாரை வலிந்து பிடித்துவைத்துத் திருத்துகின்றவாறுபோல, ஆரியரும் தமிழரைப்பிடித்துவைத்துத் திருத்தித் தம் பாஷையை அவர்க்கு அறிவுறுத்தினாராகாரோவெனின்;—நன்றசொன்னாய், அவ்வாறாயின், ஆங்கில நன்மக்களாற்றிருத்தப்படும் அநாகரிக சாதியாரிடத்தில் அவ்வாங்கில பாஷையே வழங்கப்படுதல்போலத் தமிழ் முதுமக்களிடத்தும் அவ்வாரிய பாஷையே வழங்கப்படுதல்வேண்டும்; அவ்வாறன்றி அதனின் வேறுய்த்தனித்தியல் தமிழ்ச்சொல்லுடையராகலான் அதுவும் பொருந்தாது. எனவே, தமிழ் மொழி ஆரிய பாஷையினின்றும் பிறந்ததாமென்பது ஒருவாற்றினும் பெறப்படாமையான், நியாயவுணர்நிகழ்த்தவறியாத அவர் கூற்று வெறும்போலியே யாமென்பது உணர்ந்துகொள்க. இது பற்றியன்றே பண்டிதர் மாக்ஸ்முலர் † பாஷாதந்துவம் என்னுந்தமது,

* ஆரியர் - உழவர்; அர் (உழு) என்னும் பகுதியடியாகப்பிறந்த சொல்.

† The Science of Language-P. P. 76.

தமிழ்ச்சொல்லுற்பத்தி.

ஒரு தமிழ்ச்சொல் ஒரு பொருளை யாங்ஙன முணர்த்திற்று அக்காரணத்தை நுண்ணிதாக ஆராய்ந்து அச்சொல்லுற்பத்தி முறைகாட்ட எடுத்துக்கொண்டமை யான் இதற்கு இப்பெயர்தந்திட்டோம். இனித்தமிழ்மொழி ஒன்றேவல்லபிற்காலத்துப் புலவோர் சிலர் அங்ஙனம் ஒவ்வொரு சொல்லின்னகண்ணும் உற்பத்திக்காரணங்கண் டறியமாட்டாராய்ச் சிலசொற்கள் மாத்திரம் காரணம்பற்றி வழங்குகின்றன, வேறு பலவெல்லாம் இப்பொருளை யறிதற்கு இச்சொல்லெனக் காரணம் வேண்டாது அறி வுடையோரால் இடப்பட்ட குறிகள் மாத்திரையேயாய் வழங்குகின்றன வாகலான், அவை ஒவ்வொன்றும் உற்பத்திக்காரணமுடையவென்றுணர்ப்பது பொருத்தமின்றா மென்று உணர்கின்றார். மேலே, யாம் இனிதெடுத்த விவகரித்த 'தமிழ்வுடமொழியி னின்று பிறந்ததாமா?' என்னும் விஷயத்தில் சொற்றொகுதியாகியொரு பாஷை முழு முதற்கடவுளானும் அறிவுடையோரானுஞ்செயற்கையாகச் சிருட்டித்த அளிக்கப்படு வதன்றி, மாணுட காகரிக விருத்திமுறைக்கு ஏற்ப மாணுட சபாவமேயாய் இயன்று நிகழ்வதாமென்பது நிறுவப்பட்டதாசலிற் கடவுளரானும் அறிவுடையோரானும் அது காரணமின்றிச் செய்யப்பட்டதென்பாருரை ஒரு சிறிதும்பொருந்தாது. அல்லதூஉம் அறிவுடையோராயினார் அங்ஙனம் காரணம்பற்றாது செய்யவேண்டியதான் என்னை யென்று ஆசங்கிப்பார்க்குப் பிரதிமொழி கூறுதலாகாமையானும் அது பொருத்தாமை யறிந்துகொள்க, பிரபஞ்ச முழுவதூஉம் பரந்துகிடக்கும் மக்களெல்லாரும் வழங்கும் பாஷைகளொன்றாயினும் அங்ஙனங்காரணமின்றி ஒருவரார் செய்துகொள்ளப்படுவன வல்லவாய்ச் சபாவகாரணங்கொண்டு நிகழ்தலானும் அது பொருந்தாமை 'சண்டு கொள்க.

இனி இப்பெற்றியறியாத பலணந்தீழ்முனிவர் காரணச்சொற்களெனவும், காரணமின்றி வழக்குமாத்திரையாய் வரும் இடுகுறிச்சொற்களெனவுஞ் சொற்கள் இருவகைப்படுமென்றாலெனின்;—ஆசிரியர் - தொல்காப்பியனார் எல்லாச்சொற்க ளுக்காரணமுடையவென்றும், அக்காரணம்நுண்ணுணர்வுடையார்க்கன்றி யேனையார்க் கினிது விளங்காவென்றும் ஒதிய "மொழிப்பொருட்காரணம்வழிப்பத்தோன்று" என்னுஞ் குத்திரவியுயிய துட்பப்பொருளொடு முரணித் தமக்குவேண்டியவாறே கூறிய பலணந்தீயாருரை இக்காலத்துப் பாவாஷைத்துவ தூற்பொருளோடும் ஒற் றமையுறுது மாறுகொள்ளுதலால் அது பொருந்தாதபோலியுடைய மென்று மறுக்க. யாங்கூறியதே ஆசிரியர் - நச்சினர்க்கினியர்க்குக் கருத்தாதல் அவருணாயிற்காண்க. ஆகவே, ஆசிரியர்-தொல்காப்பியனார் தவமுழுமுதலியவறிவான் இனிதறிந்து நீரீதிய தமிழ்ச்சொல்லுற்பவமுறை கடைப்பிடித்து அதனை நன்காராய்ந்து பயின்றகோடல் இன்றியமையாத வேண்டற்பாலதொன்றாவின் அதனை யாம் அறிந்தவாறே நெறிப்பட ஆராய்ந்து செல்வாம்.

இனிப்பாஷைகளெல்லாஞ் சொற்கோவைப்பட்டுப் பொருள் அறிவுறக்கும் வாக்கியங்களையுடையன, அவ்வாக்கியங்களெல்லாம் பொருள் அறிவுறக்குஞ் சொற் களையுடையன. அச்சொற்களெல்லாம் முதனிலை அல்லது பகுதி, இறுதி நிலை அல்லது விசுதி, இடைநிலை முதலிய பல அக்கங்களையுடையன.

The origin of Tamil words.

† Comparative Philology.

இவ்வகைகளுள்ளும் முதனிலையை யொழித்து ஒழித்தவெல்லாம் ஒருகாலத்துமுழுமுதற்சொற்களாய்ப் பொருளறிவுறுத்திப் பின்னொருகாலத்து மக்கள்*சொற்சொர்வுபட மொழிதலாற் பலவாறு திரிந்து மருவி இடைச்சொற்களென்று வழங்கப்படுவவாயின. இவற்றுள், முதனிலையாகிய பகுதியும் † ஒலிக்குறிப்பு, வியப்புக்குறிப்பு முதலிய காரணம்பற்றி வருவன சில ஒழியப் பிறவெல்லாம் முதன்முதல் நம்முதமக்கள் சொற்சொல்லத்தொடங்கிய காலத்துப்பிறந்த சொற்கோவை சிதைந்து மருவிய சொற்களேயாம். நாகரிகம் விருத்தியுற்றதோறும் விருத்தியுற்றதோறும் அவ்வாறு அவற்றைச்சிதைத்து வழங்கும் மக்களுக்கு அசௌகரியங்கள் நிகழ, மேலும் அவற்றை அந்நனஞ் சிதைத்து வழங்காவாறு ஆசிரியர்-அகத்தியனார், தொல்காப்பிய னார்போன்ற நன்மக்கள் தோன்றி அச்சொற்களை மேல் வழங்குமுறைகாட்டி வரம்பறுத்து ஞால்களெழுதிப்பாணவையை ஒழுங்கு படுத்தி நிறுத்துவாராயினர்.

இனி, இங்ஙனம் ஒழுங்குபடுத்தப்படாவிது அப்பாணவையின் சிலகாலமெல்லாம் சிதைந்து சிதைந்து வழங்கி இறுதியில் வழக்கமற்று ஒழிந்தபோம். இதற்குத் தால் மானியா சேசத்திலுள்ள அநாகரிக மக்கள் வழங்கிய பாணை இறந்தொழிந்ததே உறசான்றாம். இன்னும் சைபிரியர், ஆப்பிரிகா, சீயம் முதலியதேசங்களிலுள்ள அநாகரிகமக்கள் வழங்கும் பாணைகள் இரண்டு மூன்று தலைமுறைக்கெல்லாம் பூருவவுருவம் மாறி முன்னையுருவத்தொடு பின்னையுருவமியையாத முழுவதும் வேறுபட்டுவேறு வேறுபோல வழங்குமாறும் எமது சித்தாந்தத்தை வலியுறுத்தும். பிரீசியன் தீவுகளில், இரண்டு மைல்கட்டு மேற்படாத நிலவெல்லையிலிருக்கும் அநாகரிக மக்கள் தங்கட்குள் கிராமங்களில் வழங்கும் பாணைகளையன்றிப் பிறகிராமங்களில் வழங்கும் பாணைகளையறியார். ஒரு கிராமத்திலுள்ளார் வேறொரு கிராமத்திற்குச் செல்வதில்லாமையால் அவர்கள் விசேட வேறுபாட்டுடன் தம் பாணையை வழங்க, அவ்வாறேற்றைக்கிராமத்தாரும் வழங்க இவ்வாற்றால் ஒருகாலத்தொன்றாயிருந்த ஒரு பாணை தானே மற்றொருகாலத்தில் வேறுபடவிரிந்த வித்தியாச முழுவதாயிற்று. இவ்வாறே நாகரிகமெய்திய எமது ஆரிய கண்டங்களிலும் ஒரு குடும்பத்தார் சொல்வழங்குமுறை ஒருவாறாகவும் வேறொருகுடும்பத்தார் சொல்வழங்குமுறை வேறொருவாறாகவுந் திரிவுபடுகின்றன. நாகரிக விருத்திகொண்டு இலக்கண இலக்கிய வரம்புகடவாது எமது செந்தமிழ்ப்பெரும்பாணை நடைபெறும்போதும், அதனைக்கல்லாத மாந்தர் அதன் சொற்களைத் தமது சௌகரியத்திற்கு ஏற்ற பெற்றியெல்லாக் திரித்துச் சொற்சொர்வுபட உணாநிகழ்த்துகின்றார். 'வாழைப்பழம்' வாள்பளம் வாய்ப்பயம் எனவும், 'ஆயிற்று' ஆச்சு எனவும், 'இருக்கிறத' இருக்குது இருக்கு எனவும் பிறவும் வழங்கப்படுதல் காண்க. இவ்வாறு சொற்சொர்வுபட வழங்குதல் உலகத்திலுள்ள எல்லா மக்கட்கும் இயல்பாம். ஆங்கிலமக்கள் தம் பாணையில் இலக்கண இலக்கியங்களெழுதி வளம்படுத்தும், அவர் பாணை நாகரீ என்னும் புலவர்காலத்து ஒருவாறாகவும், இக்காலத்தி லொருவாறாகவும் இருவேறு வகைப்பட்டு ஒன்றையையறிந்தார் வேறொன்றையறியாவாறு வேறுபாடுகின்றது.

இனி, தமிழ்ச்சொற்பகுதி யுற்பத்தி முறையும் அப்பகுதிப்பொரு ளொற்றமை பற்றிவருஞ் சொற்றொகுதிய னியல்பும் துணுகி யாராயுமிடத்துத் தமிழ்ச்சொற் பகுதிகள் பலவும் பிராணிகளொலிக்குறிப்பியற்கைக் காரணங்கொண்டு வழங்கும் அற்புத வியவினிது விளங்கும். தமிழ்வழங்கு நின்றதிற் புருடசரீர சிருட்டி யெய்திய முதமக்கள் சொற்சொல்லஞ் சாதுரியம் பெறுதற்கு முன்னெல்லாம், பறவையினங்கள்

சமாசாரக்குறிப்புகள்.

மாமிசபோஜனம் மனிதநீக்காகாது:—அமெரிக்காவில் பிரபலவலத்திய சான் திர பண்டிதராகிய டாக்டர் ஆர். எச் - பெர்கீஸ் என்பவர் மாமிசபோஜனம் மனித ருடைய தேகத்திற்கு இசையாததென்னும் அபிப்பிராயமுடையவர். அந்த அபிப்பிராய த்தின் படியே தாம் மாமிசபோஜனத்தை யொழித்துச்சைவபோஜனமே செய்து வாழ்கின்றார். அவர் தேகாரோக்கியமும் தேகபுஷ்டியுமுடையராய் இருக்கின்றார். இப் பிரபல பண்டிதர் அமெரிக்காவில் போஜன கிரமங்கூத்தார் ஒருவர் சைவபோஜன இயல்பைப்பற்றிச் சில விஷயங்கள் கேட்டபோது அவர் தாம் பின்வருமாறு கூறினார்.

1. ஒருவன் தன் ஆயுள் முழுவதும் தேகாரோக்கிய முடையனாயும் தேகபுஷ்டி யுடையனாயும் விவேகியாயும் இருக்கவேண்டினால், அவன் மாமிசபோஜனத்தை அறவே யொழித்துச் சைவபோஜனங்களையே உட்கொள்ளல் வேண்டும். உயர்ந்த சன்மார்க்கமுறையை அனுசரித்துப்பரிசுத்தமாகவும் மனுஷ இயல்புக்கு இயைந்ததாக வும் உள்ள சைவபோஜனம் செய்வது ஒன்றே எங்கும் பரவி நிலைபெற்றிருப்பதற்குக் காரணமாகிய நன்மார்க்கமாம்.

2. உலகமெங்கும் பரவி இருக்கும் வியாதிகளும் தேகதர்ப்பலங்களும் வாயுரோக பாஷாண சம்பந்தமான வேறுபல வியாதிகளும் மாமிசபோஜனத்தினாலேயே உண்டா கின்றன. அல்லது, மாமிசபோஜனஞ்செய்தவர்களாகிய பூர்வீகர்களுடைய வம்சத்திற் பிறப்பதனாலும் உண்டாகின்றன. ஆயினும், முறையாகச்சைவபோஜனம் செய்துவரக் கூடுமானால் அவ்வியாதிகளெல்லாம் அறவே யொழிந்துபோம். நன்றாய்ச் சமைக்கப் பட்டதும் நோயுள்ளதுமாகிய மாமிசத்தைப்புகிப்பதனால் சொரி சிறங்கு முதலிய தோற்று வியாதிகள் உண்டாகின்றன.

3. இன்னும் ஆஸ்திரேலியாகண்டத்தில் உழைப்பாளிகளான பக்குவமடைந்த இளம்பெண்கள் மாமிசங்களை விசேஷமாகத்தின்பதனால் அவர்களெல்லாருக்கும் பெரும்பாடி என்னும் உதிரப்பெருக்கு நோய் உண்டாயிருக்கின்றது.

4. சைவபோஜனத்தால் வீளையும் நன்மைகளை நன்கு அறிந்த ஆங்கிலேய வைத திய பண்டிதர்கள் எல்லாரும் தம் அபிப்பிராயங்களை வெளியிடுவதற்குஅஞ்சுகிறார்கள். மாமிசபோஜனத்தை நீக்கிவிடுவதனால் கெடுதியுண்டாகுமென்று நினைக்கும் ஜனங் களெல்லாரும் தம்மை அவமதிப்பார் என்றும், தமது பிழைப்புக்குக் குறைவுவருமென றும் நினைப்பதனாலே யாம். இனி, இந்தத்தடைகள் எல்லாம் நீங்குமானால் அப்பண்டி தர்கள் தாராளமாய்த் தம் அபிப்பிராயங்களை வெளியிடவொகன்.

5. மாமிசத்தைப்புகிப்பதனால் ஜீரணம் உண்டாகி வாயுரோக முதலிய பல வியாதிகள் உண்டாகின்றன. ஜீரணசக்தியை மிகவும் உண்டுபண்ணும் சைவபோஜ னம் செய்வதனால் அவ்வியாதிகள் எல்லாம் ஒழிந்து போகின்றன.

6. பிரபலவலத்திய சாலைகளில் யாம் உத்தியோகம் செய்தபோது அங்கங்கு யாம் தேகபரிசோதனையின் பொருட்டு வியாதியஸ்தர்களின் தேகங்களைப் பதின்முன்று வருஷகாலங்களாக ஏறக்குறையப் பதினாறாயிரம்பேரவரின் வளையில் அறுத்துப்பார்த்த போது அவர்களில் ஒருவராவது சைவபோஜனஞ்செய்தவர் அல்லா; எல்லாரும் மாமிசபாஷாணிகள் தாம்.

7. சைவபோஜனஞ்செய்பவர்களாகிய இந்துக்கள் மிகக் கொடிய வியாதிக் களால் பிடிக்கப்பட்டது பெரும்பாலும் தேக ஆரோப காலத்தில் இருக்கின்றனர்.

8. மாமிசபோஜனிகளுக்கு ஜீரணசக்தி குறைந்த போவதால் அதனை நிவர்த்திக்கும் பொருட்டு மதுபானதிரவியங்களை உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். சைவபோஜனம் செய்பவர்களுக்கு ஜீரணசக்தி குறைவுபடாமையால் அவர்கள் மதுபான வஸ்துகளை உபயோகிப்பதில்லை. நாம் அறிந்த மட்டிலும் சைவபோஜனஞ்செய்பவர்களுக்கு மதுபான திரவியங்கள் கொஞ்சமும் வேண்டப்படுவதேயில்லை. இதனால், சைவபோஜனம் எங்கும் விருத்தியாகுமானால் மதுபான வழக்கம் அறவே யொழிந்துபோம்.

நம் அரசநுடைய உருவப்பிரதிமை:—நமது மாட்சிமைதங்கிய எட்வர்ட் அரசர் மருடமன்னராய் அமர்ந்திருக்கும் கோலக்குறிப்போடு ஒரு பிரதிமை அமைத்துச் சென்னைமாநகரத்தில் தாபிக்கப்போகின்றார்கள். இஃது அவ்வரசர்க்குப் பட்டாபேதகமாகும் நாளில் பகிரங்கக்காட்சியொடு விளங்கும்.

மதுநாத்தமிழ்ச்சங்கம்:—இப்பெயர் கொண்ட சங்கம் ஒன்று ஸ்ரீராமநாத புரம் இராஜா அவர்களாலும் ஸ்ரீ பாண்டித்துரைத்தேவரவர்களாலும் தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. சமீபை அபிவிருத்திசெய்யும் பொருட்டு இச்சங்கத்தாராற் செய்யப்பட்ட ஏற்பாடுகள் வருமாறு.

1. ஒரு கல்விச்சாலை தாபித்து அதிற் கல்வி பயிலும் மாணாக்கர்களுக்கு நன்கொடையளித்தல்.

2. 'பாண்டியன் புத்தகசாலை' என்னும் புத்தகக்களஞ்சியமொன்று தாபித்தல்.

3. ஓர் அச்சியந்திரசாலை தாபித்து அதன் வழியாக ஒரு மாதாந்தப்பத்திரிகையும் பிறவும் பதிப்பிட்டுப் பிரகடனஞ்செய்தல்.

4- பழைய தமிழ் நூல்களுக்கு உரை எழுதுவதிலும், வேறு பாலைகளில் இருந்து அரிய நூல்களைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தலும் சரித்திரங்கள் பிரசுரித்தலும்.

5. வருஷாந்தம் பண்டிதர்களைக்கூட்டி உற்சவம் நடப்பித்தல்.

6. தமிழ்நூல்களை வெளியிடுவதற்கு உதவி செய்தல்.

7. உபந்யாசங்கள் செய்வதிலும் பிறவுமாம். அரசரவர்களதும் தேவரவர்களதும் நன்முயற்சியால் பெருந்தொகையான பொருள் திரட்டப்பட்டு இதற்கு நிதியாக வைக்கப்படும். இஃது அபிவிருத்தியுற்றுத் தமிழுலகத்திற்கு நன்மைசெய்யுமென்று எதிர்பார்க்கின்றோம்.

மணியாட்டி கமிஷன்:—பத்த ரூபாவுக்கு மேற்படாததொகைக்கு இரண்டனு கமிஷன் ஏற்படுத்தியிருப்பதை மாற்றி ஐந்துரூபாவுக்கு மேற்படாததொகைக்கு ஓர் அனு கமிஷன் ஏற்படுத்தப்போவதாகத் தெரிகின்றது.

காங்கிரஸ் மகாசபை:—இவ்விந்திய மகாசபை இவ்வருஷம் காங்கிட்டம் எனப்படும் கல்கத்தா நகரத்தில் கூட்டப்பட்டது. நமது ஆரியகண்டத்தில் உள்ள கனவான்கள் தத்தம் அபிவிருத்திகளை வெளியிட்டு உபந்யாசித்தார்கள். இதற்கு அக்கிராசனாகிய நியாய அபிவிருத்திதாரர் ஸ்ரீ தீன்ஷா இடல்ஜீவாச்சகர் என்னும் பாரதீசகனவரலும்.

திருநெல்வேலி,

7 - 4 - 02.

எனது ஆப்தரத்தினமாயிய ஐயா,

தாங்கள் அன்புடனனுப்பிய புத்தகங்களிரண்டனுள் “சோமசுந்தரக்காஞ்சியாகக்கதைப்” பார்த்தேன்; பார்த்தேற் கதா தன்பகைவருங்கண்டகமகிழ்ந், தறிவுநிரம்பி, உறுதி சூழ்ந்துள்ளனப்பு செய்துறவாடு மியல்புடையதாய்க் காட்டிற்று. இது கங்களிடை எனக்குள்ள நட்பின் மிகுதிகொண்டானும், செந்தமிழிடை எனக்குள்ள அன்பின் பெருக்கானுமன்றி, “மெய்ப்பொருள்காண்டல்” ஒன்றே பற்றி உற்றுநோக்கியாராய்ந்து கூறியதொன்றும்.

* மும்மணிக்கோவையை விரைவிலாராய்வேன்.

இங்ஙனம்,

தங்கள் அன்பர்.

பா - சிவராசமண.

திருநெல்வேலி இந்து காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதா.

சென்ட்மேரிததேதாப்பு,

11 - 11 - 1901.

அன்புள்ள ஐயா,

நான் தமயிர்கலந்து பலநாட் கழித்தேனும், தங்கள் அருமை பெருமைகளை அன்றுதொட்டு என்றும் மறந்தவன்ல்லேன். நாடோறுமுன்னன்பு பெருகுவது. சில தினங்களின் முன்னர் என் நண்பர் ஒருவா, தாங்களியற்றிய “மும்மணிக்கோவை” யை, எண்பார்க்கைக்கு அனுப்பினார். அதனைக்கண்டதற் தங்களைக்கண்டாற்போலும் ஆனந்தமடைந்தேன். அது தங்களும்துள்ள எனது அபிமானத்தை விருத்தி பண்ணிற்று.

அச்சீரியநூல் சொற்குவை பொருட்சுவைநிரம்பிக் கற்றொறுங்கருத்தைக் கவ்வது. பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகையாதிய சங்கச்செய்யுட்களின் திறம்பாய்ந்து ஆக்கியோனது தமிழ் ஆராய்ச்சியைத் தெள்ளிதிற்காட்டுவது. ஒளசையுடைமை, ஆறு முடைமையமைந்து, ஆன்றோர் செய்யுட்களின் அழகெலாங்கவார்த்து, செந்தமிழ் சொற்கள் செறிந்து நல்லொழுக்கம் பயின்றிருப்பதொன்று; அதனைப்படித்தேர்வு பெரிது வியப்பையும் உவப்பையும் பெருக்கிற்று.

இக்காலத்துச் சீரியவல்லன சில நூல்களும் கலாசாலைப்பரீசைக்கட்டு மாக ஏற்படுத்தப்படுகின்றன. அது சிற்சிலரது செல்வாக்கானேபோல மும்மணிக்கோவை போன்றன நமது சர்வகலாசாலைகளிற் பாடமாக நின்று தருதியை நிரம்பவுமுடைத்து. ஏனோ இங்நூல் பி. ஏ. வகுப்புப் பின்பு ஒன்றாதல் கூடாது. இதுவிஷயத்தில் தாங்கள் சிற்றுமுயற்சியெய்ய அம்முன் ம - ஈ - ஈ ஸ்ரீ. தண்டலம், பாலசுந்தரமுதலியாரவர்கள் இதில் துபொருளாவும் உதவி புரிவார்களென்று நம்புகிறேன். அவர்கள் போன்றோர் தொன்றே போதுமானது.

தங்கள் அன்பர்

டி - சுவாமிநம்பா

சென்ட் ஜோசப் காலேஜ் தலைமைத் துணை கமிட்டி

ததில் “மூன்

மயமாக வுள்ள

கௌரவாபிமானசீலர்கள்.

நாகபட்டினம்

வெளிப்பாட்டையம் - சைவசித்தாந்தசபையார்	ரூபா	கர.
ஸ்ரீமன். சி - த - மா. முனிசாமிப்பிள்ளையவர்கள்	,,	கர.

திண் டி வனம்

,, கு - சிங்காரவேலு முதலியாரவர்கள் ,, க0.
 ,, சி - அருணாசலசெட்டி பாரவர்கள் ,, க0.

டி - 191 - டப்ளியூ - கண்டி ராக்டர்

„ செ - வேதகிரிசெட்டி யாரவர்கள் „ க().
„ அ - துரைசாமிக்கொண்டரவர்கள் „ க().

பிரஞ்சயபாஸ்டர்பீஸ், என்.எம்.

1. ஒமக்தூர்-முத்திவேங்கடராமரெட்டியார அவர்களினிய ணர்க0.

„ பொ-ராம-லீவங்கடசுப்பா ரெட்டி யாரவர்கள் „ க0.

சேலூர் - சுப்பா ரெட்டியாரவர்கள்	”	”	க0.
---------------------------------	---	---	-----

இங்ஙனம்.

„ T. M. பொன்னுசாமிப்பிள்ளையார்கள் க0.

பேபர்கான்சி ஆபீஸ்,

., ரெய்பக தூர்-மதுரைப்பிள்ளையவர்கள், ஆனா ரிமாஜிஸ்திரேட் கோ.

சென்னை.

„ திருமயிலை - அரங்கசாமிநாயகரவர்கள் க0.

அபா தக்சி.

பெ - முனிசாமிமுதலியாரவர்கள்

சூபர்வைசர், இன்ஜினீரிங் டிபார்ட்மெண்ட்.

தண்டலம் - பாலசுந்தரமுதலியாரவர்கள்

தமிழ் டிரான்ஸ்மீலட்டர் ஆபீஸ்,

பரமசுடி.

„ T. R. கிருஷ்ணசாமிராவ் அவர்கள் க0.

பொலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர்,

சிகந்தராபத்கு.

3) சேர - சிவ அருணகிரிமுதலியாரவர்கள் கடு.

ஏ. சீப்சப்ளை அண்டு டிரான்ஸ்போர்டு ஆபீஸ்,

சிகந்தரரபாத்து.

நஞ்சியால்.

கமிஷன் ஐ - எம் - நல்லசாமிப்பிள்ளையவர்கள், பி-ஏ, பி-எஸ்.,

அனா கமிஷ

டிஸ்ட்ரிக்ட் முனிசிப், நந்தியால்.

கள்ளிக் கோட்டை.

காங்கிரஸ்

எனப்படும் கவிதையாக ராஜமுதலியாரவர்கள் கடு.

லோகல் பண்டு சூபர்வைசர்.

ராசனாதிபதியாக உபகரித்த கனவான்களன்றி மற்றைக் கனவான்களும்

சனவரியும் துரிதகம் திரவியத்தை வினாவிவதவி யத்தம மத்தவார்த

நூலாச்சித் தீக்கிண்ணேளும்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜனாரஸம்பந்தருடையோநம:

“வாமுகவந்தணர்வானவரானினம்
வீழுகதண்டினல்வேந்தனுமோங்குத
ஆழ்கநீயதெலாம் ஓமே
சூழ்கவையகமுநதாயாதீர்கவே”

ஞானசாகரம்.

சைவமும் சைவர் நிலையும்.

சிவபெருமானொருவனை வழிபடற் பாலனாகிய முழுமுதற்கடவுளென்றும் அங்ஙனம் அவனை வழிபடுவார்க்கு இன்றியமையா அடைபாண்டுகளாவன விபூதி உருத்திராகதாரணமும் பஞ்சாகசமந்திரமுமேயாமெனவும், இவற்றையெல்லாம் ஆன்மாக்கள் இனிதுணருமாறு சுருக்கமாகவும் விரிவாகவுந் தெரிகலுளும் அட்கள்வடமொழியில் வேதசிவாகமங்களுந் தென்மொழியில் தேவாரதிருவாசக முதலிய பன்னிரண்டு திருமுறைகளும் சிவஞானபோதமுதலிய பதினான்கு சித்தார்த்த அருளோததுக்களு மாமெனவும் ஆணைவரம்பு சிவததி அவ்வரம்பு கடவாது ஒழுகும் நல்லான்மாக்களுக்கு முத்கியின்பம் பயப்பது சைவசமயமாம்; இங்ஙனங் கிளர்தெரிததுக்கறிப சைவசமய வழிபின்று அச்சமயவதிகளை வழவாதி அனுட்டிததிஒழுகுங் கடப்பாடுடைய பன்மக ளெல்லாருஞ் சைவரென்று வேண்டப்படுவர்.

இனிததுரியப்பொருளாகிய சிவனை வழிபடுதலும், அவனடைபாண்டுகளாகிய விபூதி உருத்திராகதாரணமும், இவ்வரையறிவிசுருந் தேவார திருவாசக முதலிய நூலாராய்ச்சிடமாகிய முறையு ஓன்றை ஒன்று இன்றியமையா பெறிப்பாடுடையனவாம்

இங்கே சிவம் என்றதுரியப்பொருள் பிரமன் விண்ணு உருத்திரன் என்ற ஆண்டாண்டு உபரிடதங்களில் ஒதப்படும் முப்பொருள்களுள் இவ்வுகியில் நின்ற உருத்திரபத வாச்சியப்பொருளன்று, மறையு அது குணப்பொருளாய் அம்மூன் றையையுங்கடந்து மேல்விரிந்து செல்லுந் நான்காவதாகிய துரிடப்பொருளாவ தாம். இக்கருத்தப்பற்றியே அதர்வசிகோப நிடதத்தில் ‘‘வையனைத்தும் பிறந் தின்தன; இப்பிரமன் விண்டு உருத்திரன் உருத்திரனென்னுமவரெல்லாம் பிரக் தின்தனர்; பூதங்களோடு இவ்வுகியங்களுெல்லாம் பிறக்கின்றன, காரணங்களைத் தோற்றுவிப்பா ஹந்தியாதாவுமான காரணன்றான் பிரப்பானல்லான்; காரணப்பொ ருளும். ஐசுவரிய மனைத்தையுமுடையானும் அனைத்திற்கும் நகரனுமான சம்பு ஆகாயநிலிற் றியானிக்கப்படும்’’ என்றும், பஞ்சப்பிரமோபநிடதத்தில் ‘‘மூன் றவத்தைகளைக் கடந்ததும் துரியப்பொருளும் சத்தியமும் ஞானமயமாகவுள்ள

தும் பிர மன் வின்னெ முதலியோராற்சேவிக்கப்படுவதும் எப்பொருளும் பிறத்தற்கு நிலைக்களமாவதும் மேலானதும் ஈசபதவாச்சியப்பொருள்” என்றும் சுருதிவாக்கியங்கள் ஒருங்கெழுந்து அறுதியிட்டன. இவ்வாறே “தேவர்கோவரியாத தேவ தேவன் ஒருமெடொழில்கள் பயந்து காத்தழிக்குமற்றை, மூவர் கோளும் நின்ற முதல்வன் மூர்த்தி மூதாதைமாதானும் பாகத்தெந்நை” என்று திருவாசகச்சுருதியினும் போந்தவாறு காண்க. இனிச் சுவேதாசுவதரவுபரிடத்தத்திற் போந்த “எவன் தானொருவனாயிருந்துகொண்டே எல்லாப்பொருள்களையு மயக்குவானே அவன் தன் சருவவல்லமையால் எல்லாவற்றையும் எல்லாவுலகங்களையும் ஆள்கின்றான்; எவன் உற்பத்தியாங்காலத்தும் சம்பவிக்குங்காலத்துந் தான் ஒருவனாகவே இருக்கின்றானே அவனை அவ்வாற்றான் அறிபவர் மரணகதைக்கடக்கின் றார்கள். ஏனெனில், இவ்வுலகங்களையெல்லாம் தன்முழுமுதன்மையால் ஆட்சி செய்கின்ற உருத்திரக்கடவுள் ஒருவனையாதலால், அவனுக்கு வேறுகப்பிற்றொரு பொருள் உண்டென்று அறிவுடையோர் சொல்லார்கள், அவன் சிருட்டி செய்வானொருவனை உண்டாக்கி எல்லாவுலகங்களையும் படைப்பித்துத் தான் அவ்வெல்லா ஆன்மாக்களினும் அந்நான்மாவாய் வேறுவேறு நயங்கருக்கின்றான்; அவன் சங்காரகாலத்தில் தன் கோபாக்கினியால் எல்லாவற்றையும் விழுநகுதின்றான்; எல்லாப்பக்கங்களிலவழிகளும், எல்லாத்திசைகளின் முகங்களும், எல்லாத்திசைகளிற்புயங்களும், எல்லாவிடங்களிற்பாதங்களும் உடையனும் ஆகாயத்தையும் பூமியையும் உண்டுபண்ணித் தன்கமங்களானும் சிறகுகளானும் அவற்றை ஒருங்குபடுத்திகிற அவன் ஒருவனே கடவுள், இங்ஙனம் எல்லாவற்றிற்கும்முதல்வனும் மகருடியும் சிருட்டிகாரணனும் தேவர்களை எல்லாம் பிறப்பிக்கின்றவனும், அவருள்ளும் இரணியகருப்பனை முதலிற் படைத்திட்டவனுமாகிய உருத்திரமூர்த்தி எமக்கு மெய்ஞ்ஞானத்தை உதிப்பிக்க-டவன்.” என்னும் அருள்வாக்கியம் திரிமூர்த்திகளுட்பட்ட குணநாதிராமேற் செல்வதின்றித்தத்துவங்களை ஒக்கிக்கொண்டு அத்தத்துவங்களுக்கும் அதீதமாய் விளங்குந் துரியமுழுமுதற்கடவுளான மாசங்காரஉருத்திரக்கடவுளை வழுத்தித்தற்பொருட்டி ஆண்டெழுந்ததொன்றாகலின் அதுபற்றி ஈண்டு வரக்கடவதோர் இழுக்கிலை யென்றொழிக.

இனி அங்ஙனங்காட்டிய முதத்திற் முதையுள்ளும் சிவவழிபாடு ஏனையிரண்டினுஞ் சிறந்ததொன்றாதலானும், அச்சிவவழிபாடு பற்றியே அதற்க்குங்குளான விபூதி யுருத்திராக்க தாபணம் பஞ்சாக்காமநதிரம் வேதோபரிடத நூலாராய்ச்சியும் பிறவும் வேண்டப்படுதலல்லது அவ்வழிபாடிவழி அவை பயப்பாடின்றி வறிது கழிதலானும் அச்சிவவழிபாடு ஒன்று தானே ஏனையிரண்டினுஞ் சிறந்தெடுத்துப் போற்றப்படுநதலைமையுடைத்தாம். என்னோ? கொழுகுண்டையுடையளான ஒரு தலைமகள் தான் தனக்கினிய அக்காதலனைபுடையளாம் அவ்வியையுபற்றியே அவுடனாகு இன்றியமையாச்சிறப்பினவாகிய மங்கலநான் மஞ்சட்பூச்சுக்கலவைச்சாந்துந்முறிக்கொழுது விரைமலர்த்தொடையல் செழும் பட்டாடை முதலியன வேண்டப்படுவதன்றி, அவனிலவழி அவை யொருசிறிதும் அவளால் விரும்பப்படா வாகலினென்பது. இன்னும், இராச்சியவுரிமை பெற்றானோர் ஆண்மகன் தான் அங்ஙனமெய்திய அவ்வுரிமை பற்றியே அதற்க்கடையாளங்களான அரதன்முடிபும் வெண்கொற்றக்குடையும் அரசமுத்திரையும் அரியனை வீற்றிருப்பும் ஒருங்கு பெற்று ஆட்சிசெலுத்துதலன்றி, அவ்வுரிமையிலாதானொருவன் அங்ஙனம் அடையாளங்கொள்ளாளுகலானுமென்பது. இனிக்கொழுநெயிலளாகிய ஒரு பெண்மகள் மங்கலநான் முதலிய அலங்காரமுடையளம்வழி அவளைத் தீர்த்து யென்முலகம் பழிக்குமாறுபோலவும், இராச்சியவுரிமை யில்லாதானொரு

ருவன் அஃதுடையானேபோல, அரதன் முடிமுதலிய அடையாளங்களெவ்வுழி அவனரசனாவுடையுக்கப்பட்டுச் சிறைகளத்திடப்படுமாறு போலவும் சிவவழிபாடு இல்லாதானொருவன் அஃதுடையானேபோல விழுதிபருத்திராக்கா தரித்துப் பிரகார வஞ்சித்தன் மேற்கொண்டவழி அவன் தன் செயலாணர்வாரெல்லாரானும், ஒ! ஒ! இவன்கொடியன், பாவி, வஞ்சகன், என்று இழித்துக்கூறப்படுதன் மேலும் மறுமையிற் சிவபெருமானு லொறுக்கப்படுதலும் உடையனும், சிவபெருமானைத் தெய்வமாகக்கொண்டு வழிபடும் நற்குலத்திற் பிறந்த சைவர்களே! எம்மாய் சகோதரர்களே! நமக்கு இந்த மானுடதேகமும் அதனினஞ்சிறந்த சைவருவமும் முற்சென்மங்களில் எட்டிய பெருந்தவப்பயனா வாய்ப்பப்பெற்றும் அவற்றற்பெறும்பயனை நாம் ஒரு சிறிதும் யோசியாது வாளாது வாணனை கழித்தல் நன்றோ? நாம் வழிபடும் முழுமுதற்கடவுள் சிவபெருமான் ஒருவனே என்று துணிந்து அவனை உபாசிக்கும் நன்முறை அறியோமாயின், நாம் எவ்வளவுதான் விழுதியுருத்திராக்கத்தரிததாலும் அவற்றால் நமக்குப் பிரயோசனம் வருவதன்று. சிவபெருமானை உபாசிக்கும் பொருட்டாகவே அவன்றிருவடையாளங்களான திருநீறுநக கண்டிகையும் அணிகின்றோமென்று அறிந்து அவனை வழிபட்டான் மாத்திரம் நாம் வேண்டியவாறெல்லாம் நமக்கு இம்மை மறுமைப்பயன்களை யருளியறுதியில் அவன் தன் திருவடிப்பேரீன்பதையும் நமக்கு ஊட்டுவான்.

இனி, இந்நாநகடறுதல் பற்றி நாம் ஈனைச்சமயங்களையும் அச்சமயிகன்வழி படுந்தெய்வங்களையும் இகழ்ந்துரைக்கின்றோமென்று நினைபாதிர்கள். அந்நாநம் நாம் ஒருகாலத்துஞ் செய்யோம் நாம் முதற்கஞ்சிகையில் வரைந்த “இவ்வுலகின்கட் பலவேறுபடப் பரந்து கிடக்குஞ் சமயங்களெல்லாந் தம்மை அனுசரித்தொழுகும் ஆன்மாக்களின் பக்குவமுறைமைகளைக் கேற்பவும், அப்பக்குவமுறைமையால் அவரறிவு விரிந்து செலுந்தன்மைகளைப்போல தாரும் ஒரு தெரிப்படாவாய்ப் பலதெரிப்பட அகன்று தாந்தாம் நுதலிப்பொருளையே உணமை யெனத் துணிகது ஆராய்ந்து அவைதம்மா லுறுதிக்கொண்டு உய்யுநெறி தெரிகின்றன; இந்நாநம் ஒன்றினென்று உறுதலைப்பட்ட இலக்கணங்களுடையவாயினும், ஒன்றினென்று குறைந்த குணங்களுடையவாயினும், ஒன்றினென்றுய்ந்தகுணங்களுடைய வாயினும் எல்லாச்சமயங்களும் மெய்ச்சமயங்களேயாய், எல்லாம் வீடுபேற்றின்கண் உபக்கும் வழிகளுந்திறைகளுமேயாய், முழுமுதற் பெருங்கடவுளாகிய தந்தையை ஆன்மாக்களாகிய பகநகுழலிகள் சென்று அணையுமாறு அறிவுண்தந்தி வளர்க்குந் தாய்மார்களுையா விளங்குவான்” என்னும் வாககியகடறுகளே அதற்குச்சான்றும்.

மற்று நகருத்து யாதோவெனின்;—எல்லாச்சமயங்களும் தாந்தாம் உண்மையெனக்கொண்டு உபாசிக்குந் தெய்வங்களைத் தாந்தாம் அனுசரித்தொழுகும் விதிபிறழாதுதழுவக் கொண்டு உறுதிபெறல் வேண்டுமென்பதே நகருத்தாவதாம். இதனை விடுத்துச் சைவனொருவன் சிவவழிபாடுவது வேறுசமயிகள் உபாசிக்குந் தெய்வங்களைப் பராட்டிப்போற்றுதலும், அவ்வாறே அவ்வேறுசமயிகள் தம்மதங்களுக்கினங்காத பிறசமயத்தெய்வங்களைப் பராட்டிப் போற்றுதலும் வரம்புபித்துச் செய்யு முறையாதலால் அவைபெரிதும் இடர்ப்படுதற் றுவாய் முடியுமென்றொழிக. அற்றேல், சாக்கியநாயனார் தாந்தழுவிய பௌத்தசமயவழிநின்று உறுதிபெற மாட்டாராய்ச் சிவவழிபாடு இயற்றியது வழுவாம்போலுமெனின், அற்றன்று, அவர் மேலைச்சென்மங்களிற் செய்து போந்த தவமுதற் சியால் தமக்கு மெய்யறிவுவிடங்கி அத்திவிர பக்குவமுடையராகப் பிறுதுதலால்,

அப்பக்குவநிலைக் கேலாத பெளத்தசமயம் விடுத்து அதற்கேற்பதான சைவம்பு குத்து சிவனைவழிப்பட்டு உய்ந்தாராகலின் அதுவழுனாமாறு யாண்டைய தென்றொழிக. அஃதாயின், அவர்தம் மேலேச்சென்மத்தவழுநிர்ச்சிக் கேற்பச் சைவசமயத்திற் பிறந்து அவ்வாற்றாற் சிவனைவழிபடுதலன்றே மரபாமெனின், நன்று சொன்னாய், அவர்மேலேச் சென்மங்களில் அரிதாற்றியதவழித் அவரைச் சைவசமயத்திற் பிறப்பித்து ஆண்டு நின்றவாறே அவர்க்கு அவ்வதிதீவிரப்பக்குவத்தைப்பயப்பிக்கமாட்டாதாய்ப் பெளத்தசமயத்தின்ண்ணே அவரைப்பிறப்பித்து ஆண்டு நின்றவாறே இடையொருகாலத்து அவ்வதிதீவிரப்பக்குவத்தைப் பயப்பிக்கம் பெற்றித்தாய் முற்கொண்டு அமைந்துகிடந்தது, பின் அக்கிடப்பின் படியே முடிந்ததாகலின் அதுகடாவன்றென மறுக்க. இனிப் பல்வகைச் சமயமுடிபொருள்சீரையும் நுண்ணிதாக ஆய்ந்து அதனான்மெய்யறிவு மிகவிளங்கித் தாமமெய்யெனக்கண்ட ஒருசமயத்தை அஹசரித்தொழுக்குக் கடப்பாடுடையார்க்குத் தஞ்சமயவரம்புகடந்து சேறல் குற்றமன்றும். இனி இவ்வாறெல்லாப் பன்றித் தஞ்சமயப் பொருளுண்மையம் பிறசமயப் பொருளுண்மையும் அளந்தறிய மாட்டாதபுருந் தஞ்சமயவரம்புகடந்து விவகரித்தல் பெரியதோர் அபசாரமாமென்றொழிக. இனிச்சைவசமயத்திற் பிறந்து சிவனைவழிபடும் புண்ணியமுடைய நன்மக்கள் அநநெறிக்கடைப்பிடியாது தம்மன்போனவாறெல்லாம் புகுந்து தம்பெருமையிழுத்தல் நன்றன்றும். சைவசமயிகள் சிவபெருமானையன்றி ஏனைச்சமயத்தெய்வங்களை உபாசிக்க இடம்பெறமாட்டார். இதற்கு ஈமன், மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் அருளிய,

“கொள்ளேன் புரந்தரன்மாலயன்வாழ்வுருடிக்கெழுநு

நள்ளேனினதடியாரொடல்லானரகம்புகினு

மெள்ளேன்றிருளருளலேயிருக்கப்பெறினிகைவா

வுள்ளேனீயுநதெய்வமுன்னையல்லாதெங்களுந்தமனே” என்னுந் திருவாக்கேயுறுசான்ற மென்க.

இனிச்சிவபெருமானை உபாசிக்குஞ் சைவர்களுக்குச் சிவாராதனை ஒன்றே சாஸ்திரமாகலின், விபூதியுருத்திராகக் தாணமும் பிறவும் அவர்க்கு இன்றியமையாதாமென் றுரைத்தவா நெண்ணப்பெனின், — நன்று வினாயினாய், கொழாநையுடையாளான மனைக்கிழத்திக்கு மங்கலநாண் முதலிய அடையாளங்களும், அரசரிமையுடையான ஓராண்மகனுக்கு அரசன்முடி முதலிய அடையாளங்களும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுகின்றனவாகலின், சிவனை உபாசிக்குஞ் சைவர்களுக்கு அவையும் இன்றியமையாது வேண்டற்பாலனவெயாம்.

இனி ஒருதலைமகட்கும் ஓர் அரசற்கும் அவ்வவர்க்குரிய அன்பும் அதிகாரமுமே சாஸ்திரமாகவும், அவற்றின்வேறுக அடையாளங்கள் பிறகோடானுன் எற்றுக்கென்று ஆராயலுமவார்க்குத் தந்திலையல் நின்றவழி உணர்வின்நிக்குத்த ஆன்மக்கள் எழுவகைத் தோற்றத்துட்பட்ட சரீரங்களையும் அச்சரீரங்களிற்போகறுகர்ச்சிக்கு ஏதுவாய்க்கிடந்தமெய்வாய்கண் மூக்குக் செவிமுதலிய புறக்கருவிகளையும் மனஞ்சித்தம் புத்தியகக்காரமுதலிய அக்கருவிகளையும் ஒருங்குதலைக்கடி உலகத்தோடு ஒருமைப்பாடுற்று அறிவுவிரிப்பெறுப வென்பதும், இங்ஙனநீதகத்தோடு இயைபுறுதன்மத்திரையானே குறிவழிச்செல்லும் அறிவுருகிழ்க்குமென்பதும் இனிது விளங்கும். குறியெனினும் அடையாளம் எனினும் ஒக்கும். இனிமானுட ரெல்லாரும் ஆண்பெண் எனப்பகுக்கப்படும் பகுப்புடைய ராதலும் அவ்வவர்க்குரிய குறிகுணவிசேட அடையாளங்கள் பற்றியேயாம். அவ்வாண்ப

குப்பாருள்ளும் இவனெமக்குத்தந்தை இவன்சகோதரன் இவன் புதல்வன் இவன் ஏதிலான் இவன் நண்பன் எனவுணர்ச்சிவெறுபாடு மறுதலும் அவ்வவர்க்குரிய விசேட அடையாளங்கள்பற்றியே யாம். இனி அப்பெண்வகுப்பாருள்ளும் இவன் எமக்குதகாய் இவனாடன்பிறந்தான் இவன் புதல்வி இவன்ஏதிலான் இவன் கிழ மையுடையான் என்றற்றொடக்கத்தான் வேறுவேறுநிலைகளும் அவ்வவரிடையே காணப்படும் விசேட அடையாளங்கள் பற்றியேயாம். இனி ஆங்கில நூலானும் ஒரு பொருளொடு வேறொன்றுனை ஒப்பிட்டிருக்காண்டலானும், ஒன்றை ஒன்றின்வெறுக்ககாண்டலானும், அறிவுமலர்ச்சியுண்டாம் என்றாகுமப. ஆகவே, உலகத்துட் டோன்றி அவ்வுலகியர் பொருளின்கண் அதுவதுவாய்ப்புதிறும் தறிவுடைய ஆன்மாக்கள் அடையாளங்கள்பற்றியுணர்ச்சியுடையாக்கப்பெறுதல்புறக்கையாகவே வாராநின்ற நிகழ்ச்சியாதலின், அது தன்னொடு முரணி வேறு வேறுசங்கித்தல் பொருத்ததன்றும்.

இனி இவ்வாறே ஒருவனைச் சைவனென்றும் ஒருவனைவைவனென்றும் ஒருவனைப் பொளததென்றும் ஒருவனைச் சாணனென்றும் அறியும் அறிவெல்லாம் அவ்வவர்க்குரிய சகாயவழிபாடு கருமபுறப்புற ஸாராய்ச்சி முடிவிய அடையாளங்கள்பற்றியே நிகழ்வதல்லது பிறிதன்றும். இனி அவரவர்க்குரியசமய அடையாளங்களும் அவரவர்க்குரியபோற் சிறுதனவாய் அவாசெய்யும் சகாயவழிபாட்டின்கண் கெஞ்சும்கெழித்திப் பத்திச்சுவைபிதூத்து மேம்பாடு மனவளம் இப்பெற்றியவான அவ்வடையாளங்கள் அவ்வச்சமயததாரொல்லாநானு குறிக்கொண்டு போற்றப்படுவன வாதலின் சைவர்க்கு விபூதி யுருத்தியாக்கதாரணம் இன்றியமையா வடையாளச்சொப்பினைவென்பது தெற்றென விளங்கும்.

இனி, வடமொழியில் வேதாகம நூலாராய்ச்சியுநதென்மொழியில் தேவார திருவாசக சிவஞானபோத நூலாராய்ச்சியும் வேண்டற்பாலவென்றவெண்ணை, விபூதியுருத்திராககதரித்தி ஐந்தெழுததோதி புணமையனபாற் சிவவழிபாடு இயற்றுவதென்றே யுடையுமெனின், — அற்றன்று, தார் மாததிரம் அநாமம் இயற்பட்டு உய்யுநெய்யொன்றே கடைப்பிடித்தல் தன்னைப்பற்றித் தென்னுக்குற்றாதன்மேனும் பிறநிவானமாக்கள பிழைத்துப்போர் மெய்யுநெய்யாட்டி வழிப்படுகது கருணையின்றும்முடிதலானும், கருணையின்றாகவே சிவாசுருரிய ஏனைக்குற்றங்களெல்லாமும் ஒருங்குவந்து சோலானும், அசனாற் பிறவியறமன் மேன்மேற்பெருதி ஒருதலானும் அவர்தாம் உணவைச்சிவவழிபாடு செய்தாரல்லராவர்; இனிததாமுமயும் பொருட்டிச் சிவவழிபாடு இயற்றுவதல் போலவே எல்லாச்சிவரன்மாக்களும் உய்கவென்னுந் கருணைநிகு அவர்தமக் கெல்லாம் அச்சிவவழிபாட்டின் அருமை பெருமைகளை விரித்துரைத்து அறியு கொளுத்தல் வேண்டுமாகலானும், அவ்வாறு அறிவுகொள்ததற் பொருட்டித் தம்முடையில் அவரைத் துணிபுஒருப்பிடித்தல் வேண்டுமாகலானும், அநாமம் துணிபொருப்பாடு உறுவததற்கு வேதாகம நூலாராய்ச்சி இன்றியமையா நெறிப்பாடுடையதாம். அல்லது உம், வேதாகம நூலுணரப்பொருள் செவ்விதின் ஆங்கு அவ்வாற்றான் முகிழ்க்கும் பெயயற்றவனைப் பத்திச்சுவைதேன் ஓயாது சுரந்து இறைவன் நிருவடிக்கியானத்தின்சுனை மனவெழுச்சியிருக்கும் உரிமைப்பாடு விளைதலானும் அவ்வாராய்ச்சிதமக்கும் பயப்பாடு பெரிதுடைததாம். இருவழியானுஞ்சிறுத வடநூல் தென்னுலாராய்ச்சி சைவரெல்லாநானும் ஒழுங்காகச் செய்யப்படுதலவேண்டும். இங்ஙனம் மூவேறுவகைப்படுத்தி எடுத்துக் கொண்ட சிவவழிபாடும் விபூதி யுருத்திராககதாரண பஞ்சாகரமாதிரமும் வேதாகமப்பொரு ணுலாராய்ச்சியும் சைவசமய நிலைக்குரியனவாம். •

இனி இக்காலத்துச் சைவர்களுட்சிலர் சிவனை வழிபடுதலறியாராய்ச் 'சிவனென்னவென்று' எல்லாம் ஒன்றுதான்' என்றுரைத்து அன்பிலராய் நாட்கழிக்கின்றார். வைணவசமயிகள் விண்ணவையே தாம் உபாசிக்கும் முழுமுதற் கடவுளென்று துணிந்து அவ்வாற்றான் வழிபடற்பாலார். சைவர் சிவனை யே ஆங்கனந்துணிந்து வழிபடற்பாலார். இம்முறை திறம்பி இரண்டையுமொன்றெனக்கூறி அன்பிலராய் ஒழுக்கி நாட்கழித்தல் எந்தச்சமயிக்கும் நன்றாகாது. ஈசரவழிபாட்டிற்கு ஒருதலையான் வேண்டும் உள்ள தெகிழ்ச்சி எல்லாத் தெய்வங்களை யுஞ் சமமாகக் காணும் பொதுநோக்கத்தான் வருவதன்று. மற்று அஃது ஒருபொருளை ஏனையவற்றினின்றும் வேறுபிரித்துத் தலை உயர்பாடுதலையெனக்காணுஞ் சிறப்புநோக்கத்தான் வருவதொன்றும். இவ்வியல்பு பற்றியே உலகெங்கும் பல வேறு வகைப்பட்ட சமயங்களும் சமயத் தெய்வங்களும் பலப்பலவாய் விரிந்தன. அவ்வச்சமயத்தாரும் தத்தமக்கு உள்ளொகிழ்ச்சி செல்லும்வகையான் தாம் தாம்விரும்புகு குணகுறிமுதலியன கொண்டு தத்தமக்கியைந்தவழியா நெல்லாம் ஈசரனை உபாசனைசெய்து போதருகின்றார். இவ்வாறு விரிந்த சமயங்களை யெல்லாம் ஒருமைப்படுத்தலாவது, அல்லதவற்றை யெல்லாம் அழிவுசெய்து மெய்ச்சமயமொன்றை நிறுத்தலாவது யார்க்கும் இயல்வதன்று. அந்நாணஞ் செய்தல் ஈசரனுக்குத் திருவுள்ளமுமன்று. அவர்க்குத் திருவுள்ளமானால் ஒரு கணத்தி லவ்வெவலாச்சமயங்களும் ஒருமைப்பாடுறுமன்றோ? ஆகலான் எல்லாச் சமயிகளுந் தத்தஞ்சாததிர ஆணைவரம்புகடவாது அவ்வச்சமயவிதிவழி யொழுகி அதனா லறிவுமுதிர்ச்சியடைந்து மேன்மேற் சமயங்களிற் பிறந்து சித்தார்த்தமாக நிலைபெறும் முடிநிலைச்சமயமொன்றால் நேரே ஈசரன் நிருவடிப்பேரின்பமுத்தி பெறற்பாலார். இந்நாணமின்றிக் தஞ்சமயவாய்பு அழித்து அன்பிலராய் எல்லாம் ஒன்றுதான் எனக்கூறுதல் மிகுத்திற் பிறவிப்பேறு இழப்பதொன்றாய்முடியும். அஃது யாங்குனமோவென்ற:—பொருள்வேண்டி ஆடவர்பவர்தோள் முயங்கிக்கழிந்த பொதுமகள் அவ்வாடவா யாவரிடத்திற் அன்பிலளாம்; அன்பிலளாகவே இன்பநுகர்ச்சியும் அவுட்கின்றும். இனிததா னின்பநதுய்த்தல் குறித்தாளாயின் அவள் தனக்கு இயைநதானோ ஆடவனை ஏனை ஆடவரிற் சிறப்பக் கொண்டு அவன்மாட்டிக் கழிபெருங்காதலுடையளாய் இன்பநதுய்ப்பாளாவது. இன்னும் முத்துப் பவளம் நீலம் பச்சை கோமேதகம் புட்பராகம் கைநீரியம் மரகதம் மாணிக்கம் முதலிய நவமணிகளையும் ஆராய்ச்சி செய்தலுறுவான் அத்தொகுதிக்கண் நல்லதொன்று கண்டவழி அதனை ஏனையவற்றினாரு சிறந்தெடுத்து அதன்கட் கழிபெருங்காதலுடையனாய் அதனைப் பொதித்துவைத்துப் போற்றக்காணுகின்றோம். அங்குந் மவற்றைப்பகுத்துக்காணும் அறிவின்றதுகை யில்வழி அவனவற்றை ஒன்றுகூட்டி அவற்றின்கண் ஆசையிலனாய் ஒழுக்குலுங்காண்கின்றோம். இருந்தவாற்றால் அன்பென்னும் உள்ளநெஞ்ச்சியண்டாதற்குப் பொது நோக்குக்கழித்துச் சிறப்பிவிருநோக்குக்கொளல்வேண்டிவது ஒருதலையாம். ஆகவே, சைவர்களாகிய நம்மக்கள் ஏனைச்சமயத்தெய்வங்களைக் கனவினும் கனைதற்கு ஒருப்படாராயத்தன்கொழுநனிட்டுத் திக்கழிபெருங்காதலுடையளாய் இன்பநதுய்க்கும்மனைக்கழத்திபோற் சிவபெருமானிடத்து அன்புநிகழப்பெற்று உபாசித்து உய்தலவேண்டுமென்பது ஈண்டுட்டுத்துக் கூறியவாற்ற லினிதுவிளங்கும்.

6) இனிச்சைவ நம்மக்களிடிலர் விபூதி புருத்திராக்க பஞ்சாகர மந்திரமுதலிய திருவடையாளங்களின்றி 'யாம் சிவவழிபாடு பெரிதுடையோமாகலான் எம்க்கு அவ்வடையாளங்கள் வேண்டா' என்றுரைக்கின்றார். அது பொருந்தாதென்பது மேலே விளக்கினும் ஆண்டெக்காண்க.

இனி வேறு சில சைவநன்மக்கள் வேதாகமமுதலிய வடநூலாராய்ச்சியும் தேவாரதிருவாசக சிவஞானபோதத் தென்தூலாராய்ச்சியும் அரியவாயிருத்தலின் அவற்றின்கண் எமக்கு மனவெழுச்சி சென்றிலது என்று கூறுகின்றார். 'வடநூலாராய்ச்சி யில்லாதொழியினுந் தமிழ்தூலாராய்ச்சியேனுஞ் செய்து மென்றால் தமிழ் நூல்கள் செந்தமிழிலக்கணநெறி பிழையா நன்னடையில் எழுதப்பட்டிருத்தலால் அதன்கண்ணும் எமக்கு அறிவு சென்றிலது' என்றும் உரைக்கின்றார். 'நல்லதங்கைக்கதை' 'நளன்கதை' 'இராமன் கதை' 'பாண்டவாகதை, முதலியன போல் அத்தனை இலேசாக வருத்தமின்றி அச்செந்தமிழ் நூல்கள் விளங்கற்பாலனவா? சிவபெருமான் திருவடிப்பேரின்பமுதலி, கததரிக்காய் புடேசலங்காய் முதலிய தாவரவுணவு கொள்ளுதலானும், யாம் சைவரென்று தருகிக் கூறுதலானும் எய்தும் எளிமைத்தன்று. அல்லாஹும், உலகவாழ்க்கைப் பெருநதிக்க சாகரத்தில தம்மறிவுதே யுதா பெரிதுநுதயருமவாநிற்பயும் அதன்கண் எல்லாத் தமக்கு வருத்தம் இழையுளவுநதோன்றாது, இம்மை மறுமைப்பயன்றது உறுதி கூட்டும் ஞானதூலாராய்ச்சிக்கண் அவர்க்கு வருத்தந் தோன்றல் புண்ணிய முகிழ்ப்புடில்லாக குறைபாடாவதன்றிப் பிறிதென்னே? விழுமற்காலையில் உறக்க நிகழி எழுந்த இரவில் துயில் கொள்ளுமளவும் மெய் வியர்வரும்பக்கொல், தச்ச நெசவு, உழவு, பொறைச்சமை, பகடு உய்ததன் முதலான அருந்தொழில் பலவியற்றிப் பொருள் சிறிது ஈட்டுதற்கண் நம்மனோர்க்கு வருத்தந் தோன்றுதலில்லை; ஒரு நாழிகைப்போதேனும் நன்மக்கள் குழவிலிருந்து ஞானதூலாராய்ச்சி செய்தற்கண் அவர்க்கு வருத்தம் மிகத்தோன்றாநிற்கும். பொய்யுரைத்தும், பொருளுடையாரை கண்டால் அவருவாகும் வகை இச்சகம் பேசியும், நல்லோர் பெரியோரைப் புறம்பழித்தும், கலகவுரை நிகழ்த்தியும், விதனைடைபேசியும், வீணுரை கிளத்தும் நாளொழித்தற்கண் நமனோர்க்கு வருத்தந் தோன்றாது, அரைநாழிகைப்போதேனும் ஈசர விஷயமான நல்லுரையுரைத்து ஆனந்த முறுத்தற்கண் அவர்க்கு வருத்தமிகத்தோன்றாநிற்கும். நாட்டு வனங்கள் பலகண்ணும் பருவத்தக காட்சிகள் பலகண்ணும், வனங்களிற்சரிதது ஆண்டுள்ளன பலகண்ணும், கடற்காட்சிகண்டு உலாப்போயும், நகரவித்தியாசாலைகள், அறங்கூறு அவையங்கள், தொழிற்சாலைகள், ஓவியச்சாலைகள், சிருங்காரத்தோட்டங்கள், அறச்சோற்று மண்டபங்கள், யாவையுமல்லாத ஆவண வீதிகள் முதலான வருந்தித் திரிந்துகண்டும் நாட்கழித்தற்கண் நமனோர்க்குப்பிரயாசை தோன்றாது, நல்லறிவுடையோரைக்கண்டு அவரோடு அனவளாவுதற்கண்ணுந் தேவாலயங்களுக்குச்சென்று ஈசரன்றிருவுருவத்தைக் கண்ணாகக் கணிப்பதன் கண்ணும் அவர்க்குப் பிரயாசை மிகத்தோன்றாநிற்கும். புளுகுரை கேட்டும் புறம்பழிப்புரைகேட்டும் வம்புரைகேட்டும் வாதுரைகேட்டும் வாளாது நாட்கழித்தற்கண் நம்மனோர்க்கு பகிழ்ச்சியிகத்தோன்றாநிற்கும், பெரியோரெசால் கீதியுரையும் நியாயவுரையும் தருமவுரையும் உபதேசவுரையும் ஞானவுரையும் அன்புரையுந் கேட்டற்கண் அவர்க்கு இகழ்ச்சியிகத்தோன்றாநிற்கும். என்னே! என்னே! என்னே! செயல்புருந்தவாறு! ஆரிய நன்மக்களே! எம்மரிய சகோதரர்களே! சைவசமய அன்பர்களே! இனியேனும் இங்ஙனம் நாட்கழியாது ஞானதூலாராய்ச்சி செய்து ஈசரனை உண்மையன்பான் உபாசிப்பதற்கு மடிக்கட்டி எழுங்கள்! உங்கட்கு ஞானதூலாராய்ச்சியெய்வது கஷ்டமாயின், அவ்வாராய்ச்சிமுதிர்ந்த நல்லோரைக்கூட்டி அவருடைய தேசிகமும் நல்லிஷயங்களைச் செவிமடுத்துப் பிழைக்குநெறி தேடுங்கள்! 'முயற்சியுடையாரீகழ்ச்சியுடையாரீ' என்னும் ஓளவைப்பிராட்டியார் அருள்வாகிய உபதேசத்தை ஞாபகத்தில் வைப்புகள்!

“காகமுறவுலகந் துண்ணக்கண்ணீர கண்டாகாரசிவ
போகமெனும்பேரின்பவெள்ளம்பொங்கித்ததும்பிப்பூரணமாய்
ஏகவுருவாய்க்கிடக்குதையோவின்புற்றிடநாமினியெடுத்த
தேகம்விழுமுன்புசிப்பதற்குச்சேரவாருஞ்செகத்திரே”

திருச்சிற்றம்பலம்

காப்பியம்.

காப்பியமாவது கவிஞனார் செய்யப்பட்ட செய்யுள், வகரபகரவொற்றுமை பற்றித் திவ்யம் என்பது திப்பியம் எனவழங்கப்படுதல்போலக் கவியாற் செய்யப் பட்டது என்னும் பொருளுடைய காவ்யம் என்னுந் தத்திதாந்தபதமும் காப்பியம் என வழங்கப்பட்டது. சேற்றிற் பிறந்தது என்னும் பொருளுடையதாயினும் பங்க்யம் என்பது ஆம்பல் முதலியவற்றிற்குச் செல்லாது தாமரை ஒன்றினையே உணர்த்துமாறுபோலக் காப்பியம் என்பதும் பொருட்டொடர் நிலைச் செய்யுள் ஒன்றினையே உணர்த்தி நிற்கின்றது.

இதுவும் பெருங்காப்பியம், சிறுகாப்பியம் என இருவகைப்படும். இவற்றுள்ளே பெருங்காப்பியமாவது வாழ்த்து வணக்கம் வஸ்து நிர்த்தேசம் என்னும் மூன்றனுள்ளே ஒன்றினே முன்னுடையதாய், அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கு பொருள்களையும் பயப்பதிவாய், அழகு, புகழ், ஆண்மை, ஆக்கம், கொடை, குலம் முதலியன வமைந்த ஒரு தலைவனையுடையதாய், நாடு நகரம் முதலியவைகளையும், விவாகம், முடிசூட்டு முதலியவைகளையும், மந்திரம், தூது முதலியவைகளையும் சொற்சுவை பொருட்சுவைகளும் பிறவும் அமைபுமாறு வர்ணித்துச் சொல்லுவதாம்.

இப்பெருங்காப்பியத்தின் இலக்கணம் வடமொழியிலே அலங்காரகாரர்களாகிய விசுவநாதபண்டிதர், போசதேவர், தண்டியாசிரியர் முதலியோரால் விரித்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. தமிழ்த்தண்டியலங்காரத்திலுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது விசுவநாத பண்டிதர் பெருங்காப்பியத்திற்கு மகாவாகியம் எனவும் பெயர் கூறுவர். வடமொழியிலே சிசுபாலவதம் என்னுங்காப்பியம் இவ்விலக்கணங்களெல்லாம் பரியப்தியாயமையத பெருங்காப்பியம் என்பர். அங்கே பொழில் வீரையாட்டு, புனல் வீரையாட்டு முதலிய வெல்லார் தனித்தனி ஒவ்வொரு சருக்கங்களாற் கூறப்பட்டன. தென்மொழியிலே சீவகசுந்தாமணி, கம்பராமாயணம் முதலியவைகளைப் பெருங்காப்பியம் என்பர். மலைவருணனை, நதிவருணனை முதலிய வருணனைகளுள்ளே சில கூறப்படாததுவும் பெருங்காப்பியமென்றே கொள்ளப்படும். அறம் முதலியன கூறாதொழிதற்பாலனவல்ல.

சிறு காப்பியமாவது அறம் முதலியவைகளுள்ளே சில கூறப்படாமல் வருமியல்புடையதாம். கலம்பகம், பராணி, உலா முதலி பிரபந்தங்களெல்லாம் சிறு காப்பியம் என்பர்.

இவ்விலக்கணமுடைய காப்பியங்களும் சொற்குற்றம், வாக்மியக்குற்றம், வாக்மியப் பொருட்குற்றம் என்னும் மூவகைக்குற்றங்களும் இல்லாதனவாய் இருத்தல் வேண்டும் என்றும், இக்குற்றங்களுந் தனித்தனி பதினாறு வகைப்படும் என்றும், இக்குற்றங்கள் பற்றாததுவே காப்பியம் என்று மதிக்கப்படும் என்றும்

போசதேவர் கூறுவர், அக்குற்றங்களுள்ளே பல கன்னுலாருந் தொல்காப்பியனாகக் கூறிய னுற்றுகளுள்ளே அடங்கும். அவற்றுட் சில உறுதும்.

1. அப்பிரயுத்தம்—சொற்குற்றம் பதினாறு ஒன்று; அது, முன்னொரு காலம் நற்புலவராத் கொள்ளப்படாத சொற்பிரயோகமுடையது. இது தொல்காப்பியர் கூறிய “பழித்தமொழியா னிழக்கம்கூறல்” என்பதன்பாலடங்கும்.

2. கட்டம்—சொற்குற்றம் பதினாறு ஒன்று; அது, காமிக் கின்பம் பயவாத சொற்பிரயோக முடையது; தொல்காப்பியர் கூறிய “சேட்போர்க்கின்னுயாப்பிற்றாதல்” என்பதன்பாலடங்கும்.

3. அகர்த்தகம்—இதுவும் அப்பதினாறு ஒன்று; அஃது அடிகள் நிறையும்படி சேர்க்கப்பட்ட வீண்சொற்களுடையது; தொல்காப்பியர் கூறிய “பொருளிலமொழிதல்” என்பதன்பாலடங்கும்.

4. நேயார்த்தம்—இதுவும் அப்பதினாறு ஒன்று; அது, கவியின் சங்கேதமானபொருளுடையது; தொல்காப்பியர் கூறிய “தன்னொருபொருள் கருதிக்கூறல்” என்பதன்பாலடங்கும்.

5. அபுட்டார்த்தம்—இதுவும் அப்பதினாறு ஒன்று; அது, ஓரற்பச் சொல்லினாலே அறியத்தக்கபொருளை அறிவிக்கும் வெகுசொற் பிரயோகமுடையது.

6. அப்பிரதிதம்—இதுவும் அப்பதினாறு ஒன்று; வேறுமதசாத்திரமின்றி அறியப்படாத சொல்லுடையது.

இவை முதலிய சொற்குற்றங்களும், வாக்கியக்குற்றங்களும், பிறவுஞ் செய்யுள்களிலே வருமாயின், அவை, நற்புலவரால் அங்கீகரிக்கப்படாதனவேயாம். வாக்கியமாவது தகுதி, அவாய்நிலை, அண்மை என்பவற்றோடுகூடிய சொற்கூட்டம். காப்பியலக்கணமைய வாதவருணனை என்பதறியார் வீணவார்த்தையென்பார். சமயம் நேரதழிக்குற்றங்களும், பிறவும் விரித்துக் கூறப்பட்டு.

அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை.

சகனோபாசனை.

தலை ஆன்றோர் * நெய்லீகம் என்று தம்முள்வழங்குவர். மேலும், உலகானுபவவுணர்ச்சியும், அவ்வுணர்ச்சியில்லாமையாற் பாவனைசெய்யுஞ் சக்தியும் வாய்ப்பப் பெறுத எமது குழவிப்பருவத்தே யாம் அற்புதமாகிய நவீன கோலமொன்றைக் கண்டு அதன் சொருபத்தைப் பொருள்வீழப்படுதோன்றப்பலவாறு வருணித்துச் செய்யுட்களானும் பிரபல பிரபாணவுரைகளானும் விரித்து உபநாயாசஞ் செய்திடுவேமாயின், அதனைப் பொய்யென்றும் பாவனையென்றும் உருவொளித்தோற்றமென்றும் யாரேனுஞ்சொல்ல ஒருப்படுவோ? ஒருாலத்தும் ஓரிடத்தும் ஒருப்படுவேமாட்டார். இங்ஙனம் எமது செந்தமிழ்நாட்டில் நிகழ்ந்த அரும்போற்புதமொன்றை எடுத்துக்காட்டி நிறுவி, அவ்வாற்றாற் சகனோபாசனைச் சன்மார்க்கமுறையின் உண்மைத்தன்மை காட்டுவாம்.

சீகாழியென்னுந் திப்பியதலத்திற் சிவபாதவிருதயமொனும் பிராமணப்பெரியர் ஒருவர் ஏறக்குறைய ஆயிரத்திழைநூறு வருடங்களுக்குமுன் இருந்தார். அக்காலத்திற் சமணசமயிகளையாண்டும் விருத்தியடைந்து வந்தனர். அச்சமண சமயிகள் கொல்லாமை முதற்சிறந்த இலௌகிகதருமக்களைப் பிறழா மனவெழுச்சியு

Divinity : Precocity.

டன் அனுட்டித்து, அங்கனந்தாம் அனுட்டிக்கும் அச்சிறந்ததரும் மேம்பாட்டைச் சாதாரண சனங்கட்கு உபநியசித்து அவர்க்கெல்லாம் உன்னக்கவர்ச்சியை எழுப்பி அவ்வாற்றுவவரைத் தம்மத்தத்திற்குத் திருப்பிக்கொண்ம் செல்வாராயினர். இங் கானஞ் சிவராமனெல்லாஞ் செல்ல அச்சமணசமயம் யாண்டும்பரநது விரிவதாயிற்று. தஞ்சமயம் இவ்வாறு விருத்தியடையவே மந்தைச் சமயங்களை அனுசரித் தொழுதுவோர் தொகை சுருங்குவதாயிற்று. சமணம் பெளத்தம்முதலிய அச்சம யங்களை யொழித்து ஒழிந்த சைவம், வைரவம், பாசுபதம், சாததேயம், கௌமா ரம், காண்பததியம் முதலியசமயங்களெல்லாம் தெய்வம்ஒன்றுண்டெனக் கொண்டு வழிபடும் ஆத்திகசமயங்களாம். சமணம் பெளத்தம் என்பனவோ இலெளகிக தரு மங்களிற் சிறந்தன சில அனுட்டித்து ஒழுகும் அம்மாத்திரையே யல்லது, அவை தெய்வம் ஒன்று உண்டெனக்கொண்டு வழிபடும் ஆத்திகசமயங்களல்லவாம். மற்று அவை தெய்வமில்லென்று உரைக்கும் நாத்திகசமயங்களேயாம். இவ்வுண்மை தேரமாட்டாத ஆங்கிலத்தத்துவ சாத்திரிகன்சிலர் கௌதமர், ஈசுவரவழிபாட்டைக் குறிப்பிட்டாயினும், ஈசுரனைக் குறிப்பிட்டாயினும் யாதும் உரையாமைபற்றி அவரை நாத்திகரெனக் கூறுதலமையாது, அவர் ஆத்திகருமாகலாம் என்று உரைத்து இழுக்குறுகின்றார். பண்டிதர் மாகீஸ்ஸுலீ† “பௌத்தமுனி ஆன்மா வையும் பரமாய்வையும் மறுத்துரைக்குஞ் சுதந்திர நிலையைச் சாகுதிய நூலார் தந திட்டார்” எனவும் “பௌத்தசமய நூல்கள் பலவும் ரீரீசுவரவாதம் நிலையிட்டுரைப் பனவாம்” எனவும் கூறுதலானும், பிராஞ்சுதேயத்துத் தத்துவசாத்திர விந்நப்ந்நராகிய டாக்டர்-பாஃரீ என்பவர் “பௌத்தகுருவின் கோட்பாடு ஒருதலையாக ரீரீசுவரவாதம்போ திப்பதுவாம்” எனத் துணிவுதோன்றக் காட்டுதலானும், பிரபல ஆராப்ச்சிசெய்து வடமொழி நூலுரைவரலாறு புதுவதாக எழுதிவெளியிட்ட மாகீடனல் பண்டிதரும் ‘பௌத்தமு’ சமணமும் சாகுதிய நூலைப்போலவே ஈசு ரனிருப்பை நிராகரிக்குங் கோட்பாடுடையவாம்.” என்று அங்கனமேதுணிபு ஒருப்படுத்கலானும், சிவஞானபோதம் சிவஞானசித்தியார்முதலிய தத்துவ முழு முதற்றமிழ் நூலுரைகளின் கண்ணும் அவ்வாறே அவர் நாத்திகசமயிகளென்று வைத்து மறுக்கப்படுதலானும் பெளத்தரும் சமணருமாகிய அவ்விருவகைச் சம யிகளும் நாத்திக சமயிகளேயாமென்பது ஒருதலையென்றுணர்க. இங்ஙனம் ரீரீசு ரவாத மேற்கொண்டு ஒழுக்குவாராகிய சமணசமயிகள், ஈசுரனை உண்மையன்பான் வழிபடும் ஏனை ஆத்திக சமயிகளைக்காண்டொறும் மனஞ்சிறிதும் பொருராகி மற்று அவரையெல்லாம் தஞ்சமயத்தின்கட் படுக்கும் நோக்கம் பெரிதுடையராயினர். அந்நோக்கம் முதிர்வே கொல்லாமை, பொல்லாமை முதலாகத்தாமனுட் டித்துப்போந்த சில இலெளகிக தருமவரம்புகடது, தீயமார்க்கத்தானெல்லாம் ஏனை ஆத்திக சமயிகளை வருத்தத்தொடங்கினர். தன் கட்டினையாற் சட்டதிட் டங்களேற்படுத்தி அவற்றிற்கேற்ப ஒழுக்குவார்க்கு நன்மையும், அவற்றிற்கு ஏலா தன செய்தொழுக்குவார்க்குத் தண்டனைபுந்தநது நெறிப்படுத்துவாருகிய அரசனை யில்லாத குடிகள் தாந்தாம் விரும்பியவாறே சில சட்டதிட்டங்களேற்படுத்திக் கோடலும், தமக்கு அவை இணங்காத வேறு காலங்களில் தம் முன்னே விதினை மண்ப்போனவாறு புரட்டி வேறுவேறு இயற்றிக்கொண்டு தம்முட் கலகம் வீளைத் தலும் நிகழ்க்காண்கின்றோம். இதுபோல, ஈசுரனொருவன் உண்டெனக்கொண்டு அவன் கட்டினையிட்டருளிய நற்கருமங்களைச்செய்யின் நன்றும், அவன் வேண்டா வேன்று விலக்கிய தீக்கருமங்களைச்செய்யின் தீதாம் என்னும் மனவுறைப்பில்லாத நாத்திக சமயிகள் தாம் ஒரோவொருகாலங்களிற் சில இலெளகிக தருமங்களை

நெறிபிறழாது அனுட்டிக்க உடன்படுவாராயினும், தமக்கு அச்சுருமங்களியை யாத பிறகாலங்களில் தாந்தாம் விரும்பியவாறே முன்னேத்தரும வரம்பழித்துத் தீயகருமங்கள் நிகழ்த்துத்திணிவுடையாராவர். இங்ஙனமே, சமணசமயிகள் அக காலத்துத் தம்மோடு ஒருங்கு இருந்த சைவர், வைவர், பாசபதர்முதலிய ஆத்தி கவைதிகசமயிகளுக்குப் பெருந்தீது செய்யப் வஞ்சனை பலவுடையாராயினர் திரு நாவுக்கரசுசுவாமிகள் சமணசமயந்திறந்து சைவசமயந்தழுவிய காலத்திற் சமண ரொருங்குடிக் தம் மரகனல் அவரை நீற்றறையில் இடுவித்தும், கல்லிற்கட்டிக் கடலில்வீழ்த்தியும், யானைக்காலில் இடறுவித்தும், நஞ்சும் உண்பித்தும் புரிந்த தீதுகள் நம்மேற்கோளை இனிது நிறுத்தும் பிரமானகனளாடன்றோ? சாந்தகுணத் திற்கு ஓர் உறையுளாய் விளங்கிய அப்பமூர்த்திகள் தாம் சமணராற்பட்ட கட் டங்களைத் தாமே தந்திருப்பதிகங்களிலாவகால்குக் குறிப்பிடாமையுங்காண்க. இவ் வாறே, அவர்கள் தங்காலத்திருந்த பாண்டியனை யுள்ளிட்டமுடிவேந்தர்களுடையல் லார் தஞ் சமயங்களிற்றிருப்பி, அவ்வரசர் செல்வாககால் ஏனை ஆத்திக சமயிகள் வழிபடுதேவாலயங்களை அடைப்பித்தும், மடாலயங்களில் தீக்கொளுவிப்பம், அவ ளைக்கண்டால் 'கண்டிமுட்டி' என்றும், அவரைக்குறித்தது ஏதேனுங்கேட்டால் 'கேட்டிமுட்டி' என்றும் பலவாறு இன்னலியற்றி வந்தனர். இங்ஙனஞ் செய்து போந்த சமணர்கள் கொல்லாமைமுதற் சிறந்ததருமங்களைமேற்கொண்டு ஒழு கிளுவெனல் டாங்கனம்? ஆகவே, இவ்வாறெல்லாக திதுபுரியும் ஒழுகலாறு டையராணசமணா யாண்டும் பரவிவரம்புதலும், சைவசமயிகள் தீயினால் வளைக் கப்பட்டு இடையிற்கிடந்து துடிக்கும் புழுப்போற் பெரியதோர் இடருழுவா நன் றார். அக்காலத்திற் சிவபெருமானிடத்து உண்மைப்புகடையான சிவபாத விருதயர் என்னும் அந்தச் சைவவேதியர் தீயராண சமணரொழியவுஞ் சைவம் யாண்டும் பரந்து பிரகாசிக்கவுஞ் செய்யவல்ல தெய்வத்தன்மையுடைய மகப் பேறு தமக்குச்சித்திக்குமாறு தவங்கிடந்தார். அவர்குச் சிவநாட்களினெல் லாம் ஓராண்மகப்பேறு சித்தித்தது. அவ்வாண்மகவுக்கு மூன்றுவாகு செல்கின்ற காலத்தில் சிவபாதவிருதயர் என்றும்போல அச்சிகாழி நகரிலுள்ளசிவாலயதடா கத்தில் தம் நித்திய கருமங்களை முடிக்க வீட்டிலிருந்து புறம் போதுவார், சிறு குழந்தையாயிருக்கும் அப்பிள்ளையாநுட் அழுதுகொண்டே பின்றொடர்தலைக் கண்டு பலவாறு சமாதானவுரைகள்சொல்லி யிருத்தியுங் கேளாமல்வர, வருக வென்று உடன் அழைத்துச்செல்வாராயினர். சென்று தடாகக்கரை சேர்ந்து அக்கரையின்மேல் பிள்ளையாரை யிருக்கச்செய்து, தாம் நீரிலிறங்கி நீர்க்குள் மூழ் கியிருந்து அகமநுஷணம் என்னுங்கருமத்தைச்செய்வாராயினர். அங்ஙனந்ததை யார் நீர்க்குள் மூழ்கி நெடுநேரமிருப்பவே, அவரைக்காணப்பெறாத பிள்ளையார் அம்மே! அப்பா! என்று கூவி அழத்தொடங்கினார். அவ்வாழ்கையைக்கண்டு மனம் பொறுராகி ஆலயத்தில் எழந்தருளியிருக்குஞ் சிவபெருமானும் உமைப்பிராட்டி யாரும் பிள்ளையாரிடம் போந்து அவரழகை தீர்த்துக் கண்ணீர் துடைத்து அம் மையார் தங்குமிழ்முலையிற் கொழும்பால் நறந்து அதிற் சிவஞானங்குழைத்துப் பொற்கிண்ணத்தாலூட்டவும் அப்பனார் அவரழகை தீர்த்தடவி இன்சொற்சொல் லவும்பிள்ளையார் பொற்கிண்ணத்திற் பாலுண்டவண்ணமாயமகிழ்ச்சியுற்றிருந்தார் இதற்குள் நீரில் முழுகியிருந்த தருதையார் ஆண்டுதீதாஞ் செயற்பாலவான கரு மங்களை இனிதுமுடித்துக் கரையேறி வந்து பிள்ளையார் கையிற் பொற்கிண்ணம் வைத்திருத்தலும் அவர் உடம்பெல்லாம்பால்வழிநீருத்தலுங்கண்டு வெகுண்டு 'அடா! நீ யார் தந்த பாலு யுண்டாய்? உனக்கு எச்சின்மயங்கப் பாலூட்டினா ளைக்காட்டுக' என்று உரப்பிக் கையில் ஒரு சிறுகோல் எடுத்துக்கொண்டு கேட்

டார். கேட்டலும், பின்னையார் அஞ்சி 'எனக்குப்பாண்டிநூர் இதோ! மழவிலை யமர்ந்த பெருமானும் பிராட்டியாருமாம்' என்று சுட்டி,

“தோடுடைய செவியன்விடையேறியொர் தாவெண்மதிருடிக்

காடுடையசுடலைப்பொடிபுதியென் னுள்ளங்கவர்கள்வ

னேடுடையமலரான்முனைநா ட்பணிகதேத்தவருள்செய்த

பீடுடையபிரமாபுரமேவியபெம்மானிவனன்றே” என்று கட்டளையிட்ட

ருளினார்.

இவ்வரலாறு, டாக்டர் - ஹூல்ஸ் முதலான ஐரோப்பிய விற்பனர்களும் உண்மையாமெனக்கொண்டு தம்மாராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாச் சாதனமாகத்தழு வும் பெரியபுராணத்தின்கண் விரிவாக எழுதப்பட்டிருத்தல கண்ணொர்க.

இனி, உலகாணுபவவுணர்ச்சியும் பாவனைசெய்யுஞ் சக்தியும் வாய்ப்பப்பெ ருத குழந்தைப்பருவத்தினராகிய ஞானசம்பந்தப்பின்னையார்க்கு எதிரே இறை வன் அவர்க்கு அனுக்கிரகிக்கும்பொருட்டுத் தாங்கி எழுந்தருளிய சகன மங்கன அருட்கோலங்கள், உருவெளித்தோற்றம்போற் பொய்யாய் ஒழிந்திடுமென்றல் யாங்கனம்? அல்லது உம் மூன்றுவயது செல்கின்ற அக்காலத்திலே செந்தமிழ்ச் சுவையுந் தத்திவந்துப்பழம் பொதுளத் “தோடுடைய செவியன்” என்னுந் திருப் பதிகம் கட்டளையிட்டருளியது தான் என்னே? சிற்றறிவுஞ் சிறிதொழிவு முடை யேமாகிய எம்முடைய குழந்தைகள் மூன்றுவயது செல்கின்ற அக்காலத்திலே தான் மழலைமொழிகள் சிலவுரைத்து எம்மையெல்லாம் உவப்பிக்கின்றன; அக் காலத்திலே தான் தளர்ந்து தளர்த்து நடந்துசெல்லுகின்றன; அக்காலத்தி லேதான் ‘அம்மே’ என்றும் ‘அப்பா’ என்றும் ‘சோச்சி’ என்றும் ‘பாச்சி’யென் னும் தமக்கு வேண்டும் பொருள்களைச் சுட்டுகின்றன; அக்காலத்திலே தெய்வம் உண்டு என்னும் உணர்ச்சி அவைகட்கு இன்றும்; அத்தெய்வமுஞ் சிவபெரு மானேயாமென்னு முணர்ச்சியுமின்றும்; அச்சிவபெருமான் நிருத்தேவியார் உமை என்னும் உணர்ச்சியுமின்றும்; அச்சிவன் நிருவடையாளங்கள் ‘தோடு’ ‘விடை’, ‘கொன்றை’ முதலியவாமென்னும் ஆராய்ச்சியுமின்றும்; ஆதலின், இவ்வுணர்ச்சி வேறுபாடெல்லாம் நிகழ்ந்ததற்குப் பரிகாரம்பேண்டுமெனின், அற்றன்று; சிவ பாத விருதயரென்னுந் தந்தையார் சிவபெருமானிடத்துமிக அன்புடையாரென் பது பெறப்படுதலால் அவர் கிருகத்திலே சிவனை வழுத்துகின்ற காலங்களிற் சொல்லுஞ் சொற்களின் பொருள்கள் மிகத் தெளிவாகிய அப்பின்னையார் மூளை யிற் பதிந்திருந்து பின்னொருகாட் புறம்போந்தனவென்பார்க்கு, அங்கனம் அவ் வுணர்வு மாத்திரமே புறம்படுதல் பொருந் துவதாமன்றி அம்மையார் தமக்குப் பொன்வள்ளத்திற் பால்கறந்து ஊட்டினாரென்றலும், அதுகண்டு தந்தையார் சிவபாதவிருதயர் வெகுண்டு தம்மை வினாவியபோது இறைவனையும் இறைவியை யுஞ் சுட்டிக்காட்டித் திருப்பதிகம் கட்டளையிட்டருளினாரென்றலும் பிறவும்பொ ருத்துமாறு போதராமையின் அவர் கூற்றுப்போலியாமென்று மறுக்க, அற்றேல் அஃதாக, “தோடுடைய” என்னும் அத்திருப்பதிகத்திற் பின்னையார் தமக்கு இறைவி அங்கனம் பொற்கிண்ணத்திற் பால்கறந்துட்டினான்றும், சிவபாத விருதயர் அஃதுணராமற்றம்மை வெகுண்டு வினாவியபோது இறைவனையும் இறை வியையுந் தாஞ் சுட்டிக்காட்டினாரென்றும் ஒதிற்றிலரெனத் திருவனந்தபுரத்திற் பிரபல ஆங்கில தத்துவசாததிர விற்பன்னராயிருந்த சுந்தரம்பிள்ளை கூறினார லெனின்,—அவர் அறியாது அங்கனம் கூறினார்; “மண்ணினல்ல வண்ணம்” என்னும் திருப்பிரமபுரப்பதிகத்தில்,

“போதையார்போற்கின்னத்தடிசில்பொல்லாதென்ந்

தாதையார்முனிவுந் தானேனையாண்டவன்

காதையார்துழையின்கழமலவளநகர்ப்

பேதையாளவளோடும்பெருந்தகையிருந்ததே” என்னுஞ் செய்யுளிற்பின் னையார் தாமே தமக்கு இறைவன் செய்த அருட்கருணை யனுக்கிரகத்திறத்தைக் கிளந்தெடுத்து உரையாறிற்பவும், அதனை ஆராய்ச்சிசெய்து உணரமாட்டாது உரைத்த அவருரை இழுகருணையாமென்று ஒழித்திடுக. இனி அச்செய்யுட்பொ ருள் ஒருசிறிது உரைக்கின்றும்.

போதையார் பொன்கின்னத்து அடிசில்-இதழ்விரிந்த தாமரைமலரைப் போல வாயகன்று செவ்வென விளங்கும் பொன்வள்ளத்தில் உமையம்மை கறந்து ஊட்டிய கொழும்பாலுணவை; போதை என்பதில் ‘ஐ’ காரம் “குறவரையார்த் குவ் குளிர்மலை நாட” என்னுந் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையாரிற்போல வந்த சாரியை, ‘ஆர்’ என்பது “செப்புற்றகொங்கை” “தோளுற்றொற்றெய்வம்” என் னுந் திருக்கோவையார் சிந்தாமனியிற்போல உவமவுருபின் பொருள்பட வந்த உவமவாசகம்; மாற்றுயர்ந்தபொன் செவ்வென்று பொலிதலானும்வள்ளம் வாய கன்று வட்டமாயிருத்தலானும் உவமை வண்ணமும் வடிவும் விராய்வந்தது, இவ் வாறே “பாண்டிலெடுத்த பிஞ்ஞகரை கீழும்பழனங்களை” என்று திருக்கோ வையாரினும் போந்ததுகாண்க : ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியரும் “பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண்டாஅவரு” என்புழி வண்ணமும் வடிவும் விராய்வந்த வுலமை யென் றுரையுரைத்திட்டார்; தாதையார் பொல்லா தெனமுனிவு உற-சிவபாத விருதயமென்னுந் தந்தையார் இழிந்தான் ஒருத்திதந்த எச்சிலாதலின் அது நுகர் தல் தீதாமென் றுரைத்து வெருள : தான் என்னை ஆண்டவன்-தான் தன் அருட் கருணையான் விரும்பிவருது என்னை ஆண்டுகொண்டான் : அருகன் என்று ஆண்டு கொண்ட இறைவன், திருவடையாளங்கள் யாவையோ வுடையானெனின்:—கா தையார் குழையின்-காதிற் செறிய இடப்பட்ட வெண்டோடு உடையனும்; அதுவன்றியும், பேதையாளவளோடும்-தான் ஞானசொருபியாயிருந்தே உலகத் துப் பெணடிர்க்கெல்லாம் அறியாமை கற்பித்தல் வேண்டிதலின் தானும் அறியா மையுடையான்போற் றேன்றும் உமையம்மையுடன் பிரிவறக்கலந்து : ‘அறியாமை’ என்பது பெண்மைகருணம் நான்களுள் ஒன்றும், அது தானொருபொருட் டன்மை அறிந்தும் அறியாததுபோல் ஒழுகுதல், ஆசிரியர் நக்கீரனும் “மட மென்பது கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டது விடாமை” என்று உரைக்கிறார்; பெருந்தகை - சிற்றறிவுஞ் சிறிதொழிவு முடையராகிய ஆன்மாக்கள்போலாது அவற்றையெல்லாக தன்னகப்படுத்து வரையறையின்றி விரிந்து செல்லும் வியா பகவுணர்ச்சியும் முழுமுதலாற்றிலும் உடையானாகிய காரணத்தினாலே பெருந்த கையாய் விளங்குந் துரிய முழுமுதல்வனான சிவபெருமான்; திருந்தது-ஆன்மாக் கள் தன்னை வழிபட்டு உய்யும்பொருட்டுத் தானே தன் பெருமைக்குணங்களைச் சுருக்கிக்கொண்டு கருணையே திருமேனியா வெழுந்தருளியிருந்த திருநகரம்; கழு மல வளநகர்-தன்னை வந்தடைந்த ஆன்மாக்களின் மும்மலக கழுவிச் சுதந்தஞ்செய் கின்ற ஒரு பெருங்காரணத்தாலே “கழுமலம்” என்று பெயர் பெற்ற வளவிய நக ரமாம்; கழுமலநகர - உகாழி; பின்னையார் தமக்கு அனுக்கிரகிக்கும் பொருட்டு இறைவன் தரித்துவந்த சகன மங்கள அருட்கோலத்தின்கட் குழையிடப்பட்ட திருச்செவியைச் சுட்டித் “தோடுடைய செயின்” என்று பதிகத் கட்டளையிட் டருளிவாறுபோலவே, ஈண்டுக் “காதையார் குழையின்” என்று குறிப்புரைத் தருளினார். இதுகிடக்க.

இனி, நீர் கூறியதருக்கவுரைகளெல்லாம் ஒக்கும், சிவபாத விருதயர் பின் னையாரைத் தடாக்கக்கரையில் இருவித்தாம் கீரிலிழிந்து முழுநியிருந்த சமயத்திற் பின்னையார் அவரைக்காணுது அழுதலைக்கண்டு ஆண்டு வந்த புருடனும் மனைவியு மாகிய இருவர் அவர்க்கு இரகசிப் பாஷாட்டிப் போயினாரென்றும், தந்தையார் கையில் வந்து வெகுண்டு வினாலை அஞ்சிப் பாஷாட்டின ரிவரன் னுரைப்பிற பின்னும் வெகுள்வரைக்கருதித் தமக்குச் சிவபெருமானும் உமையம்மையாரும் அங்கனம் பாஷாட்டினாரென்று பொய்யுரைத்தாரென்றும் கொள்ளாமோவெ னின்: நன்று கடாயினர், நல்லது தீயது பகுத்துணரமாட்டாத பின்னாப்பருவத் தில் இஃது உரைப்பின் நன்றும் மற்று இஃது உரைப்பிற்றீதாம் என்றுணர்ந்து பிறழ்க்கொண்டு பொய்யுரைத்தாரென்றல் உலகவியல்பொடு மாறுபடுதலானும், உலகவியற்கையொடு முரணமைப்பொருட்டுப் பின்னையார் நிகழ்த்திய அற்புதக் கட்டு வேறுவிவரணம் கூறப்புகுநது வாதம் நிகழ்த்தும் நீவீரே அங்கனம் உலக வியற்கையொடு முரண்பாடு பெரிதுடையிராய் 'மசக்கடிக்குச்சிப்புலியாய்ப்பட் டது' போற் பெரிதும் இடர்ப்படுவீராதலானும் அவ்வாறுகோடல் ஒருசிறிதும் பொருத்தமுறவதின்ற மென்பது உணரக்கடவிராக. அல்லதாம், சாதாரண மக்களாற் பாஷாட்டப்பட்ட பின்னையார் அங்கனம் ஊட்டப்பட்ட அக்கணத்தே பேரறிவும் பேராற்றலும் உடையராய்ப் பின்னாப்பருவத்தில் வரற்பாலதன்றாய் மிகச்சிறந்த திருப்பதிகம் கட்டளையிட்டருளிராறு யாகனம்? எனக்கடாவு வாக்கு நீர்கூறும் பரிசாரஞ் சிறிதுமின்றும் அற்றன்று, பின்னையார் அறிவுகூ டாச்சிறுபருவத்தினராகலாற்றமக்குப்பாஷாட்டிய சாதாரணமக்களையே அங்கனம் அறியாமையாற் சிவபெருமானென்றுரைத்திட்டாரெனின்:— நன்று சொன் னீர், பால்பருகிய அக்கணத்தே திருஞானசம்பந்தப் பின்னையாராய் வியாபகவு ணர்ச்சியும் முழுமுதலாற்றலு முடையராய் த்திகழ்தல் உலகமெல்லாக் தம்மாணை வழி நிறுத்தவல்ல தெய்வப்பெற்றியாளரான அப்பெருமானார் சாதாரணமானு டரையுஞ் சிவபெருமானையும் வேறுபிரித்து அறியமாட்டாது மயங்கிக்கூறினா ரென்றலும் அறியாமை முதிர்ச்சியா யொழிந்திடுமென்க.

இனி, இவையெல்லாம் ஒருபுறந்திடக்க, நீவீரெடுத்துக்காட்டிய 'தோடு டைய செவியின்' என்னுந் திருப்பதிகத்திலும் "மண்ணின் லவண்ணம்" என் னுந் திருப்பதிகத்திலும் பின்னையார் தாகுமுறைப்பருவத்தினரென்பது புலப் படக் கூறுமையான், அப்பின்னாப்பருவ வலியுடைக்காரணம்பற்றி நீவீர் நிறுவப் புகுந்த இறைவன் சகளமக்கள அருட்கோலவியல்பு துர்ப்பலமாய் விடுமாலோ வெனின்; அறியாதுகூறினீர், பின்னையார் அப்பர் சுவாமிகளொடு வேகாரணிய தலத்தில் எழுந்தருளியிருந்தபோது மதுரைமாநகரத்திற் சமணருடைய போத னையார் சைவசமயம்வழிச் சமணமதத்தழிவிய தம் புருடரான பாண்டிய அரச னையுள்ளிட்டுப் பிரசைகனெல்லாரையுந் திரும்பச்சைவராகுதல்வேண்டி மங் கையரீக்கரசி என்னும் பாண்டியமாதேவியார் பின்னையாருக்குத் திருமுகம் விடுத் தார். அதுகண்ட பின்னையாருக தந்திருக்கூட்டத்தோடு மதுரைமா நகர்க்கு எழுந்தருளப் பாண்டியவரசன் மந்திரியாராகிய துலக்சிணை என்பார் அவரை எதிர்கொண்டழைத்துச்சென்று பின்னையாரைத் திருக்கூட்டத்தோடும் ஒருமடத் தில் எழுந்தருளி யிருக்கச்செய்தார். இதனையறிந்த சமணகருருக்கனெல்லாருந் தெய்வப்பெற்றியுடைய இப்பின்னையாரால் நமதுசமயம் அழிந்துபடும் எனப்பெ ரிதும்அஞ்சிப் பின்னையாரைத் திருக்கூட்டத்தோடும் கொலைசெய்ய எண்ணினார் அந்தோ! அந்தோ! இதுதானே கொல்லாவிருதியரான சமணருக்கு விரதமவாது!

அன்பர்களே! சிறிது ஆழ்ந்து சிந்தித்திடுங்கள்! இங்ஙனம் கருதிய அக்குருக்கன் மாரெல்லா தம்முள் துணிபு ஒருப்பாடு உடையராய்க் கூட்பாண்டியுனிடஞ் சென்று அவனுக்குத் தம்மெண்ணம் புலப்படுத்துக் கரவுரை பலவால் அவனைத் தருதொழிந்து இபைவித்துக்கொண்டனர். பின் அன்று இரவு என்யாமத்திற் பிள்ளையார் திருக்கூட்டத்துடன் பள்ளிகொண்டிருக்கும் அமயமாக்ண்டு அச்சமணப்படுவர் எரிசொள்ளிகொண்டு மடத்தில் தீக்கொளுவினர். அந்நேர! அந்நேர! தீப்பற்றி உடம் எரிகின்றகாலத்தில் மடாலயத்தினுள் எரிந்த அடியார்க்கொல்லாரும் மருண்டெழுந்து ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாருக்கு விண்ணப்பித்து அடைக்கலம்புகுந்து சிவத்தியானஞ்செய்துகொண்டிருந்தார். இதனை உணர்ந்த பிள்ளையார் சிவனடியார்களுக்குத் தீக்கு இழைக்க முந்நின்றுத் தீக்கொளுவிய சமணப்படுவர் பொருததாச் செய்கையைக் குறிப்பாணறித்து, இதற்குக் காரணமாயினான் பாண்டியவரசனையாமென்பதும் இனிது தெளிந்தது,

“செய்யனேநீநவாலவாய்மேவிய
ஐயனேயநீசலேன் மருள்செய்யெனப்
பொய்யராமணர்கொளுவுநீசுடர்

பையலேசென்றபாண்டிய மகாகவே” என்னுந் திருப்பதிசை கட்டளையிட்டருளி மடாலயத்திற் கொளுவிய தீப்பிழம்பு அதனையும் பாண்டியன்தேகத்திற்சென்று பற்றுசுவென்று எவினார் ஏவுதலும், உருவமாகத்தோன்றிய தீப்பிழம்பு உழுவதும் அருவச்சுரரோயாய்ப் பாண்டியனைப்பற்றிக்கொண்டது. உடனே பாண்டியன் அந்நோய்பொறுக்கமாட்டானாய்ச் சமணக்குருமார்களை அழைப்பித்து அவராதம் மந்திரவிச்சைகளானும் ஓளடதமுறைகளானும் செய்வித்துக்கொண்ட பரிகாரங்கள் ஒருசிறிதும் பலியாமென்குண்டு மிகவருத்தித் தம்மனையுரிமைகெழுத்தியாராகிய மல்கையர்க்கரசியாரைத் தன்மாட்டு வருவித்து அவராகு இடனைத் தெரிவித்தான். அரசரியாரும் உடனவருத்தித் தவகுறிப்பு சிறைவேறுக காலமிது வென்றுஎண்ணித் தக்கொழுநே நோக்கிப் “பிள்ளைப்பருவத்தே உமை திருமுலைப்பாறுண்டு ஞானசம்பந்தமூர்த்தியாயத்தந்திருக்கூட்டத்தோடு இந்நகரத்தில் எழந்தருளியிருக்கும் பெருமான் இங்கு எழுந்தருளினால் இந்நோய் தீரும்.” என்றரைப்ப, அதனைக்கேட்ட அரசனும் அதற்கு உடன்படுத்தித் தம் அமைச்சரான குலச்சிறையாரைப் பிள்ளையாரிடம் போக்கினான். அமைச்சரும் நிகழ்த்தவெல்லாம் பிள்ளையாருக்கு விண்ணப்பித்து அவர் பாண்டியுனிடத்திற்கு எழுந்தருள் செய்தார். பிள்ளையார் அருமைத்திருவுருவைக்காண்டலும் பாண்டியன் ஆறுதல் பெரிதுடைய ஐயினான். இவ்வாறுஞானசம்பந்தப்பெருமானார் பாண்டியனருகில் மல்கையர்க்கரசியார் குலச்சிறையார் பக்கத்தே எழுந்தருளியிருக்கும் அளவில் ஆண்டுக்குமுழியிருந்த சமணக்குருமாள் பிள்ளையாரைச்சுட்டிப் பலவாறு இகழ்ந்து சொல்லிக் குரைத்திட்டார். பக்கத்தேயிருந்து அதனைக்கண்டு பொருராகிய மல்கையர்க்கரசியார்தங்கணவனை நோக்கிக் “குழந்தையாயிருக்கும் பெருமானே இவர்

பத்திராதிபர்குறிப்பு:- சென்ற 1901ஆம் ஆக்டோபர்மீஸ் வெளிவந்த சிந்தாதீபிகை என்னும் ஆங்கிலமொழிப்பத்திரிகையிற், திரிசிரபுரம் செயின்ட் ஜோஸப்ஸ் கலாசாலையில் தமிழ்ப்புலமை நடாத்திற் பண்டிதர் ஸ்ரீசுவரிராய பிள்ளையவர்களால் எழுதப்பட்ட ஓர் அரியவிஷயம் பிரசுரிக்கப்பட்டது. இது, பிரஞ்சு தேசத்துத் தலை நகராகிய பாரிஸ்பட்டினத்தில் பிரபலபண்டிதராகிய ஜூலியன் வின்சன் என்பவர்தமிழ்ப் பாஷையைப்பற்றியும், அதனைவழங்கும் நன்மக்களைப்பற்றியும் நிகழ்த்திய சில ஆசங்கைகளைப் பரிசுரித்து உண்மைப்பொருளு வலியுறுத்

கும்பொருட்டு எழுதப்பட்ட ஓரரிய விஷயமாம். அவ்விஷயம் பிரபல நியாயங்க ளால் தமிழ்ப்பாஷை மாட்சிவிரிக்கும் பெற்றியுடைமையானும், அதனொடு பல துட்ப்பொருள் இனிது அறிவுறுத்தலானும் தமிழ்ப்பாஷை ஆராய்ச்சிசெய்வா ரெல்லாரும் இன்றியமையாது கவனிக்கற்பாலதேயாம் இவ்வாறே பண்டிதர் சுவிராயரவர்கள் துட்ப்பொருள்செறித்தி எழுதிப் பிரசுரித்த விஷயங்கள் பலவுன. இனிப், பண்டிதர் ஜொலியன் வின்சன் என்பவர் விஷயத்தின்மேல் பண் டிதர் சுவிராயர் எழுதிய அவ்விஷயத்தின் கண் தாம் தொல்காப்பியமுழுமுதல் இலக்கணநூலைப்பற்றி விவகரிக்கவந்தவிடத்து அவ்விலக்கணநூல் தொல்காப்பி யனார் எழுதிய உருவத்தோடு இப்போது நடைபெறுவதின்றென்றும், அதன் கண் இடையிடையே செருகப்பட்ட சூத்திரங்கள் பலவுனவென்றும் அதுமுதன் முதற் செய்யப்பட்டகாலத்து அதுநாறு சூத்திரங்களுடையதா யிருந்ததென் றும் தம் அபிப்பிராயம்மொழிந்திட்டார்கள்.

இதனைக்கண்டயாம் செநதமிழ்ப்பழைய இலக்கணவிலக்கிய நூலுரைகளின் கண் அங்கனம் இடைச்செருகும்வழக்கம் இன்றென்பது ஒருசிறிதுகாட்டி அவர் கட்டு ஓராப்தலிதம் விடுத்தோம். 'அதன்மேல் அவர்கள் எழுதியவிஷயம் வரு மாறு:--

தொல்காப்பியத் தொல்லிலக்கணப் பரிசீலனம்.

அன்பார்ந்த ஐய,

சித்தாந்த தீபிகையில் வெளிவந்த பாரிஸ்மாநகரத்து, ஆசிரியர் ஜெ. வின்சன் (Prof J. Vinson) என்பாரது "சிலவிவாதாச்சுங்கள்" (Some Disputed Points.) என்னுந் தலைப்பெயரிய லிசித்திற்று, அப்பத்திரிகையின் கண்ணே யா னெழுதியவிலையின்மேல் தகைதுநல்லபிப்பிராயத்தை நேரித்தடிதவாயிலாய்த் தெரிவிக்க அன்பு கூர்ந்ததோடு, அவ்வியாசப்பொருளுள் தொல்காப்பிய நல்லிலக் கண நூலைப்பற்றியபகுதி ஒன்றில் தங்களுடன்பாடின்று என்றும் அந்நூலின் கண்ணும் இடைச்செருகுதல் (Interpolation) உண்டென்ற என்குற்றுக்கு ஏற் புடைக்காரணங்களை யெடுத்துரைப்பின் தங்கள் அபிப்பிராயத்தை மாற்றிக்கொள் வீர்கள் என்றங் குறிப்பித்தீர்கள். இத்தகையதங்கள் உண்மை நட்புரிமையொடு கூடிய உசாவுதலுக்காக மிகுன்றியறிதற் கூடப்பாடுகையேன் இவ்வாறே யாம் ஒருவர்க்கொருவர் கருத்து மாறுபட்டவிடத்து உசாவ்த்தமுவுவனதழீஇத் தவிர் வன தவிர்த்தலாகியசெயலே உண்மைநட்புக்குரிய இயலாம். "அதுபற்றியென்னை வெறுத்தலாகாது" என்றும்வரைந்தீர்கள். அத்திற ஐயப்பாடு என்மாட்டுத் தங்க ளுக்கென்று மிருத்தல்வேண்டா. இவ்வழித்தாய ஆராய்ச்சிக்கண். கருத்துமாறு பாட்டைப் பெற்றிட்டாமாயினும் அதுபற்றி யொருவரைஒருவர் வெறுப்பா மல் லேம். யானெழுதிவரும் பற்பலவிஷய ஆராய்ச்சிகளுட் சிற்சில பிறர்க்குடம் பாடா காமே அக்கோட்பாட்டின் கண் யானேதனிரிந்பல் என்றதுணிவு மெற்கு னது. தன்னோடொருமைப்பாடுகையரல்லவென்று பிறர்பால் ஒருவன் மனங் கோணுவனெனின், அஃதன்னோன் அறியாமைக்கே சான்றும், யானெழுதிவரும் எவ்விஷயங்களுள்ளும் தங்களுந் குடன்பாடல்லாதவற்றை எடுத்துக்காட்டி, அந் நெறிக்கெண்ணத் தெருட்டற்கு வாய்ப்புடையவெனத் தங்களுக்குத்தோன்று நீயாயங்களை லிசிதவாயிலாயேனும் பல்லோர்க்கும் பயன்படுமெனக்கருதின பத் திரிகை வாயிலாயேனும் விளக்கிக் குறைபெய்க என்று தங்களையும் மற்றுந்தமிழ்

தொல்காப்பியத் தொல்லிலக்கணப் பரிசீலனம். கஎ

பிமானசீல அன்பர்கள் அனைவரையுமே வேண்டுகின்றேன். கொண்டதேகொன்னை என்னும் பிழுவாததுர்க்குணமென்னெவிட்டுத் தூரமகல்க. உண்மையை உன்னவாறு உணர்தலும் உணர்த்தலுமே நம்போலியர்க்குரிய முறைமையுந் கடமை யுமாவன.

இனி, தொல்காப்பியம் பின் வளர்ச்சியையும் இடைச்செருகுதலையுமுடைய தோர்நூல் என்று யாந்குறியில், தாங்கள் உடன்படாமைக்கு, “ஒருநூலினிடை யிடையே வேறுபலவற்றை எழுதிச்செருகும் வழக்கம் பண்டைக்காலத் தமிழ்ப்புலவரிடம் கிடையாது. அங்ஙனம் அவ்வழக்கு நிகழ்ந்திருக்குமாயின் சிந்தாமணியிற் கருதியார் பாட்டுக்கள் கலந்தனவென்ற ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் அவ்வாறேனையநூல்களுக்கும் கூறியிருப்பர். இனித்தொல்காப்பியத்திற்கு உரைகண்ட இளம்பூரணர், சேனாவையர், பேராசிரியர், கல்லாடர் முதலாயினரும் இடைச்செருகுதலைப்பற்றி ஒன்றுகூறினரல்லர்” என்று காரணங்காட்டி, “இங்ஙனமாகத் தாங்கள் எந்தமெப்ச்சான்றுகொண்டு தொல்காப்பிய நல்லிலக்கண நூலின் உன்னும் இடைச்செருகுதல் உண்டென்று கூறினீர்கள்?” என்றும் வினவினீர்கள். இங்ஙனம் யான் ஆண்டிச்சொல்லியதை யீண்டு விரித்துவிளக்க ஓர் அமயநல்கியதன்பொருட்டுத் தங்களுக்கு இன்னொருமுறை அந்நிகழுகின்றேன்.

இனி, பண்டைக்காலத் தமிழ்நூல்களிலுள்ள இடைச்செருகுதல் உண்டென்பதைச் சிந்தாமணியிற் கருதியார் பாட்டுக்கள் கலந்துள்ளனவென்பதைத் தாங்கள் ஒப்பியதே மெய்ப்பிக்கும். மற்றும், தொல்காப்பிய நல்லிலக்கணநூலில் சேர்க்கையைச் செருகுதலுமுள்ளன என்பதில் தாங்கள் உடன்படாமைக்கு வலியுடைக்காரணமாயுள்ளது ஒன்றே என்றும் புலப்படுகின்றது. அது புறவ ஆசிரியர் ஒருவரும் அங்ஙனம் சொற்றனரல்லர் என்பது. அந்நூல் சேர்க்கையுந் செருகுதலும் உடையதொன்று என்றுயான் கொள்ளக்கிடந்த காரணங்கள் மூன்று. அவை பின்வருவன:—

1. தொல்காப்பிய நல்லிலக்கண நூலின் முதற்சூற்றும் அஃது அறுநூறு சூத்திரங்கொண்டெழுந்த வடிவினது என்னும் ஐதீகம். பின்னர் அது மூன்றதனுணைப் பெருகியதன்காரணம் அதன்கோட்டாசாற்கு ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் இறுத்தவிடை என்ப. இக்கூற்றுண்மை எவ்வாறாயினு மாருக, பின்னையோ, தொல்காப்பியம் தன் முதனிலையினும், பின்னிலை பெருகிற்று என்பதற்குதோர் மெய்க்சான்று என்பது மறுக்கப்படாது.

2. இறையனாகப்பொருளுரையில், பாண்டியனாற் கடைச்சங்க மேற்பட்ட நூன்று, “அரசன் நூல்வல்லாரைக் கொணர்கவென்று எல்லாப்பக்கமும் ஆட்போக, எழுத்ததிகாரமும் சொல்லதிகாரமும், யாப்பதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்பட்டுக் கொணர்ந்து பொருளதிகாரம் வல்லாரை எஞ்சுநதலைப்பட்டிலேம் என்றுவந்தார். வர, அரசனும் புடைபடக்கவன்றான். அரசனது கவலைதீர்ப்பான் ஆலவாய் இறையனாகப்பொருட் சூத்திரம் அறுபது அருளினார், அதற்கு நக்கீரர் உரைகண்டனர்” என்று அந்நூன்முகம் கூறுகின்றது. இறையனாகப்பொருளுரைக்கு நுன்முகம் கூறினார் நக்கீரர் மானவபரம்பரையில் எட்டாவது வந்துள்ளாராகிய முசிறியாசிரியராதல், அவ்வாசிரியர் தலைகண்டனானது மாணக்கருள் ஒருவராதல் ஆகப்பலார். நக்கீரருக்கும் முசிறியாசிரியர்க்கும் இடைநிகழ்த்தகாலம் ஒருநூற்றாண்டிற்கு எவ்வாற்றானு மேற்படாது. ஆசிரியர் நக்கீனார்க்கினியர்க்கு முசிறியாசிரியரோ பன்னூற்றாண்டு முன்னுள்ளார். இவர்களுக்கினியர்க்கு முசிறியாசிரியரோ பன்னூற்றாண்டு முன்னுள்ளார். இவர்களுக்கிளையனாகப்பொருளுரைக்குமுதிய புனைத்தலையில், தனக்கினையின்மிடிக

விரிந்து பரந்துவிடக்கும் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தைப்பற்றி ஒன் மண் குறியாமை பெரிதுக்கவனிக்கற்பாலது. ஆகவே, அகப்பொருளுரை நான்முகத் தால் யாம் உணரக்கிடப்பது யாதெனின்,—(A) கடைச்சங்கத்தின் ஆரம்பத்தில் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் அச்சங்கத்தார் ஆராய்ச்சிக்குக் கிடைத்தில தென்பதும், (B) பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டு அரசனும் அவயத்தாரும் கவன் றனராக, அகநானூறுநானூள், அகத்திணைப்பொருட்டாய அறுபது சூத் திரங்கள் அடங்கியதோர் சுவடி தெய்வாஜனமாய் அவர்க்குவாய்த்தது என்பதும், (C) அந்நூல் வரன்முறையறியப்படாமையானே, ஆலவாய்ப்பெருமானே அந் நூலையருளி மணக்கவற்சிகையத் தீர்த்தனன்ன அரசன் அகமகிழ்ந்து, அவ்வறு பது சூத்திரங்களையும் செப்பிதழுகத்துப்பொதித்து இறைவனார் பீடத்தின்கண் சமர்ப்பித்து நன் திபாராட்டி அன்று தொட்டு அரசனும் அவயத்தாரும் ஆல வாய்ப்பெருமாளையே தங்கழகத்தின் நலமைப்புலவர் (Chancellor) எனக் கொண்டொழுகினர் என்பதும் ஊகிக்கற்பாலன. இங்ஙனம் கடைச்சங்கத்தின் ஆரம்பத்தில், அச்சங்கத்தார் ஆராய்ச்சிக்குப் பொருளதிகாரம் கிடைத்திலதென் பதால், தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் பிற்காலத்ததென்றேனும், இறைய ஞாகப்பொருட்டு அந்நூல் பிந்தியதென்றேனுமாகாது. பின்னையோ, அந்நா ளில் அரசனது பெருமுயற்சியால் தமிழ்நாட்டெங்குநேதே யருமையாய்க் கண்ட டையப்பெற்ற பலபற்றிகளைக்கொண்டு பொருளதிகாரம் கடைச்சங்கத்தாரால் தொகுத்திப் பூரணமாகப் பட்டதென்பது பெறப்படும். ஆகவே, தொல்காப்பி யம் தன்பூர்வநிலையினம் ஈழம்மடங்கு பெருகியது இக்கடைச்சங்ககாலத்து நிகழ்ச் சியையன்றிப் பிறர்கூறுமாறு அஃது அறங்கேறியகாலத்து நிகழ்ந்ததோர் ஆக மன்று என்பதும் இதனால் பெறப்படுவ தொன்றும்.

3. தொல்காப்பியம் பின்னர்ப்பெருகி வளர்ந்த நிலையது என்றற்கு முன்னைய விரண்டும் புறச்சான்றுகளாம்; பின்னையதோ அதன் அகச்சான்றும். அஃது அந்நூல் அமைப்புத்திறனே. எலைய இரண்டினும் மற்றிது மிகுவுலையுடைத்து. சரித்திரமரபொடு தமிழிலக்கியங்களைப்பொருந்த ஆராய்வார்க்குக் கடைச்சங்கத் தாரால் தொல்காப்பியத்தலைப்பின்புழச் சேர்த்துத்தொகுக்கப்பட்ட சூத்திரத் தொகுதிகள் யாவும் தொல்காப்பிய முனிவரருளிய சூத்திரயாப்புக்கடாமோ வென்பதில் ஐயுறவுண்டாகாமற்போகாது; என்னை யெனின், அச்சூத்திரத்தொகு திகளுட்கில மிகப்பழையனவும் பல பின்னான வரம்பினவுமாகலின். ஆகவே, பிற ஆசிரியர் இயற்றிய சூத்திரங்கள் பல, இயல்கள் சில, ஒருங்குசேர்ந்தது, அவையியற்றினார் இன்னையொனத்துணியப்படாமையின், தொல்காப்பியப்பெய ரின்புழக் கொணரப்பெற்றன வென்றே துணியப்படும். இவ்வுண்மையைக்கீழ் ஆராய்வாம்.

தொல்காப்பியத் தென்னாடுகட்கொள்ளப்படுமுன் எழுந்ததோர் பண்டை நூல்; அக்காலத்த ஆசிரியர் தென்னாடுற்றுத்தமிழரோடுறவாடினர் அல்லர், அந் தணர்எனத் தமிழ்நாடுகூறப்படுவோர் ஆரியப்பிராமணரல்லா, அவர் தமிழ் நாட்டறவோரே. அத்தகையதே அகத்தியரும் தொல்காப்பியரும். ஆரியங்கல வாத்த பண்டை நாளை நூலாகிய இதனான் ஆரியமொழிகளும் ஆரியவழக்குகளும் ஆரிய ஆசார விபவங்களும் விரவிலாதனவெனின், அவை எங்ஙனங்கலந்தன? பாருங்கள்! பிரம்ம கூத்திரிய வையிய சூத்திரர்எனுஞ் சதர்வருணப் பாகுபாடு தமிழ் நாட்டினதன்று. அக்கொள்கை ஆரியதேயத்துப் பிறந்து ஆண்டே பெரு வழக்காயது; பின்னர் ஆரியக்கலவையால் அக்கோட்பாடு தமிழ்நாட்டினரும் புருத்த வெளிப்பட்டது. ஆயினுமெனின்? அந்நாந்நாதிப் பாகுபாடு தமிழ்

சத்து நூலியல்வழக்கா யொழிந்ததேயன்றி, உலகியல் வழக்காய் ஒருகாலும் முடிந்ததன்று. அங்ஙனமாக, “அழகைப்பெட்ட பார்ப்பணப்பக்கமும், ஐவகை மரபினரார் பக்கமும், இருமுன்று மரபின் ஏனோர் பக்கமும்” என நால்வகைச் சாதினையும் அவர்க்குரிய தொழில்களையும் வகைப்படுத்தி வற்புறுத்துக்கூறும் இத்தொடக்கத்துச் சூத்திர முதலாயின பண்டைக்காலத்தனித்தமிழ் நூலாகிய தொல்காப்பியத்தின் கண் இடைச்செருகியனவேயன்றி மற்றென்ன ? இன்னுத் தொல்காப்பியத்தில், தமிழுலகின் எல்லை, “வடவேங்கடாதென்குமரி - யாழிடைத்-தமிழ்கூறு நல்லிலகத்து” என்றுவரையறுக்கப்பெற்றிருக்கின்றது. இக்கூற்றையுடைய பாயிரச்சூத்திரஞ்சொன்னார் தொல்காப்பியனார் என்றார் இஹையனாகப்பொருளுரைசகு நான்முகங்கூறினார் ; உரையாசிரியர்களோ இது சொற்றார் தொல்காப்பியனாரோடு ஒருசாலைமாணக்கராய பணம்பாரனார் என்றனர். தொல்காப்பியனார் தமது நூலுச்சொற்றகாலம், குமரியாற்றின் தெற்கண் இருந்த நாற்பத்தொன்பதிராடுகளும் கடலாற்கொள்ளப்பட்டகாலத்தின் முன்னரது. அங்ஙனமாகத் தமிழுலகின் தென்பெரும்பகுதி கடலாற்கொள்ளப் படுமுன்னர்த் தென்பால் கடபார்களில் விரிந்தது பரகது கிடந்த தமிழகத்திற்கு நடுமாய்கமாய் விளங்கிய சபாடபுரத்தின் கண்ணே வீற்றிருந்த சங்கத்தார்க்குத் தொல்காப்பியம் பிரதானனிய மும் பிரமாணணியமுமாயிருக்க, பாயிரச்சூத்திரத்தில், தொல்காப்பியனார்காலத்துத் தமிழுலகிற்குத் தென்செல்லையுமரியாவைத்துக்கூறியது எங்ஙனம் பொருத்தற்பாலது ? இது தென்பாதுள்ள நாடுகள் கடலாற்கொள்ளப்பட்டபின்னர் கடைச்சங்கத்தார்பாலத்துத் தமிழ் நாட்டிற்குத் தெற்கெல்லையாய் கிச்சுந்ததெனன்று அன்றோ ஆதலான், தொல்காப்பியப்பாயிரச்சூத்திரம், இஹைய ரூரப்பொருளுரை நான்முகத்தார் கூறுமாறு தொல்காப்பியனாராலாசல், உரையாசிரியர்கள் கூறியவண்ணம் தொல்காப்பியனாரோடு ஒரு சாலைமாணக்கராகிய பணம்பாரனாராலாதல் இயற்றப்பட்டதாயன்றிக் கடைச்சங்கத்தாரால் இருநூல் தொகுத்துச்சேர்க்கப்பட்டகாலத்து இப்புவலரும் ஒருவரால் ஆதல், இக்காலத்துக்குச்சுமிபகாலத்திருந்த பிறர் ஒருவராலாதல் இயற்றப்பட்டதென்பதிற்றடையென்ன ?

ஆங்கிலநதமிழ் இரண்டினும்உல்ல அறிஞரொருவர் “ஐந்திரபாணிகீய வியாசரணங்களை நன்குணர்ந்தது அகத்தியனார் தமிழ்க்கு இலக்கணநூலை எழுதினார்” என்னுங் கருத்துப்பட்டத தாஞ்சொல்லிய பலமுன்யின் முரணுறத் தமது பதிப்புரை ஒன்றிற் குறித்தனர். அங்ஙனம் ஆரிய விலக்கணமாகிய பாணிகீயத்திற்கும் பிற்ப்பட்ட அகத்திய தொல்காப்பியங்கள் என்பார்க்கு யான் சொல்லக்கிடந்ததொன்றின்று. கால்கெலாசிரியர், பரகல் பணடிதர்முதலாயினார் தமிழ் இலக்கியங்களை ஆராய்ந்தமுறையு மிடே. இவரெல்லாம் தமிழ் இலக்கிய வரன்முறையை முறையே உணரமாட்டாதார். தாங்களோ ஆரியக்கலைக்கு முன்னரே தமிழிலக்கணமெழுந்ததென் றொழுகின்றீர்கள். எங்ஙனமெனின், “வடமொழிமாக் கனொடு தமிழ்மக்கள் மிகுவுராய்ப்பழகத்தொடங்கிய பிரகாலகளிலேதான் இடைச்செருகுதல் நிகழ்வதாயிற்று. ஒருநூலிடையிடையே வேறுபலவற்றை எழுதிச்செருகும் வழக்கம் வடமொழிப் புலவர்களிடத்தன்றிப் பண்டைக்காலத் தமிழ்ப்புலவரிடங்கிடையாது.” என்று தாங்கள் கூறிய இன்றோ ரன்னவாக்கியங்களானே அது பெறப்படும். இன்னும், இடைச்செருகுதல் வடநூலாரது இழி வழக்கமே எனக்கொண்டு, அச்செயலுக்கடியுங்குறியை “வடமொழிமாக்கன்,” “தமிழ்மக்கள்” என்ற தங்கள் குறியீடுகள் விளக்குகின்றன. உண்மையில், அச்செயல் வெறுக்கற்பாலதே. ஆயினும், தொல்காப்பியத்தின்சேர்க்கை செருகுதல் நிகழ்ந்த காரணம் இயற்கைசேர்க்கியாம். தொல்காப்பியநூலுக்கு முந்திய பல இலக்கணநூல்களும் தமிழுக்கு இருந்தன * “ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியன்” “மூத்தநூல்கண்டு மொழிந்தனன்” என்று கூறுகின்றது தொல்காப்பியப்பாயிரச்சூத்தியும். அங்ஙனம் நெடுங்காலஅளவில் தமிழுலகிற் றேன்றிய எண்ணிறந்த நூல்களும், முதலிரு சங்கங்களிருந்த இடங்களும், “பட்டினியாற் துடன் பன் மலையடுக்கத்துக் குமரிகோடுங்கொங்கடல்கொள்ளத்” தமிழ்நாடெங்கும் பெருவழக்கிலிருந்த தொல்காப்பியமொன்றே எஞ்சியது. எஞ்சிய அங்ஙவான்

ஹையே துணைக்கொண்டு பிற்காலத்து ஆசிரியர், இன்றியமையாவிடத்து வேண்டும் விதிகளையும் அமைத்துத் தம்மாணக்கருக்குத் தமிழிலக்கணஞ்சொல்லிவைத்தனர். இதுவே தொல்காப்பியவளர்ச்சிக்குக் காரணம். ஆகவே, தொல்காப்பிய ஞானியது அதுதான் சூத்திரங்களா லாயதோர்தால். அதுவே தொல்காப்பியத்தின் பூர்வஞானபெயர்மும் முதலிரு சங்கங்களுக்கும் ஸ்தானமாயிருந்த குமரீயின் தென்பாதிள்ள விரிந்ததமிழ்நாடு கடலாற்கொள்ளப்பட்ட அதனால் எண்ணிற்றந்த நூல்கள் அழிந்தொழிய எஞ்சிய இவ்வொன்றையே துணைக்கொண்டுதமிழ் ஆசிரியர்கள் வேண்டும் விதிகளையும் தாமாங்காங்கு அமைத்துத்தந்து தம்மாணக்கருக்குத் தமிழிலக்கணம்போதித்து வந்தனர் என்றும், பின்னர்க் கடைச்சங்க காலத்துப் பாண்டியனது பெருமுயற்சியால் தமிழ்நாடுமேற்குத் தேடியகப்பட்ட பல பிரதிகளைக்கொண்டு தொல்காப்பியம் பூரணமாகப்பட்டபோது, பிற ஆசிரியர் இயற்றிய சூத்திரங்கள் பல இயல்கள் சில ஒருங்குசேர்ந்து அவையியற்றினார் இனையரெனத் துணியப்பட்டபடியின் ஒருங்குதிரட்டப்பட்டிக் கடைச் சங்கத்தாரால் தொல்காப்பியப் பெயரின்கீழ்க் கொணரப்பெற்றனவென்றும் மேலே விளக்கித் தொல்காப்பியநூல் பின்வளர்ச்சியுற்றதொன்றென்று தெளிவித்தான்.

இனி, அங்நானமாயின், தொல்காப்பியத்திற்கு உரைகண்ட பூர்வ ஆசிரியர் ஒருவரும் அவ்வாறெடுத்துக்கூறினரல்லரே எனின். நன்குகடாவீரர்கள் ஒவ்வோராய்ச்சியும் ஒவ்வோர்காலத்துக்கே உரியது. காலாந்தரமானதுவெவ்வேறு கருவிகளையமைத்து அவ்வவ்காலத்துக்குரிய நூதன ஆராய்ச்சிக்கு மனதைப்பண்படுத்து கின்றது பாஷா விற்பத்தி சாஸ்திரமானது (Philology) இப்பொழுது அரை நூற்றாண்டுக்கமே தெரிந்துகொள்ளப்பட்டது. ஜர்மானிய சாஸ்திரிகள் அத்தத்துவத்தை 40 வருடங்களுக்கு முன்னர்ததான் முதலில் கண்டு பிடித்தனர். அது தொட்டுப் பன்னாட்டுப் பண்டிதர்களும் பாஷாசரித்திரங்களை ஆராயவும் பாஷையினங்களையும் அவ்வப்பாஷைக்குரிய ஜாதியாரையும் பரீகரிக்கவும் அவ்வவ்வினத்தாரின் ஜன்மஸ்தானங்களையும் அவ்வவ்வினமொழிகளின் மூலமொழிகளையும் கண்டு பிடிக்கவும் பெரிதும் முயன்றனர்; முயல்கின்றனர். இத்திறவாராய்ச்சியும் அதற்குரியகருவி அமைப்புக்களும் நமக்கீக்காலத்து வாய்த்தவாறே நம்முன்மேற்கு அவர் காலத்து வாய்த்தில. இப்பரதகண்டத்துப்பண்டுதொட்டு வழங்கிய நேரும் சிரப்பும் வாய்ந்த தகீழ் ஆரியம் என்றிரண்டும் தனிமொழிகள் என்று பூர்வ ஆசிரியர்கள உணர்ந்தனரேனும் அவ்விருமொழியும் ஒரே மூலபுருடையுடையனவென்றும் அவ்விருபாஷைகளுக்குமுரியபெருஞ்சாதியார் நம்சாதிகளாகப்பின்னர் வகுக்கப்பட்டுள்ள ஒரே இனத்தார் என்றும், அவர் எல்லாம் சிருஷ்டகாலத்தொட்டு இங்கேயே பிறந்து வளர்ந்து இறந்துபோனவர்களின் பிற்சந்ததியர் என்ற மெண்ணினர். தமிழரும் ஆரியரும் வெவ்வேறினத்தார் வெவ்வேறிடத்தார். ஒருவர் முன்னும் மற்றவர் பின்னமாக வந்து இப்பரதகண்டத்துக்குடியேறினர். பின்னர் ஒரு காலத்து வடநாட்டுச்சமஸ்கிருத முடையாரும் அவர் அந்நாட்டுத் தமிழரும் ஆரியரும் கலந்துண்டான கலப்புச்சாதியார் தென்னாடாரும் ஒருங்குகலந்தனர் என்ற உண்மை நமது பூர்வ ஆசிரியர்க்கு எட்டில. அதனாலே தமிழ்ப்பூர்வ நூல்களின் இன்னபழைய, இன்னபுதிய, இன்னகலவை என்ற ஆராய்ச்சித்திறமும் அவர்க்கு வாய்த்திலது. ஆதலானே உரையாசிரியர் தொல்காப்பியத்தொல்லிலக்கண நூலின் கண் சேர்க்கைசெருகுதலாதிய உண்டெனத்தாம் உணர்ந்தாரு மல்லர் எமக்கு உரைத்தாருமல்லர். ஆயினும், அக்குறை அவர் மேலேருது அக்கால நிலைமையோடு கழிந்ததுன்ற. அறிவித் சிறந்ததாங்களை இனியவற்றை யாராய வேண்டுகிறேன்.

தங்கள் ஆப்தன,

டி. சவரிராயன்.

உ
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞான சம்பந்தகுப்யோநம:

“வாழ்கவந்தனர்வானவரானினம்
வீழ்கதண்புனல்வேந்தனுமோங்குக
ஆழ்கதீயதெலாமாமைமே
குழகவையகமுந்தயர்தீர்கவே”

ஞானசாகரம்.

உள்ளது போகாது இல்லது வாராது.

இந்தப்பழமொழி சாதாரணமாய்த் தமிழ் நாட்டில் யாண்டும் பரவி வழங்கு
வதொன்றாயினும், அதன்பொருள் எந்தத்தேசத்திலுள்ள எந்தச் சாதியார்க்கும்
எந்தச்சமயத்தார்க்கும் உடன்பாடான பொதுமையுடையதேயாம். எளிதாக
நாடொறும் வழங்கும் இப்பழமொழிப்பொருளருமை உற்று நோக்குவார்க்கு
இனிது விளங்குமாயினும், அதனை ஆழ்ந்து ஆராய்வார் உலகில் ஒருகிலையோவார்.
ஆகலின், உலகமெல்லாம் அப்பகரித்தது வழங்கும் இதன் அருமைப்பாடு ஒரு
சிறிது விளக்கிக்காட்டுவாம்.

இனி, இதன்பொருள் ‘முன்னைக்காலத்தும் நிகழ்காலத்தும் வருங்காலத்தும்
இருப்புப்பெற்ற ஒருபொருள் சூனியமாவதுமில்லை, முன்றுகாலங்களிலும் இல்
லாத சூனியப்பொருள் ஒருகாலத்தி உண்டாவதுமில்லை’ என்பதேயாம். அவ்வா
றாயின், ‘ஆகாயத்தாமரை’ ‘முயற்கொம்பு’ முதலிய சொற்பியையோகங்கள் காணக்
கிடத்தல் தான் எனையெனின்;—‘ஆகாயம்’ என்பதும் உள்பொருள்; ‘தாமரை’
என்பதும் உள்பொருள், தாமரை தடையத்தில் இருப்பது, தடாகத்தின்கண்
இருப்புப்பெறுவதாகிய தாமரைக்கு ஆகாயத்தின்கண் பேர்ச்சியில்லாமையால்
‘ஆகாயத்தாமரை’ என்பது, சொற்கள தம்முள்கூணுகிப் பொருடருதற்கு ஏது
வாகிய தகுதிப்பொருத்தம் இல்லாமை காட்டித் தாமரையினிருப்பை ஆசையத
தின் கண் எதிர் மறுத்தவாறாயிற்று. இவ்வாறே ‘முயற்கொம்பு’ என்புழியும்
‘முயல்’ என்பதோர் உள்பொருள், ‘கொம்பு’ என்புழிபிறிதோர் உள்பொருள்.
ஆடு, மாடு, மான்முதலியவற்றின்கண் இருப்புப்பெறுவதாகிய ‘கொம்பு’ என்ப
தொருபொருள் தனக்குநிலைக்களமாகாதமுயலின்கண் இருப்புப்பெறுதலாகாமை
யின் ஆண்டும் அதனை எதிர்மறுக்கும் பொருட்டாகவே அச்சொற்பிரயோகம்
எழுந்ததென்று உணர்ச்சு. ஆகலின், அச்சொற்பிரயோகங்கள் முக்காலத்தியில்
லாத சூனியப்பொருளைக் குறிப்பன என்பது அடாது; மற்று அவை பொருள்கள்
இணங்குதற்கு உரிய நேர்ச்சியில்லாமை மாத்திரையே விளக்குவனவாம் என
றொழிக. இந்த ‘நூலாடையை நீரால்லை’ என்பதேயன்றி ‘அதனை நெருப்பால்

நனை' என்றல் ஏலாமையான், பொருள்கள் தம்முட்பொருள்ததற்குரிய சிநேக குணநெறி கடைப்பிடியாது, அச்சொற்பிரயோகங்கள் குனியப்பொருள் குறித்து வந்தனவாமென்பொருரை குழறுபாட்டுரையாமென்று ஒழிக. இதுபற்றியேசேன வரையரும் “பொய்ப்பொருள் குறிப்பனவும் பொருளுணர்ந்துவனவேயாம்” என்று உரைகூறினார். எனவே, குனியமாக நிற்பதோர் பொருளினின்றும்; அதனைக்குறிக்குஞ் சொல்லுமின்றும். அற்றேல், குனியம் என்பதுதான் என்னை யெனின், உள்பொருளின் எதிர்மறையே அவ்வாறு சொல்லப்படுதலல்லது குனியப்பொருளுணர் பிறிதுதன்று இல்லையென்க. ‘இக்கே குடமில்லை படமில்லை’ என்றவழிக் குடம்படம் முதலியவற்றின் இருப்பை ஆண்டு மறுத்தவாறன்றி வேறில்லை யென்பதூஉம் உலகவழக்கிற் கண்டுகொள்க. யாங்கூறியதே தருக்கநூலார்க்கு முடன்பாடாதல் * “பிரதியோகி யுணர்ச்சியின்றி அபாவவுணர்ச்சி பெறப்படாது” என்று அவர் கூறுமாற்றிற்காண்க. இதனால், தம்முன் நேர்ச்சியில்லாத பொருள்கள் ஒன்றோடொன்று ஒற்றுமைப்பட்டிக் தோன்மதல் இல்லையாமென்பதூஉம், இதற்கு முயலின் கண் நேர்ச்சியில்லாத கொம்பு அதன் தலையில் யாண்டுங்காணப்படாது ஒழிதலே பிரமாணமாய் நிலபெறு மென்பதூஉம் நன்று விளங்கும். இதுகிடக்க.

இனி, ஒருசாரார் தூலமாகக்காணப்படும் இந்த உலகங்களையும், இவற்றின் கண் அறிவுடையராய் இயங்கும் ஆன்மாக்களையும் ஈசுரன் ஒன்றுமில்லாத குனியத்தினின்றும் படைத்திட்டான் என்பவாகலின் ‘இல்லது வாராது’ என்றல் பொருத்தாமை பிறவெனின்;—நன்று சொன்னாய், என்மயில்லாத பாழிலிருந்து உள்பொருளான இப்பிரபஞ்சங்களைப் படைத்திட்டானென்றல் முன்னேயுரைத்த சியாயவுரைக்கு ஒருசிறிதும் பொருந்தாமையின் அவர் கூறும் பிரபஞ்சிருட்டி கொள்ளற்பாலதன்று. அற்றன்று, ஈசுரன் அளவிறந்த ஆற்றலுடையான் என்பது நுமக்கும் ஒப்பமுடிந்தமையின், அப்பெற்றியானுள் அவன் இவ்வுலகங்களையும் இன்னும் இவைபோல்வன பிறவற்றையும் குனியத்தினின்றும் படைத்திட்டானென்றல் மாறுகொள்ளாதெனின்;—‘ஆற்றல்’ என்பதன் இலக்கணமறியாது கூறினாய். ஆற்றல்: சத்துயென்பன ஒரு பொருளே தரும். ஆய்வு வென்பது அசையாது கிடக்கின்ற ஒருபொருளை அசையிப்பதும் அசைக்கின்ற ஒரு பொருளை அங்ஙனம் அசையாது நிறுத்துதலுமாம். கூட்டல், பிரித்தல், குறைத்தல், மிகுத்தல், திரித்தல், அறுத்தல் முதலிய கருமத்தொகுதிகளும் ஈண்டுக்கூறிய இலக்கணத்தில் அடங்கும். வழுவுழுப்பான சமநிலத்திற்கிடக்கும் பருக்கைக் கல்லொன்று தானே இயங்காது, அதனையாம் எமது சிறுவீரலால் அசைவிக்க அஃது இயக்கும். இடக்கப்படுகின்ற அக்கல் மிகப்பருத்துக் கரடுமுரடான நிலத்திற்கிடக்குமாயின், அதனை எமது கைவிரலால் இயக்கல் கூடாது. அதனை எளிதில் இயக்கும்பொருட்டு வதாயினும் பிற்தொருகருவிகொண்டு தான் அவ்வாறு செய்தல்வேண்டும். அன்றி அக்கருவியும் வேண்டா ரல் யாமே எமதுகைகளால் முயன்று எடுத்து அதனை இயக்குவேமாயின், எம்மைக்கண்டார் ‘இவ்விக்கதேக பலமுடையார்’ என்று வியந்துபேசுவார். இவ்வாறேயாம் ஒன்றாய்க் கூட்டுதற்கு அருமையான இருப்புச்சலாகைகளை ஒன்று கூட்டியும், இருகூறுக்குதற்கு அரிய பெருத்தமாங்களை இருகூறுபடுத்தியும், அறுத்துக்குறுக்குதற்கு அரியவற்றை அறுத்துக்குறைத்தும், திரிப்பதற்கு அரிய இருப்புக்கோல்களை நூல்போல் திரித்

* மறுதலைப்பொருளின் உணர்ச்சியின்றி அப்பொருளின் இல்லாமை உணரப்

தம், பரிய இருப்புத் துண்களைத் துகளாக்கியும் வன்மைசெய்தவழி எம்மைக்கண் டாரெல்லாரும் எம்மாற்றலை மிகவியந்தெடுத்திப்பேசுவர். ஆகவே, எம்முடைய ஆற்றலனவு அவ்வாற்றலால் உய்க்கப்படும் சல்முதலிய பொருளளவுபற்றியே அறியப்படுவதாம் அப்பொருள் சிறிதாயவழி அதனைச்செலுத்துவானுற்றல் சிறி தென்றும், அது பெரிதாயவழி அதனைச்செலுத்துவானுற்றல் பெரிதென்றும் எல்லாருமுணர்ந்துகொள்வர். இம்மனம் பொருள்களின் நிலையை வேறுபடுத்தி அவற்றைத் தொழிற்சண் உய்ப்பதாகிய முயற்சியே ஆற்றல் அல்லது சக்திஎன் பதன்றி உன்பொருளை இல்பொருளாகவும் இல்பொருளை உன்பொருளாகவுஞ் செய்வதே ஆற்றலெனயாண்டும் பெறப்படுமரில்லை யாங்கு நியதேபிரபலபௌ திக சாத்திரிகளாய் *பால்வீரீஸ்வேரீட், ஜோன்ஸ், பெஸ்க்டன், டாக்டர் முதலா யினார்க்கும் உடன்பாடாதல் அவ்வவர் தூல்களின் கண்டுகொள்க. இனி, அவ்வ வர் ஆற்றன்மிகுதி அவர் உய்க்கும் பொருட்பரிமாணம் பற்றியே அளந்தறியப்படக் காண்டலால், நாம் வகிச்சிற்ற இந்தப் பிரதிவி அண்டகோளகையினையும் இத னினும் எத்தனையோமடங்கு பெரிதாகிய சூரியமண்டலமுதலான அனேக அண் டப்பகுதிகளையும் அதிவிசித்திரமாக நிரூபித்து, அவை ஒன்றை ஒன்று இழுக் கும் ஆக்ரஷண சக்தியால் அந்தரத்தில் நெறிபிறழாது இயங்கும்படிசெய்வித்து, அவ்வண்டங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் அவ்வவற்றின் சீதோஷண இயல்புக்கேற்ப எண்ணிறந்த ஆன்மாக்களை எண்ணிறந்த தேகங்களில் அமைத்து அறியூட்டியும். அவ்வான்மாக்கள் செய்யும் வந்தனை வழிபாடுகளாகிய நற்கருமங்களையும் அவற் றின் வழிவி அவர்செய்யுந் தீக்கருமங்களையும் அறிந்து அவ்வவர்க்கு ஏற்ற சதி வழங்கியும் பேராற்றல் செய்கின்றவனாகிய ஈசுரன் அவ்வாறு அளவிறந்த ஆற்ற லுடையானென்று சொல்லப்பட்டானல்லது, சூனியத்தினின்று ஒன்றனைச் சிருட்டித்தலானாதல் சிருட்டிப்பொருளொன்றைச் சூனியமாக்குதலானாதல் அவ் வாறுசொல்லப்பட்டானல்லன் என்று உணர்சு. அசேதன அருவ மாயாரூபமா கக்கிடந்த குக்குப்பிரபஞ்சத்தினையே இறைவன், ஆன்மாக்களுக்கு உபகாரமா தற்பொருட்டு அசேதனவுருவத் துலப்பிரபஞ்சமாகச்சிருட்டிசெய்தான். இத்தனையே யன்றிச் சூனியத்தினின்று இப்பிரபஞ்சங்களைமெல்லாம் இறைவன் படைத் தருளினானென்றல், ¹ பெளதிகசாத்திர வியல்பொடு மாறுபடுதலானும், அங்ந னஞ்சூனியத்தினின்றும் எம்மையெல்லாம் படைத்து ஒருசிலரை இன்பப்பகுதி யின் கண்ணும் ஒருசிலரைத் துன்பப்பகுதியின் கண்ணும் நிறுத்துதல் இறைவ னுக்கு நடுவுசீலை யாகாதெனக் கடாவுவார்க்கு இறுக்கலாகாமையானும் அது பொருத்தாதென் றொழிக. இதுகிடக்க.

இனிச் சீருட்டி என்பது தான் யாதோவெனின் அதனை ஒருசிறிது விளக்கு வாம். சிருட்டி எனினும் ஒழுங்குபடுத்தல் எனினும் ஒக்கும். யாதினையோ ஒழுங்கு படுத்தலெனின் :- அவையவயிற்றிப் பிண்டயாக்ககிடந்த ஒரு பொருளை அவயவ

* We thus see that the simplest effect of a force is the production of motion, and it is only when the fore is resisted by another that we have equilibrium or repose.

† It is usual to define force as that which moves or tends to move a body at rest, or alters or tends to alter in any way the motion of a body already in motion.

Physical Science.

முடைத்தாக நெறிப்படுத்து அமைத்தலாம். அவயவம் எனினும் உறுப்பு எனினும் ஒகருட். இறைவன் நன் அருள்போற்றலால் நிகழ்த்திஞ் சிருட்டிக்கு உபமானமாக எடுத்துக்காட்டப்படும் பொருள் ஒன்று இவ்வுலகில் லேயாயினும், சண்டெடுத்துக்கொண்ட தருக்கம் இனிது விளங்குதற்பொருட்டு ஒருதாரணம் எடுத்துக் காட்டுவாம். தச்சுத்தொழில்செய்வான் ஒருவன் பிண்டமாகக்கிடந்த முழுமரம் ஒன்றை வாளாப் பலதிண்டுகளாக ஈர்ந்து, அவற்றைவெய்லாம் வருவமுப்பாக இழைத்துத் திரட்டுவனவற்றைத் திரட்டிக் கடைதும், குறைக்குமிடங்களில் அவற்றைக் குறைத்தும் மிகுத்தும் பலவேறுபடுத்திப் பின் அத்துண்டுகளையெல்லாம் ஒன்றாக இயைத்து ஆணியறைத்து ஒரு நாற்காலிசெய்யக் காண்கின்றோம். இங்ஙனம் பிண்டமாகக்கிடந்த முழுமரம் ஒன்றைப் பலவாகத்திரித்து அவயவமுடைய நாற்காலியாக ஒழுங்குபடுத்தி முயற்சியே சிருட்டியாவதாம். இது போல், இறைவனும் அவயவமின்றி யருவமாய்க்கிடந்த அதிருக்கும்ப் பொருளாகிய மாயையை மலையும் காடும் நாடும் கடலுமாகிய அவயவமுடைய துலவுருவப் பிரபஞ்சமாக ஒழுங்குபட நிரூபித்து ஆன்மாக்களுக்கு உபகாரமாக வைத்தருளினான். இங்ஙனஞ் செய்யப்படுவதாகிய சிருட்டியும் அதிருக்கும் உள்பொருண்மாயியிற் செயப்படுவதல்லது சூனியத்தின்கட் செயப்படுவதன்றும். ஆகவே, சிருட்டி என்பது எக்காலத்தும் இருப்பதாகிய உள்பொருள் ஒன்றினையே வேறு வேறாக ஒழுங்குபடுத்து நிரூபிக்கும் முயற்சியாமென்பது சண்டெக்கியவாற்றால் இனிது விளங்கும்.

அற்றேல், அழிப்பு அல்லது சங்காரம் என்னு முயற்சியாற் பிரபஞ்சக் கொல்லாம் சூனியமாய் அழிந்துபடக் காண்கின்றோமாதலின் உள்பொருள் சூனியமாயிற்றும் பிறவெனின்;—அறிபாது கடாயினும், மலேகடனாடு முதலிய அவயவ வருவங்களால் தூலமாகக் காணப்படும் இக்காரியப் பிரபஞ்சத்தைத் தத்தஞ் சூக்ருமமுதற்காரணமாகிய பரமானுருபங்களாகவும், அதிருக்கும் முதற்காரணமாகிய *மாயையாகவுந் திரித்தருளுகின்ற இறைவன் நிருவருண் முயற்சியே அங்ஙனஞ் சங்காரகிருத்தியமென்று ஒதப்பட்டதல்லது உள்பொருளை இல்பொருளாக்குவதே அதுவாம் என்பதன்று. இங்ஙனங் காரியரூபமாகக் காணப்படும் பிரபஞ்சக காரணரூபமாய் ஒடுங்குதல்பற்றியே அறிவுடையோர் அதனை அறித்தியமென்று ஒதுவர். இதனை ஒருதாரணமுகத்தானும் விளக்குவாம். குயவந்தன் மதிநுட்பத்தால் மண்ணைத்திரட்டிக்குழித்தது வாய்குறுக்கி வயிறுபெருக்கிச் சுள்ளையிலிட்டிச் செவ்வண்ணமாக்கி எமக்கு ஒரு குடநகர்தான். தர, அதனை யாம் நெடுநாள் உபயோகித்து வருகையில் அதுவுஞ் சிறிது சிறிதாகத் தேய்வுண்டு கடைசியிற் குடமென்பதொன்று இல்லையாக முடிந்தது. பொன் ஆபரணஞ் செய்தல் வல்லானொருன் யாம் தந்த பத்துக்கழஞ்சு பொண்ணையுஞ் செவ்விய ஓராபரணமாக நிரூபித்து எம் புதல்விக்குப் பூட்டினான். அவ்வாபரணத்தைச் சில வருடங்கழித்துக் கழற்றி நிறுத்துப்பார்த்தபோது அஃது எட்டுக்கழஞ்சுதான் நின்றது. பின்னுஞ் சிலவருடங்கழித்து நிறுத்தபோது ஐந்துகழஞ்சுதான் நின்றது. பின்னும் இவ்வாறே நிறுத்து நிறுத்துப்பார்க்கக் குறைகுகொண்டே போய்க் கடைசியில் ஆபரணமென்பதே ஒன்று இனரூய்முடிந்தது. இனி இங்ஙனங்காட்டியருடமும் ஆபரணமும் இல்லையாய்ப்போன மாயந்தான் என்னை என்று ஒரு சிறுவனைக் கேட்பினும் அவன் தினைத்தினையாகத்தேய்த்து இறுதியில் அவையிலல்லையாயினவென்று மறுமொழி யுரைப்பான். இனித்தேய்தல் என்பதுதான் யாது என்று துணுகியாராய்ந்து அவனைக் கேட்பினும் அச்சிறு

வன் குடமாகவும் ஆபரணமாகவும் திரண்டெழுந்த மண்ணும் பொண்ணும் துகள் துகளாகப் பிரிந்துபோயினவென்று அறிவுகோன்றக் கூறுவான். இனி அத்தி கள்கள் தாம் எஞ்சுச் சென்றனவென வினவின் அவன், அவை எங்குச் சென்றில ருக்கும் அணுரூபமாக இங்கேதான் இருக்கின்றன என்றும் மொழிந்தது எம்மை மகிழ்வித்திருவான். ஆகவே, காரியரூபமாகத்தோன்றும் குடமும் ஆபரணமும் தேய்ந்து தேய்ந்து தத்தக காரணரூபமும் அணுரூபமாக ஒங்கிய வறியும் அவற் றின் இருப்பு ஆண்டும் உளதாவதேயன்றிச் சூனியமாதல் ஒருவாற்றாறு இல்லையாதலான், இதுபோற் பிரபஞ்ச இருப்பும் யாண்டும் உளதாவதேயன்றி இல்தா தல் இல்லையென நொழிக. எம்முடைய ணுவழிகளுக்குத் தொன்றமைப்பற்றிப் பிரபஞ்ச இருப்பை மறுத்துரைத்தல் பெரிதும் குற்றமாம் ஊகிதனியிற்றங்கிய நீர்த்துகளை ஆங்கிலேய தத்துவசாத்திரிகள் உபசரித்திருக்கும் * பெருக்கக்கண் ணடியால் கோக்குவார்க்கு அதன்னை அடங்கிய அளவிறந்தபுறங்களுள் அப்புறங் களின் வேறுவேறான அர்ப்புச்சிறுட்டி வடிவங்களும் அவற்றின்தொழில்வேறு பாடுகளும் பிறவும் மிக்க வியப்புடையனவாய் விளங்கும். அக்கருவியின் உபகார மின்றி கோக்குவார்க்கு அவை ஒரு சிறிதும் விளங்கா. இங் னஞ் சிற்றறிவுஞ் சிறுதொழிலுமே முகிழ்ப்பதற்கு உதுவான கருவிக்களடன் அமைந்த இம்மானுட யாககையின்கண் இருக்கப்பெறுவேமாகியயாம் இறைவன்செய்யும் அற்புத கரு ணைக்கிருத்திய வியல்பை எவ்வாறு காண்போம்? எவ்வாறு உரைப்போம்? சிறுட் டிக்காலத்தின் முன்னும் மாசுகாலக்காலத்தின் பின்னும் அதிருக்கு மாசுமாயா சொரூபமாய் ஒங்கி விளங்கும் இப்பிரபஞ்சங்களையும் இப்பிரபஞ்சங்களில் வை திய ஆன்மாக்களையும் யாண்டும் வியாபித்து எல்லாப்பொருள்களையும் இருந்தவா றே கண்டறியும் ஞானக்கண் உடையனாகிய இறைவன் ஒருவனே காண்பான்; அக்காலத்தில் அதிருக்கும் காண மாபொருளபமான இப்பிரபஞ்சகளைவ லாம் வெள்ளிடைவிறேன்றும் மலைபோல அவன் ஞானக்கண்ணெதிரே தால ரூபமாகவே விளங்குவனவாம். இவ்வாறுகலிற் சம்பாரகாலத்திலே இப்பிரபஞ் சுகளெல்லாஞ் சூனியமாய் ஒழியும் என்பார் வார்த்தை ஒருசிறிதும் அடாத்தோ லியாய் முடியுமென்றுணர்க. உன்பொருளை இல்லாத சூனியப்பொருளாகத் திரித்தல் ஒருவரானும் ஒருகாலததுப் முடிவதன்று என்பதப்பற்றியே பெளதிக சாத்திரம் வல்லராகிய ஆங்கில நன்மக்களும் பொருளழியாமை என்று தலைப் பெயரிட்டு இவ்விஷயத்தைத் தம் ஞானுட் பரக்கூராய்ச்செய்வாராயினர்.

இனி, சங்கராசாரியா வேதாந்தகுத்திப் வுரையிலே பிரமம் ஒன்றே உள்ள தென்றும் அதற்கு வேறாக ஒருபொருளில்லை என்றும், காணப்படுகின்ற இரத வுலகங்களெல்லாம் மெய்யான அப்பிரமத்திலே பொய்யாகத்தோன்றும்பொய்த் தோற்றங்களே யாமென்றுப் தமக்கு வேண்டியவாறேயுரைத்தாரா இது பொருந தாமை காட்டுவாம். யாம் அறிவு விளங்கப்பெறுதுகிடந்த குழைதைப் பருவந தொட்டு இதுகாறும் இவ்வுலகத்தோடு சம்பந்தந் துணைந தெறியாலே சிறிது

* Microscope. † The indestructibility of matter. "Thou sands of such experiments have led scientific men to the con clusion that the destruction or less of matter is impossible, and that, so far as all experience goes, the quantity of matter in the universe is unchangeable and eternal. This doctrine is sometimes known as *the conservation of mater*, and is the fundamental principle of chemistry.

சிறிதாக அறிவு கூடிவருகின்றேம். காணப்படும் இவ்வுலகியற் பொருளின்கட் பழகி மூதிர்ச்சியடைகின்ற அறிவின் வல்லமையாற் காணப்படாத கடவுள் ஒருவன் உண்டென்றும் அனுமானஞ்செய்து போதருகின்றோம். என்னை? அனுமான வுணர்வெல்லாம் பிரத்தியக்க வுணர்வின்வழி நிகழ்வனவாகலான்; உண்டிசமைக்கின்ற ஆறையிலே தீழட்டக்கண்டு புறம்போந்து மேல் நோக்கியவழிப் புகைசெல்லுதலைப் பன்னாட் கண்டிருந்தான் ஒருவன் தான் வேறு ஓர் ஊர்க்குப் போம் நெறியில் ஒரு கூறையின்மேற் புகை செல்லக்கண்டு ஆண்டு அதன் கீழ் நெருப்புண்டென்று முன்னையறிவொடுசார்த்தியுளந்துணர்வானவாது. இவ்வாறு தீழாட்டுந்தோறெல்லாம் புகைபுண்டாதலை முன்னறிபாதான் பின்னொருகாலத்துத் தாண்டுகண்ட புகையினாற் தீயுண்டென்று அறியுமாறு யாங்ஙனம்? ஒன்றை மற்றொன்றோடு ஒப்பிட்டுக் காண்டலானும், ஒன்றைப் பிரித்தொன்றின் வேறுகக் காண்டலானும் மக்களெல்லாம் அறிவுகையராகின்றாரென்பது தருக்கநூலார்க்கெல்லாம் உடன்பாடாம். இங்ஙனம் காணப்படும் உலகத்தாற் காணப்படாத கடவுளை யுணர்தல்வேண்டுமென்பதுபற்றியே தெய்வப்பலமைத் திருவள்ளுவனும் “ஆதி பகவன் முதந்தேயுலகு” என்று உலகின்மேல் வைத்துக்கூறினார். இனி உலகமே பொய்யாய் ஒழிந்தவழி, அவ்வுலகின்மேல் வைத்து உணரப்படுவதாகிய பிரமமும் பொய்யாய் ஒழிந்திடுமாகலாற் பிரமம் மாத்திரம் உள்பொருளாய் நிலையுமென்று அவருரைத்தவாதம் போலியாயொழியும். அல்லதூஉம், காணப்படாத அருவமாகிய பிரமத்தின்கண்ணே உருவமாகிய இப்பிரபஞ்ச வேறுபாடுகளையெல்லாம் காணுமாறு யாங்ஙனம்? அல்லதூஉம், பிரமத்தைத்தவிர வேறு இரண்டாம் ஒரு பொருளில்லையாயின் அப்பிரமத்தின்கண்ணே அவ்வாறு காண்பான் தான் யார்? இவ்வாறு எப்போதும் பல்வகை யாசங்கைகளாற் சங்கராசாரியார் உரைப்பொருள் ஒருவாற்றாறும் பொருந்தாதென்பது இனிது விளங்கலானும், அவருரை, பிரத்தியக்கபாகக் கண்டறியப்பட்டு எல்லாரானும் தழீஇக்கொள்ளப்படும் பௌதிக சாத்திரப்பொருளோடு இணங்காமன் மாறுகொண்டழிதலானும் சங்கராசாரியாரைப்போலவே பிரமத்தைத் தவிர மற்றொழிந்த பொருளெல்லாம் பொய்யாமென்றுரைத்த கான்டீ, ஈதிங், பீநோஸ்டீ முதலான ஐரோப்பிய விததுவான்களின் கோட்பாடெல்லாம் பௌதிகசாத்திர வுண்மைப்பொருளோடு ஒற்றுமையுறுதலின்றிப் பொய்யடுகின்றனவென்று அறையெல்லாம் நன்றாராய்ச்சிசெய்து நூலெழுதிய * நூம்ராபர்ட்சன் என்னுமான்கில தத்துவசாத்திரியார் உண்மைதோன்ற நிலையிட்டு உரைத்தலானும் உலகம் பொய்யென்று அங்ஙனங் கூறுவாருரை பொய்யாமென்று மறுக்க.

இனி, இங்ஙனம் ரூனியத்தினின்று உலகைச் சிருட்டித்தான் என்றும், இறைவனே உலகமாய்த் தோன்றினானென்றும், இறைவன்கண் இவ்வுலகமும் பிறவுமெல்லாம் அத்தியாசமாகத் தோன்றும் பொருப்பொருள்களா மென்றுங் கூறுஞ் சமயிகள் உரை தத்துவசாத்திரத் தருக்கசாத்திரம் பௌதிகசாத்திரமுதலியவற்றி னுண்மைப்பொருளோடு ஒற்றுமைப்படாமையான், அச்சமயிகளெல்லாம் சமய சாத்திரத்தோடு தத்துவசாத்திரத் தருக்கசாத்திரம் பௌதிகசாத்திரம் முதலியவற்றின் பொருளியையா, மற்று அவை ஒவ்வொன்றுந் தத்தம் நிலையிற் பிரமாணமாம், இந்நான்களையும் ஒன்றுசேர்த்து இணக்கியாராய்தல் பொருள்

“By no power known to us can the smallest particle of matter be either created out of nothing or reduced to nothing”
John Cook.

Elements of General Philosophy.

தாதென்று தமக்குத் தோன்றியவாறே கூறி இழுக்குமகின்றார். யாதாயினும் ஒரு சமயம் மெய்ச்சமயமானால் அச்சமயப்பொருள் எல்லாச்சாத்திர வுண்மைப்பொருளோடும் ஒருமையுற்றுப் பிரமாணமாய் நிலையுதலும். ஒருசமயம் பொய்ச்சமயமாயின் அதன்பொருள் மற்றை உண்மைச்சாததிரப் பொருளோடு இணங்காமன் மாகொண்டு அழிவெய்தும். அற்றேல், அவ்வெல்லா உண்மைச் சாத்திரப்பொருளோடும் இயைபுற்றுப் பிரமாணமாய் நிலையுஞ் சமயம் ஒன்று உண்டோவெனின்;—உண்டு. அதுதான் சித்தாந்தசைவசமயமாம். யாக்கனமோவெனிற்காட்டுதும். ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவநாயனார், சிவஞானபோதத்தில் ஈகரநிச்சயம் பண்ணுகின்ற முதற்கூத்திரத்திலே உலகாயதசமயியை மறுத்துத் 'தோற்றுமுமாகும் உள்ளதன்பாலே கிடத்தலின்' என்று உலகத்தை எக்காலத்தும் உள்பொருளென்றே நிலாட்டு உரைத்தலானும், உலகம் இல்பொருளாய்ச் சூனியத்தினின்றே தோன்றி நின்று அழியுமெனக்கூறும் புத்தரைமறுத்து "உலகமுள்ளது, இல்லதற்குத் தோற்றமின்மையின்" என வைத்துச் சித்தாந்தப்படுத்திக் கூறலானும் பிறவாற்றினும் என்பது. இவ்வாறே சித்தாந்தசைவம் போதிக்குஞ் சிவஞானபோதத்தின் உட்போந்த மெய்ப்பொருள்களெல்லாம் ஏனைச்சத்துவசாத்திர தருக்கசாத்திர பௌதிகசாத்திர உண்மைப்பொருளோடொருமையுற்று இணங்கி மற்றைச்சமய முடிபொருட்டெல்லாஞ் சிரத்தானமாய் அமர்ந்திருக்குத் தெய்வப்பெற்றிமை தேறவல்லார்க்கு மெய்யாக நிலைபெறுஞ் சமயமொன்று ஏனை நன்பொருணால்களோடு மாறுபாடுதல் ஒரு சிறிதிலிலையென்பது இனிது விளங்கும். இன்னுஞ் சமயநேருட்போதெல்லாஞ் சைவசித்தாந்தப்பொருளொன்றுமே ஏனை உண்மைப்பொருணால்களோடு இணங்குமாகும், மற்றைச் சமயப்பொருள்கள் அவ்வாறு இணங்காமையும் முறையே தந்து காட்டுவாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சந்தானகுரவர் வரலாறு.

செந்தமிழலகமுய்யத் திருவாவதாஞ் செய்தருளிய சைவசமயகுரவருள் ஆளுடையவரசுகள், ஆளுடைய நம்பிகள் திருவாவதாஞ்செய்தருளிய நடுநாட்டின்கண் திருப்பெண்ணாகுத்திலே வேளாளர் ஆலத்திலே அச்சுதகனப்பாளரென்பாரொருவரிருந்தனர். அவர் எல்லாப்பேற்றினை யுடையராயினும் புத்திரப்பேறில்லாக்கிப் பெரிதுங் கவலெய்தித் தங்குலகுருவாகிய சகலாகமபண்டிதரைச் சென்றணந்து ஐயா! யான்பெருப்பே றென்றுமிலது, 'பெறுமவாற்றுள் யாமறிவதில்லை யறிவறிந்த - மக்கட்பேறல்லபிற' என்றபடியான் மக்கட்பேறில்லேனாயினேன், அறத்தாற்றிற் றில் வாழ்க்கையாற்றுவார் இதுக்கற்பாலவாய் கடன் மூன்றனுள் தென்புலத்தார்கடன் சிறந்ததாமன்றே! என்செய்வல்! எனக்கரைந்தவாடிக்கிழ் நெடும்பனைபோல் வீழ்ந்துபணிந்தனர். அவர் பெரிதுமாய்ந்து நாஞ்செய்ததக்கதிடாதென் றொருவாறு தேர்ந்து திருநெறித்தமிழ் வேதமாவிய ஆளுடைய பின்னையார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய தேவாரத்திருவருள் முறையிற் கயிறுசாத்தக் 'கண்காட்டு துதலானும்' என்னுந் திருப்பதிகத்திலே "பேயுடையாபிரிவெய்தும் பின்னையிடுளென்ன நினை - வாயினவே வரம்பெறுவரை யுறவேண்டா வொன்றும் - வேயனதோளுமைபங்கன் வெண்காட்டு முக்குளநீர் - தோய்வினையா ரவர்தம்மைத் தோயாவார் தீவினையே" என்னுந் திருப்பதினாவ லுதயமாக வதன் செம்பொருளை நனிபெரிதும் விளக்கினர்.

அச்சுதகனப்பாளர் அத்திரவிடவேதச் செம்பொருளைக் கேட்டாங்குக் கழி பேருவகைகொளீஇக் கற்பி னருந்ததியன்ன தன்காதலியோடு நாற்கோட் மெப்ப னம்பனைவழிபடும் சுவேதவனமெனும் வடமொழிப்பெயரிய திருவெண்காடெழி முச்சுடர்த் திர்த்தமெனப்படுந் திருமுக்குளத்துறையி னீராடித்தருப்பித்து நிய மங்கள் பலசெய்து சிகமாகமங்களினத்தும் பரப்பிரமப்பொருளெனத் துணிந்த குண தீத்பொருளையும் அவனொடும் பிரியாமடமயிலையும் வழிபாடுசெய்து வந்தனர். இவரிவ்வாறியற்றி வருஞான்று மரகதவல்லி பங்கராகிய சிவபிரான் ஒரு நாள் அவர் சொப்பனத்தின் கண்ணே தோன்றி “மைத! நீ கவலொழி, நினக்கு இத்தமி மூலகமும்புயம் வண்ணம் ஆளுடைய பின்னையாடுன் நியாவருங்கருதவும் திராவிடசுருதிச் செம்பொருளைத் தன்னகத்தடங்கிய சைவசித்தாந்த சாத்திரத்தை வெளிப்படுத்தவும் சித்தாந்த தாபனஞ்செய்யவு மொருமகவைத் தருகின் றேம், அவன் ஆசிரியததலைப் பெய்திச் சிறப்பென்னேறே கூறித்” தம் முருக்க ரந்தனர். பின்னர்ச் சிலநாளில் அச்சுதகனப்பாளர் என்றும்போலத் தடாககருமங் களை முடித்துக் கரையேறுகின்றவளவிலே, ஓரருமைக்குழவி அழுவண்ணமாய்க் கிடப்பது து பெருமான் அருளிச்செய்த தாருமெனக்கொண்டு போகது மசும்பி யுடன் மனையிகையிற் கொடுத்து இம்மசவு வெண்காட்டடிகளாற் பெற்ற பெற லரும் பேருகலின் சுவேதவனப் பெருமானென நாமகரணஞ்செய்து அங்கு நின் தும்பேர்த்து திருப்பெண்ணாட்ட டடைந்தனர்.

இவர் காசலியோடுடன்பிறந்தார் இதனைக்கேள்வியற் ருங்கடைந்து அம்மக வைத் தம்மனையகம் முன்னேனான்று பிரமவிருடியாகிய வசிஷ்டமுனிவர் வியாக் கிரபாகமுனிவர் புத்திரராகிய உமன்னுடிகவானைக் கொணர்ந்து வளர்த்தது போன்று கொணர்ந்து கொட்டிலிலிட்டித் தப்பதியாகிய திருவெண்ணைப் நல் லாரிலேயே வளர்த்து வந்தனர். இவர்க்கு ஷட்காவை நிரம்பமுன்னரே தாம் சாமு சித்தாரத்தில் மெய்யாணர்வுதலைக்கூடத் திருக்கயிலாய பரம்பரையில் ஈந்திபெரு மான்பாற் சித்தாந்த நெறிபுத்தேசம்பெற்ற சனற்குமாரவடிவன் மாணக்கராகிய பாஞ்சோதிமுனிவர் தென்மலையத் தருத்தவரைக் காணுமாறுசுருதிச் சுயிலையை நீங்கி விண்வழிப்படர்ந்து காசிமுக்கலிய பலசலங்களைபுக தரிசித்துத் திருவெண் ணைப் நல்லூரைய னுதிரு மடிகளிருந்த மனை மச்சின் வழியேபோத இவர்க்குக் கரணசுருகிகைசெல்லுந் தவிர்ப்புகண்டு ரண்டோர திசையிருப்ப தென்னேபோ வென்றிரங்கிப் பாரததுழி மனலிற் சிவலிங்கியற்றி விளையாடல் புரிந்து இதை வினையே பாடியிருந்த அருமாதமகவைக்கண்டு அவர்க்குத் தகச்சுணுமாதத்தியாகிய பெருமான் நிருக்கசுத்திப் பன்னிருகுத்திரவடிவிகை தாகிச் செறிந்த விவ்ருணபோ தத்தை அந்நைஞான்று டோதபூர்நாடிய புண்ணியப் பெருந்தகையாம் வாதஞ்ஞா டிகட்கு வடவாறியிலொரீஇத் திருப்பெருந்துறையிற் குருதின் நீழல் திரும னியருளுபதேசஞ்செய்தாங்குத் அம்மெப்பணர்ச்சி யுடையார்துப் பொய்கண்ட கன்றெய்கண்டதேவனைனத் திருநாமஞ் சாத்தியருளுபதேசஞ்செய்து நலவடக் கணிர்த்துளி நும்மையடைவார்துப் பரிபாகப் வாதவாதே யுபதேசஞ்செய்க வென்றருளிச்சென்றனர்.

இவர் அச்சித்தாரதோபதேசம் பெற்றவுடனே அச்சிவ்ருணபோதத்தி ருப தேசப் பொருளைக்கேட்டுச் சித்தித்துத்தெளிந்து தமக்காசங்கை யெழுந்தவிடத் துப் பொல்லாப்பினையா டருளிச்செய்த குர்ணிககோததாற் றடைதீர்த்து தென் றமி மூலசுமய்ய அதனை வார்த்திகப் பொழிப்புடன் தம்மையடைந்த அதிபக்கு வர்க் குபதேசித்துக்கொண்டவந்தனர். இவ்வாறு சிசுமுகையில் அங்குத் தம்மா ணுக்கிர்பாலடைந்த தந்தருகுருவாகிய சமகலாக பண்டிதர்மெய்கண்ட தேவர்தம்

மையடைந்த அநிபக்ருவர்க்கெல்லாம் சித்தார்த்தநிலைமையை யுபதேசித்துவருவது சேட்டறிந்து அவர் தம்முழைவாராமையென தாமேசென்று காணச்செருக்குடன் சென்றனர். தேசிகேசராகிய மெய்கண்டதேவர் பதி பசு பாசமென்னுந் திரிபதார்த்தத்துள் பாசபதார்த்தமாகிய ஆணவமலமுதலியபஞ்சபாசவிலங்கணங்கூறி மேற்கண்டவர்கட்க் கல்வாணவிலக்கணத்தை வருவாரைச் சுட்டிக் காட்டி அஃதின்னதாமெனக் குறித்தனர். அதையணர்ந்த சகலாகமபண்டிதர் ஒன்றுமுடையாடாது தேசிகர் திருநோக்கத்தானே அதிதீவிரபக்ருவமெய்தி அமுலதிகண்ட மெழுகெனக்குழைந்துருகியடியற்ற பனைபோல் வீழ்ந்து யாமுய்யவெழுந்தருளிய தம்பிரானே! யென வாழ்த்திசின்றனர். தேசிகேசரும் அவரை யுமாட்கொண்டருளிச் சிவஞானபோதத்தின் மொழிபெயர்ப்பினை யுபதேசித் தனுக்கிரகஞ் செய்தனர் இவர் இதன்பொருள் செவ்விதின் விளங்கப் பரபக்கந தடைவிடைகளாற் பரிகரித்துச் சுபக்கமாகிய சித்தார்த்தமெணப்படுஞ் சிவஞான போதத்தினுக்கு வழி னுலாகப் “பார்விரித்த னாவெல்லாம் பார்த்தறியச் சித்தியிலே - யோர்விருத்தப்பாதிபோதும்” என்றும், “பாதிவிருத்தத்தாலிப் பார்விருத்தமாக வுண்மைசாகித்தா” என்றும், “சிவனுக்கு மேற்றெய்வமில்லை, சித்திக்கு மேற் சாத்திரமில்லை” என்றும், “வன்னுவரன்பர்மொழி வாசகம் தொல்காப்பியமே—தென்னுபரி மேலழகர்செய்தவுரை - யொளளியிசீர்த-தொண்டர் புரணர் தொகைச்சித்தி யோராமுத-தண்டமிழின்மேலாகதரம்” என்றும் அபியுத்தர்க ளெல்லாங்கூறத் திருவாய்மலர்ந்தருளித் தேசிகேசர் சநந்திககண் அறிவிகக அதனைக்கடைக்கணித்தருளி அவருக்கு அருணந்தியென்ற நூற் தீக்ஷாமம்புணையலே அவர்மேல் தோத்திரமாகச் சாத்திரப் பொருளடங்கிய இருபா விருப தென்னு மொருநாலையும் செய்தருளினர்.

பின்னும் வரும்

திருமயிலை - சண்முகம்பிள்ளை.

சகனோபாசனை.

இவ்வாறு இகழ்வதே?” என்று வருந்திச்சூற, அப்போது ஞானசம்பந்தப்பெருமான் அம்மொழியைப்பார்த்து.

“மாணீனேவிழிமாதராய்வழித்தியாபெருந்திவிகேள்

பானல்வாயொருபாலனீங்கிவனென்றுநீபரிவெய்த்டே

லானைமாமலையாதியாயாட்டிங்கிள்மீபலவல்லல்கே

ரீனீகட்கெளியேனலேன்றிருவாலவாயரளித்தவே” என்னுந் திருப்பதிகக் கட்டளையிட்டருளினார். இதன்கண் ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் மனகையாக்கரசியாரைநோக்கிப் “பால்மணக்கும் நல்வாயையுடைய பாலன் நானென்று அட்டே! நீவருந்தாதே” என்று உரைத்தருளிளுரென்பது பெறப்படுதலால், அவர் பாண்டி நாட்டிற்குச்சென்று சமணரொடு வாதுசெய்தகாலத்திலேயே பாலருவாயாகவே யிருந்தாரெனல் தெற்றெனவிளங்கும். இங்ஙனம் பிள்ளையார் மதுரைமாகிரிவிருக்கின்ற காலத்தே அவர்க்கு நான்கு அல்லது நாலரையையுதான் சென்ற தென்பதற்கு அவர் தம்மைப் ‘பால்மணக்கும் நல்வாயர்’ எனக்கூறுதலே சான்று எனக்கும். இனிப்பெரிய புராணத்தின்கண் ஒதப்பட்ட மெய்வரலாறு ஒருசிறிது ஆராய்ந்து செல்வார்க்கும், மதுரைமாகர்க்குச் செல்லுமுன்னரே பிள்ளையார் தெய்வப்பெற்றியுடையராய்ச் சிவதலங்கடோறுஞ்சென்று திருப்பதிகக்கட்டளை யிட்டருளிச்செய்தகாலம் ஒன்று அல்லது ஒன்றரைவருடமாகலாமென்பது விளங்கும். ஆகவே, பிள்ளையார் சிவபெருமானாராக்கிவந்த சகனோபாசனை அருட்

கோலத்தைநேரேகண்டு அக்கோலத்தாற் றும் அனுக்கிரகிக்கப்பட்டகாலம் தமக்கு மூன்று வயது செல்கின்ற பருவத்திலேயாமென்று பெரியபுராணக்கூறிய உண்மைவரலாறு மேன்மேல் உரங்கொண்டு திகழுமாறு காண்க. இங்ஙனம் தருக்கனாற் பொருளொடுபடுத்து யாம் இனிதெடுத்து விவகரித்த வாதவொழுங்கின் முடிபொருளாய்ப் பிள்ளையார் தாம் மூன்றுவயதுசெல்கின்ற அக்காலத்திலேதான் இறைவனும் இறைவியும் ஒருங்கெழுந்துவந்த அருட்கருணைத் திருக்கோலத்தை நேரேகண்டு பின் அவரால் அனுக்கிரகிக்கப்பட்டாரென்பது நன்று பெறப்பட்டதா. லின், அதுபற்றியாம் ரிறு வப்புருந்த சகனமங்கன வருட்கோல வியல்பு துர்ப்பலமாய் விடுமென்று கீர் கூறிய துபோலியுரையே யாமென்று துணிக இன்னும் 'தோடுடையசெவி' எனக்கண்ணினுற்காணப்படும் உருவமும், 'பால்கறந்தூட்டுக' என்னுஞ்செவியினுர்கேட்கப்படும் ஓசையும், மூக்கினுற்கவரப்படுந் திவ்விய பான்மணமும், வாயினுற் சுவைநுகப்படும் பாலும், அம்மையப்பரால்தொடப்படும் பரிசுமுழுடைய அச்சகனமங்கன அருட்கோலங்கள் மெய்ப்பேறுடையவாமென்பது நன்று ரிறுவப்பட்டது. இங்ஙனம் உலகாணுபவவுணர்ச்சியும் அதனாற்பாவனைசெய்யுஞ்சக்தியும் வாய்ப்பப்பெறாத குழநகைப்பருவத்திலே ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் மதிமுகிழ் பிணித்த மாதியல்பாகினை நேரேகண்டு அனுக்கிரகிக்கப்பட்டுத் திருப்பதிசங்கட்டினையிட்டருளிய அற்புதரிகழ்ச்சியைத் தேசசரிதவுணர்வு பிறழாது உண்மையான் ஆழ்தாராய்ச்சி செய்யவல்ல எந்த நீரீகரவாதிதாம் பொய்யென்று மறுக்கமுந்திவாரி? மகசுளுக்கு அமைந்த மூளையின் சக்தியால் அதிவிசித்திர கருமங்களும் எளிதில் கிகழ்த்தப்படும் என்று தமக்குத்தோன்றியவாறெல்லாம் ஆகாயக்கோட்டைட்டி அதன்கண் நின்று பிறரை அறைகூவி யாரவாஞ்செய்யும் மனோநீதுவநூலார் தாம் பிள்ளையார் சரிதத்தின்கண் யாதுசொல்லவல்லார்? சரிதவியல்பொடு மாறுகோளாறுது ரிகழ்ந்த இவ்வற்புதப்பெற்றியை அற்புதமே ஒன்றி ஸ்லை யெனக்கூறும் பிரமசமாசந்தார் தாம் எவ்வாறு கட்டுதுவிவகரிப்பார்? இது சிந்தக.

இனிப்பிரமசமாசந்தார் உலகவியற்கைக்கு வேறாக அற்புதமென ஒன்று ரிகழமுநரில்லை பெண்க்கிளரதுரையாடி ஆரவாரஞ்செய்தலின் அவருரைப்பெற்றி ஒருசிறிது ஆராய்ந்து அதுபோலியாமாறுகாட்டிப் பின் எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தின் கட்டுசெல்வாம்.

பிரமசமாசந்தார் கூறுமாறு:— வித்தினின்று முளைகினம்பிப் பின் பலவருடஞ்சென்று மரஞதலும், ஒருதாய்க்கருப்பையிற் கருமுதிர்ந்து பத்துமாதங்கழியப் பிறந்து வளர்தலும், வளர்தன ஒருகாலத்து இறந்தொழிதலும், பிருதிவி அப்புத்தேயுவாயு ஆகாயம் முதலியவுலகியற்பொருள்கள் தத்தம் நிலையிற் பிறழாதுநின்று இயங்குதலும் பிறவுமாகிய தொழிற்பாடுகளெல்லாம் இயல்பாகவருவனவாம்; இவற்றை இங்ஙனம் வகுத்தமைத்து நெறிபிறழாது நடாத்துகின்றவனாகிய முழுமதக்கடவுள் அவற்றினியல்பைப் பிறிதோர் காலத்து மறுத்திமாற்றினானென்றல் அவனுடைய இறைமைக்குணத்திற்குப் பொருந்தாமையான், உலகவியல் போடு மாறுபாடு பெரிதுற்று ரிகழ்வதாமென்று ஒருசில சமயவாதிகள் கூறும் அற்புதவியல் பொய்யாம் என்பார். இதனை விசாரிப்பாம்.

இனித் தேசசரிதவுணர்ச்சிமிகவுடையார்க்கு இங்ஙனம் நடந்த அற்புத ரிகழ்ச்சிவோப் பொய்யென்று மறுத்தலாகாமையான், இவ்வற்புதங்கட்கு வேறு கதிகற்பியாமல் வானாதமக்குத் தோன்றியவாதே பொய்யென்று உரைத்தன் முறையாகாது. அல்லது உம், இவ்வற்புதங்கடாம் ஒருகாலத்து ஒருதேயத்தில் ரிகழ்வதன்றி, எக்காலத்தும் எல்லாத் தேயத்தின்கண்ணும் ரிகழாரிங்கின்றன. எகநாதர்

ஒரு சில அப்பங்களையும் மீன்களையும் பெருந்திரளான மக்கட்கு விருந்தளித்தே
 ரெனவும், அத்திரைத்தை வற்றச்செய்தாரெனவும், இரந்தவனை எழுப்பினோன்
 வும், ஏனைச்சமய நூல்களிலும் காண்கின்றோம். இவ்வாரியகண்டங்களிற் பரஞா
 னமுதிர்ச்சி கைவந்தவராயிய சேவன்முத்தர் பலவேறு அற்புதங்கள் நிகழ்த்திய
 வாறு போலவே அநாரியகண்டங்களில் அபரஞானசித்தியுடையரான தீர்க்கதரிசி
 மார்தோன்றிப் பலவேறு அற்புதங்கள் நிகழ்த்தக்காண்டலால் இவையனைத்திற்
 கும் ஒருகதிகற்பிக்க அறியாமல் அவையெல்லாம் பொய்யாமென்றுரைப்பார்
 கூற்று வெறுக்கற்றுவதன்றிப்பிறிதென்னே? எம்மறிவுக்குப்பொருந்தவில்லை
 என்றும் எம்மனுபவத்திற்கு அஃது இயையவில்லை யென்றும் உரைத்து அத்
 தனை எளிதாக அவற்றைப்பொய்யென்றுரைப்பார் வேறு என்கடவரென்க. இக்
 காலத்தில், நீராவியநதிரங்களின் சகாயத்தாலும், மின்சார யந்திரங்களின் சகா
 யத்தாலும் அற்புதகரமான பலபொருள்களும், பலதொழிற்கு உபாடுகளும் செய்
 யப்படுதல் காண்கின்றோம். இவையெல்லாம் ஓர் ஐயுறா வருடங்கட்கு முன்னி
 ருத்த எம்முதுமக்கள் கனவினுங்கண்டறியார். அவர்காலத்தில் ஒருவர்தோன்றிப்
 பின்னொரு காலத்தில் நீராவியநதிரங்களும் மின்சாரயந்திரங்களும் ஏற்பட்டு
 அருமையான பலகாரியங்கள் செய்யுமென்று உரைப்பின் அதனைக்கேட்ட ஒரு
 சிலர் அதுபேரற்புதமாயிருக்குமெனவும், வேறுசிலர் அஃது உலகவியற்கைக்கு
 மாறாகலின் அவ்வாறு நிகழாது எனவும், வேறுசிலர் எந்தக்கருமுஞ் செய்
 கின்றவன் ஆற்றல் பற்றி நிகழ்வதாகலின் பின் உற்பத்தியாகும் அறிவுதட்ப
 வாற்றல் மிக்ருடையானமக்கள் அது செய்தற்கு முரியராவனவும் உரைத்
 தத் தம்அப்பிராயம் மொழிந்திவார். இனி அவ்வியந்திரங்களின் சகாயத்தை
 நேரேயனுபவிக்கும் எமக்கெல்லாம் அங்குநது ஆச்சரியம் நிகழ்தலின்றியுச்ச
 சாதாரணமாயிருக்கின்றது. இவ்வாறே, செம்பைப்பொன்னுக்கும் இரசவாதம்
 பொய்யாமென்று சொல்லிக்கொண்டிருந்த பெளதிகசாத்திரிகளும் இப்போது
 அமெரிக்காதேசத்தில் ஒருவர் செம்பைப்பொன்னுக்கத்திரித்தது விற்றலைகண்டு
 அதனையும் உம்மையாமென நம்புதற்குத்தலைப்பட்டு விட்டார்கள். மந்திரவொலி
 க்ட்கு வடிவமுண்டென்று சைவசித்தாந்திகள் சொல்வதை மறுத்தோர் சிலர்,
 அமெரிக்காவில் ஓரிய தத்துவசாத்திரியர் ஒலிதுட்பங்கட்கெல்லாம் வடிவுண்
 டென்பதைப்பிரத்தியக்கமாக நிரூபணஞ் செய்தலைப்பறிந்து அதனையும் நம்பத்
 தலைப்பட்டுவிட்டார்கள். மின்சாரத்தந்தியின் நிமினசாரம் இயங்கமாட்டாதென்
 னு சொல்லிக்கொண்டிருந்த ஐரோப்பியசாத்திரிகள் எல்லாரும், எம்முடைய
 ஆரியகண்டத்தின் மிக்க நுட்பபுத்திமானானுயி போஸ் என்னும் வகைகளக்கன
 வான் புதுவதாக்க கண்டுபிடித்த ருரையால் தந்தியின் நியும் மின்சாரியங்ககச்
 செய்யலாம் என்று தழுவிக்கொண்டார்கள். இவ்வாறே இக்காலத்திற் புத்திநுட்
 பத்தாற் பேராற்றலுடையான நன்மக்கள் பலர் தோன்றி முற்காலத்திற் கனவு
 காண்டற்கும் அரியவாய்க்கிடந்த அரும்பேரற்புத காரியங்களை இயற்றுகின்றார்.
 இங்ஙனம் இவா பிரத்தியக்கமாகச் செய்துகாட்டுகு செயற்கரியகாரியங்கையெல்
 லாம் நேரேகண்டு வைத்தும், தம்முடைய அறிவுக்குத் தம்முடைய அனுபவத்திற்
 கும் பொருந்தவில்லையென்று அவற்றைமெல்லாம் பொய்யென்றல் பேதைநீரார்
 செயலையாமென்று ஒழிக.

இனிப்பெரியோர் நிகழ்த்திய அற்புதங்கள் உலகவியற்கைக்கு மாறுபாடு
 தல் இல்லை யென்பதூஉம் ஒருசிறிதுகாட்டுவாம். ஞானசம்பந்தப்பின்னையார் திரு
 மயிலாப்பூருக்கு எழுந்தருளின காலத்தே, சிவநேசர் என்பார் ஒருவர் வளர்த்த
 அரியபெண் பாம்புகடித்திருக்க, அப்பெண்ணின் தந்தையாரான அவர் அயுளு

டம்பைத் தீயிலிட்டுக் கொளுத்தி எலும்புகளையெல்லாம் ஒருகுடத்திற்பெய்து பொதிந்து பின்னையார் திருமுன்பே கொண்டுவந்து அவர்க்கு அர்ப்பணஞ்செய்து 'அருமையாக வளர்க்கப்பட்ட பூம்பாவை என்னும் என்மகள் இறந்தாளாயினும் சுவாமிகளுக்கே அர்ப்பணஞ் செய்துவிடல் வேண்டுமென்னும் கடப்பாட்டால் அவள்எலும்பைத் திருவடிக்கு உறையாக உய்த்தேன்' என்று நெஞ்சங்கரைய மொழிதலும், பின்னையாரும் அவ்வன்பாசகு கங்கிரங்கிச் கபாலீசரர் திருவாலயத்திற் புருந்து அக்குடத்தைபுஞ் சந்திநியில் இருத்தி,

“கட்டிடட்ட புண்ணையல் காளன் மடமயிலைச்

கட்டிடட்டக் கொண்டான் கபாலீச் சரமமர்ந்தா

கெட்டிடட்ட பண்பி னுருத்திரப் பல்சணத்தாரக்

கட்டிடட்டல் காணுதே போதீயோ பூம்பாவாயி” என்னுந் திருப்பதிகங் கட்டினையிட்டருளினார். அருளலும், எலும்பாய்க்கிடந்த அப்பின்டம் எழுவகைத் தாதுக்களுக்கடித் திரண்டுருண்டு அழகிய பெண்வடிவாய்க் குடத்தினின்றும் எழுந்தது. இவ்வற்புதம் உலகவியற்கையோடு இணங்குமாறு காட்டுவாம். அப் பெண்ணின் தேகம் அழிந்தது என்பதனற் பெறப்பட்ட உண்மையாது? என ஒருங்கி ஆராயலுமவார்க்கு, எழுவகைத்தாதுக்களாற் கட்டப்பட்டுத் தூலமாகக் காணப்படுந்தேகந் தத்தஞ்சுக்குமஅணுருபங்களாகப் பிரிந்து கட்டபுலனாகாது ஒழிந்தது எனத்தெளிவாய் விளங்கும். இங்ஙனந் தத்தஞ் சூக்குமஅணுக்களா கப்பிரித்தற்கு நிமித்தகாரணனான ஒருவனுடைய தொழில் இன்றியமையாததாம். அங்ஙனமே, எழுவகைத் தாதுக்களையும் ஒருங்குகூட்டுதற்கும் நிமித்தகாரணன் ஒருவன் வேண்டப்படும். அந்நிமித்தகாரணனான எல்லாம் வல்ல முழுமு தற் பெருங்கடவுளான ஈசரன் ஒருவனேயாம். எவ்வாறு நிமித்த காரணனான குயவன் தன்சக்திக்கேற்பச் சிறிதுசிறிதாக மண்ணைக்கூட்டிக் குடநகிராட்டுகின் ருனே அவ்வாறே எல்லாம்வல்ல முதல்வன் தன் பேரார்ற்ற்கேற்ப அளவீரந்த அண்டங்களையும் அவ்வண்டங்களிற் பல்வேறு வகைப்பட்டு ஆன்மசரீரங்களையும் படைத்திட்டு ஆன்மாக்களுக்குப் போகம் தூர்விக்கின்றான். இங்ஙனஞ் செய் கின்ற இரைவன் எல்லாதன் சுதந்திர முழுமுதலறிவாற்றல் பற்றியே செய்வ தல்லது, எம்மைப்போலப் பரதந்திரவயத்தனாய் நின்று செய்வானல்லன். அவனுடைய சருணைக்கும் செயலுக்கும் அளவில்லை. அவ்வியல்பினனாகிய இறை வன் நிருவருட்சக்தி பதியப்பெற்ற ஞானசம்பந்தப்பின்னையார், பூம்பாவை என் னும் பெண்மகள் சரீரம் சூக்கும அணுருபங்களாகப் பிரித்தழிய அங்ஙனம் அழிந்தவதனைத் திரும்பவும் மூன்னைத்தூசசரீரமாய்படி இறைவன் நிருவருட் சக்துகொண்டு செயலித்திட்டாரா. அற்றேல் ஒருதாய்அகட்டிற் கருவை உற் பத்திசெய்து அதனைச் சிலகாலத்திற் புறப்படுத்தி உள்ளத்து அழிகின்ற ஈச ரன் நிருவருட்செயல் அச்செயன் முறைதிரம்பி, இடையொருகாலத்தி அழிந் ததோர்உருவைப் பெயர்த்தும் படைத்திடுதல் பொருந்துமோவெனின்:—அற் றன்று, அழியும் பருவமன்றாகிய காலத்தே அழிந்தபட்ட அவ்வளம் பெண் ணைப் பெயாத்துந்ததந் கருணை செய்ததாலின் அஃது இழுசுன்றும். அல் லதுஉம், சுதந்திர அறிவாற்றலுடையனாகிய முதல்வன் தன்நிருவடிப்பத்திமை பேசுனும் அணபர்க்கிரங்கி அவர் வேண்டியவாறே செய்திட்டாளுகலானும், மல வயத்தராய்க் கிடந்துமுதலும் எம்பொருட்டாகவே விதிவிலக்குக் கரியற்றியதன் றித் தன்னியல்பில் ஞானசொருபியாய் விளங்கும் பெருமானுக்கு மங்ஙனம் விதி விலக்கியற்றல் பொருந்தாதாய் முடியுமாதலானும், விதிவிலக்குடைய ரெல்லாம் பரதந்திரவாதல் காணக்கிடத்தலால் இறைவனுக்கும் அவையுண்டெனக்கூறுதல்

சதந்தரத்திற்கு இழுக்காமாதலானும் அவ்வாறுகடாதல் இறைவனொருவனுன் டெனக்கொண்டு வழத்தும் பிரமசமாசத்தார்க்கு ஒருசிறிதும் இணங்காதென் றொழிக. இதுபற்றியன்றே “விதியும் விலக்கும்கடந்தார்க்கு விதியாலொன்றை விதிப்பாரா” என்னுந்திருவாக்கு எழுந்ததென்றுணர்க. இன்னும், * பெனதிக சாத்திரி ஒருவன் தனக்கிருக்கும் ஆற்றல்பற்றித் தன்மாட்டின்ன கருவிகொண்டு தண்ணீரை இறுவேறு குக்குமவாயுக்களாகப்பிரித்தலும், அங்ஙனம் பிரித்த வாயுக்களைப் பெயர்த்துத் தான்விரும்பியவாறே தூலவுருவத் திரவமாகச் செய்தலுங் காண்கின்றோம். இவ்வாறே இறைவனும் அதிசுக்குமவனுக்களாகப்பிரித்த அவ் விளம்பெண்ணின் சரீரத்தைப் பெயர்த்தும் தூலவுருவ முண்ணைச்சரீரமாகத்தன் முழுமுதலாற்றலாற்செய்திட்டானாகலின் அஃதுலகவியற்கையொடு முரணிற்று என்மல்யாங்கனம்? அவ்வவாற்செய்யுந் தொழிற்கூறுபாடுகளெல்லாம் அவ்வவர் ஆற்றன் மிகுதிப்பற்றியே சிறப்பனவாம். பெனதிகசாத்திரி தன்னாற்றலுட் பட்ட தொன்றை அவ்வாறு செய்தானாயின், எல்லாம்வல்ல தன்னாற்றலுக்கேற்ப இறைவன் தானும் அவ்விளம்பெண்ணை அங்ஙனம் எழுப்பினான்.

† “பிறந்தோரிறத்தலு மிறந்தோர் பிறத்தலும்

அறத்தரு சால்பு மறத்தரு துன்பமும்” என்றவாறு போலப் பிறத்தலு மிறத்தலு மியற்கையா வாராநின்ற இவ்வுலகத்தே, அவ்விளம்பெண்ணை இறக் கச்செய்தும் பின் குடத்தினின்று பிறக்கச்செய்துத் திருவிளையாடலியற்றிய முதல்வன் உலகவியற்கையொடு முரணிச்செய்தானென்றல் அமையாது. அற் றேல் அஃதாக, யாம் உலகவியற்கையொடு முரண்பாடுகடையதென்றல், அவ்வி ளம்பெண்ணை ஒருதாய் வயிற்றினின்று பிறப்பியாமல், இடையொருகாலத்திக் குடத்தினின்று எழுப்பியதையே யாகலின் அதனை யுணராமல் நீர்மேலேயுரைத் தவாதம் புரைபடுமாம் பிறவெனின்—நன்று சொன்னாய், அதனை யுணராதேம் தவாதம், அங்ஙனம் உலகவியற்கையொடு பொருந்தச்செய்தல் வேண்டினாலு லின் முதல்வன் அவ்விளம்பெண்ணைத் தாய்க்கருப்பையி லுதிப்பிகக்கடவெனென நீ கூறிது ஒக்கும்; இறைவன் அவ்விளம்பெண்ணை வேறு சரீரத் தின்கண் உய்த் தல் வேண்டினாலு லின் அவ்வாறேசெய்வான். அங்ஙனமின்றிச்சிவநேசரென்னம் அன்பார்க்கு மகளாய்ப்பிறந்த அநதயாக்கையின் கண்ணை அவ்வுயிரை அவர் வேண்டுகோட்டுடன்கிப் புதுத்தவேண்டினமையின், அவ்வாறு இடையொருகா லததுச்சுருமமாய்ப்போன அவள் யாக்கைகடத் தூலமாகத்திரும்ப அருள்செய் தானென்றுணர்க. அவ்வாறுதிரும்ப அருள்செயல் வேண்டினாலு லினும், சிவநே கர் மனைவியின் கருப்பையின்புதுத்தி அவ்வாற்றால் அவனைப்பிறப்பித்தலே முதல் வனுக்கு முறையாமலெனின்,—அதனால் அவ்விளம்பெண் மறுபடியுந் கருப்பை யிற் கிடந்தழியும் பெருந்தின்பமே போதரலானும், தாய்தந்தை முதலாயினார்க் கும் அதனால் பேரிடரே விளைபுமாதலானும், மணக்கடும் மன்கைப்பருவங்காறும் வளர்த்த முண்ணைச்சிரமன்களெல்லாம் பயனின்றிப்போதலேயன்றிப் பெயர்த்தும் அச்சிரமங்கள் கிளைக்குமாதலானும், பெருக்கருணையுடையனாகிய பெருமான் இத்தனை துன்பக்கட்கும் தன்னன்பரை யுள்ளாக்குதல் அவனுக்குக் கருணை யின்றாமென்பது பட்டு இழக்காய் முடிதலானும் அவ்வாறு வினாத்தல் பெரிதும் ஏதமாமென்றுமறுக்க. அற்றேல் அஃதாக, எழுவகைத்தாதுக்களையுக்கொண்டு அங்ஙனம் அவள் சரீரம் படைத்திடுதலே முறையாமன்றி, அவற்றுள் ஒன்றொழிய எலும்பைக்கொண்டு அவள் சரீரத்தைத்திரட்டி எழுவித்தானென்றல் அமையா

Chemist.

மணிமேகலை.

தாமெனின்;—அறியாது கடாயினும், 'அண்டக்களெல்லாம் அனுவாக வணுக்களெல்லாம் அண்டக்களாக' ஒரு நொடியில் நிருமிக்கவல்லனாகிய இறைவன் மாட்டும் அங்கனஞ் செய்கைத்திறம் குறைவுபாடுண்டாகவிருதல் அறியாமை முதிர்ச்சியாவதன்றிப் பிறிதில்லையெனவிடுக்க. அல்லதூஉம், எலும்பை யொழித்து ஒழிந்த தாதுக்களெல்லாம் திரவநெகிழ்ச்சியும் மென்மையுமுடையனவாகையால் அவையெல்லாங் குக்குமருபமாய் நின்றன; அவற்றைத் தூலமாகத்திரித்து என்னோடு ஒருங்குக் கூட்டிச் சரீரம்படைத்திட்டானாகலின் ஆண்டும் மாறுபாடில்லையென்றொழிக. இதுநிற்க.

இனி, ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் மூன்றும்வயதிலேயே பேரறிவினராய் விளங்கினரெனல் யாங்ஙனம்? அஃதுலகவியற்கையன்றாலோவெனின்;—அறியாது கடாயினும், போர்ப்புதலான முன்னே ஆங்கிலப்புலவர்களும் பாலப்பருவத்திலேயே புலமையிகவுடையராய் விளங்கினரென்பது எல்லார்க்கும் ஒப்புமுடிந்தமையின் உலகவியற்கை உலகவியற்கையென நீர் கூறுவன வெல்லாம் அவ்வியாத் தியென்னும் குற்றமுடையதா யொதுக்குமாறு அறிபக்கடவிராக. உலகவியற்கைக்கு நீர் வரைந்து சொல்லும் இலக்கணம் பெரும்பான்மையாய் நிகழ்வதென்றுரைப்பிராயின் அப்போது அந்த அவ்வியாததிக்குற்றம் வரமாட்டாது; யாங்கூறும் வாதங்களும் வாய்ப்புடையனவே யாமென்ப தூஉம் எளிதிலும்கு விளங்கும். இன்னும், உலகவியற்கையென்பது ஈசரன் ஆன்மாக்களின் பக்குவமுதிர்ச்சிக்கேற்பத் தன்சுதந்திர அறிவாற்றலால் நிகழ்த்துகிருத்தியவமைப்பேயாமென யாங்கூறும் இலக்கணத்தை நீர் ஒருசிறிது உளங்கொளப்பொருத்தியாராயவல்லிராயின், 'பெரும்பான்மை' யென அடைகொடுத்து இடர்ப்பட்டு நீர் இலக்கணங்கூறுதலும் வேண்டா. அல்லது அவ்வடைகொடுத்து இலக்கணஞ் சொல்லுவீராயினும் அதுவுமெம் வாதத்திற்கு அனுகூலஞ்செய்வதன்றிப் பிரதி கூலஞ்செய்யுமாறில்லை. இவ்வாறன்றி நீர் கூறும் இலக்கணக்களெல்லாம் போலியாய்ச்சான்றோராற்கொள்ளப்படாவென்றொழிக. ஆகவே, ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் மூன்றும் வயதிலேபேரறிவினராய் உலகை உய்வித்தது உலகவியற்கையோடு பொருத்துவதேயாமென்றுணர்க.

இனி, நிரீசரவாதிகளுள் ஒருசாரார் ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரே தாம் நிகழ்த்திய அற்புதங்களுக்குறிப்பிட்டுப் பதிகங்கள் கட்டினையிட்டருளினரென்பதற்கு அத்தாட்சி என்னையென்று ஆசங்கிப்பாராவெனின்:—உலகவழக்கும் ஆன் டோசாரமுமே, அதற்கு உறு சான்றும், பிள்ளையாரோடு ஒருங்கிருந்த அப்பமூர்த்திகளும், அவர்க்குச்சிலகாலம் பின்னிருந்த சுந்தரமூர்த்திகளும், அவர்க்குச்சிலகாலம் பின்னிருந்த நம்பியாண்டார் நம்பிகளும், அவர்க்குச்சிலகாலம் பின்னிருந்த பெரியபுராணமுடைய சேக்கிழாரும் பிள்ளையார் அருமை பெருமைகளை மிகவிரித்துரைக்கும் வழக்கானும் ஆசாரத்தானும் முன்னெடுத்துக்காட்டிய பதிகங்களும் பிறவும் பிள்ளையார் கட்டினையிட்டருளியனவே யாமென்க. அற்றே லஃதாக, அவ்வான்றோர் உரையைத்தான் கொள்ளுதற்கு அத்தாட்சியென்னையெனின்;—நன்று வினியினும், இத்தனை ஐபுறவுடையாய்த் தெளியமாட்டாது ஆசங்கை நிகழ்த்து முனக்கு எத்தனைதான் யாப் உரைப்பினும் மேன்மேலும் ஆசங்கைநிகழ்த்தி வரம்பிறத்தோடும் அவதத்திதை என்னுந் தோடத்திற்கு இடஞ்செய்வையாகலான் அவ்வாறெல்லாம் உனக்குப்பரிகாராதேட ஈண்டு யாஞ் சிரமமெடோம். ஆயினும் உன்னை, இலேசாக அறிவுபிரசாசிக்கும் உயர்நிலத்தின் கண்'நி மத்திதற்குச் சிறியதோர் மார்க்கக்காட்டுதற்பொருட்டு நின் மாட்டுமாமே சிலவினாக்கள் நிகழ்த்தி விளக்குகின்றும்; உய்த்துணர்ந்து கேட்பாயாக.

நீ குழந்தையாயிருந்த பருவத்திலே சின்தாய் இன்னவென்று யாங்கனம் உணர்ந்தாய்? அவளுரைப்பவயன்றோ உணர்ந்தாய். அவன்பாலுண்ணு வந்து சொல்லி உன்னை ஊட்டிய காலத்தினெல்லாம் நீ உணவுகொள்ளும் அப்பொருளை யாங்கனம் உணர்ந்தாய்? அவளுரைப்பவையன்றோ உணர்ந்தாய். இவ்வாதே உலகிற் பொருள்கட்டெல்லாம் பெயரிடுமாயும், அவற்றைத்தெரிந்து பயன்படுத்திமாறு மெல்லாம் யாங்கனம் உணர்ந்தாய்? அவளுரைப்பவையன்றோ உணர்ந்தாய் அக்காலங்களினெல்லாம் சின் அன்னை சொல்லியவற்றை அவள் சொல்லியவாதே நீ நம்பினதன்றி, அவள் சொன்ன ஒவ்வொன்றையும் ஆராய்ச்சி செய் து பின்நீ நம்பியதுண்டோ? இல்லையே, இப்போதுதான் என்ன! நீ கலை பயில்கழகஞ்சென்று கல்விபயிலும் காலங்களினெல்லாம், உபாத்தியாயர் சொல்லியவிஷயங்களை ஒருங்கே நம்பி, அந்நம்பிக்கையின்மேல் உன்னறிவெனுந் தின்னிய அரணைக்கட்டுதலன்றி, உபாத்தியாயர் கற்பிக்கும் ஒவ்வொன்றிலும் நீ ஐயப்படுகொண்டு தெளிந்ததுண்டோ? உபாத்தியாயர் ஒருபொருளுக்கு நீ ஏன் மும் ஒன்றுக்கு சிலமென்றும் ஒன்றுக்குத் தீனன்றும் பலவாறுகப் பெயரிட்டுக் காட்டினால் அகற்கு ஏன் அப்பெயர் அமைத்தார் என்று நீ ஆராய்ந்ததுண்டோ? அல்லது அவர் சொல்வது பொருத்ததானேவென்று நீ சந்தேகம் சிகழ்ப்பெற்றதுண்டோ? இவைபெல்லாம் ஒரு புறங்கிடக்க. நீ தினந்தோறும் நண்பர்களோடுகலந்து பழகுங்காலும் பொருளீட்டுங்காலும் அவ்வவர் உரைக்குஞ்சொற்களையும் பொருள்களையும் பொருந்த ஆராய்ச்சிசெய்துதான் நம்புகின்றனையோ? ஒருவர் அமெரிக்காதேயம் ஒன்று இருக்கின்றது என்றுரைத்தால், அப்படி ஒருதேயத்தை நான்கண்டதில்லாமையால் அதுபொய்யென்பாயோ? ஒருகாலும் உரையாய் இருந்தவாற்றால், உன்னறிவு முதிர்ச்சியும் ஆராய்ச்சிக்கிறணுந் தொழிலொருமைப்பாடும் பிறவுமெல்லாம் பிறர்சொல்லின்கண் உனக்கு இயல்பாகவெழுந்த நம்பகம்பற்றியே மெய்யாய் சிகழ்வதல்லது வேறு இன்றும், இனி, அங்கனம் உனக்கு சிகழ்வதாகிய நம்பகவுணர்ச்சியும் உனக்கு அதனை வருவிக்கின்றவர் மெய்புரையியல்புபற்றியே உரம்பெற்றுத் தோன்றும். அவர் தாரதேயத்தில் சிகழ்ந்த சம்பவம் என்றனைத்தாம் நேரேகண்டிருந்ததாக உரைத்திவராயின் அச்சம்பவத்தின்கண் நம்பிக்கை மிக உறுதியாக உனக்குத் தோன்றாநிற்கும்; அவர் அதனைத் தாமே நேரிந்நாணமற் கண்டார்ஒருவர் தடக்குரைப்பத் தாங்கேட்டவாதே அதனை உனக்கு

தொல்காப்பியமுழுமுதன்மை.

சென்ற இரண்டாம் இதழிலே நம் ஊப்தரும் திரிசிரபுரம் செயின்ட் ஜோசப் கலாசாலைத் தமிழ்ப்பண்டிதருமாகிய ஸ்ரீ. என். சுவரீராயபிள்ளையவர்கள் தொல்காப்பியத் தமிழ் முழுமுதனாகருநிப்பட்டு வரைந்த விஷயம் நம்முடைய நண்பரெல்லாருமறிவர் அதன்கட் பிரதமத்திலே பண்டிதரவர்கள் நட்பின் கிழமை பிழையாவாறு நாமெல்லாம் உண்மைப்பொருளறிதலின்கண் வேட்கையிசுவுடையேமாய்த் தருக்கம் சிகழ்த்தித் தெளிவுறுதல் வேண்டுமெனயாப்புறுத்ததுறை எமக்குக் கழிபேருவகை ஊட்டாநின்றது. இக்காலத்தமிழ்ப்புலவர் தமக்குள்ளே ஒருமைப்பாடுமொராய் வாதம் சிகழ்த்தி உண்மையுணர்வு பெறக்கூண்டல் அரிதினுமரிதாம். இங்நான் பொறுமையும் முரண்பாடும் பெரிதுடைய இக்காலத்தில், அவ்விழிதகவு களைந்து நியாய நெறிபிறழாது உரிமைபாராட்டியும் இன்சொல் அளவியும் வாதசிகழ்த்தி மெய்ப்பொருளே உடையமாதல் வேண்டுமென உறுதியுரைமொழிந்த பண்டிதரவர்க்கு எழுமையுந்தொடரும் உழுவலன்புபாராட்டுககடப்பாடு பெரிதுடையோம். மக்களாய்ப் பிறந்த ஆன்மாக்கள் ஒவ்வொருவருக்குத் தத்தம் அனுபவமேயுடிக் குவமுதிர்ச்சி அறிவிந்

பம் முதலியவற்றிற்கேற்பவே ஆராச்சியுணர்வும் பொருட்பேறும் பிறவா நிற்கும். ஒருவருக்குள்ள அனுபவவியல்பும் பக்குவமுறையும் அறிவுவளர்ச்சியும் ஏனையொருவர்க்குள்ளவற்றோடு ஒவ்வா. இதனால், அவ்வவருக்குத் தத்தம் அபிப்பிராயத்தின் கண்ணே நிலைபெறு மிகவுடையராவர். அங்ஙனம் நிலைபெறு பெரிதற்று விளங்கும் ஒருவர் அபிப்பிராயத்தினை அறக்கலாந்து அந்நிலத்தின்கண் தன் அபிப்பிராயத்தினை நாட்டல் வேண்டுமென்னும் விழைவு ஒருவனுக்கு எழுதருமாயின் அஃது அவன நியாமமையின் விளைவாவதன்றிப்பிரிதாமாநிலை. அல்லதூஉம், அங்ஙனஞ்செய்ய முத்துறுவான் தன் அபிப்பிராயத்தை வேறுபடுக்க வேண்டுமென வேறொருவரவற்புறுத்திடுவாராயின் அவருரைத்த அவ்வுரைகொண்டு தன்னபிப்பிராயத்தைப்புறம்படுக்க ஒருப்படுவானோ? ஆகலான், தம்முள்முதுலைப்பட்ட அபிப்பிராயங்கள் நிகழ்தல்பற்றி நடப்பின்கிழமைடையார், அக்கிழமைபோழ்து பகைமைவித்திடெதல் பெரிதும் இரங்கற்பாடு பயப்படுதொன்றும். ஆயினும் தமக்கு இனிய வாகக் காணப்படும் தம்மாராய்ச்சித் திறங்களை உலகின்கட்பிரசித்தஞ்செய்து உலகைப் பயன்படுத்தல்வேண்டுமென்னுங்கருணையுணர்வு நிகழ்ச்சியுடையார் ஒருவர் அங்ஙனமே அவற்றைப்பிரசித்தஞ்செய்தவழி, அவற்றின்கண் மாறுபாடுடையாராய்த் தம்மொடுமலையுமோரை நல்லறிவுகொளுத்தித் திருத்தும் துணையும் பொறைமிகக்கொண்டு அவரைத்தெருட்டற்பாலார். இனித்தம்மொடு மலையுடையவாநிகழ்த்துவார் உரைக்கும் பொருள்களை மெய்மையுடையவாயின் ஆண்டவற்றைத்தழித்திகொண்டு தம்மபிப்பிராயம் விடுதலும் நடுநிலையாளர்க்கு இன்றியமையாத கடமையாம். இங்ஙனமாகிய ஆரியகடமை மேற்கொண்டொழுகும் பண்டிதர் சுவிராயரவர்கட்கு வந்தனந்தந்து அவர்கள் விஷயத்தின்மேல் எம்மாராய்ச்சிசென்றவாறுரைப்பாம்.

இனிப்பண்டிதர் சுவிராயரவர்கள் சித்தாந்ததீபிகையிலே தமிழ்மொழியியல் விரித்துரைத்த துட்பவிஷயங்கள் பெரும்பாலான எமக்கு அங்கோரமாவனவேயாம். அவற்றுள் ஒருசில விஷயங்களின் மாத்திரம் எமக்கு உடன்பாடு இடையாது. அவ்வொருசில விஷயங்களுள் எம் தொல்காப்பியத்தமிழியன் முதலுந் இடையிடையே செருகப்பட்ட சூத்திரங்கள் பல உடையதாம் என்னும் பண்டிதரவர்கள் அபிப்பிராயத்தில் முரண்பாடு பெரிதுடையோமாகலின், அங்ஙனம் முரண்படுதற்குரிய காரணங்கள் நிரவே நிறுத்துரைப்ப வெடுத்துக்கொண்டாம்.

இனிப்பண்டிதர் சுவிராயரவர்கள் அபிப்பிராயத்தை ஆசங்கித்து அவர்கட்கு நாம் விடுத்த ஆப்தலிதித்தில் ஒருதூலிடையிடையே வேறு வேறு விஷயங்களை எழுதிச்செருகும் வழக்கம் பண்டைக்காலத்துத் தமிழ்ப்புலவர் பாலின்ரும். அல்லது அங்ஙனம் நிகழ்ந்ததாயிற் சீந்தாமணியிற் கந்தியார் பாட்டுக்களும் இடையிடையே கலந்தன வென்றுரைத்த ஆசிரியர் நச்சினூக்கினியர் தாமுரைகறிய தொல்காப்பியமுதலான மற்றையுலகின்கண்ணும் அதனைத் தெரிந்து கூறிடுவார். அவரேயன்றித் தொல்காப்பியத்திற்கு உரைகண்ட இளம்பூரணி, சேனாவரையர், பேராசிரியர், கல்லாடர் முதலாயினாரும் அங்ஙனம் ஒன்று நிறுத்ததாகக்கூறினாலல்லர். என்று நம் அபிப்பிராயநெறிவித்தோம். அவ்வபிப்பிராயத்தின் கண்யாமொழிந்த 'சீந்தாமணியிற் கந்தியார் பாட்டுக்களும் இடையிடையே கலந்தன' என்னும் வாக்கியப்பொருளை பண்டைக்காலத்தித் தமிழ்நூல்களிலும் பிறொருட்கலவையுண்டென்பதை நிறுத்தும் பிரமாணமாம் என்று ஆசங்கை நிகழ்த்தினார்கள். நாமொழுகிய அவ்வாக்கியத்தின் கருத்துறுபொருள் அதுவன்றும். சீந்தாமணி ஆரியமொழிக்காப்பிய விலக்கணத்தழிது ஆரியக்கலவை பெரிதற்று வந்தகாலத்தது; அது செந்தமிழியல்

வழக்கே முழுவது உள் தழீஇ வந்த அகம், புறம், கலி, பத்துப்பாட்டு, சிலப்பதிகாரம் முதலியன போலவதன்று. ஆரியமொழிக்கண்யிரிந்த வேதோபசிபதாநூல்களின்னகண் நிகழ்ந்த பிறபொருட்கலவை, அவ்வாரியமொழிச்சம்பந்தம் பெரிதிற்று விளங்கிய சிலகசுந்தாமணியினும் போந்ததென்றல் ஓர் வியப்பன்று. அற்றேலெந்தாக, ஆரிய வேதோபந்தத்களிற் பிறபொருட்கலவை நிகழ்ந்ததென்றும், தமிழ் நூல்களில் அங்ஙனம் நிகழ்ந்ததில்லை யென்றுக்கூறியதென்றே ? ஒருநூல் பிறபொருட்கலவையுதல் உலகவியக்கையாய் நிகழ்வதொன்றாலோவெனின் :— நன்று சொன்னாய், ஆரிய வேதோபந்தத்கள் பொருள்வரம்பு அறுத்து அதனைப்பகுத்து ஒன்றோடொன்று இயையுமறு நெறிப்படுத்துரைத்து அப்பொருளியல் தெளிதரமொழியும் பெற்றியவல்லவாம் ஆண்டொன்று உரைக்கப்படும் பொருள்கள் அவ்வவ்விடங்களிலேயே உய்த்துணர்ந்து தெளியப்படுவனவாய் முன்பின்னுள்ளவற்றோடு பொருட்பொருத்தம் பெரிதுறுவனவல்லவாயுள்ளன. இதற்கென்னையோ காண்மெனின், வேறுவேறுகாலங்களில் வேறுவேறுசிரியராத் செய்யப்பட்ட அம்மந்திரவுரைகள் பின்னோக்கலத்து ஒருஞ்ஞதொருக்கப்படுத்தலும், அங்ஙனம் ஒருவகு உலகவுரைக்கப்பட்டழியும் அநிலையில் நிலையுதல்பெரிதின்றிப் பின்னுற்பத்தியாய் ஆசிரியர் சிலராத் செய்யப்பட்ட வேறுவேறு மந்திரவுரைகளோடும் ஒருஞ்ஞசேர்க்கையுற்றுப் பெருகுதலுமுடையனவாய் அவை ஒருதலையின்றிப் பஃறலப்பட்டு வந்தனவாமென்பது காண்டலாளையாராண்கருதலளவையாராந் தெற்றென விளங்குதலின் ஆண்டு அந்நூல்களினெல்லாம் பிறபொருட்கலவை நிகழ்தல்துயர்கையேயாம். மறுதப்பண்டைக்காலத்துத் தமிழ் நூல்கரைகள் பொருள்வரையறுத்துப் பாசுபாடு நளினிவள்ளுமறைதெரித்துத்தெளித்துரைக்கும் மரபுபிழையா நீர்மையவாமென்பது, நோல்காப்பியம், நீருக்குறள், நீருக்கோவையார், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, கலித்தொகை, முதலிய நூலாராய்ச்சி சிறிதுடையார்க்கும் நன்றுணரக்கிடக்குமாகலின் அவை பிறபொருட்கலவையொன்று விரிப்பதெனின் உண்மைப்பொருட்பொலிவுபெரிதிடையவாய்ச் சுடர்ந்து விளங்கின. ஆகவே, ஆரியமொழியில் வேதோபநிதத்கள் நானூறானும் ஆசிரியர் பலராத் பெருகமுற்று ஒன்றோடொன்று வேறுவேறுபட்ட பொருட்கலவை திரிந்திவ் வாத அவ்வியப்புற்றியே அவ்வார் தாந்தாமவேண்டியவாறெல்லாந் கலோகங்களுமுது அவற்றிடையே செருகுதற்கு இடம்பெற்றார். தமிழ் நூல்கரைகள் அங்ஙனங்காலத்தோறும்வேறுபடும் விரவுபொருளுடையவாதலின்றித் தாந்தாமெடுத்துக்கொண்டு பொருளைநிரலே நிறுத்து மலைவின்நி யுரைமுடிவு காட்டித் தன்மையவாய் நிரலின் அவற்றின்கட் பிறர் தாமவேண்டியவாறே எழுதிச்செருக இடம்பெற்றாராயினர். இதுபற்றியன்றோ, படலங்களையும் இயலகளையும் நிரல்படலமைத்துச் சரிதவியல் பிறழாது தொகுத்தும் வகுத்தும் முடித்தும் பொருண்மரபு எழிலுற்ச்செய்த பெரியபுராணத்தின்கட் பிறவிடங்களில் இடைச்செருகுதற்கு அவகாசம்பெறுதி, ஆண்டொண்டுப் புனைந்துரைப்பற்றி யெழுந்த அலங்காரப்பகுதிகளிற் பிற்காலத்து வெள்ளியம்பலத்தம்பிரானென்பார் ஒருவர் தாமும் அலங்காரமான சிலசெய்யுட்களியற்றி அவற்றிடையே செருகுவித்தார் ; அங்ஙனஞ்செய்திட்ட அத்தம்பிரான் போலிச்செய்யுட்கடாமும் உலகவியற்கை தழாதுவருடும் அபூத அலங்காரவகை மிக்கொண்டு சொன்னடைவேண்டியாச்சொற்சொன்னமென்ற நிலைப்பெய்து செல்லுநெறித்தாய்ப் பொருளமைப்பு அறிவுடையோரால் நகுதற்கேதுவான புண்மையுற்று நிற்கப் புரைபடுகின்றனவாகலின், உலகவியற்கையொடு பொருந்துந் தன்மைப்புனைவுமி-க்கொண்டு சொன்னடைவேண்டுஞ்சொற்களவேண்டுமிடங்களிலிகைத்து எழிலுநி யின்பம்படப்பப் பொருளமைப்பு ஆராயுந்தோறும் ஆழ்ந்தாழ்ந்துசெல்லச் சுவையிகத்தத்துசெல்லும் பெற்றியவாய்த் திகழும் ஆசிரியர்சேகரிதார் நிருவாங்கான அலங்காரச்செய்யுட்களோடு வேறுபாடுறப் நவமணித்தொகுதியினிடையிடையே கண்டெடுத்தெறியப்பபடும் பரல்போலப் பிற்காலத்தவிகையுதல் வேறுபிரித்திட்டபட்டன. எனவே, பிறபொருள் விராய் வருதற்கு இடம்பெறு நூல்கரைகளெல்லாம் தம்முட்பொருட்சம்பந்த நெறிப்பாடின்றி வரும் ஆரியமொழி நூல்கரைகளையாமென்பது உம், பொருட்சம்பந்த நெறிப்பாடு பெரிதுடைய பழந்தமிழ் நூல்கரைகள் அங்ஙனம் இடம்பெறு வென்பது உம் இனிது விளங்கும்.

இனித்தொல்காப்பிய விலக்கணமோ ஆண்டாண்டுப் புனைந்துரைவகைப் பற்றியெழுஉஞ்செய்யுட்டொருதி போலாது, சொற்களையும் பொருள்களையுங்கிடத்தவா மெடுத்துக்கொண்டு நெறிபிறழாது இலக்கணக்கூறுவதாகலின், அதன்கட்பிறந்தமக்குவேண்டியவாறே சூத்திரங்களெழுதியிடையிடையே செருகுதற்கு ஒருசிறிதும் அவகாசம் பெறமாட்டாரென்பது தேற்றமாம். அல்லது அவ்வாறு நிகழ்ந்ததென்றே கோடுமாயினும், அருகிய வழக்காய் யாண்டேனும் ஒரிடத்தே பயிலப்பெறுவதாகிய துல்போறலின்றிய் பெருகிய வழக்காய்ச்செந்தமிழ்த்தனிமுதன் மொழியாராய்வு தென்னாடு முழுவதான குறிக்கொண்டு பயிலப்பெறும் மாட்சிபெரிதடைய தொல்காப்பியத்தின்கண் ஆசிரியரார் செய்யப்பட்டதும் திரக்களிலை, ஏனையோரார்செய்து சேர்க்கப்பட்ட சூத்திரங்களிலை யென்னுத்பாருகாடு பண்டைக்காலத்தே ஆராய்ச்சிப்பட்டிருக்கும். என்னை? பிரசித்தியாகிய ஒருபொருட்கண்ணுள்ள குறைபாடு யாண்டுப்பரந்து எல்லார்க்கும் புலமைதலினென்க. இவ்வுலகியல் பற்றியன்றே ஆசிரியர் திருவள்ளுவநாயனாரும் “குறுப்பிறந்தார் கண்வினங்குங்குற்றம் விசம்பின், மதிக்கண் மறுப்போலுயர்ந்து என்றே துவாராயின தூஉமென்க. இடைச்சங்கத்தார்க்குக் கடைச்சங்கத்தார்க்கு அலாயிற்றுத் தொல்காப்பியமென்று கனவியலுரைப்பாயிரது கூறுதலானும், இளம்பூரணர், பேராசிரியர், சேனாவரையர், கல்லாடர், நச்சினார்க்கினியராய்வுள்ளிட்ட ஆசிரியன்மாரெல்லாரும் அத்துணைச் சிறப்புடையதாகத் பற்றியே யதற்குரைகூறப் புகுநாரால்லது பிரிதின்றையானும், துண்மாலுழைபுலமுடையரான அவ்வாசிரியரெல்லாம் அதன்கண் இடைச்செருகுதனிகழ்த்ததெனயாண்டு முரையாமையானும், அன்றி அஃதுண்டென்கொள்ளினாஞ் செந்தமிழுலகியல் வழக்கோடஃது ஒவ்வாமையானும் அவ்வாறு கூறுதல் அடாதென்றொழிக. இங்ஙனமாகலின் கிந்தாமணியிற் சந்தியார் பாட்டுக்களுட் இடையிடையே கலத்தன்’ என்னும் வாக்கியம்பொருளாற் பண்டைக்காலத்தமிழ் நூல்கரைகளெல்லாவற்றின் கண்ணும் பிற்பொருட்கலவை யுண்டென்னுங்கருத்திப் பெறப்படுமாறிலிலை, அக்கருத்தி எமக்கு உடன்பாடாவது உமன்று, இது கிடக்க.

இனிப்பண்டிதர் சுவரிராயரவர்கள், தொல்காப்பியம் ஆசிரியரார் செய்யப்பட்டகாலத்தி அறுதாமு சூத்திரமுடையதாயிருந்ததெனவும், அதனை அரங்கு கொண்டிருந்து அதங்கோட்டாகாள் நிகழ்த்திய கடைக்கருகற் விடையுள்ளுறுத்தி அசிலத்தெரிக்கின்மறுத்தித் தெய்வப்புலமைத் தொல்காப்பியனார் இடையிடையே வேண்டுமிடங்களிற் செய்துசேர்த்த சூத்திரங்களானே அது முன்னையினும் மும்மடக்கு பெருகியதெனவும் வாராநிற்கும் ஐதிகத்தானே அந்நூல் முன்னிலையிற பின்னிலைபெருகமுற்றதென்பது உய்த்துணர்ந்து கொள்ளற் பற்று எனது உரைத்தார்கள். அங்ஙனம் உரைத்துழி அவ்வைதிகத்தினுண்மை எவ்வாறாயினுமாகு என்று அதன்கட்டமக்கு உடம்பாடு மறுத்திட்டார்கள். இனிப்பண்டிதரவர்கள் ‘தொல்காப்பியம் முன்னிலையிற் பின்னிலைபெருகியது, என்னுந்தமது மேற்கோளை வலியுறுத்தற்பொருட்டு எடுத்துக்கொண்ட ‘ஐதிக’ வேதுவின் சொரூபவுண்மை தமக்கு இனிது விளங்காமையின், அவ்வேதுசொரூபமுண்மையறிப்படாத குற்றத்தால் ஏதப்போலியாய்த் தாமெடுத்துக்கொண்ட மேற்கோளை வலியுறுத்தமாட்டாதொழியும். இங்ஙனந்தாமெடுத்துக்கொண்ட மேற்கோளை வலியுறுத்தமாட்டாது வேறோராரற்றார் குற்றப்படுமி போலியேதுக் கூறி அதனால் உய்த்துணர்வாம் உய்த்துணர்வாம் என்று நெகிழ்த்தபோதல் ஐரோப்பிய பண்டிதர்கள் பலர்க்கு இயற்கையாவதொன்றும். அத்தகு அவர்கள் பாலைபுயம் இடநகது நிற்கின்றது. அவர்களுரைக்கும் வாதங்கள் பெரும்பாலான தமிழ்ப்பாலைபுயிலே எழுதப்படுமாயின் அவை தூர்ப்பலமுடையவாமாயு நன்று விளங்கும். இங்ஙனமாக, ஆப்தர் சுவரிராயரவர்களும் அவ்வைரோப்பிய பண்டிதர் நெறிபற்றி அவ்வாறு வழுஉப்பட மொழிந்தார்கள். வர்தகு நிகழ்த்தியுண்மைப்பொருள் புலப்படுக்கவேண்டுமென்னும் விழைவுடையாரெல்லார்க்கும் தக்கூறும் ஏதுவை வலியுறுத்தி அவ்வாற்றல்தாமெடுத்துக்கொண்ட மேற்கோளைச் சாதித்தல் இன்றியமையாத உடமையாம். என்னிக்கூறிய தருக்கத்தில் காம் விரும்பக்கொடியாகச் செல்கின்றோமென்று நம்மரிய ஆப்தர்களான சுவரிராயரவர்க்குத்தேனே அமரால், அவர்களைப்போறுக்கும்படி வேண்டுமென்றும். இது கிடக்க.

இனி, அவர்களேடுத்திக்காட்டிய 'ஐதிகம்' தானும் ஆகாயத்தி லெழுதின சித்திரப்படம்போல வெம்போல்யேயாமாறு ஒருசிறிதுகாட்டினும். அவ்வைதி கம், பண்டிதரவர்கள் சொல்லக்கேட்டதேயன்றி வேறியாருமுரைப்பக்கேட்டி லேம். யாந்நதாமறியேமாயினும் பிரபலவித்துவாண்களாயுள்ளோர் என்னுள் துணிவாலவையெல்லாம் யாம் வினாவியபோது 'யாமறியேம், இவ்வைதிகம் ஏகோ புதிவதாகத்தோன்முகின்றது' என்று அவரெல்லாம் தங்கருத்துன்மை அறிவித்திட்டார்கள். எமக்கு இலக்கணம் இலக்கிப் தூலறிவுகொளுத்திப் பொ றைக்கோருறையுளாப்பத் திருவாளரிலிப்போது அமர்ந்திருக்கும் எம்மாமியர் புறம்தவெ-நாராயணகாமப்பிள்ளையவர்களும் இங்ஙனம் ஒருதிகமுண்டெ னக்கூறினரல்லர். இனி, சூசிரியர் நச்சினூர்த்தியரை யுள்ளிட்டதொல்வாசிரி யர் தானும் இங்ஙனமோரைதிகமுண்டென யாண்டுமுரைப்பக் கண்டிலம். இவ் வாறு சான்றோர் பரம்பரை வழக்கானுதல் தொல்லாசிரியர் உரைவழக்கானுதல் புவனெறி வழக்கானுதல் பெறப்படாமல், யாரோ சிலர் பொய்யாகக்கட்டி வழங் கிய புதிவழக்காய் அருகிவரும் ஐதிகமொன்றானே, ஆன்றோர்வழக்கோடொத் துவருந் தொல்காப்பிய முழுமுதலுல்கட்ட கலவையுண்டென்றல் ஒருசிறிதும் பொருத்தாதாமென்று மறுக்க. சரிசமுறைபிறழாது மிதுவவல்ல வுத்கண் பர வைவழக்காய் ஆன்றோ ராசாரமுடையவாய் வருத்தவேண்டென்பது ஒரு தலையாய் எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்தது. இம்முறை, பிரபல ஆங்கிலத்ததுவசாத்தி ரியாராசிய*லாகி என்பவர் மக்களுண்வரை என்னுள் தம் தூதுன் விரித்தெ டுத்து விளக்குமாற்றுகாண்க. இதனானே நம் ஆப்தரவர்களேடுத்துக்காட்டிய ஐதிகவுரைக்கார எம் பொருநதாதென்பது காட்டினும்.

இனிப்பண்டிதரவர்கள் இறையனாகப்பொருளுரை வகைப்பற்றி ஆசங்கை ரிகழ்த்திய பகுதிநுப்புமுடையதாகையால் அதனை முறையே யாய்ந்துசெல்லவர் இறையனாகப்பொருளுரைக்குப் பாயிரஞ்செய்தார் தெய்வப்புலமை நகரான்றி பரம்பரையில்வந்த முசிறியாசிரியர் லீலகண்டனாரேயாம் என்று நம் ஆப்தரவர் கள் மொழிந்தவுரை பொருத்தமிகவுடைத்தாம். அதன்கண் எமக்கு வருநோண் முன்னரே ஆராய்ச்சி ரிகழ்துதுபாயிரவுரைநகராசிரியற்றியதன்மென்றாகதுணி புகொண்டபோதருளினோம்; என்ன? பொருளதிகார வுணர்ச்சியிற்செல் கவன் பிருத்த அக்காலச்சுவட்புலவருள் ஒருவரான நகரான்றாதாமே பாயிரவுரையுங் கூறினாயின் ஆண்டுத் தம்மையுள்ளிட்ட அப்புலவரெல்லார்க்குப் பொருளதி காரவுணர்ச்சியின்றென்பது வெளிப்படையாற் கூறிவைத்துப் பின்னருத்திரவுரை கதோமும் பொருளதிகார துண்பொருளுெல்லாம் ஒருகவெடுத்துத் தருக்கசெ டுலமாக நிறுவி விளக்கலமையாமையானும், தம்மெட்டாவது பரம்பரையில் வரு வாராகிய முசிறியாசிரியர் லீலகண்டனாரை முன்மொழிந்துகோடல் சாலாமை யானும், தம்மையுள்ளிட்டார் கடைச்சுவகையிருந்து தரிமாராய்ந்தது ஆயிரத் தென்னுற்றமைப்பிற்றியானென்ப; அவர்களைச்சுவகையிரீஇயினர் கடல்கொள் எப்படுத்திப்போந்திருந்த முடத்திருமான்முதலாக உக்கிரப்பெருவாழ்நிறீருக நாற்பத்தொன்பதின்மரென்ப" என்று அதன் முதலியும் ஒருங்கிறுதுரைத் தல் சுவகம் முடிவெய்திய பிற்காலத்திருந்தார்க்கன்றி அக்காலத்திருந்தார்க்கு ஆகாமையானுமென்பது. அல்லதுதாம், ஒருதாற்றுகரையெழுதிய தாமே அந்நா லுரைக்குப்பாயிரவகையுதல் தம்மைப்புழந்ததாய் முடியுமாதலானும், அவ்வா ரன்றி நூலுக்குப்பாயிரவுரை கூறினாரென்பார்க்குக் "கணக்காயனாமகனார் நக்கீ ரர் உரைத்தவிடத்துப் பதந்தொறுக கண்ணீர் வார்த்து மெய்மமயிர் சிலிர்ப்ப இருந்தான் இருப்ப ஆர்ப்பெடுத்து மெய்யுரைபெற்றும் இவ்நூற்கென்றார்." எனவும் "அதனால் உப்புரிசுடிசிறார் மனனாவான் உருத்திர சருமனாவான்செய் தது இவ்நூற்றுகரையென்பாருமுளர்; அவர்செய்திலர், நாய்வுரைகேட்டாடுவன்க, மதுரை ஆலவாயிப்பெருமானடிகளாற் செய்யப்பட்ட நூற்கு நக்கீரனரால் உரைசெண்டுகுமாரசவாநியாற் கேட்கப்பட்டதென்க" எனவுங்கூறித்தம்மைப் புழந்ததெடுத்தல் என்னையெனக் கடாயினார்க்கு இதுக்கலாகாமையானும், தாமே முதிய நூலுரையைத் தாமே புழந்தது பாயிரமுரைத்தல் உடனாலாகிடக்கா

ணப்பதெல் பற்றி அதனைத் தமிழ்தூலார் மேலும் ஏற்றிவிடுதல் பொருந்தாதென்பதற்குத் 'தோன்றித் தோற்றித் துறைபல முடிப்பினுந், தானறந்புகழ்தந்தருதியன்றே' என்னும் விதியை கரிபோக்கு மாதலானும் பாயிரவுரை நக்ரீரனார் உரைத்ததன்மென்று துணிக. நக்ரீரனாரைக்கேட்டுவந்த பரம்பரையிலுள்ளாரான நீலகண்டனார்தாமே யவ்வுரைக்குப் புறமாகப் பாயிரவுரை யெழுதினரென்க. என்னோ? தூலரைத்தபின்றை அதன்வரலாறுதெரிப்பப் பாயிரவுரைசெயப்படுதலே தொல்லாசிரியர்மரபாதலானும், இதுனுட்பமெல்லாம் ஒருங்குணர்ந்த ஆசிரியர் சிவநானயோகிகளும் குறாவளியிற் 'பாயிரம் தூல்செய்தபின்னர்ச்செயப்படுவதாகலின்' என்று வரம்புகோலி யரைத்தலானுமென்பது. இங்ஙனம், இறையனார்களவியலுரைகண்டார் தெய்வப்புவமை நக்ரீரனாரென்பதானும், அந் தூலரைவரலாறு தெரிப்பப் பாயிரவுரைகண்டார் அவர் பரம்பரையில்வந்த நீலகண்டனாரென்பதானும் நன்குணர்ந்தன்றே ஆசிரியர் சிவநானயோகிகள் 'கேட்போன்' 'யாப்ப' என்பவற்றிற்கு நீலகண்டனாரைத்த வுரைப்பொருளை மறுத்துத் தொல்காப்பிபச் சூத்திரவிரித்தியிற் கிறந்ததோர் பொருள்காட்டித் தம்முரைந்து ததுவாராயினது உமென்க. இப்பெற்றிதேறாத ஸ்ரீமத்சபாபதிநாவலரவர்கள் பாயிரவுரை நக்ரீரனாரைத்தே யாமொன்மருண்டு அதனை அவ்வாறே பிறழ்ச்சொண்டு நக்ரீரனாரை தெய்வப்பெற்றிபுடையாராதசரலத்தே களவியலிக்கு உரைகண்டாராகலின், அஃதுணர்ந்து ஆசிரியர் சிவநானயோகிகள் அவ்வுரைப்பொய்ம்மைகாட்டிமறுத்திட்டாரெனத் திராவிடப்பிரகாசிகையில் தெய்வப்புவமை நக்ரீரனார்க்கு அளவிறந்த குற்றங்கூறிப் பெரிதிமிடப்படுவாராயினார். ஆசிரியர் சிவநானயோகிகள், நாவலரவர்கள் கூறுமாறு வேதவழக்கும் ஆன்றோர் ஆசாரவரம்புங்கடந்து தெய்வப்பெற்றிபுடையாரான நக்ரீரனாரை மைப்பழித்திப் பெரியதோர் அபசாரம்புரியும் கீரரல்லர். அப்பெரியார், களவியல்பாயிரவுரை நக்ரீரனாரைத்ததன்மென்னுந் துணிபுபற்றியே அதனை மறுக்க முக்திற்று. இவ்வாறே ஸ்ரீமத்சபாபதிநாவலரவர்கள் ஒரோவிடங்களில் தொல்லாசிரியர் மெய்ம்மை வரம்பழித்துரைத்த வுரைகளையெல்லாம் ஆசங்கிததெடுத்திக்கொண்டு 'நக்ரீரனார் தெய்வப்புவமை மாட்டி' என்னும் விஷயத்தின்கீழ் நின்று விரித்து விளகுவாரம் அங்ஙனம் செய்வுழியெல்லாம் நாவலரவர்களிடத்து உண்மை நட்புரிமை பாராட்டியே செய்வாமல்லது, அவர்களிடத்துப் பகைமை, அழுகாறுமுதலிய இழிகுணவையத்தாற் செய்வோமல்லோம் என்பது கருத்தடைக்கும்படி அவர்களையும் பிறரையும் வேண்டுகின்றோம். இது நிற்க. ஸண்டிவிரித்த காரணங்கன்பற்றியே, பண்டிதர்சுவரிசாயரவர்கள் களவியபாயிரவுரைகூறினா முசுதியாசிரியர் நீலகண்டனாரென்றை கருத்தின்கண் யாமொருமைப்பாடு பெரிதுடையமாயினோம். இது கண்டுகூறிய நம் ஆப்தரவர்கள் நுட்பமதியை மிகவியக்கின்றோம். இதுகிடக்க.

இனி, இதன்மேற் பண்டிதரவர்கள் களவியல் பாயிரவுரையில் தொல்காப்பியப்பொருளதிகாரத்தைக் குறித்தது ஒன்றும் பேசப்படாமையால் கடைச்சங்கத் தொடக்கத்தில் அவர் ஆராய்ச்சிக்குத் தொல்காப்பியங் கிடைத்திலது என்று யூகஞ்செய்தார்கள். அற்றேல், ஆசிரியர் நக்ரீரனார் தம்முரையிலாங்காங்குத் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரச் சூத்திரங்கள் மேற்கோள்காட்டி அப்பொருளதிகார நுட்பமெல்லாம் தாம் விரிவாய் மொழிந்து தம்முரை விழுப்பந்தோற்று விக்கக் காண்டலின், அவராராய்ச்சிக்குத் தொல்காப்பியம் அகப்பட்டிலது என்றுரைத்தால் ஒரு சிறிதும் பொருந்தாது. அற்றன்று, அக்காலத்துவழங்கிய பொருளதிகாரச்சூத்திரங்கள் ஒரோவொன்றைத் தம்முரையில் மேற்கோளாக மொழிந்து உரையரைத்தாரெனலாகாதோவெனின்;—நன்றுசொன்னும். பொருளதிகாரம் வல்லராகாத அவர் ஒரோவொரு சூத்திரங்கன்பற்றியே அப்பொருளதிகார நுன்பொருளெல்லாம் ஒருங்குணர்ந்து மிகச் சுருங்கிய அவ் விறையனார்களவியலிக்கு மிகவிரித்த விழுமிய நல்லுரை கண்டருளினாரென்றல் உலகவழக்கோடும் ஆன்றோராசாரத்தோடும் ஒவ்வாமையானும், தமிழ்க்கல்விவளஞ்சுருங்கிய

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

“ரென்னை வேதாகமோகத சைவசித்தாந்தசபை”

பிரசுரம்

ஞானசாகரம்.

இது.

சமயசாத்திர தத்துவசாத்திர டௌதிகசாத்திர இலக்கணஇலக்கியப்
பொருள விரிகும யாதாரதப பதிரிகை,

பதுமம்-க. } சாலி.த.உ.க. சுடகிருதுஸ் வைகாசி. ஆனி. } இதழ்கள்-க.

பொருளடக்கம்.

கேனோபரிடதக் கருத்துப் பொருள்விளக்கம்
கவேதாசுவதரோபரிடத மொழியோப்பு.
சகனோபாசனை.
சமயப்பொறுமை.
இலக்கணவாராய்ச்சி.
சாகுந்தலமொழியோப்பு, } அ துமாரராய்ப்பினை.
சாணக்கியசதகம்.
தொல்காப்பிய முழுமுதன்மை.
சுமரசாரக்குறிப்புகள்.

பத்திராதிபர். நாகபட்டினம்-வேதாசலம்பிள்ளை,
சென்னைக் கிறிஸ்தியன்காலேஜ் தமிழ்ப்பதிவிதர்.

சென்னை ச.

சோமசுந்தர விலாச யந்திர சாலையில்
முத்திரீகரிக்கப்பட்டது.

1902.

அன்புள்ள ஐய்,

நாந்தம்மிந்கலந்து பலநாட் கழிந்ததேனும், தங்கள் அருமை பெருமைகளை அன்றதொட்டு என்றும் மறந்தவனல்லேன். நாடோறுமூள்என்பு பெருருவது. சிலதினங்களிலும் நான் நண்பர் ஒருவர், தாங்களியற்றிய “மும்மணிக்கோவை”யை. என்பார் வைக்கு அனுப்பினார். அதனைக்கண்டதுந் தங்களைக் கண்டாற்போலும் ஆனந்தமடைந்தேன். அது தங்கள்மீதுள்ள எனது அபிமானத்தை விருத்திபண்ணிற்று.

அச்சீரியதூல் சொற்சுவை பொருட்சுவைவிரம்பிக் கற்றொறுங்கருத்தைக் கவர்வது. பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகையாதிய சங்கச்செய்யுட்களின் நிறம்பாய்ந்து ஆக்கியோனது தமிழ் ஆராய்ச்சியைத் தெள்ளிதிற் காட்டுவது. ஒசையுடைமை, ஆழமுடைமையமைந்து, ஆன்றோர் செய்யுட்களின் அழகெலாங்கவாந்து, பசுந்தமிழ்ச்சொற்கள் செறிந்து நல்லொழுக்கம்பயின்றிருப்பதொன்று; அதனைப் படித்தேற்றிப் பெரிது வியப்பையும் உவப்பையும் பெருக்கிற்று.

இக்காலத்துச் சீரியவல்லன சில தூல்களும் கலாசாலைப்பரிகைக்குப் பாடமாக ஏற்படுத்தப்படுகின்றன. அது சிற்சிலரது செல்வாக்கானேபோலும், இம்மும்மணிக்கோவை போன்றன நமது சர்வகலாசாலுகளில் பாடமாக நியமிக்கப்பட்டுத்தகுதியை நிரம்பவுமுடையன. ஏனோ இத்தூல் பி. எ. வகுப்புப் பாடங்களுள் ஒன்றாகல் கூடாது? இதுவிய்யத்தில் தாங்கள் சிறிதுமுயற்சியெய்ய வேண்டுகிறேன். ம - ஈ - ஈ - ஸ்ரீ தண்டலம். பால் சுந்தரமுதலியாரவர்கள் இதில் தங்களுக்கு வேண்டும் உதவி புரிவார்களென்று நம்புகிறேன். அவர்கள் போன்றோரைத் தாங்கள் கேட்பதொன்றே போதுமானது.

தங்கள் ஆய்தன்,

டி - சுவரீராயன்,

சென்ட் ஜோசப் காலேஜ், தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதர்.

உ.

குமரன்ருணை.

திருவாலைய்,

12 - 6 - 902

எனது மனது தனது டாராட்டும் ஐய்!

சுடம் விரும்புந் தாலுத மஃதே.

தாங்களியற்றிய திருவொற்றி முருகர் மும்மணிக்கோவை என்னும் திவ்விய தூல் ஒன்று கடந்த திங்களுள் பாஹுந்தது; அதனை நோக்குந்தோறும் எனக்குள்தாய மனவெழுச்சி கூறுந்தரத்ததன்று.

இத்தூல் தங்கள் அன்பின்றிறத்தையும் சங்கதூற்றேச்சியையும் தெள்ளிதிற் புலப்படுத்தாநின்றது.

ஒவ்வோர் கவிஞன்னும் அமைந்து கிடக்கும் சொற்றிரம் பொருட்பொலிவு, அணி நலம், நல்லிலக்கணப் பிரயோசம், பத்தித்தன்மை முதலிய விசேடங்கள் என்னொரு கூறப்படுந் தன்மையன வல்ல.

ஆங்கிலபாடையேற்றத்தானே சிறிது பொலிவு குன்றப்பெற்றுள்ள நமது தமிழணங்கிற்குத் தங்கையொத்த நல்லியற் புலவர்கள் இத்தகைய புதுவது புனைந்து போற்றல் தமிழ்நாட்டிற்கு ஓர் பெரும்பயனாகுமென்று சிந்திக்கின்றேன். பத்துப்பாட்டு மூதலிய சங்கதூல்களின் லொன்றையும் இம்மும்மணிக்கோவையையும் ஓர் புதிய கைக் கொடுப்பின் பழையதிது புதியதிது என வேறுபடுத்தல் சாத்தியமாகாதென்பது எழுது துணிபு.

தாங்கள் நடாத்தும் ஞானசாகரம் என்னும் மாதார்த்தப் பத்திரிகையின் நான்கு இதழ்களும் பெற்று இன்பசாகரத்தில் மூழ்கி வருகின்றேன்.

சமயவுணர்ச்சி குன்றிவரும் இக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டின் அருந்தவப்பயனே இப்பத்திரிகையாகவுருப்பெற்று விளங்குவது போலும்.

சொன்னயம் பொருளையங்கொண்டு தோன்றித்தோன்றி மறைந்தொழிந்த ஞான மிருகம் போலாது இந்த ஞானசாகரம் உலகெங்கும் பரந்துநீழி நிலவுமாறு நமது பெருஞ்ஞானக் கடவுளாய் குமரப்பெருமான் நிருவருளைச் சிந்தித்தப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

இங்கனம்,

எம். ஆர். கந்தராமிக்கவிராயன்.

கிருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞாநசம்பந்தகுருப்போதமஃ

வாழ் தீ து.

“வாழ்க வந்தணர் வானவ ரானினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனு மோங்குக
ஆழ்க தீயதெ லாமர மூமே
சூழ்க வையக முந்துயர் தீர்கவே”

ஞானசாகரம்.

—*—

கேபைநிடதக் கருத்துப்பொருள் விளக்கம்.

பிருகதாரணியகோபநிடத முகவுரையிலே சங்கராசிரியர் ‘உபநிடதம்’ என்னுஞ் சொல்லை ‘உபநி’ ‘சத்’ என்று பகுத்துக்கொண்டு, அவற்றுள் ‘உபநி’ என்பதில் ‘உப’ என்பது அணிமை எனவும், ‘நி’ என்பது நிச்சயம் எனவும் பொருடருதலானும், ‘சத்’ என்பது ‘அழி’ ‘போ’ எனப்பொருடருதலானும் அவ்வுபநிடதம் என்னுஞ் சொல்லுக்குத் திரண்டபொருள் ‘இவ்வுலகினையும் அதன் கண்வரும் அறியாமையினையும் கெடுத்துப் பிரமத்தை அணுகுதல்’ என்பதேயாம் என்று உரைத்திட்டார். எனவே, அறியாமை நீக்கி உலகைப் பற்றறத் துறந்து பிரமத்தை அணுகுதற்கு ஏதுவாகிய ஞானத்தைப்போதிப்பது உபநிடதம் என்று அவ்வாறு கோடலுமாம். இது நிற்க.

இனி இதன் முதற்கண்டத்தில் சீடன் வினவும் ‘எவரார் கட்டளை யிடப் பட்டும்’ என்னுஞ் சுலோகத்திலே ‘பிரதம்பிராணன்’ என்றது முதன் முதல் அறிபொருளான ஆன்மாவுக்குச் சரீரத்தைத் தந்தருளி முதல்வன் கிருட்டி. தொடங்கிய பண்டைக்காலத்தே தோன்றிய பிராணனேயாம். பிராணனைன்றது பிராணவாயுவையன்று; உயிர் உடம்பகத்தே நிற்பெற்று இயங்குதற்கு ஏதுவாகிய தத்துவமேயாம்.

மனம், பிராணன், சொல், கண், காது முதலிய கருவிக னெல்லாம் அறிவில்லாத சடப்பொருள்கள். சடப்பொருள்களெல்லாம் பிறபொருள்களால் இயக்கப்பட்டாலல்லது தாமே இயங்கமாட்டா. அறிவுடைய சித்துப்பொருள்கள் தாமே இயங்குதலும் பிறவற்றை இயக்குதலுமாகிய இயல்பினை யுடையவாம். இந்த நியதிப்பாட்டாலே யாண்டேனும் ஒரு சடப்பொருள் தானே இயங்கக்காண்மொயின், அதனை வியங்கக்கேய்யும் மற்றைப்பொருள் மீது கண்ணுக்குப்புலனாயிற்றில்லை என்பது யார்க்கும் விளங்கும்; அங்ஙனம் விளங்

காதாபிணம் அதன் இருப்பை நிராகரித்தற்கு யாரும் ஒருப்படமாட்டார்; அப் பொருள் யாதென்று ஆராயமுயல்வார். அங்ஙனமே, ஒருவன் சரீரத்தின் கண்ணே மனம் முதலிய கருவிகள் இயங்கக்காண்டலால் அவற்றை யியக்குவது யாது என்று ஆராயலுமும் வேட்கையுடையனான சீடன் அவ்வாறு வினா யினான். நன்று சொன்னீர், ஒரு சரீரத்தின்கண்ணே சேதனப்பொருளான ஆன்மாவிருத்தல் சிறுமகார்க்கும் அறியக்கிடந்ததொன்றாகலின், அதுவே அக் கருவிகளை இயக்குகின்றது என்பது அறிவோம், அதனின் வேராக ஒன்றுள் ளதுபோல் வினாதல் பயனின்ருதலே யன்றி அறியாமையுமாமெனின்; - உயி ரறிவு விளங்காது அயர்ந்து உறங்குங்காலத்தே பிராணன் முதலிய சில அகக் கருவிகள் இயங்கக்காண்டலானும், உயிரறிவு விளங்கி நிற்குங்காலந்தும் அவ் வறிவு அந்நின்றவாதேதான் நினைந்தாங்கு விளங்கி நிலலாது அறிவுமயங்கி உறங்குதனானும் அவ்வுயிரே அக்கருவிகளை இயக்குமென்பது ஒருவாற்றானும் பெறப்படுமரில்லை. அதுவன்றியும், பிராணன் முதலிய கருவிகளோடு உடங்கு இயைந்து நிற்கினல்லது அறிவு விளங்காத உயிர் அக்கருவிகளை அறிந்து இயக்குமென்பது ஒரு சிறிதும்பொருந்தாது. இங்ஙனம் அக்கருவிகள் தாமே யியங்காமையானும், அவற்றை யியக்குவது ஆன்மாவேயாமென்பது பொருந்தாமையானும் இவை யிரண்டுமல்லா முதல்வனே அவற்றை யியக்குவானென்பது பொதுவகையானுணர்ந்து அம்முதல்வனியல்பு மேலும் அறிந்துகொள்ளுமபொருட்டுச் சீடன் அவ்வாறு வினாயினானாகலின் அது வருவாதல் யாண்டையதென்றொழிக. இவ்வாறு சீடன் முதல்வனிருப்பை ஒருவாற்றா னுணர்ந்து வினாயினானென்று கொள்ளாக்கால் அவன் வினாவிற்போந்த 'எந்தக் கடவுள் கண்ணையுங் காதையுந் தத்தம் நிலையில் நிறுத்துகின்றார்?' என்னும் வாக்கியம் பொருள்படுமரில்லை. இனிப் பின்வருஞ் சுலோகங்க ளெல்லாஞ் சீடனுக்கு அக்கடவுட்பொருள் பெய்ம்மை யுணர்த்தி ஆசிரியன் விடையாய் எழுந்தன. அவற்றுள், 'செவியினுட்செவியாயும்' என்னுஞ் சுலோகம் 'அவனே விழியும் வாக்கு மனமுஞ்சென்று அணுகமாட்டா' என்றற் றொடக்கத்தன வாகவருஞ் சுலோகப்பொருள் வலியுறுத்தி யவற்றிற்கு ஓர் எதுவாய் நிலை பெறுகின்றது. விழி, வாக்கு, மனம் முதலிய கருவிகள் முதல்வனே அணுக மாட்டாமைக்கு ஏது என்னே யென்றாராயும் வழி, அவ்விழி வாக்கு முதலிய கருவிகளுக்கு விடயமாகும் உலகியற்புறப்பொருள்போலாது அவ்விழி முதலி யவற்றின்கண் உண்ணின்று விளங்குவான் முதல்வனாகலின் அவை அவனே அறியமாட்டா வென்பதுபற்றி 'அவனே விழியும் வாக்கும் மனமுஞ்சென்று அணுகமாட்டா' என்று அவ்வாறு தெளியவெடுத்தோதினார். புறப்பொருளைக் காணுங்கண் தன்னையுங் காணாது தன் உண்ணின்ற ஒளியையுங்காணாது, புறப் பொருளை யறியும் மனவுணர்வு தன்னையு முணராது தன் உண்ணின்ற ஆன்ம வுணர்வையு முணராது. எனவே 'செவியினுட்செவியாயும் உள்ளத்தினுள் உள்ளமாயும் சொல்லினுட் சொல்லாயும் இருக்கும் முதல்வனே' அவைகண்

ணோர்தல் செல்வாதென்பது பெற்றும். இக்கருத்தே பற்றி “அறியவிரண்டல்ல-
னாக் கறிவுதன்னு, லறியப்படா னறியினுள்ளான்” என்னுஞ் சிவஞானபோதத்
திருவாக்கும் எழுந்ததென்றுணர்க. இவ்வாறே “அவன் வாக்கினலும் மனத்
தினலும் கண்ணினலும் பெறப்படுவானல்லன்” எனக் கடுபநிடதத்தினும்
“கண்ணினலும் வாக்கினலும் மந்தைப் பொறிகளாலுந் தவத்தாலுங் கர்மத்
தாலும் அவன் அறியப்படுவானல்லன்” என முண்டகோபநிடதத்தினுங் கூறப்
பட்டன. இது நிற்க.

இனி ஐம்பொறிக்கு விடயமாகுந் தூலப்பிரபஞ்சம்போல்வதன்றிச் சூக்
ருமமாய்த் தூலப்பிரபஞ்சத்திற்குங் காரணமாயிருக்கும் மாயை முதலிய தத்து
வங்களே மனம் முதலிய அக்கருவிகளை மியக்குமென்று கொள்ளாமோ வெ
னின்; கொள்ளாம். சித்துப்பொருளின் சம்பந்தமின்றிச் சடப்பொருளொன்
றையொன்று இயக்கும் என்பது காண்டலளவை விரோதமாகலானும், மாயை
முதலான சூக்குமதத்துவங்களும் சடப்பொருள்களே யாமாகலானும், தூல
சூக்குமமாக நிற்கும் மாயைக்கு அதிதமாக. விளங்குவான் முதல்வ னாதலானும்
மாயை முதலான எல்லாத் தத்துவங்களையு மியக்குவான் முதல்வனே யென்
பார் ‘அறியப்படுபொருளின் அது வேறாகவுள்ளது; அற்றேல், அறியப்படாத
பொருளே யதுவாமென நீயுரைப்பின், அஃது அறியப்படாத பொருளையுங்
கடந்து செல்வது’ என்று கூறினார்.

இனித் தூலசூக்குமமாய்க்கிடக்கும் எல்லாத் தத்துவங்களையுந் தனக்குப்
பல்வேறுவகைப்பட்ட சரீரங்களாகக்கொண்டு அவற்றுள் அந்த ரான்மானாய்
விளங்கும் பிரமப்பொருளின் பெற்றி தேறாது, அச்சரீரங்களையே பிரமமாகத்
துணிந்து வழிபடும் ஒருசாரரர் மதப்பற்றி ஆசங்கித்துச் ‘சொல்லினால் வெளிப்
படுவதன்றாய்ச் சொல்லைத் தான் வெளிப்படுத்துகின்ற அந்தப் பொருளைப் பிரி
யமென்று நினைத்திக, இதுவென்று நினைத்து உபாசிக்கப்படும் அதனை அவ்
வாறு நினையற்க’ என்று வலியுறுத்து ஓதினார். என்னை? இது இது என்று
சுட்டப்படுகின்ற பொருள்களெல்லாம் ஐம்பொறிக்கு விடயமாகத் தன்மேலும்
வரையறைப்படுங்கண்டப்பொருள்களையாம்; சருவவியாபகரூப் விளங்கும்
ஈசரனை அங்ஙனம் இது இது வென்று கிளந்து சுட்டிதல் அமையாமையானும்,
செய்வானுக்குஞ் செயப்படு பொருளுக்குமுள்ள பேத முணராது அவை
யிரண்டனையும் ஒன்றென்று கோடல் இழுக்காமாதலானுமென்பது. அற்றேல்,
கல்வினாலுஞ் செம்பினாலும் உருவங்கள் தாபித்துக்கொண்டு அவற்றின்கண்
வழிபாடு இயற்றுதல் யாங்ஙனமெனின்; - ஈசரன் ஒரேரர் அன்பர்க்கு அனுக்
கிரகிக்கும்பொருட்டித் தாங்கிவந்த சகனாமங்கள அருட்கருணைத் திருவுருவ
வடையாளமாய்ச் செய்துகொண்ட அவ்விக்கிரகங்களெல்லாம் அவ்விசுரனுக்
குச் சரீரங்களாக வழங்கப்படுதலால் அவை குற்றமாமாது இல்லை. சாத்தர்,
கொற்றுவென்று அழைத்தவழி அவ்வப்பெயர்களை யுடையோர் எதிர்விந்து
நிற்பக் காண்கின்றோம்; சாத்தன், கொற்றன் எனவஞ்சொற்கள் அவ்வவ் வான்

மாலைத்தாங்கிய சரீரத்திற்கு இடப்பட்ட பெயர்கள்; சரீரத்திற்குரிய அச் சொற்களால் அழைத்தவழி அவற்றையுடையாரான சரீரிகள் வந்து நிற்கு மாறுபோல ஈசர சரீரத்தின்கட்செய்யப்படுகின்ற வழிபாடுகள் ஈசரன்மாட்டு எய்துதற்கு ஒழிபுக்கிலை; அங்ஙனம் உபாசித்தலாலே ஈசரன் சரீரமாமாறு இல்லை, சரீரம் ஈசரனுமாயில்லை, ஈசரன் ஈசரனே சரீரம் சரீரமே, அவ்வா ருமினும் ஈசரன் சரீரமாயும் நிற்பன் அவற்றின் வேறுமாயும் நிற்பனென் றுணர்க. இவ்வாறு கல்வினாளுஞ் செய்பினாளுந் தாபித்து உபாசிக்கப்படு கின்ற வித்திரகங்கள் சகனமக்களோபரசனைக் கெதுவாய் முடிந்திடுதலால் அவை அவ்வா நிகழப்பட்டாவென்றொழுக. ஈண்டு 'இதுவென்று நினைந்து உபாசிக்கப்படும் அதனை அவ்வாறு நினைபற்க' என்று வலியுறுத்தெழுந்த வாக் கியம், ஈசரனே வழுத்துவதற்கு அமைந்த வித்திரக சரீரங்களை யே அவ்வீசர னுக்கருத்தாக என்று அறிவுறுத்தாது துதலிற்று. இஃதுணரமாட்டாது தமக்கு வேண்டியவரே யுரை யுரைப்பாருமுனர். அவர் கூற்றுப் பொருந் தாகை 'சகனோபாசனை'யில் விரித்துக் காட்டி வினக்கினும், ஆண்டுக்காண்க.

இனி, மாணுக்கன் ஐயத்திரிபின்றிப் பிரம சொரூப விலக்கணம் இனி துணர்ந்து கோடற்பொருட்டுச் 'சொல்லினால் வெளிப்படுவதன்றாய்' என்பது முதல் இக்கண்ட முடிவுகளும் மேலுமேலும் வலியுறுத்தோதினார்.

இனி இம்முதற்கண்ட முதன் முடிவுகளும் பிரமமென்பது தூலகுக்கும் அசேதன தத்துவங்கட்கு அதீதமாய் அவற்றைநன்னியக்குவதன் நித்தானவற் றால் இயக்கப்படுவதன்றென்பது கூறினார். இனி இரண்டாவ் கண்டத்தில் குக்கும் சேதன தத்துவமாயிய ஆன்மஞானத்தானும் அஃது அறிப்படுவதன் றென்ப துணர்த்துகின்றார்.

இனி இரண்டாங்கண்டத்து னோதுமாயே பிரமம் ஆன்மஞானத்தானும் அறிப்படுவதன்றாயின் அங்ஙனம் ஓர் பரம்பொருள் உண்டெனக்கோடலாற் போந்த பயன் என்னையோவெனின்; - அங்ஙனம் பிரமம் ஒருவாற்றானும் அறி யப்படுவதன்றெனல் அவ்விரண்டாங்கண்டத்தின் கருத்தன்று. ஆன்மஞான விருத்தியெல்லாம் உலகியற் புறப்பொருள் பற்றியே எழுகின்றன; அவற்றின் வேறாய் வருதல் காட்சிவகையானுந் கருத்துவகையானுந் துணியப்படவில்லை. அப்பெற்றித்தாரும் ஆன்மஞானத்திற் பரப்பிரமப்பொருள் கோசரிக்கும் என்று கோடுமாயின் அதுவும் அவ்வுலகியற்பொருளுளொன்றாகவேவைத் தெண்ணப்படுதலன்றிப் பித்தமாயில்லை. அல்லதூஉம், ஆன்மஞானத்தின் வேறாய்நிப்படுதலின்றி அவ்வான்மஞானத்தின்கண்ணுஞ் குக்குமாய் விள ற்கும் இறை முதற்பொருள் அறிப்பப்படாதென்பதே மிக்கண்டத்தின் கருத்தா வது. இக்கருத்துப்பற்றியே ஆசிரியர்-மெய்கண்டதேவ னையுநரும் "இவ்விரண்டு தன்மையுமின்றி வாக்கு மனத்திகோசரமாய்கின்ற வதுவே சத்தாயுள்ள சிவ

மென்றுணரப்பாற்று” என்று வார்த்திகப் பொழிப்புரைத்தருளினு ரென்க. ஆகவே, தாலருக்குமமாரு மாயாகருவிகளைக் கொண்மனரும் ஆன்மஞான மாத்திரைக்கே பரப்பிரமப்பொருள் விளங்காதென்பதாலும், அக்கருவிகளி னுதவியின்றியவற்றை யிறந்து நின்று அப்பரப்பிரமப்பொருளின் நிருவரு ணெறி சார்ந்தொழுகும் பதிஞானத்திற்கு ஐயே விசேடமாய் அஃது புலனுப் விளங்குமென்பதாலும் பெற்றும். இற்றுட்பந் தெரித்தற்கன்றே “ஊனக்கண் பாசமுணராப் பதியை, ஞானக்கண்ணினிற் சிந்தை நாம” எனவும் “பாசஞா னத்தாலும் பசுஞானத்தாலும் பார்ப்பரிய பரம்பரனைப் பதிஞானத்தாலே, நேச மொடு முன்னத்தே நாம” எனவும் அருமைத்திருவாக்குகள் எழுந் தனவென்க. இனி, அப்பிரமப்பொருள் ஆன்மஞானத்தொடு சார்ந்தி யங் கனம் அளந்தறிய முடியாதாயினும், தேவர்கள் பிரமத்தைத் தொட்டறிந்தார்க ளென ஆண்டாண்டு ஒதப்படுமாறு பற்றி மற்று அத்தேவர்களினு முயர்ந்தோ னுப் விளங்குமவனே முழுமுதற்கடவுளென் றறிவோமெனின்;-அவ்வாறு அறி வதூஉங் குறைபாடுடையதே யாமென்று பின் ஒருதாரணத்தின்கண் வைத்து வினக்குகின்றார். இங்ஙனம் ஆன்மஞானத்தானுந் தேவஞானத்தானும் பிர மப்பொருள் அறியப்படுவதன்றென்று துட்பந்தெரித்து ஆசிரியன் மொழிந்த ‘நான் அப்பிரமத்தை நன்று யறிவேனென்று நீநினைப்பையாயின் ஆன்மவியல் பொடு சார்ந்திப் பிரமசொருபத்தை நீ அறிவதூஉம், தேவர்களுடன வைத்து அதன் சொருபத்தை நீ அறிவதூஉம் உண்மையிற் குறைபாடுடையனவாம்’ என்னும் வாக்கியஞ் சைவசித்தாந்த னுணுக்கப் பொருளுரைத் தொழுகுமாறு காண்க. இவ்வுபநிடதக் கருத்தறியாது மாயாவாதப் பொருள் பற்றி எழுந்த வுரைகளெல்லாம் மூலப்பொருளோடு இணங்காமன் மாறுகொண்டு மூலமொரு பக்கமும் உரையொருபக்கமுமாய் ஒழிதல் காண்க.

இனி யிதன்மேற் சீடனுரையாயெழுந்த ‘அவன் அறியப்படுபொருளென நான் நினைப்பதல்லாமல், அவனை நன்கு அறிவேனென்று நான் நினைக்கின்றி லேன்’ என்னுஞ்சுலோகப்பொருள் ஒரு சிறிது ஆராய்வாம். ‘அவன் அறிய ப்படுபொருள்’ என்றதனையானே ஆன்மஞானத்திற்குமஅவன் விளங்குற்பாலன் என்று கோடல் பொருந்தாதென்பான் ‘அவனைநன்கு அறிவேனெ ன்று நான் நினைக்கின்றிலேன்’ என்று கூறினான். ஆன்ம ஞானத்திற்கு விள ங்காமையானே அஃது அறியப்படு பொருளன்று யொழியாதென்பான் ‘அவன் அறியப்படு பொருளென நான் நினைப்பதல்லாமல்’ என்று கூறி னான். இத்தனையினமையாமல் மேலுந் தன் கருத்தினிது விளங்கும் பொரு ட்டு ‘அவனை யறியேனென்று நானறியேன்’ என எதிர்மறை முகத்தாற் கூறி யொழிந்தான். இதனாலும் மேலுரைத்ததே இவ்வுபநிடதத்தின் பொருளென் னுணர்க. அற்றேலஃதாக, ஆசிரியன் அதுவாதவுரையாய் வந்து மேலும் அத னையே வளியுதுத்துகின்ற ‘பிரமம் அறியப்படுபொருளன்று என்று நினைப்பனும்

பிரமம் அறியப்படுகின்றது; பிரமம் அறியப்படுபொருளே யாமென்று நீனை பவனால் அஃது அறியப்படுவதில்லை' என்னும் வாக்கியங்கள் தம்முள் இயை யாமை யான் அவற்றை யிணக்கி யுரைசொல்லுமாறு யாங்ஙனமென்றிற் காட் டுதாம். சிவபோதமுனைப்பான யான் என்னு முணர்வு செல்கின்ற காலத்தெல் லாம் அறிவுருவா யொருபொருளோடு ஒருமையுற்று நிற்கும் அதுபவம் நிகழாது; இனி அப்பொருளோ டங்ஙனம் ஒருமையுற்று அதுபவ நிகழும்போ தெல்லாம் யானென்னு முணர்வு செல்லாது; இதுபற்றியன்றே ஆசிரியர்-நக்கீர னாரும் “ஆற்றமை யென்பது பிறிதெவ்வுணர்வு மின்றி யவ்வாற்றமை தானே யாவது” என்றுரை யுரைப்பாராயினர். இதனை உதாரணமுகத்தானும் விளக்கு வாம். அயர்ந்துநிற்குங் காலத்தே யாணவமலசத்தியோடு ஒருமித்திருந்து இன்ப துகர்ந்து கிடக்குமுயிர் அக்காலத்து நான் இன்பதுகருகின்றே நென் றறியமாட்டாது; உறங்கி விழித்தெழுந்து ‘நான் நன்றாய்த்துங்கினேன்’ என்று தெரிதலுறுகின்ற காலத்தே அவ்வுயிர் உறக்கத்தின்கட்டுயிக்கும் இன்பத்தை யறிபாது. இவ்வாறே கழி பெருஞ்சுவையுடைய ஓரரிய அமிழ்தம் நாவிற் றொட்டு உருசிகாண்காலத்து ‘எனக்கு இஃது மிக உருசிக்கின்றது’ என்று யாருமுரையார், அதனை உருசிகண்டறிந்த மற்றைக்கணத்திலே அதனை அவ் வாறறிவர். ஒருவனு மொருத்தியுங் காமச்சுவை விசுர்பமெல்லாம் ஒருங்கு கொண்டு துயக்கின்ற பொழுது உணர்வின்றி யவசமுற்றுக்கிடந்து அது கழிந்த துணையானே அவ்வின்பம் இவ்வாறிருத்தெனச் சிறிதே யறிந்து தம்முட் டாமே மகிழ்வார். இங்ஙனம் இன்பந்துய்த்து ஒருமை யுற்று அறிவழிந்திருக் குங்காலமும் வேறே, இவ்வாறின்பமெய்தினேனென்று அறிவுகொள்ளுங் கால மும் வேறே யாதல் அதுபவமாய் நிகழ்தலால், முழுமுதற் பரம்பொருளோடு ஒன்றியொன்றறக்கலந்து இன்பமுதிர்ச்சியே அறிவாய் விளங்கப் பெறுகின்ற காலத்தே சிவபோதமுனைத்திருத்தல் இல்லையாம். இனிச் சிவபோதம் விரிந்து ‘யானறிந்தேன் அறிகின்றேன் அறிவேன்’ என்று அதுபவம் நிகழும்போது, முன் ஆன்மவுணர்வின் நடுவிற் கருக்கிடந்து முதிர்ந்து பெருகி அவ்வான்ம வுணர்வைக் கவர்த்துகொண்ட சிவானந்தத்திரும்பச் சுருங்குதலுற்று அதனி டையே கரந்துபோகாநிற்கும். இவ்வுண்மை யுணர்த்துதற்கன்றே “உணர்ந் தார் குணர்வரியோன் நிலைச் சிற்றம்பலத் தொருத்தன்” என்றதனை யுணர்ந் தேர் கூறியருளியதுஉமென்க. இருந்தவாற்றாற்றுகுறியறவுணர்ந்து சலிப்பின்றி நிற்கும் ஞானமே சிவஞானமாம். அதுவே பிரமஞான மென்றுஞ் சொல்லப் படும். இதனையொழித்து ஒழிந்த ஞானங்களான் முதல்வனை யறிவேமென் பார் அறியாதவரே யாவரெனவும், அச்சிவஞான வழியின்றி இறைவனை யுணர் வார் அவனை யுண்மையானுணர்ந்தாரே யாவரெனவும் நிச்சயித்தற் கெழுந்தன வாக்கின் அவ்வாக்கியங்கள் தம்முள் முரண்படுமாறில்லையென்றோழிக.

இனி ‘நினைக்கப்படுவன ஒவ்வொன்றும்’ என்னும் நான்காளு் சுலோகம் அச்சிவஞானந் தலைப்பிதற்குரிய நன்மார்க்கம் இதுவென்று காட்டுதல் துத

லிற்று. அச் சிவபரம்பொருள் அண்டபிண்டங்க னெல்லாவற்றுகளும் புறம் புறம் ஒப்பவியாபித்து நிற்கும் முழுமுதன்மையருள்விலாகத்தைக்கண்டு அதன் கண்ணே சலிப்பின்றி நிற்கப்பெறின் அவன் பிரமத்தைத் தலைப்பட்டு இறப்பி னின்ற விரிபடுகின்றான். இங்ஙனஞ் சகல சாக்கிரத்தின்கண்ணே நின்மல துரியாதீத நிலைகடுமாறு அறிவுறுத்துகின்ற இச்சுலோகம் சைவசித்தாந்த முடி பொருள் தலைக்கணிந்து நனிவிவாகுமுண்மை “இந்நிலைதானிலையே லெல்லா மீசனிடத்தினினு மீச னெல்லாவிடத்தினினு மியன்ற, அந்நிலையை யறிந்து” என்னுஞ் சிவஞானசித்தித் திருவாக்கானுங்காண்க.

இனி இ-ம் சுலோகத்தாற் பிரமஞான மில்லாதவர்களுக்குப் பிறவித் துன்ப மிடையறாது நிகழுமெனவும், அஃதுடையார்க்கு அஃதின்றமுமெனவும் வலியுறுத்தினார். இவ்வாறு இவ்விரண்டாங்கண்டத்தில், ஆன்மாவொடு சார்த் தியுந் தேவர்களொடு சார்த்தியும் பிரமத்தை யளந்தறிதல் செல்லாதென நுத லிப்புருநது, அவற்றுள் ஆன்மாவொடு சார்த்தி யளந்துணர்தல் கூடாதெனப் பகுத்துக்கொண்டு அதனை விரித்துக்கூறினார். இனித் தேவர்களொடு சார்த்தி யளந்துணர்தலுங் கூடாதென விரித்துரைப்பான் புகுந்து மூன்றாம் கண்டத்தி லோர் சரிதங் கூறுகின்றார்.

இனிப் பரப்பிரமப்பொருளான முதல்வன் செய்வனவெல்லாம் பிறர் பொருட்டேயாம், தன்பொருட்டல்ல. தன்பொருட்டுச்செய்யாமை யென்றே யெனின்; தனக்கோர் குறைபாடினமையாலென்க. தமக்குள்ள குறையினை நிரப்பவே யாரும் வினைசெய்யக் காண்கின்றோம்; எல்லாவற்றாலும் நிறை வுடையார்க்கு அங்ஙனமோர் முயற்சிவேண்டப்படாமைபோல் எல்லாம் வல்ல கடவுளுக்குத் தன்பொருட்டு முயற்சியில்லையென்றொழிக. அற்றேல் பிறர் பொருட்டுத்தான் அஃது இயற்றுதலென்றேயெனின்; தனக்குள்ள பெருங் கருணை பற்றிபே யாமென்று விடுக்க. இது தெரிப்பவே மூன்றாம் கண்டத்து முதற்சுலோகத்தில் ‘தேவர்கள் பொருட்டுப் பிரமமானது ஒருகாலத்து வெற்றி கொண்டது’ என்று சொல்லப்பட்டது. பிரமத் தம்மைக் காக்கும்பொருட்டு எய்துவித்த வெற்றியைத் தேவர்கள் தமக்குரியதென்று நினைதல் பெரிதும் ஏத மாம். பிறனொருவன் வருந்தி யீட்டிய பொருட்டொருதையைத் தனக்குரிய தென்பான் போலப் பிரமத்திற்குரிய பொருளைத் தனதென்று பிறழ வுணர்தல் மயக்கவறிவாம். அந்த மயக்க வறிவையே விதையாகக்கொண்டு பேரிடர் விளைந்துதுதலால் அவ்வறிவைக்களைந்து அவ்வப்பொருண் மெய்ம்மை தெரிதல் எல்லார்க்கும் இன்றி யமையாத கடமையாம். இக்கடப்பாடறியாத தேவர் களுக்கு அறிவு கொளுத்தி அவரைக்காந்தல் வேண்டி அவன் அவரெதிரே ஓரியக்க வேடந்தாங்கித் தோன்றினான் என்றார்.

இனிச் சுட்புலனாப் விளங்கிய முழுமுதற் கடவுள் அருட்கருணைக்கோலத்

தைக்கண்டும் அங்கி வாய் இந்திரன் முதலான தேவர் அவனை அறிந்திலரென்
றதனாலே, ஈசரன் திருவருள்வழி நின்றாரன்றி யேனையோ ரவனைக் காண்டல்
செல்லாதென்பது பெற்றும். இனி மூன்றாங்கண்டத் திருதிச் சலோகத்தில்
‘இனிது அலங்கரிக்கப்பட்டவனும் இமவான் புதல்வியுமான உமை’ தோன்றினு
ள்ளெனவும், நான்காங்கண்டம் முதற்சலோகத்தில் ‘அவள் அது பிரம்’ மென
மொழிந்து இந்திரனுக்கு அறிவு கொளுத்தினுள்ளவளுஞ் சொல்லப்பட்டவாற்
றால், திருவருள் விளக்கம்பெற்ற இந்திரன் மாத்திரம் அப்பிரமத்தை ஒரு
வாற்றா லறிந்தானென்பது பெற்றும். ‘உமை’ தோன்றி யறிவுறுத்தாளென்
பதனால் ஆண்டுத்தோன்றிய பிரமந்தானே சிவமென்பது பெறப்படும். சிவத்
திலே தாதான்மிய சம்பந்தமுற்றுப் பிரிவற நின்ற திருவருட்சக்தி உமை
யென்று அவ்வாறு விதந்து சொல்லப்பட்டது. சிவன்றானே அப்பனாகவும்
அவனெறி தற்கிழமையாய் நின்ற திருவருளே அம்மையாகவு மமர்ந்து ஆன்
மாக்களாகிய பசங்குழவிக்களை யாண்டருளல் வேண்டினமையின் இருவருமே
எழுந்தருளிப்போந்து தேவர்க்கு அதுக்கிரகிப்பாராயினார். அங்ஙனம் அதுக்
கிரகிக்கின்ற விடத்தும் தாய் காட்டவே பிள்ளை தந்தையைக் காண்டல்போல்
உமை யுணர்த்த இந்திரன் உணர்ந்தான். இதனால், ஆன்மாக்களெல்லாம் திரு
வருள் உணர்த்த உணருகின்றவரே யன்றித் தாமாகவே யுணரு நீர ரல்ல ரென்
பதும் பெறப்பட்டவாறு காண்க. தாய் கருணையே வடிவாக வுடைய னென்
பதும், அவளே பிள்ளைக்கு மிக நெருங்கிய பழக்க முடைய னென்பதும் எல்
லார்க்கு மொப்ப முடிந்ததொன்றாயினுந் தமிழ் முது மக்கண்மாத்திரம் அதனை
விதந்தெடுத்த வழுங்குகின்றார். இதற்குத் தமிழ்நா லுரைகளும் பழமொழி
வாக்கியங்களுஞ் சான்று பகர்கின்றன. “அன்னையும்பிதாவு முன்னறிதெய்வம்”
“தாயினுநல்ல சங்கரா வுணக்கிவடகும்” என்றற் றொடக்கத்துத் திருவாக்கு
களும் ஈண்டுக் குறிக்கொளற் பாலனவாம். தமிழ் முதுமக்கள் ஈசரனை உபா
சிக்கின்ற காலத்தும் அம்மையப்பராகவெழுந்த சகள மங்கள வருட்கோலத்
தினையே வழிபடுமாறும் இதனை வலியுறுத்தாநிற்கும். இவ்வாறெல்லாம்
நியாய வாராய்ச்சியெய்கின்றவிடத்து ‘அம்மா’ வெண்ணுந் தமிழ்ச்சொல்லே
வடமொழில் ‘உமா’ எனத் திரிந்ததென்று ஊகிக்க இடமுண்டாகின்றது.
‘உமா’ என்னுஞ் சொல்லுக்கு வேறுவேறுபத்தி கூறுவாருமுளர். இது
நிற்க. இந்திரன் அருள்வழிப்பட்டு நின்றானுயின் அவனறியுமாறு அப்பரப்
பிரமப்பொருள் இனிது விளங்கல் வேண்டும்; அவ்வாறின்னி அவனெதினோ
சடிதியில் மறைந்துபோயிற்றென் றுரைத்ததென்னை யெனின்; மற்றைத் தேவ
ர்களினும் இந்திரன் முதன்மை யுடையானென்று சொல்லப்படுதலின், அத்
துணைப்பெரியான அவ்விந்திரன் ஆற்றலு மறிவும் பிரமத்தின்முன் விளக்க
மின்றா யொழியுமென்பது காட்டுதற்பொருட்டு அவ்வாறு மறைந்தருளினா
னென்க. அங்ஙனம் மறைந்தருளினும் அவன் மற்றைத் தேவர்களைப்
போற்றிரும்பி வாளாது போகாமல், ஆண்டுநின்றவாறே தியானஞ் செய்து

கொண்டிருந்தமையால் அவனுக்குத் திருவருட்பேறு செத்தித்தென்றுணர்க. நிற்க.

இனி இம்மூன்றாங்கண்டத்திலுதியிற் போந்த இமவான் புதல்வியான உமாதேவியார் செந்தமிழ் வழங்கு மக்கள் சிவபெருமானோ டொருங்கு கொண்டு வழிபட்ட தெய்வமென்பதுணர மாட்டாதார், உமைசிவம் என்னுந் தெய்வவழிபாடு இருக்குவேத முதலான பழைய வடநூல்களிற் காணப்படா மையான் இங்கே உமாவென்னுஞ் சொல் ஞானத்தைக் குறிக்குமெனவும், அற்றேல் இமவான் புதல்வியென்றதென்னையெனின், இமயமலைச்சாரலில் நூல் வல்லாரெல்லா மொன்றுகூடிஞான நூலாராய்ச்சி செய்தமையானே உருவகத் தால் அவ்வாறு சொல்லப்பட்ட தெனவும் பிறவுமெல்லார் தமக்கு வேண்டிய வாதே கூறினார். கேனமுதலான பிராசின உபநிடதங்க ளெழுதப்பட்ட காலத்தே ஆரியமக்கள் தமிழ் வழங்கு நன்மக்களோடு ஒருங்கு விராய்ப்பழகப் புகுந்தாராகவின், அநாகரிக நிலையிலிருந்ததம் சூரியோபாசனே அங்கியுபாசனே வாயுபுபாசனே முதலியவற்றை நீக்கி உன்னத நாகரிக நிலையிலிருந்த சிவோபாசனையைத்தழுவித் கொண்டார். அங்ஙனம் தழுவிக்கொண்ட மாத்திரையானே தாம்வழிபட்ட இந்திரன் முதலான தெய்வங்களினது இழிபுணர்ந்து சிவபரம்பொருட் பெற்றிதேர்ந்து தாமியற்றிய பின்னால்களினெல்லாம் அச்சிவபரம்பொரு ளுபாசனையை விதந்தெடுத்து மொழிந்திட்டார். இன்னுமிதன் விரிவெல்லாஞ் சமயம்வாய்க்கும் போழ்து வேறு கூறுவாம். நிற்க.

இனி நான்காங் கண்டத்து முதற்சுலோகத்தானே ஆண்டுத் தோன்றிய இபக்கனே உமாதேவியார் பிரமமென்று மொழிந்திடுதலின், அப்பிரமமென்னும் பொதுச்சத்த வாச்சியப்பொருள் சிவபெருமானே யாமென்பது தேற்றம். பிறவாறுரைப்பார்க்கு அவர்தம் மேற்கோளை நிறுத்தும் ஏதுவின்றியொழிதன் மேலுஞ் சைவசித்தார்த்தப் பொருள்பற்றி வந்த இவ்வுபநிடதக் கருத்து மாறுபாடுமாம்.

இனி 2-ம்-3-ம் சுலோகங்களில் பலவேறு வகையான தேவர்தம்முள் அங்கி வாயு இந்திரன் என்னு மூவருமே மேம்பாடடைதலென்னை யென்னுங்கடாவை விடுத்தற்கு ‘அவர்கள் ஒருவாறு பிரமத்தைத் தொட்டார்கள், பிரமத்தை முதலிலறிந்தார்களாதலின்’ என்றார்; அவருள்ளும் இந்திரன் மேம்பாடெய்தியது அம்மையார் உணர்த்தச் சிவனை உணர்ந்தானாகவின். மற்றைத் தேவர் சிவனைக்கண்டார், இந்திரன் சிவனையுணர்ந்தான்.

இனி இக்கண்டத்து நான்காஞ் சுலோகங்காறுஞ் சிவபரம்பொருளைத் தேவர்களோடு சார்ந்தி யளர்த்தியுமாறு சொல்லி யொழிந்தார். தாம் தேரே காணாமல் ஏனையோர்காணும் வகைபற்றி யறிதல் தமக்குத்தெளிய விளங்கா

மையான் அதுவுங் குறைபாடுடையதென்றல் பொருத்தம் பெரிதுடைய தாமென்றுணர்க.

இனி ஆன்மாவொடு குறிப்பிட்டு அறிபுமாறு கூறுவானெடுத்துக் கொண்டு ரைக்கின்றார். முன்னெல்லாம் முதல்வன் வாக்குமனத்தினை நென்றுரைத்து ஈண்டு மனம்அவனை யணுகுகின்ற தெனல் மாறுகோளாமெனின்; - ஈாறு கொள்ளாது. மனம் புறப்பொருளை யறிபுமாறுபோலத் தன்னின் வேராய்க் காணாது. தன்னுண்ணின்று தன்னையுமியக்குவா னவனையென்றுணரல் வல்லுமாயின் அஃது அப்பிரமத்தை அணுகியவாறேயாம். சிவபோத முனைப் பான் முன்னிலைப்படுத்தியுணர்கின்ற வுணர்வும், அங்ஙனம் முனைப்பின்றி நின்றவாறே நின்றனாருணர்வுமென உணர்ச்சியெல்லாம் இருவேறு வகுப்புறு கின்றன வாகநின் சிவபோதமுனைப்பின்றி யுணருமாறு விதிக்கின்ற இது மேலதனோடு மாறுபடுதலில்லை யென்றொழிக. இங்ஙனம் மரமேறுகின்றவனுக் குதலியாய்க் கீழ்நின்றாக்குவோன் ஏறுகின்றவன் மரத்தினுச்சி சென்று பற் றுங்காறும் மேன்மேலுக்கப்பின் றுன்கழியுமாறுபோலச் சிவத்தைத் தலைக் கூடும் பொருட்டு ஊர்த்துவ முகமாய் மேனோக்கிச் செல்கின்ற ஆன்மாவுக்கு தலியாய் நிற்கும் மனம் அஃது அதனைச் சென்றனையுங்காறுங் கீழ்நின்றாக்கிப் பின்றான் தொழிலுந்து கிடக்கு மென்றுணர்க.

இனி 'ஆன்மாவாலற்தல்' என்பது ஆன்மாவைப்போற் பரமான்மாவுஞ் சேதணப்பொருளே யாமென்று துணிந்து, அங்ஙனமாயினும் நான் அறிபுஞ் சித்து அஃது அறிவிக்குஞ்சித்து, நான் பண்டே அறியாமையோ டென்னேன் அவன்பண்டே மெய்யறிவோடுள்ளானென்றிவ்வாறற்தல். 'வழிபடற் பால தன் பெயரால் வழிபடற்பாலான்' என்பது திருவருள் வழிநின்று தியானிக்க வென்றது.

இனி எட்டாஞ் சுலோகத்தால் ஞானபாதத்தை யடைதற்குரிய சாதன மான கருமகாண்டத்தினுள்ளும் ஈண்டைக்கு வேண்டுவனவாகிய தபம் தமம் முதலியகருமங்கள் சிலவும் வகுத்துக் கூறினார். இதனாற் கருமங்கள் முத்திப பெரும்பேற்றிற்கு இன்றியமையாச் சாதனங்களா மென்பதாஉமுடன் பட்ட வாறாயிற்று.

இனி ஒன்பதாஞ் சுலோகத்தாற் பயன்கூறி முடித்தார். இங்ஙனம் நான்கு கண்டங்களாக வகுத்துரைக்கப்பட்டுச் சாமவேதத்தைச் சார்ந்து நிற்கும் கேடுபாடுடையதஞ் சித்தாந்த சைவப் பொருளேயற்றி வந்தவாறு நன்கு விளக்கப் பட்டது.

கிருஷ்ண எகர் வேதத்தைச் சேர்ந்த

சுவேதாசுவதரோபநிடத மொழிபெயர்ப்பு.

பிரமவிசாரஞ் செய்வோர் தம்முளே உரையாடுகின்றார். பிரமம் எந்தக்காரணமாயுள்ளது? நாம் எங்கிருந்து படைக்கப்பட்டோம்? யாரால் நாம் உயிர் பிழைத்திருக்கின்றோம்? சங்கரகாலத்தே நாம் யாண்டு இருப்போம்? எவரால் அதிட்டிக்கப்பட்டிச் சுகதுக்கவிதிவழிச் செல்லுகின்றோம்? ஓ பிரம ஞானிகளே!

(க)

காலமோபிரமம்? அல்லது, சுபாவமோ? அல்லது கன்மகாரியமோ? சமீபிக்கரும நிகழ்ச்சியோ? பூதங்களோ? யோனியோ? புருடனோ? இதனைச் சிந்தித்தல்வேண்டும். ஆன்மாத்தனித்து நிற்றலாலே அவற்றினுடைய சேர்க்கையன்று. இன்பத்துன்பங்களுக்குப் பிறிதோர் காரணம் வேண்டப்படுதலால், ஆன்மாப் படைப்புத் தொழிலை யியற்றவல்லதன்று.

(உ)

தியான யோகநெறிநின்றோர், பாபான்மாவின் கணுள்ள இயற்கைக் குணங்களாலே மூடப்படுகின்ற திருவருட் சக்தியே காலமுதலாக நிற்குங் காரணங்களையுஞ் சீவான்மாவையுந் தன்வழிநிறுத்தி நடாத்துகின்ற தென்றறிந்தார்.

(ங)

அவனை, மூன்றடுக்கான் மூடப்பட்டு ஒரே சுற்றமுள்ளதாய் அச்சுற்றிப் பதினறு துண்டுகளுள்ளதாய், அச்சுற்றிற்சென்று முடியும் ஐம்பது கால்களும் இருபது எதிர்கால்களுமுள்ளதாய், ஆறுசுறுள்ள எட்டாணிகள் தறையப்பட்டதாய்ப், பல்வேறு வண்ணமுடைய சுமிறு பூட்டப் பட்டதாயுள்ள ஓர் உருளாகக் கருதுகின்றோம். அது செல்லும் நெறி மூன்றுவகையாயுள்ளது. அஃது இரண்டு சுவடுகள் பட்ட ஒருநாட உருளாக.

(ச)

அவனை, ஐந்து நீரோட்டங்களினின்றுத் தாப்படுகின்ற நீருடைய ஆறுகக்கருதுகின்றோம். அவ்வவந்து நீரோட்டங்களும் ஐந்து உற்பத்தித் தானங்களால் உகநிமாகவுங் கோணலாகவு மிருக்கின்றன. அவற்றின் அலைகள் ஐந்து பிராணவாயுக்களாம். அவற்றின் மூலத்தானமாய்து ஐந்தறிவுகளைத் தருகின்றது. அஃது ஐந்து சுழல்களை யுடையது. அவ்வவந்து சுழல்களும் ஐவகைத்துன்பங்களால் வேகமாகச் சுழற்றப் படுகின்றன. அத்துன்பங்கள் ஐந்தாம் ஐவகைக்கலைசங்காற்புருகப்படுகின்றன. அவை ஐந்து சுற்றுககருடையன.

(ரு)

சுருவிசைவர்களுக்கும் நிலக்களையுமு அவற்றிற்கு அந்தமாயும் அளவின்றி மிகப்பெரிதாய் முள்ள இருதர பிராசக்கிரத்தில் திரிதரும் யாத்திரிக னான ஆன்மாவானவன் தன்னையுந் தன் நிலைவையும் வேறாகப் பிராவிக்கின்றான். அவனும் பற்றப்படுங் காலத்து அது மாணமில்லாமை எய்துகின்றது.

(சு)

இதுவே பரம்பொருளென்று உறுதியுரை மொழியப்பட்டது. இவ்விடத்தில் மூன்று முள்ளன. இவ்வே அழிவில்லாதவனுந் தானே எவற்றையும் நிலைபெறுத்து வோனுமாவன். பிரமஞானிகள் இவ்வே இதனின் வேறுகவுணர் தலாற் பிறப்பினின்றும் விடுபட்டுப் பிரமத்தின்கண் அழுந்தி ஒன்றும் ஆண்டெழுந்த தியானவுறைப்பிற் சலிப்பின்றி நிற்கப்பெறுவர். (ஏ)

பிரிப்பின்றி நிற்குங்கால் விளங்கியும் விளங்காமலும் அழிந்தும் அழி மாமலுமிருக்கும் இவ்வுலகத்தை ஈசன்ருங்குகின்றான். அஃசனான ஆன்மாவானவன் போக்தாவாய் அதுபவிக்கின்ற முறைமையினாலே தளைக்கப்படுகின்றான். முதல்வனையறிபு மறிவாலே அது சருவபாசங்களினின்றும் விடுபடுகின்றது. (அ)

அவற்றுள் ஒன்று ஞானவுருவாயுள்ளது, மற்றையது அஞ்ஞானவுருவாயுள்ளது; ஈசன் அஃசன் இருவரும் பிறவாதவர். அங்கனமாயினும் ஒன்று எல்லாம் வல்லது மற்றையது அவ்வாறுகாதது. உலகவியற்கை நுகர்வோனும் நுகரப்படுவனவற்றோடுங்கூடிப் பிறப்பின்றியுள்ளது. ஆன்மாக்கள் அனந்தம், விசுவ சொரூப முடைமையினான் முதன்மையில்லாதன. இங்ஙனம் பிரமந்திரிவிதமாயுள்ள தன்மையுணரவல்லான் பாபங்களினின்றும் விடுபடுகின்றான். (க)

பிரதானம் அழிதலுறுவது, அான் அழிதலும் மரணமு மில்லாதவன். அழிதலுறுகின்ற இயற்கையினையும் ஆன்மாவினையும் ஒரே தேவனான ஈசனே ஆளுகின்றான். அவனையே தியானித்தலானும் அவனோடு யோஜித்து ஒருமையுறுதலானுந் திரும்பத் திரும்பத்தன்னையுண்மையுருவாக நினைதலானும் விசுவத்தின்கண்ணாகவரும் மாயங்கள் அகலுகின்றன. (ஊ)

தேவனையறிதலாலே சருவபாசங்களும் அழிதலுறுகின்றன. பிறப்பு மிறப்பும் எல்லாவிதத் துன்பங்களுங் குறைய ஒழிகின்றன. அவனை உலகுருவாகத்தியானித்தலால் ஒருவனுக்குத் தேகத்தைப் பிரிகின்ற காலத்து மூன்றாவதான விராட்டிருடனுடைய விசுவ ஐசுவரிய சக்தியானது பெறப்படுகின்றது. கேவலமாகத் தியானித்தலாலே ஒருவன்ருன் வேண்டுவன வெல்லாம் எய்துகின்றான். (கக)

உலகினை யிறந்து நின்ற அப்பிரம சொரூபத்தை நித்தியமென்றும் ஒருவன் ஆன்மாவினுள்ளேயே யிருப்பதென்றும் நினைதல் வேண்டும். இவ்விற் பிறிதாக உணரப்படுவதொன்று மில்லை. நுகர்வோனையும் நுகரப்படு பொருளையும் நுகர்விப்போனையும் அறிந்து, இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட இம்மூன்றெல்லாம் பிரமமென் நுணர்வோன் முத்தியடைகின்றான். (கஉ)

விறகினுண் மறைந்து நின்றவழித் தீயின்றன்மையும் அத்தீயின் சூக்கும் அனற் கொழுந்தின் அழிவுங் கணப்படாத வாறுபோலவும், தேய்த்

துக் கடைத்தவழி அதன்கண்ணே அதுதிரும்பத் திரும்பக் கட்டிலனாய் விந்
ந்குமாறு போலவும், இங்ஙனம் இரண்டுங்காணப்படுதலும் படாமையும்
போலவும், ஆன்மாவானது பிரணவத்தாற் சரீரத்தினுள்ளே காணப்படும்.

ஒருவன் தன் சரீரத்தைக் கீழரணியாகவும் பிரணவத்தை மேலரணியா
கவுங் கொண்டு தியான முதிர்ச்சிப் பெரும்பழக்கத்தால் தேய்த்துக்கடையவே
மறைந்து நிற்கும் ஈசுரன் அனற் பிழம்பு வெளிப்பட்டுத் தோன்றினுற்போல
விளங்கித் தோன்றக்காண்பன். (கச)

எள்ளின்கட் பிழிந்தெடுத்த எண்ணையும் மோரின்கட் டிரட்டிய
வெண்ணையும் நிலனகழ்ந்து வருவித்த ஆற்றினுற்றும் ஞெகிழி கடைந்து
பொத்தியதீயும்போல் அந்தப்பரப்பிரமப் பொருளானது சத்தியக்கண்ணு
ணுந்தவகிசேடத்தானுந் தன்னைக்காணவல்லோன் மாட்டு விளங்கித் தோன்றா
நிற்கும். (கரு)

பாலிற் பாரந்த வெண்ணைய் போலவும் ஆன்மவநிவுக் தபோமூலமும்
போலவும் யாண்டும் விரிந்து வியாபிக்கும் ஆன்மாயாது அது பிரமம், அதன்
மேல் எல்லாவற்றின் அந்தமுஞ்சார்ந்து நிற்கின்றது, அதன்மேல் எல்லாவற்
றின் அந்தமுஞ்சார்ந்து நிற்கின்றது. (கசு)

முதலத்தியாயம் முடிந்தது.

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

உண்மைப்பொருளைப்பெறும் பொருட்டாகப் பிரதமத்தில் மனத்தையு
ம் ஐம்புலவுணர்வையும் ஒருக்கிக்கொண்டு சாவித்திரி அனற்சோதியைக்
கண்டிருத்தலால் அதனை இந்நிலவுலகத்தினுங் கொண்டுவருக. (க)

தைவிகமுள்ள சாவித்திரியின் திருவருளால் ஒடுங்கிய வுள்ளத்துடன்
எம்முடைய ஆற்றலுக்கு இசைந்தவாறு வானுலகு பெறக்கடவேமாக. (உ)

வானுலகு பெறுதற்கு ஏதுவான ஐம்பொறிகளையும் உள்ளத்தோடும்
உணர்வோடும் இயைவித்து, அவை அளவில்லாத தெய்வத் துளங்கொளினிரி
க்குமாறு சாவித்திரி செய்க. (ங)

தம்முள்ளத்தையும் ஐம்பொறியுணர்வையும் ஒருவழி நிறுத்திய விபரி
ரரால் யாககருமங்களை ஒழுங்கு செய்தவனும், அறிவுள்ள எல்லா உயிர் வருந்
தங்களையும் அறிபவனும், வரையறையின்றி யாண்டும் வியாபித்த ஞானரீகளு
மான சாவித்திரிக்குப் பெரும்புகழ் உரியதாக. (ச)

உமதுபண்டைப் பிரமத்தைப் பயபத்தியோடு வணங்குகின்றேன்; நல் வழிச் செல்லும் நல்லோர் போல என் சுலோகங்கள் புகழப்படும்; தேவவுலகங்களில் வசிக்கின்ற அமிர்த புத்திரர் எல்லாருங் கேட்பாராக. (௫)

தீமூட்டப்பட்டிருப்பதும் வாயுவொலிப்பதும் சோம இரசந்தங்கியிருப்பதுமான வேளிக் களத்திலே உள்ளஞ் சென்று ஒருங்குகின்றது. சாவித்திரியினால் படைப்புக்கடவுளான பிரமத்தை அறிந்து எத்துமின்கள்; அவனிடத்தே மனம் ஒருங்கப்புகுந்து மின்கள்; தும்முன்னைக் கருமங்கள் உங்களைத் தடைசெய்யமாட்டா. (சு)

சரீரத்தின் மற்றையறுப்புக்களுக்கு இசைய மேலுறுப்புக்களை நேரொக்கப் பிடித்து, இதயத்தினுள் உள்ளத்தினோ டைம்பொறி யுணர்வையும் அடக்கி அறிவுடையோர் பிரமப் புணைபற்றிக்கொண்டு உக்கிரமான புனற் பெருக் கெல்லாங் கடந்து செல்வாராக. (எ)

பிராணனைக் கீழ்ப்படுத்தி அவாக்களை யறுத்து நாசிகளின் வழியே மெல்லென உயிர்த்துத்தேர்ப்பாகன் துட்டக்குதிரைகளிழுக்கும் இரத்தத்தினையே நோக்குமாறுபோல அறிவுடையோர் தமமனத்தினையே நோக்கிக்கொண்டு இருக்கற்பலார். (அ)

ஈழாங்கங்கள், தீ, வாலுகம் முதலியனவின் நிச் சமனொத்ததாய், ஒலிகளானும் நீர் சிதலானும் மனத்திற்கு இன்பம் பயப்பதாய்க் காட்சிக்கு வெறுப்பாவதின்றி யுள்ள நிலத்திற் காற்றினியக்கமில்லாதான ஓர் முறைஞ் சிற்புகுந்து ஒருவன் நன்மனத்தை ஒருக்கக்கடவன். (க)

பிரமம் அபிவிபத்தியுறுதற் கேதுவாகிய யோகத்திற்குமுன் இவ்வுருவங்கள் வேண்டாபடுகின்றன; உறைபளி, புகை, தீக்காற்று, காற்று, தீ, மின்மினிப்பூச்சி, மின்னல், பளிங்கு, திங்கள் முதலான வடிவங்களை அப்பிரமம் மேற்கொள்ளுகின்றது. (உ)

நிலம், நீர், ஒளி, வளி, ஆகாயங்களின் தொகுதியாகலின் யோகத்திற்கு கடையாளங்களான ஐவகைக் குணங்களும் புலனுய்த் தோன்றுங்கால், ஆண்டு நோயு முதுமையுந் துன்பமும் யோகாக்கியமாய் விளங்கும் அவன் சரீரத்திற்கு வருதலில்லை. (கக)

சரீரம் இலேசாகவும் ஆரோக்கியமாகவும், மனம் அவாவில்லாம லும் வண்ணம் பிரகாசமாகவும் சூரணிகாக்கவும் மனம் ஈழிகாக்கவும் மூத்திர புரீங்கள் குறைவாகவும் விளையுங்காலத்து யோகமாக்கத்தின் முதற்பாதம் சித்தித்ததென்றுரைக்கின்றார்கள். (கஉ)

மண்மூடப்பட்டதோர் துண்டைத் துடைத்துத் தூய்நாக்கியவழி ஒளி விரிந்து விளங்கியவாறுபோல, மாசுபொதிந்த உயிர் தன் உண்மைத் தன்மை இனிதறித்தவழி ஒன்றாய் உண்மைப் பெரும்பேற்றெய்தித் துன்பங்கலரி ளின்று விடுபடுகின்றது. (௧௩)

இவ்வியோக சமாதியின் கண்ணே அமுர்தப்பெறுகின்ற விடத்துத், தன்கட் சோதியாய் விளங்கப்பெறுத் தன் ஆன்மவுண்மைத் தன்மையோ டொட்டித்தத்துவாதீத நித்தியமான பிறப்பில் பிரமத்தின் உண்மைத் தன்மை கண்டு எல்லாப் பாசங்கலரினின்று விடுபடுகின்றான். (௧௪)

எல்லாத்திசைகளின் முன்னும் இடைவெளியின் முன்னும் பிறந்தி ருக்கின்ற அவனே கடவுள், அவன் உண்மையாகவே கருபபையினுள்ளிருக் கின்றான், அவன் பிறந்திருக்கின்றான், அவன் பிறப்பான்; எல்லாவடிவத்த டனும் எல்லாப் பிராணிகளினும் அவன் அமர்ந்திருக்கின்றான். (௧௫)

இரண்டா மத்தியாயம் முடிந்தது.

முன்றும் அத்தியாயம்.

ஜாலவானுய்த் தானொருவனையாய் விளங்கும் அவன் தன் ஆட்சி முதன்மையால் ஆளுகின்றான், தன் ஆட்சி முதன்மையாற் சருவவுலகங்களை யும் படைத்துத் திதித்தும் என்றும் ஒன்றாயிருக்கின்ற தானே யானுகின்றான். அவனை யறிவோர் மாணத்தைக் கடக்கின்றார்கள். (௧)

தன் ஆட்சி முதன்மையால் இவ்வுலகங்களை ஆள்கின்றவனும், ஒவ் வொருவருள்ளும் உறைகின்றவனும், இவ் வெல்லாவுலகங்களையுந் தொற்று வித்து நிறுத்தி யிறுதிக் காலத்தில் வெகுள்கின்றவனுமான உருத்திரன் ஒரு வனையுான்; இரண்டாமவன் உளனென்றியாரும் ஒருப்படுகின்றிலர். (௨)

எல்லாவிழிகளும் அவனே, எல்லாமுகங்களும், எல்லாத்தோள்களும், எல்லாப்பாதங்களும்வனே. அவ்வொருவனான முழுமுதற் கடவுள் விண்ணை யும் மண்ணையும் படைக்குங் காலத்து மலிதனைத் தோளின் கண்ணும் பிற வையைச் சிறையின் கண்ணுந் தலைக் கூடுகின்றான். (௩)

விசுவாதிசனும் மகாவிருடியுந் தேவரைப்படைப்பித்து அவர்க்குப் பெருமை தந்திட்டவனும் முன்னே இரணியகருப்பனைத் தோற்றுவித்தவ னுமான உருத்திரக் கடவுள் நமக்கு நல்லறிவு கொளுத்தி உரப்படுத்துவானாக. ¹⁰

ஓ உருத்திரனே! மங்களவடிவினதாய்ப் பயங்கர மில்லதாயும் பரிசுத் தந் தருவதாயுள்ள உந்திருக்கோலத்தோயி, எல்லாக்கருணையு நிரம்பிய அக்

கோலத்தோடு மலையிலிருந்தவாறே நலந்தருவோனே! எம்மைக் கடைக்கணித்திடுக. (௫)

மலையிலிருந்தவாறே நலந்தருவோனே! சிவர்கண்மேல் விட்டெறிய நின் கரத்திற் பற்றியிருக்குக்கணையை நீ மங்கலமுடையதாக்குக. காவலோய்! மனிதனுக்கும் உலகிற்கும் தீங்கு செய்யற்க. (௬)

உலகத்தினும் பெரிதாய் பரம்பொருளாய் அகண்டமாய் எல்லா வுயிர்களின் சரீரங்கட்கேற்ப அவைகளினுள்ளொளிர் திருப்பதாய்ச் சருவவுலகங்களினும் வியாபகமாய் முதல்வனுள்ள பிரமத்தை அறிகின்றவர் மரணத்தைக்கட்கின்றார்கள். (௭)

இருளுக்குப்பின் விளங்கும் ஞாயிறுபோன்ற அந்த முழுமுதலகண்ட சித்துப்பொருளை நானறிகின்றேன். அவ்வாறு அவனை யறிதலால் ஒருவன் மரணத்தைச் செயிக்கின்றான்; முத்திப்பெரும்பெறையதுதற்கு வேறுவழியில்லை. (௮)

எவனைக்காட்டிலும் பெரியதில்லையோ எவனைக்காட்டினுஞ் சிறியதில்லையோ எவனிலும் பழையதில்லையோ எவன்தானொருவனேயாய் முத்தியுலகில் அசைவற்ற மரமபோல் நிற்கின்றானோ அவனால் அம்முழுமுதற்சித்துப் பொருளால் இவையெல்லாம் வியாபிக்கப்படுகின்றன. (௯)

அவனை அதன்காரணத்திற்கு வேறுகவும் உருவமுந் துன்பமுமில்லாதாகவும் உணருகின்றவர்கள் மரணத்தைக்கட்கின்றார்கள்; ஏனையோர்க்குத் திரும்பத்துக்கமே வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. (௧௦)

சருவ ஆனனங்களுஞ் சருவ சிரங்களுஞ் சருவ கிரீவங்களும் அவனேயாம்; சருவபூதங்களின் இதய குகையிலே அவன் வசிக்கின்றான், யாண்டும் வியாபிக்கின்றான் பகவானு யிருக்கின்றானுதலாற் சிவன் சருவீஞ்ஞனும்.

அவன் மகான், பிரபு, முழுமுதல்வன், எல்லாவற்றிற்கும் பிரேரகன், நின்மலானர்த்தத்திற்குத் தலைவன், சோதியன், நித்தியனும். (௧௧)

ஒவ்வொரு மனிதனுடைய இதயத்தின்கண் வசிக்கின்றவனும் அறிவை நெறிப்படுத்துகின்றவனும், இதயத்தானும் மனத்தானும் பொதிந்து வைக்கப்பட்டவனும் முழுமுதற்சித்துமான அந்தரான்மா அங்குட்ட மாத்திரையாக விருக்கும் புருடனேயாம். (௧௨)

உலகமியாங்கனும் வியாபித்து நிற்கும் முழுமுதல்வன் ஆயிரஞ் சிரங்களும் ஆயிரங்கண்களும் ஆயிரம் பாதங்களு முடையனாய் இதயத்தின் உந்திக்குப் பத்தங்குலத்தின்மேல் வசிக்கின்றான். (௧௩)

இருக்கின்ற எல்லாவற்றிற்கும், இருந்த அவ்வெல்லாவற்றிற்கும், இருப்பவற்றிற்கும், உணவால் வளருகின்றவற்றிற்கும், மரணமில்லா நித்தியப்பொருளுக்கும் அம்முழுமுதல்வன் இறைவனும். (௧௪)

ஐயா!

இக்கடிதத்திற்குத் தங்களும்பத்திரிகையின் ஓர்முலையி லிடந்தந்துப கரிக்கவேண்டுகின்றேன்.

சித்தார்த்ததீபிகை ஐந்தாம்புத்தகம் பிப்ரவரி மார்ச்சுமாதத்திய 9-10-சஞ்சிகையில் ஓர்கடத்தர் கடவுள்கருப்பவழிப் பிறந்திறத்தலுக்கும் சிலாலிங்க முதலியவிடங்களில் தோன்றிமறைதலுக்கும் பேதமில்லையென்றும், கருப்ப வழிப்பிறந்திறத்தலினால் கடவுட்டன்மைக் கீழ்க்காதென்றும் மற்றுஞ் சில மாறுபடுங் கருத்துகளையும் வெளியிட்டுள்ளார். அதைக்கண்ணுற்ற எமக்குண்டாய மயக்கநீங்குகற்பொருட்டுக் கீழ்வரும் வினாக்கள் நிகழ்த்தப்பட்டன. வேதாகம சாஸ்திரபுராண விதிகாசங்களின் உண்மைப்பொருளுணர்ந்த மேலோர் அவ்வினாக்களுக்குப் பிரமாண சுகிதமாய் விடையெழுதி யுபகரிப்பா ரென வெண்டுகின்றேன்.

1. கருப்பாசயத்திற்றங்கிபபத்துமாதம் வளர்ந்துயோலிவழிப்பிறந்திறத்தலுக்கும் சிலாலிங்கம், மாதத்தமயம், கற்றாண், ஆகாயமுதலியவிடங்களிலிருந்து தோன்றி மறைதலுக்கும வித்தியாசமில்லையா? இல்லையெனில் அதற்குச் சுருதிப்பிரமாணமென்ன? உண்டெனில் அதுபாது?

2. இரண்டுந் சமமெனில் சாஸ்திரங்களில் யோலிவாய்ப் பிறத்தலுக்கு மாதத்திரம ஆனொசம் (திட்டு) விதித்துச் சிலாலிங்க முதலியவற்றில் தோன்றதலுக்கு அங்கனம் விதியாதென்ன?

3. பரம்பொருளாயுள்ள கடவுள் கருப்பாசயத்திற் றங்கி யோலிவழிப் பிறந்திறக்கலாமா? பிறந்திறக்கலாமெனில் அப்போது கடவுளுக்கு லீவாத்பாக்களுக்குப் வித்தியாசமென்ன? பிறந்திறக்கலாமென்பதற்குச் சுருதிப்பிரமாணமயது? பிறக்கின்றவர்கள் லீவர்களுள்ளும் பிறப்பிக்கின்றவர் கடவுளென்றும் வருஞ் சாஸ்திரக்கருத்துப் போங்கதியென்ன?

4. கருப்பாசயத்திற் றங்கி வளர்ந்து ஜனனாவஸ்தைப்பட்டுப் பிறந்து இறத்தல்கடவுளிலக்கணமாமா? ஆமெனில் அதற்குச் சுருதிப் பிரமாணம் யாது? கருப்பத்தில் வளர்ந்து பிறக்கு முருவம் மாயாகாரியம். கடவுளெடுக்கும் உருவமும் மாயாகாரியமாமோ?

5. உலகில் தருமத்தை நிலைநிறுத்தல்வேண்டில் பரம்பொருளாயுள்ள வர் கருப்பவழிவரும் மாயாகாரியதேகந் தாங்கி அறிவறியாமைகளின் வயப்பட்டுச் சுகதுக்கங்களில் மொத்துண்டுமுன்றே நிலைநிறுத்தவேண்டுமீது ஆசையு கமோ? வேறுவழிகளிலங்னஞ் செய்யமுடியாதா?

6. ஏகதேசமின்றி எல்லாப்பொருள்களிடத்தும் அருவமாய் வியாபித்துத் தோய்வதற்குக் கடவுளது சர்வவியாபகதர்மத்தோடு, கருப்பத்தி னுருவெய்து ஏகதேசப்பட்டு வசித்தலையுஞ் சம்பப்பித்திக் கூறலாமா? கூறலா மெனில் அதற்குப் பிரமாணம்யாது?

7. திரிமூர்த்தி பேதம் சுருதியாதிகளிற் கேட்கப்படவில்லையா? அம் மூர்த்திகளும் ஆன்மாக்களேயென்பதும் அவர்கள் சிவாராதனமகிமையால் சிவாறுக்கிரகம்பெற்று அந்த அதியுன்னதபதவினைபடைந்து லோகவந்திதர் களாகி லோகாறுக்கிரகத்தின் பொருட்டுச் சிருஷ்டியாதி முத்தொழில் நடத்து வர்க்கெனப்பதும் வேதபடிதமல்லவா? இம்மூர்த்திகள் லயோற்பத்தி காலங் களில் முறையே ஒருவரிலொருவர் ஒயிங்கியும் ஒயிங்கினமுறையே யுதித்தும் வருவரென்பதும் இந்த நியாயத்தால் அவர் தம்மிற்றாரதம்மிய முடையாரென் பதும் வேதாகம புராணாதிகளிற் பெறப்படவில்லையா? திரிமூர்த்திகளுக்கு மேலாகத்துரியமூர்த்தியொருவர் உபநிடதங்களிற் கேட்கப்படவில்லையா? அவ ருக்கு உமாசகாயத்துவாதியடையாளங்கள் அவ்வுபநிடதங்களிற் படிக்கப்பட வில்லையா? இவரே நான்காவது பொருளும் (சதுர்த்தம்) குணதீதரும், திரி மூர்த்தி சேவியருமாயிருந்து தமது சத்தியால் *திரிமூர்த்திகளை யதிஷ்டித்து முத்தொழில் ஈடாத்தும் பரமகாரணராகிய த்யேயப்பொருளாவரென்று சுருதி யாதிகளில் துதிக்கப்படவில்லையா? இத்தூரியமூர்த்தியே போகமோகூப் பிர தாயகரென்பதும்பொகமளிக்ருமுறையில் தம்மைவழிபடுமாண்மாக்கொண்ணி யாங்கு அவரவர் பக்குவத்துக்கிடாக அவர்களை யீஸ்வரரம்படி யுயர்த்தி உல கந்தொழி நிற்கக்கொய்யும் அதியுன்னத போகங்களை ஆன்மாக்களுக்குவைத் தருளுவரென்பதும் வேதாகமங்களிற்கடும் உண்மைகளன்றோ? இங்ஙனம் பழமையாயுள்ள வேதாகம சாஸ்திர புராணாதிகளிலேயே மூர்த்திபேதம், அவர் கள் தாரதம்மியம், தவத்தாலவர்களுபர்த்து உலகந்தொழிநிற்குந் தன்மை, அவ ரவர் தத்துவநிலைமுதலியவைகள் நிர்ணயித்திருக்குமெனில் இப்பேதங்கள், ஒரு வர்மேலொருவரை யுயர்த்திமகிமூந் தூரணசயால் பிற்காலத்துச் சைவர்களால் கற்பித்துக்கூறல் வழக்கமென்று அக்கடிதர் சைவர்களையிழுத்து நிற்கைகூறி யது அவருக்கு நீதியாமா?

8. பிரமாணவாயிலானன்றி அபிமானங்காரணமா யவரவர் மனம் போனவாறெல்லாம் கூறுங் கருத்துகள் உண்மையுணரும் விருப்பமுடையோ ராம் கொள்ளற்பாலனவாமோ?

தினகரன்.

இது வென்று சுட்டியறியப்படுவதன் ருகலானும், அவன் அன்பர்க்கு அனுக்கிரகிக்கும் பொருட்டுத்தரித்து வரும் அருட்கருணைத் திருக்கோலம் அவன் சருவ வியாபக முழுவதூடும் இயையுடைய தாக்லானும் அஃது அவைபோல வரையறைப்படுங்கண்டப் பொருளன்று; மற்றுவரையறைப்பாது விரிந்த அகண்டப்பொருளேயாம். இவ்வாருகலின், வாக்கு மனோதீதமான அப்பரம்பொருள் அவ்வாக்கு மனத்திற்கு எளிவந்த கோசரித்தலாற் போந்த இழுக்கொன்றமில்லை யென்றுணர்க. அற்றன்று, வாக்கு மனத்திற்குப் புலனும் பொருளெல்லாம் அழியக் காண்டலால் அங்ஙனம் மனத்திற்கு விளங்கித் தோன்றும் அக்கருணைத் திருவுருவம் அழிதல் வேண்டும், அழியவே விளரமின்றி யிருக்கும் ஈசரன் விகார மெய்தினுனென்று கொள்ளப்பட்டு மாறுபாடாமெனின்; - மாறுபாடில்ல, மனத்தினுற் பற்றப்படும் உலகியற் பொருளை மாத்திரமே அங்ஙனம் அழியக்காண்டு மன்றி, அறிபொருளாய் உலகியற் பொருளைக்கடந்து செல்லும் பிரமப்பொருளும் அங்ஙனம் அழிதல் வேண்டுமென்னும் யாப்புறவு அதனற் பெறப்படாமையின் அவ்வாறு கூறுதல் அடாதென் ரெழிக. மேலும், மனத்திற்குப் புலனும் அத்துணையே பற்றி உலகியற் பொருளாயும் உலகினை யிறந்து நின்ற பிரமப்பொருளாயும் ஒன்றென்று கூற ஒருப்படுதல் பெரிதும் ஏதமா மென்று மறுக்க. 'மனவுணர்வின் கட் கோசரிக்கும் ஈசரன் கருணைத்திருக்கோலம் அவன் சருவ வியாபக முழுவதூடும் இயையுடையதா' மென்பதற்குப் பிட்டுவாணிச்சி பொருட்டு ஒட்டவேடங்கொண்டு எழுந்தருளிய பெருமான் ருங்கிய பிரம்படி சராசரப் பிரபஞ்சங்கள் யாண்டும் பட்ட அற்புத சரிதமே கரிபோக்டி யினிது விளக்கு மென்க; இச்சரித மெய்ம்மையில் ஐயுறவுகொள் யாரும் இடம்பெற மாட்டா ரென்பது மேலே சரிதவியல் வாழாமை யுரைத்து நிறுத்திலும்; ஆண்டுக் காண்க. அற்றேல், வாக்குமனோதீதன் என்று அவ்வாறு ஈசரனை ஓகியது தன் என்னை யெனறிற் கூறுதும். பாசவழிப்பட்டுச் சீபோத முனைப்பால் ஈசரனை யாமறிந்து வழிபட மாட்டுவே மென்று தருக்குவார்மனவுணர்வுக்கு ஒருவாற்றினுங்கோசரிப்பதின்றிப் பரந்து பட்ட வியாபக முழுமுதன்மையுடையனாகவின் அவ்வாறு சொல்லப்பட்ட தென்க. அருள்வழிப்பட்டுச் சிவபோதமுனைப்பாற் சிவகரணங்களாய்த் திரிந்த மனத்தின் கண் முதல்வன் விளங்கியவழித் தருக்கறுந்து சலனமின்றி யின்பதுகூர்ந்து கிடக்குஞ் வேன் முதத்தர்க்கு அவன் கருணைத் திருக்கோலங் கோசரமாதல் ஒருதலையாமென்றுணர்க. எனவே, வாக்குமனோதீதமான சிவபரம்பொருள் ஈக்குநெக்குக் குழைந்தருகு மெய்யன்பர் திருவுள்ளத்தின்கட் கோசரிக்குமாறு பற்றிவரக்கடவதோர் இழுக்கில்லை யென்பதூடும், இழுக்கின்றகாலே உருவத்திருமேனியிற் கொண்டு வழிபாடியுற்ற மன்பர்க்கு மனவொருமையுண்டாய் அத்துவிதமுத்திப் பெரும்பேறு சித்திக்கு மென்பதூடும் பெறக்கிடந்தலா முணர்க. இதுகிடக்க.

இனி உலகமியாங்கணும் பரந்துபட்டுக்கிடக்கும் மக்கட் பரப்பில் நாகரிக விருத்தி மிகப்பெற்றுடையோர் முதல் அநாகரிகப் பெருக்கத்தால் விலங்கினத்தோ டொப்பவைத் தெண்ணப்படும் மாக்ளீரக யார்க்கும் இறைவனுள்ள என்னும் உணர்ச்சியும், அவ்வுணர்ச்சியோடு உலகத்தின்கட் காணப்படும் பொருள் வாயிலாக அவனை வழிபடுதல் வேண்டுமென்னும் மனவொருமையும், அவ்விக்கிரக வழிபாட்டி னின்றியமைவாமைக் கூடப்பாடும் இயற்கையிலேயே அமைந்து கிடக்கு முண்மை ஒருமிதிது காட்டி. ஈசரனை உருவத்திருமேனியிற் கொண்டு உபாசித் த முறையேதான் பொருத்தமாமென்று வலியுறுப்பாம்.

நாகரிக் விருத்தியுடைய ராகாதமாக்களெல்லாம் தமக்குத் தம்மைச் சார்ந்தார்க்கும் அச்சம், தூக்கம், சுகம் முதலியன நிகழ்த்தற்கேதுவாகப் புறத்தே தோன்றும் உலகியற் பொருள்களையெல்லாம் கடவுளாகக் கொண்டு வழிபாடு இயற்றிவருகின்றார். ஆகவே, தமக்கு உறுதுயர் நீக்கி நலம்பயப்பதாக அவர் தாங்கருதிய புறப் பொருளையே ஈசரதானத்தில் வைத்து உபாசிக்கக் காண்டலாலே, அவர்தம் கருத்துவகையால் அவையும் ஈசரோபாசனையாய் முடிந்திடுதற்கு ஒரிழுக்கில்லை. நாம் சுதந்திரமல்லோம் நம்மினும் வல்லதான பிறிதோர் பொருளையே சார்ந்து நிற்கும் பரதந்திரமுடையோ மென்னும் உணர்ச்சி நிகழ்ப்பெற்றுச் செய்யும் வழிபாடெல்லாம் எத்துணை யிழிந்தன வாயினும் அவ்வவர் பக்குவ வேறுபாட்டால் அவையும் பொருத்தமுடையனவேயாம். அது பற்றி அவை எள்ளற்பாலனவல்ல. மற்று அவ்வுணர்ச்சியின் அருமைப்பாடும் அது முறை முறையே முதிருமாறும் உலகமியாங்கணும் அஃதொன்று தானே வேறு வேறாய் நிகழுமாறும் பிறவும் நன்றாய்ந்துகோடல் சமயப்பொருட் பொதுமை யுணரும் வேட்கை யுடையரான தத்தவஞானிகளுக்கு இன்றியமையாத கடமை யாம். இங்ஙனம் அநாகரிக மிகவுடையரான சிலமக்களின் சமயநிலையும் பிறவும் ஒருசிறிது காட்டிப் பின் அவர் செய்யும் விக்கிரகாராதனையை எடுத்து விதந்து தருக்கிப்பாம்.

ஆஸ்திரேலியாக்கண்டத்தி் விருக்குமாக்கள் உலகநிருட்டி, உலகவியற்கை, சமய வியப்பு முதலியவற்றை உணரு முணர்ச்சியில் ஏனை யெல்லாரினும் கடைப் பட்டவ ராவர். அவர்க்குச் சிருட்டிசுர்த்தா ஒருவனுடன் என்னும் அறிவு இன்றும். ஆயினுந் தீங்கு செய்யும் பேய்களுள்வென்றும் அவை இரவிலே காணப்படுமென்றும் உரையா நிற்பர். அவற்றால் நோய்வந்தவிடத்து மந்திரவாதிகளை அழைத்து அவரார் சடங்குகள் பலவியற்றி அதனைக் கழிப்பிக்கின்றார். அம்மந்திரவாதிகள் தெய்விகத்தன்மைகைவந்தோ ரெனவும், அது தம்முன்னோர் வழிபருகின்றதெனவும், அவர்தாமே ஆகாயத்தின் கண் இயங்கல் கூடுமெனவும், காற்று மறை இடி மின்னன் முதலாயின வெல்லார் தம் ஆணை வழி நிற்பனவா மென்றும் கூறாநிற்பர். இவ்வாஸ்திரேலிய நாட்டார் களவில் நிகழ்வன வெல்லாம் உண்மை யாமென்றும், தாமுதங்கும் காலத்தே தஞ் சேவன் புறம்புபோய் மற் றைச் சேவர்களைக் காணுமென்றும், சில உலகியற் பொருள்கள் தாமே உற்பத்தியாய் அவ் வாறான அச்சில ஏனையவற்றை உண்டுபண்ணுகின்றன வென்றும், மேகங்களிடையே வசிக்கின்ற தந்தை ஒருவன் அவன் மூன்று குமாரர்களுடையான் அவன் எல்லாவற்றை யும் படைக்கின்றனென்றும், ஒருபெரும்பாம்பு எல்லாவற்றிற்கும் காரணமா மென்றும், சூரியன் சந்திரன் நட்சத்திரங்களெல்லாம் ஒருகாலத்து இப்பூமியில் வசித்த உயிர்ப் பொருள்களே யாமென்றும் உரைக்கின்றார். சமீபத்தில் நிகழும் மரணங்களெல்லாம் தமக்குப்பகைவராயினர் செய்யுந் சூனியத்தால் வருகின்றன வென்று கொண்டு அங்ங னஞ் செய்தோரைத் தெரிந்து கொல்கின்றார்; அவர் அவரைத் தெரியுமாறு இறந்தவன் புதைகுழியைச் சுற்றிய நிலத்தை ஈட்டமாய்ச் சமன்செய்து வழுவழுப்பாக்கி வைத்துப் போவர். மற்றைநாளாவது காணும்போது யாதேனும் ஒருபிரானியின் அடிச்சுவடு ஆண் டக் காணப்படுமாயின், அச்சுவடுகிடந்த திசை நோக்கி யிறந்தவனுக்கு உரிமைச்சுற்றத் தான் ஒருவன் சென்று அங்குள்ளாரோடு உறவாடி, அவர்க்குத்தான் கொடுக்கும் உணவை அவர் உண்ணுகின்றகாலையில் எவன் இருமுகின்றோனாவனே கொன்றவ னெனத் தெரி ந் ஆ அவனைப் பழிக்குப்பழிவாங்கித் திரும்புவான். அவர்கள் ஒருவன் இறந்த பின் வெண்ணிறமடைகின்றான் என்கின்றார்கள். அவர்களில் ஒருசிலர் பிணத்தை நிலத்திற் புதைக்கின்றார், ஒருசிலர் மாத்தின்மேலதனை வைக்கின்றார்; ஒருசிலர் எரித்து விடுகின்

றார். அவர்கள் துக்கங்கொண்டோடு மிடத்து வெண்ணிறமுள்ள க:ரிமண்ணை உடம்பெற்கும் பூசிக்கொள்ளுகின்றார். இறந்தவர் தகுதிக்கேற்ப்பாட்டுக்கள் பாடுகின்றார். இறந்தவர் ஆன்மா உயிரோடிருப்பவர் தேகத்திற் புருதுகின்ற தெனவும், அது வாறுலகிற் சென்று மண்ணுலகைக்காணு மெனவும் பிறவு முரைப்பர்.

இனித் தாஸ்மாநியா நாட்டிலுள்ளோர் மறுமை ஒன்றுண்டென்றும், தாமிம்மையிற் பெறவினைந்தவெல்லாம் அம்மறுமையிற் பெற்றுக் கழிபேரின்பதுகர்த்தகா மென்றுங் கூறுவர். அவருட் சிலர் தாமிறந்தபின் நட்சத்திர மண்டலஞ் செல்வதாமெனவும், சிலர் தம்பூர்வீகர் இருக்கும் தீவொன்றிற் செல்வதாமெனவும், ஆண்டு வெண்ணிற முடைய ராய் மாறுதல் சித்திக்கு மெனவும் கூறுவர். அவர்கள், குகையினுங் காட்டினுந் தீங்கு செய்யும் பேய்கள் உளவென நம்புதலுடையர். அவர்கள் இரவில் இயங்கார். இறந்தவர் புதைகுழியைச் சுற்றிச் சமாதி எழுப்புார். அல்லது, இறந்தவர் தம் உறக்கத்திற் போரியற்ற ஓர் வல்லையம் வைப்பர். இறந்தவர் மனைவியார் தலைபைச் சிரைத்துக் கரிமண் அப்பிக் கொழுப்பையும் கரியையும் குழைத்து முகத்திற் பூசிக் கூர்ங்கற்களால் உடம்பைக் கிழித்துக் கொண்டு அழுபார்; புதை குழியிற் பூவும் பெண்களின் சிரைத்தமயிரும் எறிகின்றார்கள். இறந்தவர் எலும்புகள் சிவந்ததை மூட்டையாக்கக்கட்டிச் சுழத்தில் தொங்க விட்டுக் கொள்வார்கள். தஞ்சினேகரினிறந்தவுயிர் தம்மை வருத்தவும் வாழ்த்தவும் வருமென நம்புதலுடையர்.

இனிப் புதுக்கால டோனியா தேசத்திலிருக்கும் மக்கள் முன்னையோரினுஞ் சிறிது சமயவுணர்ச்சி மிகப்பெற்றதையராவர். அந்நகர் இரத்தொழிந்ததம் முன்னேரை ஒரு விதமான தெய்வமெனக் கொண்டு பராவுகின்றார்கள். அவர்களில் தலைவனாயிருப்போன், இறந்தோரைத் தெய்வமாக வழித்தங் காலங்கனிற் குருத்தாவம் மேற்கொண்டு “அன்புள்ள தந்தையே! உனக்காக ிங்கே சிறிதுணவு வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது; அதனை உண்டு அதன் பொருட்டாக எம்மிது அன்புகூர்ந்திடுமே” என்று பிரார்த்திக்கின்றான். இச்சடங்கு செய்து கழிந்ததும் விருந்தியற்றலுங் கூத்தாடுதலு முண்டு. சேவன் தேகத்தை விட்டுப்பிரிந்ததும் அது தீவின் நெற்குமுனைசென்று கடலிற் றூறித்து நீர்திச் சேவர்கள் கூடியிருக்கும் உமநீமஸ் என்னு மிடத்திற்குச் செல்லுகின்ற தென்றும், ஆண்டுச் செல்லலும் அங்கு நல்லவர்கட்கென்றுந் தீயவர்கட் கென்றும் இரண்டாகப் பருக்கப்பட்ட இடங்கரி லொன்றிற் செல்கின்ற தென்றுங் கூறுகின்றார். முத்தியுலகென்பது அபரி மிதமான செழுஞ்சுவை யுணவு நொருக்கப்பட்டிருக்கு மிடமா மென்றுங் கூறுகின்றார். ஐந்து மாதத்திற்கு ஒருநாள் இரவில் இறந்தோர்க்குத் திவசஞ் செய்கின்றார்கள். அப்போது குவியல் குவியலாக உணவு சேகரிக்கின்றார்கள். கிழவருங் கிழவியரும் மலைக்குகைகளில் ஒளிந்து கொண்டு, புறத்தேதிவசஞ் செய்து ஆரவாரிக்கும் இளைஞருக்கு இறந்தோர் ஆவிகள் போலத்தம்மைக்காட்டி அவர்க்கு நம்பகம் வருலிக்கின்றார். நகரனை உபாசிக்குங் காலையில் பகைவரெறியும் வல்லையங்களித் தாம் இனிதுகாணும்பொருட்டுக் கண்ணுக்கு ஓர் கடவுளையும், பகைவர் வருஞ் சந்தத்தைத் தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டுக் காதுக்கு ஓர் கடவுளையும் வழித்துகின்றார். புதுக்கால்டோனியா தேசத்திலுள்ள நன்னு எனும் ஊரில் வீக்கிரங்கனில்லை யாயினும், சனங்கள் ஆலமரத்தோப்புகளைப் பரிசுத்தமுடைய இடமாக நினைந்து ஆண்டுத்தாய்மையுள்ள கற்களை நிறுத்தி வணங்குகின்றார்கள். மாலிகோலா புது ஈபீரீடில் என்னு மூர்களில் ஒவ்வொருசிறுகிராமத்தினும் பரிசுத்தமான வீடுகளில் வண்ணத்தீட்டி ஆடவரைப்போல் உடையிட்ட பதுமைகள் மூன்று

களிக்கு நிறுத்தி வழிபாடு செய்கின்றார். எல்லாத் தெய்வங்களுந் தீதுசெய்யுந் தன்மை யுடையன வென்கின்றார். மந்திரமுஞ் சூனியமும் எல்லாராலும் நம்பப்படுகின்றன. அவர்களில் தலைவோன் இறந்து பட்டால் அவன் புதைகுழியின்மேல் கிணை, வல்லியம், மண் வெட்டி முதலியவற்றைச் செங்குத்தாய் நிறுத்தி அலங்கரித்து வைக்கின்றார். பிணத்தின் கைவிரல் கால்விரல்களை ரூபகார்த்தமாக நறுக்கிக் கொண்டு போய்ப் போற்றிவைப்பார். புதைகுழியிற் பாய்விரித்து அதிற் பிணத்தைக் கிடத்தித் தலைதவிர மற்றை யறுப்புக் களைப் புதைத்து விடுகின்றார்; பத்துநாட்குறிய இறந்தோன் சினேகிதர் சிலர் போந்து தலையைத் திருகிக்கொண்டு போய்ப் போற்றிவைக்கின்றார்; சிலர் பற்களைப் பிடுங்கிக் கொண்டுபோய் அவ்வாறு செய்கின்றார்; மண்டை ஒட்டையும் அங்கனஞ் செய்தலுண்டு.

இனிச் சாலமன் தீவுகளிலுள்ளோர் இறந்தோர் ஆன்மாக்களையே பெரிதெடுத்துப் போற்றி வழிபடுகின்றார். முக்கியமாய் மூதாதைக்கு முன்சென்றோரை அங்கனம் வழிபடுதல்விலை. கொதுமலர் இறந்துபட்டால் அவர் அருகேயுள்ள ஓர் தீவில் ஓர் குறிப்புமின்றி அலைந்துகொண்டிருப்பரெனவும், சிறந்தோர் இறந்துபட்டால் அவர் தம் நண்பர்க்கத்தே யிருந்துகொண்டு அவர் வேண்டியபோதெல்லா நன்மை செய்வரெனவுங் கூறுகிறார். தந்தை மகற்குரைப்ப வருகின்ற உபாசனைப்பண்களை முணுமுணுவென்று சொல்வர். மந்திர சூனியங்களை நம்புகின்றார். சுராமீன் அவரார் பெரிதுங் கௌரவிக்கப்படுகின்றது. மரங் குடைந்து செய்த வீடுகளைப் பரிசுத்தமுடைய இடமாக வெண்ணி அங்கு மரங்களில் ஈர்ந்து செய்த பேய்வடிவங்களைத் தாயித்து வழிபடுகின்றார்.

இனிப்புதுச் சீலண்டே தேசத்தில் மாரிஸ் என்னு மூரிலுள்ளோர் ஓர் கூடையில் வேர்களைவிட்டு உயரத்துக்கி அஃது ஈசரவுணவாமென்றும், அது நல்லதானிய விளைவைக் கொடுக்கு மென்றும் கூறுகின்றார். அவர்களில், தலைமக்கள் தைவிகமுடைமையால் தேவர்கள் கருத்தைத் தமக்கு வெளியிடுவரெனச் சொல்வர். ஐரோப்பிய பாதிரியா ரொருவர் இத்தீவுக்குச் சென்று அங்கு அவர்களிற் தலைவனான குருவைக்கண்டு பேசுகையில், அவன் “என்னை மனிதனென்று நினைக்க, நானிம்மண்ணுலகிற் பிறந்தேனல்வேன், நான் வானுலகினின்று வருகின்றேன், என்முன்னோ ரெல்லாரும் ஆண்டெள்ளார், அவர்கள் தேவர், நான்திரும்பவும் அவர்களிடத்துச் செல்வேன்” என்றுரைத்தனனும். மாய் என்பவர் அவர்களிற் பூர்வீகப் பெரியோராம்; அப்பெரியவர் தாயிருக்குந் தீவைக்கடலி விருந்து துண்டுவா னிழுத்து விட்டனாராம். தெய்வத்தன்மை யடைந்ததம் முன்னோர் ஆன்மாக்கள் பல்லிசிலித்தி பறவைகளாக இங்குவருகின்றனவென நம்புகின்றார். மேலும், ரங்கியும் பப்பாவும அல்லது வானும் மண்ணும் ஆறுபுதல்வரையுந் தந்தையரையும் தந்தனர்; அவை 8 மக்களும் யுத்தமும், பயிரின்றிப் பெறும் உணவும் மீனும் ஊர்வனவும், காற்றும் புயலும், பயிரிடப்படும் உணவும், காடும் பறவையுமாம்; இத்தெய்வங்கள் செய்த சதியா லோசனையால் வானும் நிலனும் பிரிந்து போயினவென்று புராணகதையுஞ் சொல்லுகின்றார்கள். தீயகருமங்கள் செய்வோர் இவ்வுலகத்தே ஒறுக்கப்படுகின்றன ரெனவும், அங்கனம் ஒறுப்போர் தெய்வத்தன்மையுடைய தம்முன்னோ ராமெனவுங் கூறுகின்றார்.

இதிற் தங்காத்தீவு களிலுள்ளோர் முன்னையோரினுந் திருந்திய சமய வுணர்ச்சி யுடையர். அவர், சிறந்த கடவுளருளரென்றும், அக்கடவுளர் அவ்வவர் செய்திறங்கட் கேற்பப் புண்ணிய பாவங்களை வகுக்கின்றன ரென்றும் கூறுகின்றார். அவர்கள் ஆன்மா

வொன்றுண் டென்றும், மக்களெல்லாருந் தேவவுலகத்தி லிருந்து வந்தாரென்றும் கூறுவர். அவர்கள் கடவுளுக்குக் கெல்லார் தனித்தனி ஆலயங்களும், தனித்தனி குரு மரங்களும் உண்டு.

இனிச் சாமோஷ் தீவுகளிலுள்ளோர் எண்ணிறந்த கடவுளரை வழிபடுகின்றார். ஒவ்வொருவரையும் காப்பாற்றுகின்ற தனித்தனி தேவரும், ஒவ்வொருகிராமதேவர்களும் உண்டு. அக்கடவுளர் பெயர்கள் அவர்கள் பாஷையில் 'லிணாந்துசெல்வோன்'; தாய்மை யுடையோன் 'அழிவு' 'ஆகாயக்கடவுள்' என்னும்பொருள் தருகின்றன. அத்தேவர்கள் மிருகங்களாகவும் வானவில்லாதவும் எரி மீன்களாகவும் வருகின்றன ரெனும்புகின்றார். கல்லாற் செய்தமழைக்கடவுளைவணங்குகின்றார், மழைமிருந்துவிட்டால் அக்கற்புது மையை நெருப்பில் வீழ்த்தி வறட்டுவர்கள், மழையில்லாவிடின் அதனையெடுத்து நீரில் நனைப்பார்கள்

இனி எளீவீத் தீவுகளினுள்ளமக்கள் இவ்வுலகத் தேங்காயோடு போலிருப்ப தென வும், அதனத்தாக்கு மேல்திறப்பில் தாம் வசிப்பதாகவும், அதன் அடிப்படையில் தடித்த தண்ணெண்டென்றும், அது பெரியதோர் பேய் என்றும், அஃகிருக்கும் இடத்திற்குச் சிறி துமேலே 'உயிர்' என்னும் மற்றோர் பெரும்பேய் உளதென்றும், அதற்குமேலே 'நெடு னான்' வசிப்போன்' எனுந்தடிப்பேய் பிற்தொன்றுண்டென்றும், இம்மூன்று பேய்க ளுமே உலகைத் தாங்குகின்றனவென்றும், இந்தத் தேங்காய் நடுவில் பெண் பேய் ஒன்றிருக்கின்ற தென்றும், அது படைத்தற் றெழிலை நிகழ்த்துகின்ற தென்றும் உரைக்கின்றார். ஒருநாள் அப்பெண்பேய் தன்வலது விலாவெலும்புகளி லொன்றைப் பிடுங்கி யெடுத்து அதனை மனிதனாகப் பிரதமசிருட்டி செய்ததன். இன்னு மிவன் இட வலப் பக்கங்களிலிருந்து எல்லாவற்றையும் படைத்ததன். இவர்கள் கூறும் புராண கதை களெல்லாம் கிரேக்கர் கூறுவனவற்றோடு ஒத்தொழுதுகின்றன. பறவைகளும் மீன்களும் ஊர்வனவும் பூச்சிகளும் குருமாறும் முதலியன தேவாவதாரங்களாகவும்தேவதாதர்களாக வுங் கருதப்பட்டன. அவர்கடவுளை 'ஐயோ' என்று அழைக்கின்றார். அச்சொற் பொருள் மரத்தின் உள்ளீடு என்பதாம். மரத்தினுள்ளகடுபோல் மனிதனெழையாந்து நிற்கலாற் கடவுளை அவ்வாறு வழங்குகின்றார். நாணற்புல்வேய்ந்த குழலினுட் புருந்தால் மேளத்தி னோடுபோன்ற உருவத்துடன் ரங்கோ எனும் வழுவம் நிற்கும்; அதனையடுத்து மேட் டரோ என்பதன் வழுவமிருக்கும்; அதனையடுத்துப் பதிரெரு பதுமைகளிருக்கும். இவர்கள் நன்றாய்க்கடைத்து திரட்டிய பதுமைகளை வழிபடுத்தி இயற்றிக் கொண்டார்கள். இன்னுமிச்சாதியார் செய்யுந் சவக்கருமங்களும் பிறவும் ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும்; விரிந்த துலகசிறி கண்டு கொள்க; ஆயினும் அவர்கள் மும்மூலங்களில் மனிதரைப் பலி யிட்டு வந்தார்களென்பது மாத்திரம் ஈண்டுக் குறிக்கொள்ள வேண்டும்.

இனிச்சோகைடித் தீவுகளிலுள்ளோர் அனேக தெய்வங்களை உபாசித்து வருகின் றனர். அவைகளிற்சில போர்க்கடவுள் சமாதானக் கடவுளாகவும், ஏனைச் சில மக்கட்குந் தேவர்கட்கும் இடைநின்று தூதுபோவன வாகவும், மற்றுஞ் சில ஆரோக்கியத் தருவன வாகவுங் கொண்டு வழுகுதப்படுகின்றன. பலவேறு வகைப் படநிகழ்த்தும் விளையாட்டு கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வோர் கடவுளுண்டென்று கருதி அவ்விளையாட்டுகள் தொடல் குங்காலும் நிறுத்தாங்காலும் அவற்றைப் பூசிக்கின்றார்க். அதற்கென்றே நியமிக்கப்பட்ட ஓர் தெய்வத்தின் ஆணைவழி நின்ற பூசம்பங்க ளுண்டாகின்றனவென்றுமுண்டாயா நிதர். மீன்களும் பறவைகளும் கூட இவர்களாற் நெய்வங்களுண்டு கொள்ளப்படுகின்றன.

ஆமைமிகப் பரிசுத்தமுடைய தென்மெடுத்து ஆலயத்தினுள் அக்நியில்தனைச் சமைத்து அதனில் ஒருகறு விக்ஶரகத்திற்கு நிவேதிக்கின்றார்கள். தம்மிற் றிலேவோருக்குருமாகும் இமர்தொழியின் அவர் ஆன்மாக்கள் சில வேறுபாட்டுடன் அவர்களால் வழத்தப்படு கின்றன. பிரசித்தியடைந்த ஒவ்வொருவரான் மாவுக்கும் ஒவ்வொருவிக்ஶரகங்கள் நிலத்தின் மேலுயர்த்திக் கட்டப்பட்ட வீடுகளில் அமைக்கப்படுகின்றன. அவர்கள், மறுமையுண்டென் றும், அக்காலத்தா ஓரன்மாவானது மற்றையான்மாக்களாற் செலுத்தப்பட்டு இருநிற் செல்லுகின்றதென்றும், ஆண்டத முறைமுறையேதேவர்களால் உண்ணப்படுகின்ற தென் றும், அங்ஙனம் உண்ணப்ப்பாடொழிந்த சில அத்தேவர்களைப் போற்றெய்வத்தன்மையுடையவாகின்றனவென்றுங் கூறுகின்றார். ஒருமலைக்குப் பக்கத்தே மிகவழிகிதான ஓர் முத்தி யுலகுண்டென்று நினைக்கின்றார். ஆயினும், இவ்வுலகு நல்லோரான் மாத்திரம் பெறப் படுவதெனவாதல், இவ்வுலகத்தின்க ஸியற்றிய கருமங்களின் பயனை மற்றையுலகில் நுகரவேண்டுமெனவாதல் அவர் கொள்வதில்லை. ஒருவிக்ஶரகத் தமக்கொன்று செய்யு மாறு வேண்டித் தாஞ்செய்யும் பூசனைக்கேற்பத் தாம்விரும்பியது பெறப்படாதாயின், அவர் அவ்விக்ஶரகத்தினை வீசியெறிந்து அவிவிடத்தில் தாம் வேண்டிவ தொன்றை நிறுத் துவர். இன்னும் இவர் ஒழுக்கங்கள் விரிப்பிற் பெருகும்.

இனிச் சாண்டிலீச் தீவுகளிலுள்ளோர் ஆண்டுள்ள எரிமலைகளாற்றும் நுகருந்துள் பங்களை நினைந்து அவ்வெரிமலைக்கு அதி தெய்வமொன்றுள தென்றும், அஃதெவற்றி னும் பெரிதான மான்மிய முடைய தென்றும் உரைத்து அதனை உபாசிக்கின்றார். விக்ஶ ரகங்கள், ஆலயங்கள், அரசன், அவன் பெயர், குருமார், அரசன் குரு, இவர்களுடைய சுதந்திரப் பொருள்கள், ஓர் விக்ஶரகத்தின்கட் பத்தியுடையாரான அடியவர் இவரெல் லாம் டபு என்னும் பரிசுத்தமுடைய ரென்று சொல்லுகின்றார். வேள்வியிற் ரேவர்க்கு அவியாகக் கொடுக்கப்பட்ட பன்றி கோழி ஆமை முதலிய வற்றின் இறைச்சியும் தேங் காங்கறும் பெண்மக்களுண்ணப்படா வென்று விலக்கியிருக்கின்றார். வேளின் முதலான சிலபருவங்களும் அவர்களாற் பரிசுத்த முடையன வென்று கொள்ளப்படுதலால், ஐந்து முதல் நாற்பது நாள் அப்பருவங்ழியுந்துணையும் அவர் ஒன்றுஞ் செய்வதில்லை; எல்லா நெருப்பும் விளக்கும் அவிக்கப்படுதல் வேண்டும், படகுகள் நீரிற் செலுத்தப்படா, யாருந் தலைமுருகல் கூடாது, ஆலயத்திற் பூசிப்போ ரொழிய மற்றையோர்வெளிவரக் கூடாது, நாய்குரைக்கக் கூடாது, பன்றி உருமப்படாது, சேவல்கூவுதல் கூடாது. அக்காலத்திற் பன்றி நாய் முதலிய வற்றினுடைய வாய்கள் கட்டப்படுகின்றன. அரசருக்குருமாகும் எதனையுந் தொடுதல் கூடாது, பிறரால் அவர் உணவு உண்டப்படுவர். இந்நியதி பிழைத் துச்செய்வோனுக்கு மரணதண்டனை விதிக்கின்றார்கள்.

இனி இவ்வாஸ்திரேலியாக் கண்டத்திலுள்ள பீஜ்மீஸ் என்னு மற்றோர் சாதியார் மறுமையுண்டென்றும், அது மனிதருக்கே யன்றி மிருகங்கள், புழ்ப்பூண்டுகள், வீடுகள், கருவிகள், படகுகள் முதலிய வெல்லாவற்றிற்கு முளதென்றுங் கூறினர். மனிதருக்கு இருவேறுவிகள் உளவெனவும், அவ்வற்றுள் ஒன்றான அவன் நிழல் ஓடில் என்னு மிடத் திற்குப்போவதெனவும், நீரிற்றோன்றும் பிரதிபலன மற்றோர் உருவம் அவனித்க்கு மிடத்தேவசிப்ப தெனவுமுரைத்தார். அவர்கள் பகைவரை வெல்லதெல்லாம் நரமா மிச பக்ஷணவிரும்புடைய அவர் தெய்வத்திற்கு நரபலியிடுதலான் மாத்திரம் வருமென்று அவரோருமார் வற்புறுத்திக்கூறுதலால் இந்தச்சாதியார்மாட்டு நரபலி விசேடமாய் நிகழ்ந் தது. அவர்களிற் றிலேவராவாத்ம் மனைவியரை வெட்டிப் பலியிட்டனர். அவர்களுக்கு

அச்சத்தை வினப்பனவெல்லாம் தெய்வங்களாக வழிபடப்பட்டன. அவர்களுடைய தெய்வங்களில் ஒன்றுக்கு எட்டுப்புயல்களும் ஒன்றுக்கு எட்டுவிழிகளும், ஒன்றுக்கு எண்பது வயிறுகளும் உண்டு. இவர்திறம் இன்னும் விரிப்பிற் பெருகும்.

இனிப்புதக்கியியலில் டோரிஎன்னுமரிஜன் பாபுவர் என்போர் ஒவ்வொரு வீட்டிலுள்ளிருப்பதாயும், ஒழுங்கின்றிச் செதுக்கப்பட்டதாயும், பதினெட்டடி உயரமுள்ளதாயுமுள்ள காரீவர் என்னும் விக்ரகத்தை ஆராதித்துவருகின்றார். அவ்விக்கிரகத்தினெதிரே சப்பாணிகொட்டியிருந்துத் தலைமேற்கைகுவித்துத் திரும்பத்திரும்ப வணங்கியுந் தங்குறைகளை அச்சமயங்களிற் சொல்லிக்கொண்டும் ஒழுங்காய் அதனை வழிபடுகின்றார்கள். குழந்தைகள் பிறக்கும்போதும், மணஞ்செய்யும்போதும், சாக்காடுநிகழ்ந்த விடத்தும் அவ்விக்கிரகம் வந்திருத்தல்வேண்டுமென நினைக்கின்றார்கள். பீடிஷ்டு என்று சொல்லப்படுவனவாகிய செதுக்குப் பிரதிமைகள் பலவைத்திருக்கின்றார்கள். அவைகள் பெரும்பாலும் ஊர்வனவற்றின் வடிவங்களேயாம்.

இனிப்போரியோ தீவுகளிலுள்ளோர் பிரதானமாகக்கொண்டு வழிபாடியுற்றுங் கடவுள் படவா என்னும்பெயரினதாம். இச்சாதியார் முன்னொருகாலத்து ஜாவான் என்னுஞ் சாதியாரோடு சமபந்தமுடையாயிருந்தாரென்பது இவர் தெய்வங்களின் பெயரானும் வழக்கவொழுக்கங்களானும் இனிது துணியப்படும். இவர்கள் எண்ணில்லாத பிசாசங்களை வழிபடுகின்றனர். அவைநல்லனவென்றுத் தீயனவென்றும் பகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன, அவர்களிடம் அடியுறையிற் பெரும்பாகம் தீயவற்றிற்குச் செல்கின்றனவாம். நோய், துரதிஷ்டம், சாக்காடுமுதலியனவெல்லாம் இவைகளா லுண்டாகின்றனவென்றுஞ் சொல்லுகின்றார். சிலபருவங்களிற் பிசாசங்களோடு இரகசியமாய்ச் சம்பாவிக்கும் பொருட்டுக் காடுகளுக்குச் செல்லுகின்றார். இவர்கள் வழிபடும் போர்த்தெய்வங்கள் கொடுத்தோற்றமும் குரங்குபோற் சிவந்த உரோமமுமுள்ளனவென்று கூறுகிற்பார்.

இனி மலகசி என்போர் ஒவ்வொரு குடும்பத்தினும் வேறுவேறும் விக்ரகங்கள் பலவுடையார். அவைகளிற் பெரும்பாலான மாணுடவடிவமும், சிறுபாலான வடிவமில்லாத முழுமுதற்பிண்டங்களுமாம். பாம்புகள் கடவுளான நியாமகஞ் செய்யப்பட்ட தலைவரென அவற்றை மிகவிநயமாய் வணங்குகின்றார்கள். முதலையையும் அவ்வாதே மடமையாற் பத்திசெய்கின்றார்கள். இறந்தவர்கட்குப் பலிதரும் வேள்வித்திண்ணைகள் மலைகளின்மேற் காணப்படுகின்றன.

இதுவரையில் ஆஸ்திரேலியாக்கண்டத்தார் சமயவரலாறு ஒருவாறு சொல்லப் பட்டது. இனி ஆப்பிரிக்காக் கண்டத்திலுள்ளோர் சமயப்பெற்றிமையும் ஒரு சிறிது காட்டுவாம்.

ஆட்டண்டாட் என்னுஞ்சாதியார் கடவுளொருவ ருண்டென்றும், அதன்பெயர் ஈட்டீபீப் என்பதாமென்றும், அஃதிந்தோர் புதைகுழிதோறும் வசிக்கின்றதென்றும் உணர்கின்றார். அவர்களுள் ஒருவர் புதைகுழியின்பக்கத்தே செல்லும்போது அதன் மேல் தம்பத்திமைதோன்றக் கல், செடிமுதலியவற்றொன்றை எறிந்து தம்மை இரட்சிக்கும்படி பிரார்த்திக்கின்றார்கள்.

இனித்தமராஸ் எனப்படுவோர் பூர்வகாலத்தின்தொடக்கத்திலே ஒருமரம்இருந்த தென்தும், அதிலிருந்துதமராஸ், ஆடுமாடுகள் முதலானவெல்லாம் உற்பத்தியாயினவென

றும் கூறி மரங்களைப் பயபத்தியோடு பாராட்டுகின்றார்கள். இறந்தோர் ஆன்மாக்கள் தம் மியற்கைவடிவம் ஒழித்து நாய்வடிவத்தோடு வருகின்றனவென்று சொல்லுகின்றார்கள்.

பிதுவானஸ் என்போர் மரத்தானுங் கனிமண்ணனுஞ் செய்யப்பட்ட விகிரகங் களை வழிபட்டு அதனாற் தமக்குத் தெய்வத்தன்மை சித்திப்பதாகவுணக்கின்றார். இனித் காப்பிரிகளென்போர் முதன்முதலுள்ளோன் ஒருவனுனென்றும் அவன்பெரியதிற் பெரிதோன் என்றும் உணயாநிற்பர். தம்முன்னோர் ஆன்மாக்கள் பாம்புடன் கலக்கின்றன வென்றுணாத்து அவற்றைப்பெரிது போற்றுகின்றார்கள். செல்வப்பெருக்கமுற்று வாழ்வ தெல்லார் தம்முன்னோர் அருளால் வருகின்றன, வறுமையுறுதலெல்லாம் அவர் கோபத் தினால் வருகின்றனவென்றும், தம்வழிவருவோனாயெல்லாம் அவர் பாதுகாத்து நிற்கின் றனரென்றுங் கருதி அவர்க்கு மிருகங்களைப்பலியிடுகின்றார்கள்.

இனி ஆப்பிரிக்காவின் கீழ்ப்பாகங்கனிலுள்ளோர் மேலான பொருள் ஒன்றுளது, அதன்பெயர் முலுங்கு என்பதாம், அஃது இடி, வின், நோய்செய்வது என்பனவாக விவரிக்கப்படுகின்றது என்றுகூறுகின்றார். தம்முடைய உறவினர், நண்பர், ஆடுமாடுகள் முதலியவற்றைக் கொல்லுதலால் அந்தப் பழிக்குப் பழிவாங்க அக்கடவுளைக் காணுதல் வேண்டுமென விரும்புகின்றார். இறந்தோர் ஆன்மாக்கள் தமக்குக் கனவில் விளங்கித் தோன்றுகின்றன, அவற்றை நல்லன் மருந்து, கள், உணுமுதலியன கொடுத்தலாற் சாந்தமடைகின்றனவென்று கூறுகின்றார்.

இனிப் பாஸ்காட்சாதியார் ஒருகொம்பில் மனிதர் தலையைக் கட்டித்தூக்கியும், கல்லானுங் கனிமண்ணினுந் மியற்றப்பட்ட சிங்கம், முதலைமுதலியவற்றின் வடிவங்க ளுமைத்தும் அவற்றைவழிபடுகின்றார். இவற்றிற்குப் பலியிடுதலால் வருங்கால உணர்ச்சி உண்டாமென்று நினைக்கின்றார்.

இனி இக்கண்டத்தின் மேற்பாகங்கனிலுள்ள நிகரோவர் காற்றுக்குப் பீட்டிஷ் என்னும் ஓர் உருவும், இடிக்கொன்றும், ஆற்றியின் கடல்மீன்கட்கு ஒவ்வொன்றும், கா லில் முந்தையாதிருக்க ஓர் உருவும், காட்டுமிருகங்கள் தீதுசெய்யாதிருக்கவென்று ஓர் உருவும், அசௌக்கியம் வராதிருக்கவொன்றும், நல்லதிஷ்டத்திற்கொன்றும், கண்கள் தெளிவாயிருக்கவுங் கால்கள்வலிவாயிருக்கவும் நயமாய் விலைப்பொருள்கொள்ளவும் ஒவ் வொன்றும் வைத்துவழிபடுகின்றார்கள். ஒருவன் ஏதாவதோர்குற்றஞ்செய்தல் வேண்டி னானையின் தான்வழிபடும் பீட்டிஷ் உருவத்தை மூடிவைத்து அஃதறியாதென்றெண் ணிச் செய்கின்றான். அவ்வருவம்மனித வடிவத்தையாதல் மறைப்பிராணிகளின் வடி வத்தையாதல் குறிக்க வேண்டுமென்னும் நியதியில்லை. சாதாரண ஓர் உருச் சிலந்ததுணி யாற் சுருட்டிச்செய்யப்பட்டதாயிருக்கும். கிராமங்களிலிருக்கும் உருக்கள், உடம்பெல் லாம் இரும்புத்துண்டுகள் பறவைச் சிறகுகள்பழங்கதைகள் முதலியன ஒட்டிச்செய்யப் பட்ட மனிதவடிவங்களாம். அவற்றுட் சிலஎருமைமயிர் அழக்கேறிய கந்தைகள் முறு க்கியவளர்களானுஞ் செய்யப்படுகின்றன.

இன்னும் அம்மேற்பாகங்கள் சிலவற்றில் இம்புரி என்னுந் தெய்வோபாசனையா னது காணப்படுகின்றது. ஒருமரம் ஆறுமுதலியனவும் அப்பெயர்பெருநிற்கும். ஒவ்வோர் ஆடவரும் பெண்டிரும் ஒவ்வோர் இம்புரிஉருக்கள்வைத்திருப்பர். கட்டகாலம், நோய், அபாயம் நிகழுங்காலங்களில் அவைகட்குப் பலியிடுகின்றார்கள். இந்த உருக்கள் வைக்கப் பட்டிருக்கும் குடிகளில் தழைந்தால் ஆண்டுமானுடவடிவமாக வைக்கப்பட்ட ஓர் உரு வும், அதனெதிரே நிலத்திலுன்றிய பிசின்ரீவர்த்தியும் காணக்கிடக்கும், அதனையடுத்த

சமயப்பொறுமை.

திருவனந்த புரத்தில் ஸ்ரீவள்ளல் - சோ - சிவஞான தேசிகரவர்களால் பிரகடனஞ் செய்யப்படும் அறிவுவிளக்கப் பத்திரம் 1901ஆம் மார்ச்சுமீ 10உ வெளிவந்த சஞ்சிகைமூதல் அக்டோபர்மீ பிரசுரமான சஞ்சிகை நூறு இடைக்கிடந்தவற்றுள் ஒருநண்பர் மதக்ஷமை அல்லது சமயப்பொறுமை என்னும் விடயத்தை விரித்துரைக்கப்புகுந்து, ஒருசிலநாண்டெடுத்துரைத்து ஒருசில நன்காராய்ந்துரைக்கு மதகையின் மையின் வேண்டியவாறேகூறித் தருக்கம் நெகிழ மொழிந்து முடித்திட்டார். இப்பரத கண்டநன்னுடை யொழித்து ஒழிந்த கண்டங்களினுள்ள மக்களெல்லாரும் தம்முட்பலவேறுபட நிகழுஞ் சமயப்பொருள்பற்றித் தம்முண் முரண்பாடு பெரிதற்றுப் போரியற்றி மலைந்து கணக்கின்றி பிறந்துபட்டாரெனவும், நமது பரதகண்டத்திலுள்ள நன்மக்கள் பலவேறுபட நிகழுஞ் சமயப்பொருள்பற்றிப் பிணங்காது பொறுமை மேற்கொண்டொழுகினமையால் அங்ஙனஞ் சமயப்போர் விசேடமாய் நிகழ்தலின்றியிற் நெனவுங் கூறிச்சரிதல் காட்டித் தம்மேற்கோள் நிறுத்துவா ராயினார். இனி யிப்பரத கண்டத்தின் கண்ணும் பொறுமையின்றி மலைந்து மற்றைச் சமயிகளைக் குரூரமாய்க் கொல்வித்த ஒரோவொரு சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தன வென்றுரைத்து, அவ்வுரைப்பொருளை நிறுத்தப் பொருட்டுப் “பாலுறவாய ரென்னும் பிள்ளைத் திருநாமம் பெற்ற ஞானசம்பந்தப்பெருமான் தன்னால் ஜெயிக்கப்பட்ட சமணரை ஒருங்கே கழுவேற்றுவலித்த லோரதிபாதகச் செய்கையன்றோ. சமணநிற் சிலர்துஷ்டர்க ளென்றாலும் இக்குரூர தண்டனையை ஒருங்கே அனைவருக்குங் கூறல் அவர்தம் பெருமைக்கழகோ; ஞானசம்பந்தர் சைவசமயமே சமயமென ஸ்தாபிக்க மிக உழைத்தாரென்பதும் அவர் தமிழ் வல்லாரென்பதும் மிக்கசொல்வன்மை மனவன்மைகள் உடையா ரென்பதும் ஐயுறக் கிடந்ததன்றியினும் ஜீவகாருண்ய மின்றித் தம்போலிய ஜீவராசிகளை உயிர்தாக்கச் செய்தல் அவர் தம்பேராற்றலுக் கோரிழுக்கன்றோ;” எனமுன்னொடுபின் மலையுமாறு தமக்குத்தோன்றிய வாறே குழறினர். இனி இங்ஙனங் கூறிய விவருரை பொருத்தமின்றிக் குழறுபடையாய் முடிதல் ஒருசிறிது காட்டுவாம்.

ஞானசம்பந்தப்பெருமான் சமணரெய்திய தண்டனையிற் சம்பந்த முறுதல் பற்றியே அவர்க்குத் தோடாரோபணஞ் செய்தல் நியாயவுணர்ச்சி கொளமாட்டாதார் முறையாம். என்னே? கொலைஎன்னுஞ் சொற்கேட்டதுணையானே கொலைத் தென்றலும் வருத்தமென்னுஞ் சொற்கேட்டதுணையானே வருத்தத் தீதென்றலும் அமையா, மற்றவை நல்லவாமாறும் உண்டாகலானும், அங்ஙனங் கொள்ளாக்கால் ஒருவேந்தன் குற்றஞ் செய்தோ நெருவினைத் தாக்கிதெலும் ஒருவினை வருத்தி ஒறுத்தலும் போல்வன வெல்லாம் நடுவின்றியப் பிறழ்ந்துபடு மாகலானு மென்பது. அற்றன்று, ஒருவேந்தன் குற்றஞ்செய்தோரையே அங்ஙனம் ஒறுக்கக் காண்மொகலான் அதுபற்றி யவற்கு வரக்கடவதோரிழுக் கில்லை, மற்று ஞானசம்பந்தர் தஞ்சமயந்தழாது அவர் பிணங்குமாறே பற்றிச் சமணரைக் கழுவேற்றுவலித்தல் நியாயமாமாறுயாங்ஙனமெனின்;—அறியாதுகடாயினும், ஞானசம்பந்தர் தாம் பிரசாரஞ்செய்து போந்த சைவசமயத்தை அவர் தழாமை பற்றியவரைக்கழுவேற்றுவலித்தாரெனலடாது, தஞ்சமயஞ் சார்ந்து நிற்கும் பெரியோரை அச்சமணர் பெரிதும் நலிந்து அவர்க்கெல்லாம் பெருந்தீங்கிழைத்தமையானே அவ்வாறு ஒறுப்பித்தார். கொல்லாவிரதம் பூண்டொழுகின சமணர் அங்ஙனம் பிறர்க்குத் தீதுசெய்வரோவெனின்;—செய்தாரென்பதை நிறுவுதற்குச் சகலோபாக்ஷையில் யாமுடையதஞ் புகுதியை யீண்டெடுத்துக் காட்டுவாம்.

அக்காலத்திற் சமணசமயிகள்யாண்டும் விருத்தியடைந்து வந்தனர். அச்சமண சமயிகள் கொல்லாமை முதற் சிறந்த இலெளகிகதருமங்களைப் பிறழா மனவெழுச்சியுடன் அனுட்டித்து அச்சிறந்ததரும மேம்பாட்டைச் சாதாரண சனங்கட்கு உபநியசித்து அவர்க்கெல்லாம் உள்ளக்கவர்ச்சியை எழுப்பி அவ்வாற்றாலவரைத் தம்மத்திற்குத் திருப்பிக்கொண்டு செல்வாராயினர். இங்ஙனஞ் சிலநாளெல்லாஞ் செல்ல அச்சமணசமயம் யாண்டும் பரந்து விரிவதாயிற்று. தஞ்சமயம் இவ்வாறு விருத்தியடையவே மற்றைச் சமயங்களை அனுசரித் தொழுதுவோர் தொகை சுருங்குவதாயிற்று. சமணம் பெளத்தம் முதலிய அச்சமயங்களையொழித்து ஒழிந்த சைவம், வைவம், பாசுபதம், சாததேயம், கௌமாரம், காணபத்தியம் முதலிய சமயங்களெல்லாம் தெய்வம் ஒன்றுண்டெனக் கொண்டுவழிபடும் ஆத்திகசமயங்களாம். சமணம் 'பௌத்தம்' என்பனவோ இலெளகிக தருமங்களிற் சிறந்தன சில அனுட்டித்து ஒழுகும் அம்மாத் திரையெயல்லது, அவை தெய்வம் ஒன்று உண்டெனக்கொண்டு வழிபடும் ஆத்திகசமயங்களல்லவாம். மற்ற அவை தெய்வமில்லென்று உரைக்கும் நாத்திகசமயங்களேயாம். இவ்வுண்மை தேறமாட்டாத ஆங்கிலத்தவது சாத்திரிகள்கிலர் கௌதமர் ஈசுவழிபாட்டைக் குறிப்பிட்டாயினும், ஈசுவரனைக் குறிப்பிட்டாயினும் யாதும் உரையாமைபற்றி அவரை நாத்திகரெனக் கூறுதல மையாது, அவர் ஆத்திகருமாகலாம் என்று உரைத்து இழுக்குறுகின்றார். பண்டிதர் மாகீஸ்ட்ரலர் "பௌத்தமுனி, ஆன்மாவையும் பரமான்வையும் மறுத்துணாக்குஞ் சுதந் திரநிலையைச் சாங்கிய நூலார் தந்திட்டார்" எனவும் "பௌத்தசமயநூல்கள் பலவும் நிரீ சுரவாதம் நிலையிட்டுணாப்பனவாம்" எனவும் கூறுதலானும், பிராஞ்சதேயத்துத்தத்துவ சாத்திர விற்பன்னராகிய டாக்டர்-பாரீத் என்பவர் "பௌத்தருவின் கோட்பாடு ஒருதலை யாக நிரீசுவாதம் போதிப்பதுவாம்" எனத்துணிவு தோன்றக் காட்டுதலானும், பிரபல வாராய்ச்சிசெய்து வடமொழி நூலுணாவரலாறு புதுவதாக எழுதிவெளியிட்ட மாகீட்ரல் பண்டிதரும் "பௌத்தமும் சமணமும் சாங்கிய நூலைப்போலவே ஈசுவரருபை நிராக ரிக்குங் கோட்பாடுடையவாம்" என்று அங்ஙனமே துணிபு ஒருப்படுத்தலானும், சிவஞானபோதம் சிவஞானசித்தியாற்புதலிய தத்துவமுமுமுதற்றமிழ் நூலுணாகளின் கண்ணும் அவ்வாறே அவர் நாத்திகசமயிகளென்று வைத்து மறுக்கப்படுதலானும் பௌத்தரும சமணருமாகிய அவ்விருவகைச்சமயிகளும் நாத்திக சமயிகளேயாமென்பது ஒருதலை யென்றுணர்க. இங்ஙனம் நிரீசுவாத மேற்கொண்டு ஒழுருவாராகிய சமணசமயிகள் ஈசுவரனை உண்மையன்பான் வழிபடும் ஏனை ஆத்திக சமயிகளைக்காண்டொறும் மனஞ்சிறிதும் பொருராகி மற்ற அவனையெல்லார் தஞ்சமயத்தின்கட் படுக்கும் நோக்கம் பெரிதுடையராயினர். அந்நோக்கம் முதிர்வே கொல்லாமை, பொய்யாமை முதலாகத் தாமனுட்டித்துப்போந்த சில இலெளகிக தருமவரம்புகடந்து, தீயமார்க்கத்தா னெல்லாம் ஏனை ஆத்திக சமயிகளை வருத்தத்தொடங்கினர். தன் கட்டளையாற் சட்ட திட்டங்ளேற்படுத்தி அவற்றிற்கேற்ப ஒழுருவார்க்கு நன்மையும், அவற்றிற்கு எவாதன செய்தொழுவார்க்குத் தண்டனையுந்தந்து நெறிப்படுத்துவானாகிய அரசனையல்லாத குடிகள் தாந்தாம் விரும்பிவாரே சில சட்டதிட்டங்களைற்படுத்திக்கோடலும், தமக்கு அவை இணங்காத வேறு காலங்களில் தம் முன்னை விதிகளை மனம்போனவாறு புரட்டி வேறுவேறு இயற்றிக்கொண்டு தம்முட் கலகம் விளைத்தலும் நிகழ்க்காண்கின்றோம். இதுபோல, ஈசுவரனருவன் உண்டெனக்கொண்டு அவன் கட்டளையிட்டருளிய நற்கருமங்களைச்செய்யின் ஈனீரும், அவன் வேண்டாவென்று விலக்கிய தீக்கருமங்களைச்செய்யின் தீதாம் என்னும் ஊவுறுதற்பில்லாத நாத்திக சமயிகள் தாம் ஒரோவொருகாலங்களிற் சில இலெளகிகதரு

மங்களை நெறிபிழாது அனுட்டிக்க உடன்படுவாராயினும், தமக்கு அத்தருமங்களையு யாத பிறகாலங்களில் தாந்தாம் விரும்பியவாறே முன்னித்தரும வரம்பழித்துத்திய கரு மங்கள் நிகழ்த்துந்தனியுடையாராவர். இங்ஙனமே, சமணசமயிகள் அக்காலத்துத் தம் மோடி ஒருங்கு இருந்த சைவர், வைரவர், பாசபதர் முதலிய ஆத்திகவைதிக சமயிகளுக் குப்பெருந்தீது செய்யும் வஞ்சனை பலவுடையாராயினர். திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் சம ணசமயந்தாற்றத் தைவசமயந்தமுலியகாலத்திற் சமண ரொருங்குகூடித் தம் மரசனூல் அவரை நீற்றறையில் இடுவித்தும், கல்லிற்கட்டிக் கடலில்வீழ்த்தியும், யானைக்காலில் இடறுவித்தும், நஞ்சம் உண்பித்தும் புரிந்த தீதுகள் மம்மேற்கோனை இனிது நிறுத்தும் பிரமாணங்களாமன்றோ; சாந்தருணத்திற்கு-ஓர் உறையுளாய் விளங்கிய அப்பமுர்த்திகள் தாம் சமணராற்பட்ட கட்டங்களைத் தாமே தந்திருப்பதிகங்களி லாங்காங்குக் குறிப்பிடு மாறுங்காண்க. இவ்வாறே, அவர்கள் தங்காலத்திருந்த பாண்டியனை யுள்ளிட்ட முடி வேந்தர்களுையெல்லார் தஞ் சமயங்களிற்றிருப்பி, அவ்வரசர் செல்வாக்கால் ஏனை ஆத்திக சமயிகள் வழிபடுந்தேவாலயங்களை அடைப்பித்தும், மடாலயங்களில் தீக்கொளுவியும், அவரைக்கண்டால் 'சண்டமுட்டி' என்றும் அவரைக்குறித்து ஏதேனுங் கேட் டால் 'கேட்டுமுட்டி' என்றும் பலவாறு இன்னவியற்றிவந்தனர். இங்ஙனஞ்செய்து போந்த சமணர்கள் கொல்லாமை முதற்சிறந்த தருமங்களை மேற்கொண்டு ஒழுகினுரே னல் யாங்கனம்? ஆகவே, இவ்வாறெல்லாந்தீது புரியும் ஒழுகலாறுடையான சமணர் யாண்டும் பரவிநிரம்புதலும், சைவசமயிகள் தீயினால் வீளக்கப்பட்டு இடையிற்சிடீந்து துடிக்கும் புழுப்போற் பெரியதோர் இடருழவாநின்றார்.

இஃதே இங்ஙனம் நிக். இனிப்பிள்ளையார் அப்பர் சுவாமிகளோடு வேதா ரணியதலத்தில் எழுந்தருளியிருந்தபோது மதுமாமாநகரத்திற் சமணருடைய போத் னையார் சைவசமயம்வழிஇச் சமணமதந்தழீஇய தம் புருடரான பாண்டிய அரசனை யுள்ளிட்டப் பிரசைக னெல்லாணாயுந் திரும்பச் சைவராக்குதல்வேண்டி மஃகை யூக்கிரசி என்னும் பாண்டிமாதேவியார் பிள்ளையாருக்குத் திருமுகம் விடுத்தார். அது கண்ட பிள்ளையாருந் தந்திருக்கூட்டத்தொடு மதுமாமாநகர்க்கு எழுந்தருளப் பாண்டிய வரசன் மந்திரியாராகிய சூலக்கிரை என்பார் அவரை எங்கொண் டழைத்துச்சென்று பிள்ளையானாத் திருக்கூட்டத்தொடும் ஒருமடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தார். இதனையறிந்த சமணருக்களெல்லாருந் தெய்வப்பெற்றியுடைய இப் பிள்ளையாரால் நமதுசமயம் அழிந்துபடும் எனப்பெரிதும் அஞ்சிப் பிள்ளையானாத் திருக்கூட்டத்தோ டுங் கொலைசெய்ய எண்ணினார். அந்தோ! அந்தோ! இதுதானே கொல்லாவிரதியான சமணருக்கு விரதமாவது! அன்பர்களே! சிறிது ஆழ்ந்து சிந்தித்திடுங்கள்! இங்ஙனம் கருதிய அக்குருக்கண்மாரெல்லார் தம்முள் தனிபு ஒருப்பாடு உடையராய்க் கூண்பாண் டியனிடஞ்சென்று அவனுக்குத் தம்மெண்ணம் புலப்படுத்துக் கரவுணை பலவால் அவ னைத் தந்தொழிந்து இயைவித்துக்கொண்டனர். பின் அன்று இரவு நள்ளாமத்திற் பிள் னையார் திருக்கூட்டத்துடன் பள்ளிகொண்டிருக்கும் அடியங்கண்டு அச்சமணப்படுவர் எரிசொள்ளிகொண்டு மடத்தில் தீக்கொளுவினர். அந்தோ! அந்தோ! தீப்பற்றி மடம் எரிசின்மகாலத்தில் மடாலயத்தினுள்ளிருந்த அடியார்கனெல்லாரும் மருண்டெழுந்து ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாருக்கு விண்ணப்பித்து அடைக்கலம்புருந்து சிவத்தியானஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். இதனை உணர்ந்த பிள்ளையார் சிவனடியார்களுக்குத் ழீங்கு இழைக்க முந்தற்றுத் தீக்கொளுவிய சகணப்படுவர் பொருந்தாச் செய்கையைக் குறிப்

பானறிந்து, இதற்குக் காரணமாயினான் பாண்டிய வரசனையாமென்பதும் இவ்வித தெளிந்து,

“சேமியனேத்ருவாலவாய்மேவிய
ஐயனேயசூசலென்றநுள்சேமியனைப்
பொய்யராமமணர்கொளுவுஞ்சுடர்

பையவேசென்றுபாண்டியநிற்காகவே” என்னுந் திருப்பதிகங் கட்டளை

யிட்டருளி மாலையத்திற் கொளுவிய தீப்பிழம்பு அத்தனையும் பாண்டியன் நேகத்திற் சென்று பற்றுசுவென்று எவிலார். எவதலும், உருவமாகத்தோன்றிய தீப்பிழம்பு முழுவதும் அருவசு சுரநோயாய்ப் பாண்டியனைப் பற்றிக்கொண்டது. உடனே, பாண்டியன் அந்நோய் பொறுக்கமாட்டானாய்ச் சமணக்குருமாரர்களை அழைப்பித்து அவர் தம் மந்திரவிச்சைகளானும் ஓடாதமுறைகளானும் செய்வித்துக்கொண்ட பரிகாரங்கள் ஒருசிறிதும் பலியாமெனண்டு மிகவருந்தித் தம் மனையுரிமைக் கிழத்தியாராகிய மங்கையர்க்கரசியானாத் தன்மாட்டு வருவித்து அவர்க்கு இதனைத் தெரித்தான். அசியாரும் உடனவருந்தித் தங்குறிப்பு நிறைவேறுங் ஞாலமிதுவென்று எண்ணித் தங்கொழுநனை நோக்கிப் “பிள்ளைப்பருவத்தே உமை திருமுலைப்பாலுண்டு ஞானசம்பந்தமூர்த்தியாய்த் தந்திருக்கூட்டத்தோடு இந்நகரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமான் இங்கு எழுந்தருளினால் இந்நோய் தீரும்.” என்றுணர்ப்ப அதனைக்கேட்ட அரசனும் அதற்கு உடன்பட்டுத் தம் அமைச்சரான குலச்சிறையானாப் பிள்ளையாரிடம் போக்கினான். அமைச்சரும் நிகழ்த்தவெல்லாம் பிள்ளையாருக்கு விண்ணப்பித்து அவர் பாண்டியனிடத்திற்கு எழுந்தருளச் செய்தார். பிள்ளையார் அருமைத்திருவுருவைக் காண்டலும் பாண்டியன் ஆறுதல் பெரிதுடையனாயினான். இவ்வாறு ஞானசம்பந்தப்பெருமானார் பாண்டியனருகில் மங்கையர்க்கரசியார் குலச்சிறையார் பக்கத்தேஎழுந்தருளியிருக்கும் அளவில் ஆண்டுக்குமுடியிருந்த சமணக்குருமார் பிள்ளையானாச சுட்டிப் பலவாறு இகழ்ந்து சொல்லிக் குறைத்திட்டார். பக்கத்தேயிருந்து அதனைக்கண்டு பொருராகிய மங்கையர்க்கரசியார் தங்கணவனைநோக்கிக் “குழந்தையாயிருக்கும் பெருமரனை இவர் இவ்வாறு இகழ்வதே” என்று வருந்திக்கூட, அப்போது ஞானசம்பந்தப் பெருமானார் அரசியானைப்பார்த்து,

“மானேனேவிழிமாதராய்வழிக்குமாபெருந்தேவிகேள்
பாண்டியோருபாலனீங்கிவனென்றுநீபர்வெய்தீடே

லாணைமாமலையாதியாயவிடங்கனிப்பலவல்லல்சே

ரீனர்கட்கெளியெனலென்றிருவாலவாயரனிற்கவே” என்னுந் திருப்பதிகங் கட்டளையிட்டருளினார். இதன்கண் ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் மங்கையர்க்கரசியானா நோக்கிப் “பால்மணக்கும் நல்வாயையுடைய பாலன் நானென்று அம்மே! நீவருந்தாதே” என்று உணர்த்தருளினாரென்பது பெறப்படுகின்றது.

இங்ஙனமெல்லாங் குழந்தைப்பருவத்தினரா யிருந்த பிள்ளையார்க்கும் அவணைச் சார்ந்துநின்ற பல்லாயிரஞ் சிவனடியார்க்கும் பெருந்தீதியற்றிய சமணனை ஒப்பாடியத்தகவொறுக்கும் நடுவின்றி யவர்ப்பக்கலின்றி கூன்பாண்டியன், பின்பிள்ளையார் செய்த அறிப்புதங்களானேஅவர் வஞ்சகந்தேறி அரசமுறைகோடாது அவனை யொறுத்தல் வேண்டி யங்ஙனங் கழுவேற்றினானெனச் செங்கொண்முறை வழிப்பபட்ட அந்த நியாயத்தனைடனையப் பிள்ளையார்மேலேற்றி அவ்வாற்றா லவரை யிகழ்ந்துரைத்தல் பெரிய தேரார் அபசாரமா மென்றொழிக. மேலேகாட்டிய மெய்வரலாற்றானே தஞ்சமையந்

தழாது வேறுநின்றொழுருவானா வலிந்த. ஸலிவுசெய்யுநீரார் சமணராவ ரென்ப து உம், அங்ஙனந்தழாமை பற்றி அவர்மேற் பிணக்கு நீரால்லர் சைவரென்பதனும், இனிது விளங்குமாகலின் அந்நண்பர் நவீனநாகரிக வழிப்பட்டு மெய்யறிவு திறம்பி யுரைத்த மாறுகோளுரை குழறுபடையாய் முடிதல்களன்க. ஆங்கிலபாடையில் மகா வித்தவானாய் பிரசித்தியுற்று விளங்கிய பாபிங்டன்மெக்காலே என்பரும் இப்பெற்றி யுணர்ந்தன்றே “குற்றஞ்செய்தோனையாதல் குற்றஞ்செய்தோனாகத் தோன்றுவோனை யாதல் அநியாயமாகத்தான் தண்டனை செய்யலும் அது சமயதண்டனையாதல் செல் லாது. மற்று ஒருவன் ஒருசமயநெறிவழி யொழுகுதல் பற்றியாதல் அல்லதவினைச சார்ந்து நிற்போர் கருத்தோடொட்டி அவன் ஒழுகுதல் பற்றியாதல் அவன் இனி யொருகாலத்துக் குற்றஞ் செய்வானென உய்த்துணர்ந்து அவனைத் தண்டித்தல் சமய தண்டனையாம், அதுபெரியதோர் அநியாமையுங் கொடுமையுமாம்” என்று அதனுண்மை யுணர்ந்துரைத்திட்டார். ஆங்கிலமொழிவல்ல இவ்வாகிரியர் கூறுமாறே சிறிதாராய்ச்சி செய்திடினும் ஆங்கிலமொழிப்பொருள் பற்றிச்சமயப்பொறுமை ஆராய்ச்சி செய்ய்புகுந் த அந்நண்பர் அதன் பெற்றிதோர்துரைத்திடுவார். அதுதானு முணரமாட்டாமல், தாமெத் துக் கொண்ட மதகூடிமை என்னும் மேற்கோள் கடைப்பிடித்துரையாது விடுத்துத் தாமெடுத்துக் கொண்ட விடயத்தோ டுயையில்லாத மதஹிம்மை என்பதனை விரித்து மேற்கோள் விடுதல் என்னுந் தோல்வித்தான மெய்தினார். இனிமதஹிம்மை கூறப்புகுந் தவர் அதன்வழியின்றி அத்தனையாயினுஞ் செவ்வனே இலக்கணங்கூறி விளக்கி யுதாரண முரையாது, வாளா மதஹிம்மை மதஹிம்மை யென்று தமக்குத்தோன்றியவாறே கூறி னார். மதஹிம்மை யென்பதிதவாமென்றுரைப்பவறியாத விவர் அருட்கருணை வள்ளலாய் விளங்கிய ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாரைக் “காருண்யமிலர்” எனக்கூறியது அந்தோ கொழுது! எடுத்த விடயத்தைப் பாசுபடுத்து இலக்கணங்கூறி நிரலே தருக்க முரைப்ப வறியாச சுருங்கிய வாற்றலுடையாரான விவர் எல்லாம் வல்ல பிள்ளையா ராற்றலுக்குங் குறைகூறியது அநியாமையாவதன்றி மற்றென்னை? இதுகிடக்க.

இனி ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் சமணர் வேறுதரத்தராய் ஒழுகுதல்பற்றியேயவார் மேற் பிணங்கி யவனைக் கொல்வித்தாரென லாகாகோவெனின்;—சமணசமயந்தழி இச் சமணர்வழிப்பட்ட கூண்பாண்டியன் செம்மைநெறிபிறழாத தன் சமயிகளை அங்ஙனங் கொலைபுரித லமையாமையானும், அன்றி யங்ஙனங்கொலைபுரிந்தா னென்று கொள் வழி அவர் தம்மை அரசன் வெறுக்குமாறெல்லாம் பெருந்தீதியற்றி வந்தனரென்பது தானே பெறப்படுதலானுங் கூண்பாண்டியனை யின்றி யமையா அத்தண்டனையைப் பிள்ளையார் தாம்வேண்டியவாறே செய்வித்தாரெனல் போலியாமென்றொழிக. அத்தே லஃதாக, இனிச்சமணர் தாமங்ஙனங்கொடியராயினும் அரசன் அவனைக் கழுவேற்றத் துணிபுகொண்டகாலையில் அவனருகேயிருந்த பிள்ளையார் தாம்தம் அருட்கருணைவிளங்க அரசனை அதுசெய்யற்கவென மறுதவாமென்னையெனின்;—இவ்வளகிக தந்திரவாசியல் வழியின்றி முறைசெய்யுமரசனை அங்ஙனங் தடைசெய்தல் வைதிகவழியின்றி இறை பணிபேணும்பிள்ளையார்க்கு அமையாமையானும், அன்றியங்ஙனந்தடைசெய்யுழி முறை நெறிவழுவா அப்பாண்டியன் அதுவழுவலினவணப்பிள்ளையார் மறுத்தருளினாரென்றுல கந்தேறி அந்த நீதிமன்னனைப் பழித்திடுமாகலானும், தமக்கன்றித் தம்மைச்சார்ந்து டிட ந்த பல்லாயிரஞ் சிவனடியானாயும் ஓரிரலில்தீக்கொளுவி மாய்க்கப்புகுந்த அவர்க்கு அத் தண்டனை சாலுமெனத்தாங்குறிக்கொண்டருளுதலானும் பிள்ளையார் மறுதிருந்தாராச லின் அது குற்றமாதல் யாண்டையதென்றொழிக. இங்ஙனம் பெரியராயினார் தம்மை

யிகழ்ந்தமை தாம் பொறுப்பதன்றித் தம்மைச்சார்ந்தாண அங்ஙனம் பிறிகழின் அதனை ஒருசிறிதும் பொறுக்கலாரென்றுணர்க. இனி அதனையும் பொறுத்தலாற் போர்த் விழுக் கென்னையெனின்;—வலியோரான் மெலியோர் நலியப்படுதன் முதலான நியகருமங்கள் பங்கி உலகு வரம்பழியுமென்றுணர்க. இப்பெற்றியெல்லாம் ஆசிரியர் - சேக்கிழார் ஒருங் குணர்த்தனறே.

“மன்னவன் மாறன்கண்டு மந்திரியாரைநோக்கித்
தன்னிய வாதினொட்டித் தோற்ற விசீசமணர்நாங்கண்
முன்னமே பின்னையார்பா லனுகித் துறந்தச் செய்தார்
கொன்னுணைக் கழுவிலேற்றி முறைசெய்க வென்றுகூற”

“புகலியில் வந்தஞானப் புங்கவரதனைக் கேட்டும்
இகலில ரெனினுஞ் சைவரீநுத்துவாழ் மடத்தீம் நீங்கு
தகவிலாகி சமணர் செய்த தன்மையாற் சாலுமென்றே
மிகையிலா வேந்தன் செய்கை விலக்கித் திருந்தவேலு” என்று ஒதுவா
ராயினதாஉமென்க. இவையெல்லாம் ஒருசிறிதும் பார்த்துணரமாட்டாமற் சிறுமகாணப்
போற் சமணர் கழுவேறினாரென்னுஞ் சொற்கேட்ட துணையானே யதனை யாய்ந்துபா
ராது குற்றங்கூறப்புகுந்த ணன்பர் திறம்பெரிதும் இரங்கற்பாலதொன்றாம். இதுகிடக்க.

இனிச் சைவசித்தார்திகடாம் சமயப்பொறுமையுடையரென்ப தென்னை பிறரு
மஃதுடையராலோவெனின்;—சைவசித்தார்த் துட்பப்பொருளுணரவல்லார்க்கு, எல்
லாச் சமயங்களிலுள்ள எல்லாவான்மாக்களுந் தத்தம்பக்குவ வேறுபாட்டிற்கேற்பப் பல்
வேறு சமயவழிநின்று அதனை வழுவாததுட்டித்தொழுதி ஆண்டிருந்தவாறே அபரமுத்
திப்போகற் துய்த்துப் பின்னையொருகாலத்துப் பரமுத்தி தலைப்படுவர் ஆகலின் எல்லாம்
மெய்ச்சமயங்களையாய் ஈசரனுக்கு அங்கீகாரமாவனவாமென்னுஞ் சித்தார்தவணைப்
பொருள் இனிது விளங்காநிற்கும். இதனையே அப்பழநீத்திகள் “விரிவிலா வறிவினார்க்
வேறொரு சமயஞ்செய்தே, எரிவினாற் சொன்னாரேனு மெம்பிராந்தேற்றதாமே” எனக்
கூறியருளினார்கள். இனி அநுணர்ந்தீவாகாரியகுவாயிகள் “அறுவகைச் சமயத்தோர்க்
குமல்வவாப்பொருளாய்” “ஒதுசமயங்கள் பொருளுணரு தால்களொன்றோ டொன்
றெவ்வாமலுன பலவுமிவற்று, எரியாது சமயம் பொருணூலியாதிக்கென்னி லிதுவாகு
மதுவல்ல வெனும் பணக்கதின்றி, நீதியினு விலையெல்லா மோரிடத்தே காண
நிற்ப தியாதொருசமய மதுசமயம்” “புறச்சமயநெறி நின்றமகச் சமயம் புக்கும்
புகன் மிருதிவழி யுழன்றும் புகலுமாச்சிரம, வறத்துறைகளவை யடைந்து மருந்
தவங்கள் புரிந்து மருங்கலைகள் பலதெரிந்து மாறணங்கள் படித்துஞ், சிறப்புடைய
புராணங்க ளுணர்ந்தும் வேதச் சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந்துஞ் சென்றும் சைவத்,
திருத்தடைவரிதிற் சரியைகிரியாயோக்கு செலுத்திய பின் ஞானத்தாற் சிவனடியைச்
சேர்வார்” என அவ்வச்சமயவிதி வழிநின்று வழிபடுவார்க்கெல்லாம் அனுக்கிரகிக்கு முழு
முதற் கடவுளொருவனையாமாறும், எல்லாச்சமயப்பொருளுந் தன்வயிடைக்கக் கொண்டு
தானவற்றிற் கதிதமாய் நிற்பது விழுமிய பொதுச்சமயமாமாறும், ஏனைச் சமயங்களெல்
லாஞ்சைவவுன்னத நிலையின்கட் செலுத்துஞ் சோபான மார்க்கங்களாயமைந்துகிடக்குமா
றும், கிளந்தெடுத்துக் கூறியருளினார். இங்ஙன மெல்லாச் சமயங்கண் மாட்டும் ஒற்றுமை
பூண்டொழுக்குஞ் சைவசமயிகை மந்தையோரை வலிந்து சென்று நலிந்து அவரைத்தஞ்
சமயத்தின்கட்படுக்கு நோக்கமுடைய ரல்லரென்பதற்கு அவர் ஏனையோரைத் தஞ் சம

இலக்கணவாராய்ச்சி.

யுத்திற் புருது மாறுவலியுறுத் தாமையே உறுசான்ற மென்க. இனி மன்றைச் சமயி கனோவெனின், தஞ்சமயத்திற் சேர்வார்க்கொழிய வேணையோர்க்கு முத்தி சித்தியாதனை வலியுறுத்துக் கூறிப் பிறரை யெல்லார் தஞ்சமயத்திற் திருப்பமுயலுமாறுங் காண்க.

என்றிவ்வாறு சைவசமயப்பொருட்கூறுபாடுகளையும் பிறசமயக் கோட்பாடுகளையும் புடையடவொற்றியுளந்துணர வல்லார், ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் கருணையின்றிச் சமணரைக் கழுவேற்றினாரென வாய்ப்பறையறைந்து பிதற்றிடமாட்டார். மற்று அஃது அரசியல்வழிப்பட்ட நியாயத்தனையாமென்றுகண்டு, தெய்வப்பெற்றி யுடையாரான பிள்ளையார் அற்புதவருள்வழி நின்று உய்குவார். நாவீன நாகரிக வழிப்பட்டு மெய்யறிவு திறம்பியுணர்த்த அந்நண்பர் மாறுகோளுகாண்டு, பிறர் மயங்காமைப்பொருட்டும், இது காறு மதனை யாருமெடுத்துத் தருக்கித்து ஒழித்திடாமையின் அது நிலையுதலுறுமென வஞ்சியதனைக் களைதற்பொருட்டு மற்றிஃதெழுதினமாகலின், இது பகைமை முதலிய விழிகுணவயத்தான் எழுதியதன்றென வுலகந்தேர்ந்திடக் கடவதாக.

இலக்கணவாராய்ச்சி.

தமிழ்ப்பாணைக் குரியனவாகச் செய்யப்பட்ட இலக்கணநூல்களும் எண்ணில்லாதன. அவையெல்லாவற்றுள்ளும் அகத்தியமென்னும் இலக்கணநூலே முன்னர்த்தோன்றியதென்பது பலர் கருத்து. அகத்தியம் முன்னும் குமரக்கடவுளார் செய்யப்பட்டுக் “குமரம்” என்னும் பெயருடைய ஓரிலக்கணநூல் இருந்ததென்பது சிலர் கருத்து. தொல்காப்பியத்திலே “வினையிளங்கி” என்றதனுணையிலே “அகத்தியமே முற்காலத்து முதனூலென்பதூஉம், அதன் வழித்தாகிய தொல்காப்பியம் அதன் வழிநூலென்பதூஉம் பெற்றும்” என்று கூறினர் நச்சினர்க்கினியர். அகத்தியமென்பது அகத்தியமென்னும் முனிவரார் செய்யப்பட்டமை பற்றி வந்த பெயர். இதன் கண் இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழும் கூறப்படும். இதன் கண்ணுள்ள இயற்றமிழைத் தொல்காப்பியர் வேறுபிரித்து வழிப்படுத்தா.

இங்ஙனமே தமிழ்க்கு இலக்கணமன்றித் தமிழ்ப்பாணையையும் அகத்தியமே ஆக்கினொன்பது சிலர் கருத்து. “அகத்தியன்பயந்தசெஞ்சொல்” என்பது பாற்தம். “தமிழெனு மனப்பருஞ் சலதித்தவன்” என்பது இராமாயணம். தமிழ்ப்பாணைக்கு இலக்கணஞ்செய்தாொன்பதே துணிபென்பர். இவ்வகத்தியம் முதல், இடை, கடை என்னும் முச்சங்கத்தின்கண்ணும் நின்று நிலவிக் கடைச்சங்கமுடிவிலே இற்தொழிந்ததென்பது சிலர் கருத்து. கடைச்சங்கப் புலவரு ளொருவராகிய நக்கீரரும் அகத்தியத்தினையே இலக்கணமாகக் கொண்டாொன்பது “இணைவறு குறுமுனி யிலக்கணம்பெறப் புனைதருமிலக்கியப் புலவர் சிங்கமே” என்னும் காளத்திப்புராணத்தார் பெறப்படும். பிற்காலத்தனவாகிய நன்னூல் விருத்தியுணா, இலக்கண விளக்கவுண முதலியவைகளிலே சில பல குத்திரங்கள் அகத்தியகுத்திரங்களென்று காட்டப்படுகின்றன. திராவிடப் பிரகாசிகை ௨௭-ம் பக்கத்திலே “அகத்தியங் கடைச்சங்கம் ஒடுங்கிய பிறை ஞான்தே நிலவரைப்பில் வழங்கற்பாடின்றி இற்துபட்டதென்பது எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்த பட்டாங்காதவினைன்க” என்கின்றது.

திராவிடப் பிரகாசிகை ௧௮-ம் பக்கத்தில். அகத்தியத்திலே “இயற்றமிழன், எழுத்தாமாறும், அவற்றும் சொல்லாய்ப்பொருளுணர்த்துமாறும், அப்பொருள் அகம் புற

மென்னும் பதினாற்றிணைப் பகுதியவாமாறும் அச்சொற்பொருள்களாற் செய்யுள் யாக்கு மாறும், அவை அணியுறாமாறங்கூறப்படும்” எனவும், “இசைத்தமிழன்—— சட்சம், இடபம், கார்தாரம், மத்தியம், பஞ்சமம், தைவதம், நிபாதமென்று மேழிசை கள் பிறக்குமாறும்,——பிறவுங்கூறப்படும்” எனவும், “நாடகத்தமிழன் கூத்துவிசற்ப மும், அவிசய விசற்பமும்——பிறவுங் கூறப்படும்” எனவும்——கூறுகின்றது.

அகத்தியத்திலே கூறப்பட்டனவாக இங்கே வரைந்த விடய விவரங்க ளெல்லாம் அகத்தியங் காணாதவர் எங்ஙனங் கூறுவர்? கடைச்சங்கமொடுங்கிய பிறரை ஞானரே இறந்துபட்ட அகத்தியம் இங்ஙனமெல்லாங் கண்டு கூறுதற்கு எங்ஙனம் அகப்பட்டது? அகத்தியத்திலே தொல்காப்பியத்திற்போல உவமையணி யன்றி வேறணிகளாக் கூறப் பட்டனவா? அகத்தியம் தொல்காப்பியத்திற்கு முதலுந் என்பதனாலும், தொல்காப்பி யத்திலே “அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப்பக்கமும்” எனனுஞ்சூத்திரத்திலே நச்சினுக் கினியர் கூறிய “எழுத்துஞ்சொல்லும் பொருளு மாறாய்ந்து இம்மைப்பயன் தருதலின் அகத்தியம் தொல்காப்பியம் முதலிய தமிழ்தூல்களும்” என்பதனாலும் தொல்காப்பியம் போலவே விடயங்களுடையதாகும் என்பது பெறப்படும். பெறப்படவே பொருளின் பின் உவமையும், அதன்பின் யாப்பும் கூறப்படும் என்பது துணியப்படும். பிரகாசிகை “செய் யுள் யாக்குமாறும், அவை அணியுமாறும் கூறப்படும்” எனக்கூறுவதும் பொருந்துமா?

சட்சம், இடபம், கார்தாரம் முதலியன வடமொழியினின்று மொழி பெயர்க்கப் பட்டனவா? அல்லவா? மற்றை அங்கக்கிரியைகள், சூத்திர, விரும்புதி முதலியன எவ்வியல் பின்? இவையெல்லாம் வடமொழியிலே தசரூபகம் முதலியன யாகிலே காணப்படவில் லையா? இங்ஙனமாகவும் ஷே. பிரகாசிகை உசு-ம் பத்திலே “முத்தமிழ் வழக்கு முத ளுலாகிய அகத்தியத்துண் மொழி பெயர்த்துக் கூறிய இலக்கணம் யாதுமின்றென் னுணர்க” எனவும், “வடமொழிக்கண்ணுள்ள அச்சத்ததால், கீததால், நாடக தூற் பொருள்களை மொழிபெயர்த்ததெடுத்துக் கூறுவதன்றென வுணர்க” எனவும் கூறியது பொருந்துமா?

பிரகாசிகை, குசு-ம் பக்கத்திலே “மதிவாணனார் நாடக த்மிழ்தூல் முதலிய நாட கத் தமிழ் தூல்களும் கடைச்சங்கத்தின் பிறரை ஞான்று தோன்றியன வென்றிக” என்கிறது. இது சிலப்பதிகாரவுரைப்பாயிரத்திலே “கடைச்சங்கமிரீஇய பாண்டியருட் கவியரங்கேறிய பாண்டியன்மதிவாணனார்செய்த முதலுந்களிலுள்ள வசைக்கூத்திற்கு மறுதலையாகிய புகழ்க்கூத்தியன் மதிவாணர் நாடகத்தமிழ்தூல்” என்பதோடு முர ணாதா? இதனைக் கடைச்சங்கத்தின் பின் தோன்றினதென்பது பொருந்துமா? இது செய்தோன் அச்சங்கமிரீஇய பாண்டியருள்ளே ஒருவனல்லனோ?

ஷே. பிரகாசிகை உசு-ம் பக்கத்திலே தலைச்சங்கவரலாற்றிலே அப்புலவர் தொகை யும் பிறவுங் கூறியபின் “அவர்களாற் பாடப்பட்டன வேத்துணையோர் பரிபாடலும் முத ளானாயும், முதலுருகும் களிரியாலினாயுமென இத்தொடக்கத்தன்” என்கின்றது. இவற் றுள்ளே வேத்துணையோர் பரிபாடலாவது யா? வேத்துணையோர் யாவர்? அஉ-ம் பக்கத் திலும் “வேத்துணையோர் பரிபாடல்” என்பது காணப்படுகின்றது. இது சிலப்பதிகாரத் திலே வேளிர்காணதயிலே “செடியோன் குன்றமும்” என்பதனுடையிலே வரும் “ண்ணி றந்த பரிபாடலும்” என்பதனோடு மாறுபடாதா? வேத்துணையோர் பரிபாடல் என் பது இஹையனார் களவியற்கண்ணும் சுண்மென்றி வேறிடத்துங் காணப்படுமா? பாடப் பட்டன என்பதன்பின் வகரவுடம்படுமெய்யோடெழுத்துப்பட்டதாய், “ண்ணிறந்த பரி

பாடல்” என்பதற்கு, விரோதமில்லாதாய் நின்ற “எத்தனையோ பரிபாடல்” என்பது கனவியும் பரிசோதகராலே முதல் “வேத்தனையோர் பரிபாடல்” எனப் படிக்கப்பட்டும் பிரகடனமாய் இங்ஙனங்கொள்ளற் கிடனாயிற்றெனல் பொருந்தாதா?

சிவஞானமுனிவர் இலக்கண விளக்கச் சூறாவளியிலே அல் என்பது விருதியே யன்றிச் சாரியையாகாதென்று மறுத்துணைத்தார். அது வருமாறு:—

எ. “அன்னுனின்னல்” “தொடையலென்புழி அல் விருதியென்றெழிக. அந் துச்சாரியை பொருளிலைக் குதவிசெய்யுஞ் சிறப்புத்தோன்ற “நல்லற்று” என்ற ன் னுலார் கருத்தறியாது, அச்சாரியையெனக்கொண்டார்”

இங்ஙனமாக கூ-ம் பக்கத்திலே “மான், கோன், தொடையலெனச் சாரியைப் பொருள் குறித்து” என்புழித்தொடையல் என்பதிலே அல் சாரியை எனத்திராவிடப்பிர காசிகை கொண்டதென்றே? இவற்றுள்ளே கொள்ளத்தக்கது யாது?

பிரகாசிகை ஏக-ம் பக்கத்திலே “கடைச்சங்கத்தின் பிறை ஞான்று தொல்காப் பியத்திற்கு இளம்பூரணர், கல்லாடர், பேராசிரியர், சேனாவனாயர், நச்சினர்க்கெளியொன் பார் தனித்தனி உணாயியற்றினர். இவருள் இளம்பூரணர் இதற்கு முதற்கணுணாயியற்றினமையின் உணாயாசிரியன்மையாவாறு முதற்கப்படுகின்றார்” என்கின்றது. கல் லாடர் கடைச்சங்கப் புலவரு னொருவரா? அல்லரா? அவருண கடைச்சங்கத்தின் பிற் றைஞான்றெழுதினார் என்பதற்குப் பிரமாணம் யாது? இளம்பூரணர் கல்லாடர்க்கு முந்தி னவரா? பேராசிரியராவார் யாவர்?

இங்ஙனம் இலக்கண விடயங்களை ஆராய்ச்சிசெய்தல் மெய்ப்பொருள் பெறுதற் கும் பிறவற்றிற்கும் காரணமென்னுங் கருத்தால் இவைகளை எழுதினேன். அறிஞர்கள், தங்கருத்தினையும் பிரகாசனஞ் செய்வாராயின், மிக நல்லதாகும்.

சாகுந்தலநாடகம்.

பிரமாலினுடைய பிரதமகிருட்டியாகிய நீரும், விதிப்பிரகாரம் ஐமஞ்செய்யப் பட்ட அவியைத் தாங்குவதாகிய அக்கிரியும், யசமாநனும, இரப்பகல்களை உண்டாக்கு கின்ற சந்திரசூரியர்களும், சத்தகுணமுடையதாய் எங்கும் வியாபித்தலுடைய ஆகாச மும், எல்லாப் பதார்த்தங்களுக்குங் காரணமான பூமியும், பிராணிகள் பிராணனுடையன வாதற்குக் காரணமாயுள்ள வாயுவுமாகிய பிரத்தியட்சமான எட்டு மூர்த்தங்களோடுங் கூடிய ஈசன் உங்களைக் காக்கக்கடவர்.

நீர் முதலாஞ் கிருட்டி என்பதை மதஸ்மிருதியாலுந் துணியப்படும். இஃது அட்டமூர்த்தமாகிய வியாபகங்கூறியது.

நாந்திச் சுலோகம் படித்து முடிந்தபின் சூத்திரதாரன் வேஷசாலைக்கெதிரே பார்த்து, ஆரியையே! வேடங்கள் தரித்து முடிந்ததாயின்; இவ்வழியே வருக.

(நாந்தி-வாழ்த்து. சூத்திரதாரன்—நாடகத்தை நடத்துவோன்.)

நாட்டியஸ்திரீ பிரவேசித்து, ஆரியனே! இங்கே இருக்கிறேன். ஆரியன் ஆஞ்ஞஞசெய்க.

குத்திரதாரன்! ஆரியை! இந்தச்சபை பண்டிதர்களாலே நிறைந்திருக்கின்றது. கர்னிராச கலிசெய்த புதிய பொருளுள்ள நாடகத்தினாலே நாங்கள் இச்சபையை இன் னைக்கு மகிழ்விக்கவேண்டும்.

பாத்திராபாத்திரங்களை அவதாரித்து முயற்சியோடு பிரயோகிக்குந்தன்மை யினால் யாதொருருமையும் வாராது.

குத்திரதாரன்! ஆரியை! உனக்கு உண்மைப்பொருளைச்சொல்லுகிறேன்.

வித்துவான்கள் மகிழ்ச்சியடையும் வணாயும், நாடகப்பிரயோக சாமர்த்தியத்தை கல்லதென்று நாண் நினைக்கமாட்டேன். நன்கு பயின்றவர்களுடைய இருதயம் பெல னுடையதாயிருந்தாலும் தன்னிலே தளருகின்றது.

சாணக்கியசத்கம்,

வடமொழியிலுள்ள இந்துவிலே அநேக நற்புத்திகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள்ளே சில இங்கே எழுதப்படுகின்றன.

வித்துவானும் அரசனும்.

வித்துவானுடைய தன்மையும், அரசனுடைய தன்மையும் தம்முள்ளே ஒருகா லுஞ் சமத்துவமுடையனவல்ல; அரசன் தன் தேசத்திலே பூசிக்கப்படுகிறான்! வித்து வான் எவ்விடத்திலும் பூசிக்கப்படுகிறான்.

க ல் வி.

நட்சத்திரங்களுக்குச் சந்திரனே அலங்காரம்; பெண்களுக்கு நாயகனே அலங் காரம். பூமிக்கு இராசாவே அலங்காரம்; எல்லாச்சனங்களுக்குக் கல்வியே அலங்காரம்.

சந்திரனாலே நட்சத்திரங்களும், நாயகனாலே பெண்களும், அரசனாலே பூமியும், கல்வியாலே சகல சனங்களும் சிறக்கும் என்பது கருத்து.

விசுவாசம்.

நகமுள்ள மிருகங்களிடத்திலும், நதிகளிடத்திலும், கொம்புள்ளமிருகங்களிடத்தி லும், கைகளிலாயுதமுள்ளவர்களிடத்திலும், பெண்களிடத்திலும், இராசகுலத்தவர்களிடத் திலும் சம்பிக்கை செய்தலாகாது.

பிராணனைக்கெடுப்பன.

காயந்த இறைச்சியை உண்ணுதலும், வயோதிகமுடையபெண்ணைப்புணர்தலும், கர்நிராசியினிற்குஞ் சூரியகிரணத்தை யடைதலும், புதுத்தயி ருண்ணலும், உதயகாலப் புணர்ச்சியும், நித்தினாயுமாகிய ஆறும் பிராணனைக் கெடுப்பனவாகும்.

கு க் கு ட ம்.

போர்புரிதல், உதயத்திலெழுதல், சுற்றத்தோண்ணுதல், ஆபத்தடைத்தல், திரி யைக்காதல், என்னும் நான்கினையுங் கோழியினிடத்தினின்று கற்கவேண்டும்.

அ ச் ச ம்.

காற்றினாலே மரங்களுக்குப் பயமும், பனிக்காலத்தினாலே தாமரைகளுக்குப் பய மும், வச்சிரத்தினாலே மலைகளுக்குப் பயமும், தூச்சகர்களாலே சந்திரர்களுக்குப் பயமு முண்டு.

ஆதலால்,
சபகருதலை
செத்தினால் உகஉ

இங்ஙனம்,
அ. துமாரசுவாயிப்பிள்ளை.

இனி ஒரு தமிழ்தூல் அல்லதோர் செய்யுள் குமரிநாடு கடல்கொள்ளப்படுமுன் செய்யப் பட்டதெனத் துணிவுண்டற்கு அக்குமரிநாட்டாக, அக்குமரிநாட்டாகத்தேகிடந்த பஃறுனி அல்லது குமரியாருக அவற்றின்கண் மொழியப்படுதல் வேண்டுமென்பது எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்தது. பலவேறு காலங்களிலிருந்த பலவேறு புலவர்கள் பாடிய செய்யுட்களைச் சிதர்த்துபோகவிடாமல் ஒருங்குதொகுத்து அவற்றை அகம்புறமெனக் கடைச்சங்கத்தார் வகுப்ப வழக்கமுற்றவருகின்றவற்றுட் புறநானூற்றிலே ஒருசில செய்யுட்களில் கடல் கொள்ளப்படு முன்னிருந்த பஃறுனியாறு கிளந்தெடுத்துக் குறிக்கப்படுதலால், அச்செய்யுட்புலவர் காலமும் அப்புலவரோடொருங்கிருந்து செய்யுளொண்ட அரசர்காலமும் குமரிநாட்டிருந்தகாலமேயாமென்ப தினிதுவிளங்கும். பான்மியன் பல்யாசகாலே முது குடும்பிப்பெருவழுதியை நேட்டிமையார் என்னு ளல்லிசைப்புலவர்தாம்பாடிய “ஆவுமா னியம்பார்ப்பனமாக்களும்” என்னுஞ்செய்யுளில் அவனை வாழ்த்துகின்றழி “ஸ்ரீநீர்வியுவி னெடியேயான், நன்னீர்ப் பஃறுனிமணலினும்பலவே” எனப் பஃறுனியாற்றைக் கிளந் தெடுத்துக் கூடக்காண்டலால் அவர்காலம் பஃறுனியாறு கடல்கொள்ளப்படுமுன்னதாக லினிதுதுணியப்படும். இனித்தொல்காப்பியத்திற்குப் பாயிரஞ்செய்த ஆசிரியர் பனம்பா ரனு “வடவேங்கடத்தென்குமரியாயிடை” எனக்குமரியாற்றைக் கிளந்தெடுத்துக்கூறுத லானும் அதுகுமரியாறு கடல்கொள்ளப்படுமுன்பெழுந்ததொன்றும். இங்ஙனம் குமரி யாறு தெற்கு எல்லையாகவைத்துணக்கப்பட்ட தன்னை ஐயுறவுகொண்டு, ஆப்தர் - சவரி ராயரவர்கள் குமரிநாட்டிற்கு நடுநீரகமாய்விளங்கிய கபாடபுரத்திலிருந்துதமிழாசாய்த சங்கத்தார்க்குக் குமரியை எல்லையாகவைத்துக்கூறுதல் யாங்ஙனம் பொருந்துமெனக் கடாவெழுப்பித் தென்னாடு கடல்கொள்ளப்பட்ட பிற்காலத்து மற்றது தெற்கெல்லையாக நிகழ்த்ததாகலின் அவ்வெல்லையுடைய அப்பாயிரச்செய்யுள் பனம்பாரனுச்செய்ததன்றென வும், இதற்குக் களவியல் பாயிரவுணாயில் இப்பாயிரத்தொல்காப்பியனார் செய்ததென்றும் பிறவுணாயாசிரியர் அது பனம்பாரனாரியற்றியதென்றும் தம்முண் மானுகொண்டினாத் தலே கரியாமெனவுங் கூறினார்கள். கடல்கொள்ளப்பட்ட குமரிநாட்டின் வடவெல்லை பஃறுனியாற்றெனவும் தெற்கெல்லை குமரியாற்றெனவும் இதனிடைக்கிடந்த நாடு எழுதாற் றுக்காவதப் பரப்புளதெனவுந் தொல்லாசிரியர் இனிதெடுத்தோதுதலால்அப்பெரிய தமிழ் நாட்டிற்குக் குமரியாறு தெற்கெல்லையுடையது பொருத்தமிழையுடையதேயாம். குமரிநாடு கடல்கொண்ட பிற்காலத்தே செய்யப்பட்ட பாயிரமாயின் வடக்கண்வேங்கடம்ஒன்றுமே எல்லையுடைய மேல்கீழ்த்திசைக்குக் கடலெல்லையுடையவாறுபோலத் தென்றிசைக்குங் கட லெல்லையெனவொன்று ஒழியார். கடல்கொள்ளப்பட்டபின் தாலெழுதிய சிறுநகர்களை பாடினியாரும் இவ்வாறே “வடதிசைமருங்கின் வடுகுவரம்பாகத், தென்றிசையுள்ளிட் டெஞ்சியழுன்றும், வரைமருள்புணரியொடு பொருதுகிடந்த” எனப்பாயிரமுணத்தார்; அவ்வாறன்றிக் கடல்கொள்ளப்படாமுன் பரந்தகிடந்த செந்தமிழ்நிலம் வரையறுக்கின்ற ராதலின் குமரியாற்றைத் தெற்கெல்லையாகவைத்துக்கூறினார். அதனை இப்போதுள்ள குமரிமுனையெனமுன்னுண்டு பாயிரச்செய்யுள்பனம்பாரனார்செய்ததன்றென்றுணத்த ஆப்த ரவர்களுணபொருத்தமின்றும். அற்றேல், குமரிநாடு கடல்கொள்ளப்பட்டபின் பலவாயிர வருடங்கழித்தெழுந்த நன்னூற்பாயிரச்செய்யுளிற் “ருணகடல் குமரிருகடல் வேங்கடம்” என நிலவெல்லையுடையதென்றையெனின், —செந்தமிழ்த் தனிமொழிப்புறநூற் சிறிது மலையானும் கன்னடம் துளுவம்முதலிய மொழிகளாகத் திரிந்து வேறுபடத் தென்றமிழ்த் தனி யகஞ்சிறிது குறுகுங்காலத்தே அந்துலெழுதப்பட்டதாகலின் அத்தேசுதல் செந் தமிழ் மணங்கமழாநிற்கு நிலவெல்லையுடையதுத்தப்பொருட்டு அங்ஙனங்குறுக்கி நான் கெல்லையுடையாராகலின் அஃது நன்னடைக்கேலாதென்றெழுக. தொல்காப்பியரு சிய

காக்கைபாடினியம் எழுதப்பட்டகாலத்தே செந்தமிழ்மொழிப்பெருமை மேல்கீழ்பாலெல் லாமொருங்கு சுவர்து விரிந்ததாகலின், அவர் துற்பாயிரங்கட்குக் கடலெல்லை கூறினா ரென்க. இனித்தொல்காப்பியத்தின்கட் காணப்பட்ட அப்பணம்பாரனார் பாயிரச்செய்யு னையே தொல்காப்பியனாச்செய்ததனைக் களவியலிற் காணப்பட்டது அச்சியற்றிறோரா ல் நிகழ்ந்த பழையாடாகலின் அஃதின்னைக்குப் பயன்படாமையறிக. அல்லனதும், அது பணம்பாரனார் செய்ததன்றாயின் உணாயாகியன்மாரெல்லாரும் அதனை ஏன் அவ்வாறு கூறினார்? என்றயத்தனைரவல்லார்க்கு அப்பாயிரச்செய்யுள்செய்தார் பணம்பாரனாரென் பது தேற்றமாம். இனிப்பஃறனியாற்றைக் கிளந்தெடுத்துக்கூறிய நெட்டிமையார் செய்யு லிற் 'பார்ப்பணமாகன்' விதக்கப்படுதலால் அவர்காலத்திற் பார்ப்பண வகுப்பிருந்ததென் பது பெற்றும். ஆய்தர் சுவரிராயரவர்களும், "அந்தனரெனத் தமிழ்துணுட்கூறப்படு வோர் ஆரியப்பிராமணரல்லர், அவர்தமிழ்நாட்டறவோரே" என்று கூறுதலால், அவர் கட்டும் இதுவேகருத்தாம்போலும். இங்கனமாகலின் ஆசிரியர்-தொல்காப்பியனாகூறிய "அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பணப்பக்கமும்" என்னுஞ் சூத்திரத்தை 'இடைச்செருகல்' என்றுணர்ப்பதற்கு ஒருப்படுவார்மற்றியார்? இன்னுந்தொல்காப்பியம்எழுதப்பட்டகாலத்தே செந்தமிழ்நாட்டின்கண்வழங்கிய செந்தமிழ்மறைகள் நான்காமென்பதும், அந்நான்மறை வல்ல துறவோராலறிந்து வழிபடப்பட்ட கடவுள் சிவபெருமானையாமென்பதும், அத் தெய்வச் செந்தமிழ்மொழி விரிந்துபரந்த நிலவெல்லை பணம்பாரனாகூறியவாமேநான்கா மென்பதும் விளங்க அந்நெட்டிமையாரென்னு நல்லிசைப்புலவரோ டொருங்கிருந்த காரிகிழார் "நான்மறைமுனிவரேர்துக்கையெதிரே" எனவும், "மூக்கட்செல்வாநகர்வலஞ் செயற்கே" எனவும், "வடாஅதுபணிபடுநெடுவணாவட்குந், தெனாஅதுருகெழுமுகரியின் மெற்குந், குணாஅதுகரைபொருதொடு கடற்குணக்குந், குடாஅதுதொன்று முதிர்பென வத்தின் குடக்கும்" எனவுந் கூறுதலானுந் கண்டுகொள்க. எனவே, நாற்சாதிவகுப்பு, நாலெல்லைவகுப்பு, நான்மறைவகுப்பு முதலாயினவெல்லாஞ் செந்தமிழ்நிலத்தே பண் டைக்காலத்துத் தமிழ்மக்களார் செய்யப்பட்டுப் பின்போந்து லைப்புற்ற ஆரியரார்மழுவி லேறவேறாக அவர்பாடையினுஞ் செய்துகொள்ளப்பட்டனவென்றறிக. இதுநிற்க.

இனி, ஆரியநால்வகை வருணப்பாகுபாட்டிற்குந் தமிழியற்சாதிவகுப்புக்குந் தம் முன்வேறுபாடுபெரிதண்டாம். ஆரியர் பிறப்புலகையார் மமக்கு விழுப்பந்தோற்றவித்தற் பொருட்டு அவ்நன்ம் பாகுபாடியற்றினார். தமிழர் ஒழுக்கவகையான் உலகவியற்கைக் கரு மங்களினிதுசெல்லும்பொருட்டு அவ்வாறு சாதிவகுத்திட்டார். ஆரியர் ஒருபிராமணனுக் கும் அவன்மனைவிக்கும் பிறப்பவன்னுண் பிராமணனென்பர். தமிழர் நான்மறை நெறி வழாதொழுக்கநிகழ்த்தி யுலகிற்குதுதிபயப்பவன்னுண் பார்ப்பானென்பர். ஆரியர் இவ் வாறே ஏனை கூத்திரிய வவைய சூத்திரர்க்குந்கூறநிற்பர். தமிழர் குறம்புகடித்து போரி யற்றி யுரண்காவலமைத்துத் தன்கீழ்வாழ்வார்க்கு ஒருபாற்கோடாது ஒப்பவிற்குது நடு வியழ்நி யுலகுபுரந்தருளும் அரசனும் அவ்வரசர்க்குதுதுணையாயிருந்து போரியற்றுகுந் து மத்தாரும் மறவர் அல்லது கூத்திரியராமெனவும், ஆரிணாகாத் தலுமுதுவித்திடுதல் அரும் ஷேருண்மாறுதன் முதலிய வொழுக்கம் நிகழ்த்தி நாமெனம்பெப்பார் வேளாளர் அல்லது வவையராமெனவும், இம்மூவர்க்கும் உறுதுணையாயுடனிருந்து அவர்க்கு வேண்டவ வறிக் துறுதிருமுந் தொழும்பியற்றுவோர் ஏனையோர் அல்லது சூத்திரரெனவுஞ் சொல்லா நிற்பார். இந்நால்வகுப்பாரும் தத்தங்கருமவகையால் வேறுபடுவாராயினும் ஒருமித்திருந்து உறுநீதாராயத்தக்கன் ஒருவரையாமென்னுந் கடப்பாடுடையர்; ஆரியவகுப்பாணப்போல் ஷேறுவேறிருந்து ஒருமைபோழ்த்து பேசிடருறாஉம் நீரரல்லர். இன்னுந் தென்மமிழ்

நாட்டுச் சிவாலயங்களிற் சிவவழிபாடியற்றும் ஆதிசைவவகுப்பாரே தென் தமிழகாட்டிப் பாப்பாராவர். இவரின்னராதல்பற்றியே ஆரியமார்த்தப் பிராமணர் இவரைவெறுக்கின்றனர். இவரவரைவெறுப்பாராயினும் ஆதிசைவத்தமிழ்ப்பாப்பார்க்குரிய மேம்பாடி, ஒரு சிறிதுங் குறைவுபாடெய்துகின்றிலது. ஆரியமார்த்தப்பிராமணர் தென் தமிழகாட்டிற் குரியான்றாதல்பற்றியும், அவர் சிவ வழிபாடியற்றதற்குரிய அறிவுமுதிர்ச்சியில்வாழை பற்றியுமன்றே அவரெல்லார் தமிழ்ச் சிவாலயங்களிற் பூசனையியற்றதற்கு இடம்பெரு ராயினதுஉம், அவணர்ச் சிவாகமங்களெல்லாம் ‘அதிகழிதேனைவிப்ரேண’ என்றொதுக் கியதுஉமென்க. ஆதிசைவத்தமிழ்ப் பாப்பனமக்களைப்போலவே விழுமிய வொழுக்க முடைய ஏனை நன்மக்களுஞ் சிவவழிபாடியற்றதற் குரிமையுடையராகவான், வேளாறு வகுப்பிற் சிறந்தோர்சிவர் ஆசிரியத்தலைமையுண்டு போதருகின்றார். இங்ஙனம் ஒருவகுப் பார்க்குரிய சிறந்த கருமங்களை வேறோர்வகுப்பார் செய்தற்கிடம்பெறுதல் ஆரியருவின் ரும். ஆகவே, செந்தமிழ்த்தனி முதன்மக்கள் வருத்துகிறுத்திய சாதிகெறி ஆரியமக்கள் வருத்துகிறுத்தியதுபோற் கொடியதுஉந் தன்னலம்பாராட்டுவதுஉ மஹ்ருமென்பது கடைப்பிடிக்க.

இனி, ஆரியமக்கட்குரிய பண்டைப்பனுவலான இருக்குவேத இறுதிப் புருடசூத்ர மந்திரத்திலேயே அந்நால்வகை வருணப்பாகுபாடு காணக்கிடத்தலானும், அவ்விருக்கு வேதங் குமிநாடுகடல்கொள்ளப்படுமுன்னெழுந்ததொன்றாதலானும், மேலே நீர்கூறிய வாதங்களெல்லார் துர்ப்பலமாய் விடுமபோலுமெனின்;—அறிபாது கடாயினும், அப்புருட் சூத்தமானது “புருடன் ஆயிரஞ்சிரங்களும் ஆயிரம்விழிகளும் ஆயிரம்பாதங்களருமுடையனயிருக்கின்றன. இந்நிலவுகமுழுவதுஉந் தன் வியாகத்தின்கண்ணே அடக்கி அதனைப் பத்தங்குலப்பரப்பானே மேற்கடந்துசென்றன. இருக்கின்றதும் இருப்பதுமாகிய சருவமும் அப்புருடனேயாம். அவனை மரணத்தைக்கடந்து அதற்கு இறைவனும் அமர்ந் திருக்கின்றன, அன்னத்தினுற் பூரிக்கின்றன. அவன்பெருமை இத்தகையது, புருடன் இதற்குமேலானவன் உளவாவனவெல்லாம் அவனின் காற்கூறாவனவேயாம். அவனில் மற்றை முக்காற்கூறும் ஆகாயத்தில் மரணமின்றியிருப்பதாம். புருடன் முக்காற்கூற் றுடன் மேலெழுந்துசென்றன. அவனிற்காற்கூறு மறுபடியும் ஈண்டுப்படைக்கப்பட்டது. உண்பனவும் உண்ணாதனவுமாகிய எல்லாப்பொருள்களிலும் அவன் உன்றிறைந்து யாண்டும் விரிந்தான். விராச அவனிலிருந்து பிறப்பிக்கப்பட்டான், விராசிலிருந்து புரு டன் பிறப்பிக்கப்பட்டான். அங்ஙனம் பிறந்துழி அவன்முன்னும்பின்னுமுள்ள இவ்வுல கத்தின்மேற்சென்று விரிந்தான், தேவர்கள், புருடனையே பலியாகக்கொண்டு வேள்வீ செய்தபோது வசந்தகாலம் நெய்யாகவும் வேனிர்காலம் விதகாகவும் மழைகாலம் அலி சாகவுமிருந்தன. முதற்பிறந்தவனான இப்புருடனை அவர்கள் தருப்பையிற் கிடத்திப் பலியிட்டார்கள். தேவர்களும், சாதியர்களும், இருடிகளும் அவனை வேட்பித்தார். அந்தச் சருவயாகத்திலிருந்து தயிரும் நெய்யுஞ் சேகரிக்கப்பட்டன. அவையே நல்லமிருக்க் களந் தீயமிருக்கக்கனாமயின. அந்தச் சருவயாகத்திலிருந்து இருக்குச் சாமகலோகங் களும், செய்யுட்களும், பசுவந் தோன்றின. அதிலிருந்து குதிரைகளும் பற்களை இரண்டு வரிசையிலுமுடைய உயிர்வருக்கங்களுந் தோன்றின. தேவர்கள் புருடனைப் பரிந்த போது, எத்தனைகூறாக அவனை அறுத்தார் அவன் வாய் யாது? புயங்கன்யாவை! எவை அவனுடைய தொடைகளும் பாதங்களுமாகச சொல்லப்படுகின்றன? எனின்;—பூரிராமணர் அவன்வாயாவர்;*இராஜந்யர் அவன்புயங்கனாக்கப்பட்டார், ஸைசியர் அவன்தொடை

*இங்கு ராஜந்யர் என்று சொல்லப்பட்ட வகுப்பார் தாம் தமிழரென்றுணர்க.

கனாவர், சூத்திரன் அவன் அடியிற்றேன்றினான். அவன் மனத்திலிருந்து திக்களுண்டாயிற்று, ஞாயிறு அவன்வழியிற்றேன்றிற்று, இந்திரனும் அக்ரியும் அவன் வாயிற் பிறத்தனர், வாயு அவனுயிர்ப்பில் தோன்றினான், அவனுத்திலிலிருந்து காற்றும், அவன் சிரத்திலிருந்து ஆகாயமும், அவனடியிலிருந்து மண்ணுலகமும், அவன் காதிலிருந்து நான்குதிசைகளுமாக இவ்வாறு உலகங்களுண்டாயின. யாகஞ்செய்புந் தேவர்கள் புருடனைப்பலியிடும்பொருட்டுக் கட்டியகாலையில், எழுசொம்புகளும் மூவேழுசுல்லிவற்றும் உண்டுசெய்யப்பட்டன. தேவர்கள் வேள்வியால் வேள்விமுடிப்பித்தார். இவைதாம் பூர்வ காலத்துக் கருமங்கள். இந்த வலியகருமங்கள் துறக்கவுலகத்தைத் தருகின்றன, ஆண்டு முன்னைச் சாதியர்கள் தேவர்களாயிருக்கின்றார்” என்று கூறுகின்றது. இம்மந்திரவுளையின் உண்மைதேற வல்லார்க்கு, இவ்விருக்குவேத மேற்பாகங்களெல்லாம்விடியற்காலம், சூரியன், வருணன், மித்திரன், சாலித்திரி, பூஷன், இந்திரன், மருத்துக்கள், வாயுநிலம், தீ, சோமா முதலான உலகியற் புறப்பொருளுபாசனை நெறிவழாது செல்ல அதன்மேற்பாகமாய்நின்ற இவ்விறுதிப்புருடசூத்தமந்திரமாதிரித் தத்துவ நுண்பொருணினைந்தொழுமுறைமையானே இம்மந்திரவுளை ஆரியர் செந்தமிழ்மக்களோடொருங்கு கூடிய பிற்காலத்தே எழுதிச் சேர்த்தவைக்கப்பட்டதென்னு மியல்பினிதாவனங்காநிற்கும். இவ்வாறே இப்புருடசூத்தமந்திரமானது இருக்குவேதத்தின் மந்தைப்பாகங்களைப் போல் அத்தனை பிராசினமாவதன்றென்றும், வடமொழியுணாநடைச் சுவைபெரிது முநிரிந்த பிற்காலத்தே எழுதி மொழித்திறம் விளங்கச் சேர்த்தவைக்கப்பட்ட தொன்றென்றும் பண்டிதர் மாகீஸ்டுலர், கோஷ்பூதிக், ஸீபர் முதலாயினாருங் கருத்தொருப்பட்டுவாரின்றார். இன்னும் இதனை விதந்துணைக்கப்புகுதுமாயின் எடுத்தபொருள்பெருகிமொதலா வித்துணையினைமந்தாம்; இவ்வுணைப்பொருளின் பண்டிகர் - சுவரீராயர்க்காதல் மந்தையோர்க்காதல் ஐயுறவுதோன்றாமாயின் அதனைப் பிற்தோர் கால் விரித்துணைத்துப்பொருள் நிறுத்துவாம். எனவே, இப்புருடசூத்தமந்திரவுளையின்கண் ஆரியநால்வகைவருணப்பாகுபாடு காணக்கிடத்தல்பற்றி நாமெடுத்துக்கொண்ட மேற்கோள் துர்ப்பலமுறதல் ஒருசிறிதுஞ் செல்லாதென்றொழிக.

என்றிதகாறும் உணமொழிவிரிந்த தருக்கத்தானே சிந்தாமணியிற் கந்தியார் பாட்டுக்களிடையிடையே நுழைந்தனவென்னு மெமதுணைப்பற்றிப் பண்டைத் தமிழ்ப் பனுலவினெல்லாம் கலவையுண்டாயிற்றென்பது எமக்குமுடன்பாடாமென்னும் ஆப்த ரவர்கள் உட்கோள் வழக்கலுறாமென்பதூஉம், அச்சிந்தாமணிக் காப்பியர் தமிழ் முதுமக்கள் ஆரியக்காப்பிய விலக்கணம்பற்றி அவ்வழக்குமிக்கத்தழி இதுவியன்றியகாலத்தேஎழுதப்பட்டதொன்றாகவின் ஆண்டுக்கலவையுண்டாதற்கு அவகாசமுளாத மென்பதூஉம், ஆரியமக்கள் வழக்குமிக விரவப்பெறாத பண்டைக்காலத்தே தமிழியன்மாட்சிவகுத்துப் பாகுபாடு நனிவிளங்க இயையபுகாட்டி அரும்பெறல்நிதியமாய் ஆசிரியர் தோல்காப்பிய னுந் சுட்டிவைத்த தோல்காப்பியமுழுதனுலின்கட் கலவைகாண்டல் ஒருவாற்றினும் பொருந்துமாநிலையென்பதூஉம், யாரோசிலர் பொய்பாக்ககட்டிவழங்கிய வேண்டதிகம் பற்றித் தொல்காப்பியம் முன்னிலையிற் பின்னிலைபெருக்கமுற்றதென்னுமுறை திட்டமின்றி துறுங்குமாமென்பதூஉம், இறையனாகப்பொருளுணாக்குப் பாயிரங்கண்ட முசிறி யாசிரியர் நீலகண்டனாகூறங் களவியல் வரலாறு ஒரோவிடங்கனிற் சரிதவுணயியல் பிறழ்க்காண்டலின் அவ்வரலாற்றினையோரே துவாகக்கொண்டு பண்டைக்காலத்தே தொல் காப்பியம்-வழக்கமின்றி வீழ்த்ததெனவும், அதனைக்கடைச்சங்கத்தார் திரும்பவெழுப்பிப் பெருக்கி வழங்கப்படுத்தாரெனவுங் கூறுந்துணிபுண முன்பின் மாறுகோள் பெரிதாற்றும்

சமாசாரக்குறிப்புகள்.

போலியாயிற்றுபடுமென்பதனும், தொல்காப்பியமொழுதப்பட்டனால்தே ஆரியர்தென்றிழைக்கோடுகிறிது பழக்புருந்தாராகவின் அந்தாலுள் வடமொழிக்குறியீடுகள் சிலவுஞ் சொற்கள் சிலவும் வருதவறியாது மற்றவை காணக்கிடத்தல்பற்றியே தொல்காப்பியம் கலவைகொண்டதாமெனினுணை வாய்ப்புடையதாமா நிலையென்பதனும், நால்வகைச்சாதி வருப்புக் கடல்கொள்ளப்படு முன்னெழுந்தபழந்தமிழ்ப்பாட்டுக்களின் காணக்கிடத்தலானும் வடமொழிப் பண்டைப்பனுவல்களின் வந்தனங் காணப்படாமையானும் அவ்வருப்புத் தமிழ்நாட்டின்கண் உலகியலொழுதவாறுபற்றிச் செய்துகொள்ளப்பட்டதாமென்பதனும், அதனைப்பின்வந்தனுசரித்தொழுக்கிறோமான ஆரியமக்கள் தமக்கு நலம்பெருகுமாற்றால் அவ்வியல்பிளிந்து அதன்பண்டைக்கருத்து வேறுபடுத்து ஒருமையழிச்சின்ருரென்பதனும், இங்ஙனமாகவின் தொல்காப்பியநூலின் காணப்படுகிற சாதிவருப்புக்குத்திரங்கள் செருகப்பட்டனவாதல் செல்லாதென்பதனும், இருக்குவேதப் புருடருத்தமந்திரவுணை பிற்காலத்தே செய்யப்பட்டதொன்றாகவின் ஆண்டதபற்றிச் சாதிவருப்புத் தமிழ்நாட்டிலுண்டாயிற்றென்று முறைபழுதாமாநிலையென்பதனும் இனிது விளக்கித் தொல்காப்பிய முழுமுதலுலகின் கடல்வையுண்டென்னும் நஞ்சுகோதார் - சவரிராய பிள்ளையவர்களுக்குப் பொருத்தமாய்தென்று காட்டிக்கிளைந்து தொல்காப்பியம் முழுமுதலுலாமென்பது நிறுவலும், இத்தருக்கவுணையிலே பிழைபாடுதாயின் ஆப்தர் - சவரிராயராதல் ஏனைவித்துவகிமணிகளாதல் அதனையெடுத்து வலியுறுத்தி எமக்கு அறிவுகொளத்துவாராக; இதன்கட்பாடும் கருத்தொருப்பாடுவாராயின் அவ்வொருப்பாடு தெரித்து எம்மை ஊக்கமுறுத்தி யுவப்பிப்பாராகவென்னும் வேண்டுகொளுடையோம். உலகம் உண்மைப்பொருள் தேற்றக்கடவதாக.

சமாசாரக்குறிப்புகள்.

பிரதான நியாயம்.

இவ்வடமொழிச் சொற்றொடர் குளவி புழுவைத் தன்னினமாக்குகிற தென்ற பழைய அபிப்பிராயமேற்கொளப்படுகொண்டது. நியாயமெனினும் நயம் எனினு மொக்கும். இக்கொள்கை, குளவி பக்குவமடைந்த வோர் புழுவைத் தன்குட்டிற்சேர்த்ததைக் கொட்டெலாற் புழுவுக்குக் குளவியைப்பற்றிய ரூபகந்தவிர வேறின்றுகிறது; ஆகவே சிலநாளில் புழு தன்னெண்ணத்தின்படி குளவியாய் வெளிவருகிறதென்பது. இதனையே கரன்வதைப்படலத்தில் “அஞ்சிறையறுபதமடைந்தகீடத்தைத், தஞ்செனத் தன்மயமாகுந் தன்மைபோல்” எனக் கம்பரும், கைவல்லியத்தில் “அடங்கிய விருத்தி யானென்றறிந்தபின் செறிந்த மண்ணின், குடம்பையுட் புழு முன்னுதங் குளவியின் கொள்கை போல்” எனத் தாண்டவழாத்தியாகுங் கூறியுள்ளார். ஆசிரியர் சிவஞான யோகிகளுக்கு சிவஞானபோதவுணையி லிப்படியே கூறுவதா விதனைப் பிற்காலத்தோர்திகமாகப்பாராட்டி வந்தனொன்பது தெளிவாகின்றது. சிவஞான யித்தியுணையாசிரியர் ஞானப்பிரகாச ரொருவர் மட்டமே யிதனை யொப்புகொள்ளாதொழிந்தார்.

இனி யிதனுண்மையை யாராயுங்கால் ஞானப்பிரகாச ரபிப்பிராயமே பொருந்த மெனக் கிருமி யாராய்ச்சிசெய்த வவருங்கொள்கின்றனர். குளவியின் முட்டைக்கு முதலில் வெப்பந்தருவதாய்ப் பின் பொரிக்கப்பட்ட குஞ்சுக்குப் புழு இணையாகிற தென்பதே யவர்கள் கோட்பாடு. இப்படியே கிருமி சாஸ்திரவல்லராய லப்பக் என்பவரும், பொருளகராதி யுடையாருங் கூறுகின்றார்.

இனி, பட்டுப்புச்சியு மீயும்போல் குளவியும் புழுவினின்ற பிறக்கக் கூடுதோ என்னு மாசங்கை விடுபார்க்கு, அந்தே விரண்டுமன்று புழுக்காணுங்கா லொரோ குளவி வருவதேனென விடுக்க.

திருவலங்கற்றிரட்டு.

இராமேசுவரத்தைச் சேர்ந்த குமரகுரு பரதாச சுவாமிக ளருளிச்செய்த இந் தூல் பாவியல்பை உதாரணவகையானுந் தோத்திரமுறையானுந் தெரிக்கப்படுவது. இது வெள்ளையியல், ஆசிரியவியல், வஞ்சியியல் என மூன்று பகுதிகளை யுடைத்தாய் ஆசிரிய ரின் மதி துட்பத்தையு மறிவுவிளக்கத்தையுந்காட்டாநின்றது. ஆசிரிய வியலின்கணுள்ள சில சித்திரக்கவிகள் விநோதமாய்க் காணப்படினும் பொருள் நிரம்பியுள்ளன. ஆகவே, இலக்கணத்தை யறவே நெகிழவிடு மிக்காலத்திதுபோன்ற தூல்களின் றி யமையாதனவே. இதனைப் படிப்போர்க்கிதிற் செலவிடு நேரத்திற்குத் தகுந்த பலன் கிடைக்கு மென்ப தற்கு, இதிற் குற்றம் காணப் படுகுவோருஞ் சில வோசை ருன்றலுந் தத்தளித்துச் செல் லலுமே காட்டல் தக்க சான்றும்.

பா. ரா.

பத்திரிகைகள் நிறைந்த இக்காலத்தில், மொரக்கோராச்சியமட்டு மொரு பத்திரி கைகூட இன்றியிருப்பதைக்கேட்க ஆச்சரியப்படுகிறோம்.

இக்காலத்திய கணக்குகளின்படி இவ்வலகத்தைச்சுற்றிவர அல்லும்பகலு மோய் வில்லாமல் நடக்கிற மணிதனுக்கு 428 நாட்கள் செல்லுகின்றனவாம். வேகமாய்ப்போகிற ரயில்வண்டிக்கெனின் 40 நாட்கள் போதும். மேலுஞ் சத்தஞ்செல்ல 32 மணியாகு மென்றும், ஒளிக்காயினுந் தந்திக்காயினுஞ் சுற்றேறக்குறைய 10 சக்கெண்டுக்குமேல் வேண்டாமென்றும் கணக்கிட்டுருக்கின்றார்கள்.

தமிழ் நாகரிகம்.

தங்கள் அரிய பத்திரிகையை வாசிக்கும் நண்பர்களில் எவரோனும், இப்பத்திரிகை வாயிலாய், அடியில் வரும் வினாக்களுக்குத் திற உத்தரமெழுதி உண்மையை விளக்குவார்களாயின் அவர் மாட்டுப்பெரிதும் கடப்பாடுடையேனாவேன்:—

1. இந்துதேசத்தி னெப்பாங்கில் இந்துக்களின் உயர்தர சந்தேசாஸ்திரம் விர்த்தி செய்யப்படுகிறதா? தென்னிந்தியாவின் கர்னாடகமாகம் சாஸ்திரரீதியை அதுசரித்ததா? அது பரதகண்ட மெங்கணும் பரவியிருக்கின்றதா? சந்தேசாஸ்திரம் ஆரியோற்பத்தியை யுடையதாயின், மகாபாஷ்டிரத்தலைவனாகிய சீவாஜி தனது ஆரியக்குடிகளுக்குச் சந்தேச சாஸ்திரங் கற்பிக்கத் தமிழ்ச்சந்தேக விதவாண்களைத் தருவித்த தென்னே?

2. சென்ற இரண்டாயிரம் வருஷங்களாக, இந்தியாவிற்குள்ளேயே தத்துவ ஞானி களிற்பெரும்பாலார் தென்னிந்தியாவிற்பிறந்தவர்கள் தாமென்பது வாஸ்தவமா?

3. தமிழ் இலக்கணநூலாசிரியரான அகத்தியர் தமிழரோ அல்லது ஆரியரோ? அவர் ஆரியராயின், அதற்காதாரமென்னே? அவரது இலக்கணம் முதல் னாலா? ஓர் பாலைக்கு இலக்கியங்க ளில்லாதிருப்பின், அப்பாலைக்குரிய சிறந்ததோர் இலக்கணத் தை அமைத்தயமா சாத்தியமா?

4. இராவணன் தமிழனா? அன்றெனின் திருநெல்வேலிச் சான்றார் குலத்தார், தங் கள் முன்னோர்கள் இராவணனுடைய பிரஜைகளென்று பாராட்டி வருகிற பாரம்பரியக் கொள்கைக்குப் பொருளென்னே?

5. புலத்தியமுனிவர் இராவணனுடைய மூதாதையனா? அங்ஙனமாயின், அவ ரது குழுகாடு இலங்கைத்தீவையென்றி வடநாடன்மென்பது அங்கீகரிக்கம்பாலதல்லவா?

6. அகத்தியர் சமஸ்கிருத னூல்கள் எழுதியிருக்கின்றாரா? ஆமெனின், அந்நூல் கள் மிக்காலத்தனவென்று விற்பன்னர்களால் குறிக்கப்படுவன? அவை சமஸ்கிருதவேதங் களோடு சமகாலத்தனவாமா?

இங்ஙனம்,

கொழும்பு,

ஓர் தமிழன்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞ்ஞாநசம்பந்தகுருப்போநம:

திருவருளியல்புகடறி தெஞ்சநிவுறுத்தல்.

—o—o—o—

“தன்றே னுன்கி னென்று கைம் மிகஉந்

களிடுவளர் பேருங்கா டாயினு

மொளிபெரிது சிறந்தநீ நனியவேன் னெஞ்சே”

வளிகுலாம் வெளியி லெனினெனக் கறங்கும்
விளம்பழ நிகர்த்தவிய் வளம்பொலி ஞாலத்து
வேறுவேறு குழீஇய வெறும்பினம்போல
வரிதுமுயன் றாக்குந் தெரிவுது மாந்தரில்
விழியிதழ் முகிழ்ப்பிற் கழாய்பல வருட்டுங்
கைவல் லொருவன் போல மெய்ப்பெற
வெப்பெரும் புவனமு மெண்ணிலா வுயிரு
மப்பெரும் பரிசா லமைந்தான் கியங்கப
பேதுற வின்றி மாதாட னமர்ந்த
வண்ணலார் திருவரு ணண்ணுவழி யறிநது
தருக்குற வின்றி யிருக்குநர் சிலரே,
எம்முடை யறிவாற் செம்மைபெரி துறுவே
மெம்முடை யறிவா னலம்பல பெறுவே
மெம்முடை யறிவினுஞ் சிறத்தனை மென்கொ
லியாமே யெமக்கிங் குறுதுணை யென்னு
வெறும்பல மொழிந்து கழியுநர் பணரே,
சங்கன மொழியாத வினையோ னொருவன்
கருமாண் குஞ்சியன் திருவிய னெக்கின
னருமைசால் குணத்தின னொருவழிப் புகழின்றி
யொருவா நிருந்து மருவுமோர் குடியி
லொருதனித் தோன்றிய மதமினன் திருவரு
டுணைவின் றுய்க்கும் பெற்றி யல்லது
பிறிதுதுணை யில்லாச் செறிவுபெரி துடையோ
னகன்கண் ஞாலத் தியாருகி லொருசிறை
நினைந்தாங்குத் திரிதருட மளவை முனைந்தொரு
காண்டகு சிறப்பி னுன்ற கேள்விப்
பல்புகழ் நிறுத்த வொடியர்ப படிவத்துப்
பெரியோ னொருவ னருள்வாத் தோன்றி
யருணைநிச் செலவு தெருளுற வேண்டு

மழியா வள்ளத்துக் கழிபேரீரீனையோய்!
இந்நெறிச் செலவு பிழையா தோம்பிற்
பொன்னகர்த் செல்வமும் பொருளன் றாக
மன்னியசெல்வத்து வதினவை யெனவு
நன்பல மொழிந்து போகப் பின்பல
நினையா தொருங்கியு வறிதின் னாகி
விழைதகக் கலித்த கொழும்புன் னிலத்து
வாலுகம்பூரந்த ிகோலமா நெறியிற்
கதிர்தெறக் குணமுத்து வியர்முக மரும்ப
விடுகிய நோக்கமுண்டு துடிதுசெல லுற்றுப்
படுகதி ரமையத்து நெடிதோங்கு பொழிவிற்
கனிதுளும் புள்ளிமொடு தெளிவுபெரி தெய்தி
யான விரும்பொடு தான்சென்று புருதலும்
பொதியத் தென்ற நுதையுளும் பரிழ்த்துக்
கையரிக் கொணர்ந்த பிண்ணினை தெளிபயவு
மொருசா ரோடும் பொருளானற் காலிற்
சிறுவளி தாவலி னிழுமென லொலிப்பவும்
புதுமணம் விரிக்குங் கொழுநனை தோறும்
வரிச்சிறைத் தும்பி யுருகுபுரண் பிழற்றலொடு
குருக்கடட் குவிவினங் கூடமிசை விராய்ச
சுவைமிகப் பயக்கவு மிவைவியைநங் கெனா
வென்றுங் காணத் துண்டுகிழ் சிறந்து
நெட்டிலை வாழையிற் கட்டுதோட் பழமும்
பொரியரை மானி னுருகுதேம் பழமும்
கடுமபசி தீரக்குறும்பொடு பறித்துண்
டுலைக்களத் துருகி யோடுபெரன் போல
நனிதெளிந் தியங்கும் பணிவிக் காணின்
கரைமருங் கெய்திக் குடல்நைச் செல்த்தி
விழைவறு மளவு முறைமுறாக் து பருகி
யாறுசெல் வருத்தம் பாறிய பின்மை
பாழையஞ் சிதரு மணங்கெழு கறவும்
விரைசெறி முகிழுகினைநிலை விடுவ
போதுபொதுண் மரங்கண் மீதுவிழன் னிசுப்பத்
தூசியிடு தளிம மேவி யசங்குப
புற்பொழி நிலத்துப் புறமிடைந் துறுவான்
வயிடுகை குறுதலுங் குயின்டிழக் கின்றி
மறுகிகாது விளங்கிய தன்றே யவ்விடைப்

தெஞ்சு நிவுறுத்தல்

பிறைமதிப் பிள்ளை விடைமீ ஓரித்திலங்
 கதிர்க்கை வாரி விதிர்த்துநக் கண்டே
 யிங்கிது காண்டலு மோங்குநிவு ளாங்கொன்று
 வாய்மையே வினைதன் பிணியென் னபுருந்து
 “மக்க ளென்போர் பரிக்கப் ப் னுவிநினுந்”
 தலைமைபெரி துடைய லின்மைபு மிவன்பு
 தறிவா லென்னி னறிவொடுவொருவர்
 கநிந்துப் புதுத்து கவலையோடு பாலே
 விலங்கின மென்ப நலங்கினை ரறிவு
 தழுவுத லின்மைபி னிநினை வென்னி
 னகழ்கிழங் குண்டு முகிழ்நா ளாங்கிழும்
 பைங்குழை மென்றும் பாணீர் குழித்து
 மலையினும் பொதும்பினு மிலையாக் கூட்டினும்
 வருந்துத லின்றிப் பொருந்தி யிருந்து
 மொருதுய ரின்றி புதுநலன் பன்னை புதா அன்று
 மக்கடம் மறிவான் முடிந்தன விஸேஷ
 போக்கறு முணர்வு மாக்களாக் கின்மையி
 னெனிலிவத்து முடியா வினைகளு மிவனே
 யறிவறி யாமைபிற் பெதுவதென் னென்று
 குழந்திட லுறிவொன்று போந்தது உயிற்றே
 யதன்கண் ஞாலம் பொதுவின்றிப் புறந்த
 விகலறு வேருநரு மிறந்தொழிந் தனனே
 பொய்யுரை கிளந்தும் புறம்பழித் தலைந்துங்
 கையறி யாமையிற் கடுங்கொலை புரிந்து
 நல்லோர் தொகுதக பல்பொருள் வெளவியும்
 பாழ்வயிறு நிரப்பிய கீழ்களு மிலரே
 யுடம்பினை யொம்புங் கடம்படு பல்லுணை
 மலையினுங் காட்டினு மினைபலி மாத்தினுந்
 தவப்பல வாகி யிருப்பன தேருது
 நாளு நாளு மாள்வினைக் கழித்து
 வாளாது கழிதல் வருந்துநீ மைத்தே
 நானிது செய்தே னெனதிது வெண்ணும்
 பேதைமை கந்தாப் பேரிடர் வருகிம
 யறிவுறு பொருளையு மறியாப் பொருளையு
 மொப்ப நாடி யத்தக வியக்குந்
 திருவருட் பெற்றி தேர்தொழுந் தேர்தொழு
 முவட்டெழு மின்பந் தலைப்படு மன்றே

யெல்லு மெல்லியு மெழிந்துறவினக்கி
 யந்தரத் தியங்கு நந்தா வினக்கமும்
 காலமொடு திறம்பா வளந்தரு மழையு
 மழையா லுயிர்க்கு மாண்பொருட் டொகுதியு
 முழுமுத லறிவின் சூதல்வன் செய்த
 வலகிலா வருளா னிலகமு மன்றே
 யருட்பெரு வள்ளலா ளத்தகை யோனை
 மருட்படு முணர்வினென் தலைப்பட லென்றே
 நெஞ்சநெக் குருகிச் செஞ்சொற் குமுற
 மெய்விதிர் விதிர்ப்ப மயிர்முனை நிறுத்த
 தாத்தமும் பேற வேத்துரை மொழிந்து
 விழுந்தருள் வெள்ளத் தழுந்தருள ளென்றே
 என்னை! என்னை! நா னிவ்வுழிவந்து
 பொச்சார் திருந்து பொழுது கழித்தே
 னள்ளிடை யாமமா யினதே தெள்ளிய
 விளமதி சாயுமு னிவணின் தகன்று
 வளமுறு நிதிய வைப்புக் காண்ப” லென்
 றோடுகான் மருங்கி னீடு செல்வுழிப்
 பனிங்குருக் கன்ன துளங்குரீ ரோடையிற்
 பாப்புரை பிறைக்கதிர் மேன்மினிர்த் தாடலு
 மெழுந்திரை கிழியக் கொழுங்கயன் மறிதலும்
 வானிடு வில்லின் வானைமே லுகளாலும்
 பாசடை நிறந்த நெறியவி ழாம்ப
 வீரவெனு மணங்கு திரைமடி யிருனிப்
 பாற்கதி னூட்டும் பாலன் போறலு
 மன்பிடை நெகிழா வன்றிலு மகன்றிலுந்
 தூதுகல் லுண்ணுங் காதன்மிரு குரீஇபு
 மன்னமு மயிலும் பொன்னுரை கிள்ளையு
 மாடுவாற் கிரலும் புறவும் பிறவுங்
 கூடுதொறுங் குழீஇத் துணையொடு துயிறலு
 மருப்பமா யயனின்ற பொருப்பகந் தோறுங்
 கழல்கட் கூகை குமுறலோ டினிய
 முரற்றலும் பிறவுங் கருத்துற நோக்கி
 யல்லார் தெழுந்த வுணர்நின் னாகி
 மல்லலங் காவிற் செல்லுங் காவை
 வைத்துற யாமஞ் சிறிது கழிந்தன்றே
 வரன ரருளொளி விழிநலு மருகிய

தென்குறிவுறுத்தல்

வாணவ வல்லிருள் காணுதெழழிந்தாங்
 கங்கதிர் ஞாயிறு கீழ்பா. லெழுத்து
 நிறையிருட் படல முறைமுறை கழிய
 வழகுறு புன்னினந் துழையெழித் தன்னே
 முழுநெறித் தாமரை புரிநெகிழ்த் தன்னே
 யிமையாக் கண்ண கமைமயிர்த் தொடை
 பிலினித் தொருபா லாலு மன்றே
 யின்னன பலவும் பன்முறை நோக்கித்
 அவலை நுள்ளமோடு வகைபெரி துறுவோன்
 றன்னுயிர் தன்னெதிர் தாண்கண் டதுபொற்
 பொன்முகடு வேந்த பொற்பம ரம்பலங்
 கன்னெதிர் தோன்றக் கரையறு மின்பத்துக்
 குடைந்தனன் போல வடங்கா மதர்ப்புட
 னோடுவழி யோடி யீடுபெற வில்லா
 வச்சிரப் பலகையை நச்சி யீர்ந்து
 தகைபெறு மணிகள் வகைவகை தெரிந்து
 குயிற்றுமிடங் குயிற்றிப் பூத்தொழில் களியக்
 கடவுட் டச்சன் புடைபட வகுத்த
 விலைவரம் பறியா நிலையுயர் வாயி
 லுழைதுழைந் துறுதலு மழைமதர் நோக்கமொடு
 விரிந்தொழுகு துதலில் வரிந்தரீ நிலங்க
 வால்வளை லோலப் பால்கெழு கழுத்தில்
 விழிமணிக் கோவை யழகொடு துவள
 துரைமுகந் தன்ன நொறில்கெழு மறுவை
 யரைமருங் கசைய வொருகர மதன
 லரிய வத்துவிதக் கலவையுங் காட்டிச்
 சிவஞான போதச் செம்பொரு டெளித்துப்
 பண்புறு சீடரைப் பார்வையி லாண்டுகொண்
 டருவுடன் வைகிய குருவனைக் கண்டு
 கழுமிய நோக்கமோ டழுதுகுறை யிரப்ப
 “மன்ன வுலகத்து யின்னனின் மறையும்
 பொய்வளர் யாக்கையிற் பொருந்துபல் னுயிரு
 மெய்மெய். யென்னு பொய்ப்படு குதலே
 பொய்ப்பொரு டயின் மெய்ப்பொரு டேறிப்
 புதுகல னெய்தும் பொருள்கடைப் பிடித்துப்
 புகுந்தநின் றன்னைந், குவந்தனம் பெரிதே
 யன்புடைக் குழந்தாய் விற்பொருட் டய்க்குக்

கட்புலன் கதுவாத் திப்பிய ஸெய்ரு
 டிரளுரு வாக வருதன் டீயமினம்
 வேறுவேறியற்கை கூறுபல் லுமிரு
 முய்வது காணச் செய்குவ மாதலின்
 றுங்குநல் லுருவமீ தொன்றோ வன்றே
 நிலனும யாமே சீரும் யாமே
 தீவனி விசுமபுட னியாவு நாமே,
 திங்கனும் யாமே பெங்குமா முயிரும்
 வெங்கதிர் ஞாயிறு நங்கிளர் வடிவே
 யீங்ஙன மாயினு மிவற்றின் வேறாய்
 நான்கொரு முருவமு முண்டே பாங்குபெற
 நமமியல் பறிநதுநம் மருள்வழி நிற்போ
 நிம்னையே நீங்கா விற்ப மெய்தி
 யமமைநம் மடிநிழல் வைகுவ ரன்றே
 யன்புடைத தொன்று லிங்குநம் மருளொடு
 டிரிவறக கெழுமி யமர்நிலை நோக்கி
 யொருபே சிற்பத் துறைமதி சிறந் தென்
 றுருவங் குருவாய் மருவிய முதல்வ
 னெளிபிழம் பாக்கி களிப்புறு விடையி
 ளிமையம் பூத்த வுமையுடன் றேன்றி
 “யீதுநம் முண்மை வடிவா மாதலி
 னீளையோ யிவ்வுல குளையாங் காறுமா
 டிறமா நினைவின் முறைமுறை யுயிரி
 மறுமைநம் மடிகிழ லுதுக” வென் றருளி
 கிதிககோ னிதியு மதிப்ப நல்கிக்
 கரந்தன னென்ப வாகலி* னிரந்தவம்
 முதல்வன் திருவருண் முனியாது வெஃகி
 யதற்பட வொழுக லாற்றிசி னெஞ்சே
 வருவன யாவரு திருவருட் குறிப்பே.
 வாரா தனவும பேரா வருளே
 வந்தவா வருத்தி வல்லாங்குப் பாடி
 வணங்குதும் வாழிய நெஞ்சே “யணங்குடன்”
 மழலிடை யுமர்ந்துவழியி டிழவன்*
 வேண்டிய வேண்டியதன் தருண்டிதொண்டருளிப்
 புலியத ஞடிகி முதமுதும் பிணித்த
 மொழியள வுமையாக் கழிபெரு வெளியி
 லொருகால் புரிவுடன் னாக்கித்
 திருடங் குயிறிற் தேனாந்தர தேகேவ்.

கௌரவாபிமானசீலர்கள்.

நாகுட்டினம்

வெளிப்பாளியும் - சைவசித்தர்துரைசபையார்	ஆ. ப.	ய.
ஸ்ரீமான். சி - த - பா. முனிசாமிபுள்ளையனார்	„	ய.

திண்டிவனம்

77	சு - சிங்காரவேலு முருகி பராவர்கள்	77	யி.
77	ச - அருணாசலி ராடியாரவர்கள்	77	யி.
	டி-பி-பபளியூ-கண்டி ராக்டர்		
77	வெதகிரிச்செட்டியாரவர்கள்	77	யி.
77	அ - துரைசாமி கெகாண்டரவர்கள் வல்லம்.	77	யி.
77	ஓமந்தூர்-முத்துவேங்கடராமசெட்டியார் அவர்கள் கிளியனாய்.		
77	பெ-ராம-வேங்கடசுப்பிரெட்டியாரவர்கள்	77	யி.
77	சேஷர் - சுப்பாரெட்டியாரவர்கள்	77	யி.

தென்.

,, டி. எம். பொன்னுசாமிப்பிள்ளையவர்கள் ,, ய.
 பேரர்க்காட்சி ஆரீஸ்,
 ,, தொப்பக நூர்-மதுரைப்பிள்ளையவர்கள், ஆனாரிமாஜிஸ்திரேட் ய.
 சென்னை.

திருமயிலை - அரங்கசாமிராஜபிள்ளை அவர்கள் அப்பாதகிரி. ய.
பெ-முனிசாமிமுத்தையாரவர்கள்
குபாவைசர், இன்றினீநிங் டிபார்ட்மெண்ட்.
தண்டலம் - பாலசுந்தரமுத்தையாரவர்கள்
தமிழ் மூரான்ஸ் லேட்டர் ஆபீஸ்,

11 JUL 1979.

14. ஆர். கிருஷ்ணசாமி பாவ் அவர்கள்
பொலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர்,

சுதரகர்த்தவ்ய.

சோ - சிவபுருஷனாகிரிமு, சுவையாவர்கள்
சபசபனை அனாடு முரான்ஸ்போர்டு ஆபீஸ்,
ராதியால்.

ஜெ - ஸ்ட - கல்வசாமிப்பிள்ளையவர்கள். (19-6), 19-8ல்,
முஸ்லிம்கள் முஸ்லிம்கள், நத்தியால்.
கூலித்தொண்டை.

பி. தியாகராஜமுதலியாரவர்கள்
கொகல்பண்டு சூபர்வைசர்.

ஸ்ரீமத்-ஞானசித்தசுவாமிகள், திருவையாறு.

தொகை உபகரித்த கனவான்களான்றி மற்றறக கனவான்களும் தார் உபகரிக்கும் திரவிடத்தைவிடானி லுருநி யுக்கமுறுக்குவார்தனென்று வருளைச் சொகித்தின் லுரும.

உ சோமசுந்தரவிவாசம்.

நாட்டி மேற்கொண்டு ஈடக்தாநிற்கும கதாநிந்துத வைதக ரைவ சித்
தாந்த திராவிட தத்துவ சிவபரிபாலன ஞானசாகரப பிரகடனமுடி, ஏனென
செந்தமிழ்தூற் பிரகடனங்களு, நு) ன்றி இந் து நிறைவேறுபொருட்டு
நாகருப நிதிராசசெய்யுள்ள நிதி, திராவிட ஒரு கூற்றித நப புத்தப புதிய
வோர அசசியத்திராசல் "பரி திர செவ்வழித்துத துரியப பாரபிரமப
பொருளான சிவபெருமான றிருவருட பெரு துணையால் மேற்கொல்லிய
பெயரால் அதனை நிலை நிறுத்தினாற்.

வைதாசி ஆஸி பாதகங்க சூரிய இரண்டி உதகநும நமகசெய்திரசாலை
யிலே பதிபரிட பாத இரப்போது ஒருபுத வெளிவருதன. இலி நம ஞான
சாகரனிதகன உரிய சாலங்குரி மமகரினரி பிரபாமபெனது தி
வருளைச சித்திக்ல பெரு. இவை சபாநிராசல் காநிகரு முபறசியால்
இவ்விரண்டிசமுகளு விரி து வெளிப ஷந பாத சூரையை மமகொர்
வாபிரமனசில் நமப பாத சைபொப பாதபகநா பெரு உருளுவாபு
வெனப் பிரபாதகிகெனெ,

இலி உ ளாநா வெளிபுதகரிவுள்ள பாரபிரமப து அசசியத்திரசாலை
யில் தமிதநிலகன, விவாபிரமகன, பதநிரினை மமகரின பதிபரிட வேண்
டி ஞான அவதாரைத திருத்தமகாபுர, அரகாகாபு, நயமாகவு முகதிரிகரிந
துக் தாச சித்தபாநிருக்கில பெரு. வெண்பெவா மமகது செசு எழுதி
கெரினிககலா.

ஞானசாகரம்.

மமது பாதிரிகை உலாநா வெளியூககறி பாதவம்பொருட்டு முயறநி
செய்வோர வேண்டி. அவாகன செய்யுப முயறசிய உலாநுதத் தககவாது
திரவிய சகாயரு செய்பாச சித்தமா யிருக்கின்றோம்.

இதயா, இவகை, பர்மாவுக்கு ஒரு வருடகிலை இரண்டு ரூபா.

நா. வேதாசலம்பிள்ளை,

செ. 6, கருநாபசெட்டிசெரு, சென்னை,

சென்னை வெளியீடு

சென்னை வெளியீடு
நிதர்சனப்பலம்.

சுஜ்ஞாநசம்பந்தருப்போகம்

“சென்னை வெளியீடுமொத்த சைவசித்திரத்தசபை”

பிரசுரம்

ஞானசாகரம்.

இது,

சுமயசாத்திர தத்துவசாத்திர டொதிகசாத்திர இலக்கணஇலக்கியப்
பொருள் விரிக்கும் மாதார்தப் பத்திரிகை,

பதுமம்-க.

சாலி. துடிசு சுபகிருதுஸ் ஆழிஸ்

இதழ்-எ.

பொருளடக்கம்.

தமிழியகப்பழையமொழியாமென்பது.
கவேதாவதரோபரிடத மொழியெய்ந்து.
சுசுனோபாசனை.
வடமொழியில்வழங்குத் தமிழ்ச்சொற்கள்-மாதரல். கார்த்திகேயமுதலியார்.
இறையனாரகப்பொருளுணாவரலாமி - மு. இராகவையங்கார்.
ஆனந்தக்குற்றம் - அ. சண்முகம்பிள்ளை.
சுமாரகக்குறிப்புகள்.

பத்திராதிபர். நாகபட்டினம்-வேதாசலம்பிள்ளை,
சென்னைக் கிறிஸ்தியன்காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர்.

சென்னைச்
சோமசுந்தர விலாசயந்திர சாலையில்
முத்திரைச்செய்யப்பட்டது.

1902.

சுருதசந்திராண்டு நபா, தனிப்பிரதி தாலாண்டு

அன்புமிக்க ஐய,

தங்கள் மும்மணிக்கோனையும், காஞ்சியாக்கழம், ஸ்ரீ சவிராயயின்னையவர்
களால் முன்னோ அடிக் கப்பட்டுத் தங்களது தமிழாராய்ச்சி முதிர்ச்சியைக் காட்டிவிட்
டன. கோவையில் அகவல் பத்தம். பத்தப் பாட்டின் சொல்வனம், பொருள்வனங்
களில் பயிற்சியுடையார்க்குப் பேரிதும்புதை விளைதது இத் தமிழுலகம் இக்கனமாய புல
னெறி வழக்குடையான இக்காலத்திலும் இனி வருங் காலத்திலும் “மேலிப்பொலி”
என்னும் விருப்பத்தைத் தாண்டி நிரகின்றது. எழுத்தையும் சொல்பு முணர்த்தி
நிற்கும் நன்னூலை உள்ளவாறு போதிப்பாருளராயினும் பயில்வா ரற்றுநிற்கும் இந்நாடு
ஆங்காங்கு அந்நூலில் தேர்ச்சியுடையானாச சிறுபான்மையுடையதா யிருக்கின்றது.
யாப்பாராய்ச்சி யடையாளையு முடைத்தென்றுஞ் சொல்லலாம் ஁னியும்க்கனமே
பொருளாராய்ச்சி மிகத் தேய து நிற்கும் இக்காலத்தாராகருத் “காஞ்சியாகசம்” ஒரு புது
மையதாகவே யிருப்பினும் அட்டாராய்ச்சி ஈடையில் தலைப்பட்டு அதன் கவையை யதப
வித்து வருகா யானோஹம் உளராயின அ ரககே ஁ட்டாகசம் இன்பம் பயசுருமெனக்
கூறாதேயமையும நிரக.

இ.க.கனம்

ஆ-கா-பிச்சையிபுருகிய்புலவர்.

வாகனேரி. திரிசிரபுரம்

௨

திருச்சிறையிலா.

சுயிரொடு புணாந், நொற்றென நொற்றி
முருக்காடு புணர்ந்தும் முமமனிக் கோவை
சுனமனிக் கோவை யாத் துபுணான றேயென
சமு வனபிறகுநிம் பூண்டென
முமமயா ஁ட்டாருஞ் செமமை காண்பும,

அனபும அருமையும் பொருந்திய ஐயா.

கூகசர் கோயகீகாபி சிய நிக்நைகா போலவே, தங்கள் மும்மணிக்
கோவைமையும் உற்று நோக்கமைய; கோககினைற்கு அது பெரிதம் கோக்குடைத்
தாதலும் கோககி, திருமுறை கோக கோகத்த

அது கண்ணை ஆகியோன தியற்கை யறிவாநந விர்நென வணாந்த தெற்றெ
னத் தெரிககின்றது; சொல்லும் பொருளுந் திப்பமு துப்பமும் ஒப்பமும் பொருந்திப்
பெரிதம் இயநகையின்மூக தொழுதுகின்றது; முன்னோ மொழிபொருளும், மொழி
யும் பொன்னே போற்றிக. சந்தன கடநாக கற்றாணை கருத் வித்தலிற் கருகூலம் போல்
கின்றது; அதனமேற் பின்னோ ராககமும் பெரிதம் பேணித் தனக்கென மிகப்பல
தொகுத்தது தாளாங்கின்றது; ஆனறோரொழுக்கமே யாந்நவம் பேணி, கன்றிமீதவா
மை கண்ணெறிச செல்கின்றது; அமமட்டோ! இநையடிக்களையும் அடிமையுமே பண்
பும் பயனுமாய்ப் பயில்கின்றது. அதன்கண்ணே என்னறிவனவிற் கேற்ப என்னுற்
காணக்கிடத்த இன்னோ ரன்னவாகிய குணங்கள் இரப்பவும் பல. உவை தமமையெல்
லாம் ஈண்டுத் தனித்தனி விதத்தெடுத் துணாத்தெடுதல் மிகை.

“வாழ்க வந்தனர் வானவ ராவினர
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனு மொங்கு
ஆழ்க தீயதெ லாமா னுமமே
சூழ்க வைவக முதுயர் தீர்கவெ”

தமிழ் மிகப்பழைய மொழியாமென்பது.

பார்க்குமிடத்தும் இந்நிலவுகந்தினைக்கண்ணே பண்டைக்காலந் தொட்டு
இலக்கண விலக்கிய வாழ்குதையையாற் சீர்திருநதி வழக்கமுற்று வாராநின்ற
மொழிகள் தமிழ், வடமொழி, இலத்தீன், நிகேதா, இயற்கு முதலியனவாம்.
உலகத்தின்கட் பேசுபாடுவனவாகத் தொன்னாடு மொழிகளுள் இவ்வைந
தும் வேறுசிலவும் அங்ஙனம் தொன்மொழிகளென் றுயர்ந்துக் கூறப்படுதற்கு
இடம் பெறுவதல்லது பண்டைய அவ்வாறு சொல்லப்பட்ட வென்றுணர்க. இவற்
றுள், தமிழ் மொழியை ஒழித்து ஒழிந்த வடமொழி, இலத்தீன் முதலியவற்
றையெல்லாம் ஐரோப்பிய பண்டிதர்கள் நன்காராய்ச்சி செய்து அவற்றைப்
பண்டைக்காலத்து மொழிகளெனப் பொருள் பாராட்டிப் போற்றுகின்றா
ர்கள். இனித் தமிழையோவென் அங்ஙனம் முன்மை யாராய்ச்சி செய்ய
மாட்டாது நெகிழ்ச்சி, அதுபாற்றி யுரை யுரைக்கும் வழியெல்லார் தாந
தா மனம்போனவாறு சொல்லி யுண்பைப் பொருள் காணாது ஒழிகின்றார்.
இதற்கென்றோபொ காரணமெனின், வடமொழி முதலான சொற்குறிமை
பூண்டு அவற்றை வழங்குபவரான நன்கர்கள் அரிமான மிகவுடையராய்
அவற்றை விருத்தி செய்தலோடு, நிறகு தமக்கருகலமாய்நின் றநனை யல்
வாறு விருத்தி செய்துமறு தூண்டிதலுந் செய்து போதருகின்றார். இனித்
தென்றமிழ் நாட்டில் தமிழ் வழக்கு மக்களோ அங்ஙனம் நல்லபொருள்
கொள்வறியாமல் உண்டிப் பொருட்டுப் பொருள் தொகுத்தலின்கண்ணே நிலை
பேறு மிகவுடையராய் மொழியாராய்ச்சியிற் சோப்பலுற்று உறங்கிக் கழிகின்
றார். இனி மிகங்ஙனம் ஒழிவாரொழியத் தமிழ் நல்லபொருள் மிக்குடைய
தமிழ்ப் பண்டிதர் ஒருசிலரும், ஆங்கிலமுந் தமிழும்வல்லார் ஒருசிலரும் மன
வெழுச்சியான் முன்வந்து நின்று உண்மையாராய்ச்சி செய்து போதருகின்ற
மையின், அந்நல்லார் வழிநின்று யாரும் எம்மாராய்ச்சியிற் கண்டவற்றை
விளங்கக்காட்டத் துணிந்து இன்றிதனை மிரித்துரைப்பப் புகுந்தாம். இது
நிற்க.

இனி மேலேகாட்டிய பண்டைமொழிகளான தமிழ் முதலான சொற்
களுள் இன்றுகாறும் பரவையழக்காய் வருவது தமிழ் ஒன்றேயாம். அந்
தன்று, இலத்தீன் முதலான சொற்களும் ஆண்டாண்டுப் பயிற்சி செய்யப்
படுதலும், கற்றறிவுடையோரார் பேசப்படுதலுமுடையனவாய் வருதலின்
அவை வழக்கு வீழ்ந்தனவாகா வெனின்;—என்று சொன்னாய், ஒரு சொற் பர
வை வழக்குடையதோ அன்றோ வெனத் துணிவுகாண்டல் அவ்வாறன்று,
மற்று அது கற்றறிவில்லாச் சிறுமகாரானும் பெண்டிரானும் ஆடவரானும்
இல்லந்தோறும் உரைவழக்குற்றுப் பெருந் நடைபெறுதலொன்றுனே அவ்
வாறாதல் இனிது துணியப்படுமென்பது. இனி இலத்தீன் முதலிய சொற்
கள் அங்ஙன மில்லாதோறுஞ் சிறுமகாரானும் பிறரானும் வழங்கப்படுதல்
காணையானும், தமிழோ அவ்வாறின்றி யாண்டும் பெருநிய வழக்காய்த்
தென்றமிழ்நாட்டகத்தே நடைபெறுதலாதும் அவ்விதத்தின் முதலான சொற்
கள் உலகவழக்கு வீழ்ந்தனவா மென்பதூஉர், தரிசொன்றே உலகவழக்
குடையதாமென்பதூஉர் தேற்றமாம். எனவே, தமிழ் மொழிப்பயிற்சி செய்
தல் அவ்விதத்தின் முதலான ஏனை மொழிப்பயிற்சியினு பப்பப்படு மெரிது
டையதாமென்பது இனிது விளங்கலின், இரபெற்றியநியாத என்னோச் சருவ
கலாசங்கத்தார் தமிழ்ப்பயிற்சி செய்தலை அறவே களைந்துவிடல்வேண்டுமென்
றுரைத்தவரை பெரியதோர் இரூக்குமாட ஏதமுபாம். இதுநிதக்க.

இனி அத்தமிழ்மொழி, வடமொழி இலத்தீன் முதலான மற்றவ்
வெல்லாச் சொற்களினும் முற்பட்டிக் தோன்றிய பழமையுடைத்தென்பது
ஒருசிறிதுணாப்பாம். தமிழ் மொழியிலேயுள்ள சொற்களெல்லாம் அ, ஆ,
இ, ஈ, உ, ஊ, எ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓ, ஔ என்னும் பன்னிருபொழுத்துக்களையும்,
இவ்வுயிர்களைடுகடிய க், ச், த், ந், ப், ம், வ், ய், ங், ஞ் என்னும் பத்து மெய்
யெழுத்துக்களையும் முதற்கொண்டு தொடங்குகின்றன; ட், ண், ர், ல், ழ், வ், ற், ன்
என்னும் எட்டு மெய்யெழுத்துக்களைக்கொண்டு அவ்வாறு தொடங்குகின்றன.
ஆரியம், இலத்தீன் முதலிய மொழிகளோ இவ்வெழுத்துக்களையும் முதலிட்டிக்
தொடங்குஞ் சொற்களுடையனவாய்க் காணப்படுகின்றன. ஆரிய மொழி
யிற் காணப்படும் டம்பம், ர்ஹம், லவணம் முதலிய சொற்களை அம்மொழி
யிற் கிடந்தவாறே கூறாது, இடம்பம், அராதனம், இலவணம் முதலியனவாகத்
திரித்துத் தமிழ்ப்புக்கள் வழங்குகின்றார். என்னான் முதலான இலக்கணநூல்
களும் அவ்வாறே வழங்குமாறு விதிக்கின்றன. அச்சொற்களை அம்மொழி
யிற் கிடந்தபடியே கூறாது அங்ஙனம் திரித்துக்கூறல் வேண்டிவதென்னே பென
வும், தமிழ்ச்சொற்கள் ட், ண் முதலான அவ்வெட்டு மெய்யெழுத்துக்களை முதல்
நிறுத்துத் தொடங்காமை என்னையெனவும் நுணுகி யாராய்வழித் தமிழ்
மொழி மற்றெவ்வெல்லாப் பாடைகளினும் பழைதாமென்னு முணாப்பொ
ருள் தெற்றென விளங்காநிற்கும். அவ்வாறாதல் காட்டுதும்.

இனி, ஒருபாடையி னுற்பத்திக்கிரமத்தை நோக்கவல்ல துண்ணறி வாளுக்கு, விலங்கினங்களைப்போல் அநாகரிக நிலையிலிருந்து சொற்சொல்லு மாறறியாது குறிப்பாணுணர்த்திப் பின்னும் விளங்காமையான் இயற்கையி னிகழும் ஒலிவகைப்பற்றிக் கூற்று நிகழ்த்திச் சிறிதுசிறிதாய்ச் சொற்சொல்லு மாறறிந்து அறிவுகூடப் பெற்றுவரும் மக்கட்டன்மையும், தாய்தந்தையர் கூட் றெவானே சொற்சொல்லுமாறறிந்து அறிவுகூடிவருஞ் சிறுமகாரியல்புந் தம்மு னொத்த பெற்றிமையுடையவாமா நினைது விளங்கும். எனவே, ஒருபாடை யினுற்பத்தி முறை நன்காராய்ந் தநாகரிகத்தற்கு இன்றியமையாப் பெருஞ் சாதனமாய் முன்னிற்பது சிறுமகார் வளர்ச்சி முறையை யுற்றுநோக்கியுணர்த லேயாம். உயிரெழுத்துக்களொழிய மெய்யெழுத்துக்களுட் சிறுமகாரான் முதன்முதன் மொழியப்படும ஒலி யெழுத்து இதழிரண்டனையுஞ் சிறிது மெல் லென்று கூட்டுதலானே பிறக்கும் ம என்பதேயாம். அங்ஙனம் இதழ் கூட் டுத் தநதாயைக் கூவுவழி அடுத்திடுத்து மா மா என்று சொல்லுதலானே அம்மா எனுஞ் சொற்றோன்றுவதாயிற்று. இனி அவர் அம்மா எனுமச்சொற் கற்றநுண்ணியானே, தமர்ததை மெல்லுஞ் சிறிது வலிந்து இயக்குமாறறிந்து தந் தையைக் கண்ணிடையாடா பா என்றழைத்தலானே அப்பா எனுஞ் சொல் உற் பத்தியாயிற்று. இங்ஙனம் மெல்லென் றொலிக்கும் ஒலிதுட்ப்பம'ற்றி மகாத்தை யும அறினொடா ரினபாட்ட எழுத்துக்களையுத் தமிழ்நூலார்மெல்லெழுத்தென் றவ்வா றொழுவாயினார்; வல்லென் றொலிக்கும் வகைபற்றிப் பகாத்தையும் அறினொ டாரினபாட்ட எழுத்துக்களையும் வல்வெழுத்தென் றவ்வாறொதினார். இங்ஙனஞ் சிறுமகாரான் முதன்முதன்மொழியப்படும மெய் ஒலியெழுத்துக் கள் மகாரும் பகாமுபாதலபற்றியே, உலகத்தின் கட்பாறது வேறுவேறு வழங் கப்படும மொழிகளினெல்லாம் தாய்தந்தையரை யழைக்குஞ்சொற்கள் அம்மா அப்பா எனுமிரண்டொய்யின. உலகநியற்கைத் திறம்பற்றி மொழியாப்டும் அம்மா அப்பா வென்னுஞ் சொற்பெற்றி தேறாடீடாத வடநூல்வல்லார் சிலர் அவையிரண்டும் மாதா பிதா வென்னும் வடமொழிகளின் சிதைவாய்த் திரிந்து தமிழில் வழக்கமுறுகின்மன வென்றுணர்த்து எதமபடுகினார். இதுபிடங்க.

இனி மேலே காட்டிய ட், ண் முதலிய வெட்டு மெய்யெழுத்துக்களும னா மேலண்ணததைத் தொடுதலானே பிறக்கும் நாவெழுத்துக்களாய் அங்ஙனம் மேலண்ணதொட் செசரித்தற்பொருட்டு வேண்டப்படுமுயறசி உறுப்புக்கள் வலிவேறி வேண்டியவாறியக்கப்படுங்காலத்தே வருவதொன்று. இதழ் நாப் பல்லணத்தொழில்கள் வருந்திகழாக்குழனிப்பருவத்தே யரிதுமுயலமாட்டா தெளிதுசெல்லும் முயற்சியே தோன்றாநிற்கும். அங்ஙனம் முயற்சியெல்லா மெளிதுசெல்லாநிற்குப் குழனிப்பருவத்தே நானினார் பிறக்குஞ் சொற்றோற் றற் காண்டலரிதினும் அரிதாம். யாமொருநாள் மூன்றுவருடஞ் செல்லாநின்ற ஒருபிள்ளை ஏனே சிறுமகார் சிலவோ டொருங்கு விளையாடிக்கொண்டிருந்தலை யுற்றுநொக்கி யிருந்தோம்; அப்பொது அப்பிள்ளை ராமன் என்னும் பெயரு

டைய மற்றோர் சிறுவனை 'ஆம்' 'ஆம்' என்றழையாநின்றது; அதனைக் கேட்டனும் எம்முணர்வெல்லாம் ஒருவழி யொருங்கி யதன்கண் உருவி துழைந்தாராய்வான் புகுந்தன. அங்ஙன மாராய்ச்சி நிகழ்ந்தகாலத்திலேதான் சிறுமகார்பால்நாவினாற்பிறக்குஞ் சொற்காண்ட லரிதென்ப தெமக்கினிது விளங்கிற்று. இனி, நாவினாற் பிறக்கு மொலிகொண்டு தமிழ்ச்சொற்கள் தொடங்காமை யென்னை யென்னு மேலையாசங்கையினை சுண்டாராயலுநின், தமிழ்மொழி யுற்பத்தியான பண்டைக்காலத்தே அதனை வழங்கிய மக்கள் உறுப்புக்களுமேயி யறிந்து முயற்சி செல்லாத இளம்பருவத்தே சொற்சொல்லுஞ் சாதுரிய மறிதலுதுவா ராயினொன்பதாடும், அப்பருவத்தே முற்பட்டுத் தேற்றமுற்ற மொழி தமிழேயாமென்பதாடும் நன்னுரைக் கிடக்கின்றன. இனி, வடமொழி, இலத்தின், கிரேக்க, இப்புரு முதலான பாடைகளிலே நாவினாற் பிறக்கு மொலியெழுத்துக்கள் முதற்கொண் டெழுந்த சொற்கள் காணக்கிடத்தலின், அம்பொழிசொல்லால் தமமை வழங்கிய மக்கள் உறுப்புரம் பெற்று வேண்டியவா றியக்கும் பிற்பருவத்தே தோற்றமுற்றெழுந்த வியல்பினவாதல் வெள்ளிடைபலேபோல் விளக்கமுடைய தாகின்றது. எனவே, வடமொழி முதலான நாற்பெரும் பாடைகளும் உற்பத்தியுற் றெழுதன் முன்னரே, தமிழ்ச் சொஞ்சொல தோற்றமுற்றெழுந்த தொன்மை மாட்சியினிது விளங்கலின், தமிழ் யகோ எவ்வொழிகளினுமபழைநாமென நிறுவதற்கு யாமெடுத்துக்கொண்ட பேற்கொள் வயப்படிபையதாபாறுகாண்க.

அற்றேலல்தாக, ட், ண் முதலான அவ்வெட்டு பெய்யெழுத்துக்கள் தமிழ்மொழியிற்காணப்படுதலும் அதன்றென்மை மாட்சிக்கு ஒரீழுக்காமா லெனின்;—அறியாது கடாயினாய், தமிழ்வழுக்குரக்களுறுப் புரமேறிய பிற்காலத்தே தோற்றமுற்றெழுந்த அவ்வெழுத்துக்கள் மொழியிடைப்படுத்துவழங்கக்காண்டலினைத்தெழுக்காது. அல்லதாம், மொழிமுதலிலே நாவெழுத்துக்கள் தொடங்கியுணர்த்தற்கு வேண்டாபடும அத்துணையுயற்சி, அவற்றை மொழியிடைப்படுத்துகாக்கும்வழி வேண்டாபடாதென்பது ராமன் இராமன் என்னு மிரண்டனையு தெரிநுணர்த்துக்காண்க. இங்ஙனம் மொழியிடைப்படுத்தற்கண் முயற்சி சிறுசூலின், அசுலுமுயற்சியாற் பிற்காலத்தே உற்பத்தியாய் நடைபெறலுற்ற அநாவெழுத்துக்கள்பற்றித் தமிழின்ரென்மை மாட்சிக்கு வரக்கடவதோர் குற்றமில்லையென்றுகூடுக்க. இதுநிற்க.

இன்னுயிர்வாதே! தமிழின்கட் காணப்படும் பலதட்பவேதுக்களால் தமிழ்மொழிபற்றெல்லாச் சொற்களினும் பழைநாமாது சமயநேர்த்துழியெல்லாம் விரித்து விளக்குவாய்! எமக்கு ஆப்த நண்பர்களாயுள்ள வித்துவசிகாமணிகளுந் தாந்தா மாராய்த்திட்ட தமிழ்த்தொன்மை மாட்சி விரிந்து எழுதும் படி அவர்களைவேண்டிக்கொள்ளுகின்றோம்.

சுவேதாசுவதரோபநிடதமொழிபெயர்ப்பு.

எல்லாவிடங்களிலும் கைகால்களுடையனாய், எல்லாவிடங்களிலும் விழிகளும் முகமுமுடையனாய், எல்லாவிடங்களிலும் செனிகளுடையனாய் அவன் உலகத்தினுள் யாண்டும் வியாபிக்கின்றான். (கக)

சருவ இந்திரிய குணங்களுக்கும் பிரகாசிக்கின்ற அவன் அவ்வெல்லா இந்திரியங்களும்பின் றி யிருக்கின்றான். எல்லாவற்றிற்கும் பிரபுவும் ஈசனும் அடைக்கலமாவானும் அவனேயாய். (கங)

ஒன்பதுவாயில்களோடுங் கூடிய பட்டினத்தின் உள் ளுறைகின்ற ஆன் மாவானது சராசரபேதங்கான உலகமுழுவதூஉந் தன் கீழ்ப்படுத்துப் புறப் பொருள்களில் உலாவுகின்றது. (கஅ)

கைகால்களின் றி அவன் வினாகின்றான், எடுக்கின்றான்; கண்களின் றியே காண்கின்றான், செனிகளின் றியே கேட்கின்றான்; அறியப்படுவனவெல்லாவற்றையும் அறிகின்றான்; ஆயினும் அவனாயுறிகின்றதொன்றும் ஆன் டில்லை. அவர்கள் அவனைப் பெரியனான புருடனைன்று சொல்லுகின்றார்கள்.

அவன் சிறியதினெல்லாங் சிறியனாயுப் பெரியதினெல்லாம் பெரியனாயும் இப்பிராணியின் இயற்கைகரிணுள்ளே வசிக்கின்றான். படைப்புக்கடவுளான ஈசன் திருவருட்கண்ணால் எல்லாவல்ல அவ்விதைவளைத் தொழிலற நொக்கவல்லா துக்கத்தின் றும் விடுபடுகின்றான். (உய)

அழிவில்லாதவனுய் பழையோனும் எல்லாவுயிர்களுயிராவாணாய் யாண்டும் வியாபிக்கின்ற தன் தன்மையாற் சருவாங்களுமாய் அவனென அறிகின்றேன். பிரமஞானிகள் அவனைப் பிறாடெய்வென்றும் நித்தியனென்றும் கூறுநிற்பர்.

மூன்றாமத்தியாயம், முடிந்தது.

நா ன் கா ம் அ த் தியாயம்.

தானொருவனெயாய் வேறுபாடின்றியிருந்து தன் அளவிறாத சக்தி களோடு ஒற்றமையுறுதலால் அவ்வவற்றின் இன்றியமையாநிலைக்கேற்ப அள விறந்த வேறுபாடுகளைப் படைத்தேவோனாயும், சங்கராசுலத்திலே உலகத் தன்கண் ஒடுங்குபொறுவோனாயுப் பள்ள அவனை கடவுள். அவன் நமக்கு மங்களகரமான அறிவைத்தந்தருள்வானாக. (க)

அவன் தியும் அவன், அவன்குரியன், அவன்வாயு, அவன் சந்திரன், அவன்பிரகாசுக்கும் விண்மீன், அவன் பிரம்மம்; அவன் நீர், அவன்பிரசாயதி.

நீரகரீ, நீஆகரீ, நீஇளைஞன், நீராமரி, தண்ணீர்த் தளர்த்து ஈடக்கு முதியோனுமரீ, நீ பிறந்திருக்கின்றாய், சருவமும் உன்முகம். (கஉ)

கரியவண்டுரீ, சிவந்தகிழிகளுடைய பச்சைங்குள்ளையுரீ, மின்னையும் பருவங்களும் கடல்களும் தன்கருபபையிற் கிடந்துறங்குகின்றங்கும் பேகமுரீ;

தொடக்கமின்றியே எல்லாவற்றையும் தழுவிநிற்கின்றாய்; என்னை? நின்னான் எல்லாவுலகங்களும் படைக்கப்படுகின்றனவாகலின். (ச)

பிறவாத ஒன்று தன் இன்பநுகர்ச்சிப்பொருட்டாகச் செம்மை வெண்மை கருமை நிறங்களுடன் ஒரேயுருவாய் எண்ணிறந்த பிரசைகளைத் தருவதாய்ப் பிறவாதாயுள்ள மற்றொன்றைச் சமீபிக்கின்றது. பிறவாத ஏனையொன்று அவளிடத்தின்பநுகர்தொழிந்தபின் அவளைவிட்டு நீங்குகின்றது. (ரு)

எப்போதும் ஒரேபெயரான் வழங்கப்படும் இரண்டுபறவைகள் அந்த ஒரேமரத்தின்மேல் வசிக்கின்றன. அவற்றுள்ளொன்று அவ்வத்திமரத்தின் இனிய பழத்தை நுகருகின்றது, மற்றொன்று சாட்சிமாத்திரையாய்ச் சுற்றிலும்நோக்கிக்கொண்டிருக்கின்றது. (சு)

அந்தமரத்தின்கண்ணே வசித்து பயங்கும் புருடனுனவன் உலகிடையழுந்திச் சக்கியின்மையால் வருந்துகின்றான்; ஆயினும், அது வழிபடற்பாலனாகிய முதலவனையும் அவன் மன்றிருவருளையும் வேறாக அறிதலாலே துக்கத்தினின்றும் விடுபடுகின்றது. (எ)

என்றும் நிலைபெய்வதான இருக்கின் எழுத்தாகவும் எல்லாத்தேவர்களும் தங்கும் நிலைக்களனான பரமசிவோமமாகவும் அவனை யறியமாட்டாதவர்க்கு அவ்விருக்குவேத் பக்திவுரைகள் என்னயனுடையவாம்? ஆனால், அவனை யறியவல்லார் பரமுத்தி தலைகூடுகின்றார். (அ)

சந்தகன், வேள்கன், பஸ்கன், சிரதங்கன், இருத்தது, இருப்பது, மறைமொழி முதலியனவெல்லாம் அல்லவாம் உண்டாயின. அவனபாயையோடு ஒற்றித்து நின்ற உலகையாண்டித்திருநெல் தன்; இதற்கு மற்றையான் மாவானது பரமாயால் தனைக்கொடுக்கின்றது. (க)

மாயையைப் பிரகிருதியெனவும் அவனோடொற்றித்து நிற்போனை மகேசுவனைவும் அறி; இவ்வுலகமுழுவதும் வாய்மையாகவே அவனுடைய அளபவங்களால் வியாபிக்கொண்டிருக்கின்றது. (ய)

யா அவனை யறிவின்றார்களோ அவன் ஒருவராத் தாம் இவையெல்லாம் ஒங்கியுமின்றிய வருகின்ற பிரகிருதி மாயையினையும் அவற்றின் காரியங்களையும் தம் வழிபாடுத்து ஆளாநிற்பார்; வேண்டியவெல்லாம் நல்கும் சகனைப் புகழ்பாடுங்கடவுளை யார் அறிகின்றார்களோ அவர் என்றும் நிலைபெயராத சாந்தியடைகின்றார். (கக)

விசுவாதிகளும் மகாலிபுரமும் தேவர்களைப் படைப்பித்த அலர்க்குப் பெருமை தருகட்டவனும் இரணியகருபன் பிறப்பைநோக்கி யிருத்தோனுமான உருத்திரகடவுள் எமக்கு மங்குகரமான அறிவையளித்துப்பலப்படுத்தவானாக. (கஉ)

தேவர்கட்கு அதிபனும், எல்லாவுலகங்கட்குங்களைகளுவானும், துவிபாசுரதுட்பாத உயிர்வருக்கங்களை யாளும்சனுமான கடவுளுக்கு நாம் அபியுணுக்கொண்டிருக்காமாக. (கக)

சூக்குமத்தினுள் சூக்குமமாய் உந்துமையப் பட்டத்தனுள்ளிருப்போனாய், உலகசிருட்டிகருத்தாவாய், அநேகரூபமுடையோனாய், விசுவத்தினிடையுருவி துழைந்திருக்குமொருவனுய்ச் சிவனுள்ளோகை யாரறிகின்றார்களோ அவர் என்றும் நிலைபெறுடையசார்த்தியடைகின்றார். (கசு)

உரியகாலத்திலே இவ்வுலகிலே இரட்சிக்கின்றவனும், சருவபூதங்களினுள் கூடமாயிருந்து இவ்வுலகிற்கு அதிபனானும், பிரமவிருடிகளும் தேவர்களும் தன்மாட்டு மனவொருமைபாற் தலைக்கூடி நிற்ப விளங்குவோனுமான அவனை யார் அறிகின்றார்களோ அவர்கள் மரணபாசத்தை அறுக்கின்றார்கள்.

வெண்ணையின்கண் நெய்போல அதிசூக்குமமாய் சருவபூதங்களினும் கூடமாயிருக்கின்றவனும், தானொருவனையாய் இவ்வுலகினுள் வியாபிக்கின்றவனுமான சிவனை யார் அறிகின்றார்களோ அவர்கள் சருவபூதங்களினின்றும் விடுபடுகின்றார்கள். (கசு)

எவனுடைய சிருட்டிபாய் இடதுவக மிருக்கின்றதோ அந்தக்கடவுளும், எவன் சருவபூதங்களின் இயற்பத்திலே என்றும் வசிக்கின்றதோ அந்தப் பரமான்மாவுமானவன் உள்ளத்தின்கண்ணே மகிஷா எனப்பெயர் பகுத்துணர்ச்சியானும் மகஸா எனப்பெயர் தியானத்தானும் வெளிப்பாடுகின்றான். யார் அவனை யறிகின்றார்களோ அவர்கள் மரணத்தைக்கடக்கின்றார்கள். (கசு)

இருளிலேயான பொருத்த பாகுபடிலேயே பிரவுடிலேயே உள்ளதுமில்லையெனினால், சிவவினொருவனே உவவலும் உவன்; அவன் என்றுமுள்ளோன், பிரபந்தையுருப பண்டையறிவானது அவனிடத்திருந்தே எழுதலால் சனித்திரியினால் அவன் அறிந்து வழிபடற்பாலான். (கசு)

பேசெயுள்ள இடத்தினால் கேட்டுவன்ற இடத்தினால் இவை பிரண்டற்கும் இடைவெளியிலும் அவ்வாயற்பவல்லார் பிராருயிலா. இவ்வுலகின்கட்புகழ் மெய்ப்பட்ட திருநாபமுடையனான அவனுக்கு ஏமமாக எடுக்கப்பட்டதொன்றுமில்லை. (கசு)

யாரும்வரைக் கண்ணாற் கண்டறியமாட்டாமைமீன் அவனுருவங் கண்ணைக்கிலமையதன்று. இதயத்தானால் பணத்தானால் இதயத்தின் கண்ணையுறறகின்ற அவனை யறிகின்றவர்கள் மரணத்தைக்கடக்கின்றார்கள். (கசு)

இருமுடிக்கின்ற யாரும் 'அவன்மேவாதான்' என்று நினைந்து "ஓ உருத்திரனே! மங்களாகரமான நின் தட்சிணமுகம் எமமை என்றுங் காக்கக் கடவதாக" என வழுத்துமாறு காணப்படும். (கசு)

அவியுணவுகளான் நின்னையாம் என்றும் வழிபடுகின்றோமாதலால், எம்மக்களையும் எம்பேரர்களையும் எம்முயிர்களையும் எம் குதிகைகளையும் வருத்தாதே, கோபத்தினால் எம்முடைய வீரர்களையும் கொன்றுகிடாதே. (கசு)

நான்காமத்தியாயம்முடிந்தது.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்.

எவனிடத்தில் அறிவறியாமை விளக்கமின்றாய்க் கிடக்கின்றனவோ அறியாமை உண்மையாகவே அழிதலுறுவது அறிவோ உண்மையாகவேநிலைதுறுவது - எவன் அறிவையும் அறியாமையையும் ஆளுகின்றானோ அவன் அட்சரமான அந்த வரம்பில்லாப் பாப்பிரமப்பொருள் மற்றவற்றின் வேறுபிருக்கின்றான். (க)

தானொருவனையாயிருக்கின்ற அவன் சிருட்டிகாரணமான ஒவ்வொன்றையும் ஒவ்வொருருவங்களையும் இன்னுமற்றை எல்லாக் காரணங்களையும் ஆளுகின்றான்; தன்புதல்வனான கரிலவீருடி க்ருப்படைப்புத்தொழில்தொடங்கிய காலத்தே எவ்வகையறிவைபுகு துது அவன்பிறக்கின்றகாலையில் அவனை நோக்கினான். (உ)

அந்தப்பழனத்தின்கண்ணே பலவேறுவகையாற் பலவேறு திரிவுபாடுகள்செய்த அந்தக்கடவுள் அதனைத் திருப்ப அழிக்கின்றான்; அவ்வாறே தைனிகமுடைய முனிவோனாத் தோற்றுகித்து மகான்மாவான அம்முதல்வன் எல்லாவற்றிற்குந் தலைவனாயிருந்தாட்செய்கின்றான். (ங)

மேலுங்கீழுமிடையுமுள்ள எல்லாவிடங்களினுப் விளங்கித்தோன்றிப் பிரகாசிக்குஞ் சூரியனைப்போல, எல்லாபுகழ்நாயுரா எல்லாவாற்றலுமுடைய வழிபடுகடவுளான அவனொருவன் தன்முதற்காரணத்தோடொற்றித்து நிற்குமெல்லாவற்றையும் ஆட்சிசெய்கின்றான். (ச)

விசுவயோனியாயிருக்கும் அவன் சபாவத்தையபக்குவமுதிர்ச்சியடைவிக்கின்றான்; அங்ஙனம் பக்குவமுதிர்ச்சியடையவல்ல எல்லாபிராணிகளையும் திரித்துக்கொண்டிருக்கின்றான்; அவனொருவனை இவ்வுலகமெல்லாம் ஆட்சிசெய்கின்றான்; எல்லாக்குணங்களையும் பகுத்திருக்கின்றான். (ரு)

வேதங்களில் மறைபொருளாயிருக்கும் உபநிடதங்களில் அவன்மறைந்திருக்கின்றான். வேதங்கட்கு அவனை காரணனென்று பிராமணுணர்ந்தான். அவனையறிந்த முன்னேத்தேவர்களும் இருபுகளும் அவன்மயமாய் விளங்கினார், மரணத்தைக்கடந்தார். (சு)

குணங்களையுடையனான ஆன்மாவானவன் கருமபலங்களின்பொருட்டும் அக்கருமங்களை துகருதற்பொருட்டும் அவற்றைச்செய்கின்றான்; அநேகரூபங்களுடையனாய் முக்குணங்களான விசேடிக்கப்பட்டோனாய் மூன்றுநெறிகளில் ஒன்றனைத்தறிந்துகொள்ளும் விசுவாதிபன் தன்கருமங்களானே ஒருபிறப்பினின்றும் மற்றோற்பிறப்புக்குச் செல்கின்றான். (எ)

தொழில் பலவேறு வகைப்பட்ட ஏறிகருவிகள் படைகள் வொளிநீன் விவப்புப் பூசித் தொங்கவிட்டிருக்கும். உபாசிக்கின்ற ஊரையில் உபாசகன் திருத்தமில்லா மணிபோன்ற ஓர்கருவியை அசைப்ப மந்தையோர் மந்தைக்கருவினை யெறிந்து விக்ரகத்தின் முன் விளையாடல்செய்வார். இனிக்காங்கோ தேசத்திலுள்ளோர் வீடுகள் உள்ளும்புறமும் விக் கிரகங்களும் உருக்களும் நெருங்கவைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுட் சில மின்னலைத் தம் ஆணையுறி நிறுத்துகின்றனவாம், சில காற்றை நிறுத்துகின்றனவாம், சில மழையை உளம். சில புல்லுருக்களைப்போன் மந்தைப் பிராணிகளை விலக்குகின்றனவாம். மந்தையன மந்திரம் கற்பிக்கவும், தீதாரீக்கவும், தேகாரோக்யம் சுட்பார்வையுண்டாக்கவும், ஆடுமாடு களைக்காப்பாற்றவும், ஆற்றினுங்கடலினும் மீன்களைப்பெருக்கவும் வல்லனவாம்.

இனிச் சீராலியோன் தேசத்திலுள்ளோர் மேலானவுங் கீழானவுமென இருவேறு வகைப்படும் பேய்களுளவென்றும், அவற்றுண் மேலானபேய்கள் மலைக்குகையினுள்ளும் பெரியமரங்களினும் ஆற்றினவெற்றோன்றும் மலைகளினும் இருக்கின்றன வென்றும் கம்புகின்றார்கள். அவர்கள் பயிரிடுவதற்குமுன் இடவிலங்குவினாள் பேய்களுக்குச் சில பிராணிகளைப் பலியிடுகின்றார்கள். அவ்வாறு பலியிடாவிட்டால் விளைதலில்லையாம். கீழான பேய்கள் கிராமாந்தலங்களினும் கிராமங்களினும் வசிக்கின்றனவாம். இன்னும் அவர்களிடம் சிலர் ஏரிகளையும் ஆறுகளையும் மிகவுமன்போடு வணங்குகின்றனர். இஃ தல்லாமலும் எண்ணிறந்த விலங்குகளும் பாம்புகளும் தேவாவதாரமாக உபாசிக்கப்படு கின்றன. சிலவிடங்களில் முதலையனை வணங்குகின்றனர், வேறுசில விடங்களில் சிறிய தோராலயத்தில் ஈக்களைத் தொகுத்துவைத்துக்கொண்டு அவற்றை வணங்குகின்றனர்.

இனிப்பொற்களைப் பக்கங்களிலுள்ளோர் பூர்வீகர்களை வழிபடுகின்றனர். யாகங் களும் பலிகளும் வேட்டிடுகின்றனர். இறந்தோருருவங்களைக் கனிமண்ணுற் சமைத்துக் கிராமத்திலுள்ள ஓர்மரத்தின்மீது வைக்கின்றார்கள். இறந்தோர் மந்தை ஓர் உலகத்திற்குச் செல்கின்றாரெனவும், ஆண்டு இங்கிருந்தவாறே யிருப்பாரெனவும், இங்கு அவர் தமக்கு உறவாயினோர் இடம் அவிப்பலியைப் பயன்படுத்துகின்றனாரெனவும் கூறுநின்பர். மந்தை யுலகத்தில் இன்பத்தன்பதற்காச்சி யுண்டென்னுங் கருத்து அவர்க்கு இல்லை. விக்ரகத் திற்கு அதிருப்தி உண்டாதலால் நோய்முதலான தன்பங்கள் உற்பத்தியாகின்றன வென் கின்றார்கள். இவர்களுடைய பழக்கவொழுக்கங்கள் பெரும்பாலும் ஆஸ்திரேலியாக்கண் டத்திலுள்ளோரை ஒத்திருக்கின்றன. இவர்கள் நரபலியிட்டுவந்தனர். அவர்கள் வழிபடுந் தெய்வங்களுள் காகாபோன்சும் என்பது மிகக்கொடியதென்றும், வழிச்செல்வோரை அது தின்றுவிகின்றுதென்றும் சொல்லுகின்றார். அஃது ஒருதரம் பெருண்டால் பின் அதனைச் சாந்தப்படுத்தல் மிகவாரிதாம். அது சிவந்த நிலத்தில் வசிக்காமாம். அந்நினைத்திற் குச் செவ்வண்ணம் அதுகொலைசெய்த மக்களின் இரத்தத்தால் உண்டானதாம். முன்றர பலியிட்டுவந்த விரர் ஐரோப்பியர் கூட்டுறவால் மிருகபலியிடுகின்றனர். இரத்தத்தெய்வம் பூகம்பத்திற்கு அதிட்டான தேவதையென்று சொல்லப்படுகின்றது. ஒருதரம் துமாசீ என்றவிடத்தில் சிறியதோர் பூகம்பமுண்டாய் அரசனிருப்பிடத்தின் ஒருபக்கத்துச் சுவர் விழுந்துபோகவே, அரசன் குருமாண அழைப்பித்து இஃதென்னென்று வினாவு, அவர் இது காகாபோன்சும் என்னுந் தேவதையால் நிகழ்ந்தது. கன்னிப்பெண்கள் இரத்தத் திற் சேறுகழுத்துத்தான் அழிந்த இச்சுவரை எழுப்பல்வேண்டுமெனக்கூறவே அரசன் ஐம்பது இனம்பெண்களைக்கொன்று அவ்வாறே செய்வித்தனனாம்.

இன்னும் பொற்கணப்பக்கங்களிலுள்ளோர் வழிபடுங் தெய்வங்களில் போக்சம் என்னுந் தெய்வம் மிகச்சிறந்ததாம். அது துன்பங்கள் பலவற்றைப் பயப்படுதொன்றும், நரபலியிதேதலும் வியபிசரித்தலும் ஏனைக்கொடுந்தொழில்கள் பலவும் இவருள் விசேடமாயிருக்கின்றன. சிலபலநாட்கள் அவர்களுடைய கிராமதெய்வங்கட்குப் பரிசுத்த முடையனவாமென்றும், அந்நாட்களில் அவர்களுள் யார் என்னவேண்டினும் அவற்றை முடிப்பித்தற்கு அவர்கள் குருமார் சித்தமாயிருப்பொன்றும் சொல்லுகின்றார். கிராம தெய்வமொன்று வசிக்கின்ற வோரிடத்திலுள்ள செடி, மரம், நிலன் இவற்றை யார்கெடுக்கின்றார்களோ அவர்கள் பெரியதோர் அபசாரம் செய்தாராதலால் அவர்கள் மாண தண்டனைக்குள்ளாகல் வேண்டியாம். ஒவ்வோர் கடவுளும் தனக்கியைந்த ஒவ்வொருவர்களுல் தன்னை வழிபடுவார்க்கு உதவிபுரிக்கின்றதெனவும், அவற்றுட் போர்க்கடவுள் அவர்கட்கு மனவெழுச்சி மிகுவித்து மாற்றுகையழிக்கின்றதெனவும், கொள்ளைநோய் வருவிக்குங் கடவுள் பகைவர்மால் அந்நோயை விளைக்கின்றதெனவும், யாற்றுக்கடவுள் அப்பகைவர் யாறுகடந்து மேற்செல்லாமை அவனை ஆண்டேரீரிலமிழ்த்துகின்றதெனவுங் கூறாநிற்பர். இன்னும், பட்டினங்கனிற் சந்தைகளிலிருக்கும் வருப்பார் தம்மைப் பாதுகாக்குங் கடவுளனைக் குருமார் வழியே கிராமதெய்வங்களினின்றும் பெற்றுக்கொள்ளுகின்றார்களாம். அவர்கள் அத்தெய்வங்களைப் பெறுமாறு: ஒருபட்டினத்திற் சிலர் ஒருவருப்பாய்ச் செர்ந்தகாலத்தில், அவர் கிராமதெய்வத்தை வழிபடுவானுள் ஒருராவனிடஞ்சென்று அவன் திருத்தியுறுமாறு அடியுதைகொடுத்துத் தங்கருத்துப்புலப்படுப்பார்களாம். அவர்களிடம் அடியுதை தனக்குப் பிரீதிகர்த்தருமாயின் அவனவர்களோடு உடன்சென்று கிராம தெய்வத்திற்குத் தன்கருத்தை மந்திரவொலிகளானும் சடங்குகளானும்வெனியிடுவானும்; பின் அக்கிராமதெய்வத்தினின்றும் உத்தரவுபெறப்படுவதான ஒருநாளில் அக்குரவன் மந்திராடனமியற்றியும் வாய்துளைதன்னக் கண்கள் உருள் மந்திரவொலிகளெழுப்பியுத் தெய்வமேறினோன்போல் ஆடுவானும். அப்போழ்து அவன்வாயிற்நிற்குஞ் சொற்படி ஓரிடத்திற்குச்சென்று அங்குள்ள ஒருகல்லையாவது மண்ணையாவது மரக்கட்டைகளை யாவது கொண்டுபோந்து, அவற்றால் உருக்கள் அமைத்து அக்கூட்டத்தார் வசிக்கின்ற இடத்தில் தாயிப்பார்களாம்; அவ்நகனத் தாபித்த உருக்களைச் சுற்ற மரக்களைகளை கிறுத்தி வேலினோலுவார்களெனவும், அவ்வேலியிலுள்ள களைகள் மரங்களாய் வளர்ந்தபின் அவையும் பிடிஷ்டமரங்களாக உபாசிக்கப்படுகின்றனவெனவும் அறிகின்றோம். அம்மரங்கள் என்றாயினும் கீழ்விழுமாயின், அக்கூட்டத்தார் அக்கடவுளின் பாதுகாப்புத் தம்மால் நோர்த்தபிழைகளால் இல்லையாயிற்றெனவும், அக்குற்றத்தைக் கழுவும்பொருட்டுக் குரவனுக்கு அறிவித்து அவனும் சடங்குகள் பலவியற்றிக் கடவுளருக்குப் புதியவோர் உறையுள் அமைக்கின்றார்களெனவுந் தெரிகின்றோம். இன்னும், ஒருகும்பத்திற்குத் துக்க சம்பவநிகழ்வதாயின் அதனை யாராய்ந்தறிதற்கு அவர்கள் வழிபடும் போச்சம் என்னும் உருவைக் குரவன் கொடுப்பிலிடுப்பார்ப்பான். அவ்வுருத் தீயில் வேவாதிருக்குமாயின் அஃதுதன்மையான தெய்வமென்றுக்கொண்டு அதற்குப்புதிய புதிய சடங்குகளியற்றாநிற்பார்; அவ்வாறின்றிசு சிறிதாயினும் அது வெந்திருக்குமாயின் அதனையெறித்து புதிய தொன்றைத் தெரிந்தெடுப்பார். அவ்வுருவத்திற்குத் திருவிழாக்கொண்டபு நாட்களில் எல்லாரும் வெள்ளாடையுடுத்துக்கொண்டாதல் வெள்ளவண்ணம் பூசிக்கொண்டாதல் பலியிடுகின்றார்கள்.

இனிப்பொற்கணப் பக்கங்களிலுள்ள அம்மக்கள் ஒவ்வொருவரும் தாங் தனித் தனியே வழிப்படும்பொருட்டுச் கூடும் என்னும் உருவை வைத்திருக்கின்றார்கள். இது

னைக் குருவின் வழியாகவன்றித் தானே பெறலாமென்று கூறுவர். இந்த உருவைப்பெறும் பொருட்டு ஒருவன் சாசாபோன்சம் வசிப்பதான கரியதோர் காட்டினுட் குகைக் குச்சென்று, கரும்பிரசத்தை நிலத்திற்பெய்து மரத்தினின்றோர் நிறுகொம்பு துணித்து மக்களுருவத்தைப்போல் அதிற் செதுக்கிவைத்துக்கொண்டாதல், ஒருகல்லையெடுத்த தனைச் சுற்ற மூங்கில்கார்கட்டியாதல், ஒருசெடியின் வேரைக் கல்லியெடுத்தாதல், செம் மண்ணைத்திரட்டிக் கரும்பிரசம் அல்லது இரத்தத்தால் கிளியின் தோகைகளை ஒட்டி ஓர் உருவாக்கியாதல் அவற்றின்கண் சாசாபோன்சம் என்பதனை துழைந்துறையுமாறு வேண்டிக்கொள்ளுகின்றார். பின்னர்ச் சில இலைகளை நறுக்கிப்பூழிந்தெடுத்த இரசத்தை அவ்வுருவின்முன்வைத்து 'இதனையுண்டுபேசுக' என்றுணக்கின்றார். அவ்வாறே அஃது அதனுள் துழைந்ததாயின் மெல்லியதோரொலிகேட்கப்படுகின்றதாம். பின் அவ்வுருவத்தை இவ்வவமாறுவைத்து வழிபடல்வேண்டுமென்பதனைப்பற்றிச் சிலவிலும் விடை பெறுகின்றனராம். இங்ஙனமெல்லாஞ் செய்தும் அதில் தனக்கதுகூலியில்லையாயின், அவ்வுருவின்கண் அத்தெய்வம துழையவில்லையென்றெண்ணி யதனை வீசியெறிகின்றார். கூகீமன் என்னும் இவ்வுருவத்தைவைத்து வழிபடுவோர் மற்றையோரார் பெரிதும் அஞ்சப்படுகின்றார்; அவ்வுருவவழிபாடுடையோர் தம்மேற் பகைகொள்வோர்க்கு மரணத்தை யுண்டிடுண்ணுவரென்பதனால். இன்னும் அப்பொற்கணாப்பக்கங்கனிலுள்ளோர் இங்ஙனம் உருவங்கள் தாபித்துக்கொண்டு அவற்றிற்குப் பலியிட்டு வழிபடுங் காலங்களினெல்லாம் அவ்வுருவங்களையன்றி அவ்வுருவங்களுள் வசிக்குந் தெய்வங்களையே துணரிந்துபாசிக் கின்றனர். தாயிடும்பலிகள் கன்முதலான அசேதனப்பொருளின்கட் சாரமாட்டாவெனவும், அவற்றுள் வியாபிக்கின்ற கடவுளே யவற்றையேன்றுகொள்கின்றாரெனவும் கூறுகின்றார். இச்சாதியார்மாட்டு நிகழும் விக்கிரகவழிபாட்டை யுண்மையான் ஆராய்ந்தறிய வல்லார் சேதனப்பொருளையும் அசேதனப்பொருளையும் வழிபடுதற்கண் நிகழும் வேறு பாடு பெரிதாமென்றுணர்ந்து, அவ்வழிபாடு எத்துணையிறப் இழிந்ததாயினும் அது பற்றியுண்டெள்ளன்பால் தன்மென்று கடைப்பிடித்து, அபயவர் பக்குவக்கூறுபாடுகளை நோக்கி மற்றவை யெழுந்தனவாமென்றறியாநிற்பர். இங்வுண்மை காணமாட்டாதார் அவ ரெல்லாம் அறிவானிறிபுடையராதல் ஒன்றேபற்றி யாய்செய்யு மவ்வழிபாடுகள் அசேதனமான கன்முதலியவற்றின்கட் செயப்படுகின்றனவென்று தம்ம்குத் தோன்றியவாறே யுணர்பாராயினார். மேஜர் எல்லிஸ் என்கின்ற துணையும் பொற்கணாப்பக்கங்கனிலுள்ள மக்களுண்மைபாற்செய்து போதரும் இவ்வழிபாட்டைப்பற்றி மிக மேலாக மொழிந் திட்டார். இதுநிதிக்.

இனி நரபலியிடுதன் மிக விசேடமாய்க்கொண்டாடப்படு நாடு தாகோமே என்பதாம். அளவிறந்த மக்கள் இன்றும் பலியிடப்பட்டு வருகின்றார். தாய்த்தையர் மாட்டு வைத்தொழுதும் விசேட அன்புடைமையானே அவரெல்லாம் அங்ஙனம் நரபலியிட்வருகின்றார். அந்தத்தாகோமே தேசத்திற் செங்கோலோசகபாணான அரசன் யம லோசஞ்செல்லுங்கால், தன்பரிவாரம் புடைசூழப்போகல்வேண்டுமென்னுந் கருத்துப் பற்றி அவன் முதன்மனைவிமார், பிறவிநாண்மனைவிமார், அலிசன், பாடகர், மேனகாரர், போர்வீரர் முதலாயினாரெல்லாம் கொலைசெய்யப்படுகின்றார். இங்ஙனம் கொல்லப்படு வோர் தொகை ஐந்துநூருமாயின் அதுமிகக்கிறந்த பழையபாசாராமென்று புகழ்ந்து போற்றுகின்றார்கள். வருடந்தோறும் தாமடையும் பெற்றிற்பொருள்களுந் குற்றவாளிகளும் இங்ஙனஞ்செல்லும் அரசபரிவாரத்திற்கென்று திரட்டப்படுகின்றனர். அரசனோ ரிடத்திருந்து மற்றோரிடத்திற்குப் பெயர்த்துசெல்லல்வேண்டுமாயின் அதனைத் தந்தை

யின் ஆன்மாவுக்கு அறிவிக்கல்வேண்டித் தூதன் தூதியாக ஒருவனையன்றி ஒருத்தியைக் கொலுப்புகின்றார்கள். ஒருநாள் இத்தேயுத்தரசன் காங்குபேருடைய தலைவனையும், ஒரு மான் ஒருருங்கு இவற்றின்மலைகளையும் வெட்டிப்பலித்தனனாம்; அங்ஙனம் வெட்டுண்டோருள் ஒருவனுயிர் சந்தைகளில் வசிக்கும் மற்றையான்மாக்களுக்குத் தன் அரசன் மந்தையின்பொருட் டிததெய்யப்போகின்றானெனத் தெரிவிக்கச் செல்கின்றதாம்; ஒன்று நீர் நிலைக்குச்சென்று ஆண்டுள்ள பிராணிகட்கதனைத் தெரிவிக்குப் பொருட்டிப் போகின்றதாம்; ஒன்று வழிகளிற்போய் ஆண்டுமையும் வழிப்போக்குயிர்களுக் கதனை யறிவிக்கின்றதாம்; மற்றொன்று ஆகாயத்திற்குச்சென்று ஆண்டுள்ள எல்லாவான்மாக்கட்கும் அதனைத் தெரிவிக்கின்றதாம்; இனி, மான் காட்டிற்குச்சென்று ஆண்டுள்ள விலங்கினங் கட்டுத் தெரிவிக்குமாம்; குரங்கு சுதுப்புநிலங்களினும் மரங்காநினுஞ்சென்று ஆண்டுள்ள பிராணிகளுக்கு அதனை யறிவிக்கின்றதாம். இனி யிவர்கள் வழிபடுங்கடவுள் அறியப் படாத மௌ என்பதாம். பெண்டன்மையுள்ள மௌ என்பது திங்களுமாம்; அது ஞாயிற்றைக் குறிப்பிடாநிற்கும் ஆண்டன்மையுடைய லீகா என்பதைக்கூடி மனிதனை யுண்பெண்ணிற்கும். மௌ என்னு மக்கடவுள் மனிதனினும் மிகச் சிறந்த தாகையான் அது மனிதனா நோக்குத் வில்லையெனவும், ஆதலால் அதனை வேண்டுமாய் அஞ்சவாருமில்லையெனவும், அங்ஙனமாயினும் பீடிஷ் என்னும் உருவவழிபாடுகளானே அதனை வயப்படுத்தலாமெனவுங் கூறுகிற்பார் புதிதாக வொருசுருமஞ் செய்யத் தொடங்குவோன் தெய்வத்துணைபெறுதற்பொருட்டுத் தான் முதன்முதலிலே காணும் பறவை, விலங்கு, கட்டை, கல், முதலியவற்றுள் ஏதேனும் ஒன்றைக் கொண்டுபோய் அதனை விக்கிரமமாக நிறுத்தி வழிபடுகின்றான். அப்பாறு வழிபடுவோன் நனக்குக் கருமங்கள் அதுகூலமாய் முடிந்திடுமாயின் அதனையே என்றும் வழிபடாநிற்பன்; அவ்வாறின் றிப் பிரதிகூலமாய் முடியுமாயின் வேறு துணைநாடுகின்றான். மௌ என்னுங் கடவுளுக்கு உதவியாய் நின்ற நல்லோர்செய்யும் நற்கருமங்களையுச் சீயோர்செய்யுங் தீயகருமங்களையும் ஒருகழியின் இரண்டுமுனைகளினுங் குறித்திடுகின்ற மற்றோர் கடவுளுண் டென்றுணாக்கின்றார். யாரோனும் இறந்தொழிந்தால் அவர் சரீரத்தை மேற்சொன்ன கழியில் நிறுத்தப்பார்த்து நற்பக்கந்தாமுமாயின் அதனை இடுகாட்டிற் கொண்டுபோய்ப் புதைப்பர்; தீயபக்கந்தாமுமாயின் அதனைக்கண்ட துண்டமாகச் சேதித்து அழித்து அதிலிருந்த ஆன்மாவுக்கு வேறோர் சரீரஞ்செய்து வைக்கின்றார். இதுநிற்க.

இனி விடநாட்டிலுள்ளோர் பிராசினகாலந்தொட்டுச் சர்ப்ப வழிபாட்டின் கண்ணே தலைநின்று வருகின்றார். ஆயிரம்பாம்புகளை மனைவியராகவுடைய தலை என்னும் ஒருபெரும்பாம்பை உபாசிக்கின்றார். இப்பாம்புகளில் ஏதேனும் ஒன்றைக்கொல்பவர் மரணதண்டனைக்குள்ளாவராம். இப்பாம்பு தன்னடியார்க்கு அளவிறந்த கலங்களை வீணா விக்கின்றதெனவுட்கொண்டு, எந்தக்காரியமும் அதற்குப் பலியிடாமல் தொடங்குத வில்லை. அங்ஙனமான பெரும்பாம்புகளையெல்லாம் பிடித்துப் பிரபல ஒவ்வோர் ஊரினு முள்ள பாப்புவிட்டில் வைத்து வளர்த்து வழிபாடியற்றிவருகின்றார். உபாசகன் பாப்பு வீட்டிற்குச் சென்று அங்குள்ள குரவனுக்குத் தனது காணிக்கை கொடுப்பின், அக்குரவன் அவன்வேண்டுகோள்கேட்கப்படுமென்றுணாக்கின்றான்.

இனி இவருள் ஒருசாரார் மிகவுயர்த்தோங்கி வளர்த்தழகாயிருக்கும் மரங்களை வணங்கிவருகின்றார். இவ்வமரங்களையும் நச்சுமரங்களையும் விசேடமாய் வழிபடுகின்றார். அவைகள் நோய்களை நீக்கிச் சுகம்பயக்கவல்லனவாம்.

சமஸ்கிருதபாஷையிலுள்ள தமிழ்ச்சொற்களாவன:—

பலகை	பலகம்
கட்டில்	கட்கா
நத்தம்	நஷ்டம்
விசிறி	வியஜனம்
நிகளம் (யானைச்சங்கிலி)	நிகளம்
ஆணி	அணி:
சூரணம்	சூர்ண:
அசி (வாள்)	அச:
கார்முகம் (வில்)	கார்முக:
வாணம்	வாண:
ஆசகம் (அம்பு)	ஆசக:
தோட்டி (அங்குசம்)	தோட்ரம்
மாடம் (உளுது)	மாஷா
தோணம் (வில்)	தோணம்
பாசனம் (உழவுக்கால்)	பாஸனம்
முதிரை (பயறு)	முதக:
உறக்கல்	உறாகல்
மரியல் (மிளக)	மரிசம்
கண்டி (ககடு)	கண்டி
கஞ்சி	காஞ்சிகம்
சருங்ககா	சாங்கா
ஓதனம்	ஓத:
அடுப்பு	அடிகா
துத்தம் (பால்)	துத்தம்
ஆதன் உயிர்	ஆதரா
தாமணி (கயிறு)	தாமினி
மத்து	மாந:
ஒட்டகம்	உஷ்டக:
குடுவை	குடுப:
செம்பு	சல்பம்
கண்டிகம் (திப்பிலி)	காந்திகம் (க)
கண்டிகன் (கள்ளிற்போன்)	சொண்டி
அலசல் (சோம்பல்)	ஆலஸ்பம்
வேடன்	வியாஜ:
சவரர் (வேடர்)	சபர:
குணம் (நாணி)	குண:
பேழை (பெட்டி)	பேடா
கத்தி	கர்த்தி
அணி (கன்)	ஹனி
சுரை (கன்)	சுரா
பாய்ச்சிகை (குதாடுகருவி)	பாசக:
பூணம்	பூஷணம்
பாடியம்	பாஷியம்

விருகம்	மிருகம்
தட்டை	தஷ்டை
தோள்	தோசி
நனி (மிக)	நாநா
கணக்கு	கணிதம்
நாவாய் (கப்பல்)	நாவியம்
மீன்	மீன:
அகர் (வழி)	அத்வா
குட்டிகை (சிவசுவர்)	குட்யம்
குரகம் (விடு)	க்ருஹம்
அக்கரம்	அக்ஷரம்
சிறங்கு (வில்லிங்குகொம்பு)	சார்ங்கம்
கதளம் (காடு)	கஹனம்
அவிணக்கம் (மரம்)	அகோகஹ:
செவ்வியர் (மிளகில்கொடி)	சவ்யம்
காரவல்லி (பாகல்)	காரவல்ல:
ஆடி (வலா)	ந்ருடி:
முதி (பூனை)	ஓது:
ஆடு (வலி)	அக்ஷ:
கடோதா (மீன்மலிப்பஞ்சு)	கத்தியோ
கலிங்கம் (வளாக்குருசி)	கலிங்க:
கட்டிதன்	கருடன்
நாசம் (கொழை)	கச:
கட்டம் (இருடல்)	க்ஷயம்
மயல் (சித்தம்)	மாயு:
வாந்தி	வமி:
வட்டம்	விர்த்தம்
புருஷம்	புரு
கொதி	துந்தம்
கோணம் (முக்கு)	கோண
பட்டம்	பாஷ்டம்
வாசி (குதிரை)	வாஜி
நாழிகை	நாடிகா யுகம்
கோடகம் (குதிரை)	கோடக: மம்
சிக்கம் (உறி)	சிக்யம்
கண்டைக்காய	கண்டா
கணங்கள் (நாய்)	கந:
விக்கல்	ஹிக்கா
குழிசை	குடி:
எலி	இலி:
மயில்	மபூரம்
தட்டி	தட:
கோணி (பை)	கோணி

உ சமஸ்கிருதபாஷையிலுள்ளதமிழ்ச்சொற்களாவன.

கழுகு	பாக்குமரம்	கர்மு:	வசம்பு	வசா
பட்டம்		பட்ட:	கட்டை	காஷ்பட்டம்
கும்பல்	கூட்டம்	கூட்ட:	கத்தரிக்கோல்	கர்த்தரீ
புல்		பூல்:	சீரகம்	ஜீரக:
வாணமீன்		வால்:	தூண்	ஸ்தூண
மூங்கை	ஊமை	மூக:	கந்தை	கந்தா
வால்		பாலம்	கூவல்	கூப:
மை	அஞ்சனம்	பஷி:	சுல்லி	சுல்லி:
வலை		வல:	சால்பு	சால்:
மல்லி	மண்கிண்ணி	மல்லி	சினிகை	சிபிகா
மூசை	குசை	மூஷா	தொட்டில்	டோலி
தோணி		த்ரோணி	வாணி	வாமீ
கோட்டை		கோட்ட:	திசை	திசா
கோடரி		குடார:	மாதம்	மாசம்
ளாளி	காதோலை	பாளி:	அரத்தப்	ரத்தம்
அனல்	நீ	அநல்:	கவல்	கவர்க்கம்
உழுமண்		உஷா	தசை	தம்ச:
புடலை		புட்டாலிகா	விசுங்கம்	பறவை
				விஹங்க:

இவையேயன்றி இன்னும் உளவாம்.

அற்றேல் பலக முநலிய வடமொழிச் சொற்கள் பலகை முதலியன வாக்கத்திரிதனவொன்வென்னை? பலகை முநலியன தென்மொழிக்கண் தொன்று தொட்டிக் காரணக்குறி மாபுப பெயராக வழங்கலின் அக்கூற்றுப் பொருந்தா தென்க. வடமொழியார் கூறுங் காரணங் கட்டுப்பாரம்பரைச சம்பந்த முதலியன வின்மையின் அவை நிலப்பெறுமாநிலையாம். மற்றுமவிரிக்குறிப்பெருகும்.

இங்ஙனம்

மாகறல் - கார்த்திகேயமுதலியார்.

இறையனாகப்பொருளுணாவரலாறு.

தக்களால் வெளிப்போந்துலவும் 'ஞானசாகரப்பத்திரிகையுள் 'தொல்காப்பிய முழுமுதன்மை' யென்னுந் தலைச்சாத்திட்டுப் பண்டிதர் சுவிராயரவர்கட்கு விடை யளிப்பான் புக்கு நிறுத்த சொல்லுடனுங் குறித்துவரு கிளவியுடனும் தாங்கள் வணங் தள்ள வியாசத்தினக் கண்ணுற்றுப் பெரிது மகிழ்வடைந்தேன். அவையாவுஞ் சரித வியல் பிறழாது உன்னுந்வாராய்வாரெவர்க்கும் ஒருதலையான் உவகை யூட்டப்பாலவா மென்பது சொல்லாதேயமையும். அவ்வியாசத்தின் இறையனாகப்பொருளுண தான் "முசிரியாசிரியர் நீலகண்டனாராவாதல் அவர்தம் மாணாகருளொருவராலாதல்இயற் றண்பட்டதன்றி நக்கேரனியற்றியதன்றென துட்பங்கண்டு உய்த்துணரவைத்த நண்பர் விராயரவர்கள் கூற்றைத் தாங்கக் கியாயங்காட்டி வலியுறுத்துமொழிந்தவை, இறை யனாகப்பொருளுண யாராய்ச்சிசெய்வார் பெரும்பாலார்க்கு முண்டாவதோர் ஐயப்பாட் டினை ஒருவாற்றொழித்தற் பயத்தவாயுள்ளன. ஆயினும், அப்பொருளுண முற்றவும் சரிதவியலோடு தனித்தாராயவல்லார்க்கு, வேறுசில வையங்களுங் கருத்தமாதபாடு களும் ஒருதலையாக நிகழ்தல் கூடுமென்றே நினைக்கின்றேன். ஆதலின் அவை நீங்குமாறு அந்நூலாய்ச்சியான் யானறிந்த சிலவழியங்களை ஈண்டு எழுத்ததுணரித்தேன். கிற்.

இனித்தாங்கள் எழுதிய அவ்வியாசத்தினுள் "இறையனார் களவியலுணகண் டார் தெய்வப்புவன நக்கேரனாற்பனபத உம், அந்நூலுண வரலாறு தெரிப்பப் பாவிர லுணகண்டார் அவர் பரம்பரையில்வந்த நீலகண்டனாரென்பத உம்கண்குணர்ந்தனமேஆசிரியர் சிலஞானயோகிகள் 'கேட்போன்' 'யாப்பு' என்பவற்றிற்கு நீலகண்டனார் உணத்த

வுணப்பொருளை மறுத்துத் தொல்நாப்பியச சூத்திரவிரூத்தியுட் சிறத்தோர் பொருள் காட்டித் தம்முணாநிறுத்தவாராயினது உமென்க” என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. அந்நேல், அச்சூத்திரவிரூத்தியன் “கடைச்சங்கத்தாருட் களவியற்பொருள்கண்ட கணக்காயுள்மக ணர்க்கீரர் “கடைச்சங்கத்தார்க்கு மிடைச்சங்கத்தார்க்கு தாலாயிற்றுத் தொல்காப்பியம்” என்றுணத்தாராகலின்” என அம்முனிவர்க்கீரனானுத்ததாகக்கூறியது. களவியற்பாயி ரத்தன்னதனைத் தொகுத்து மொழித்ததனி வேறின்றாமலானும், திராவிடமரபாடி யத்து “என்மலர்” என்னுஞ்சொற்குச் சேனாவணயருணத்தாங்குச் சொன்னமுடிபு கூறிய முனிவர்க் கருத்தோடு, களவியல் முதற்கூத்திரத்தின்கண் அச்சொற்கு நக்கீரனார் காட் டியமுடிபு மாறுபடுதலானும், “மேற்பாயிரத்துணுத்தாம்” என அந்நூலுணக்கிடை யிற் காணப்படுதலானும், நச்சினர்க்கினியார், அடியார்க்கு நல்லானாயுள்ளிட்ட ஆசிரியர் பலரும் பாயிரத்தோடு கூடிய களவியலுணையினையே நக்கீரனார் கண்டதென வுணத்தலா னும், பாயிரப்பொருள் கண்டாரும் சூத்திரப்பொருள் கண்டாரும் வேறுவேறுவரெனக் கோடலும், அல்துணர்ந்து நீலகண்டனாச சிவநானமுனிவர் மறுத்தாரெனலும் யாங் கனம் பொருந்தும்? இங்ஙனமன்றி வித்துச்சிவோமணியாகிய பூரீமக் சபரபநிசாவல ரவர்கள் கூறியாங்கு நக்கீரனார் தெய்வப்பெற்றியுடையராகாத காலத்தே களவியலுக்குணை கண்டாராகலின், அல்துணர்ந்து அம்முனிவர்க் காலமுனைபை மறுத்திட்டாரெனக்கொண் டல் ஒருவாற்றான் அமைபமேனும், அது சரிதமுறையினே இக்காலமுறைக்கேற்ப ஆராய் வாடுல்லார்க்கு மொப்பமுடிபு தன்றாகலானும், குமாரகவாமியாற் கேட்கப்பட்டு மெய்யு ண்பெற்றதாகச் சிறப்பித்தக்கூறும் பாயிரவுண வரலாற்றோடு மாறுபடக்கூறலாமாக லானும், அகத்தியனுடன் தொல்காப்பியனார் சபித்திட்டாரெனக்கூறும் நச்சினர்க்கினியர் கூற்றுப்போன்று, அன்றோர், முக்கின்மை காட்டப்படுமொகலானும் பொருந்தாதென்பது. இதனைத் தாங்களே னன்கு விளக்கியுள்ளீர்கள். அந்நேல், “சண்டெகூறியவாற்றால் ஆசிரி யர் சிவநானமுனிவர், களவியற்பொருள் பாயிரத்தோடு கண்டார் நக்கீரனாரே யெனக் கொண்டு, அத்தெய்வப்புவலமையுடையர் கூற்றுட் சிவவற்றைத் தங்கருத்து மாறுபாட் டான் மறுத்துணத்தாராலெனின்;— என்றுகூறினும்; தெய்வப்புவலமையுடையா ரெனத் தாந்துள்ளதடைத்து அவருணப்பொய்மமை காட்டி மறுத்திட்டாரெனல் முரணுவதா மாகலான் அதுகருத் தனென்க. மேற்பாயிரத்தோடுபுள்ளிற் கூறுவல்; கணக்காயுள் மகனார் நக்கீரர் இறையனாகப்பொருள் களவியற்கு உணமைப்பொருள்கண்டு அதனைத் தம்மகனார் கீரவினொற்றனார்க்குணத்தார். அங்ஙனம் மாகாக்கர்க்கும் அவர் தம் மாணாக்கர்க்குமாக இங்ஙனம் முசுநியாசிரியர் நல்கண்டனார் சாதம் அபவணப்பொருள் எழுதப்பட்டுத்தனி மன்றமொழியோல் பாவாற்று முறையின் வழங்கிவரலாயிற்று. அங்ஙனம் நடந்துவந்த அவருணப்பொருள் உலகில் என்றுன்று நல்லுதல்வேண்டிப் பின்வந்த அம்முசுநி யாசிரியர் அதனை உணாண்டையிற் செவ்வறு எழுதிவைத்தார். அங்ஙனமாய வய்வுண பலர் வாழ்ப்படலான் மிகுந்துக் குறைந்தம் பிறழ்ந்தம் சிறிது மாறுபட்டு எழுதப்படுதலும் கூடுமென்றே. அதலான் இத்தனுணமையுணர்ந்தே ஆசிரியர் சிவநானமுனிவர் அங்ஙனம் பிறழ்ந்தம் பற்றித் சிவவற்றை உய்த்துணர்ந்து, அவைமறுத்து உணமைப்பொருள் காட்டி விளக்கியதன்றி, நக்கீரனாரு தெய்வப்புவல மக்கட்டாயிறைத்தவரல்லாரென வுணர்ந்து கொள்க. இக்கூறியவாற்றால் களவியற்பொருளுணர்ந்த துணத்தவர் நக்கீரனானுபத உம் வரலாற்றுமுறையின்வந்த அபவணப்பொருளைப் பாயிரத்தோடு உணாண்டப்படுதலார் நீல கண்டனாரெனப்பத உம் பெறப்பட்டன. இதுபற்றியன்றே ஆசிரியர் நச்சினர்க்கினியரும் “வீணயினீங்கி” என்றார் தொல்நாப்பியமரபியற் சூத்திரவுணாயில் பாயிர வரலாறும் நக்கீரனார் முதலாகவந்ததெனக்கொண்டு “கடைச்சங்கத்தாருட் களவியற்பொருள் கண்ட கணக்காயுள் மகனார் நக்கீரர் கடைச்சங்கத்தார்க்கும் மிடைச்சங்கத்தார்க்கு தாலாயிற்றுத் தொல்காப்பியம் என்றாராகலானும்” “பிற்காலத்தார்க்கு உணயெழுதினோரு மதுகறிக்கரிபோக்கிராதலானும்” என்றும் குறிப்பிணுணரவைத்து உமென்க.

அந்நேல் ஆசிரியர் நச்சினர்க்கினியாரும், அடியார்க்கு நல்லாரும், சிவநான முனிவரரும் முறையே “நக்கீரனார் வுணப்பொருதின்குணப்பெயர் கூறுதலும்” எனவும், “நக்கீரர் உணத்த இறையனார் பொருளுண” எனவும், “கடைச்சங்கத்தார்க்கு மிடைச் சங்கத்தார்க்கு தாலாயிற்றுத் தொல்காப்பியமென நக்கீரனானுத்தார்” ரெனவும் கூறிப் பாயிரவுணையோடு சூத்திரப்பொருள்செய்தார் நக்கீரனாரெனத் தங்கருத்து வெளிப்படுத்தி

தலான், வரலாற்றுமுறையின் வந்தபொருளை நீலகண்டனார் உணரணைப்படுத்தாரென்றதும், அங்கனமாயினும் அது கக்கிரனார்உணையென வழங்குதலும், ஆன்றோர் வழக்கின்மையோடு பொருந்தாமையும் பிறவெனின்—அதற்கு; “உணாநடந்தவாராகின்றமை கோக்கி” எனவும், “இனிஉணாநடந்தவாறு சொல்லுதும்” எனவும், “இங்ஙனம்வருகின்றது” எனவும் வரலாற்று முறைப்பட்டதனைப் பாயிரத்தாக்குறிப்பிட்டா ராதலானும், உரை சம்பிரதாயத்தின்கீழ் நம்மாழ்வாரருளிய திருவாய்மொழிக்கு நம்பின்ன யென்பார் ன் பேருணையைப் பிரசங்கவாயிலாகப் புலப்படுத்த அதனை வரலாற்று முறையிற் கேட்ட அவர் மாணுக்கர் வடக்குத் திருவீதிப்பின்னையென்பார் உலகிற்குபகாரப்படுதல் வேண்டி அப்பொருளை உணரணையில் எழுதிவைத்திருத்தலும், அங்கனமாயினும் அவ்வுரை “நம்பின்னையே” எனப்பெயர்கொண்டு நிலவுதலும், அதனுள் உணரணைப்படுத்தார் தங்கருத்துக்களையும் ஆண்டாண்டுக்கூறியிருத்தலும், மற்றும் இராமாநுஜபாஷ்யத்திற்குத் “கேட்டவைபோற்றி வெளிப்படுத்தல்” என்னும் பொருள்கொண்ட ‘சுருதப்பிரகாசிகை’ எனப்பெயரிய பேருணைவழங்கிவருதலுமாகிய இன்றோன்னவழக்கு முற்காலத்து உண்மையானும், அங்கனமே இறைபணிகளையொருங்கு க்கிரனார் பொருள்காண, வரலாற்று முறைப்பட்டவதனை முறையிற் பாயிரசிரியர் உணரணைப்படுத்தாராயினும் அங்வுரை கக்கிரனாரியற்றிய தென்றோகொண்டுபோற்றி அங்கனம் ஆசிரியர் பலரும் உரைத்தாராகவின்வழக்கின்மையும் பொருந்தாமையும் ஆகாவென வுணர்ந்துகொள்க.

இங்கனம் யாண்கூறியவாறுகொள்ளாது பாயிரவுணாகண்டார் நீலகண்டனார்குத்திரவுணாகண்டார் கக்கிரனாரெனக்கொள். ன் அது நாகரிக சரிசுவாராய்ச்சி முறையோடு மாறுபடுதலின் ஆகாதென்பது; என்ன? அவ்வகப்பொருட் குத்திரவுணை முழுவுதலும், “பொறிகெழு கெண்ணை வடவணை மேல்வைத்துப்பூரிப்பெல்லா. நெறிகெழுசெங்கோண்டா நெடுமாறெனவேலிவெள்ளன்” என்றும் “செல்வேலியெனன்றோபோர் வண்ணம் வாட்டியபூதியன்” என்றும் பாண்டியன் நெடுமாறனாக்குறித்த மெய்க்கோட் செய்யுட்கள் பலவிடத்தும் உணாயாசிரியரால் எடுத்தாளப்படுதலானும், அப்பாண்டியன் வடபுலத்தினின்றும் வந்த பகைஞனா நெடுவேலிகண் வென்றுவாண்குடி மத்திய முற்காட்டினாய் தன்னாடிப்படுத்தாண்ட நிறத்தினை அந்நெடுமத்தாரிடமிட விலங்குதலானும் பல்லவநாட்டரசருளிய நந்தியன்மரையாடையே போந்தலை மருகைய உதயசுந்தி “பென்ன பாணுக்கும் அப்பாண்டிய அரசனுக்கு நெடுவேலியும் புத்தகத்தாட்தமை உதயசுந்திரசாதனத்தால் நன்கு விளங்குதலானும், கி. பி. 733 லுள்ளமுதல் 747 வரை ஆட்சிபுரிந்த மேலாட்சிச்சாலாக்கிய அரசருளிய இராட்டாம விசு மானித்தனும் அப்பல்லவ அரசருளிய நந்தியன்மனும் ஒருகாலத்தவராதல் சான்று. நாம் பெறப்படுதலானும், கண்டுக்கூறிய வார்த்தல் நெடுவேலியுத்தம் கிசுந்தகாலம் பொருது பார்க்கு இவ்விதவினங்கக் கிடத்தலின், அவ்வமரில் வெற்றிசொண்ட பாண்டியன்மேலாட்சியைப் புத்தகத்தாகக் முறியாயிரியர் நீலகண்டனாருக்கு சிறிதுமுன்னாகப் பிறவொரு அக்காலத்தினராதல்வேண்டும். அங்கனமாகவே சங்கத்தார் காலத்துக்கும் பாண்டியன் நெடுமாறன் காலத்துக்கும் பன்னூற்றாண்டுகள் வேறுபாடுண்டமையான் முற்பட்ட கக்கிரனார்க்கண் பின்னிசுத்த நெடுவேலிச் சமணப்பற்றிய செய்யுட்கள் நந்தியல் யார்க்குண்டெனமறுக்க. ஆகவே அப்பாண்டியன் காலத்தினராக வெண்ணப்படு நீலகண்டனாரை அங்வுணாமுற்றவெழுதிவைத்தாராகப்பலார். யாவனென்கூறிய சரிசுவாராய்ச்சி மற்றும் அதன் விசுவையும் வித்துவசிரோமணியம் - ஈ - ஈ - ஈ - ஸ்ரீ கணகசுப்பின்னையார்க்கள் ‘மெட்ராஸ் ரிவ்யூ’ என்னும் ஆங்கிலப்பத்திரிகையில் “என்னுந்முன்னாடுக்கு முற்பட்ட தமிழர்” என்னுந் தலைப்பெயரிய அரிய விவாசத்தின்கீழ் எழுதிப்போந்த நம்பவுணையாயுணர்ந்த.

அந்தமேல் ன் அரசனைப்புகழ்ந்து கூறுபார் அவன்முன்னோரது அருஞ்செயலை அவன்மேலேற்றிக் கூறுதல் பண்டைவழக்காதலின், கடைசசங்கம்மாருட் சீத்தலைச் சாத்தனார் காலத்திருந்த பாண்டியனெனெழுச்செழியன் அல்லது நெடுமாறனிடத்து, அவன்முன்னோரையற்றிய முன்னிகழ்த்தொரு நெடுவேலிச் சமரினையேற்றிப் புனைந்து கூறியன இவ்வெழுத்துக் காட்டுக்கள் என்றாற்படு மிகுக்கென்னையெனின்.—சிலப்பதிகார நெடுஞ்செழியனுக்கு முற்பட்டாயினும் அவன்காலத்தாயினும் அங்கனம் ன்ரபுத்தம் கடத்தேறியதாக யாண்டும் புலப்படாமையானும் பாண்டியனெனொருமனென்றும், அரிசேசரியென்றும் அம்மேற்கோட் செய்யுளாற் பலவிடத்தம் பெறப்படுமெய்கள், அந்

கெடுஞ்செழியனுக்கு வழங்காமையானும் “கெவ்வேலிவென்ற நின்றசீர்நெடுமாதன்” எனத் திருத்தொண்டத்தொகையினும் நம்பியாண்டார்நம்பி திருவந்தாதியினுள் கூறப்பட்டிருத்தலன்றி விரிநாவய பெரியபுராணத்து நெடுமாதனானுஞ்சரித்ததும், பாண்டியன் நெடுமாதனைக்குறித்தும் அவர்வடபுலத்துப் பகைஞரைவெற்றிகொண்டதனைக்குறித்தும் நன்கு கூறப்படுதலானும் அவ்வரசர் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள்காலத் திருத்தோராதலால், எட்டாதுநின்றாண்டுவிருந்தாராக ஊகித்தற்குப்பெரிது மேற்புடைய அச்சுவாமிகள் காலமும், சாதனங்களாற் பெறப்பட்ட கெவ்வேலிச்சமர்க்காலமும் தம்முனொருபுடையொத்துக் களவியற்பொருண் மேற்கோட்செய்யுட்களிற் கூறப்பட்ட பாண்டியன் நெடுமாதனும், பெரியபுராணத்துக்கூறப்படும் நெடுமாதனானும் ஒருவரேயெனத் துணியப்பட நின்றலானும் அங்ஙனம் கூறலமையாதென்பது.

இதுகாறுங்கூறிப்போந்தொற்றல் இறையனாரகப்பொருட் குத்திரவுண்கண்டார் மதுணக்கணக்காயுஞ் மகனார் நக்கிரைஞரென்பதாலும், வரலாற்று முறையின்வழி அங்ஙனப்பொருளை உணராதையிற் பாயிரத்தோடு எழுதியவைமதார் முசுரியாசிரியர் கீலகண்டஞரென்பதாலும், அங்குனமது பலகாலஞ்சென் தன்னொருவராலெழுதிவைக்கப் பெற்றதாயினும் அதனை நன்குநன்குசெய்தாகமே ஆசிரியர்பலரும் கொண்டுபோற்றி வந்தாரென்பதாலும், ஆசிரியர் சிவஞானமுனிபரும் அங்குனமேகருதி அப்பொருளுட் சிலபிறழ்த்தயத்தமை உய்த்துணர்ந்து அங்குனம் உய்த்தமைத்தேது பல்லாசிரியர் கருத்தொடும் உய்த்தமையேபெனக்கொண்டு மாறியபிறகு மறுந்நாக்கிரைஞரது உண்மைக்குத் துக்கண்டு நிதிபுறமுன்புதலும் அந்நாள் இறையனாரகப்பொருளுணர்வோடு கோட்டையோற்றிவிளக்கல் என் னுமொருகை வரலாறுமையொமென்பதாலும் பெறப்பட்டன.

இங்ஙனம் யானாசனவியர்ப்பொருளுணர்வாய் பற்றி யாராய்ச்சிசெய்த காலத்தென்னிடைநகர்த்த சிலகருத்தங்களை ஒரு நறுவெழுதித் தங்கமட்டு விடுத்ததையுத்தேன் இதனுட்குற்றங்கள் உளாயின், அந்நாள் உருத்தமைப்பதோடு, தங்களுந் நல்லபிப் பிரபத்தினையும் வெறுவிவிப்பீடுகளான மண்ணுவின்தீர்ம.

இங்ஙனம்

௫. இராகவையங்கார்.

மறுநாட் குத்தமிழ்ச்சங்கத்துப்பலவர்.

ஆனந்தக்குற்றம்.

சொதழ்நிசசெல்லாரும், செந்தமிழ்ப்பெரும்புலவரும், என் ஆப்தகண்பருமாகிய ஐயாஅபர்கட்கு அநேகந் தனம்செய்து எழுதும் விண்ணப்பம்.

எழுதமையுடொடர்ந்த எழுதலன்புடைய ஐய,

தாம் அன்புகூர்து விடுத்தமதுதாங்களும் ஞானசாகரத்தாலுது இதமும் பெற்று உன்னுநொழுகுநொழுகுமுருதித் தமது தரிசனம் எஞ்ஞானமெய்துதட்சொலோவென உரம்பிசுத்த அயாவின்னமயிடுகின்றேன். அசல்யானத்தும்பருமைவார் பதியினும்ஆன்பயிற் செய்தேதநான சான்றோருடையே பெரும்பொருளுனைக் கருதுமடியேற்குந் தமது கருணையால் மந்தைப்புலவரது மாணபுற்ற நண்பும் வாய்க்குமேல் அது சித்தாமணிதென்கடலயிற் தில்லையானருளால் தாலதனையொக்குமன்றே.

சாய்தலுவத்தலகற்றியொருபொருட்கணய்தலறிவுடையார்கண்ணதேயாவியும் தமது ஆணையை மறுத்தற்கஞ்சித் தாம் விடுத்தவற்றுட் சிலபடித்து என்புல்லறிவிற்கெட் டியவண்ணங்கொண்ட உண்மையுட்கிடையை வெளியிடுகின்றேன்.

தாயியற்றிய மும்மணிக்கோவையும் நெஞ்சறிவுறுஉவும்படித்தேன் அவை பத் துப்பாட்டி எட்டுத்தொகை பஞ்சகாவியம் பதினெண்ணேழ்க்கணக்கு முதலிய சான்றோர் செய்யுட்கற்றுவுல்லுநர்க்கே பெருமகிழ்வுறுத்து மருமந்த தூவாகக் காணப்படுகின்றன. அந் தூல்களினருமையை ஒன்றுமறியாயானே அறியவல்லேன்.

அவற்றுள் முன்னோர் மொழிபொருளையன்றி அவர்மொழியும் பொன்னே போற் போற்றுபவென்பதுகொண்டு இடையிடையே அமைக்கப்பெற்ற திருவள்ளுவர் திருக்கோவையார், திருமுருகாற்றுப்படை, சிந்தாமணி முதலிய நூல்களினுள்ள அல்லா ந்து, பேய்கண்டனையது, கழல்கண், முழுநெறி முதலிய பல அரியசொற்களுக்கு அந் தூல்களினுணையுதலியார் பொருள்கண்டு பெரிதுவந்தேன். உணாயிலா அகநானூறுமுதலிய நூல்களிலிருந்தும் பலசொற்களும் சொற்றொடர்களும் சில அடிகளும் காணப்படுகின் றன; அவைகளுக்குச் சிறுபான்மைவிளங்கினும் பெரும்பான்மை விளங்காமையாற் குன்று முட்டிய ருசி இப்போலாயினேன். மதிதூப்பதுலோடுடைய சிலர்க்கே பயன்படற்பால வாய அவை ஏனோர்க்கும் பயன்படுமாறு ஓர் நல்லுணாவிலாவிற் பெறவெண்ணென்பது என்கருத்தி. இங்ஙன நூலியற்றல் சங்கயிருந்து தமிழாராய்ந்தார்க்கும் பின்னுள்ளாரிற் கல்லாடநூலார் ஞானமிர்ததூவார் கசகியப்பமுனிவர் குமரகுருபரர் முதலிய சிலர்க்கும் தமக்குமேயன்றி யேனையோர்க்கு எவ்வாற்றினும் அரித்தரிது என்பது அழுக்கற்றநெஞ்சத் தரல்லாத நட்டார் பகைவர் நொதுமலரென்னு முத்திறத்தாரு மொத்துக்கோடற்பால தேயாம்.

இனிக்காஞ்சியாக்கத்திற்கழறியவெல்லாம் கற்றோர்க்குக் கழிபெருவகை பயக்கு மென்பது எட்டுணையு மறுக்கற்பாலதன்று. கல்லாசகிறமகார் கூடிச் சிற்பம் வல்லார் வருத்த மணிமாடத்தை யிகழ்த்தாங்குச சில்லோர் நவைதூற்றினும் காஞ்சிமலை மேலிட்ட தீபம்போலவிளங்குகின்றது.

அதனுணானந்தக்குற்றம் பரிகரிக்குமிடத்துப்பாட்டியன் மரபுப்படி சைவ மென்னுஞ்சொல் ஞானமங்கன வருவாய சிவத்தொடுசம்பந்தமென்னும் பொருடரலாற் 'கங்கைநிலம் பிறவுங் காண்டகைய முன்மொழிக்கு மங்கலமாஞ்சொல்லின்வகை' யென் பதனுட்பிறவென்பதனாற் றழிஇக்கோடற்பாற்றெனவும் 'தப்பாத மூன்றைந்தேழே'ன் னுஞ் செய்யுளின்படி எழுத்துப்பொருத்தமுள்ளதெனவும், குறிநிலந்தர் தந்நெடிக்கொ ண்டென்னுஞ் செய்யுளின்படி தானப்பொருத்தமுள்ளதெனவும் தம்மாலே நன்குவிளக் கப்பட்டன. இனி வையுளரிசேர்தன்முதலியவின்மையாற் சொற்பொருத்தமும், சகரம் அமுதவெழுத்தாதலி னுண்டிப்பொருத்தமும், இறைவன் பெயர் முதற்கணின்ற 'சோ' என்னும் எழுத்துக்குரிய பரணிடொடங்கி முதற்சீர் முதற்கணின்ற, சை, என்னு மெழுத்துக்குரிய அச்சவினிலுணா எண்ண உபசென்மத்து ஒன்பதாம்காளாதலின் நாட் பொருத்தமும், சகரந்தேவகதியாகலிற் கணப்பொருத்தமும், மங்கலங்குறித்துச் சொற்பொ ருத்தமுதலிய சில வேறுபடினுமையுமென்பது பாட்டியன் மரபாதலிற் பாற்பொருத் தமும், வருணப்பொருத்தமும் ஆகப்பத்துப்பொருத்தமும் சைவமென்னுஞ் சொற்கண் லெள்ளிடைமலைபோல விளங்கிக் கிடப்பவும் இப்பொருட்பொருடானு முணராத நவை கூறினாது புலமை குறித்துக்கவல்கின்றேன்.

இனி ஆசிரியர் அகத்தியனார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் முதலாயினர் கூறு
ணையிற் பாட்டியலிற் கூறிய ஆனந்தக்குற்றமுதலிய என்னப்பட்டவனையும் அவைகூறி
ய பிற்காலத்தாங்கள் பிரமாணமாகாவெனவும் அவைகூறிய யாமனேந்திரர் முதலி
யோர் சமணப்போலிப்புலவரெனவும் இப்போலினும் பிரமாணங்கொள்ளாமையாற் சிவ
ஞானயோகிகள் முதலாயினர் மங்கலமொழிமுதனிலையிட்டுணைத்திலரெனவும் சங்கமி
ருந்து தமிழாராய்ந்த கல்லிசைப்புலவர்தாமும் இந்நியதியின்றி அஞ்அயாணர் நனந்தலை
யெனத் தொடங்கினாரெனவும் ஆய்ணைக்காணப்படுஞ் சிலவுணகணமட்டுமே என்கருத்
துக்குமாருகத்தோன்றுகின்றன. அவற்றைச்சிலபயன்கருதியும் உட்கோட்டமின்றி யுணத்
தல் வேண்டுமென்னுஞ் செப்பங்கருதியும் இனியவரென்சொலினுமின்சொல்லெயெனத்
தம்போல்வாரெல்லா முவத்தலுண்மைபற்றியும் முறையே மறுத்தெழுதத் துணிக்ந்தேன்.

அவையெல்லார்க்கு மொப்பமுடிந்தவோ அல்லவோ அறியேன். அவற்றுட்பொ
ருந்தவனவுளவேற்றெனியுறக்காட்டி யென்னைத் திருத்தமாறு நடப்பிரமையாற் பிரார்த்
திக்கின்றேன்.

‘இயற்பெயர்ச்சார்த்தியெழுத்தளபெழினே, வியற்பாடில்லா வெழுத்தானந்தம்’
எனவும். ‘இயற்பெயர்மருங்கின் மங்கலமொழியத், தொழிற்சொற் புணர்ப்பினது
சொல்லானந்தம்’ எனவும் புகழ்ச்சியென்னுஞ் சூத்திரத்து ‘அவமொழியாக்கும் பொரு
ளானந்தம்’ எனவும், முதற்றொடையென்னுஞ் சூத்திரத்து, ‘யாப்பானந்தமென்றியம்
பல் லேண்டு’ மெனவும், யாவையொருபுனை என்னுஞ்சூத்திரத்து ‘அங்கினுஞ் சுழலி
னுற் தூக்கானந்த’ மெனவும், அளபெடை மருங்கின் என்னுஞ் சூத்திரத்து ‘தொடை
யானந்தமெனத்தூணிதல் லேண்டு’ மெனவும் இங்ஙனாறு ஆசிரியர் அகத்தியனார் ஆனந்த
வோத்தாட் சூத்திரஞ்செய்தமையால் எடுக்கப்பட்டியல் மாபும் அவாறு விரிந்த தூவின்
சுட்கூறப்பட்டே விரித்தல் லேண்டுமென்பது சிற்றகத்தியம் பேரகத்திய மிரண்டும் சிற்
சிலசூத்திரத்தளவின் முன்னோருணகையார் காணப்பட்டுக் கடைச்சங்கத்தார் காலத்தே
யிறந்த வெணிலும் அனுமானத்தார்கொள்ளக்கிடக்கின்றது.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் முதலாயினும்விராஅய்ப் பரத்தா கிடந்த முத
லானின்மறு இயற்றியிழைவேறுபடுத்தித் தொகுத்து தூலசெய்யப்புகுந்தாராகலின்
இலேசானும் உத்தி மனகயாலும், புறனடையானும் பிறவாற்றானும் எரிதினுணரப்படு
வனவும் சிறிதுபயனுடையனவும் சிறப்பில்லனவுமாகிய இலக்கணங்களை யுணர்த்துச
சிறப்பினவும் மிக்கபயனுடையனவும் அரிதினுணர்வனவுமாகிய இலக்கணங்களையே சூத்
திரித்தார். ‘முன்னிலைகட்டிய’ பென்னுஞ்சூத்திரத்தானும், ‘தாவின்லிலை’ பென்னுஞ்
சூத்திரத்தானும் அகலக்கலியை முடிபுரோக்கியும் துறைநோக்கியும் விதந்துகூறலின்
‘அகன்று பொருள்கிடப்பினும்’ என்னும் சூத்திரத்தானும் மாட்டுமெசுசுமுமென்னுஞ் சூத்
திரத்தானும் பொருட்டொடர் நிலைச்செய்யுளும் சொற்றொடர் நிலைச்செய்யுளும் பெறப்
பட்டன. இனி அகலக்கலிக்கே பெரும்பாலும் பயன்படுவனயாய்ச் சிறப்புடைச்சொல்லா
ராய்ச்சிக்குச் சிறிதும் பயன்படாமாய் துப்பமிலபாயிருத்தல்ன் தசப்பொருத்தமின்மை
முதலிய சூற்றங்களை அன்னபிறவு மென்பதனாற்றழிஇ அபற்றுகின்றும் மங்கலச்சொல்லு
முதற்கட்கோடல் எல்லா தாற்குமின்றி யமையாமையென்பது விளக்கற்பொருட்டு, ‘எழுத்
தெனப்படுப’வென மங்கலச்சொல்லு முதற்க்கெடுத்து உடம்பொடுபுணர்த்துக்கூறினர்.
அதனையே பிற்காலத்தார் வழக்குகோக்கிப் பாட்டியலென விரித்துக்கூறினர். அன்றியும்
முன்னுள்ள இசைத்தமிழ்தூல் நாடகத்தமிழ்தூல்களுரைத்தனவாக முன்னோருணகையால்

விளங்குகின்றது. இனி அவர்கூறிய அளவன்றி விரித்துக் கூறியதற்குள் பிரமாணமாகாவெனின் 'ஆவோடல்லது யகாமுதலாத' எனத்தமிழ்மூக்குநோக்கி வளையறுத்திருப்பப் பிற்காலத்து வடமொழிவிராஅய வழக்குநோக்கி அ, ஆ, உ, ஊ, ஒ, ஓளயம்முதல் என வெழுந்த நன்னூற்றுத்திரமும் 'பிரமாணமாகாதொழியும். ஒழியவே 'நாகநாமலருகிர யுகமொடு' எனவும் 'பிணையுமெழுந்தாட' வெனவும் திருமுருகாற்றுப்படைபினும் மதுரைக் காஞ்சியினும் வந்தனவழுவெனக்கொள்ளவும்படும். இன்னும் தொல்காப்பியத்துட் கூறாமைபற்றி, கலம்பகமுதலிய பலபிரபந்தங்கள் இலக்கணமின்றி யெழுந்தனவெனவும் படும்; ஆதலின் இன்றோரன்னமெலாம் மரபுநிலைதிரியாமாட்சியவாகலின் பிரமாணமாதற்கிழுக்கா. தவத்தான் மனந்தூயராய அகத்தியனார் தொல்காப்பியனார் திருவள்ளுவனார் சமயகுரவர் ஆழ்வாராதியர் பட்டினத்தடிகள் இறைமனார் முல்லை சிலதெய்வப்புவரனார் ஏனை யாறுணாபோதகாசிரியர் சூவரும் முக்குணசகரன் முறைமந்ததைதலியல்பாகலின் பின்னால்காணா முன்னாலொடு முரணிய சி - முக்கள் காளினும் அதுபற்றி முழுதந்தள்ளாது குணநாடிக்குற்றமுரடியாற்றான் நிகைநாடி மிக்ககொளலே மாண்பு. முற்கூறிய தெய்வப்புவரொடொப்பார்க்கலாயினும் புலவர் கிளாமணிகளாகிய அடியார்க்குநல்லார் குணவீரபண்டிதர்முதலிய பலர்க்கு மேற்கொளாகிய இந்திரகாளியென்னும் இசைநூலைச்செய்த யாமனேந்திரரும் முன்னாலொழியப் பின்னாலெயற்றினுஞ் சிறந்த நன்னூல்செய்த பவணர்வியாரும் இன்னும் பிறநற்புலவரும் எவ்வாற்றானும் போலிப்புலவரென இகழப்படார், ஒரோர் வழக்கண்டு இப்பெருகபுலவரையும் இவரொப்பானாயும் போலிப்புலவரெனின் எழுவினார்பின் யாவருளர் ஒருவருமில்லே. 'அரியகற்றசுற்றார் சன்னுங்கொழியுஞ்சா, லன்மை யரிதே மெய்து' என்பது பொய்யாமொழியன்றோ.

இதனை நகுதற்பொருட்டன்று ஈட்டவென்பது கொண்டெழுதினேன் மன்னித்தருளுக.

இனி யாமனேந்திரர் யாமளாசமமெய்த நூற்சித்தர்; சமணரல்லர்; இவ்வா அடியார்க்கு நல்லார் பராகைவமுனிவரென்பர். இவ்விதமாகி, நன்னூல் அச்சுணர்நிமலை முதலியவற்றன் முன்னாலொடு முரணாகனெல்லாம் பிரமாணமே. மரபுநிலை திரிந்து முரணியவிடங்களுமுள. அவைவிண்ணப்பிற் பெருகும்.

இனிச்சிவஞானயோகிகள் இத்திரகாமுதலிய நூலைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளாராயின் இலக்கணவிளக்கக்குறாவனியின்கண் 'மலையும்கொன அமங்கலப்பொருட்து தொகையார் பொருள் பலவாய்க்கொன்றிற்' நெனக்குற்றங்கூறார்.

சங்கப்புலவருளொருவராகியமாழலரும்

நீரதுகணமேசீர்சிறப்பெய்தும்

தீயின்கணமே நோயதுசேரும்

அத்தரகணமே வாழ்நாளகற்றும்

இத்திரகணமே பெருக்கஞ்செய்யும்

சத்திரகணமே வாழ்நாடாடும்

மாருதகணமே சீர்சிறப்பகற்றும்

நிலக்கணந்தானே மலர்த்திருவின்க்கும்

எனவும்,

‘எட்பரணை திபகைமரணமைத் தனு, னொப்புடைக்குறிக்கோனொருமூன்ருகும்’ எனவும் தானமுங்கணமுங்குறிக்கணத்திற்குப் பயனுங் கூறினார். பன்னிருபாட்டியன் முதலிய துல்களாற்பொய்கையார் முதலிய ஈல்லிசைப்புலவரும் பாட்டியல் செய்கிருப் பதாகக் காணப்படுகின்றது. ஆகவே சங்கமிருந்த ஈல்லிசைப்புலவர் காலத்தம் பற்பல பாட்டியல் வழங்கியவெனவே எண்ணுகின்றேன்.

ஆயின்மங்கலமுதலியன சங்கத்தார் தாலினும் சிவஞானயோகிகள் கசியப்பர் முதலாயினார் தாலினும் உளவோவெனின் உளவென்பதே தேற்றம்.

எங்ஙனமெனில் மங்கலச்சொல் தனித்தும் அடையடுத்தும் முதற்பாட்டின் கண் முதற்சீரேயன்றி இடைகடையினும் வரப்பெறுமென்பது பாட்டியல் விதியாதலின் பத்துப்பாட்டின்கண். 1) - வதுபாட்டில் புகழென்று மங்கலம் அடையடுத்துவந்தது. 8-வது பாட்டில் ‘பிற’ என்பதாற் தழுவிப் வாழியென்னும் மங்கலம் அவ்வாறுவந்தது. 6-வதுபாட்டில் முக்கீர் அடையடுத்து 5-வது பாட்டில் உலகமென்பது அவ்வாறு ஈனந்தலையென அடையடுத்துவந்தது. 4-வது பாட்டில் பிறவென்பதாற் தழுவி விகம் பென்பது அப்பாறுவந்தது. 2-வது பாட்டில் மங்கலச்சொல்லின் பரியாயமாகியான ரென்பது அருவென அடையடுத்து வந்தது மற்றுப்பாட்டின்கண் வித்தகூறிய மங்கலச்சொற்களே முதற்குண்டார் எனச் சிந்தாமன காண் உலகமென்பது மூலமுதல்வா வென அடையடுத்துவந்தது. சில ஆசிரியர் நான்முதற்கண்ணும் சில ஆசிரியர் நன்றிமுதற் பாற்பற்றிப் பாய்முகம் எனச் சரிடமாம் மங்கலங்கூறல் பத்தகாதலின் மணி மேகலையின்சண் பதிசுற, பின்சண், இளங்கிளி ரூய்தென அடையடுத்தும் நான்முதற்கண் உலகமெனத் தனித்தும் வந்தன.

இனி, புராணாற்றின்கண் மாடெனென்று மங்கலச்சொல்லின் பரியாயமாகிய கண்ணியென்பதே பிதா ஆண்கும் நடப்பெய்தது. இவையாஞ்சிப் புராணத்தையும் தன்கைப்புராணத்தையும் சொற்கள் நூலநகறுப்பாங்கு எட்டும் பாழ்த்திற் சேர்க் காது புத்தமே யியற்றிய காப்புசெய்யாமல் மங்கலங்கருத்தபாற்றன்று; காஞ்சிப்புராணம் துட்கடவுள் பாழ்த்தின் முத்தர்கண் “சகரு” என்னு மங்கலச்சொல்லும் தன்கைப்புராணத்தக்சடவுள் பாழ்த்து முதற்கண் உலகு என்னுமங்கலமும ரியாதி தப்பாறு வந்தன. முதற்கட்பாடுதல்பற்றிப் காப்புச்செய்யுமான சண்ணும் மங்கலங் கருது மாசிரியரு முளர். இம்மங்கலங்கூறல் நான்முதற்கண் அல்லது பொதுப்பாயிர முதற்கண் அல்லது சிறப் பப்பாயிரமுதற்கண் என விதிக் கூறு பொதுப்பட முதற்கண் எனக்கூறலால் இலக் கணக்கொத்துடையாரும் உடனான்முறைபற்றி நூறுமுறையும் பாயிரமும் தாமேசெய் வாண்புக்குச் சிறப்புப்பாயிரம் தூற்ற முன்னிற்ற முறைபற்றி மறியெயில் விரிக்கும் என மங்கலங்கூறினார். பிரயோக விவேகநூலார் நீர்சொண்டசென்னியென மங்கலங்கூறினார்.

உய்யோர் முறைபற்றி முதலென்பது பல திரப்படலின் மங்கலங் கூறுமிட னும் பலவாயின. இனிச் சிவஞான யோகிகள் மங்கலங் கூறுங்கருத்தார் சங்கேந்து மெனக்கூறின ரல்ல ரியல் பான மைந்தது எனின் அது பொருந்தாது. உலகெலா மெனச்சிவத்தத்துவிவேகத்திலும் சீர்கொளென முதலுமொழிவெண்பாலினும் சீருங் கல்வியுமெனக் குளத்தூர்ப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதியினும் திருமால் பிரமனைக் கலைசைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதியினும் கார்கொண்ட மெனவும் மணிகூத்த வெனவும் சரிடத்து விராயகர் பிள்ளைத்தமிழினும் மணிகொண்ட சீர்கொண்ட என சரிடத்து அம்பிகை பிள் னைத்தமிழினும் திருத்தங்கு என முல்லைத்தாதியினும் தவறாது மங்கலங் கூறலான்.

இனிச் சச்சியப்பர் திருவாண்காப் புராணத்து விளாயகர் வணக்கத்தை யகத்தாறுப்பாக்கக் கொண்டு நிலம்போற்று மென மங்கலங்குறிப் பின்னும் பலவிடத்துக் கூறினர் பேருள் புராணத்தும் அவ்வாறே பலவிடத்து மங்கலங் கூறினர்.

பட்டினத்தடிகளது நான்மணிமாலே மும்மணிக்கோவை முதலிய பிரபந்தங் களினும் மங்கலங் தவறாது காணப்படுகின்றன. மெய்கண்ட சாத்திர முதலிய வீட்டுநூலின் கண்ணும் நித்திய மங்கல வடிவனாகிய பரம்பொருளது நாமங்களாகிய மங்கலச் சொற் கள் நியதி தப்பாது வந்தன. பாட்டுடைத் தலைவனுக்கே பயன்படற் பாலவாய் கண முத லிய பொருத்தங்கள் சில பொதுநூலிடைக் காணப் பெறு. அதுபற்றி அவைபாட்டியல் விதியின்வழியினவெனல் பொருந்தாது. இறையனர் அன்பென்பது மங்கலமெனக் கொண்டமை குறித்தாய் புசுமேந்திபார் நேசனென்பதும் மங்கலமெனக் கொண்டார். உய்த்துநோக்கின் மங்கல மின்றி வந்த தாலொன்று மிலையென்றே யெண்ணுகின்றேன்.

முதலிடை யிறுதி னெதர்த் துலும் முன்பின் மாறிக் கிடக்குதாலும் சிலவுள். அவை யிண்டைக்குப் பிரமாண மாகா.

இனி நச்சினுக்கினியர்கருத்து நோக்கின் மலைபடுகடத்தில் தீயின்னன வொண்ணெங்காந்த னென்னுமிடத்து முதற் சீர்க்கயலும் தசார்க்கத்தயலும் அமங்கலமாகா வென்னும் பாட்டியல் விதியை மாறாகக்கொண்டு தீயின் சன்னவென இடப்பட்டுப் பிரி த்து இயற்பெயராகிய நன்னனை யடுத்துத் தீயென்னும் மங்கலம் வந்தது என ஆளவந்த பின்னையார் குற்றங்குறினர். அதனால் நச்சினுக்கினியர் 'தீ' என்பது இன்சாரியையுந் அன்னவென்பதையும் அடுத்தா ரின்றதேயன்றி இயற்பெயரை யடுத்ததில்லை யென்றும் இப்பாட்டுப் படர்க்கையாய் நிற்றலின் நன்னவென முன்னிலைப்பெயராக்கிக் குற்றங்குற லுமமையாதெனவும் நியாயங்குறி இப்பாட்டகத்து ஆனந்தக் குற்றமில்லை யென மறுத் தாளாயன்றி ஆனந்தக் குற்றமே யில்லையென மறுக்கவில்லை. பாடினோர் தீயின் அன்ன வெனக் கருதிப்பாடினும் தீயின் நன்னவெனப் பிரித்தாக் கோடற்கிடமாக அமைதலாகிய குற்றமில்லாத இன்னோ ரன்னவற்றையும் 'தொகையார் பொருள் பலவாய்த் தோன்ற' லென்னு மானந்தக் குற்றமாகப் பின்னுள்ளோர் சேர்த்தார். இவ்வாறு அகத்தியனாருந் தொல்காப்பியனாருந் கூறாமையால் போலியாகச் சேர்த்த அப்வானந்தக் குற்றத்தையே நச்சினுக்கினியர் மறுத்தாளாயன்றி அகத்தியனார் தொல்காப்பியனாரற் கொள்ளப்பட்ட ஏனையானந்தக் குற்றங்களை மறுத்தா ரல்லனென்பது சங்கத்தார் அங்கன நீக்காது கோத் தற்குக் காரணம் ஆனந்தக் குற்றம் இச்செய்யுளுட் கூறாமையா நென்றுணர்க வென வும், நன்னென நகரமுதலும் நகரவொற்றீறுமாய் நிற்குந் சொல்லாயினன்றே அக் குற்றமுனதாவதென மறுக்கவெனவும் அவ் வுரையிற்குரிய கூற்றானும் தொல்காப்பி யப் பாயிரத்து மங்கலமாகிய வடதிசையை முற்குறினர் இந்நூல் நின்று நிலவுதல் வேண்டி யென அவர் தாமே யுணர்த்தலானும் நன்கு விளங்கும். சுபம்.

இங்ஙனம்

த ம த ந ப ன்

சோழவந்தான் - அ - சண்முகம்பிள்ளை,

மதுரைச் சேதுபதி கலாசாலைத் தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதன்.

சமாசாரக்குறிப்புகள்.

யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த சுன்னாகத்திலேமகாலித்துவாலாய் வினக்கும் ஸ்ரீமது
அ - துமாரசாமிப்பிள்ளையவர்களிடமிருந்து அவர்களாலியற்றப்பட்ட 'இலக்கணசந்திரி
கை' 'ஏகவிருத்தபாரதம்' முதலியனவும் வரப்பெற்றேனும். அவற்றுள் 'இலக்கணசந்திரி
கை' என்னும் அரியகிரந்தத்தை நாம் உற்றுநோக்கியகாலையில் எம்முள்ளத்தே அங்
குறித்துப்பின் பெரிதாயெழுந்த பிழிச்சியை என்னென்போம்? இப்புத்தகம் 45 - பக்கங்
களடங்கியதொன்றாயினும் அதன்கட்சொல்லப்பட்ட துப்பலிஷயங்கள் மிகப் பலவாக
விரிந்தன. இதன்கண், வடசொற்கள் தமிழில் வழுவதிரிந்து வழங்குமாறும், வடமொழி
தென்மொழியில் எழுத்துக்கள் ஒற்றுமைப்பட்டு நடக்குமாறும், இவ்விருமொழியினுள்
காணப்படும் உபசருக்க வகுப்பும் அவற்றின்மாறுபாடும், இடைச்சொற்குறுபாடும், தத்தி
தாந்தவகையும், பெயர் வினை உரிச்சொற்பாருபாடும் இனிதவிளக்க மிகதுட்பமாய் எழுத்
துக்காட்டப்படும் ஒவ்வொருசொல்லாராய்ச்சிக்கும் தொல்லாசிரியர் பிரயோக வாக்கியங்
கள் துறப்பெயர்களுடிக் கண்கெடுத்துமொழியப்பட்டன. இங்ஙனம் பிரயோகங்காட்டிச்
சொல்லாராய்ச்சி செய்யுகெறி ஆங்கில நூல்வல்லார் செய்துபோதரும் பிலாலஜி என்னுஞ்
சொல்லாராய்ச்சியொடொத்தொழுது யகனிணுஞ் சிறப்புறுதலின் தமிழாராய்வாரெல்லா
ரும் பிள்ளையவர்கள் செய்திட்ட இவ்வரிய நூலைப் போற்றிப்பயிதல் இன்றியமையாதகட
மையாம். நன்னூற்பயிற்செய்வாரினும் இந் நூற்பயிற்செய்வார் துப்பவுணர்வுடைய
ராவரென்பது இதனைப்பயின்றார்க்கன்றி எனையோர்க்கு விளங்காதா.

இனிப்பிள்ளையவர்களுடைய அருமைபெருமைகளை இனிதுணர்ந்து அவர்களை
யபிமானித்து இந்நூலியற்றாமபடி யவர்களை ஊங்கிய, ஊர்காவற்றறைக்கோட்டு நீதிபதி
ஸ்ரீமாத் - து - கதினாவேப்பிள்ளையவர்கள் யள்ளன்மையும் தமிழ்பிமானமும் அம்மனோ
ராத் பெரிதும் வியக்கப்படுவனவாம்.

கொழும்புச் சைவபரிபாலனசபையின் உபநியாசகரும் சிவபுராணப் பிரசார
கருமாகிய யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்ப்பண்டிதர் பிரம்மபுரீ ந-வே-கணகசபாபதி ஸ்ரீயரவர்
களிடமிருந்து அவர்களாலெழுதப்பட்ட 'சைவசமயலிங்கம் முதற்புத்தகம்' 'திருவா
திணை மகோத்சவப்பிரபாவம்' 'சைவபரிபாலனசபை மகோத்சவ விளக்கம்' முதலியன
வரப்பெற்றேனும். இவையெல்லாஞ் சைவசித்தாந்த நுணுக்கப்பொருளுணர்த்து அழுதும்
பெற்றிமையானும், செந்தமிழ்கெறி வழிச் செவ்வியநடையி லெழுதப்பட்டிருந்தலானும்
சைவசமயிகளானும் தமிழ்விருப்புடையோரானும் ஆராய்ந்தறியாப்பலனவாம். ஸ்ரீயரவர்
கள் பெருகிய வாயுளுந் தேகாரோக்யமுமுடையராக யமர்ந்து இந்நன்மையவான நூல்
கள் பலவியற்றி உலகிற்குபகரித்து அதனைக்கடமைப்படுத்தவாராகவெனத் திருவருளோச்
செய்திக்கின்றோம்.

நூத்துக்குடிச் சிவராணப்பிரகாசசபையின்கண் ஒப்புத்தகக்களஞ்சியம் தாபித்
தப்பட்டிருக்கின்றது. இதிற்கொருக்கப்படும் புத்தகங்கள் பலரும் எளிதில் பார்த்துணர
அமைதலால் தமிழ்நாட்டுவித்துவகொணரிகள் தாந்தாயிற்றிய நூல்களில் ஒவ்வொன்று

சமாசாரக்குறிப்புகள்.

இதற்கு உபகரித்தல் மிகநன்றும். வேறுபிராசனை கிரந்தங்கள் தருதலும் பேருபகாரமாம். நாமும் நம்முடைய தூல்களிற் சில இதற்கு அளித்திட்டோம்.

சங்கத்தாமாநகரிற் பரமகஞ்ச்சந்நியாசவருட்கோலந்தாங்கி யுமைவழிபாட்டின் கட்டிலைநின்ற முத்தியடைந்த ஸ்ரீமது - இராமகிருஷ்ணரக்திப் பிரதம மாணக்கராயிருந்து, அமெரிக்காமுதலான பாகிய கண்டங்கனிவுள்ள மக்கள் உய்தல்வேண்டி அவர்க்கு நம்வேதசாரமாய் ல் ளங்குஞ் சிவயோகநிலை விளங்கக்காட்டி யுபந்நியசித்து அவனாயெல்லாம் ஆண்டுகொண்டருளி அட்டாங்கயோக சமாதிநிலைக்கூடிய ஸ்ரீமந் விவேகாநந்தகுவாயிகள் சிவராஜயோகத்தானே சிவபதப்பெறப்பெற்ற விஷயத்தை யறித்து துக்கசாகரத்து அமிழ்த்தினோம்.

சிகந்தராபாத்தென்னும் நகரிலே சைவாபிமானம் மிக்க நண்பர்கள் மனவொழுச்சியிருந்து சித்தார்த்தசைவவாராய்ச்சியின்பொருட்டு இரண்டு சங்கங்கள் தாயித்து நடத்தாரின்மறையுடேடுக் கனிப்புறுகின்றோம். இவ்விருவகை சித்தார்த்த சங்கத்தாரும் சைவசமயாவிர்த்தியினையே கோரி ஒற்றமைபுண்டு உலகிக்குபகரிப்பார்களென்று திருவருளைச் சிந்திக்கின்றோம்.

‘வைதிக சைவசித்தார்த்தசண்டமாருதம்’ ஸ்ரீலக்ஷ்மீ சோமசுந்தர நாயகரவர்கள் சரிதம் எழுதி முடிப்பிக்கொண்டுமென்றும், அச்சரித்தத்திற்கு உண்டொயரலாற்றுக்குறிப்பு களையறிந்த நண்பர்களெழுதி யுபகரித்தல் உண்டென்றும் முத்தப்பத்திரத்திலேயே சுட்டிக்காட்டினோம். இரண்டோர் நண்பர் தவிர மற்றியாரும் அங்கநம இதுகாறும் உபசரித்திவர். இதுநாளே சைவாபிமானம்; பெயர்கள், மாமோ சைவப்பிரசாரகரிடத்து அன்புண்டொழுவுவார்; ஸ்ரீலக்ஷ்மீ நாயகரவர்களருமை பெருமைகளை நன்குணர்ந்த நண்பர்கள் இத்தென்னுட்டின்கட் பலருளராசவும் அடருள் ஒருசிலராயினும் இத்தனைக் கவனித்திலாமை பெரிதும் இரங்கற்பாலதொன்றும். அன்பர்களே! இனியேனும் நீங்கள் நாயகரவர்களைப்பற்றி யறிந்த வாலாறுகளை எழுதியதுப்பினால், அதுபேருபகாரமாம். உங்கள் அரியபெயரோடு அந்நிறைவெளியுடையோம்; உங்கட்குப்புகழும் பெருமையும் உண்டாம்; சிவபுண்ணியமுமாம். சிறிது கவனித்திடுங்கள்.

நமது ஞானசாகரப்பத்திரிகைபெறுங் கலாசாலை மாணக்கர்களும் ஏனைக் கையொப்ப நண்பர்களிற் சிலரும் 8 - ௧௨௩ இடப் பிரசுரமாதற்கு முன்னரே தாந்தாம் உபகரிக்கவேண்டிய கையொப்பத்தொகையை உபகரிக்கற்பாலார். நமது பத்திரிகை பிரசுரித்தற்குத்தொடங்கி இப்போது எழுமாத்தங்கள் கழிந்தன. இதுகாறும் அவ்வவர் செளகரியங்கருதிக்க கையொப்பத்தொகைக் கட்டணத்தைப்பற்றி வற்புறுத்தாதிருந்தேம். இனி யங்கனயிருத்தல் கூடாமையா லவர்கள் வினாத்தற்பாலார். நம்கையொப்ப நண்பர்களிற் பெரும்பாலார் முன்னரே தத்தல் கட்டணங்களை உபகரித்து நம்மையும் நம் பத்திரிகை யினையும் அபிமானித்தமைப்பற்றிப் பெரிதும் கனிப்புறுகின்றோம். திருவருள் என்றும் அவ்வாறே நடாத்துவதாக.

சுருக்கச் சொல்லித் தன்னை ஒத்தவன்வர்க்கு, அது தன் பேயுப்பொருள்,
தனையப் பெரிதும் விளக்கித் தன்னுக்கியேனைத்தண்டமிழ்க்கடலிற் குவிந்தெழுநூ
மலர்க்கி ரினரூயிடுமென் தறிவிப்பது. இது என் றுணிப்பு.

இங்ஙனம்

தங்க ளாக்கத்தையே என்றும் வீரம்பும் தங்கள் அன்பன்

தி - பா - சி வ ரா ம ன்.

இந் துளாவேஜ் தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதர், திருவொல்வேலி.

என் அன்பிற்சிந்தித் த ஐய

அன்புகூர்ந்து வரவிடுத்த சோமசுந்தரக்ளஞ்சியாக்கம், திருவொற்றியூர் முருகர்
மும்மணிக்கோவை முதலியவற்றைக் கண்ணுற்றனனாக.

சோமசுந்தரக்ளஞ்சியாக்கம் தங்கள் தொல்காப்பியப் பொருளதிகார வராய்ச்
சிறை இனிது புலப்படுக்குந் திறத்தது. இந்நூலுன்றும் பொருளதிகாரம் ஆராய்வார்
அரியராவர்; அவருள்ளும் நீயிர் ஒருவராகின்றீர்கள். திருவொற்றியூர் முருகர் மும்மணிக்
கோவை சொற்பொலிவு பொருட்பொலிவு பொதியப்பெற்றுச் சங்கத்தமிழை நீனைவு
கூட்டலின் அஃது மும்மணிக்கோவையேயாம். தங்களால் தமிழுலகம் விழுப்பமெய்து
மெனக்காண்டலின் தங்கள் டாழ்சாட்செல் முறையின டெழுது வளர்ச்சிபெறுக. இவ்
விளமைப் பருவத்துமுயற்சி முதமைப்பருவத்தும் சோர்வின்றியுயர்ந்து மேம்பாடடைக.
“தம்மிற்றம்மக்களறிவுடைமைமாந்ஈத்து, மன்னுயிர்க்கெல்லாமினித”

இங்ஙனம்

சுபகிருது ஆண்டு }
கடகமதியம் கூட. }

அன்பன்

மாதகறஸ் - கார்த்திகேயன்.

மிஷனெரி டிரெயினிங் ஸ்கூல், தமிழ்ப்பண்டிதர்,

சைதாப்பேட்டை.

சோமசுந்தரவிவரம்.

—*—

உள்ளூர் வெளியூர் கரிவூரான நண்பர்கள் பாடலு அச்சியாதிரசாலை
யில் தமிழ்நூல்கள், விவரப்பாங்கு, பத்திரிகை முதலாயின பதிப்பிட வேண்
டினால் அவற்றைத் திருநெல்வேலி, அடிகாக்கா, ராமநாதபுரம் முதற்கீகரித்
துத் தாச சித்தராயநடுகென்றே பா. உ. வேண்டுவோர் ராமநாதபுரம் எழுதித்
தெளிவிக்கலாம்.

ஞானசாகரம்.

ராமநாதபத்திரிகை உள்ளூர் வெளியூர்களிற் பரவுவொருபடி முயற்சி
செய்வோர் வேண்டி. அவர்கள் செய்யுந் முயற்சி யானவர்க்குத் தக்கவாறு
திரவிய சகாயஞ் செய்யச் சித்தராய நடுகென்றே.

இந்தியா, இலங்கை, பர்பாவுக்கு ஒரு வருடனிலை இரண்டு ரூபா.

நா. வேதாசலம்பிள்ளை,

பி. ரி. கர்த்தப்பெட்டித்திரு, சென்னை.

சுவாமி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்தருடையோடும்

வாழ்த்து.

“வாழ்க வந்தான் வானவரானப
வீழ்க தண்டனல் வந்தது பொங்குத
ஆழ்க நீயதெ லாபா னுமே
ஆழ்க னவா க முக ளாய் தீர்கலே.”

ஞானசகரம்.

மாணிக்கவாசகர் காலநிருணயம்.

சுவாமிசுமத்திரன் ஸ்ரீமதஞ்ஞான மாணிக்கவாசகருவாய்கள் காலநிருணயம் செய்தபொழுது ஆங்கிலமொழிவின்லார் ஆங்காங்கு வாதநிகழ்த்தி வருகின்றார். அவருள், திருவாய்மொழி ஆங்கிலத்தில் மொழிமொய்த்த ஹி-யூ-டோப் என்பார் அமமொழிமொய்ப்பின் முகலிலே செய்திருக்கும் மொருட் கூறியொன்றில், மாணிக்கவாசகருவாய்கள் காலம் இனிது அணியப்பட்ட வில்லையாதினும், அவாகாலம் வுறிஸ் துபிறந்த பத்தாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலையாமென்வகோல் உத்திரியாயங்குமொருத்தமாவதொன் றென்றுணைக வுகன்றார். இனி இவர் காலத்திற்கு ஸ்ரீமதாற் றுண்டு கழிந்து ஞானசம்பந்தர் பூதவாணர்தைந்தாய்ந்தான், திரைகள் வயசு காப்பாராதினும்.

இங், மாணிக்கவாசகர் காலநிருணயம் செய்தபொழுது ஆங்கில மொழியில் ஒருநாறு லெழுதியும் ஆபத தண்பர் ஸ்ரீமாத் - திருமலைக்கொழுந்து பிள்ளையவர்கள், மாணிக்கவாசகர் காலம் சங்கநிலமென்று வினங்கிய ஞான நிருதாரொனவர். அங்கு சங்கத்தில் ஆசிரியர்-திருவள்ளுவராயினார் தமது ஆலை அரங்கேற்றியகாலம் கிறிஸ்து பிறந்த முதலாம் நூற்றாண்டின் மாணிக் கவாசகர்காலமும் அந்நூலாங்கேற்புநாலத்திற்குச் சிறிது பின்னாவதாமென வு அறியவொரிய நியாயங்கள் பலகா டிக் காமுறா நிகழ்குகின்றார்.

இனி, ஆங்கிலகணு இன்ஸ் என்பார் ஏஷியாடிக்குவாண்ட்ஸ் ரிவியூ என்னும் பத்திரிகையில், நம் அபிமான ஆபதண்பராயிருந்த ஸ்ரீமத-பெ-சுர், தரம்பிள்ளையவர்கள் பிரபல வாராய்ச்சியெது கி-சி எழுதவது நூற்றாண்டின்

றொடக்கத்திலேயாமென்று துணிந்துரை நிறுத்திய ஞானசம்பந்தர் காலத்தை உடன்பட்டி, ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாராதல் அவரோடுடனிருந்த அப்பழந்த திகளாதல் அவர்க்குப்பின்னிருந்த சுந்தரமூர்த்திகளாதல் மாணிக்கவாசகனாத் தம் திருப்பதிகங்களுட் குறிப்பிடாமையானே, மாணிக்கவாசகர்காலம் அச் சைவசமயகுரவர் மூவர்க்கும் ரின்னதாதல் துணியப்படுமெனக் கொண்டு போலியாகச் சிலமொழித்திருகின்றார்.

இனி, நட ஆபதநல்பாயிருந்த ஸ்ரீமத் - பொ - சுந்தரமபிள்ளையவர்கள் ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் காலநிருணயஞ்ஞெய்து ஆங்கிலமொழியிலெழுதிய மிக அரியதோருநாநூலில் மாணிக்கவாசகர் காலநிருணயம்பற்றிவிசேடமாய் ஏதுமெடுத்து மொழிததில்லையாயினும், அந்நூன்முகவுரையில் மாணிக்க வாசகர் ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார்க்கு முன்னிருந்தாரென்பதன்கண் ஐயம் நிகழாநிற்கின்றதெனவுரைகுறித்தொழிந்தார்.

இனி, சரிதவாராய்ச்சியினுட்பழை, அதனைப்பாடிமுறையும் அறிய மாட்டாத தமிழ் ஒன்றேவல்லார் சிலர் ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் ராலாயிர வருடங்கட்கு முன்னிருந்தாரெனவும், மாணிக்கவாசகர் அப்பிள்ளையார்க்கு முன்னிருந்தாரெனவும் தாக்குத் தோன்றிப்பவாதே கூறி மெகிழ்ந்துபொய் உண்மைகாணாது ஒழிவர். இது நிற்க.

இனி மேலே காட்டிய நால்வர் கருத்துக்களும் ஒன்றோடொன்று பெரிதும் மாறுபட்டி யாய்க்கிடத்தலான், அவற்றைப்படிப்பை வொற்றி யளந்தாய்ந்து யார எம்மநிலில் மெய்யெனக்கண்டவற்றை சுண்டுத்தந்து காட்டுவாம்.

முதன்மொழிந்த போப்பத்துரை, மாணிக்கவாசகர் கிடபத்தாம் நூற்றாண்டின் றொடக்கத்திலே யிருந்தாரெனவும், அவர்க்குப் பின் ஒருநூற் றாண்டு கழிந்து பதினோராவது நூற்றாண்டில் ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் தோன்றினாரெனவுஞ் சரிதவாராயிரில்லாது அந்நியல்வாழ்வத்தமக்குத்தோன் றியவாதே பெரிதும் பிழையடைக்கூறினார். சரிதவாராய்ச்சியின் மிக்குப் புலமை யுடையோமென்று கூறிக்கொள்ளும் ஆங்கிலவாமிசத்திற்சிறாது அவ்வாங்கில மொழிப்புலமையும் பெற்றுள்ள இத்துரைமகனார் தாமங்ஙனங்காலநிருணயஞ் செய்தற்கேற்ற காரணங்கள் நன்கெடுத்து மொழித்திடாமற்சரிதவியல்பிழைத் தமக்குவேண்டியவாதே கூறிப்பதுபற்றிப் பெரிதும் வியப்படைகின்றோர். சரித் வாராய்ச்சி யின்னதென்றறியமாட்டாத தமிழ்ப்புலவர் அங்ஙனங் கூறினாரா யின், அஃது அவர்க்கிழுக்கன்றும். அவ்வாராய்ச்சியில் முதிர்ந்த வுணர்ச்சி யுடையரான ஆங்கில மக்களே அங்ஙனம் பிறதவுரையாலிவாயின் அதுபற்றி யுலகம் அவரைப்பழியாதொழியுமோ? இதுநிற்க. டாக்டர் ஹூஸ்டன் முதலான ஆங்கிலித் துவசிக்காமணிகளாற் பிரகரிக்கப்பட்டிருக்கும் நென்னுட்கேக்கல்வெட் டீப்ட்டுடையபங்களானே, தேவாரத்திருமுறைவகுப்புச் செய்த நம்பியாண்டார்

ஈழியோடொருங்கிருந்த இராசராசபுயருவசேகாசோழன் அரியன்னைவற்றிருப
புழப்பெற்றுச் செங்கோலோச்சி உலகுபுரத்தருளத் தொடங்கியவருடாம். கி - 19
984 ஆம். சூலவங்கையரவர்களும் சென்னைக்கிறிஸ்தவன் கலாசாலைப்பத்திரத்
தில் அவ்வரசன் கால மயவாழுதல் நியாயப்பிரமாணங்கள் பலகாட்டி மிக
துட்பமாக விரித்துரைத்து நிறுத்தினார். சூழமச்சுந்தரம்சின்னையவர்களும் அக்
காலவளவையை என்னாராய்ந்துபார்த்து அதுபொருத்தமாவதென மென்று
ஒருப்பட்டுத் தழுவிக்கொண்டார். பிற ஆங்கில விர்துவான்களும அங்ஙனம்
ஐயுறுவதொவ்வா இடம்பெறுகின்றனர். இங்ஙனமெல்லாரும் ஒருங்கேதழீஇக்
கொண்டு நிறுத்திய இராசராசசோழன்காலம் கி-19 பத்தாம் நூற் றண்டின்
இறுதிக்கண்ணாநதல் இனிது விளங்குகலின். அவ்வரசன் காலத்தே முறை
வகுப்புச் செய்யப்பட்டபேர்ப் பெரிதும நிரூபித்தியுற்றுவழங்கிய தெவாராயதிகம்
களும் அவற்றை யுலகுப்பொழிந்த நூலிற் சுவரும அபாயத்தாய் நூற் றண்
டிற்றுமுன் நிலையவாயு மல்லவென்றத் துணியற்றாற்று. இனி. அபாயவகு
வன்மாருள்ளுந் சுந்தரமூர்த்திகவாயிகள் காலம் கி-19 லுள்ளதாய் நூற் றண்டின்
கட் பார்ப்பால்கென்றுகொடுமாறுசூழம். அச்சுவாயிகளால் திருத்தொண்டத்
தொகையில் எங்கெங்குப் பொழிந்தபாடம் திருஞானசம்பந்த கவாயிகள்
காலம் எட்டாம் நூற் றண்டிலுந்ல பதாம் நூற் றண்டிலுந்ல கொள்ளற்பார்
றென்பது சொல்லாமலே விளங்கும. இங்ஙனஞ்சொல்லுகறாகப் பெரிதும
வாய்ப்புடைய நானாயபந்தம் பின்னையா காலவளவையுறித் துணையாட
மாட்டாயன் பற்றது பதினோராம் நூற் றண்டின் கண்ணதமென்று கூறிய
போப்புத்துரை சரித்திரவாய்ச்சரிசின்மிக வல்லன்போலும். அல்லதுஉம்,
திருமுறைவகுத்திட்ட வாயியான் பங்குகளும அத்திருமுறைபெரியாருளரி
செய்த படியதாவநூற், அவநூன்றும கூறார்ந்த முன்னிருந்த பின்னையாருள்
எல்லாம் பதினோராம் நூற் றண்டின் கவரிநுகரவென்று கேட்கல், மன் மிக
துணுங்கிய சரிசுவாய்ச்சரிசெய்யலும். அபாயம்! இங்ஙனம் ஐ நுகரிந்துபுலவர்
வாய்ப்புமையாக்க றின்று அவ்வாயித்தமென்றென்னிகையைய நிறிப்ப. நாரங்
ஙனங்குறின் அங் நியாயவுணராமென்று மகிர்ந்து. மொலும், பத்தாம்நூற்
றண்டின் இருந்தாராகப் பெறப்பட்ட வாயியான் பங்குகளுக்கூ பின்றைக
காலமான பதினோராம்நூற் றண்டிலே நானாயபந்தம்பின்னையா இரநநா
ராகக்கூறும் போப்புத்துரையின் பாயக்கவொழிநூஞ் சிறப்புடைத்தாவதிதார்
கயக்கவுகா பிறுண்டுக்கண்டலட, இனி, அப்போப்புத்துணைகளுந்தாமங்ஙனம்
கூறல்வேண்டி நென்னைவென நுணுகி கொஞ்சுவாழி. பன்னடைக்காலத்தே
தமிழ்முதமக்கள் நாகரிக விரித்திப்பெறு மிகவுடையாய் இலக்கணஇலக்கிய
சாத்திர னன்முறைபோற்றிவந்தாரெனக்கூறுதலானே, அவ்வனும பன்னடை
கால நாகரிகவிரித்திப்பெற்றித் இற்றைக்கு நாலுநது நூற் றுண்டிற்று முன்
நான நவீனகாலத்தே னன்முறைபெணுமாற்றந்த ஆங்கிலேயரான தபக்கெல்
லாம் இவ்விரவுண்டாமெனக்கருதியே அவ்வாறுண்மைச்சரித நியம்பிறழ

மொழிந்து ஏதப்பிலாராயினொன்பது தெற்றென விளங்காநிற்கும். இனி, எப்பொரு ளெத்தன்மைத்தாயினு மப்பொருண் மெய்ம்மைதேறி யுலகைத் தேற்றவல்ல பெரியார்க்கு இவைபோலும் அபிமானவுகைகள் ஒருசிறிதும் பொருத்தாவாம். இன்னும் ஐடி போப்புத்துகையவர்கள் ஈலடியார் திருக்குறள் முதலியவற்றின் மொழிபெயர்ப்பின்கணெல்லாம் இவ்வாறே மெய்ம்மைதிறப் பியுரைத்த மாதுகோளுகையெல்லாந் சமயபோந்துழி எடுத்து மறுத்துண் மைப்பொருள் நிலையிலவாம். இனி, ஞானசம்பந்தப்பின்னையார்காலம் ஏழல்ல தெட்டாம் நூற்றாண்டொன்றன்கட் படுவதன்றி இரண்டினும் ஒப்பச்சேறல் கூடாமையான், அக்காலவரையறைதான் யாதென்றறியவேண்டுவார்க்கு அது காட்டுவாம்.

இனி, உண்மைச் சரிதயிப்பிறழாதுகாக்கும் பெரியபுராணஞ் சிறுத் தொண் நாயனார் வரலாற்றில், பரஞ்சோதியாரென்னும் பெயருடைய அச் சிறுத்தொண்டர் திருச்செங்காட்டி நகுடிசிற நிறுத்தவரெனவும், அவர் போர்த் தொழில்புலவங்கற்று மிகவல்லமாய் சிவபெருமான் நிருவடிக்கண் மெய்ப்பாத்திபுண்டொழுக்கித் தம்மரசுநிலைத்துத் தண் தலைமை மேற்கொண் டவற்கு அனுக்கராயிருந்தாரெனவும், அங்ஙனமாருங்காலத்து வடநாட்டில் வாதாவி என்னுகர்மேற் படையெடுத்துச்சென்று அதன்மன்னனை வெற்றிகண்டு லாகைகுடித்திருப்பத் தம்நாட்டைத்து நம்மரசுந் தப்பெருந்புக மெய்துவித்தா ரெனவுங் கிளந்துவாயாநின்ற

“நசனடி யார்க்கென்று மியில் னை பணிசெய்தே

யாசில்புகழ் மன்னவென்ற லனுக்கப் பாவற்காகப்

புசன்முனைக் களிறுகைத்துப் பிள்ளென்று பொருமரப்

தேசங்கள் பலகொண்டு வீட்டுவந்தன் பாற்சிறந்தார்”

“மன்னவற்குத் தண்டுபோப் வடபுலத்து வாதாவித்

தொன்னகரத் துகளாகத் துளைநெடுங்கை வரையுலகத்துப்

பன்மணியு நிதிக்குவையுப் பகட்டினமும் பரித்தொலகப்

மின்னனவெண் ணிலகவர்த்திங் கியலாசன் முன்கொணர்ந்தார்”

என்னுஞ் செய்யுட்பிரமாணத்தானே அவர்மெய்வரலாறு இனிது விளங்குக லுடன், அவர்வடபுலத்து வாதாவி என்னும் நகர்மேற்படையெடுத்துச்சென்று அதனைத் தம்மரசுந்ருவயமாக்கினாரென்னுஞ் சரித்துண்பொருளும் புலப்படுவ தாயிற்று. இனி, வடநாட்டின்கட் டொகுக்கப்படுங் கல்வெட்டுப்பட்டையங்க ளானே நரசிம்மவருமன் முதலாவான் என்னுமாசன் மேலேயுரைத்த வாதாவி நகரை யழித்துத் தன்வயப்படுத்தினுனென்பதும், அப்போது அந்நகர்வேந் தனாயிருந்தோன் புலிகேசன் இரண்டாமவனென்பதும் பெறப்படுகின்றன. இந்த நரசிம்மவருமனென்னுமாசன் பல்லவவேந்தர்மரபில் வந்தோனாவன். புலிகேசனென்னுமாசன் மேனாட்டிச்சாளுக்கியவேந்தர் மரபிலுந்தோனாவன்.

இனி. இப்பல்லவவேந்தர்க்கும் மேனாட்ச சாளுக்கியவேந்தர்க்கும் வலமுறை யாலும் போர்நிகழ்ந்தனவென்பதும் அப்பட்டையங்களானே பெறப்படும். உண்மையாம். மேலேமொழிந்தவாதாவிநகர்வெற்றி நரசிம்மவருமனை யொழித் தொழிந்த பல்லவவணாய்மேற் செல்லாமையான், தம்மரசற்குத் தண்டத் தலைவராய் படைபெயித்துமேற்சென்ற சிறுத்தொண்டனா அவ்வாறுபட்டைய னான வரசன் நரசிம்மவருமன் முதலாவானையாமென்பதொருதலை. பெரிய புராணத்திலிவ்வரசன் பெயர்சொல்லப்பட்டதில்லையாயினும், வாதாவி நகரிற் காணப்படும் பல்லவவணாயன் கல்வெட்டுப்பட்டையமொன்று அவ்வெற்றிக் குரியோன் அவ்வரசனென்றுகாக்கும் உறுதிமொழிபற்றிச் சிறுத்தொண்டரும் அரசன் நரசிம்மவருமன் முதலாவானையாமென்பது உய்த்துணாவல்லார்க்கு நன்குபலனாம். இனி, மேலேகாட்டிய புலிகேசன் இரண்டாமனான மேனாட் டிச்சாளுக்கியவேந்தன் செங்கோலோச்சிய காலவளவை வடாாட்சி சிலா சாதனங்கல்கொண்டு டாக்டர் - ஹெல்ஸ்என்லுஞ் சிலாசாதன பரிசோதக ராற் கி-பி 609 முகல் 42 இறுதியாகவென என்று குறித்திடப்பட்டது. இங் கனம் கி-பி 609 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கமுதலதொட்டையாவுஞ் செங்கோ லோச்சிய புலிகேசவரசனே! புறங்கண்ட நரசிம்மவருமன் முதலாவோனும் அந்நூற்றாண்டின் தொடக்கமுதலையான பிருநதருக்கற்பாலனும். இவர் அந்த நரசிம்மவருமனென்னுமவோ, தற் குறுதுணைத் தண்டத்தலைவரான சிறுத் தொண்டரும் அந்நூற் றாண்டின்முற்பகுதியிலிநாடாக்கற்பாலார். இதுகிடக்க.

இனி, ஞான பாராத பரிள்ளையார் திருசெங்காட்டங்குடி கரு எழுந் தருளியகாலையில் ஆண்டி நூந் சிறுத்தொண்ட நாற் றுட பெரிதுமொரப்பன் போ பிசரிக்கப்பட்டு அமொட வவளானிரென்பது

“அநவளிற் பண்ணாத நாண்ட கையா ரெழுநதருள
முன்னுத வெதிக்கொண்டு கொடுபுகுநது முன்னூல்சேர்
பொன்மார்சிறி சிறுத்தொண்டர் புகல்கா வலனூந்த
நன்னாபசெவபுகள் போற்றிசைத்துநக ள்சிறநதார்” என்பதனுலும்,

“சண்ணாயதம பெருமாலுந தாங்கிய பெருங்காதற்
பண்ணுடைய சிறுத்தொண்ட ருடன்பயின் வ மறறவாய
மண்பரவுந் திருநாதி கத் தின் ல்வைத்துக சிறாபிதது
கண்ணாள் பெழுநதருளந் தாறினிது நாயப்புற் ற” என்பதனுலும்

ன்குபெறாபுகின்றது. இஃகல்லாமலும், ஞானசாந்தபரிள்ளையார் தாமெ
சிறுத்தொண்டாயனாகசிறப்பித்து

“செடிதுகருஞ் சாணர்களுஞ் சீவரத்த சாக்கியரு
படிதுகரா நயருழப்பார்க் கருனாத பண்பினுன்
பொடிதுகருஞ் சிறுத்தொண்டர்க் கருள்செய்யும் பொருட்டாகக
கடிநகராய் வீற்றிருந்தான் கணபதிர் ராத்தானே” எனவும்

“செந்தன்பூம் புனல்பரந்த செங்காட்டங் குழியேய்
 வெந்தீ நனிமாப்பன் சிறந்தோன் னவன்வேண்ட
 வந்தன்பூங் கலிக்காழி யடிகளையே யடிபரவுஞ்
 சத்தங்கொள் சம்பந்தன் நமிகுரைப்போர் தக்கோரே” எனவுந் திருப்
 பதிகங்கட்டியாயிட்டு டருளியவாற்றானும் அவர்நட்பின்முகைத்திறந் தெந்
 நெனவுணரப்பரிம். இதனானே, அச்சிறுத்தொண்டரோடொருகாலத்தினரான
 ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் காலமும் நரசிம்மவருமனென்னும்பல்லவவேந்தன்
 காலமும் ஒன்றையாதல்பெற்றாம். பெறவே, ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் கி-பி
 ஏழாம்நூற்றாண்டின் முற்பாதியிலே யிருந்தருளினாரென மலையின் நிறுத்தப்
 பட்டவாறுகாண்க.

இன்னும், திரிசிரபுரமலைமுழைஞ்சிற் காணப்படுங் கல்வெட்டுக்களா
 னே நரசிம்மவருமன் முதலாவானுக்குத் தந்தையான குணபாரனென்னும்
 மகேந்திரவருமன் முதலாவான்காலத்திலே திருநாவுக்கையாரென்னும் அப்
 பர்சுவாமிகளிருந்தாரென்பது டாக்டர் - ஹூஸில்ஸ் என்னுந் துணைமகனார் நிறு
 வியவாற்றால் இனிதுவிளங்குதலின், அவ்வப்பாசுவாமிகள் கி-பி ஆறாம் நூற்
 றாண்டின் பிற்பாதியினும் ஏழாம்நூற்றாண்டின் முற்பாதியினும் இருந்தாரென்
 பது தேற்றமாம். இதனானே, அப்பர்சுவாமிகள் 80-வயதளவு மிருந்தாரெனக்
 கூறுந் தமிழ்தூல்வரலாற்றுண்மைபெரிதும் வலியுடைத்தாமாறுகாண்க. இனி,
 எடுத்துக்கொண்ட மாணிக்கவாசகர் காலநிருணயஞ்செய்தற்பொருட்டு மேலே
 கர்ட்டிய அப்பர் ஞானசம்பந்தப்பெருமான் முதலியோர் காலம் கி-பி ஆறாம்
 நூற்றாண்டின் பிற்பாதிமுதல் ஏழாம்நூற்றாண்டின் முற்பாதி யீடுகவாமென்
 பது பெறப்படுதலின், அதுகொண்டு மாணிக்கவாசகர் காலம் கி-பி ஆறாம்
 நூற்றாண்டின் முற்செல்லுமாறு காட்டுவார். அப்பர்சுவாமிகள் அருளிச்
 செய்த “பாடிளம்புகத்தினுனும்” என்னுந் திருவாரூர்ப்பதிகத்தில்,

“நரையைக் குதினா செய்வானு ரகரைத் தேவுசெய்வானும்”

கிரதங் கொண்டாட வல்லானும் விச்சின்றி காறுசெய்வானும்” என்னுஞ்
 செய்யுளில் மாணிக்கவாசகர் பொருட்டு இறைவன் நரையைக் குதியாயாக்கிய
 திருவிளையாடல் நன்கெடுத்துக் குறித்திடப்பட்டது. தற்பொருட்டே பெரு
 மான் நரிகளையெல்லாம் குதிகைகளாகத் திரித்துக்கொண்டு போதருவானாயின
 வென மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்,

“நரையைக் குதினா பரியாக்கி ஞால மெல்லாம் நிகழ்வித்து” எனவும்

“நரிகளெல்லாம்பெருங்குதியாயாக்கியவாறன்றேயுன்பேரருளே” எனவும்

“அரிபொடி பிரமம் காவழி யொண்ணுள்

நரையைக் குதினா வசக்கிய நண்ணயும்” எனவுந் தாமே தம் அருட்டிரு
 வாக்கான் மொழிந்திடுதலின், இறைவன்செய்தருளிய அத்திருவிளையாடல்

மாணிக்கவாசகர்பொருட்டேயாமென்பது இனிது தேறப்படும். இப்பெற்றி. தேறாத ஆங்கிலமகனான இன்னி என்பவர் சிலப்பதிகாரத்தானும் திருவிளையாடலானும் வன்னியுங்கிணறுமழைத்த அற்புத நிகழ்ச்சி யிரண்டாதல்போல ரரியைக்குதிரையாக்கிய இவ்வற்புதமும் மாணிக்கவாசகர்பொருட்டேயானும் அதற்குமுன்னே நிகழ்ந்த வேறென்றுமாக இரண்டாகலாமெனவும், அங்ஙனம் மன்திரண்டாகவே அப்பர்சுவாமிகளாற் குறித்திடப்பட்ட அவ்வற்புதநிகழ்ச்சி மாணிக்கவாசகர் மேலதாமாநிலையெனவுந் தமக்குத் தோன்றியவாதேதருக்க வரம்பு பிறழ்த்தெழுதுவாராயினார். வன்னியுங் கிணறு மழைத்த திருவிளையாடல் இரண்டாதல்போல ரரியைக்குதிரையாக்கிய திருவிளையாடலும் இரண்டாகல்வேண்டுமென்னும் யாப்புறவு யாங்ஙனம்பெற்றிறெனக் கடாவுவார்க்கு அத்துமைமகன் இறுக்குமாறின்றும். வன்னியுங் கிணறுமழைத்த திருவிளையாடல் இரண்டாதற்குப் பிரமாணம், சிலப்பதிகாரத்தினும் திருவிளையாடலினுங் கண்டாம். அவ்வாதே ரரியைக்குதிரையாக்கிய திருவிளையாடலு மிரண்டாதற்குப் பிரமாணம் யாண்டுங் கண்டிலம். இங்ஙனம் பிரமாணப்பொருள் காட்ட வல்லாதார் தாமும் தமக்குத்தோன்றியவாதெல்லாங் குழறி உண்மை யாராய்ச்சிசெய்வாமென்புருதல் “மைத்துனர்பல்கி டருத்திற்றெளியாத,பித்த னென்றென்னி” என்கையாதற்கேதுவாய். இங்ஙனம் தருக்கநெறி பிழைத்தெழு தப்படும் போலிப்பொருள்களும் ஆங்கிலபாடையில் வரையப்படுகறிற் சிறந்தெடுத்துப் பாராட்டப்படுகின்றன. அரசியன்ரொழியல்லாத தமிழ்முதலிய சொற்களி லெழுதப்படும் அரியபெரிய வுண்மையொருள்களுஞ் சிறவாதொழிகின்றன. என்னை! என்னை! இம்மயக்கவுலகின் றன்மை யிருந்தவாறு! இது கிடக்க. ரரியைக்குதிரையாக்கிய திருவிளையாடல் மாணிக்கவாசகர் பொருட்டன்றிப் பிறிதாகவும் இப்பற்றப்பட்டதுண்டென்பதற்குப் பிரமாணம்யாண்டுங் காணப்படாமையானும், அத்திருவிளையாடல் தப்பொருட்டேநிகழ்த்தப்பட்டதென மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் தாமேதம் அருமைத்திருவாக்கார் கிளந்தெடுத்து மொழிந்தருளுதலானும், கல்லாடம் முதலான தொன்னூல்களும் அத்திருவிளையாடல் மாணிக்கவாசகர்பொருட்டே நிகழ்த்தப்பட்டதெனத் துணிவுதோன்றக்காட்டுதலானும் அத்திருவிளையாடல் பிறிதொன்றுளதெனக்கோடல் ஒருவாற்றானும் பொருடதுமாதிலலை. ஆகவே, மாணிக்கவாசகர் பொருட்டுச் செய்யப்பட்ட அத்திருவிளையாடல் அப்பர்சுவாமிகளான் மொழிந்தருளப்பட்டமையானே, மாணிக்கவாசகர் காலம் ஆறும் நூற்றாண்டின் முன்னதாகத் துணிது துணியப்படும். இதுகிடக்க.

இனி, நம் ஆப்தாண்பா திருமலைக்கொழுந்துபின்னையவர்கள், மாணிக்கவாசகர் காலம் கடைச்சங்க நிலைபெற்றுயிளங்கிய கி-பி முதலாநூற்றாண்டின்கட்படுவதாமெனக்கூறிய உரைப்பொருளிற் கருத்தொருப்பாடுகொள்கின்றிலம். என்ன? கடைச்சங்கத்தார் அலந்துச் செய்யுளியல்வழக்கின்கட்படுவதன்றாய்,

அக்காலில் தமிழ்க்குப் பிறப்பாய் கவிடந் திருத்தப்பாட்டுக்கள் திருவாசகத்தின் கட்காணப்படுதலானென்பது. கடைச்சங்கத்தார்செந்தமிழ்ச்செய்யுளியல்வழக்கின் கண்ணே விரவப் பெறுத விருத்தப்பாக்கள் உலகியவாராய் மற்றுத் தமிழ்ப் பலனெறிவழக்கிற் புருதப்பெறுதற்கு அச்சங்கத்தார்காலத்தின்பின் இரண்டு மூன்று நூற்றாண்டுகழிதல் வேண்டியாதலான் மாணிக்கவாசகர் கடைச்சங்கத்தார்காலத் திருந்தாரெனக்கோடல் சரிதவழுவாயென்றுணர்க. அற்றேல், விருத்தப்பாக்கள் பெருகிய செய்யுள்வழக்காய் கடைப்பெறுதற்குத் தொடங்கிய அப்பார்கவாமிகளிருந்த ஆறாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலே மாணிக்கவாசகரிருந்தாவெனக்கொள்ளாமோவெனின்;— கொள்ளாம், திருவாசகத்தின்கண் விருத்தப்பாக்கள் மிகுது விரவப் பெறுது ஒருசிலவே காணக்கிடத்தலானும், தமிழ்ச்செய்யுளியல்வழக்கிற்கெ சிறப்பாவனவாகிய அகவலுங்கலியும் பெரிதுமயங் கிக் கிடத்தலானும் தமிழ்ச்செய்யுட்கள் முறைமுறையெ வழக்குவீழ்ந்துவிருத்தப்பாக்களிடையிடையே விரவப் பெறுதன்ற காலத்தெ திருவாசகமருளிச் செய்த மாணிக்கவாசகரிருந்தாவெனல் ஒருதலையாம். அக்காலத்தானியாது என்று அணுகி மோக்குவார்க்கு அது கி-பி மூன்றாம் நூற்றாண்டாயென்ப தின்று விளங்கும். அல்லதூஉம், மாணிக்கவாசகர், எக்கிரி முதலான தெய்வப்பலவர் விளங்கிய காலத்திருந்தாராயின் அவரைக்குறித்தேதும யொழிந்திடுவர்; அங் கனமொன்றுஞ் சொல்லாமைபாலும், மதுரைநிலையந்த தமிழைப்பற்றிப் பேசுவந்தனிடத்தும் “உயர்மதிர்குடலி னுயர்ந்த வெண்ணநதமிழின்னுறை” என்று இறாதகாலத்தானுரைத்துக் கடைச்சங்க காலநாமக்கு முன்னதாதல் குறிப்பானுணரவைத்தலானும் அவர்காலமும் வேறே கடைச்சங்ககாலமும் வேறே யென்பதுணரற்பாற்று. கடைச்சங்ககாலத்திருந்தாராயின் “உயர்மதிர்குடலி னுய்மொண்டந்தமிழின்னுறை” என்றுகூறிரொர்; அங்ஙனங்குறுதலாற் செய்யுள் சிதைபுமாமுமின்று. இதுகிடக்க.

இனிச் கல்லாடம் சங்கச்செய்யுளாதலின் அதன்கட் குறிப்பிடப்பட்ட பிட்டுக்குமண்சமத்தன் முதலியவற்றுளே அவ்வற்புதங்கள் நிகழ்தற்கேதுவாயிருந்த மாணிக்கவாசகர்காலம் கடைச்சங்ககாலமெனத் துணியப்படுமாய் பிறவெனின்;—என்று கடாயினாய், கல்லாடம் சங்கச்செய்யுளையாமென்று துணிதற்குப் பிரமாணம் யாண்டிக்காணப்படாமைபாலும், அல்லத்து சங்கச் செய்யுளென்றே கோடுமாயினும் அது பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை, பதினெண்கீழ்க் கணக்குமுதலியவற்றின்கட்சேராமையெனையெனுங்கடா நிகழ்தலானும், சங்கச்செய்யுண் மேற்கோள்கொண்டிரையெழுதுவாரான இளம்பூரணர், பேராசிரியர், சேனாவனையர், நச்சினர்க்கினியர், பரிமேலழகியார் முதலான உரையாசிரியன்பார் யாரும் அதன்கண் மேற்கோள்கொண்டு தம்முரையிற் குறித்திடாமையானும், சங்கத்தார்காலத்து அகவற்செய்யு ளமைப்பிற்குங் கல்லாடவகவுற்செய்யு ளமைப்பிற்கும் வேறுபாடு பெரிது காணக்கிடத்தலானும் பிறவாற்றாணும் கல்லாடநூல் சங்கத்தார் காலத்ததாதல் செல்லாதென்பதூஉம்,

மெய் தலவிளக்கம்.

செந்தமிழ்காட்டின் கட்புரலிபுலாவும் சூனகாகரத்தி னருணமெருமை யித் தன்னும்தென்றியும் புகலமாட்டுவெழல்வெம். அதன்கட் சிலவல்லபண்டிதர் ணாடுவெழு தப்பட்ட உயர்தரவிஷயங்கள் பல்லோர்க்கும் பயன்றருவனவாமென்பது அதனைப் படிப் பார்க்கேன்குதோன்றும். அச்சரியபத்திரிகை எம்போன்ற சிற்றறிவினர்க்கு அறிவுவொ ளுத்தி இந்நிலவுலகின் யாண்டும் பரவியென்றும்நின்ற நிலவத்திருவருளைச் சிந்திக்கின் றோம்.

அவாவொன்றே மேற்கொண்டு இத்தகையமாட்சிநிறைந்த பத்திரிகையா யி லாய் எம் புல்லறிவுக்கெட்டிய சிறியதோர் வியாசத்தையெழுத்தாணிந்தே மாயினும், பெரியோர் சொற்கவைபொருட்சுவை குன்றிய விதன்கண் குறைகாணுதெம்மைக்கடைத் தகணிக்கவேண்டுகின்றோம்.

மெய்த் தலவிளக்கம்: மெய், நலம், விளக்கம் ஆகிய மும்மொழிகளால்விய டுருதொடர். இவற்றில், மெய்யெனினும் உடம்பெனினுமொக்கும், கலமெனினும் சுகமெனினுமொக்கும், விளக்கமென்பது விளக்கிக்காட்டுவதொன்றும். ஆகவே ஐயம்பின் சுகத்தைப்பேணியொழுகும் விதியை விளக்கிக் காட்டுவதான் இப்பெயர்த்தாயிற்று. அற்றேல், சரீரசுகம்பேணுவதவசியமாமேவெனின், மக்கட்கு ஆன்மாசரீரமேன விரண் ணெவேனும், ஆன்மாவின்றிச் சரீரமியங்கவும், சரீரமின்றி ஆன்மா வியங்கவும் கூடற் பாலனவல்ல. ஆன்மாவுக்கறிவே சிறந்தது. யாந்திருவருளைச்சிந்திக்கவும், பிறர்க்குதவ வும், நமக்குரிய தொழிலை யெட்டுணையும் குறைவின்றி யியற்றவு மறிவே காரணமாக. ஆகையான், இத்துணைச்சிறப்பினதாகிய அறிவைப்பெருகச்செய்வது நம்மொவ்வொரு வருக்குமின்றியமைபாக் கடப்பாடாம். சரீரசுகம்பேணுது பல வேறுதூய்மையிற்செய்து கலைகள்ஈற்றுக் கல்வியறிவை வளரசெய்வோமென்பாரான ராலோவெனின், அற்றன்று. என்னே? அங்ஙன முறைப்பதேற் சுவரின்னிச் சித்திரம் வளையப்புகுவாரின் பெற்றியடை வா; அறிவு சரீரத்துடனெருமித்து அபிவித்தியடையற்பாலது. சரீரசுகத்தைக் கவனி யாது பன்னாப்பிணிபுற்றுப் படுகிடையாய் வாழ்நாளெல்லாம் துன்பத்திலே செலுத்தப்பவ ரெங்ஙனமறிவையோங்கச்செய்வர்? சரீரபலங்குன்றக்குன்ற அறிவின்விரிவுக் குன்று மென்பதறியார்யாரோ! உடல்வலியுள்ளவன் ஊன்றிய அறிவைக்கொள்வான்; அஃதில்லா தான் பேதையெனவான்.

பிணிகளவிதியிலுதாதல், தற்செயலாலாதல், பேய்க்கோளாற்றினு லாதல் வருமென்றுணாக்கும் பேதையருமுளர். அவனன்றியணுவும்சையாதாகையான், நோயுமவ ளுலேவப்படுவதெனின், யாம் என்செய்வோம், பட்டே தீரல் தருதியென்றனாப்பாரு முளர். யாம் சுகதேகிகளாகவும், மனவெழுச்சியுடையவர்களாகவு மிருக்கக் கூடவுள் விரும் புவதின்றோ? அவனாற் படைப்புண்ட இயற்கைப்பொருள்கள் யாவும் நம்பெருகுட்டே யமைக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் நற்குணந் தீயகுணமிரண்டுமுள. அப்பொருள்களைத் தக்க வாறு கையாடாமல் வீணிலவைகளை யழித்தலால் என்றும் யாம் நோயுற்றுத் துன்புறு கின்றோம். கொழுந்துவிட்டெரியும் விளக்கைக் கைப்பற்றமுயன்றருழ்ந்தை தன்னை கூடப்படுதலால் கையைவாங்கிக்கொள்வதுமன்றிப் பின்னரங்ஙனஞ்செய்யத் துணிதலு மில்லை. அதுபோன்று வருந்தும் நோயினரும் ஒளடதந்தேவதும்ன்றித் தாரணத்தைத் தேடி அதனைவிலக்கியொழுக முயலுகின்றனர். இவ்வாறு நோயைத் தள்ளற்குக் கொள்

ளற்குமிடமாகிய இயற்கைப்புறப்பொருள்கடாம் யாவை? அவை எவ்வாறு சகவழிகளை யேற்றவுந் தாழ்த்தவும் வல்லனவாமென்பதையெடுத்துணர்கப் பெறுவ திவ்விஷயத்தின் கருத்தாமென்றுணர்க.

இனி, புறப்பொருள்களை இரண்டுகூறாகவகுப்பாருமுளர். அவை: வாயுமண்டலம், நீர், பஸவேறுணவுப்பொருள்கள், மா, புட்கள் முதலியவும் பிறவுமாகிய அசையும் பொருள்களும்; நிலம், புல்பூண்டமுதலான தாவரவர்க்கங்கள் இல்லங்கள் முதலியவும் பிறவுமாகிய அசையாப்பொருள்களுமாம். இனி, சாத்திரவழியாக ஆராயுமிடத்து எவ் லாப்பொருள்களும் கனபதாரீத்தங்கண், தீரவபதாரீத்தங்கண், வாயுபதாரீத்தங்கண் என மூப்பகுப்புடையனவாம். இவற்றுள்ளும் வாயுபதார்த்தமாகிய வாயுமண்டலமே மிக்கட்டு ரிரம்ப அவசியமுடையதாகும். என்னே? உணவின்றி நூலுந்துநாளும், பாணமின்றி ஒரு நாளும் உயிர்பிழைக்கினும், வாயுமண்டலமின்றி யோணாந்துநிமிஷமு முயிரோடிருப்ப திரிது. தாய்க்கருப்பையினின்ற புறந்தோன்றின ஒருகுழவி, பிராணனுக்காதாமக அக் கணத்தேகொன்வது வாயுவேயாம். நாம்பிறப்புமுதலிறப்புவனாயும், விழித்திருப்பினும், தூங்கினும் இடைவிடாமல் வாயுவையுள்ளிருத்தும் புறம்போக்கியும் வாழ்கின்றோமாத லால் அது நம்மவர் உயிர்வாழ்க்கைக்கெவ்வளவு அவசியமாமென ஈண்டு விரித்துணர்க் கப்புருவது அநாவசியமென விடுத்தேம். ஆயினும், அசுசிறத்த வாயுமண்டலம் மிகவும் மாசுற்றிருக்கவேண்டுமென்பது கவனிக்கற்பாலதாம். என்னெயெனின், இப்புமண்டல மானேத்தும் பரந்துநூறுமலர் ஆழங்கொண்டு அசைந்து திரியும் வாயுமண்டலம் மக்கட் கொன்றே அமைந்திருக்கையில் எவ்வனமசுத்தமாகுமென்று வினவுவார்க்கு அஃதசுத்தம் பெறுமாமென்பது காட்டிலிடுப்பாம். மக்களானும் ஏனைப்புறப்பொருளானும் அசுத்தம் பெறுகின்ற வாயுமண்டலந்திரும்பவு மப்பொருள்களானே சுத்திக்கப்படுவதெவ்வன மாமென்பது ஈண்டிக்காட்டுவாம். அதைமுற்றிலும் ஈன்குணரும்பொருட்டு வாயுமண்டலத்தினியல்பு இனைத்தென ஆராய்வாம்.

வாயுமண்டலத்தின்கண்ணுள்ள சுத்தவாயு, நிறம்சுவை நாற்றமுதலியனவினறி, நிறை, அளவு, விரிதல்முதலான குணங்கள்பெற்றுளது. அதன்கண் தொகுப்பாயுள்ள வாயுக்களாவன: உயிரீவாயு, உப்புவாயு, கரிவாயு, நீர்வாயு என்பனவாய். இவைகளில் உயிரீவாயுவே அதிமுத்தியமானது மவசியமானதுமாம். உயிர்களுக்காதாமாவதில்வொன் றேயென்றுதெளிக. இஃதின்றி உயிர்கள் ஒருகணமும் பிழைத்திரா. நெருப்பிற்குங்கா ரணமிதுவே. நாம் நாடோறு மருந்துகின் றீரும் உயிர்வாயுவின் சம்பந்தத்தினாலே யேற் பட்டுளதாம். 9-பங்குநீரில் 8-பங்கு இவ்வாயு உண்டென்றே உணர்ந்துகொள்க.

இனி, உப்புவாயுவின் மன்மையென்னவெனின், வாயுமண்டல மடங்கலும் உயிர்வாயு ஒருபங்கானுல் உப்புவாயு நாலுபங்கதிகமுளதாம். இவ்வாயு உயிர்வாயுவுடன் கலந்திராவிடின், இவ்வுலகின்கண்ணுள்ள எல்லாப்பொருள்களுமுடனே நீராய்ப்போரு மென்பது நிச்சயம். உயிர்வாயுவின் வலியைத் தணிப்பதற்கென்றே கடவுளிகை இப்பிர பஞ்சத்திலமைத்து வாயுமண்டலத்திற் பொருத்தினாரென்று நாம்கோடற்பாலது. அவரது ஞானமும் மாட்சியுமித்தன்மையவாமென அறிவீனராகிய யாமனத்தரிய மாட்டுவேமல் லேம். உலகிலுள்ள எல்லா உயிர்ப்பொருள்கண்மாட்டும் இவ்வாயுவை மிகுதியுங்காண வாம். தீக்கொழுந்தையினுட் புருத்தினுல் அஃதடனேயுணந்துபோகாநிற்கும்.

இனிக்கரிவாயுவென்னவென்றாராய்வாம். வாயுமண்டலத்தின் எப்பகுதியிலே ணும்சிந்திதளவு வாயுவை எடுத்துப்பிரித்துச் சீர்துக்கின் 2500 பங்கிலிஃதோர் பங்கா

கக்காணப்படும். இதனமைப்புத் திறனென்னையெனின், உலகியற்பொருள்கள் யாவும் கரியென்ற ஓர்முதற்பொருளையுண்டாக்கியதாம். அவைகள் தீப்பற்றி எரியுங்கால் இக்கரி, அவைகளின் மற்றைய அம்சங்களினின்று வேறுபிரிக்கப்பட்டு வாயுமண்டலத்தின் உயிர் வாயுவோ டொற்றித்துக் கரிவாயுவைப் பயப்பதாமென அறிகின்றோம். இது மற்ற வாயு விலும் மிக்க நிறையுள்ளது. உப்புவாயுப்போன்று இதுவும் கெருப்பெரியப் பண்ணாது. மக்கள்புறம்போக்கும் வாயு, பூமியினின்று வெளிப்படும்வாயு, எரிமலை அடுத்தவாயு முதலியன இவ்வாயுவை மிகுதியும் உடையனவாம். மேலேகூறிய அளவோவொயுமண்டலத் தில் இது பொருந்தியுள்ளதாயின், மக்கட்கோர் தீங்கும் பயவாதாமெனின்,—அற்றன்று ‘அளவுக்குமிகுதிய அமுதம் நஞ்சாம்’ ஆகையான்.இவ்வாயுதன்னளவுக்கோர் சிறிதேனும் அதிகப்படின உடனே பலவேறு பிணியையும் தேகவலிக்குறைவையும் பயப்பதொன்று பெய்க.

இனி, நான்காவது அம்சவாயுவாகிய நீர்வாயுவென்பது என்னையெனின் கூறு வாம். தண்ணீர் நிறைந்த ஓர்கலத்தை வாயுமண்டலத்தின்கண் வைப்போமாயிற் கொஞ்ச ம்கொஞ்சமாக நங்கட்புலனுக்குத் தோன்றாமலே அக்கலத்தின்கீர் ஓர்துளியுமின்றி மறையுமாறு காணப்படும். கடனீரும் அருவிகளும் ஏரிகளும் அத்தன்மையனவையாகும். ஞாயிற்றின் கதிரால் ஆவியாயெழும்பிய இவ்வாயு, வாயுமண்டலத்தால் இழுத்துக்கொள் ளப்படுவனவாம். முகிலும், பனியும், மழையும் உண்டாவதற்குக் காரணமுமிதுவேயாம். இந்நீராவியினளவு சிதோட்டின நிலையைச்சார்ந்துநிற்கின்றது. அஃதெவ்வாறெனின், வெயில்வெப்பம் மிகுந்திருக்கும் நாளில் நீர்வாயு அதிகமாகஎழுப்பப்பட்டும், குறைந்த நாளில் குறைவாக எழுப்பப்படுவதுமாம். ஆகையானே, நம்மவர் உரக்கவெயிற்காய்ந்தால் அன்றமழையை எதிர்போகுகின்றனர். இந்நீர்வாயுவின்றி மக்கள் தேகமும் புல்பூண்டு களும் உலர்ந்து வற்றிப்போம். ஆகையால் வாயுமண்டலத்தொருப்பின் அம்சங்களாகிய உயிர்வாயு, உப்புவாயு, கரிவாயு, நீர்வாயு என்பவைகளின் தன்மை இன்னவென ஒரு வாறு ஆராய்ந்தோம். ஈண்டுமேலும் விரித்துணாப்பிற் பெருகுமெனவிடுத்தாம் இதுநிற்க.

இனி, வாயு, நிறை, அளவு, விரிதல் முதலிய குணங்கள் உடைத்தென்றுமுன் னரே கூறியுள்ளோம். மூன்றாவதுகுணமாகிய விரிதல் ஒன்றையே ஈண்டு ஆராய்வது அவசியமெனக்கண்டு ஏனைய இரண்டினையும் விரியாது விடுத்தாம்.வெப்பத்தால்பொருள் கள் விரிவடைகின்றன; குளிர்ச்சியால் சுருங்குக. ஓறுகின்றன என்பது அறிவோமன் றோ? அஃது அவ்வாறாதல் ஓர் உதாரணத்தால் விளக்கிக் காட்டுகும். கொல்லன் சக்கிரத் தினின்று கழன்ற ஓர் இருப்புப்பட்டையை அந்நுடன் பொருத்தவிரும்பின் முன்னர் அப்பட்டையை யனலிற்காய்ச்சிப்பின்னர் அதனுடச்சக்கிரத்தைப் புருத்திச் சுற்றிலும் தண்ணீர்வார்த்துகின்றான். இதையுற்றுநோக்குங்கால் நம்மாராய்ச்சியிற் றேன்றுவதரியா தெனின், வெப்பத்தினால் விரிதலைப்பெற்றுச் சக்கிரம் தன்னுள்ளடங்கவிடங்கொடுத்துப் பின்னர்க்குளிர்ச்சியினால் சுருங்கி அதையிறுக்கப்பற்றிக்கொள்ளும் துட்பத்தையறிவதொன் றும். அவ்வாறே பூமியின் ஒருபாகத்தின்வாயு வெப்பமடைந்து விரிதல்பெற்று இலேசாகி மேலேசெவ்வலச்செல்ல அப்பகுதியை நிரப்பப்பெறப்பக்கத்திலுள்ள புதிய குளிர்ந்தவாயு விணர்ந்துசெவ்வலத்தென்பதைத் தெனியாயறியலாம். ஆகவே, நமதில்லங்களிலும் .இத் தன்மைய இயற்கை விதிகள் நாமறியாமலே ஓய்வின்றி நடந்துவருமாறும் பின்னர் ஓரி டத்துத் தெனியுறக்காட்டுவாம்.

இனிவாயுமண்டலம் அசுத்தமாவதெங்ஙனம் என்று விசாரிக்கப்படுவாம். நம் மைச்சுற்றியிருக்கும் சாதாரணவாயு முன்னேயுணர்த்த தொகுப்பாயுள்ள வாயுக்களைத்

தன்னகத்தேனென்றிருப்பதமன்றி, அளவுக்கதிகமாய்க் கரிவாயுவானும் அழகிய விவக் குடும்பம், பூண்டிருந்தவழிவற்றின் அணுக்களானும், கரியோடுகூடிய அருங்கு வடிவங்களானும், கட்டிலுக்குத் தோன்றாத தரி, தரும்பு, துண்டிய புழுக்களானும், அங்கணத்தினின்றி வெளியிடும்வடிக்களானும், இன்னும் சொல்லற்கரிய பலவேறு அசுத்தங்களானும், நிரம்பப்பெற்றுள்ளதாமென உற்றுணர்வார்க்கு இனிது விளங்கும்.

இனி, இவ்வாறு அளவுக்கதிகமாக அசுத்தங்களுண்டாவதன்காரணங்கள் பல உடையனும், ஈண்டு அவற்றுள் ஒருசில எடுத்துக்காட்டுவாம். நமது நெருசில் எண்ணிலடங்காவணுத்துவாரங்களைப்பெற்ற சுவாசப்பை ஒன்று அமைந்திருக்கின்றது. வாயினுட்பங்கியிருந்து ஒருசுவாசக்குழாய் இப்பையினுட் செல்லுகின்றது. நாமுட்கொள்ளும் வாயு நர்சிவழியானும் வாய்வழியானும் இச்சுவாசப்பையினுட்கென்று அத்தவாரங்களை நிரப்புகின்றது. இப்பையைச்சுற்றிமெல்லிய இதழ்போன்ற நஞ்சையினுட்பிரிக்கப்பட்டுமிக்கக்கிரிய அநேக இரத்தக்குழாய்கள் யாண்டும்பரந்துகிடப்பதைக்காணலாம். தேகமெங்குமுள்ள அசுத்தவாயுக்கணிதைந்த இரத்தம் இக்குழாய்களை நிரப்பவினாத்துவருகின்றதையும்பார்க்கலாம். இவ்வாறுவாயுவும் இரத்தமும் மெல்லிய தகையினுட்பிரிக்கப்பட்டுச் சமீபித்தனைய. அன்னப்புள் எங்ஙனம்பாலும் நீரும் கலந்தபானத்தில் பாலைநீரினின்றும் பிரித்துப்பருகும் இயல்பினதோ, அங்ஙனமே இவ்விரத்தம் வாயுவின் தொகுப்பினுள் ஒன்றாகிய உயிர்வாயுவைப்பிரித்துத் தான் கவர்த்து, தன் அசுத்தங்களை வாயுவுக்கீந்து போதரும் இயல்பினதாயிருக்கின்றது. இச்செயல் இத்தகைய விநோதமாயின் இதனை இயக்குகின்ற பரமான்மாவின் துட்பஞானத்துக்கோரளவுண்டோசொல்லுமின்! இதுநிகழ்க.

இனி, இவ்வாறுவெளிப்போந்த வாயுவின் தன்மைஇன்னதென ஆராயப்புகின், இதன்கண்ணுள்ள கரிவாயு இயற்கைக்கு தூறுபங்குக்கு மேற்பட்டும், நீர்வாயுமிருந்தும், உடலிற் கொள்ளத்தகாத அழுக்குகள் பலவாயுவும் விரலிக்கிடப்பதைக் கண்ணொரலாம். ஒருசிறிதில்லின்கட்ட பவர்க்குச்சிறிதுகாலங்கழிப்பரேல், அவர்களுக்கோர் வகையான இளைப்பும், மயக்கமும், தலேநொயுமுண்டாவதைக் காண்போம். கற்கத்தாவில் இருணிதைந்த ஓர்சிறுமறையிலோரிரவில் 46-மக்களடைபட்டுக்கிடந்து மற்றைநாட்காலயில் தளர்ந்துயிர்த்தோர் இருபத்தாலுவரானவாறு நாம் சரிதவாயிலாயிருக்கின்றோம். இச்சரித நிகழ்ச்சி அசுத்தவாயுமண்டலத்தினால் வருங்கேட்டையுணர்த்துமோர் அத்தாகழியாகுமெனின் வேறுகூறுவதென்ன? கரிவாயுவொன்றே இக்கேட்டைப் பயந்ததாமெனின், அற்றன்று; போதுமான உயிர்வாயுவின் அளவுகுன்றியதனாலும் வெளிவந்த கந்தகத்துக் கொப்பானவிஷவாயுக்கள் முதலியனவற்றின் சேர்க்கையானுமே அது நிகழ்த்ததென்றுணர்ப்பாற்று.

இனி, ஒருகண்ணாடியைக் கையிற் கொண்டு, அதில் மூச்சுவிடுவோமாயின் அக்கண்ணாடி யிரம்பப்பட்டு மங்குதலைக்கண்ணுறுகின்றோம். ஆகையான், யாம்புறம்போக்கும் வடிவிலின்கண் நீர்வாயுமிஷ முண்டென்று தெளிந்துணர்க.

மக்கள் இரவுசதவடைத்துத் தங்கும் ஓரறையில் மற்றைநாட்காலயில் ஒருவன் உதவையத்திகொன்று திறப்பாலாயின், ஆண்டு ஒருவகையான நாற்றமுண்டாதலை யுணர்வான். சுத்தவாயுவுக்கு நாற்றமென் தருணமில்லையாகவும் இந்நகற்றம் அங்விட்டின்கண்ணுள்ள வாயுவுக்கமைத்ததெவ்வாறெனின், இரவெல்லாம் அங்விட்டார் புறம்பெய்க்கியவாயுவின் அசுத்தம் ஆங்குநிறைந்துள்ள சுத்தவாயுவினுப்பவையுழித்து அசுத்தமாகியதென்பதேயுமென உணர்ந்துகொள்க. இவ்வாறெல்லாம் முணர்க்குந், அக்டே! கம்.

மலருள் ஒருவன் பிணிபுற்றிருப்பானெல் தமரெல்லாமவனாச் சூழ்த்துநின்றான் அனல்மீது சத்தவாயு விசுவனைத்தடுத்தான் தம்மசத்தவாயுவை அவன்பால் விடுத்தான் எனது கணிக் கிள் நீக்குமுயினா ஒரேகாசிற் பேசுகச்,செய்குது வேந்தனைவன்றோ ?

இனி நீ முண்டெரிவதற்கு, கிரீபோருளியுள்ளகரி, வாயுண்டெரித்திரி கூப்புவோடு சேந்தி கரிவாயுவாகி நம்மில்கித்தெதல்லாம் பரந்திலாவும் அழிவுற்ற புல் பூண்டுமுதலியன உயிரவாயுவோடு சம்பந்தமுறுதலால் உப்புவாயு சம்பந்தமுண்டயவாயுக்களும், கரிவாயுவும் இவைபோல்வன பிறவு முண்டாவதற்கிட முண்டாகின்றது. அங் கணத்தினின்றி புறப்படும்க்க தூக்கத்திமுள்ள கத்தவாயு, வேறு பல சச்சவாயுக்கள் முதலியவற்றை யனவின்றி யுண்டுபண்ணும். இவ்வாறு வாயுமண்டலம் யாண்டும் அசத் தமாவதால் வருத்திங்கு யாதென வினவுவார்க்கு அது பல வேறு பணிகளைப்பலப்பதாரு மென விடுப்பாம். இத்தீமையால் வரும் கோய்கள் பலவுளவேனும், நண்டுச் சிலவற் றைத்தந்து செல்லவாம்; அவையாவன இருமல், காசம், கமம், கரம், முறைக்காய்ச்சல், வயிற்றுப்போக்கு, மலக்கட்டு, வயிற்றுநோசசல், பலக்குறைவு, தொண்டைப்புண், பெரு மூச்சு, மேல்மூச்சு முதலியனவும் பிறவுமாம். இத்தன்மையவான கோய்களுக்கிடமாகிய வாயுமண்டலத்தைச் சுத்திசெய்ய முயல்வதெவ்வளவு அவசியமென்றுணர்ந்தவாறு செய்யும் வழிகாண்க.

இனி நம்மவர் முயற்சியாலொருவாறு வாயுசுத்திகரிக்கற்பாலதெனினும் இஃத வன் இயற்கையிலேயே யனேகமுறையால் அதனைச் சுத்திசெய்யுமாறு காட்டுவாம். புல் பூண்டுமுதலிய தாவரவர்க்கங்களானும் காற்றோட்டத்தினுலானும் மழை பனியினுள் ளும் ஒரு வாயுமற்றொன்றோடு கலத்தலானும் பூமிக்குப் பொருள்களைத் தன்னிடம் இழு க்கும் சக்தியுடனாதலானும் வாயுமண்டலம் சுத்தியடைகின்றது. புல்பூண்டுமுதலிய தாவ ரங்கள் ஞாயிற்றின் ஒளியில் கரியைச் கரிவாயுவினின்றும் பிரித்துத்தான் உட்கொண்ட உயிரவாயுவை வெளிப்போக்கும் சக்தியுடையதாகின்றது. ஆகையால் புல் பூண்டுகள் கரி வாலின் பெரும்பாக்கத்தைத் தன்னியக்கத்தால் ஒழித்து உயிரவாயுவைப் பெருக்கசெய்து அது வாயுமண்டலத்தோடொன்றித்து மக்கட்குப் பயன்படச்செய்யுத்தன்மை மிக நுட்ப மான முதல்வன் மகிமையை உணர்த்துமாறு அறிக. காற்றோட்டத்தினால் ஆவது என்ன வெனின், யாம் முன்னர்க்குறியவாறு, நம்மைச் சுற்றிலுமுள்ளவாயு இலேசாகி உயரச் செல்லுந்தோறும் புதியதும் குளிர்ந்ததுமாகிய சுத்தவாயு நம்மீது வீசி நமக்குச் சுகத்தை யுண்டுபண்ணுகின்றது. இனி வாயுமண்டலத்திற் பார்த்து திரியும் தானொருபு கண்ணு க்குப் புலப்படாத துண்புருக்கள் முதலியனவும் மற்றும் ஆடி ஞுத்திரியும் அனுப்போ ன்ற பொருள்களும் மழைபனியினால் அடிபட்டு நிலத்தில் தாழ்த்தப்பட்டதே தண்ணீர் வெள்ளத்தாலப்பாற்கொண்டு விழுத்தப்படுகின்றன.

டி. நல்லதம்பிப்பிள்ளை.

தமிழ்வேதப்பார்வணத்தடைமறுப்பு.

மதுணச்சில்லா பெரியருள்தாலுகாவைச்சேர்ந்த மின்னமனூரில்இருந்தபுலம் ஸைகாசிம் ஈடந்தபிரமோற்சவத்தில் சவாமி விதிக்குடனாருத்தருளியருளினாலத்தில் அங் கேஉள்ள வெதிக்ஷுபெற்றவேளானான் தமிழ்வேதனையே தேவாரதிருள்கள்காண்பு பாராயணம்யுண்ணிக்கொண்டேநீதான்ன் வரும்எல்லத்தில் சவாமி பிராங்கி அக்கிராசிறி

தில் எழுந்தருளுங்காலத்தில் எங்களுடைய அக்கிரகரத்தில் இவ்வெனாளர்கள் தமிழ் வேதபாராயணம்பண்ணி வரக்கூடாதென்றும் அச்சொற்கள் எங்கள் காதிலேவிழக்கூடா தென்றுஞ்சொல்லி போலீசு இனிசபெக்டர் மாஜிஸ்ட்ரேட் இவர்கள் சகாயங்களைக் கொண்டு லாவுக்கு விரோதமாய் ரோட்ட்சுகொடுத்து தமிழ்த்திருக்கின்றார்கள். சற்கார் வீதியில் சவாமிக்குப்பின் அவரவர்கள் கடவுளைத்தோத்திரம்பண்ணிக்கொண்டு வருவதைத் தமிழ்த்நாடு இவர்கள் உரியரல்லர். நமது ஸ்மார்த்தப்பிராமணர்கள்செய்த அறியாமைச் செய்கை அந்தோ கொடிது! கொடிது! இதுநிந்த.

சிவபிரான்செய்த காமிகாதி ஆகமவிதிப்படியே உற்சவம் பூசைமுதலிய கிரியைகள் ஒவ்வொரு சிவாலயங்கள் தோறும் நடத்தப்பெற்றுவருகின்றன. இவ்வாகமம் எங்களுக்குப் பிரமாணமில்லையெனக் கூறுவாராவின் அவ்வாகமவிதிப்படி நடக்கின்ற ஆலயங்களில் இவர்கள்போய் வணங்கவும் உற்சவங்களில் சிவபிரானைத் தங்கள் வீதியில் வரவழைக்கவும் ஆதிசைவர்களைக்கொண்டு தீபாராதனைசெய்விக்கவும் அவர்கள் கையில் விபூதிவாங்கவும் உரியரல்லர். வைதிகரிலொருசாரார் வேதம்பிரமாணநூல் என்றும் சிவாகமம் பிரமாணநூலன்றென்றும் சைவரிலொருசாரார் சிவாகமம் பிரமாணநூலென்றும் வேதமதுபோல்வதொர் பிரமாணநூலன்றென்றும் கூறுவர். நீலகண்டசிவாசாரியார் அப்பயதீக்ஷதர்முதலிய ஆசிரியர்கள் நீலகண்டபாடியம் சிவாதித்தமணிதீபிகை சிவத்தத்துவவிவேகம் முதலியவற்றில் அவ்வைதிகணாமறுத்துச் சிவாகமப்பிரமாணியம் வலியுறுத்துணாத்திருக்கின்றார்கள். வேதமும் ஆகமமும் தம்முள் வேறுபடா. வேதசிவாகமங்களுக்கு பேதங்கண்டிலேம் வேதத்தான் சிவாகமம் இரண்டுக்குக் கர்த்தாஒருவரே ஆதலாலும் ஒருபொருளுடையனவாதலாலும் இரண்டும் பரமப்பிரமாணங்களே“வயத்துவேத சிவாகமமோர்பேதம் | ஈபஸ்யாமவேதோபிசிவாகமம்” வேதத்தில் விபூதிதாரணம் உருத்திராகத்தாரணம் பஞ்சாட்சரசெபம் சிலலிங்காரச்சனம் தியானம் செபம் திரிபதார்த்த லக்ஷணங்கள் பஞ்சப்பிரமம் பிரணவம் பிராசாதமந்திரம் கூறப்பட்டிருப்பதுபோல ஆகமத்திலும் விரிவாய்க்கூறப்பட்டிருக்கின்றது. வேதங்களுக்கு ஈசுவரன் எப்படிக்கர்த்தாவோ அப்படியே காமிகாதி ஆகமங்களுக்கும் கர்த்தா ஈசுவரன் என்று ரூதசம்மிதை சிவமான்மியகண்டத்தில் முதலாவது அத்தியாயத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

சூ த ச ங் கி தை

சலோகம்

காமிகாதிப்ரபேதஸ்யபாதாதேவோமஹேஸ்வரஃ
ததாஸர்வபுராணாங்கர்தாஸத்யவஜிஸுதஃ”

ம னு ஸ் மி ரு தி

ப்ரத்யக்ஷமதமாநஞ்சசாத்தரஞ்சலிபியாகமம்
த்ரயம்ஸுலிதம்கார்யம்தர்மவலித்திமபிப்லிதேதி”

ரூதசங்கிதைமை ஸ்ரீசங்கராசாரியர் பதினெண்முறைபார்த்துப்பாடியுஞ்செய்தார் என்று ஸ்ரீவித்தியாரண்னியசுவாமிகள் ரூதசங்கிதா தாற்பரியதீபிகையில் கூறியிருக்கின்றார்கள்-

அற்றேஸ் வேதம் நித்தியமென்னுஞ்சுருதிகளோடு முரணும் பிறவெனின்,
முரணாகு; நித்தனாகிய; பரமசிவனுற்செய்யப்பட்டமையானும் இறுதிக்காலத்தப் பரம
விரிவிடத்தொடுக்கிய : வேதம் பண்டப்புக்களெத்து மூன்போலவே தோன்றுதலானும்

ரித்தமென்றுபசரித்துக்கூறப்படுமாலின் சிவாகமங்களை ரித்தமென்பதும் இங்குத்தே-
பற்றியென்க. அங்கனமல்லாக்கால் வேதம் பரமசிவஞர்செய்யப்பட்டது என்னுக்குநி-
கனோடும் அட்டாதசலித்தைக்கு முதற்குத்தாவாகிய இச்சுலபாணி என்றத்தொடர்
கத்துப் புராணவசனங்களோடு முரணுமாற்றிக். வேதம் அறிதற்கருவி.வித்தை பதினெட்-
டாவன இருக்குமுதலிய வேதான்கும், சிக்கை கற்பகுத்திரம் வியாகரணம் நிருத்தம்
சந்தோலிசிதி சோதிடமென்னும் அங்கமாதும், புராணம் நியாயதூல் மீமாஞ்சை மிருதி
மென்னுமுபாங்கான்கும், ஆயுள்வேதம் வில்வேதம் காந்தருவவேதம் அருத்ததாலென்-
னுமிருக்குமுதலியவற்றிற் குபவேதான்கும் எனவிவை. இவற்றுள் வேதான்கும் பிரம-
காண்டமும் பிரமஞானத்திற்கு நிமித்தமான கருமகாண்டமும் முணர்த்துவனவாம்.
சிவாகமங்களும் பிரமகாண்டமாயடங்குமென்பர். இப்பதினெட்டுவித்தைகளுள் சிவாக-
மம் கூறப்படவில்லையெயினின் அப்பயதீகூதர் புராணசபத்தில் சிவாகமமும் அடங்-
குவனவாமென்று பொருள்படுத்தினர். வேதங்களை யெடுத்தல் படுத்தல் முதலிய விசை
வேறுபாட்டானுச்சரிக்குமாறுணர்த்துவது சிக்கை வேதங்களிற்கூறல் கருமங்களை யறுட்-
டிக்குமுறைமை யுணர்த்துவது கற்பகுத்திரம். வேதங்களினெழுத்துச்சொற்பொருளியல்
புணர்த்துவது வியாகரணம். வேதங்களின் சொற்பொருளுணர்விப்பது நிருத்தம். வேத-
மந்திரங்களிற் காயத்திரி முதலிய சந்தங்களின்பெயரும் அவற்றிற்கு எழுத்து இளைத்-
தென்றலும் உணர்த்துவது சந்தோலிசிதி. வேதத்திற்கூறல் கருமங்கள்செய்தற்குரிய
காலவிசேடங்களை உணர்த்துவது சோதிடம். இங்ஙனமாகவின் இவையாறும் வேதத்-
திற்கு அங்கமெனப்பட்டன பரமசிவன் உலகத்தைப்படைக்குமாறு முதலாயினகூறும்
வேதவாக்கியப்பொருள்களை வலியுறுத்து விரித்துணர்த்துவது புராணம். இதிகாசமும்
ஈண்டடங்கும் வேதப்பொருளை நிச்சயித்தற்கதுகூலமான பிரமாண முதலியவற்றை
உணர்த்துவது நியாயதூல். வேதப்பொருளினின்றும்பரிய முணர்த்தற்கு அதுகூலமான நியா-
யங்களை ஆராய்ச்சிசெய்துணர்த்துவது மீமாஞ்சை; அதுபூருவமீமாஞ்சை உத்தரமீமாஞ்-
சையெனவும்முன்னையதுவேதமெனவும் பின்னையது வேதாந்தமெனவும்படும். அவ்வவ்-
வருணங்கட்கு நிலைக்குமுரிய தருமங்களை யுணர்த்துவது மிருதிதூல். புராணமுதலிய
நான்கும் வேதத்திற் குபாங்கமெனப்படும். எல்லாமறுட்டித்தற்குச் சாதகமானயாக்கையை
கோயின்றி நிலைபெறச்செய்வது ஆயுள்வேதம். பகைவரானவிலின்றி யுலகங்காத்தற்கு
வேண்டப்படும் படைக்கலம் பயிறையுணர்த்துவது வில்வேதம். எல்லாக்கடவுளர்க்கு
முவகைவரசெய்யுமிசைமுதலியவற்றை யுணர்விப்பது காந்தருவவேதம். இம்மைக்குமறு
மைக்கு மேதுவாகிய பொருள்களையீட்டு முபாயமுணர்விப்பது அருத்ததூல். இவைவாறாரு
முபவேதமெனப்படுமென்றுணர்க. வேதமெனப்படும் பூருவமீமாஞ்சை பன்னிரண்டு டத்தி
யாயமாகச் சைமிரிமுநிவிராற் செய்யப்பட்டது. வேதாந்தமெனப்படும் உத்தரமீமாஞ்சை
நான்கு அத்தியாயங்களையும் பதினாறுபாதங்களையும் நூற்றைம்பத்தாறு அதிகாரணங்களை
யும் ஐஞ்ஞாற்றைம்பத்தைந்து சூத்திரங்களையும் உடையது. இந்த வேதாந்த சூத்திரம்
வியாசமுநிவராலே துவைதவாக்கியரூபமாகச் செய்யப்பட்டது. என்னை வேதத்தைமூல
மாகவுடைய சிவாகமசாரபூதமான பன்னிரண்டு சூத்திரங்கையுடைய சிவஞானபோத
சாஸ்திரத்தை திருநந்திதேவர் அடைந்ததுபோல மதவந்தரங்களிலே யுகந்தோறும்
உண்டான வியாசமுநிவர்கள் பரம சிவஞானசித்தியின்பொருட்டு திபூதிருத்திராக்ஷங்-
களை உடல்முழுவதும் அணிந்தவர்களாகித் திருக்கைலாசமலையையடைந்து சிவபிரான்
நிருவடித்தியானத்திலுலே அப்பெருமானிடத்தினின்றும் சூத்திரங்களை அடைந்து பிரா-
முணியவாதங்களைச் செய்கின்றார்கள் என்றும் இவ்விடத்திலே சூத்திரங்களைப்பெறு சிவ-
ஞானபோதசாஸ்திரத்து வாதச்சூத்திரங்களே பாணநிமுநிவர் அகஸ்தியமாகமுநிவர்

முதலியோர்களால் ஆடையப்பட்ட மகேசுவரர் சூத்திரந்திரமிடஞ் சூத்திர முநிபுலவர னால் உபநிடத சிந்தார்த்தத்தை அறிதற்குக்கடாமையால் என்றும் முனிபுலவர இவற் றிய வித்தியாவிரகுத்திலிலே கூறப்பட்டமையால் துவைதவாக்கிய ரூபவேதகத் சூத்திரத் துக்கு அவ்வாறே பூதிசுண்டவிராசாரியர் பதி பக பூசு மென்னு முன்பொருளும்முத்திரிசில யினு முண்ணுமிளங்க முதலிலே பாஷ்யஞ்செய்தார். சங்கராசாரியர் வைகுந்தர்த்தத் தில் உண்ணும்கருத்துடையராயினும் மாயாவாதிதன் வேண்டினோருக்கு இஃகவத் தமது வித்தியாசாமித்தியம் விளங்கக் கேட்கலாத்துவிதபரமாகப் பாஷ்யஞ்செய்தார்.

ம க ர ப ர த ம்

ஶங்க்யயோகப்பொருள்சாரந்தர்மவேதாபாகபதமத்ததா |
ஜ்ஞானாயேதாதிராஜருஷோஹந்தவ்யாநிஹேதுபி” என்பதனால் சிவாகமம் பிரமாணமென்பதுகித்தித்தது. சிவபிரான் உமாதேவியாருக்கு உபதேசித்தருளிய பரமே திகாசமாகிய சிவாகமியத்தில் ஆளுவது அம்மிசத்தில் சூத்திரவித்திரமத்தில்

வ்யாஸாமர்வந்தரேஷுப்ரதிபுக ஜநிதாச்சாம்பவஜ்ஞானவரீத்யை பஸ்மாப்யத்த ஸமஸ்தகாத்ரானிவஹாருத்ராகுமாலாயுகைலாஸம்ஸமவாப்யசங்கரபதத்யானே ஸதீத்ரா ண்யமாசார்தாத் ப்ராப்யவிதர்வதேஸ்வகதியாப்ரமண்யவாதாந்யஹோதி” என்பதனால் வியாசமுநிவர்கள் சிவஞானசித்தியின்பொருட்டுச் சிவபிரானிடத்தினின்றும் சிவாகமசார பூத சிவஞானபோதசாஸ்திரத்து வாதச்சூத்திரங்களை அடைந்து பிராமானிய வாதவேதா ந்த சூத்திரங்களைச் செய்கின்றார்கள் என்பது கித்தித்தது.

வைகுந்தமங்கள வையதிகவாக்கியமாதலில் அப்பிரமாணந்தொன்று சில மூடக் கூறுவர் வேதாந்தநிஷ்டைபெற்றுக் களங்கத்தொன்றாகவும் எனது சிவாகமத்திலே தூய்மையுள்ளு ஞானபாதத்திலே நிலைநின்றோருமாகிய இருவகையோரும் பெறற்கரிய சாயுச்சியம்பெறுவார்கள், கருமத்தையும் பிரமத்தையும் மனைத்தும் வேதாகமம் என்று பிர சித்தம்பெற்ற இரண்டிழர்க்கங்கனிலும் கில்லாதபாலிகள் சாத்திரத்திற்குரியநாவ்வகைத் தண்டங்களுமும் தண்டிக்கப் பாலர்கள் என்னும் கார்த்தசம்பவசிடம்பர மாணியயத்திலே சிவபிதான் அருளிய பொருளையுடைய வியாசவாக்கியத்தினாலே அதுபேதமையாம் என முறுக்க.

வேதநெறிமுலியமாந்தர்க்கே தந்திரங்கள் கூறப்பட்டன எனச்சிலதாங்களிற் கூறியதென்னெயெனின், ஆண்டுக்கூறியதுவாம் சோமலாகுன பைரவமுதலிய தந்திரங் களையன்றிச் சிவசித்தார்த்தத்தை அன்றென்க. அது அப்பதிகுதிர் இயற்றிய சிவதத்துவ விவேகவிரகுத்தியிலே பலபிரமாணங்கொண்டு சாதிக்கப்பட்டது. சிவார்க்கமணிநீபிகாசார மும் வேதசிவாகமங்களுக்குக் கர்த்தாஒருவரேயாமாயினும் பிருகஸ்பதிகொல்லிய ஸ்மிருதி யும் உலோகாயத சூத்திரமும் முறையே பிராமானியமும் அப்பிராமானியமுமாய் முற்ற மாறுபோல வேதசிவாகமபிரண்டும் பேதமுறலோவென ஆகேபித்துச் சமாதானக் கூறு கின்றார். அவ்விரண்டும் ஒரேபொருளுடையனவாம். எவ்வகையெனின் பிரணவம் ஒழ்வென் சார்தோக்கியாதி உபநிடதங்களிலும் பகபாசபதி வியவகாரங்கள் கவேதாசுவதாமந்தி ரோபநிடதத்தினுண்பஞ்சாக்கரமந்திரம் யகர்வேதசங்கிதையாலும் பஞ்சப்பிரமம் சர்வ வித்தைகளுக்கும் ஈசானர் என்றற்றொடக்கத்து யகர்வேத ஆரணியகத்திலும் அதாவிரசு காலங்கினிருத்திரப் பிருகசாபாலமுதலிய உபநிடதங்களில் பஸ்மோத்தானன் திரிபுண் டர்சூத்திராகாதாரணங்களும் இருக்குவேதத்தில் இலிங்காச்சனமும் சிவசுடிமங்குலித்

போலக் காணப்படுதலால் வேதசிவாகம மிரண்டும் ஒருபொருளுடையனாய்ப் பரணப் பிராமானியங்களாம். அந்தேவ் முதல்வனுல் வேதம்என ஒன்றுபடுத்துக்கூறாது வேதம் ஆகமம்என இருவகைப்படுத்துக் கூறியது என்னையெனின் அஃதொக்கும் முதல்வன் பெருங்கருணையானனாகவின் உலகத்தார் உய்தற்பொருட்டும் சத்திரிபாதமுடையார் உய்தற்பொருட்டும் திருவுளத்திற்குறிப் பொருள்பலபடத்தோன்றஞ் சூத்திரமும் அதனை அவ்வாறாகவொட்டாது தெளித்துணாக்கும்பாடியமும்போல முறையே வேதமும் சிவாகமம் செய்யப்பட்டன. அவ்விரண்டும் முறையே பொதுதான் என்றும் சிறப்புதான் என்றும் கூறப்படும். அவ்வாகமம் சிரௌதம் சுதந்திரம் என இருவகைப்படும். வேதத்திற்குரிய படியே கூறுவது சிரௌதம் கூறியதேயன்றி விசேடமாக கூறுதலையும் விரித்துக்கூறுவது சுதந்திரம். இப்படிப்பட்ட உக்கிருஷ்டமாகிய சிவாகமங்களுள் முதலாவது ஆகமமாகிய காமிகாகமத்தில் நான்காவது படலத்தில் சுகள சுகௌ வது சுலோகங்களால் வேதாத்தியயனகவுடபாவா ஸ்தோத்திரங்களோடு திராவிடபாணையில் அடியார்கள் ஸ்தோத்திரமும் செய்யுமாறு கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அன்றியும் சிவாலயங்களிலும் மடாலயங்களிலும்சிவபத்தர்களைப் பிரதிட்டைபண்ணிப்பூசிக்கவேண்டுமென்றும் அவர்களுக்கு உற்சவாதி முதலிய ஈரமித்திக்கிரியைகளையு நடத்தவேண்டுமென்றுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

சிவபக்திஸமோபேதாஜ்யந்தோவாம்ருதாஸ்துவா |
தேவதாமப் | திக்குதிம்க்ருதவாப்ரதிஷ்டாப்யஸமேர்ச்சயேத”
பக்தோதஸம்ப்ரகுர்விதம்பக்சாப்த்ரக்வாசிவஸ்யது |

சகலாகமசங்கிரகத்தில் நித்தியபூசாபிராயசசித்தவியியில் ஆராதனை உற்சவ முதலிய காலங்களில் வேதபாராயணம் பஞ்சாங்ககிரவணம் அன்பர்கள் ஸ்துதிசெய்ய வேண்டுமென்றுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அப்படிசெய்யாதபட்சத்தில் மகாமாரி முதலிய சோயால் உலகத்துக்குக்கெடுதிவீளையுமென்றுங் கூறப்பட்டுள்ளது. அதற்காகச்சார்தி ஓமமுதலிய பிராயசசித்தம் செய்யவேண்டுமென்றுங் கூறியிருக்கின்றன. ஆதலால் மனிதர்களில் உயர்ந்த சிவபக்தர்கள் யாவர்என்று ஆலோசிக்கும்பட்சத்தில் சிவரகசியம் உபமன்னியு பக்தவிலாசம் அகத்தியபக்தவிலாசமுதலிய தூல்களிற்சூறிய அறுபத்துமூவர் களேயாம்.

வேதபாராயணேஹிநேபஞ்சாங்கசரவணேததா |
பக்தாதிஸ்தோத்ரஹிநேதுமஹாமாரிப்ரவர்த்ததேதத்தோஷி
சமகார்தாயஸ்பநம்சார் திதேஹாமகம்”

பூசை சங்கராசாரியசுவாமிகள் சொளந்தரியலகரியிலே பூதரகுமாரியே தயாவதியாகிய உன்னலே கொடுக்கப்பட்ட பாலை ஞானசம்பந்தர்பருதி நிபுணகவிஞர்எனவிரும்பத்தக்க கவிசெய்வாராயினார் எனத்துதிக்கப்பட்டார் என்றும் பஞ்சாங்கரத்தைப் பத்துத்திருப்பாடல்களினால் அருளிணர் என்றும் திருச்செங்காட்டங்குடியில் பத்துத்திருப்பாடல்கள் அருளிணர் என்றும் பக்தவிலாசத்தில் அங்கங்கே கேட்கப்படுதலானும் அகத்திய சங்கிதையில் குற்றமில்லாத திராவிடகானங்களால் சம்புவைத்துதித்தாரெனக் கேட்கப்படுதலானும் ஆன்மார்த்த பரார்த்த பூஜோற்சவகாலங்களில் வேதாத்தியயனத்தோடு திராவிடதேவாராதி ஸ்தோத்திரமும் அவசியஞ்செய்யவேண்டுமென்பது பெறப்படுகின்றது. இவைகளையெல்லாம் கோக்கியே ஆன்றோர்கள் ஒவ்வொருசிவாலயங்களிலும் பூசை உற்

சவமுதலிய காலங்களில் தேவாரமுதலிய அருட்பாக்களை ஒதும்படி ஒதுவார்களை ஏற் படுத்தியிருக்கின்றார்கள். அப்படியே உற்சவத்தில் திருவையாறு சிதம்பரம் மதுரை திரு வாருர் முதலிய சிவகேசத்திரங்களில் வேதபாரயணத்துக்குப்பின் தேவாரமுதலிய அருட் பாக்களை ஒதிவருகின்றார்கள். இவைகளையெல்லாம் நமது ஸ்மார்த்தப்பிராமணர்கள் தெரிந் திருப்பார்களாயின் தடைசெய்திருக்கமாட்டார்கள். இனிமேலாவது மேற்குறித்த சிவ கேசத்திரங்களுக்குச் சென்று அங்கங்கே நடக்கும் உற்சவங்களில் வேதபாரயணஞ்செய் துவருவதையும் கண்கூடாகப்பார்த்துவந்து தங்கள்மையில் நடக்கும் தமிழ்வேதபாரா யணத்தைத் தடைசெய்வதாகிய சிவத்துரோகத்துக்கு ஆளாகாதிருப்பார்களென்று நம்பு கின்றேன்.

தமிழ்வேதபாராயணத்தடைபறுப்பு

முந்நிந்று.

இங்ஙனம்

சபகருதவருஷம் }

ஆனி ௧௨

மதுராபுரிவாசி

சுப்பிரமணியபிள்ளை.

வடமொழியிலுள்ள தமிழ்ச்சொற்களுக்குக்காரணம்.

ஏழாவது இதழில் பலகைமுதலியன தென்மொழிக்கண் தொன்று தொட்டுக் காரணக்குறி மரபுப்பெயராக வழங்கலின் என்றதை யீண்டுவிளக்கு கின்றும்.

பலகை, பால் (பிரிவு) பலகை; பகு பாகு பாகம்

பலகம்; பகு பகல் பகலம் பலகம்; ஒருமரத்துண்டைப்பலவாகப்பகுப்பது வல்லுப்பலகை, கேடகர் பலகையென்பவற்றுக்குத் தனித்தனி தாது

வேறாகும்.

கட்டில், அறைக்கட்டில் (அறைக்குட்கட்டுவீழ்; என்பது)

அறைக்கட்டிலுற்சவம் என்றவழக்குமுளது

நத்தம் நந்துதல் (கெடல்)

விசிறி விசறற்கருவி, அது விசிறியென மரீஇயது.

நிகளம் கரு காளம் (இரும்பு) இரும்புள்ளிக்கு, இருப்புச்சங்கிலி, யானைச் சங்கிலி, நி, உபசர்க்கம்

ஆணி அள் (கூர்மை) கூரியது

சூரணம் தூள் சூள் சூணம் சூரணம்

அசி (வாள்) அள் கூர்மை கூரியது

கார்முகம் (வில்) கால் (கூர்மை) கூரியமுகமுடையது

கரமஞ்சரி கரவாளம் காரைச்செடி. காறுமுதலியனவும் அக்காதுவிற்

பிறக்கும்.

வாணம் வள் (கூர்மை) கூரியது

ஆசகம் (அம்பு) அள் (கூர்மை)

தோட்டி (அங்குசம்) தொள் தொளைப்பது

மாடம் (உளுந்து) மால் (கருமை) கரியது

தோணம் (அம்பு) தொள் தொளைப்பது, அதுவில்லுக்காயிற்று

பாசனம் (உழவுகோல்) வள் (கூர்மை) வாசம் (அம்பு)

பாசம் (ஊசி, ஊசித்துளை) பாசனம், கூரியது

முதினா (பயறு) முதை முதில் முதினா கொல்லியில்விளைவது
மிரியல் மிளகமென்பதன் சிதைவு; கோல் (சிவப்பு) கோளம் சூமிளம்
மிளகு அதன்கணிரும்பிருத்தலின் அப்பெயர்த்து, மால் மாசம் மரிசம் எனல்
வேறு சொல்லுமாம், மால் கருமை

சண்டி (சக்கு) நீர்சண்டியது

கஞ்சி கசிவது

சருக்கரை செருக்கு (கருப்பு) செருக்கரை சருக்கரை செருகல் செருகு
செருக்கு

ஒதனம் ஒதம் (நீர்) நீராலாவது

அடுப்பு அடுக்களை அடுப்பங்கடை அடுப்பு; அடுக்களை மடைப்பள்ளி

துத்தம் (பால்) தோல் (உட்டுளை) உள்ளிருந்து சுரப்பது

ஆகன் (உயிர்) அன் (அணு) துண்ணிது

தாமணி (கயிறு) தா (வலிவு) தாம்பி தாமணி வலியுடையது

மத்து வன் (வட்டம்) வட்டு மத்து; வட்டமுடையது, வளைந்து வளைந்து

சுழல்வது;

ஒட்டகம் கனகமுடையது, ஒட்டம் கதி, கனகதம் ஒட்டை

குடுவை குள் சிறிது

செம்பு செம்மை (சிவப்பு) செந்நிறமுடையது

செந்நிறத்தைக்கெம்பு என்பர் கன்னடம். செம்பென்பதே செய்பாயிற்று.

கண்டிகம் (திபரிசி) கண் (கணு) கணுவுடையது

சண்டி கன் (கங்கிற்போன்) தோல் (உட்டுளை) தொண்டி. சுண்டி. (கன்)

உள்ளிருந்து வருவது. சுண்டி சுண்டி கம் சுண்டிகன்

அலசல் (சொம்பல்) அலைதல் அலசல்; அலைச்செய்வது

வேடன் வில் வில்லி

சவரர் (வேடர்) கால் (கூரை) சாரம் சவரம் சரமெய்யவல்லோர்

குணம் (நாணி) கூன்; குணியது

கத்தி கால் (கூரை) கூரியது

அளி (கன்) ஆம்பல் (உட்டுளை) ஆம்பல் ஆம்பலிளம் ஆலம் ஆலி அளி

கரை (கன்) தோல் (உட்டுளை) சொல்கலோகி கரை.

பாய்ச்சிகை பாய் பாய்ச்சுவது

பூட்டணம் பொன்பூண் பூணம் பூட்டணம், பூல் (சிவப்பு) பூட்டணம், செம்
பொன்னுலாயது

பூவல் பூலா புல்லாந்தி புல்லாஞ்சி பூப்பு

புலிபம் (ஆளினா) புரசு புலி முதலியவற்றுக்கும் அபபூல் என்பதேதாது.

புலிக்கண் சிவப்பாகலின் அப்பெயர்த்து. பாடியம் (பாழி அகலம், உரை)

விரித்துரை, அகலவுரை; அது பாடி பாடியம் பாசியம் பாவியம் எனவாயிற்று.

பாளி (பாசறை, ஓர்பாறை) பாளை (விரிவு) பாளையம், பாடி (ஊர்)

பாடியம் (நாடு) பாடியிடு பாடு (பெருமை குணம்) பாடை (சொல்) பாணி

(சொல்) முதலியனவும் அப்பாழியிற் பிறப்பனவாம்

விருகம் விலங்கல் (மலை) விலங்கு விலங்கம் விலகம் விருகம் மிருகம்,

மலையில்வசிப்பது

தட்டை (தாள்உட்டுளை) தண்டு தட்டை (மூங்கில்) மூங்கில்போல் பிளவு

பட்ட மனமுடையானென்பது

தோள். (கை) தோல் (பிரிவு) விரற்பிரிவுடையது; தொழல் தொழில்
துதி துதித்தல் முதலியன அத்தோளிற்பிறக்கும். அது புயத்துக்காயிற்று
நனி. (மிக) நாலம் (ஞாலம்) நனி நன்றுபெரிது ஞாலம்போற்பெரிது; மகி

மகா மகி மிக என்பவற்றானுமுணர்க

கணக்கு. கால் (துண்மை) நுணுகியறிவது

நாவாய். (கப்பல்) நா (நடு) கடனெனில் வாய்ந்துசெல்வது

மீன். மீன் மின்னுவது; மீன்மென்னும்சொல்பழையவடமொழி ரீகண்டுகளில்

இல்லையென்பர், அது வடமொழியாயின் “மீனென் கிளவி வல்லெழுத்
துழிவே” எனச்சூத்திரியார் தொல்காப்பியர்

அதர் அள் (ஈருக்கம்) இடுக்குவழி, அத்தம் (விசாலம்) அத்வா எனலும்
ஒக்கும்

குட்டிகை (சிறுகவர்) குள் சிறிது குட்டி குட்டிக்கவா குட்டிகைச்சவர்.

குரகம் (வீடு) குகம் (குகை); அனுக்குரகம், அனுக்கிரகம், கிருபம், கிருபை,
கிருபாலு என்பன அதிற்பிறக்கும், என்னெனின் அது முனிவர்வாசகமா
கலின் என்க. தானித்தன்மை தானத்துக்காயிற்று

அக்கரம். அகரமென்பதன் திரிபு, அகரமெனலும் ஒரெழுத்தினின்றே வல்லா
வெழுத்துக்களும் பிறத்தலின் அப்பெயர்த்து. அட்சரமென்பது அக்கர
மாயினதன்று. இனி அக்கரம் கரம் ரகம் ரேகம் ரேகை லேகம் லேகை,
லேகிணி, லேக்கன்; லேகம் லிகம் லிகிதம் காலிகிதம் ககிதம் காகிதம் கடிதம்;
லிகிதம் லிபி லிஸ் முதலியனவும் பிறவும் பிறத்தலின் அக்கரமென்பதே
அட்சரமாயிற்றென்க. அகரத்தின்பெருமை அளப்பரிதாகலின் ‘அகரமு
தல்வெழுத்தெல்லாம்’ அகரமுதலாவானே, “அகரவுயிர்போல்” எனப்பெரி
யாருரைத்தனர். அதனையிணங்க கூறப்புகின் மிகவிரியுமட்சரம் அச்சு
(எழுத்து) அச்சுக்கடம் அத்தாறு முகவியாவும் அதன்திரிபு, ஆதி (முதல்)
ஆடித்திதி ஆடிமரூஉ அடி அச்சாரம் (முதற்பணம்) அசல் அசற்பத்திரம்
என்பனவும் அதிற்பிறக்கும். அகரம் முதற்கண்நிற்கின்றமையின், அகரம்,
அகரன் அகாரி அரன் அரி எனின் மிகப்பொருத்தமாகின்றது. அச்சு உயிரே
முத்துஎழுத்து அடையாளம் என்ற இடமுறைமையிற்பொருட்பேராகும்.

சிரங்கம் (விலங்கின்கொம்பு) சிரேசம் தலைமில் முனையது

ககனம் (காடு) காழ் (வயிரம்) கான் கானம் ககனப்; வயிரங்கொள்வது

அனோக்கம் (மரம்) அண்ணம் நோக்கம் அனோக்கி வளர்வது

செவ்வியம் (மிளகு, மிளகின் கொடி) செம்மை சிவப்புற்று இருமபுள்ளது

இதன்கொடி சிவப்பு

கூளி (எருது) கூளம் கோளம் கோளகம் (மிளகு)

கூளம் சூமிளம் மிளகு எனல்பொருத்தமே. இடபச்சோயாற் பூத்துக்காய்ப
பது; கருநிறமுடையது உருட்சியுடையது எனவும் கூறலாம்

காரவல்லி (பாகல்) காழ் (பொன்) காமவல்லி, காரவல்லி, பொன்னிறக்கனிக
ளடர்ந்து தூங்குங் கொடியுடையது

காளம் என்பது கசப்பாகலிற்காளவல்லி காரவல்லி யெனலும் பொருந்தும்.

துடி (ஏலம்) கோலம் (வாசனை) வாசமுடையது

தமாலம், தமோலம் உதமோலம் தபோலம் தக்கோலம், கோலம் (இலந்தி)

கோலி கோல் (இலந்தை) கோளம் கோளகம்

தக்கோலம் தச்சோலம் (வாசனைப்பண்டம்) (வால்மிளகு)

கோலகம் (தக்கோலம்) கோடம் (திப்பிலி)

கோசம் (சாதிக்காய்) கோளேசம் குங்குமப்பூ

கோசம் கோசிகம் கௌசகம் (குங்கிலியம்)

கோலம் கோல் தோல் துடி (ஏலம்)

தோளம் தோடகம் (தாமரை) தோசை

சோல் சுள்ளி (குங்குமம்)

ஓதி (பூனை) உந்தி (உயர்ச்சி) உதி ஓதி உயரத்திலேறுவது

ஆகு (எலி) ஆகு (உட்டுளை) உட்டுளைசெய்து அதில்வசிப்பது

கச்சோதம் (மின்மினி) கச்சாம் (இருள், மறைவு)

இருளில் மின்னுலவது மறைந்து மின்னுலவது

கலிங்கம் (ஊர்க்குருவி) கம் (ஆகாயம்) ககம் (புள்)

கங்கம் கங்கு (பருந்து) கங்கை (சுரநதி)

கம் ககம் (புள்) கங்கம் கங்கு (பருந்து) கஸ்கே (சாந்தி) கன்கம் கலிங்கம்

கங்கம் உகலிங்கம் ஆகாயத்திற்பறப்பது

கம் (தலை) கங்கம் (சீப்பு)

கலுழன் (கருடன்) காழ் (பொன்) பொன்னிறமுடையவன்; கால் (துண்ணை)

சேயமையிலின்று துணுகி ரோக்குதலுடையவன்

காசம் (கோழை) களம் (மிடறு) மிடற்றிலுண்டாவது

கயம் (இருமல்) கர்சம் (கோழை) கயம் கோழையாலுண்டாவது

மயல் (பித்தம்) மால் (மயக்கம்) மயக்குவது

வாந்தி வாளம்; நேர்வாழத்தாலுண்டாவது

வட்டம் வள் (வட்டி) வள்ளம் (வட்டில்) வள்ளி (கைவளை) வளையல், வாளி

(வட்டமாயோடல்) வளைவுமுதலியவற்றால் அச்சொலுண்ணைபெற்றும்

புருவம் புள் (பிரிவு) இரண்டு பிரிவுடையது

தொநதி தோல் (உட்டுளை) உட்டுளையுடையது

கோணம் (மூக்கு) குழல் (உட்டுளை)

பிட்டம் பிள் இரண்டுபிரிவுடையது ஸ்தான்பபிரஷ்ட்டம் (இடர், ஈட்டுப்பிரி

தல்) வானப்பர்ஷ்ட்டம் (வனத்துக்குப் பிரிதல்) வானப்பர்ஸ்தம் முதலிய

வும் அதிற்பிறக்குப.

வாசி (குதிரை) வள் வட்டகதியுடையது

நாழிகை நால் (துண்ணை) துணுகியறிந்து கணியாயது. நாழிகை நாழிகை நாடி.

விநாடி (நாழிகையிற் குறைந்தது)

கோடகம் (குதிரை) கோளம் (வட்டம்) வட்டகதியுடையது

சிங்கம் (உறி) சிரங்கம் சிக்கம் உயர்த்திக்கட்டுவது

சுண்டைக்காய் நீர்சண்டியது

சுணங்கன் (நாய்) சுல்லிகுந்த குடுள்ளது

விக்கல் (வெப்பம்) விக்கம் விக்கல் வெப்பத்தாலுண்டாவது. நீரருந்தின் அல்

வெப்பந்தணிதலின் பொருத்தமாம்

குடிசை குள் குழல் குடிசை சிறிது

எலி இளி (சிறுமை) சிறிது சிற்பெலி

மயில் மூலி (மயில்) மஞலி மயில் மஞலி மஞ்ஞை

தட்டு தட்டு (வட்டம்) வட்டமுடையது

கோணி (பை) கொள், கொள்ளுவது

கழுகு (பாக்குமரம்) கம்பு (நீர்) கம்பு கழுகு அடுத்தித்து நீர்வேண்டுவது

பட்டம் பண்டம் (பொன்) பொன்னாலயது

கும்பல் குவால் குப்பல் கும்பல்; கூடியிருப்பது
புல் புழல் (உட்டுளை) புழல் புல்
வாளைமீன் வார் (ளீளம்) லீண்டிருப்பது
மூங்கை (ஊமை) மூக்கு - கை மூகை மூங்கை மூக்காலிகைத்துக்கையாற்
குறிப்பவன்.

இங்ஙனமே இருமருங்கு சுழல்வது இருசு, பாவம் ராகம் தாளம்
தெரிப்பது பரதம் எனக்கொள்க.

வால் வார் (ளீளம்)

மை மேகம் மே, மை

வலை வள் (வளைவு) மீள்வளைப்பது

மல்லை வள் (வட்டம்)

மூகை (குகை) மூல் (சிவப்பு) உலையிற்சிவப்பது; மூலநாள் மூலிகை முதலியன
வும் அதிற்பிறக்கும், மூலநாள், சிலப்புடையது மூலிகை செம்பொன்
னாக்குவது

தோணி தோணி (நீர்) நீரிலோடுவது

கோட்டை கோடு (அரணிருக்கை)

கோடரி கோடளி கோடரி மரங்களைப்பிளப்பது

வாளி, (காதோலை) வள் (வட்டம்) வட்டத்துச்செருருவது

அனல் தணல் தீ (அணல்) அனல் தண்டு (மூங்கில்) தணல், மூங்கிலிற் பிறப்பது.

உழமண் உவளகம் (உப்பளம்) உவளகமண் உளமண் உழமண், உவருடையது

புட்டை புழல் (உட்டுளை) உட்டுளைக்காயுடையது

வசம்பு வாசம் (மணம்) வாசமுடையது; வாசம் விவாசம் விசுவாசம் விஸ்வா

சம் (நேசம்) அடுத்தது வசிப்பதாலுண்டாவது, விஸ்வம் (உலகம்) உயிர்கள்

வசிப்பது, விஸ்வம் (சுக்கு) மணமுடையது

சோல் (மணம்) சுண்டியெனலும் பொருந்தும்

கட்டை காழ் (வயிரம்)

கத்தரிக்கோல் கால் (கூர்மை)

சீரகம் சீரம் (விலாமிச்சை, மணம்) சீரகம் மணமுடையது

துண் துணித்தல் துணிதுண்

கந்தை கந்தல் (கெடல்) கெட்டது

சுல்லி (அடுப்பு) சுல், நெருப்புடையது

சால தாலம் (பூமி) சால

சிவிகை கஞ்சிகை சிகை சிவிகை

தொட்டில் தொடர் (சங்கிலி) திகை தீல் (ஒளி) சூரியனலறிவது; திகை திக்கு
திசை.

பாதம் மதி (சந்திரன்) மதியாலுண்டாவது, திங்கள் (சந்திரன்) மாதம்

நிலா நில நெல் தெலுங்கர் மாதத்தை நெல் என்பர்

மதி மதியம் மாதம் மாதம்

அரத்தம் (சிவப்பு) அத்து (சிவப்பு) அத்தம் (பொன்) அலத்தம், அலத்தம்

(செம்பஞ்சு) ஆலத்தி ஆலத்தி, அரத்தன் (செவ்வாய்)

ஆலம் அலம் (விருச்சிகராசி) ஆடவன்

அணங்கு அரிவை (பூப்புற்றவன்) ஆலம் (மழு)

அரத்தம் அரக்கு, அரங்கம் (போர்க்களம்)

ஆடகம் (துவரை பொன்) ஆடி ஆனி,

வி - ஆலம், வியாளம் (புலி) வியாழன் (குருவாரம்) ஆர்த்தவம் (பூப்பு) ஆத்ரோயி (பூப்புற்றவன்) அர்த்த (பொன்) அலக்த (அரக்கு) என இருமொழிக்கண்ணும் உள்ள சொல்லும்பொருளும் பிறவும் உய்த்துணரீர் அர்த்தமென்பதே முதற்சொலாகின்றது ரக்தம் என்பது அரத்தமாயினதன்று அலத்தம் அலத்தகம் லதகம் லிஹிதகம் லோஹிதகம் லோஹிதக (கெம்புக்கல்) லோஹ (இரும்பு) உலோகிதம் (செவப்பு) அரத்தம் ரக்தம் ருத்தம் (பொன்) ரிக்தம் (பொன்) ரா (பொன்) ருக்மகாரகன் (தட்டான்) ருக்மாங்கதன் ருக்மணி ருக்மம் (பொன்) ரக்தா ராக்ஷா லாக்ஷா (அரக்கு) ரஜ (பூப்பு) ரஜஸ்வலா (பூப்புள்ளவள்) ரஜனி வேளை ரஞ்சனம் (செஞ்சுர்தனம்) முதலியனவும் அதிற் பிறப்பனவாம் வியாளம் (புலி) சிவர்த்தகண்ணுடையது. வியாழன், செம்பொன்னிறத்தோன். வி-ஆலம்—வியாளம் (பாம்பு) நஞ்சுடையதுமானிக்கமுடையது. கோபிப்பது என்க. (ஆடி உத்திராடம் ஆனி மூலம் அவைசிவப்பு)

சுவல் (குதிரை) சுல் குடுள்ளது

தசை தடி (ஊன்) தசை

விகங்கம் (பறவை) கங்கம் விகங்கம் ஆகாயத்திற் பறப்பது

சுண்டிக்கறிய படு வள் நால் கால் பூல் முதலிய தாதுக்களெல்லாம் காரணமுடையனவாய் ஒரியற்கைத் தாதுகின்றும் பிறந்து அனுகூத சம்பந்தம் பெற்றுத் தொடர்ந்துவருகின்றன. ஓர் தாதுகின்றின்று பலசொற்கள்பிறந்து தொடருங்கால் எழுத்துக்கள் பலவாயு திரிந்துவருதற்குக் காரணமுளது. ஓரசையாகிய ஓர்தாது ஈரசை மூவசை நாலசைவனாரீன்றும் அவ்வோரசைப் பொருளையே பயக்குகிற்கும் என்பதை இப்பதிரீர் உரிச்சீர் பொதுச்சீர்வரை பகுத்த அப்பாருபாடே யுணர்த்தலின், நாலசையின்மிக்க தனிச்சொற்கள் இலவாம் எனக்கொளல்வேண்டும்; உம் பூரட்டாதிபூல் (செவப்பு) அற்றேல் ஏனைய அசைகள் நின்ற பயனின்மையோ ளுளின் அவ்வோரசைப்பொருள் மற்றைய அசைகளிலும் வியாபித்து நின்றலின் அக்குற்றமாகாதென்க. பேழை வானி முதலிய சொற்களுக்கு ஏதேனும் பொருந்தக்கூறல் கூடும். உண்மையறிந்து கூறல்வேண்டி எழுதாதுவிட்டனம்.

இன்னும் வரும்

இங் வ ன ம் :

மாகறல் - கார்த்திகேயமுதலியார்.

சமசாரக்குறிப்புகள்.

சிகந்திராபாதிச்சித்தாந்தஞானபோதசங்கம்.

அன்பார்த்த ஐய!

இத்தலைப்பெயரிய ஓர் சம்சங்கம் இம்மாநகரத்தில் 1892-ஆம் ஜூன் 15-ந்திகதிக்கடிய சபதினமாயிய பாதுவாரத்தில் சிவஞானதானவள்ளலாகிய பூமித் தோ. சிவ அருணகிரிமுதலியா ரவர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அன்று அழைப்புப்பட்டதிரத்தில் ஸ்ரீமதி சிவாபிமானச்செல்வர்கள் பலரும் ஏனைய சமயிகளும் திரள் திரள்கூடிய

போது எமது வள்ளலாரானவர் மானிடப்பிறவியினருமையப்பற்றி அப்புதமாகப் பிரசுரஞ்செய்தனர். அதனைச்செலிமடுத்த யாவரும் ஆநந்தப்பரவசராய் மெய்மறந்து விளங்கினார்கள். பின்னர் முதலியாரவர்கள் ஒவ்வொரு ஆதிவாரமும் சங்கத்தில் சிவஞானத்தேனை பூட்டுவேதாகவும், முதல்முதல் திருத்தொண்டப்புராணத்தின் ஓர் பகுதியாகும் அப்பூதியடிகளார் திவ்விய சரித்திரத்தைப் பிரசுரஞ்செய்வதாகவும், மாதமொருமுறை சித்தார்த நலங்கள் அடங்கப்பெறும் துண்டுபத்திரிகை எழுதி வெளிப்படுத்துவதாகவும் வாக்களித்தனர். அப்படியே புராணபடனம் கிரமமாக நடந்தேறி வருகையில் வாத்தூர்ப் பெருமான்திருநட்சத்திரம்அணிமைத்தாகஅன்று அவ்வாசிரியசிகாமணியாரது திவ்வியசரித்திரப்பிரபாவத்தையும்பத்தியின்றிறத்தையும்வீடுபெற்றினருமையையும்யாவருங்கேட்டுக்கண்ணீரும் கம்பலையுமடையும்படி பிரகாசப்படுத்தினர். அதனைச் சிரவணித்த அன்பர்கள் யாவரும் போரனந்தப் பெருவாழ்வனிக்கும் சிவஞானத்தேனின் பிரபாவம் இளைத்தென வியம்பல் எளிதோலென்று புகழ்ந்தார்கள். பிரசுங்கமுடிந்த வந்ததரம் “சித்தார்த ஞான போதவிளக்கம்” என்னும் இரண்டாவது துண்டுபத்திரிகை விரியோகஞ்செய்யப்பட்டது. பிறகு கிரமமாக அப்பூதியடிகளார்புராணம் முடிவுபெற ஸ்ரீமதி காணக்காலம்மையார் சரித்திரம் துவக்கப்பட்டது. அம்மையாரது தலையன்பின் பிரபாவம் பிரசுங்கிக்கப்பட்டு வருகையில் நமது வேந்தராகிய எட்வர்ட் சக்கரவர்த்தியாரது பட்டாபிஷேகதினங்கூறும் அன்று (9-ஆகஸ்ட்-1902) காலை 11-மணிக்கு சுமார் 150-ஐயைகளுக்குமேல் அன்னமளிக்கப்பட்டது. சாயரடத்து 6-30-மணிக்குமேல் நமது மன்னரது செங்கோல் நீடுழி நிலைத்திருக்கவும் அவருக்கு நோயற்ற வாழ்வும் குறைவற்றசெல்வமும் நீடித்தவாயுறும் உண்டாகவும், ஸ்ரீநடராஜப்பெருமானது சந்திரானத்தில் தமிழ்வேத பாராயணம் நடத்தப்பட்டது. அடுத்தநாள் ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் திருநட்சத்திரமாதலால் அன்றைய தினமும் எமது ஞானதானவள்ளலாரானவர் வன்றெண்டப்பெருமானது சரித்திரப் பிரபாவத்தை யாவரும் எளிதிலுணருமாறு சுருக்கமாக விளக்கி அமிர்தவாரிபெய்தனர். அன்றியும் லோகோபகாரமாக தாம் எளியநடையிலெழுதிய “வேதார்த்தசித்தார்த சுமரசநிலை விளக்கம்” என்னும் மூன்றாவது துண்டுபத்திரிகையையும் சிரவணஞ்செய்த அன்பர்கள் யாவருக்கும் விரியோகப்படுத்தினர். இவரது சிவஞானதானம் யாவராலும் வியக்கத்தக்க தாய்ப்பிரகாசித்தொளிகின்றது. இவராலே ஸ்தாபிக்கப்பட்ட இசசங்கத்துக்கு இரண்டு திங்களுக்குள்ளாகவே 30-அங்கத்தவர்களும் சில கௌரவாபிமான சீலர்களும் சேர்ந்துள்ளார்கள். இவர்கள் யாவரும் ஒருங்குசேர்ந்து இசசங்கம் நீடித்திருக்கவேண்டுமென்று திருவருளையுள்ளி நீங்காமுயற்சியும் தூங்காத்துணியும் கொண்டுள்ளாரென்றால் இதன் பெருமையைச் சொல்லவும் எளிதோ. சங்கத்துக்காரியதரிசியாராகிய ஸ்ரீமான் ஆ. கங்காதரமுதலியார் அவர்களது நுணயுற்சி எல்லாராலும் கொண்டாடத்தக்கது. சங்கத்தின் முக்கியகருத்துக்களாவன:—

- (1) ஆதிவாரந்தோறும் புராணப்பிரசுங்கஞ்செய்தல்.
- (2) சுக்கிரவாரந்தோறும் தமிழ்வேதபாராயணஞ்செய்தல்.
- (3) சோமவாரம், புதவாரம் சனிவாரங்களில் சித்தார்தசாஸ்திரங்களை யோதுவீத்தல்.
- (4) கிர்த்திகைநட்சத்திரந்தோறும் குகப்பெருமானது ஆலயத்துக்குச்சென்று தமிழ்வேதபாராயணஞ்செய்தல்.
- (5) மாதமொருமுறை ஏழைகளுக்கு அன்னமளித்தல்.
- (6) பிரதிமாதம் சித்தார்த ஞானமணம்வீசும் துண்டுபத்திரிகையை வெளிப்படுத்தல்.
- (7) ஒவ்வொரு அங்கத்தவர் இல்லந்தோறும் பிடிஅரிக்கலையம்வைத்து வாரமொருமுறைத்திரட்டி காசி முதலிய கூடித்திர யாத்தினாகாரர்களுக்கும் அமுதளித்தல்.

சிகந்திராபாத்
12—8—02.

}

இங்கனம்

ப. கதிர்வேலுமுதலியார்.

உகவிசாரியதரிசி.

ஐய,

நீங்கள் அன்புடனானூப்பிய திருவொற்றி முருகன் மும்மணிக்கோவையும் கடித மும்பெற்று எல்லாம்நெரிசூதொண்டேன்.

மும்மணிக்கோவையிற் சிலபாகம் படித்தேன். அது உங்களுக்குப் பத்துப் பாட்டுமுதலியவற்றுள்ள மிக்கபயிற்சியையும் ரூபகசத்தியையும் கங்குபுலப்படுத்தி; மிகுச்சியை விளைவித்தது. மற்றவற்றை அவகாசத்திற்பார்ப்பேன்.

ரூம்பகோணம்

வே. சாமிநாதன்.

அன்புமருமையுமுடைய ஐய,

“காஞ்சியாக்கம்” கண்டெழுந்தேன். அதன்நியாயதண்டத்தால் பிற்போலிக் கண்டனங்கள் பொடியாயின வென்பது திண்ணம். போலிப்புலவர்தம் பொய்யுபசாரங் கள் குறிப்பிட்டேத் தாங்கள் எழுதியவையுண்மை; அதுவேயான்கொண்டபொருளும்”

டி. ச வ ர ர ா ய ன்.

மும்மணிக்கோவையும் (காஞ்சியும்) வரப்பெற்றமிகமிகுந்தேன்.சங்கமருவிய நால்களுக்கோர் திறவுக்கோலமிதுவெனவென் சிற்றறிவால் மதித்தேன்.

அன்பன்

ச ர வ ண ம்.

சேலம்காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர்.

பத்திரிகாசிரியர் ஒருவாரமாய்க் கடுமையான சுரநோயால் வருந்தினர். அவர்கள் பத்திரிகையின்கண் பிரசுரிக்கப்பட்ட விஷயங்களைக் கவனிப்பதற்குக் கூட வில்லை. அவர்களுக்குச்சகாயமாக நாமே அவ்விஷயங்களைக் கவனித்துவுந்தோம்.ஆதலால் இப்பதிப்பின்கண் பிழைகள் மலிந்திருத்தல் கூடும். அவைகளைத்திருத்தி மன்னிக்கும்படி நமது நண்பர்களைப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

வா - அ ண் ண ம லே

மானேஜர்.

கொளவாபிமானசீலர்கள்.

நாகபட்டினம்

வெளிப்பாளையம் - சைவசித்தாந்தசபையார்	சுபா	யி.
சிகந்தரபாத்து சித்தாந்தசங்கத்தார்.		யி.
ஸ்ரீமான். சி - த - மா. முனிசாமிப்பிள்ளையவர்கள்	,,	யி.

திண்டிவனம்

,, கு - சிங்காரவேலுமுதலியாரவர்கள்	,,	யி.
,, சி - அருணாசலசெட்டியாரவர்கள்	,,	யி.
டி-சி-டப்ளியூ-கண்டிராக்டர்		
,, வேதகிரிச்செட்டியாரவர்கள்	,,	யி.
,, அ - துரைசாமிக்கொண்டரவர்கள் வல்லம்.	,,	யி.
,, ஓமநாதர்-முத்துவேங்கடராமரெட்டியார் அவர்கள் கிளியனூர்.		
,, பெ-ராம-வேங்கடசுப்பாரெட்டியாரவர்கள்	,,	யி.
,, சேஷர் - சுப்பாரெட்டியாரவர்கள்	,,	யி.

இரங்குன்.

,, டி. எர். பொன்னுசாமிப்பிள்ளையவர்கள்	,,	யி.
பேபர்கரன்சி ஆபீஸ்,		
,, ரெய்பகதூர்-மதுரைப்பிள்ளையவர்கள், ஆனாரிமர்ஜிஸ்திரேட்		யி.

சென்னை.

,, திருமயிலை - அரங்கசாமிநாயகரவர்கள் அபாத்தகிரி.		யி.
,, பெ-முனிசாமிமுதலியாரவர்கள்		
குபாவைசர், இன்ஜினீரில் டிபார்ட்மெண்ட்.		
,, தண்டலப - பாலசுந்தரமுதலியாரவர்கள்		யி.
தமிழ் டிரான்ஸ்லேட்டர் ஆபீஸ்,		

பரமகுடி.

,, டி. ஆர். கிருஷ்ணசாமிராவ் அவர்கள்		யி.
பொலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர்,		

சிகந்தரபாத்து.

,, சோ - சிவ அருணகிரிமுதலியாரவர்கள்		யி.
சீபசபை அண்டு டிரான்ஸ்போர்டு ஆபீஸ்,		

நந்தியால்.

,, ஜே - எம் - நல்லசாமிப்பிள்ளையவர்கள். பி-ஏ, பி-எல்.,		
டிஸ்ட்ரிக்ட் முனிசிப, நந்தியால்.		

கள்ளிக்கோட்டை.

,, பி. தியாகராஜமுதலியாரவர்கள்		யி.
லோகல்பண்டு குபாவைசர்.		

ஸ்ரீமந்-நூனசித்தசுவாமிகள், திருவானைக்கா.		யி.
--	--	-----

தொகை உபகரித்த கனவான்களன்றி மற்றைக் கனவான்களும் தாநதாம் உபகரிக்கும் திரவியத்தைவிடவிடாது பூக்கமுறுத்துவார்களென்று திருவருளைச் சிந்திக்கின்றோம்.

சென்னை

உ

சிவமயம்.

நீடுகிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தகுருப்பயோநம:

சென்னை

“வேதாகமோக்த சைவசித்தாந்த சபைப்பிரகாரம்”

இது

சமயசாத்திர தத்துவசாத்திர பேளதிகசாத்திர இலக்கணஇலக்கியப்
பொருள்விரிக்கும் மாதாந்தப்பத்திரிகை.

பதுமம்-க. } சாலி துடிஉரு பிலவஸ்ரு { இதழ் கூ, டி,
புரட்டாசிஸ் ஐப்பசிஸ்

பொருளடக்கம்

நாகைவேளிப்பாளையம் சைவசித்தாந்தசபை.

மாணிக்கவாசகர்காலநிருணயம்.

சுவேதாகவதரோபநிடதமொழியெயர்ப்பு.

சுதேசபாஷாப்பியாசநிவர்த்தி.

மெய்நிலவிளக்கம், டி - நல்லதம்பிப்பிள்ளை.

வடமொழியிலுள்ள தமிழ்ச்சொற்காரணம்.

மாகறல - கார்த்திகேயமுதலியார்

சுக்ளோபாசனை. (symbolism)

நாலடியார் நூல்வரலாறு

இறையனாகப்பொருளுரைவரலாறு.

ஆனந்தக்குற்றம்.

திருக்குறட்கத்தியருபம் - மதுரை, சுப்பிரமணியபிள்ளை,

சுமாசாரக்குறிப்புகள்.

பத்திரிகாசிரியர், நாகபட்டினம்-வேதாசலம்பிள்ளை,

சென்னைக்கிறிஸ்தியன்காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர்.

சென்னைச்

பி. ஏன். அக்கைட்டத்திற்
முத்திரைகிட்டுப்பட்டது.

நிபந்தனம்

வெளிப்பாட்டையம் - சைவசித்தாந்தசபையார்	ரூபா	ய.
சிகந்தராபாத்து சித்தாந்தசங்கத்தார்.	"	ய.
ஸ்ரீமான். சி - த - மா. முனிசாமிப்பிள்ளையவர்கள்	"	ய.

திண்டிவனம்

" கு - சிக்காரவேலுமுதலியாரவர்கள்	"	ய.
" சி - அருளுசலசெட்டியாரவர்கள்	"	ய.
டி - பி-டப்ளியூ-கண்டிராக்டர்		
" வேதகிரிச்செட்டியாரவர்கள்	"	ய.
" அ - துரைசாமித் தெண்டரவர்கள், வல்லம்.	"	ய.
" ஒமந்தூர்-முத்தவேங்கட ராமரெட்டியார் அவர்களினியனார்	"	ய.
" பெ - ராம-வேங்கடசுப்பா ரெட்டியாரவர்கள்	"	ய.
" சேலூர் - சுப்பாரெட்டியாரவர்கள்	"	ய.

இரங்கூன்.

" டி. எம். பொன்னுசாமிப்பிள்ளையவர்கள்	"	ய.
பேபர்கான்சி ஆபீஸ்.		
" ரெய்பகதூர்-மதுரைப்பிள்ளையவர்கள், ஆனரரிடாஜிஸ்திரேட்		ய.

சென்னை.

" திருமதிவே - அரங்கசாமிநாயகரவர்கள் அபாத்தகிரி		ய.
" பெ-முனிசாமிமுதலியாரவர்கள்	"	
சூபர்வைசர், இன்னினிங் டிபார்ட்மென்ட்.		
" தண்டலம் - பாலகந்தரமுதலியாரவர்கள்	"	ய.
தமிழ் டிரான்ஸ்லேட்டர் ஆபீஸ்,		

பரமகுடி.

" டி. ஆர். கிருஷ்ணசாமிராவ் அவர்கள்		ய.
போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர்,		
சிகந்தராபாத்து.		
" செர. - சிவ அருணகிரிமுதலியாரவர்கள்,		ய.
சிப்பச்சினை அண்டு டிரான்ஸ்போர்டு ஆபீஸ்,		
விசாகபட்டினம்.		
" ஜே - எம் - நல்லசாமிப்பிள்ளையவர்கள், பி-ஏ, பி-எல்,		
டிஸ்ட்ரிக்ட் முனிசிப்,		
கள்ளிக்கோட்டை.		
" பி. தியாகராஜ முதலியாரவர்கள்		ய.
லோகல்பண்டி சூபர்வைசர்.		
" ஸ்ரீமத்-ஞானசித்தசுவாமிகள், திருவாணைக்கா.		ய.

தொகை உபகரித்த கனவான்களன்றி மற்றைக் கனவான்களும் தாம்
எனம் உபகரிக்கும் திரவியத்தை விரைவினுதவி யூக்கமுறுத்துவார்களெ
ன்று திருவருளைச் சித்திக்கின்றோம்.

உ

சிவமயம்.

தீநீசீற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானஸம்பந்தகுருப்போளம்:

வாழ்த்து.

“வாழ்க வந்தணர் வானவாரானினம்
வீழுக தண்புனல வேந்தனு மோங்குக
ஆழ்க தீயதெ லாமர னுமமே
குழ்க வையக முந்துயர் தீரகவே.”

ஞானசாகரம்.

—(:*)—

நாகை வெளிப்பாடாயம்.

சைவசித்தாந்தசபை.

இது நாகபட்டினத்தைச் சார்ந்த வெளிப்பாளையத்திற் சைவாபிமா
னம் மிக்குடைய சைவ நன்மக்களால் தாபிக்கப்பட்டு நடைபெறுகின்றது.
இதன்கண் நடராசமூர்த்தியின் திருவுருவம் நன்கமைத்து எழுதிய அழகிய
படமும், திருஞான சம்பந்தா முதலிய சைவசமயாசாரியர் திருவுருவப்
படங்களும் பிறவும் பிரதிட்டிக்கப்பட்டித் தினந்தோறும் பூசிக்கப்படுகின்
றன. நித்திய நைமித்திக கருமங்களெல்லாம் வழுவாது முறைப்படி நடத்
தப்படுகின்றன. வாரந்தோறும் புராணபடனம், தேவார திருவாசகம் இசை
யுடன் ஓதல், சித்தாந்த சைவ நூலாராய்ச்சி முதலியன ஒழுங்காகச் செய்
யப்படுகின்றன. வருடோற்சவங்களில் ஆதிசைவாக்கும் பிறர்க்கும் ஆடை
யளித்தல் அன்ன மிதென் முதலிய தருமங்களும், விசேட பூசனையும், சித்
தாந்தநூற் புலமை நிரம்பிய நல்லாகிரியனாக்கொண்டு அரிய பெரிய உபந்
நியாசங்கள் செய்வித்தலும் மேற்கொண்டு மிகச் சிறப்பாக நடத்தப்படு
கின்றன.

இதற்கு அக்கிராசனாதிபதி யாவா ஸ்ரீமத், சோ. வீரப்பசெட்டியாரவர
கள். இவர்கள் சைவவேளாண் டலைமைக்குவதுகித்து நற்குண நற்செய்
கைகளும்பெருகிய சிவபத்தியும், பலசைவநூலாராய்ச்சியும், கேட்போர்க்கு

இனிது விளங்க அரிய பெரிய சைவசித்தாந்த நுட்பங்களை விரித்துரைக் குஞ் சொல்வனமையும், சைவவேடப்பொலிவும், அவ்வேடப்பொலிவிற்கு ஏற்றமுதுமைப் பருவமும், உலகாதுபவ வுணர்ச்சியும் உடையவர்கள். நம் சொல்லளவிலமையாத அருமை பெருமை யுடைய இப்பெரியாரைத் தமது சபைக்கு அக்கிராசனாதிபதியாகப் பெற்றுக்கொண்ட இச்சைவசித் தாந்த சபையார் சிவபுண்ணிய மிகுதியைப் பெரிதும் பாராட்டுகின்றோம். இதற்குக் காரியதரிசியாவார் ம - ன - ன - ஸ்ரீ, வைத்தியலிங்கமுதலியாரவர்கள்; இவர்களும் சிவாபிமானமும் இச்சபையினபிவிர்த்தியின்பொருட்டு உழைக்கும் மனவுறுதியும் மிகவுடையவர்கள்.

இனி இச்சபையில் அவயவிகளாய்ச் சேர்ந்திருக்கும் நன்மக்களெல் லாம் உண்மைச் சிவாபிமானமும் சிவபத்தியு முடையவர்கள். இவர்களுள் ளும், ஸ்ரீமான், மதுநாநாயகம்பிள்ளையவர்களும், ஸ்ரீமான், மகாதேவபிள்ளையவர்களும் இச்சபையினபிவிர்த்தியின்பொருட்டு இரவுமபகலும் அரிது முயன் றுழை த்து அதனை முன்னுக்குக் கொண்டுவந்தவர்கள்; இவர்களுடைய சிவபத்தி யும் மனவெழுச்சியும் நாம் பெரிதும் பாராட்டற் பாலனவாம். இதுகிடக்க.

இதுகாறும் இச்சபை நடந்தேறுவதற்கு ஒரு சிவாபிமானியின் கிரு கம் முழுவதும் உபயோகமா யிருந்தது; ஆயினும், சபைக்கென ஒரு சொற் தக்கட்டிட மில்லாமை இதற்கு ஒரு பெருவகுறையாயிருந்தது. இக்குறையை இராமநாதபுர அரசர் ஸ்ரீமான், பாஸ்கரவேந்தர் நாகபட்டினத்திற்குச் சமீ பத்தில் விஜயஞ் செய்த காலையில் உற்று நோக்கி யுணர்ந்து அதனை நீக்கிச் சபைக்கென்றே ஒரு கட்டிடம் உரிமை செய்தற்பொருட்டுச் சபையார்க்கு ஐந்நூறுரூபா அளித்திட்டார்கள். சபையார்கள் மாட்சிமை நிறைந்த சேது மன்னர் நன்கொடையை வந்தனத்தோ டேற்றுச் சபைக்குக் கட்டிடம் உரிமைப்படுத்தி விட்டார்களென்று கேள்வியுற்றுப் பேராணந்த மடை கின்றோம்.

இத்தென்னுடு முழுவதானுஞ் சைவசித்தாந்த மழைபொழிந்துலாவி எம்போல்வாராயுங் கடைக்கணித்தருளிச் சிவசாயுச்சிய மடைந்த எம்மா கிரியார் 'வைதிக சைவ சித்தாந்த சண்டமாருதம்' ஸ்ரீலக்ஷ்மீ, சோமசுந்தரநாயக ரங்கநல்லூர் அரிய பெரிய மகோபநிபாயாசங்கள் இச்சபையின்கண்ணே செய்யப் பட்டன. நாயகரவர்கள் அருமை பெருமைகளை இச்சபையார் என்னும், பா ரகட்டி வகுகின்றார்கள்.

இச்சபையின்கண் காமும் ஓரவயவியாய் இருக்கும் புண்ணியமு டையோரு மாவையால், இதனபிவிர்த்திப்பொருட்டு நன்கொடை யுதவிய சோழவேந்த ரணர்களின் விதரண மாட்சியை மிக வியந்து அவர்களிடத்து லுண்டி யாசாட்டுங் கடப்பாடுடைய மாகின்றோம்.

இனி இச்சபைக் கென்றே சொத்தக் கட்டிடம் ஒன்று ஏற்பட்டி விட்டமையால் இச்சபையிற் சொத்திருக்கும் சைவ நன்மக்களெல்லாரும் மனவெழுச்சி மேனமேற் கிளரப்பெற்றுத் தாமியறுகையாகவே நடத்தி வரும் சிவகைங்கரியங்களைப் பெருக்கி நடப்பித்து வருவார்களென்று நம்புகின்றோம். இன்னும், காபட்டினத்தினும் வெளிப்பாளையத்தினும் இச்சபையிற் சம்பந்தமின்றி யிருக்கும் சைவ நன்மக்களெல்லாரும் இச்சபையி லொருங்கு சேர்த்து இச்சபாலயத்தின்கண் தரப்படும் சைவ வமிழ்தத்தை உண்டு பிறவிப் பிணி நீங்கித் திருவருட்பேற்றிற்கு உரியாய்ச சிவனை வழி பட்டு ஆய்வார்களாகவென்று திருவருளைச் சித்திக்கின்றோம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

மாணிக்கவாசகர் கால திருணயம்.

அக்கலலாட நூலையே பெரியதோர் நிலைக்களனாகக் கொண்டு மாணிக்கவாசகர் கால திருணயஞ் செய்யப் புகுந் நம ஆபதர் திருமலைக்கொழுந்து பிள்ளையவாகன உரை வாய்ப்புடையதாமா நிலலை யென்பதூஉம் துணுகி யாராயவல்லார்க் செல்லாம நன்றுணரக் கிடக்கும். இன்னங் கல்லாடநூற் கால திருணய மென்று தலைக்குறியிட்டு யாமெழுதும் ஆராய்ச்சியுரையில் இவற்றின் பரப்பெல்லாம் நன்கெடுத்துக் காட்டுவாம்: இன்னும் நம் ஆபதரவர்கள் தாமெழுதிய அவ்வகா நூலின்கண் மேலே காட்டிய உரையாசிரியனமார் யாரும் தமமுரையில் தேவாரத் திருவாக்குக்களை மேற்கோளாக மொழிந்ததில்லை யெனவும், சரிதமுறை பிறழாத பெரிய புராணமும் ஒரோ விடங்களில் அமமுறை வழவுகின்ற தெனவும் பிறவுங் கூறாநிற்பா, ஆசிரியர், நச்சினர்க்கினியாக் குழ்முன்னிருந்தேரான பேராசிரியர் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையா ருரையில் அபபாகவாயிக ளுருளிச்செய்த

“அண்ட மாரிரு னுடு கடநதுமப்

ருண்டு போலுமோ ரொண்குட ரச்சுடர்

கண்டிக காரநி வாரநி வாரெல்லாம்

வெண்டிக கட்கண்ணி வேதிய னென்பரே”

என்னுந் திருவாக்கை எடுத்துக் காட்டுதலானே உரையாசிரியர் யாருந் தேவாரத் திருவாக்கை மேற்கோளாக எடுத்து மொழிந்திலரென்னும் நண்பருரை பொருத்தமின்றாமாறுணர்க. இனிப் பெரியபுராணம் இவ்விவ் விடங்களிற் சரிதமுறை வழவுகின்றதென நண்பரவர்கள் தயை செய்து காட்டுவார்களாயின, அதனமேல நமமாராய்ச்சி செறிந்து நிகழும். மற்று நண்பரவர்களியற்றிய உரைநூல மாணிக்கவாசகர் கால திருணயஞ் செய்யு முகத்தானே, செனனைச் சருவகலாசாலையில் வடமொழிவல்ல பண்டித ராயிருத்த ஸ்ரீசேஷகிரிசாஸ்திரியார் சரித மெய்யமைப்பொருள் தேனாது டகைச்சங்க விருப்பை நிராகரித்த போலியுரை களைகடது, அதனிருப்பு உண்

மைப் பிரமாணங்கள் பலவற்றான் இனிது நிறுவிய பகுதி மிக்க மேம்பாடுடையது. தமிழ்ப்பண்டைப் பனுவலாராய்ச்சி செய்வார்க்கெல்லாம் நண்பர் திருமலைக்கொழுந்து பிள்ளையவர்கள் ஆங்கிலமொழியிற் சொற்பொருட்டிறம் விளங்க எழுதிய இவ்வரைதால் இன்றியமையாச் சிறப்பினதாம். இனி, நண்பரவர்கள் பிரமாணமாயெடுத்த அக்கல்லாட நூல், பட்டினத்தடிகள் அருளிச்செய்த அகவற்செய்யு ளமைப்பினோடு ஒருங்கொத்து ஒழுகு நீரதாய்க் காணப்படுதலின், அது பட்டினத்தார் காலத்திற்குச் சிறிது முன்னதல் பின்னதல் எழுதப்பட்டதா மென்னுந் துணிபு கொண்டு போதருகின்றும். இவ்வாற்றால், கி - பி ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் கண்ணதான அக்கல்லாட நூலையே கருவியாகக்கொண்டு மாணிக்கவாசகர் கடைச்சங்க நிலைபெற்று விளங்கியனான் நிருந்தாரெனக் கூறுதல் ஒரு சிறிது மடாத வுரையா மென்ப தினிது பெறப்படும். இது கிடக்க.

இனி, ஆங்கில மகனான இன்ஸ் என்பவர் ஞானசம்பந்தா முதலான குரவன்மார் மூவருள் யாரும் மாணிக்கவாசகரைத் தம்பதிகத்துட் கிளந்தெடுத்தக் குறித்திடாமையான் அவர் அம்மூவாக்கும் பின்னிருந்தாரென பது உய்த்துணரற்பார் மென்றல தருக்கநெறி பிறழாது வாதிடுவார்க்கு யாங்ஙனம் பொருந்தும்? ஒருவர் ஒருவரைத் தந்நூலுட் கிளந்து கூறுமையானே அவர் அவர்க்கு முன்னிருந்தார் பின்னிருந்தாரெனத் துணிபு தோன்ற வுரையாடுதல் சரிதமுறையாகுமா? ஞானசம்பந்தா முதலான குரவன்மார் பண்டைச் சிவனடியார் வாலாறுகளெல்லாம் நெறிப்படவெழுதிவந்து இடையே அவரைக்குறித் தேதும் மொழிந்த நிலையாயின், அதுகொண்டு மாணிக்கவாசகர் அவர்க்குப் பின்னிருந்தாரென ஒருவாறு கூறிடலாம்; மற்று ஞானசம்பந்தர் முதலான குரவன்மாரோ அங்ஙனமேதும் வாலாறுரைத்த நூலெழுதினரில்லை; தாஞ் செல்லுஞ் சிவாலயங்களுள் அருட்குறி தோன்ற வெழுந்தருளிய பெருமானைக் குழைந்துருகி வழத்தித் திருப்பதி கங்கள் கட்டளையிட்டருளிச் செல்லுங் கடப்பாடு மேற்கொண்டொழுகினார்கள்; அங்ஙனம் ஒழுகலாறுடையாரான அவர் திருப்பதிகங்களுள் முன்னைக்காலத்துச் சிவனடியார் சிலர் மொழியப்படினும் படுவர், மொழியப்படா தொழியினு மொழிவர்; திருவருள் தம்மை இயக்குமா நெல்லாஞ் சென்றியங்கவல்லாரான அக்குரவன்மார் நியதிகொண்டு அங்ஙனஞ் சிவனடியார் பெயரோதாமையான், அவரோதாமைபற்றியே மாணிக்கவாசகர் அவர்க்குப் பின்னிருந்தாரெனக் கூறுதல் ஒரு சிறிதும் அடாத போலியுரையா யொழியும். அல்லதூஉம், யாம் மேலே காட்டிய “நிறியைக் குதிரை செய்வா னு ரகரைத்தேவு செய்வானும்” என்னும் அப்பர் சுவாமிகள் திருவாக்கானே மாணிக்கவாசகர் பொருட்டியற்றப்பட்ட அற்புதத்திருவிளையாடல் இனிது விளங்குதலின், மாணிக்கவாசகர் அக்குரவன்மார் யாரானு

மொழியப்படவில்லை என்பதும் யாண்டையதென்றொழிக. அற்றனது, முன் னைக்காலத்துச் சிவனடியார் தம்மையெல்லாந்தொகுத்தோதிவழுத்துவான் புகுந்த சுந்தாமூர்த்தி சுவாமிகள் மாணிக்கவாசகரையும் அங்நனம் எடு த்து மொழிந்ததில்லை யாலோவெனின்; நன்றேவினாபினும், மாணிக்கவாச கர் 'அதெத்துவே யென்றருளாயே' 'என்னுடையுடங்கொண்டாய்' என்னும் வாக்கியக் கூறுகளானே கன்னடநாட்டு வீரசைவ குலத்துதித்த பெரியா ரென்பது பெறப்படுதலின், அக்குலநெறி பிழையாது நின்று சிவவழிபாடி யற்றிச் சிவசாயுச்சியமுத்திப்பெரும்பேறுதலைக்கூடிய அவரைச் சித்தாந்த சைவ மரபின்கண் அவதரித்துச் சித்தாந்த சைவத் துறைவழி நின்று இறை பணிபேணிச் சிவசாயுச்சிய முத்திப் பெரும் பேறுதலைக்கூடிய சுந்தாமூர் த்திசுவாமிகள், சித்தாந்த சைவத் துறைவழி நின்று அங்நனமே இறைவன் றிருவரு ணெறிதலைக்கூடிய ஏனைச் சித்தாந்த சைவப் பெரியாரைத் தொ குத்தோதூந் தந்திருப்பதிகத்தினுட் கிளந்தெடுத்திக் கூறுதற்கு அமர்ந்தில ராய்ப் 'பத்தராய்ப்பணிவார்க ளெல்லார்க்குமடியேன்' என்பதனும் குறிப் பாற் கொளவைத்து ஒழிபு கூறியருளினார். மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் வீர சைவ குலத்திற்குரியரே யாமென்பது வீரசைவ குலத்தா ரெல்லாரும் அச்சுவாமிகளைத் தமக்குரியராகக் கொண்டு பெரிது வழிபாடியற்றி வருத லானும், புதுச்சேரி முதலான விடங்களிலுள்ள வீரசைவ மடாதினங்க ளெல்லாம் மாணிக்கவாசகா பெயர்கொண்டே நிலவுதலானும் இனிது துணியப்படும். இப்பெற்றி தேருத சைவசித்தாந்த நன்மக்களில் ஒரு சிலர் நடுநிலை திறம்பி மாணிக்கவாசக சுவாமிகளைச் சைவசித்தாந்த மர பின்கண் அவதரித்தவரேயாமெனக்கொண்டு, ஏனைச் சைவசித்தாந்த குர வன்மார் அவரைத் தந்திருப்பதிகங்களுட் குறிப்பிடாமை யென்னையென்று எதிர் கடாவுவார்க்குச் செவ்வனே இறுக்கலாகாமையின் வதேதோ தமக குத் தோன்றியவா ரெல்லாங்கூறிப் பெரிதும் இடர்ப்படுவாராயினர். சமயா தித நிலையாய் விளங்கு மெய்கண்ட சந்தானச் சித்தாந்த சைவ மரபு பே ணும புண்ணியம் பெரிதுடையோ மாயினும், நடுநிலை பிறழாது உண்மைப் பொருளை யுலகிற்குத் தெளித்தல் வேண்டு மென்னும் மனவுறுதிப்பாடு உடையோ மாணின், மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் சரித்ததை உண்மை யா ராய்ச்சி செய்து, அவ்வாராய்ச்சியில் யாம் மெய்யெனத் துணிந்துகொண்ட பொருட் கூறுபாடுபற்றி அச்சுவாமிகள் வீரசைவ குலத்தினரேயாமென உலகின்கட் பிரசித்தஞ் செய்யுந் துணிபுடையோ மாயினோம். இதனைக் காணும் நம ஆப்த நண்பர்களான சைவசித்தாந்தச் செல்வர்கள் இதுபற்றி நமமேற்கதுமென வெகுட்சி கொள்ளாது, அதனைப் பொறுமையுடன் ஆய்ந்து பார்த்துத் தம் உண்மைக் கருத்தை யுலகின்கண் வெளிப்படுத்தபார்க ளாக வென்னும் வேண்டுகோளுடையோம்; "எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண், மெய்ப்பொருள காணபதயிவு" என்னுந் திருவாக்

குன்மை கடைப்பிடிக்க வல்லார்க்கே யாங்கூரிய உரைவாய்மை நன்கு புலப்படா நிற்கும். இனி, மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அங்ஙனம் வீரசைவ குலத்தின்கண் அவதரித்தாராயினுஞ் சைவசித்தாந்த முடிபொருளுணர்ந்து அப்பொருளெழி வழாதொழுதிச் சிவவழிபாடியற்றிச் சிவமுத்தி தலைக் கூடின ரென்பது அவர் அருளிச்செய்த திருவாசகத். திருமுறையானே நன்கு பெறப்படுதலின், அவர் வீரசைவ குலத்துத்தாரென்பது பற்றியே நன்னைக்காவதோ ரிழுக்கில்லை யென விடுக்க. அற்றேல், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அவர் குலவுரிமை கருதாமல் அவரைத் தந்திருப்பதி சத்திற் கிளந்தோத வகையுமாம பிறவெனின்; அற்றன்று, சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் காலத்தே மல்கிக்கிடந்த வீரசைவ மரபினர் மாணிக்கவாசகரைத் தமக்குரிய குரவராகக் கொண்டு பேணி வழிபட்டு வந்தார்களாதலின் அவர் தம்மைத் தந்திருப்பதிகத்தினுட் கிளந்தோத ஒருப்பட்டிலர். அற்றேல், நம்பியாண்டார் நம்பிகள் தாங் திருமுறை வகுப்புச் செய்தருளிய காலத்துத் திருவாசகத்தை ஏனைக்குரவன்மார் அருளிச்செய்த திருமுறைகளோடு ஒருவகு வைத்து ஒன்பதாந் திருமுறையாக வகுத்தாவாமென்றே யெனின், நம்பியாண்டார் நம்பிகள் காலத்தே வீரசைவ மரபு கருங்கி வருதலானும், திருவாசகத்தின்கட் காணப்படுஞ் சொன்னயம் பொருணயங்க ளுஞ் சித்தாந்த சைவக் கோட்பாடுகளும் எல்லாறானும் பெரிது போற்றப் படுதலின் அதன்கட் காணப்படும் வீரசைவப் பொருளுட்பங்கள் உணர்வா ரின்மையின மறைந்து போதலானும், சித்தாந்த சைவமொல்லாருட் தமக் கும் அத்திருவாசக முரியதென்று போற்றுதலானும் அதனை அவ்வாறு ஒன்பதாந் திருமுறையாகக் கோத்தாரென மறுக்க. முற்காலத்து வீரசைவ மரபினர் பெருக்கமுற்றிருந்தா ரென்பதற்குப் பரீபுலிங்கலிலை முதலான தூங்குளே சான்றும். இங்ஙன மாகலின், ஏனைக்குரவன்மார் தந்திருப்பதிக ங்களுள் அவரைக் கிளந்தெடுத்து மொழிந்திடாமை கொண்டே அவர் அக் குரவன்மார் மூவர்க்கும் பின்னிருந்தாரெனக் கூறுதல் போலியா பொழியு மென்றுணர்க. இது கிடக்க.

இனி, நாம் மேலே விளக்கிய தருக்கவுரையின்கட் கருத்தொருப் பாடிவராய் 'யாம்பிடித்த முயலுக்குக்கால் மூன்றே' என்னும் வழக்குப் பற்றி ஏனைக்குரவன்மார் மூவரும் மாணிக்கவாசகரைத் தந்திருப்பதிகங்க ளுட் கிளந்தெடுத்துக் கூருமையான் அவர் அம்மூவர்க்கும் பின்னிருந்தா ரென்பது தேற்றமாமென வுரைப்பார், அற்றேல் அம்மூவர்க்கும் பின்னிருந்த மாணிக்கவாசகர் தாமருளிச்செய்த திருவாசக்திருக்கேவையாரூள் அம்மூவராயுங் குறிப்பிட்டு ஏதுமுரையாமை மென்னையென எதிர்கடா வுவார்க்கு விடுக்குமாறியாது விழிக்குவீராவார்களின், அங்ஙனம் அழிவழக்குப் பேசுதல் பெரியதோர் ஏதமாமென் னுணர்ந்துகொள்க. அவ்வ

தூஉந், திருவாசகந்திருக்கோவையாரின்கட் காணப்படுங் தமிழ்ப்புலனெறி வழக்கிற்கும், தேவாரத் திருமுறையின் தமிழ்ப் புலனெறி வழக்கிற்கும் வேறுபாடு பெரிதாகலானும், அவற்றுக்கும் முன்னையவற்றில் தமிழ்த் தொன்மை வழக்கே பெரும்பான்மையும் பயின்று ஈருதலானும், அவ்விரு வழக்கிற்கும் இடையிட்ட காலம் சிறியதாகல் செல்லாது. தமிழ்த் தொன்மை வழக்கே தமிழ் வந்த திருவாசகந்திருக்கோவையா ரென்பன, தமிழ்ப் புதுவழக்கு இடையிடையே விராய்வந்த தேவாரத் திருமுறைக்குப் பின்னொழுந்தன வென்றல் பெரியதோர் தலைதொற்றமாய் அவ்வனங் கூறிடுவார் தமிழ் வழக்கு ஒரு சிறிது மறியா என்பதனைப் பெறுவிக்கும். ஆககின், அவ்வாறு கூறுதல் எவ்வாற்றானும் பொருத்த மில்லாத போலியுரையா மென்க.

என்குக்கூறியவாற்றால் போப்புத்துரை யுரைத்தனாறுஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார்காலம் கி-பி பதினேராம் நூற்றாண்டின் கண்ணதாகல் ஆங்கில நூல்வல்லார் செய்துபோதருஞ் சரிதவாராய்ச்சிக்கு மாறுபாடாய் முடிந்திடுதலின் அவர்காலம் கி. பி ஏழாம் நூற்றாண்டின் மூற்பாதிக்கண்ணதென்று கோடலே உண்மைச் சரிதமுறையாமென்பதூஉம், ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரோ டொருங்கிருந்த அப்ப மூர்த்திகள் காலம் கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதி முதற்சொண்டு தொடங்குதலின் அவ்வப்பமூர்த்திகளாற் குறித்தருளப்பட்ட ஈரியைக் குதிரையாக்கிய திருவிளையாடனிகழ்ச்சியும் அங்கிகழ்ச்சிக் கேதுவாயிருந்த மாணிக்கவாசகர் காலமும் அவ்வாறும் நூற்றாண்டின் முற்செல்லுமாமென்பதூஉம், திருவாசகச்செய்யுள் வழக்குக் கடைச்சங்கத்தார் காலத்துச்செய்யுள் வழக்கோடு பெரிதொத்துச் சிறிதொவ்வாமையானும் தேவாரச் செய்யுள் வழக்கோடு சிறிதொத்துப் பெரிதொவ்வாமையானும் அஃதவ் விருவகை வழக்கும் விராய்வருதற்கேற்ற கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டின்கண் எழுந்ததெனலே வாய்ப்புடைத்தாமென்பதூஉம், ஞானசம்பந்தர்முதலான சமயகுரவர் தந்திருப்பதிகங்களுள் மாணிக்கவாசகரைக் கிளந்தெடுத்து மொழியாமைப்பற்றி அவர் அம்மூவர்க்கும் பின்னிருந்தாரென்கூறுதல் ஒருவாற்றானும் பொருந்தாத போலியுரையாமென்பதூஉம் இனிது விளக்கப்பட்டன. தமிழ்ப் புலமைமலிந்த வித்துவகிகாமணிகள் இன்னோரன்ன சரிதவாராய்ச்சியைப் பழித்துச்சோவிடாது கைக்கொண்டாய்ந்து நலம் பெருக்குவரென்னுந் துணிபால் இதனை யொருதுண்டுதறகருவியாக முன்னெழுதிவிடுத்தாம்.

சுவேதா சுவதோபநிடத மொழிபெயர்ப்பு.

அங்குட்ட மாத்ந்திரையாய் ஞாயிறுபோற் சுடாந்துவிளங்கும் அவன், சங்கற்பமும் அங்காரமும் அறிவுதன்மையும் தன் சரீரத்தின் நன்மையும் உடையோனாய்க், கசை நுனியிலுள்ள இரும்பு அக்கவசயின் வேராய்க் காணப்படுமாறு போல மறறையதின் வேராகக் காணப்படுகின்றான். (அ)

தூறுகூறிடப்பட்ட ஒரு மயிர்முனையின் தூறில ஒருபாகம் போலச் சீவன் கருதப்படற் பாலதாம்; அவன் அளவறியப்படாதவனாவன். (க)

அவன் பெண்ணுமல்லன், ஆணுமல்லன், அலியுமல்லன், அவன தானெடுக்கும் உடம்பின்நன்மையாய் விளங்குகின்றான். (ஐ)

உண்ணல பருகுதலாற் சரீரம் வளாச்சியுறுமாறு போலச், சங்கற்பம், பரிசம், திருட்டி, மயசுமுதலியவற்றாற் சீவன்மாவானது தன் கருமத்திற்கிடாகப் பலவேறு தேகங்களைப் பலவேறிடங்களில முறைமுறையே எடுத்துகின்றது. (ஐக)

சீவன்மாவானது தன் குணங்களாலேயே பலபலவானதூலசூக்ரும தேகங்களை அடைகின்றது; தன்னிலே வேறுபாடுடையதன்றாயினும், தன்னுடைய கனமவியல்பானும் உடம்பினியல்பானும் அஃது அவ்வுருவங்களோடு ஒற்றைமையுறுதற்காரணத்தோன்றுகின்றது. (ஐஉ)

ஆதியந்த மிலலோனாய், உண்ணுமையப்படாத விதனுள்ளிருந்து உலகைப்படைத்திடுவோனாய், அநேகரூபமுடையோனாய், விசுவைகளுள்ள ஈசுரனையா அறிகின்றார்களோ அவர்கள் எல்லாப் பசங்களினின்றும் விடுபடுகின்றார்கள் (ஐங்)

அறிவினாலறியப்படுவோனாய்ச், சேதனனாய், உள்ளது மிலலதுமாய் எல்லாவற்றிற்குங் காரணனாய்ச்சிவனாய்ப், பாகங்களெல்லாம் உறபத்தியாதற் காரணனாயுள்ள அககடவுளை அறிகின்றவர்கள் தந்தேகங்களைவிடுகின்றார்கள்.

ஐந்தாம் அததியாயம் முடிந்தது.

ஆறாம் அததியாயம்.

துறவிகளிற்கிலர் மயக்க வுணர்ச்சியாற் பொருள்களின் சுபாவத் தன்மையே உறபத்திக்குக் காரணமாமென்பர், வேறுசிலர் காலமேகாரணமாமென்பர், ஆனால், உலகத்தில இறைவன் முதன்மையாற்றான் பிரமசக் கிரஞ் சுழலுகின்றது. (க)

சுவேதா சுவதரோபநிடத மொழிபெயர்ப்பு.

ஆறாம் அத்தியாயம்.

சித்திய வியாபகனாய்ச் சருவஞ்ஞாயக் காலகாலனாய்
குணங்களு முடையோனாய் எல்லா மறிவோனாய் உள்ள அவனாவ ஆளப்
பட்டு நிலரீர் தீவனியின் என்று நினைக்கப்படுவதாகிய சிருட்டியானது
சுழலுகின்றது. (உ)

இக்கருமத்தினை யிவற்றி அதன்கண் திரும்பவும் ஒற்றித்து நின்று
ஒன்று இரண்டு மூன்று அல்லது எட்டனோடும், காலத்தோடும், ஆன்மா
யின் குக்கும குணங்களோடுமாக ஒருதத்துவத்துடன் மற்றொரு தத்துவத்
தினை அவன் இயைத்துவிடுகின்றான். (ஈ)

குணங்களோடு கூடிய கருமங்களைச் செய்து முடித்தபின் யார் அவ
ற்றையும் தம் அன்பு முழுவதிலையும் இறைவன் மாட்டுப் பதியவைக்கின்
றார்களோ அவர்கள்- அஷ்வ யின்மையின் காரியங்களையிலலா தொழுகின்ற
னவாகலான்—சுருமவொழியினால் தத்துவங்களின் வேறாய் நிற்பதனை எய்
துகின்றார்கள். (ச)

அவன் சையோக நடத்தற்குரிய காரணங்களுக்கு நிமித்த காரண
னாய் ஆதியாயிருக்கின்றான், மூன்றாகப் பகுக்கப்படுங் காலத்தத்துவத்தினைக்
கடந்து அவன் காலமின்றி விளங்குகின்றான்; பவபூதனாய்த் தன்னிதயத்தில்
வசிப்போனாய் விகவருபனாயிருக்கின்ற வழிபடு கடவுளை உள்ளத்தின் கண்
யார் உபாசிக்கின்றார்களோ அவர்கள் தத்துவங்களின் வேறாய் நிற்பதனை
எய்துகின்றார்கள். (ரு)

மாயாமரங் கால மிவற்றினுருவங்களினும் பெரியோனாய், அவற்றின்
வேறுமாய்ப் பிரபஞ்சஞுகுழன்று செல்லு நிலைக்களனாய், அறத்தை நிறுத்
திப் பாவத்தை அழிப்போனாய், ஒருவனான்மாவினுள் விளங்குஞ் சோதி
முதல்வனாயுள்ள அவனை யார் அறிகின்றார்களோ அவர்கள் மாணத்தைக்
கடக்கின்றார்கள். (கூ)

அவனைத் தேவர்கட்கெல்லாம் மேலான மகேசுரனென்றும், தெ
ய்வங்கட்கெல்லாம் பரமதெய்வதமென்றும், பதிகளுக்கெல்லாம் பதியென்
றும், பெரியதினெல்லாம் பெரியனென்றும், சோதியென்றும், புகழ்ப்ப
படும் புவனேசுரனென்றும் அறிகின்றோம். (எ)

அவனுக்குக் காரியமுமிலை காரணமுமில்லை; அவனை யொப்ப னுடம் மிக்கதுடம் யாரானுங்காணப்படவில்லை; அவனுடைய பராசத்தியா னது பலவேறியற்கை யுடையதென்று சொல்லப்படுகின்றது; அஃது அவன்கட் சபாவமாய்ச் சார்ந்து நின்றலேயன்றி ஞானங்கிரியைகட் கேற்ற வாறுத் தொழிற்படுகின்றது. (அ)

இவ்வுலகத்தின்கண் அவனுக்கு மேலான பதியுமில்லை, மேலான ஈச னுமில்லை, காரணமுமில்லை, அவனை காரணன், காரணனை அதிபதிக்கும் அவன் அதிபனாவன்; அவனைப் பிறப்பிக்கின்றவனும் அவனுக்கு அதிப னுமில்லை. (ஆ)

தன்னியற்கையினாலே பிரதானத்தினும் றரப்படும் பல னானிழைக னைத் தன்னகத்தே பொதித்துவைக்குஞ் சிலந்தியைப் போன்ற ஏகனை இறைவன் பிரமத்தோடு யாம் ஐக்கியமுதலை அருளக் கடவன். (இ)

சருவபூதங்களினுங் கூடனாய்ச் சருவவியாபியாய்ச் சருவபூதாத் தரான்மாவாய்ச் சருவசருமங்கட்கு முதல்வனாய்ச் சருவபூதங்களுள்வருஞ் சாட்சிமாத்நிரையா யிருப்போனாய்க் கேவலஞ் சேதனனாய் நிற்குணனா யுள்ள தேவன் ஏகனே. (ஐக)

தொழிலறுந்து கிடக்கும் பலவற்றுள்ளும் ஏகனாய் வசிப்போன் வித்து ஒன்றையே பலவாகச் செய்கின்றான், தம்முடைய ஆன்மாக்களுள் வைக்கப்படுவோனாக அவனை அறியவல்ல பெரியோர் நிலையான இன்ப த்தைப் பெறுகின்றார்கள், ஏனையோரல்லர். (கஉ)

நித்தியர்க்குள் நித்தியனாய்ச் சேதனர்க்குட் சேதனனாய் விரும்பும் பொருள்களை நுகர்தலுறும் பலவற்றுள்ளும் ஏகனாய் அவனிருக்கின்றான். சாங்கியத்தானும் யோகத்தானும் அறியப்படுங் கடவுளின் இந்தக் காரண த்தை அறியவல்லோர் சருவபாசங்களினின்றும் விடுபடுகின்றார்கள். (கங)

ஞரியனும் விளங்குதலில்லை, சந்திரனுந் தாரகைகளும் விளங்குத லில்லை, அந்த மின்னல்களும் விளங்குதலில்லை, அப்படியானால் இந்தநெரு ப்பு எவ்வாறு தானே விளங்கும். அவன்றானே வெளிப்படுவானாயின் அவ னைச் சார்ந்து நின்று ஏனையவெல்லாம் வெளிப்பட்டு விளங்குகின்றன. அவனுடைய விளக்கத்தினால் இவையெல்லாம் விளக்க முறுகின்றன. (கச)

இப்புலனத்தின் மத்தியில் அவன் ஒருவனே அஞ்சன், நீரினுள் தீயு மாய்ப் புருந்திருக்கின்றான். அவனை அறிகின்றவர் மிருத்தவைச் சயிக்கி ன்றார்கள். அப்பேற்றினை படைதற்கு வேறு வழியில்லை. (கி)

சுவேதா சுவதரோபநிடத மொழிபெயர்ப்பு. 106

அவன் விசுவத்தைச் சிருட்டிக்கின்றான், விசுவத்தை அறிகின்றான். அவன் ஆன்மயோகி, காலகாலன், குணி, சருவவித்தியன், பிரதானத்திற்கும் சேஷத்திராஞ்ஞனுக்கும் பதி, ருணங்களுக்கு ஈசன், உலகினைச்சார்ந்து வரும் மோக்கந்தி பத்தமென்பவற்றிற்குக் காரணன். (106)

அவன் அவனைப் போலவே மரணமில்லான், எல்லாவறிவும் எல்லா முதன்மையும் உலகை இரட்சித்தலுமுடைய இறைவன் சரீரத்தில் வசிக்கின்றான். இவ்வுலகை என்றும் ஆட்சிசெய்கின்றான்; இவ்வுலகிற்கு வேறுகாரணனில்லை. (107)

ஆதியிலே பிரமனைப்படைத்து அவனுக்கு வேதங்களை வழங்கித் தன்னுடைய ஞானத்தினையும் விளக்கியருளிய முதல்வனிரட்சிப்பை முத்தியடைதல் வேண்டி அணுகிச் செல்லக்கடவேகை. (108)

நிட்கலனாய் நிட்கிரியனாய்ச் சாந்தனாய்க் குற்றமில்லாய் நிரஞ்சனனாய் இறப்பில்லாமை யடைதற்குக் கடைப்பாலம் போல்வானாய் விறகுண்ணுந் திக்கொழுந்துபோல்வானாய் உளன். (109)

மானவன் ஆகாயத்தைத் தோல்பொற் சுருட்ட வல்லனாக்காலும் சிவனை யறியுமறிவா லன்றித் துக்கசாந்தியுண்டாக மாட்டாது. (110)

தன்தபோ வல்லமையானுந் தேவப்பிரசாதத்தானுஞ் சுவேதா சுவதா முனிவர் மிகச்சிறந்த நிலையிலுள்ள அத்தியாசுரமிகளுக்கு, எல்லா விருடிகளானும் எல்லாவற்றினு மெல்லாமாய்த் தியானிக்கப்படும் மேலான சுத்த பிரமததிரியல்பை வகுத்துரைத்தார். (111)

பரம இரகசியமாயுள்ள வேதாந்தமானது, அடக்கமில்லாத புதல்வனுக்காவது சீடனுக்காவது உபதேசிக்கற்பாலதன்று. (112)

தேவனிடத்துப் பரமபத்தி பண்ணுவோனாய் அங்ஙனம் பண்ணுதலானே குரவனிடத்தும் அவ்விடில் புடையோனாயிருக்கும் மகான்மாவுக்கு ஈண்ணினர்த்தப்பட்ட இரகசியார்த்தங்கள் தாமே விளங்குகின்றன, அவ்விரகசியார்த்தங்கள் தாமே விளங்குகின்றன. (113)

ஆறாம் அத்தியாயம் முடிந்தது.

சுவேதா சுவதரோபநிடத மொழிபெயர்ப்பு முற்றும்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுதேச பாஷாப்பியாச திவர்த்தி.

சென்னைச் சருவகலாசாலைச் சங்கத்தார் தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம் முதலிய பாஷைகளை அப்பியசுத்தலாலே பயனில்லாமையின், உயர்ந்த வகுப்பினருந்துகொண்டு ஆங்கில மொழிப்பயிற்சி செய்யும் மாணாக்கர்களுக்கு அவற்றைப் போதித்தல் வேண்டாவெனவும், அவற்றிற்குப் பிரதியாக வடமொழியினை ஆங்காங்குக் கற்பித்தலே போதுமெனவும் ஆரவாரஞ்செய்து போதருகின்றார். (பெண்டிர், ஆடவர், சிறுசென்னும் முதலித்தாருள்ளும் வழக்கமுற்று நடைபெறுகின்ற சுதேச பாஷாப்பியாசத்தை ஒழித்துவிட்டு, உலகவழக்கொழிந்திரந்த வடமொழியினை மாத்திரம் அப்பியசுத்தல் போதுமெனக் கூறும் அவருரை சிறிதும் நியாயமாகக் காணப்படவில்லை.)

ஒருவர் கருத்தினைப் பிறரோருவர்க்குத் தெரிவித்து ஒருமையுற்று வாழ்வதற்கு இன்றியமையாத வேண்டப்படுங் கருவியாயுள்ளது ஒருபாஷையாம். அந்தப் பாஷைதானும் தன்னை வழங்கும் மாந்தருடைய நாகரிக விருத்திக் கேற்பச் சிறிது சிறிதாய் மாறுதலுற்று அபிவிருத்தியாய் வருதலும், அவர் தம் அநாகரிக விருத்திக் கேற்பச் சிறிது சிறிதாய்த் தேய்ந்து போய் இறுதியில் இறந்தொழிதலும் இயற்கையாகப் பெற்றுவரும். சில தூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னே அநாகரிக நிலையிலிருந்த ஆங்கில மக்களுக்குள்ளே ஒரு மூலையில் அருகி வழங்கிய ஆங்கில பாஷையானது அம்மக்கள் பிற்காலத்தே செய்துவரும் பெருமுயற்சியானும் தூலரிவாற்றலானும் பெருக்கமுற்று உலகமியாங்கணும் பயிலப்படுகின்றது. பல்லாயிர வருடங்களுக்கு முன்னே நாகரிக நிலையிலிருந்த ஆரியமக்கள் பின்னர்த் தம் முயற்சியிழந்து நாகரிக விருத்தி சூன்யிப்போதலால் அவர் வழங்கிய இலத்தீன், ஆரியம் முதலிய பாஷைகள் சிறிது சிறிதாய்த் தேய்ந்து உலகவழக்கமற்று ஒழிந்தன. அங்ஙனம் இறந்தொழிந்த பாஷாப்பியாசத்தால் அப்பாஷையினை வழங்கிய ஆரியமக்கட் பண்டை ஆசார் வியல்புகளும், சமய நிலைகளும் ஒரு சிறிது விளங்குமேயன்றி, இக்காலத்து வேறு அப்பாஷாப்பியாசத்தாற் பெறப்படும் பயன் பெரிதில்லை.

இனி, உலகவழக் குடையவான தமிழ் முதலான சொற்களோ பண்டைக்காலத்தொட்டு இன்று கூறும் வழக்கு வீழாது நடைபெறுதலால், இப்பாஷாப்பியாசங்கொண்டு பண்டைக்காலத்துத் தென்றமிழ் நாட்டியல்புகளும், சமயநிலை முதலாயினவும் அறியப்படுதலேயன்றி இக்காலத்து ஆங்கில தூலரிவு விருத்திப் பேற்றினை இத்தென்னிந்திய அகனுட்டு

ள்ளார் இனிதடைத்து வாழுதலும் உண்டாகும். இப்பாஷாப்பி யாகத்தால் ஆங்கிலமச்கள் தான தானமாய்க்கண்டு வெளியிடும் அரியபெரிய விஷயங்கள், உபநிபாசங்களாலும், தானியந்தலாலும், மாணுக்கர்க்குப் போதித்தலானும் தென்னுட்டகத்துள்ளார் எல்லார்க்கும் இனிதுபுலனாய் அவரியற்கை நல்லறிவினை மிகுதிப்படுத்தும். பிறதேசங்களின் அரியபெரிய நாகரிக வரலாறுகள் இச்சுதேச பாஷாப்பியாசத்தால் கன்குணர்த்தப் படுதலின், அவ்வுணர்ச்சியால் மக்களெல்லாரும் ஒற்றுமை யடைந்து வாழுங்கடப்பாடும், தம்முடைய பாஷைகளை வளம்படுத்துத் துரைத்தனத்தார் மாட்டுநென்றியறிதலும் செழித்தோட்கும்.

இனி, இந்தமுக்கிய கன்முறையை விடுத்து உலகவழக்கு வீழ்ந்த வடமொழி முதலான பாஷைகளைப் பயிற்சி செய்தலாற் பெறப்படுவன யாவையோ வெனின்:—ஒவ்வொரு சொல்லையும் புதிது புதிதாக அறியவேண்டும் முயற்சியும், அவ்நனம் வருந்தியறிந்த சொற்களும் அவ்வாறு அறிந்தார்க்கன்றி மற்றையோர்க்கு விளங்காத வாகையால் நாடோறும் அவற்றைப் பயின்று ஞாபகத்திற் பதிக்கவேண்டும் இடுக்கணும், பதித்தவழியும் அவற்றாற் பிறரைப் பயன்படுத்துமாறின்மையும், சுதேசபாஷாப் பியாசஞ் செய்தார் மாட்டு ஒற்றுமை யின்மையும் பிறவுமேயாம். அற்றன்று, வடமொழி முதலான முன்னேக்காலத்து மொழிகளைப்பயிற்சி செய்தலானே அவற்றின்கட் பொதித்து கிடக்கும் அறியபெரிய விஷயங்கள் புலப்பாடாக அறிவு உாமேறிக் கொழுமதி யடையுமாகையால், அவை உலகவழக்கு வீழ்ந்தமை கொண்டே அவற்றின் பயிற்சி வாய்ப்புடைத்தன்றென மறுத்தல் பொருந்தா தாமெனின்:—நன்று சொன்னாய், பண்டைக் காலத்தொட்டுவழக்குடைத்தாய்வருந் தமிழ் முதலான பாஷைகளின் கண்ணும் அவ்வாறே அறியப்படுவனவாய்க் கிடக்கும் அறியபெரிய விஷயங்கள் பலவாதலான், அப்பெற்றிப்பாட்ட பாஷைகளுள் ஒன்றை மாத்திரம் பயிலல்வேண்டும் ஏனையவற்றை யொழித்தல் வேண்டுமெனக் கூறுதல் நடுவுநிலையுரையாகாதென்றொழிக் அல்லதூஉம், வடமொழியைக் காட்டினும் எத்தனையோ மடங்குயர்ந்த தமிழ்முதலிய பாஷைகள், அவ்வாரியமொழியோடு ஒற்றுமையுறுதற்குமுன் உயர்ந்த உண்மைக் கருத்துக்களும், உலகியல் பீழ்மாதசெய்யுள் வழக்கும், எளியமுறையாற் சொற்கோப்பமைந்த செய்யுளுரையுடையும், உய்த்துணர்ந் துலகியலாறு தெரிக்கும் விரிந்தவுணர்ச்சியும், அறிவுறுட்பத்திற் கியைந்த தத்துவ இரகசியார்த்தங்களும், உண்மைச் சரிதமுறைவழக்கா வரலாறுகளும் உடையனவாய்ப் பெரிதுவிளங்கிப், பின்னேக் காலத்து அவ்வாரியமொழிச் சம்பந்தம் பெறுதலால் அவ்வுருமை பெருமைகளை ஒருங்கிழந்து அவ்வாரிய மொழியின்கட் காணப்படும் பின்னேமைக்கருத்துக்களும், உலகியலாறு கட்டுதரைக்குஞ் செய்யுள் வழக்கும், அரி

துணரப் படுவனவாய்ச் செயற்கைத்திற மமைந்த செய்யுஞ்சர் கடையும், உய்த்துணர்ச்சியின்றி மேனோக்காய் உலகியலாறு கடந்து செல்லுஞ் சிறு கிய வுணர்ச்சியும், இற்கையறிவு துட்பத்தோடியையாத தத்துவார்த்தங்களும், சரிதவுண்மைத்திறம் இழைத்த கட்டுக்கதைகளும் இடையிடையே விரவப் பெற்றுப் பொலிவு குன்றுகின்றன. ஆரியபாஷாப் பிராசம் பெருகாத இத்தென்றமிழ் நாட்டகத்தேயே அவ்வாரியமொழிவழக்குகள் ஆரிய மக்கள் கூட்டுறவாற் பையறுழைந்து கேடுபயக்கு மாயின், அவ்வாரிய பாஷையைக் கலாசாலைகளில் முறையே கற்பித்கவும், சுதேசபாஷாப்பிராசத்தை நீக்கவும், நம்கௌரவ துரைத்தனத்தார் கட்டளைபிடுதலால் சுதேச பாஷைகட்கும் அவற்றை வழங்கும் நன்மக்கட்கும் நேருக்கேட்டினை நாங்கிளந்து கூறுதல் வேண்டா.) இனி, இறந்தொழிந்த அவ்வாரிய பாஷையினைப்பயிலும் மாணாக்கர்களும் அதன்கண் இடர்ப்பா டெடையராய்ச் சருவ கலாசாலைபிற் றோச்சி பெறும் பொருட்டுச் சிலகற்றுப் பின் அப்பயிற்சியினைச்சோரவிடுவர். இதனால், சுதேசபாஷாப் பிராசமும் ஆரியபாஷாப்பிராசமும் அம்மாணாக்கர்கட்கு இல்லையாய் போதலின், நங்கௌரவதுரைத்தனத்தார் இந்துமக்கட்குக் கலைப்புலமை நிரப்புதல் வேண்டு மெனக்கருணை மேற்கொண்ட எடுப்புப் பயனின்றி யொழியும். இப்பூதகண்டமாதேயத்தின்கட் கலைப்புலமை நிரம்பினோரை எண்ணிப்பார்க்கும்வழி ஆயிரவருள் ஒருவரைக் காண்டலும் அரிதாம். அங்ஙனம் அரித்தெடுத்துப் பார்ப்பினும் அவர்தாமுங் கலைப்புலமை சிறிதே நிரம்பப் பெற்றாராவர். ஏனைஎல்லாருங் கல்வியறிவு சிறிதும் வாய்ப்பப் பெறுதலாவார். கல்வியறிவில்லாத அம்மாந்த ரெல்லாரும் தமிழ்முதலிய பாஷைகளைச் சுத்தமாய் வழங்கி வாழ்க்கை நடாத்து கின்றார். அங்ஙனம் அவர் மேற்கொண்டொழுகும் தமிழ்வாழ்க்கையின் கண்ணே சிறிதுஞ் சம்பந்தம் பெறுத ஆரியம் ஆங்கிலம் முதலான பாஷாப்பிராசஞ் செய்தோர் அவ்வாழ்க்கை யினை யுடைய மக்கள்மாட்டு யாங்ஙனங் கலந்தொழுகுவார்? யாங்ஙனங் தாழ்ந்த கலைப்பொருள் துட்பங்களை அவர்க்கு அறிவுறுப்பார்? அவரை அவர்சீர்திருத்து முபாயம்யாது? இன்னோரன்ன காரியங்களை நன்காராய்ந்தறிய வல்லாரான நங்கௌரவ துரைத்தனத்தார் சுதேசபாஷாப் பிராசத்தை நிவர்த்தி செய்ய எண்ணுவது வியக்கப்படுவதொன்றாம்.

அற்றன்று, சென்னைச் சருவகலா சாலைகளிற் சுதேசபாஷாப் பிராசம் நிரம்பச் சீர்கேடா யிருத்தலால், அங்ஙனம் அப்பியசிப்பது பயனின்றி மெனின்; அறியாது சொன்னாய், எப்-ஏ வகுப்பில்தவிர மற்றை வகுப்புக்களிற் போதிகப்படடு சுதேசபாஷாப் பிராசம் மிகவுந் திருத்தமாயிருத்தலால் அவ்வாறு சொல்லுத லடாது. அல்லதூஉம், சீர்கேட்டிருக்குஞ் சுதேச பாஷாப்பிராசத்தினைத் திருத்திப் பண்படுத்துதலே முறையாமன்றி

அப்பயிற்சியினை அறவே ஒழித்துவிடல் வேண்டுமெனக்கூறுதல் வியாபுரையாகாது. காமறிந்த வளவிற சென்ற கான்கைத்து வருடங்களாக எப்-ஏ வகுப்புக்குப் பாடங்களாக நியமிக்கப்பட்ட நூல்கள் மிகவுஞ் சாமானியமானவை. ஆழ்வார் சரித்திரம், இராமாயணவெண்பா, போச சரித்திரம், அரிசந்திரன் சரிதை, சூளாமணிவசனம் முதலிய நூல்கள் சொற்பொரு ணுட்பங்களும் பயில்வோர்க் கின்பம் பயப்பது மின்றி உலா வளங்குன்றி விழுப்பமுறாதனவாம்; பயில்வோர்க்குத் தமிழின் மாட்டு இகழ்ச்சி விளைத்து அவர் கல்லபிமானத்தைக் கெடுப்பனவாம், தமிழ்மொழியி னுயர்ச்சியினைக் குறுக்குவனவாம். இன்றோன்ன போலிநூல்களைச் சருவகலாசங்கத்தார் எப்-ஏ வகுப்புக்குப் பாடங்களாக நியமித்தலா லேதான் தமிழ் மொழிப்பயிற்சி இகழப்படுகின்றது. கலாசாலைகளில் உபாத்திமைத்தொழிந் பூண்டிருக்கும் தமிழவல்ல பண்டிதர்களும், ஏனைத்தமிழ்ப் புலவோரும்நாம் ஈண்டு வெளியிட்ட அபிப்பிராயமேகொண்டு போதருகின்றார். இப்பெற்றியவான போலிநூல்களைப் பாடமாக நியமித்த லொழிந்து சொற்பொருட்டிற் மினிதுடைய அரியநூல்களைச் சருவகலாசங்கத்தார் பாடமாக நியமிப்பார்களாயின் தமிழ்முதலான சுதேசபாஷைகள் மிகச் செழித்தோங்கும்.

அற்றன்று, ஆரியபாஷாப்பியாசத்தானே சுதேசபாஷைகள் தாமே உரங்கொண்டு வளர்ச்சி பெறுமாதலால் அவற்றை வேறாக அப்பியசித்தல் வேண்டாவெனின், சுதேசபாஷையினையும் ஆரியபாஷையினையும் ஒருங்கு கொண்டு பயிற்சி செய்தாலன்றி, ஆரியபாஷையினை மாத்திரம் பயிற்சாற் சுதேசபாஷைகள் பெருகமுறு மென்பார் கூற்றுப்பொருத்த மின்றிப் போலியாயொழியும். அற்றேல உயர்ந்த வகுப்புக்களிறபயிலுமமாணுக்கர் சுதேச மொழிபெயர்ப்பிற் பரிசோதனை செயப்படுவராகனின், சுதேசபாஷாப்பியாசம் முழுவது உம் நீக்கப்படுதலிலை யாலாவெனின்; நன்றுகூறினீர் இலக்கண இலக்கிய நூற்பொருள் போதித்து, அவற்றின்கட். பரிசோதனை நிகழ்த்தித் தேர்ச்சி பெறுவோர்க்குப் பட்டாபிதானம் வழங்கும் இக்காலத்தே சுதேசபாஷாப்பியாசஞ் சுருங்காநிற்ப, அவ்விலக்கண விலக்கிய நூற்பொருட் போதனையின்றிச் சுதேசமொழிபெயர்ப்பொன்றானே சுதேசபாஷாபிவிர்த்தி யுண்டாமெனக் கூறுவாருரை இழுக்குடைத்தாமென்கு. அற்றன்று, சுதேசமொழிபெயர்ப்பிற் சித்தஞ்செய்யப்படுமபரிசோதனைப் பத்திரங்கள் அரிதினுணர்தற் பாலனவாயிருக்கு மாதலால், அவற்றின்பெற்றிதேர்ந்து மாணுக்கர் தாமே தஞ்சுதேச பாஷையினைப் பயின்று கொள்வரெனின், அரியபெரிய அச்சுதேச பாஷாப்பியாசத்திற்கு வேண்டுஞ் சாதனங்களை அமைத்தலில்லாது, தமக்குத் தோன்றிய வாரெல்லாஞ் சருவகலாசங்கத்தார் மாணுக்கர்களை அவற்றின்கண் அங்ஙனம் பரிசோதித்து இடர்ப்படுத்தல்வியாயமுமுறையுமாகாது. அல்லது உம், அம்முறையாற் சுதேச

பாஷையினை விருத்திசெய்தலே கௌரவ துரைத்தனத்தார்க்குக் கருத் தாயின், அம்முறை பற்றியே வுடமொழி பெயர்ப்புப் பரிசோதனைப் பத் திரத்தான் ஆரியபாஷையினையும் அப்பியாசஞ் செய்கிடலாமன்றோ? ஆரிய பாஷையினை மாத்திரம் இலக்கண இலக்கிய நூற்பொருளோடு போதித்த வென்னை? சுதேசபாஷையினை அங்ஙனங்கற்பித்துப் பரிசோதிக்கக் கருத் தொருப்படாதவாறு என்னை? இவற்றையெல்லாம் ஆய்ந்துணரும்வழி நன்கௌரவ துரைத்தனத்தார் சுதேசபாஷாப்பியாசத்திற் கொண்ட கருத்து ஐயுறப் பாலதொன்றா யிருக்கின்றது.)

இனி, நாயிங்ஙனம் தருக்கித்தலானே ஆரியபாஷாப் பியாசமின்றிச் சுதேசபாஷையினை மாத்திரம் ஆங்கிலத்தொடு கூட்டிக் கற்பித்தல்போது மென்பது நங்கருத்தாமரில்லை. (ஆரியவாங்கில சுதேசபாஷைகள் மூன்றையு ம் ஒருங்குபோதித்தல் வேண்டுமென்பதே நங்கருத்தாவதாம். ஒன்றற் கொன்று உபகாரப்படும் அம்மூன்று பாஷைகளையுஞ் சேர்த்து அப்பியசி த்தலானே ஒருமை யுணர்ச்சியும், ஒற்றுமை வாழ்க்கையும், பிறநுட்பப் பொருள்களும் அரும்பிமுதிரும்.) கௌரவ துரைத்தனத்தார் அம்முறை யாற் பல்லாயிர இந்து நன்மக்களை விரைவிற் கல்விபயிற்றி நாகரிகவிருத்தி யினை உண்டுபண்ணுவர். அத்துரைத்தனத்தார் அதிகார நீழற்கீழிருந்து வாழும் குடிமக்களும் அவர்செய்யும் அந்நன்றி மறவாராய் அவர் இவ்விந் திய நாட்டை நீழேசெங்கோலோச்சி வாழ்கவென நாத்தமுதழுப்ப வாழ் த்துரைப்பர்.

இவ்வாறன்றிச் சுதேசபாஷாப் பியாசத்தின் அருமை பெருமை யும், அவற்றை வழங்கும் நன்மக்களின் நாகரிக நிலையும் அறியமாட்டா ராய் உன்னத நிலைகளின் மாத்திரம் கௌரவமாயிருந்துவாழும் பிரபுக்களின் சொற்களை உண்மையெனத்தேறி விரைந்து சுதேசபாஷாப்பியாசநிலவர்த்தி யிற்பிரவேசியா திருக்கும்படி நன்கௌரவதுரைத்தனத்தாரையிகப்பணிந்து வேண்டிக்கொள்ளுகின்றோம். பிரதான நகரங்களிற் குடிமக்களை ஒருங்கு கூட்டி அவாபிப்பிராயங் கேட்டு ஏற்ப முறைசெய்தலே நன்துரைத்தனத் தார் இவ்வமயத்துச் செயற்பாலதாங் கருணையென் மெண்ணுகின்றோம். நம்மித்து நன்மக்களிற் சிறந்தோர்பலர் நல்லபிப்பிராயத்தினை யறிந்தே இவ்விஷயத்தினை யெழுதிநன்கௌரவ துரைத்தனத்தார்க்கு விண்ணப்பித் துக் கொள்ளுகின்றோம்,

சுதேச பாஷாப்பியாச நிவர்த்தி முற்றும்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மெய்ந்நல விளக்கம்.

பூமிக்குப் பொருள்களைத் தன்னிட மிழுக்குஞ் சக்தியுளதாகலான், வாயுமண்டலம் சக்தியடைகின்றதென்பது யாக்கனமெனின்:—இருணிஹந்த ஓரஹயி னுட்பக்கம் பலகணி அல்ல தொருதொனயின்வழி ஞாயிற்றின் கதிர்வீசினால், அக்கதிரோட்டத்தில் அநேகதுளி, தூரும்பு, புழுதி முதலியன ஆடிஅசைந்து திரியுமாறுங்காணலாம். பின்னர் அவ்வறையின் சுவர் தளமுதலிய எப்பகுதிகளையும், மேசை நாத்ராலி முதலிய பொருள்களையும் நன்றும் துடைத்துச் சுத்திசெய்து, கதவு பலகணி துவார முதலிய எல்லாவற்றையு மடைத்துச்சென்று மற்றைநாட்காலையில் கதவைத் திறந்து பார்ப்போமாயின், தளத்தின் மீதும் மேசை முதலிய பொருள்களின் மீதும் புழுதி படிந்திருக்கின்றவாறு மரியலாம். இத்தன்மையவானது யாதென விசாரிக்கப்புகின் முன்னர்க் கண்ணுற்ற தூசுதூரும்பு முதலியவற்றிற் சில பூமியினாலிழுக்கப்பட்டுக் கீழே தாழ்த்தப்பட்டனவாமென்பது இனிது விளங்கும். இதுகாறும், இறைவனியற்கைப் பொருளான் வாயுவைச் சுத்திசெய்யுமுறையைக் காட்டினோம். இனி நம்மவர் முயற்சியால் அஃதங்ஙனமாதலை ஆராயப்படுவாம்.

மக்கள் வசிக்கும் இல்லத்தினுள்ளுலாவும் வாயுவின் சுத்தமும், அசைவும், வெளிவாயுவின் சுத்தத்தையும் ஒட்டத்தையுஞ்சார்ந்து நிற்கற்பாலனவாம். சார்ந்து நின்றலான், புறவாயு வீட்டின் சுற்றுப்பக்கங்களிலும் வீடுதோறு மெவவிடத்தும் தடையின்றி யோடியுலாவி அதன் தூய்மை குன்றாண்னம் முயற்சிக்க நமமாற் கூடுமோவெனின்; பட்டினங்களிற் பல விடங்களிலும் திறந்தவெளிகளை யேற்படுத்துதலானும், வீதிகளையகலமா யமைப்பதனாலும், குறித்த அளவுக்கு மேலிட்ட உயரமான மாளிகைகளையுஞ் செறிவான வீடுகையுஞ் சமையா திருத்தலானும், முடிவிலடைபட்ட தெருக்கள் சுத்துக்களை நீக்குதலானும், காற்றோட்டம் ஒருவாறு தடையின்றி நடந்துவரும். இன்னும் தெருக்களில் புழுதியடங்க நீடுதெளித்தும், இல்லத்தினின்றும் பல்வேறு யந்திரசாலைகளினின்றும் புறப்படும் புகைமுதலியவற்றை உயரமான புகைவாயின் வழியாக மேலே செல்ல விடுத்தும், சுழிகால், தூம்பு, அக்கனம், மலவறை முதலியவற்றை நாடோறும் பரீக்ஷிசெய்து சுத்தப்படுத்தியும், குப்பைக்குவியல் மலம் முதலிய அசுத்தங்களைத் தெருக்களினின் றுடனுக்குடனே அப்புறப்படுத்தியும், தூக்கத்தம் பயக்கத்தக்க வியாபாரத்தொழில்களைப் பட்டினத்துக்கப்பால் நிகழ்ச்செய்தும், இன்னும் இவைபோன்ற பல முறையானும் வாயுவைச் சுத்தி செய்யலாகும்.

இனிப், புறவாயுவின் ஒட்டம் சுத்தம் இவைகளைக் கவனித்த பின்னர், அவ்வாயு நம்மில்லத்தினுள் போதுமான வளவுக்குப் புகுந்து பரவி, அதன் கண்ணுள்ள அசுத்த வாயுவைச் சுத்தி செய்து போதருமியல் பினதாக முயற்சிக்குமாறு சுண்ணிவிரித்துணைக் கப் புகுவாம்.

சுத்தவாயுவைச் சுவாசித்த வெளியே யிருந்துவரும் ஒருவன் ஓர் இல்லத்தினுண்ணுழைந்த வளவில், சிறிதும் நாற்றமுணராவின் ஆண்டுள்ளவாயு மிகத்துயதாயிருக்குமென்று முன்னரோரிடத்துக் கூறியுள்ளோம் அத்தன்மையாகவே, உள் வாயுவின் அழுக்கைக் களையவும், வாயுவீசும் வேகத்தை நம்மெய்யிற் பரிசியாமல், புறப்பா

அள்ள சுத்தவாயுவை உட்புகுத்த வேண்டிய தவசியமென் றறிந்துகொள்க. இதனை விளக்கச்சொல்லு முன்னர், நம்மில்லத்தின்கண் ணுள்ளவாயு அசுத்தமடைகிற விதித மும், அவ்வசுத்தத்தைப் போக்கிச்சுத்தை யுண்டிபண்ணவும் பேணவுந்தக்க வாயுவின் பரிமாணமும், அப்பரிமாணத்தை யடையக்கூடிய வழியையும், ஈண்டெத் தொரு சிறிது விளக்குவாம்.

இல்லத்தின்வாயு அசுத்தமடைகிற விதிநீதம்:—கரிவாயுவின் ஏற்றத்தாழ்வைக் கொண்டே, வாயுவின் ஏனைய அழுக்குகளையாம் அளந்தறியக்கூடும். இனி, வாயுமண்ட லத்தின் 2500 பங்கில் இக்கரிவாயு ஒரு பங்காக எக்காலத்து யிருப்பக்காணலாமென் றும், நாம் புறம்போக்கும் வாயுவிலிது மிகுதியுமுளதென்றும் கூறியுள்ளோம். ஆகையால், 2500 கனவடியுள்ள வாயுவிற்கண் ஒருகனவடி கரிவாயுவும், அல்லது 1000 கன வடிகொண்டவாயுவில், இஃதேறக்குறைய அணாக் (ஹ) கனவடிவாயுவுமுளதாகும். அற் றேல், ஒருமணிதன், 10 அடி நீளம், 10 அடி அநலம், 10 அடி உயரக்கொண்ட 1000 கன அடியுள்ள ஓரறையினுள் ஒரு மணிகேர மடைபட்டிருந்த பின்னர், அவ்வறையின் வாயுவைச் சீர்தூக்கிப்பார்க்கின், அதன்கண் 1000 கனவடிக்கு ஒன்றேகால் (கவ) கன வடி கரிவாயுவைப் பிரித்தெடுக்கலாம். பிரித்தெடுக்கின், நாம் ஒவ்வொருவரும் ஒருமணி கேரத்தில் நம் உடம்பினின்றும் 1000 கனவடியில் முக்கால் (ஐ) கனவடி கரிவாயுவைப் போக்குகின்றோமென அறிந்து கொள்ளுகிறோம்.

அம்மணிதனை 3000 கனவடிகொண்ட ஓரறையில் ஒருமணி கேரம் அடைத்துப் பின்னர் அதன்கண் வாயுவைச் சீர்தூக்கின், அவ்வாயுவில் இயற்கையாயுள்ள கரிவாயு ஒன்றாக (கஹ) கனவடியும், அவன் புறம்போக்கின் கரிவாயு முக்கால் (ஐ) கனவடி யுஞ் சேர்ந்து, இரண்டேகால் (உவ) கனவடி கொண்டதாகும். இம்முக்கால் கனவடி யையும், மூன்று பங்காகப் பிரிக்கின், ஒரு 1000 கனவடிக்குக்கால் (வ) கனவடி கரிவாயு சேரும். ஆனால் 1000 கனவடி கொண்ட வாயுவில் கால் கனவடி கரிவாயு மிகுந்திருப் பின் யாதொரு கெடுதியும் பயவாதாமென்பது சுகநூல் வல்லார் யாவருக்கு மொப்பமு டுந்திருக்கின்றது.

அற்றேல், ஒருவன் சுவாசிக் ஒருமணிக்கு 3000 கனவடி கரிவாயு அத்தியாவ சியமென்பது மேற்கூறிய நியாயப்பிரமாணத்தான் நன்கு விளங்கும். ஆயினும் நாங்கடி னமான தொழில் புரியுங்காலத்து அதிகமாய்க் கரிவாயுவைப் புறம்போக்குவதனால், அதிகமான சுத்தவாயுவை உட்கொள்ளவேண்டும்.

ஆகவே நம்மவர் தேகமுயற்சி செய்யுங் காலத்தும் திறந்த வெளிகளில் அவை செய்யற்பாலர். நம்மவருட் சிலர் அறையின் திறப்புக்கொல்லா மடைத்துள்ளிருந்து தேகமுயற்சி செய்கின்றனர். அது அவர்கள் அறியாமைக்குச் சான்றும்; மேலும், நோயி னாகும் அதிகமான கரிவாயுவையும், அழுகைகளையும் தம்மினின்ற புறம் போக்குவதால், அவர்களுக்கு ஏறக்குறைய 4500 கனவடி சுத்தவாயு வேண்டும். குதினா, மாடு, எருமை முதலிய பெரிய விலங்குகளுக்கும் மணிக்கு 10000 முதல் 20000 கனவடி வாயு அவசிய மாதலால், அவைகள் திறந்த வேளியிலேயே அதிகமாய் வசித்து வரல் வேண்டும். இத் தனால், அவைகளின் தொழுவம் திறந்த வெளியி லமைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டுமென் பது தெற்றென விளங்கும். இது நீற்க, 3000 கனவடிகொண்ட அறை ஒருவனுக்கு வாய்ப்ப தரிதாதலானும், மணிக்கு மூன்று தடவை புதிய வாயுவை மாற்றிக் கொள்ள லாண்டலானும் 1000 கனவடியுள்ள அறை நம்மவ ரொவ்வொரு வருக்கும் அவசியமெ

ன்பது ஈண்டு சொல்லாதே அமைபும். அவ்வாறாயின் 1000 கனவடிக்கீழ்த்தான் ஓரறையி லெருவன் வசிப்பின், அன்னவனடையும் பயன் யாவையோ வென்றிச் கூறுதும்:—

1. சிற்றறையின் மன்மைபோல வாயுவை அடிக்கடி மாற்ற லநாவசியம்.
2. இல்லத்தின் வாயு மிகுந்து பரந்து கிடத்தலால் ஒரு வாயில் வழிப்புருந்த வெளிவாயு தன்வேகம் உள்வாயுவால் பலவாகப் பிரிக்கப்பட்டு உள்ளிருப்போன் உணராதவாறு வலிமை குன்றுகின்றது.
3. வாயுவின் ஓட்டம் சிறிது நேரம் தடைப்படினும், உள்வாயு அசுத்தமாகும் விதி மனிக்கப்படாது.
4. மிகுந்த பரப்பை வியாபிக்க வேண்டியிருப்பதால் சிற்றறையினும் பேரறையில் புகும் புறவாயு அதிகமாய் உபயோகிக்கப்படுகின்றது. இவற்றால் பேரறையே மிக்கபயன் விளைவிப்பதா மென்றுணர்ந்து கொள்க.

இனி நாம் புறம்போக்கும் வாயுவின் கண்ணுள்ள அசுத்த வாயுக்களின் லெ னுரிதமாய் 12. 14. அடிக்குயரமாய் வியாபித்துச் செல்லுந் தன்மையனவாகாமையான், 14. அடிக்குயரமான சுவரை எழுப்புவது பொருளுக்கு வீணாத்வேயாம். ஆகையால் 1000. கனவடி அறை ஒருவனுக்கவசியமாதல்போல (1000÷14) 72. சுதர அடியுள்ள தளமும் அவசியமாம்.

இல்லத்தின் வாயு அசுத்த மடைகிற விதித்தையும், சுத்தத்தைப் பேணவேண்டிய வாயுவின் பரிமாணத்தையும் எடுத்துரைத்தாம். இனி, அப்பரிமாணமுள்ள வாயுவை இல்லின் கண் புகுத்தும் வழியையாராய்வாம்.

வாயுவின்னியக்கம்:— மணிக்கு இரண்டு மைல் விசைத் வாயு வீசுமாயின் அவ்வாயு ஈரம் அல்லது வெப்பமுடையதாயினும் அதன்வலிமை யுணரமாட்டுவோ மல்லோம். அவ்வாறு வினாதலுடைய வாயு 10. அடிஉயரம், 4. அடி அகலங்கொண்ட ஓர் வாசல்வழி உட்புகுமானால், 150. சுதேகிகளுக்குப் போதுமான சுத்தவாயுவைத்தரும். அதினும் வினாவாய் உலாவாமாயின் சுவர் செங்கல் கதவுமுதலியவற்றை யூடுருவி உட்புகு மென்றுஞ் சொல்வர். இதுகிடக்க. ஆனால் வாயு தாராளமாய் உண்ணுழைந்து வெளிப்போக எதிர்முகமான கதவுகளையும், பலகணிகளையும் அமைப்பதுடன் அவைகள் வீட்டின் நிகளப்பரப்பைச் சார்ந்திருக்கவேண்டும் என்னையெனின், உட்புகுந்த வாயுவோடு நன்றாய்க்கலந்து எங்கும் பரவியபின்னர் அசுத்தத்தை யப்புறப்படுத்து மியல்வந்தா யிராவின், ஓட்டத்தின் விரைவினால் ஒருவழி நுழைந்தவாயு மற்றொரு வழியேசென்று நான்கோரியபயனைப் பயவாதாம். கூறையினுச்சிறியில் காற்றோட்டத்தை நோக்கித் குழாய்களை வளைவாயமைத்தலானும், ஒருவாறு வாயுவிலோட்டத்தை மறித்து உன்றுழைக்கலா மென்பாருமுள்ள அவைகள் அநேகமாய் மரக்கலன்களுக்கே பயன்படுதலால் ஈண்டு அவைகளை விரியாது விடுத்தாம். இனிவாயு வேகமாய் உடம்பிறுறைத்தால் கெடுதி பயக்குமென்றும் மேலேகூறினோம். இனிவேகமாய்க் காற்றுவீசினும், அக்காற்றுக் குளிர்ச்சியாகவாதல் வெப்பமாக வாதலிருக்கினும் நம்மவர் கதவுபலகணியாவையுழிறுக வடைத்து உன்சித்தினை செய்கின்றார்கள். செய்யின் இல்லத்தின் வாயு அசுத்த மடையுமென்றும், சுத்தவாயு உட்புகவிடமில்லை யென்றுமறிந்தும், அநியாதார் போலிருந் தொழுகுவதுமுண்டு. ஆகையால் வாயுவிரைந்து செல்வதைத் தடுக்கவும்,

ஒஹோ ஒட்டத்தைப் பலவேறு ஒட்டமாகப் பிரித்து அதன் கதியைக் குறைக்கவும் வேண்டும். ஓரறையின் ஒரு துவாரத்தினுழைந்து செல்லும் ஞரியன் கதிர் ஒன்றாயினும், அஃ தவ்வறை யினெப்பருதியையும் பிரகாசிக்கச் செய்கின்ற தன்மைபோல அவ்வாயு அறையின் நாலாபக்கமும் பரவிச்செல்லவும் சிலமுறைகள் தந்துகாட்டுவாம். கதவுகளிலும் பலகணிகளிலும் இலைப்பலகைகளமைத்தலானும், சிற்சில துவாரங்கள் மிகுந்துள்ள கம்பிவலையானும் வேண்டிய அளவு உயர்த்தவுந் தாழ்த்தவுந்கூடிய ஒன்றன்பின்னொன்றுள்ள இரட்டைப் பலகைகள் பெற்ற பலகணிகளமைத்தலானும், இன்னும் பலவேறு உத்தியினானும், வாயுவின் வேகத்தைக் குறைத்துப் பலவேறோட்டமாகப் பிரித்து, நாம் நமதில்லத்திலென்றும் சுகமான வாயுவீசிக்கொண்டிருக்கச் செய்யலாம். வாயுவின் இவ்வியக்கமே நம்தேசத்துக்கும் சீதோட்டின நிலைமைக்குத் தகுந்ததாம். ஆயினும் வாயுவினியற்கை ஒட்டம் குன்றி வாயு அசைவற்றிருக்கின் மேலே காட்டிய யாவையும் பயனற்றனவாம்.

இனி, வாயுஅத்தன்மைத்தாய் விடின், இது வேறுமுறையா வியங்குமாறு எப்படியெனின் கூறுதும். வெப்பத்தினால் விரிதல்பெற்ற ஒருகனவடிக்கொண்ட ஓரிருப்புக்கட்டி பத்துப்பவுண் நிறை கொடுத்தால், அம்மாறுபாடுறாத அவ்வடிக்கொண்ட பிறிதொருகட்டி 10. பவுண் நிறைக் கதிகன் கொள்ளுமென்பது யாவருமறிவாரன்றோ? எண்ணெயையு நீரையும் ஒருபாத்திரத்திற்கலந்து வார்த்தால் என்னெய்யமேலும், நீர் கீழுமாகுமாறு மறிவோம். என்னை? நீர் என்னெய்யினுங் கனத்தபொருளாதலால் கீழே தாழ்ந்துசெல்லும். நீரினும் இலேசான பொருள்நீரினமேல் மீதக்கும் பெற்றியுடைத்து. அக்குணங்களே வாயுக்களுக்கும் பொருத்தமாம் அற்றமேல், நம்மில்லத்தின்கண் ணுள்ள வாயு, நாம் புறம்போக்கும் வாயுக்களானும், எரியுநெருப்பினனும் மிக்கவெப்ப முறுகின்றது. வெப்பம் பெறுதலால், தன்னிறையற்றகுன்றி யிலேசாகி மேலேசெல்லுந் தன்மையடைகின்றது. அடைய, நிறையிலுயர்ந்த புறவாயுவும், நிறைகுன்றிய அகவாயுவும் சீதோட்டின நிலையான் இம்மாறுபாறுபடுகின்றன. மாறுபாடுள்ள இரண்டுஞ் சமமான நிறைபெற ஒன்றோடொன்று உரஞ்சுகின்றன. ஆகையான் புறவாயு உட்புகுமாறதிந்துகொள்க.

இனிமேலேசென்ற வெப்பவாயு சுவரின்நிலையில் அல்லது முகட்டிலமைக்கப்பட்ட துவாரத்தினுட் புகுந்து, வெளிப்போந்து, புறவாயுவோடுகலந்து வியாபித்துத் தன் வெப்பத்தைக்கொண்டு அதனுடன் ஒற்றுமையடைகின்றது. உட்புகுந்த வாயுவும் இவ்வியல்படையற் பாலதெனின், நம்மில்லக்களிலிவ்வாறு வாயுகூற்றி யுலாவதில் நாமறியாமலே நடந்துவருகின்றது. அற்றாயினும், இவ்வியக்கம் கார்க்குடிகாலக்களில் நம்காட்டிற்கும் குளிர்ச்சி பொருந்திய வடநாடுகளுக்கும் வாய்ப்புடைத்தாகுமேயன்றி, இளவேனில் முகிர்வேனில் காலத்தில் வெப்பம் பொருந்திய தென்னாட்டிற்கு அமையாதென்று முனார்க. எனினும் இவ்வியக்க நடந்தேறச், சுத்தவாயு உட்புகச் சுவரின் அடியிலும், அசுத்தவாயு புறம்போகச் சுவரின்தலையிலும் அல்லது முகட்டிலும் துவாரங்களோனும் சிறுபலகணிகளோனுமைக்கப்பட்டிருப்ப தவசியம். இத்துவாரங்கள் அறையின் வசிக்மும்க்குத் தக்கவாறு, ஒருவர் வசிப்பதற்கு 24. சதுரஅங்குலமளவாக அமைக்கப்படுதல் வேண்டும். அவைகள் வாயுவினியக்கத்தின் பகுதியிற் சொன்னவாறு வாயுவின் வேகத்தைக் குறைக்கும் விதிகளை யறுசரித்து, அசுத்த வாயுவை வெளிவிடுக்குந் துவாரங்கள் வட்டவடிவுளவாயு, மிருதுவாயும் மழையும் வெயிலும் உறையாத வண்ணம் தடைகள் பெற்றுளவாயு மிருத்தல்வேண்டும்.

இன்னும் வரும்.

டி. நல்லதம்பிப் பிள்ளை.

வடமொழியிலுள்ள தமிழ்ச்சொற்களுக்குக் காரணம்.

படனம்=வாசித்தல்.

(புண் என்பதில் பாட்டு பாடம் படனம் படித்தல் என்பன பிறக்கும்) புண் னெடு ஒதுவது, வாசியென்பது இசைப்பாட்டாகலின் வாசித்தலென்பதற்கும் அதுவே பொருள். வாசம் என்பது மூங்கில், உட்டுளை; அது வாசியென்றாயிற்று. வாசியெனினும் புல்லாக்குமலெனினும் ஒக்கும்; வள்ளன்பது வட்டம் கூர்மையென்னும் பொருளைத்தரலின் அதினின்றும் வாசமென்னும் சொல் பிறந்தது. மூங்கிற்புதர் வட்டித்துவளரும் தன்மைத்தது; வாசம்=மூங்கில், அம்பு, வேகம் இறகு எனு மிம்முறைமையிற் பொருட்பேராகும். அம்பின் வேகத்துக்கு, அதிற்கட்டும் இறகும் ஓர்காரணம். வாசம் வயமெனத்திரிந்து குதிரையையும்; பறவையையும்; வமிசமெனத்திரிந்து மூங்கிலையும் உணர்த்தும்.

வாத்தியம்.

வாசியென்பது இசையாகலின் வாசியம் வாச்சியம் வாத்தியமென்றாயிற்று. இசைமுழக்கமென்பது அதன்பொருள். அவ்வாசியென்பது வசு பசு எனத்திரிந்து எருதையும் ஆவையும் தெரிக்கும் இசையார் குவிவது. வசுவைக்காப்போன் வசுதேவன் அவன் மகன் வாசுதேவன்.

வீரம்.

வில் வீரம்; வில் எய்வதாலுண்டாவது; அது மனவுறுதியின் செயலாகலின் வீரம் வைரம் வசிரம் வச்சிரம் எனத்திரிந்து வைரக்கல்லிணையும், வீரம் விரணமெனத்திரிந்து அவ்வில்லின் காரியமாகிய போரிணையும் புண்ணையும் குறிக்கும்; விரணம் போர்க்களத்துக்குமாம் விரணகனம் என்பது ரணகன மெனவும், விரணகனத்தின் காரியம் துன்பமாகலின் ரணம் ருணமெனவும் வடமொழியில் வழங்கும்; ருணமெனினும் கடனெனினும் ஒக்கும் ரணம் ருணம் என்பனவற்றை நிகண்டில் இரணம் இருணம் என எழுதியிருக்கின்றனர். அதிலேயே விரணமென்னும் சொல்லு முளது.

பல்லு=கரடி.

கரடியின் பல் மிக வெண்ணிறமுடையதாகலின் அது வெண்பல்லம் என்னும் பெயர்த்தது. வெண்பல்லம், பல்லு: பல்லுக: பல்லுக: பாலுக: எனத்திரிந்தது. தமிழில் பல்லுகம் வல்லுகம் எனவழங்குகிறது,

கோகம்=செந்நாய்.

குரு என்பது செந்நிறமாகலின் அது குருகம் கோகம் எனவாயிற்று. செந்நாய் அப்பொருளைத்தரும். கொக்கு என்பதும் அக்கோகம் என்பதன்திரிபேயாம்.

கோகில: = குயில்.

சிவந்த கண்ணையுடையது. கோலம் என்பது சிவப்பு, குயில் என்பதற்கும் அப் பொருளே.

கிர: = கிளி.

கீள் என்பதன்திரிபு. கனிமுதலியவற்றைக் கிழித்துத்தின்பது. கீள் = கிழித் தல், கிளியென்பதற்கும் அப்பொருளே.

கக: = கிளி.

அதன் மூக்குச் சிவப்பாகலின் அப்பெயர்த்து. கிருககம் = சிவப்பு. அதுமுதற் குறையாயிற்று.

கிச: = குயில்கு.

சேகம் என்பதன் சிதைவு, சேகம் = மூங்கில், நெருப்பு, சிவப்பு, குரங்கு எனுமிய்முறைமையின்பொருட்பேறும். குரங்கின்முகம் சிவப்பாகலின் அப்பெயர்த்து. நெருப்பினை யுணர்ந்தும் கிச்ச என்பது சேகமென்பதன்திரிபு, இலையுமுதலியவற்றைக் கிழித்தெறிவது குரங்கின் தன்மையாகலின் கீள்சேம் சேகம் எனினும் ஒக்கும். இனிச் சேகம் சிவப்பாகலின் சேகன் என்பதற்குக் கோபிப்பவன் எனலும் பொருந்தும். கோபம் என்பதற்கும் அப்பொருளே. கோபம், சிவப்பு, இந்திரகோபம் என்பதனாலும் உணர்க. அது இருசொல் லொருமொழி. இந்திரம், கோபம்; இந்திரம் = சிவப்பு இந்து (கரடி) இந்துளம் (கடப்பமரம்) முதலிய சொற்களான் அப்பொருள் உண்மை பெற்றும்.

முசலீ = பல்லி.

முசலி முசலீ யென்றாயிற்று. முசலி என்பதற்கு முதற்பொருள் ஒணன்; அதன்தலை சிவப்பாகலின் அப்பெயர்த்து. மூல் = சிவப்பு; பல்லி, உடம்பு முதலை, அவ் லோணினினைத்தைச் சேர்ந்தமையின் அவையும் அம்முசலிப்பெயர் பெற்றன. முதலை முசலியின்திரிபு. முசலி செந்தாமரைக்கும் ஆம். இனி முசலி யென்பது முசலிகை, முசல், முசுக்கை முசுமுசுக்கை எனத்திரியும். முசலின்கண் சிவப்பாகலின் அப் பெயர்த்து. முசுக்கை முசுமுசுக்கை யென்பன ஒரு பொருள்; அதன்பழம் சிவப்பு; முயல் முசலின்திரிபு. முசலியென்பது முகரியென்றாய்த் தாமையைத் தெரிக்கும். முசலம் = உலக்கை, செம்மரத்தாலாயது.

குங்க: = மான்.

குடாபெயன்னும் சொல்லிற் பிரித்திற்றது, குடாவென்பது வகைவு, வட்ட முத லிய பல பொருளில்வரும். இரவில் மான்கள் கூடித் தமக்குவரும் கேட்டினை நாற்புற த்தும் அறிதற்பொருட்டி ஒவ்வொன்றும் தலையை முன்பக்கமாக வைத்துக்கொண்டு கண்டியில் செய்வது அவற்றின் இயற்கையாகலின் அப்பெயர்த்து. குரக்கம் விலங் கின் பொதுவுமாம், அது கூலமென்னும் கொல்லிற் பிறந்து மறைப்புகின்றனும் பொரு ளில்வரும்; கூலம் = மறைவு, விலங்கின்வால்; விலங்கினங்களுக்குத் தந்தம்வாம்,

வடமொழியிலுள்ள தமிழ்ச்சொற்களுக்குக் காரணம். உத

௩ முதலிய சொட்டுதற்கும் பிரிவில்லாத துணையாகுத்தலின் அனுபவத்திலும் உப-
சர்க்கம் பெற்ற அனுபவமென்றாகிறது. சாதனை எனக்கு அனுபவன் அவ்வன் எனில்
விவகித்தவன்போல் பிரிவில்லாததுனை அவ்வன் என்பது பொருள்; பிரதிபலன்
என்பது.

தரணு: அபுஷி.

தரக்கு என்பதன் திரிபு. தரக்கு அகிவப்பு.

பக: அகொக்கு,

கூபகம் பகம் = நீர்; நீர்ச்சார்பில் வசிப்பது.

சூத்திரம் = வத்திரம்.

சுள் என்னும் தாதுவிற்பிறந்தது. சுள் எனினும் துட்பமெனினும் ஒக்கும்; அது
துணுகின்று பெரியனவற்றை நடாத்துதலின் அப்பெயர்ந்தது. கழிகாரத்திலுள்ள முத
ற்கழற்சியால் அதனைத்தெளிக. சுழல் என்பதும் அப்பொருளில் வரும்; சுள்-சுழல்
இதனினன்றே சுழம்பல் என்னும் வினைபிறந்தது. அவனென்னவோ சுழல்வைத்திருக்
கின்றான். இராமசந்திரமூர்த்தி தென்கடலில் சுழல் வைத்திருக்கின்றார் என்னும்
வழக்கால் சுழல் என்பதற்கு அப்பொருளுண்மைகாண்க. அச்சுழல் எனும் வினையி
னின்றே உழல், உழத்தல், உழவு, உழுதல் முதலியனபிறக்கும். உழுதலென்பதற்கு
வட்டித்து வருவது என்பது பொருள். எத்தனை சாலாயிற்று எத்தனை வளைப்பாயி
ற்று எனும் வழக்கால் தெளிக. சால்என்பது வட்டம்; சூத்திரர் என்பது தச்சரைக்குறி
க்கும். அதனைச்செய்யவல்லார் அவர் ஆகலின்; தேரினைச் சுருக்கறிந்து செலுத்துவது
தேர்ப்பாகர்தம் அரியதோராற்றலாகலின் அவரைச் சூதர் என்பர்; சுஞ்சூதர், இவர்
நிலத்திலோடும் தேர்ப்பாகரல்லர் ஆகாயத்திலோடும் தேர்ப்பாகராவர். வாகனம் விமா
னம் முதலிய சொற்களால் ஆகாயத்தேர் உண்மை பெறப்படும்; வானம், வாக
னம், விவானம், விமானம் ஆகாயத்திலோடுவது என்பது பொருள். வாகனமென்னும்
சொல்லினின்றே வகித்தல் என்னும் வினைபிறந்தது, இவ்வகித்தலென்னும் வினையில்
விவாகமுதலிய சொற்கள் பிறக்கும்; அதன்பொருள் குடும்பபாரத்தை வகிக்கத்தொட
ங்குவது, வகித்தல் சுமத்தல்; தூற்பாவை யுணர்த்தும் சூத்திரமென்பதற்கும் இச்சுள்
என்பதே தாது, பல சொற்பொருளைச் சுருங்கக்கூறுவது என்பது. சூத்திரம் பஞ்சி
னுலையுக்குறிக்கும், துணுகியுள்ள பஞ்சினாலையது என்பது. சிற்றறிவுடைமையின்
நான்காம் வருணத்தானைச் சூத்திரன் என்பர். சுள் - சிறுமை, சுருவு-சுருக்கு, சுள்
சாணி, சுளசளி, சுண்டலிரல், சுண்டெலி முதலியவற்றுக்கும் சுள் என்பதேதாது.

வஸ்திரம் = துணி.

இது வத்திரமென்பதன் திரிபு, வட்டத்தை யுணர்த்தும் வள் என்பது இதன்
தாது, வட்டமாகக் கட்டுதற்குரியது என்பது பொருள். முகத்தையுணர்த்தும் வத்திர
மென்னும் சொல்லுக்கும் இத்தாதுவே. வட்டமுடையது என்பது. இன்னும் அவ்வள்

என்பதில் வாதம், வாதனம், வானம், வாணம் என்பனயிற்கும். வாதம்=காற்று; சுழன்று சுழன்றுவிசுவது, வாதனம்=சீலை, வானம்=ஆகாயம், வட்டமுடையது, வாணம்=சீலை; இது நீர் என்னும் உபசர்க்கம்பெற்று நீர்வாணம், நீர்மாணம் எனவும், மாணம் மணமெனக்குறுகி அ என்னும் உபசர்க்கம் பெற்று அம்மணம் எனவும் ஆம். அம்முன்று சொற்கும் ஆடையில்லாதிருத்தல் என்பதே பொருள். நீர்வாண தீட்சை யென்பதற்கு இப்பொருள் கொள்ளற்க. அது சமயம் விசேடமென்னும் அளவினைக்கடந்தது என்னும்பொருட்டு. மாணம் வாணம் நீர்வாணமெனலாயிற்று; மாணமெனினும் அளபெனினும் ஒக்கும் முற்கூறிய வாதனமென்பது வதனம் வசனம் எனுத்திரிந்து முகத்தையும் முகத்தின்கணுண்டாகும் வாக்கையும்தெரிக்கும்; உபசர்க்கம் எதிர்மறைப்பொருளது.

பாக்கியம்=செல்வம்.

(இதன் முதற்சொல் பகு என்பது; இப்பகு என்பதில் பங்கு என்பதும் இப்பங்கு என்பதில் பாக்கி என்பதும் வரும். ஈண்டுப் பாக்கி என்பதற்குப் பங்கு என்பதே பொருள். அஃதாவது ஆறிலொருபாக மென்பதாம். குடிகள் அரசனுக்குப் பாக்கிகொடுத்தற்குரியர்; அரசன் குடிகளிடம் பாக்கி பெறுதற்குரியன் எனில், ஆறிலொரு பங்கென்பதே பொருளாகவின் பாக்கியம் என்பது அப்பங்கின் மிகுதியைக் குறிக்கின்றது; அவன்பாக்கியவான் எனில் அப்பங்கின் மிகுதிப் பாட்டைப்பெற்றவனும் என்க. இச்சொல் பண்டைநாள் வழக்கை விளக்குகின்றது இக்காலத்தும் அரசர்கள் தம் நிலுவைப் பொருளைப்பாக்கியென்பர். ஏனோரும் என் பாக்கியைச் செலுத்துக என்பர். அது தீதின்றிவந்த பொருளாகவின் சுபாக்கியம் செளபாக்கியம் எனவும் அதனையுடையானையும் அவன் மனைவியையும் செளபாக்கியவான் செளபாக்கியவதி யெனவும் கூறுவர். “செண்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கற நென்றாக, கைம்புலத்தாரேம்பறலை” இக்குறள் ஆறிலொரு பங்கென்பதைக் குறிக்கும். பரிமேலழகர் உரையானும் உணர்க.)

இனி அ-வது இதழில் விட்ட சொற்களை யெடுத்துக்கூறுதும். (வாபீ=நீர்நிலை. காலையுணர்த்தும் தான் என்னும் சொல்லில் தாவல் என்பதும் தாவல் என்பதன் இறுதியிலுள்ள வல் என்பதில் வாவல் என்பதும் வாவலினின்றும் வாவி யென்பதும் வரும். வாவி பாவி வாபீ என்றாயிற்று. தெலுங்கர் கிணற்றினைப்பாவி என்பர். காலினாலே தாவி இரங்குதற்குரிய நீர்நிலை யென்பது பொருள் நடைவாவி நடைபாவி என்பதனானும் உணர்க.)

பேடகம்பேடம் பேழை; கூபகம் கூபம் கூவம் கூவல் எனக்கூறலே தகுதி. மேழை யென்பதற்கு மறைப்பது என்பது பொருள் நீர்நிலையைத் தெரிக்கும் ஆவி யென்பது வாவி யென்னும் சொல்லிற் பிறந்தது தச்சோலம் என்பதைக் கச்சோலம் எனவும் ஆடவன் என்பதை ஆடவன் எனவும் கோல் என்பதைச் சோல் எனவும் திருத்திக்கொள்ளவேண்டும்.

இன்னும்வரும்,

இங்குணம்.

மாகறல் - கார்த்திகேய முதலியார்.

கையறிவற்றன் ிதிக்குநிர்ச்சி யடைந்து விளங்கும் பெரியோரும் உருவத் திருமேனியிற்கொண்டு முதல்வனை வழிபடுவார்க்கன்றி ஏனையோர்க்கு அம்முதல்வனை வழிபடுமாறு ஒரு சிறிதும் செல்லா தென்னுங் கருத்துடையர். அற்றன்று, கிறித்தவருள் ஒரு சாராரும் மகமதிய மதத்தாரும் இறைவனை உருவத்திருமேனியிற் கொண்டு வழிபடுதல் பொருந்தாதெனக் கூறுபவாவெனின்;—கன்றுகடாயினாய், பண்டைக்காலம் தொட்டு வருஞ் சமயிகளெல்லாம் தம்மியற்கை கல்ஸறிவால் விக்கிரக வாராதனை செய்து போதரக் காண்டலானும், இக்காலத்து இடையே தோன்றிய ஒரு சில சமயிகளே தஞ் செயற்கையறிவால் தாம் வேண்டியவாறு பொருளில மொழிந்து விக்கிரக வாராதனை மறுத்தலானும் அதுபற்றி ஈண்டைக் காவதோர் இழுக்கில்லை யென்றொழிக. அல்லலானும், உருவத் திருமேனியிற்கொண்டு வழிபடுதல் பொருந்தாதெனக்கூறும் மற்றவர் தாமும் முதல்வனை யாங்கனம் வழிபடமாட்டுவாரென்று துணுகி நோக்க வல்லார்க்கு அவருரை வஞ்சம்பொதிந்த வழுவுரையாமென்ப தினிதுவிளங்கும். தேவாலயங்களில் அவர் விழிபொத்திக்கொண்டு விசம்பு நோக்கி நிற்ப, அவர் உள்ளம் அவர் வயப்படாமல் காடுங்கரையும் அலைந்து திரியும்; அவ்ல தவ் இறைவன்மாட்டு மெய்யன்புடைய ராயின் அவருள்ளத் தன்கண் அவ்விறைவற்கு ஒருருவத்தை எழுப்பி அவரறிவினை அதன்கட் பதித்துவிடும். கண்ணறிவிற்குப் புலனும் வடிவத்தை வழிபடுதற்கு அவர் உடம்படுகிலராயினும், உள்ள வறிவின்கட் கோசரிக்கும் ஒருருவத்தை அவர் யாகநனம் நீக்கவல்லார்? உள்ள வறிவின்கண்ணும் அவ்வுருவங் கோசரியாமல் நீக்கி வழிபட வல்லே மென்பாராயின், அவர் செய்யும் அவ்வழிபாடு தம் பெண்டிரை நோக்கிச் செய்யும்வழிபாடாம், தம் புதல்வரை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடாம், தம் நண்பரை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடாம், மற்றுஞ் சிலரை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடாம் அவர் அங்கனஞ் செய்யும் வழிபாடு இறைவனை நோக்கிச் செய்ததாகமாட்டாது. ஆன்மாக்களின் உள்ளவறிவு சார்ந்த பொருளின் வண்ணமாய் வீறி விளங்குதலன்றி, தான் அவற்றின் வேருய்ப்பிரிந்து விளங்கு மியல்பினதன்று. மனோநத்துவ தூற்புலமை கைவந்தோரும் உள்ளத்தினியற்கை அவ்வாருதல் இனிது விளங்க விரித்துக் காட்டினர். ஐம்பொறிகளுக்குப் புலனாகாத பொருள் மனத்தின்கட் புலப்படுமாறில்லை. கட்புலனாய் விளங்கும் ஒருருவத்தைப்பற்றி நின்று தியானஞ் செய்யா தொழியின், அம்மனம் வேறு பிறவுருவங்களைப் பற்றிக்கொண்டு அவர்க்குத் தியானவுணர்வு செல்லவொட்டாமல் தடைசெய்வது ஒருதலை இப்பெற்றியெல்லாம் மேலே விரித்துக்காட்டினும், பின்னுதல் விரிப்பிற் பெருகு மாதவின் இத்துணைவிளமைகின்றும். ஈண்டிக்காட்டியுணர்வுகள் ஈகாஈகா உருவத்திருமேனியிற்கொண்டு உபாதிக்கு முறையேதான் அறிவின் அடிப்பத்திற்கும், மனத்தின் மனவியற்கைக்கும் மிகு-வியைத்ததாமென்பது பெறப்படுதலின், அருவமரக கனகவிடை உபாதிக்கற்பூற்றென்று வானசுந்தரருக்கிப்பார் போகியாதங்கன் பொருட்பேரிலவா யொழியுமென்றுணர்க.

புற்றி முயற்குவார் ஈண்டு யாருமில்ர். இவர்கூறும் போவிவாதப் பொய்ப்பொருளெல் லாம் மிக துண்ணிதாகவெடுத் தாராய்ந்துமறுத் துண்மைப்பொருள் காட்டி வர்க்கா தீபம் என்னும் ஓரரிய பெரியதூல் பிரகடனஞ்செய்தார் எம்மாரியர் ஸ்ரீலக்ஷ்மீ சோ மகாதீதநாயகரவர்கள். அவ்வரியதூன்மேல் வேறு சொலவறியாமற் பிரமசமாசத்தா ரும் வாய்வானாதடக்கினர். சகனோபாசனை யியல்புபற்றி இன்னும் விசேடமாயறிய வேண்டும் அன்பர்கள் அர்ச்சாதிபமென்னும் அவ்வரிய பெரியதூலை ஆராய்த்தறியற் பாலார்.

இனி இதுகூறும் விரித்தருக்கவுரையால் இப்பரதமாகண்டத்தின்கணுள்ள நன்மக்களீசரனருளுருவத்திருமேனியிற் செய்து போதரும் வழிபாடு சகனோபாசனை யாவதன்றி விக்கிரகவாராதனையாதல் ஒரு சிறிதுஞ் செல்லாதாமென்பதூஉம், சகன கொலத்தின்கட்செய்யும் வழிபாடுபற்றி இறைவனது வியாபகமுழுமுதன்மை இறை மைக் குணத்திற்கு வரக்கடவதோ ரிழுக்கில்லை யென்பதூஉம், அருவமாக ஈசரனைத் தியானிக்க வல்லே மென்பாருரை மக்கள் மனைவியற்கைக்குத் தினைத்துணையு மியை தல் செல்லாமையால் அது வெறுஞ்சொன்மாத்நிரையாகவே முடிதலல்லது பொரு ணிறைந்த நாகாதென்பதூஉம், உலகத்தின்கண் அநாகரிகவிருத்தியுடையாரான மக்க ளுள்ளும் உருவவழிபாடே காணக்கிடத்தலின் அவ்லியற்கைக்கு வேறாக மொழிதல் மூரண்பாடாமென்பதூஉம், ஆரியவேதோப விடதங்களினும் அவற்றின் உபப்பிருக்க ணங்களினும் அருளுருவத்திருமேனி வழிபாடே பெறப்படுதலின் அவ்வுண்மை யறி யமாட்டாது திறம்பியுரையிடுவாருரை வழக்குரையாமென்பதூஉங் காட்டப்பட்டன வென்க.

சகனோபாசனை முற்றும்.

பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண்மீழ்க்கணக்கு எனக்கூட்டிச்செய்த தாரான் முப்பாலாக வகுத்துத்தொகுக்கப்பட்ட விழுமிய இயற்றமிழ் தூவர்களுட் பதினெண் மீழ்க்கணக்கின்பாற்பட்ட நாலடியாரே தூவரலாறு பிற்காலத்தாராத் பிழைவுணரப்பட்டது. சென்னைச்செருவகலாசகத்தார் எப் - ஏ முதலியைகுப்புகளுக்கு சீய மிக்குந்தமிழ்ச்செய்யுட் பாடங்களுக்குத் தமிழியலறிவு வாய்ப்பப்பெறாத புலவோர்களின் உணர்குறிப்புக்களொழுதி வெளிவீடுகின்றார். அவர் இயற்றமிழ்ச்செய்யுட் பருப்பொருடானும் உணரமாட்டாதாராய் ஆண்டாண்டுப்பிழைபடவுரைவுரைத்தலைமேற்கொண்டு, தம்முரைக்குறிப்புக்களைப்பயிலும் மாணக்கர்களுக்குத் திரிபுணர்ச்சியைப்பயந்து அவர்க்கும் பிறர்க்கும்கேடு குழந்துவருகின்றார். இப்பெற்றியரானவிவர் பண்டைக்காலத்து கல்விசைப் புலவர் தெண்டமிழ்த்திறம் விளங்கவியற்றிய நாலடியார் முதலான தூனுட்பமுந்திட்டமுமறிந்து உரையெழுதமாட்டுவாரல்லர். வில்லிபுத்தூரார் பாரதமுந் கம்பராமாயணமும் நன்னூலும் செய்யுளணியிலக்கணக் குறிப்புக்கள் சிலவும் பயிற்ன்மாத்திரையானே பண்டைத்தமிழ்ப் பழுவன்மாட்சி தமக்கினிது விளங்குமெனக்கருதித் தருக்கி அகநகனிப்பாரியல் விஷயக்கவறிவேயாம். வடநாண்மரபின்வதிப்பட்டவில்லிபுத்தூரார் பாரதமுதலிய தூற்பயிற்சி, செந்தமிழ்தூன்மரபின் வதிபிழையாப் பண்டைத்தமிழ்தூன்மாட்சியினையுணர்த்தருச்சிந்தும்பயன்படாது. நச்சீனார்க்கினியர், சீவனூனயோகிகண்முதலான உரையாசிரியர் துன்பொருளுரைப் பயிற்சியானும், தொல்காப்பியவியல் தூலறிவானும், சங்கத்தமிழ்தூற்பழக்கத்தானுஞ் செந்தமிழ்ப்புலமை செவ்விதினீரம்பப்பெற்று, அதனோடு தம்மியற்கை மதிநுட்ப வாற்றலுமுடையரான நற்றிமிழ்ப்புலவோரே நாலடியார்முதலான தூனுண்மையநிற துரையுரைக்கு முரிமையுடையராவர். ஏனையோரதுசெயப்புகுதல் கற்றறிவுடையோருண்ணகுதற்கேதுவாம் புன்மையாயொழியுமென்க. இதுகிடக்க.

இனி, அப்போலியுரைகாரரில் ஒருசாரார்தாம் நாலடியார் தூவரலாறுரைக்கின்றழிப்பின்வருமாறு கூறுகின்றார்

‘பண்டைக்காலத்தே கொடியதொரு வற்கடமுண்டாயிற்று, அதனான் நேர்ந்தவறுமை பொறாத சமண்புலவர் எண்ணியரவர் பாண்டிநாட்டிற் தமிழ் வளம்படுத்தும் பாண்டியனைக் களைகளுக்கொருந்தார். புகுத, அவனும் அவரையெல்லாமேற்றுக்கொண்டு தமிழ்வளர்ப்பானாயினான். இஃகிவாறிருப்ப, அவர்நாட்டில் நிகழ்த்தவற்கடமுநீர்க்குவதாயிற்று. தந்நாடுமலியமழைபெற்றுச் செழித்தமைதேர்ந்த அச்சமண்புலவர் எண்ணியரவரும் பாண்டியனைக்கடய்த் “தலைவ, எந்நாடு பண்டுபோற் செழிப்படைந்தது, யாங்கள் எந்நாடு போதற்கு விரும்புகின்றேம், விடைதரல் வேண்டும்” எனக்கேட்பப் பாண்டியன் அவரைப்பிரியமாட்டானாய்ப் புடைபடக்கவன்று அதற்குஒருப்படனாயினான். படவே, அச்சமண்புலவோர் மற்றைநாளிரவிற் பாண்டியனுக்குணர்த்தாதேதத்தம் நாடு நோக்கிச்சென்றனர். செல்லவே, பாண்டியன் வருந்தி அவரிருந்தவிரிக்கைகளை ஆய்ந்துபார்ப்ப ஒவ்வொருபீடத்தின்கீழும் ஒவ்வொரு நறக்குச்செய்யுள்கிடந்தது. கிடப்ப, அவற்றையெல்லாம் ஒருசேரத்திரட்டி வையையாற்று வெள்ளத்திற்கொண்டிபோய்ச் சொரிந்திட்டான். சொரிந்தஅல்வேடுகளுள் நானூறேடுகள் நீரொழுக்கை ஏதிருடறுத்து நான்கடி மேற்சென்றமையால், அந்நானூற்றினையும் அறித்தெடுத்துக்கோத்துஒரு தூலாக்கி நாலடியாரெனப்பெயர்த்தது போற்றினான், என்றிதனையே இன்னுஞ்சொற்பல்க வானாது விரித்தெழுதினார்.

இனி, இவ்வனமொருவரலாறு பண்டைநுலாசிரியராதல், நூதீசுருக்கியியை யுள்ளிட்ட உரையாசிரியராதல் உரைப்பக்கண்டிலும். பிற்காலத்துச்சிறந்து விளங்கிய ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகளும் அங்கனமொருவரலாறுண்மை யாண்டிக்குறித்திலர். இஃதிவ்வாறாக, அப்போலியுரைகாரரினை எங்கெடுத்து எடுத்தெழுதினார்? எனின், அம் மன்று, இவ்வரலாறு ஒருவர் ஒருவர்க்குரைப்பத் தொன்றுதொட்டு வருகின்றமையின், இதனுண்மைக்குச் சான்றுவெறுதேதெவ்வேண்டாவெனின்;-அந்நேல், அவ்வரலாறுமற் றைஉண்மை வரலாறுகளொடு மாறுபடாததல் வேண்டுகலானும், மற்றொருசார் போலியுரைகாரர் இவ்வரலாற்றினை வேறொருவகையான் மொழிந்திடுதலின் ஒருபெ ர்நிப்படங்கிழந்த ஒருண்மைவரலாறு அங்கன மிருத்திரம்படநடைபெற லியாண்டியின் மையானும் அதனைப்பரம்பரையின்வந்த உண்மைவரலாறெனக்கோடல் பொருந்தாதா மென்க. அஃதாயின், அதுமுன்னமெய்வரலாறுகளொடு முரணுமாறு யாங்கனமெனிற் கூறுதும். கடைச் சக்கத்து கீழ்நிரப்பப்பெற்ற மதுரைக்காவலானீகன் காத்தநூற் தாயியற்றிய மணிபேகலைக் காப்பியத்திற் “பன்னீரியாண்டொண்டி நன்னுடு, மழைவ ளங்கரப்பமன்னுயிர்மடிந்தது” என வற்கடகால நிகழ்ச்சியினைத் தாங்கண்டிருந்தவாறே நிலையிட்டுக்கூறுதலின் அக்காலத்துப்பாண்டிகடையே வறம்மிருந்ததென்பது இனி தறியப்படும்; இறையனாரகப்பொருளுரைக்குப் பாயிரவுரைகூறிய முசுநீரியாசிரியர் நில கண்டனாரும் இவ்வாறேபாண்டிகாட்டிற் பஞ்சமுண்டாயிற்றென்றுரைத்தார்; திருவிளை யாடற் புராணமுடையாரும் இவ்வாறே ஒன்றவுரைத்தார். பாண்டிகாடு அக்காலத்துவ ரங்கூர்ந்ததெனவுரைக்கும்மெய்வரலாற்றோடு அக்காலத்துத்தான் பிறநாட்டிற் பஞ்சமு ண்டாயிற்றென்றுரைக்கும் பொய்வரலாறு யாங்கனம் பொருந்தும்? இன்னும், பாண்டி நாட்டில் அங்கனம் வற்கடம் நேர்ந்தவழிப் பாண்டியன் தன்மாட்டிருந்தபுலவோரையெ ல்லாங்கலிவம்மின்! யான் உங்களைப் புறந்தரகில்லேன்; என்றேயம் பெரிதும்வருந்து கின்றது; நீயிர் துமக்கறிந்தவாறுபுக்கு நாடு நடையின் ஞான்று என்னையுள்ளிவம்மின்! எனமொழிந்திட அவரெல்லாம்பன்முகமாய்ப்போயினாரென்பது களவியல்பாயிரவுரை யிற் பெறப்படுகின்றது. இவ்வுண்மைவரலாற்றோடு திரம்பி அக்காலத்துத்தான் மற்றை நாடுகளிற் பஞ்சத்தான்வருந்திய சமண்புலவோர் பாண்டியனை நிலைக்களஞ்சு அடைந்தா ரென்க்கூறும் பொய்வரலாறு யாங்கனம் பொருந்தும்? இன்னும், சமண்புலவர் ஞானசம் பந்தப்பிள்ளையாரொடுகலாய்த்து அவரொடுதாமும் ஏடுமுதுகுவையையில் விடப்பட்டிள் ளாயாரிட்ட ஏடு யாற்றொழுக்கினை எதிர்க்கின்றென்றதென்பதும், அவருய்த்த ஏடுகள் நீர்வழியே சென்றொழிந்தனவென்பதும் பிள்ளையார் கட்டளையிட்டருளிய திருப்பதிகத் திருவாக்குகளானும் பெரியபுராணம் முதலான உண்மைவரலாறுதெரிக்கும் நூல்களா னும் பெறப்படுகின்றன. இம்மெய்வரலாற்றோடு மாறுபட்டு அந்நறுக்குச் செய்யுட்கள் நாலடிகாரும் மேலேறிச்சென்றன வென்க்கூறும் பொய்வரலாறு யாங்கனம் பொருந் தும்? இங்கனம் ஆண்டாண்டுப்பிரமாணங்களாகப் பெறப்படும் உண்மைவரலாறுக ளொடு அப்போலியுரைகார ருரைக்கும் போலிவரலாறு பெரிது முரணித்தன் பொ ய்ம்மை புலப்படுத்தலின், அது பரம்பரை வழக்கின்வந்த உண்மைவரலாறுதல் யான் டையதென்றொழிக.

இனி, வேறொருசா ருரைகாரர் இவ்வரலாற்றினை வேறுபடக்கொண்டு வழ க்குமாறங் காட்டுதும்.

‘ஞான சம்பந்தப்பின்னையாரொடு கலாய்த்து அகரோடு இயற்றிய அனல் வழுக்கித் தோல்வியடைந்த சமண் புலவர் பின் புனல்வழக்கி லவரை வென்று கோடல் குறித்து வையையாற்றில் அவரொடு தாமெழுதியிட்ட ஏடுகள் காலடி மேலேறிச் சென்றமையால் அவரெழுதியிட்ட செய்யுட்கள் நானூறும் நாலடி நானூறென்று வழங்குவவாயின்’ என்று பிறழ்க் கூறிவிரித்தார்.

இங்ஙன மிவ்விருவகைப் போலியுரைகாரரும் அவ்வரலாற்றினை இருவேறு படக்கொண் டெரைக்கின்றமையின், அவ்வரலாறு உண்மை யாகாதென்பது கடைப்பிடிக்க. அது கிடக்க. பின்னை யுரைகாரர் கூறும் வரலாறுதான் உண்மையெனத் தேருமோவெனின்; தேரும், என்னை? கி-பி. முதனூற்றாண்டின் றொடக்கத்திலே கடைச்சங்கத்தாரார் பதினெண்ணீழ்க்கணக்கிற் கோக்கப்பட்ட நாலடியார்க்குக் கடைச்சங்க மொடுங்கிய பிறரை ஞான்று கி-பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியிலே யிருந்தாரான ஞானசம்பந்தப்பின்னையார் அற்புத அருட்சரித முறைபற்றி வரலாறுரைத்தல் ஒரு சிறிதும் பொருந்தாமையானும், அவ்வரலாறுதானும் ஞானசம்பந்தப்பின்னையாரது அற்புத அருட்சரிதவழி நில்லாது வருவுதலானும் என்பது. இது கிடக்க.

இனி, நாலடியார் வந்த வரலாறுதான் பெறப்படுதல் வேண்டுமோவெனின் கூறுதும்; கடைச்சங்கத்தார் காலத்துத் தொகுத்து வகைப்படுத்தப்பட்ட நூல்களுள் ஒரு சில அச்சங்கத்துப் புலவர்களாலே இயற்றப்பட்டன; ஒரு சில பிறராலியற்றப்பட்டன; ஒரு சில முன்னோரும் பின்னோரு மியற்றிய செய்யுட்கள் விராய்வந்தன; திரு முருகாற்றுப்படை, நெடுநல்வாடை, மதுரைக்காஞ்சிபோல்வன கடைச்சங்கத்துப் புலவராலேயே இயற்றப்பட்டன; திருக்குறள், பழமொழி, நான்மணிக்கடிகைபோல்வன பிறரார் செய்யப்பட்டன; அகநானூறு, புறநானூறு போல்வன முன்னோரும் பின்னோரும் பாடிய செய்யுட்கள் விராய்வந்தன. அவற்றுள் நாலடி நானூறு முன்னோரும் பின்னோரும் மக்களாய்க் குறுதிப்பொருள்களான அறம்பொரு ளின்பவீடுபேறுகளை விரித்துரைத்த செட்டியுடொருதியாம் அறப்பொருட் பகுதிபற்றி முன்னோரும் பின்னோருமியற்றிய செய்யுட்களைப் புறநானூறெனவும், இன்பப்பகுதிபற்றி அன்னோர்பாடியவற்றை அகநானூறெனவும் வகுத்தவாறுபோல, அறம் பொரு ளின்பம் வீடுன்னு நான்கு திறனும் விளக்க அன்னோர் மொழிந்த செய்யுட்களை நாலடிநானூறென வகைப்படுத்தினர். வகைப்படுத்துகின்றழி, அறம் பொரு ளின்பவீடுபேற் றறுதிப் பயன்களைச் சுருங்கிய குறள் வெண்பா யாப்பான் விழுப்பந்தோன்ற விரித்துக்கூறல் திருக்குறள்போல இதுவும் அவ்வுறுதிப் பொருட்பயன்களை நாலடிவெண்பா யாப்பான் அங்கணக் கூறுதலின் நாலடிநானூறென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. அதுவே அப்பொருட்காரணமாயின் திரிகடிகம், நான்மணிக்கடிகை, பழமொழி முதலியனவும் அப்பொருள்களை அங்கணமே நாலடிவெண்பா யாப்பான் விளக்கக் கூறுதலின் அவையும் அப்பொருள்க்குரியவாவான் செல்லுமாகலின், அப்பெயரில் விசேடமில்லையாலோ வெனின்:- நன்னூற்பிரதிமுதல், மூன்றுவிடயங்களை அணர்ந்தும் மூன்றுவாக்கியங்களை நூலுறுதல்பற்றித் திரிகடிகம் எனவும், நான்குவிடயங்களுணர்ந்தும் நான்குவாக்கியங்களுள் வறுதல்பற்றி நான் மணிக்கடிகை யெனவும், எடுத்துக்கொண்ட பிரமேயத்தை விளக்குதற்கு நீலப்பழமொழி :-வாக்கியங்களுடைமை பற்றிப் பழமொழி யெனவும் (பெயர் மிஸ்செரி) அண்ணலிசேயுணர்ந்நம்பிற இதுநூலுக் கண்ணப்படாமையான் ஒழிபனவபற்றி அவற்றின்

வேராக நாலடியென்னும் பொதுப்பெயரினையே இதற்குரியமையுடைய நிறப்பெயராகக் குட்டினார்; அவ்வவற்றின் கட்டிற் பாகக் காணப்படுங் குறிகன்பற்றி அவ்வவற்றிற் குப்பெயரமைக்கப்படுதலின், அவற்றின் வேராகக் காணப்படுஞ் சிறப்பில்லாமையே இதற்கோர் நிறப்பாகலின் அது பற்றியமைந்தபெயர் விசேடமில்லையாதல் யாண்டையதென்றொழிக. ஈண்டுக்கூறியவாற்றால், நாலடியாரென்பது அளவினாற் பெயர்பெற்ற இயற்கைக்காரண முடையதாகலின், இக்காரணமெய்ம்மை தேறமாட்டாது தமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம் பொய்க்கதைகள் கட்டியுரைத்துத் தமிழின்மெய்ம்மை வரம்புழிப்பார் சொற்கள் உண்மையெனத் தேற்றபாலனவல்ல வென்பது தெளிந்திக.

இவ்வாறே அப்போலியுரைகாரர் சொற்பொருளுட்ப முணரமாட்டாமல் தமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம் வழுஉப்படவெழுதி வெளியிட்ட உரைப்பீறல்களை முழுதுமாய்தல் மணற்சோற்றிற் கல்லாய்தல்போற் பயனின்றி யொழியு மாதலின் விசேடமாகவெடுத்து மறுக்கற்பாலவற்றையே ஆங்காங்கெடுத்துக்குறித்திடுவாம். இன்றியமையா விடங்களில் உரையெழுதும் மதுகையின்றிவாளா வெறுப்பீறல்களை அளந்தளந்தேடுகளை நிரப்பி மாணக்கர்க்குத் தமிழின் மாட்டு வெறுப்பினையும் அவமதிப்பினையும் உண்பெண்ணும் அவர்திறக் கற்றறிவுடையோரால் அருவருக்கற்பால தோன்றும். இங்ஙனமெல்லாம் யானகடிந்தெழுத வொருப்பட்டது, மாணக்கர்மாட்டுள்ள இரக்கத்தானும், தமிழின் மெய்ம்மை வரம்புழித் தோக்கி எழுந்த பரிவானும், நற்றமிழ்ப்பண்டிதர் ஒருங்குகூடி உரைகள் துட்பந்தோன்ற வெழுதுதற்கு இஃதோர் தன்னதலாமென்னுங்கருத்தானுமேமாகலின், யாம் பகைமை பொருமை முதலான விழி குணவயத்தா னிஃதெழுதினெமென் றுலகங்கொள்ளா திருக்கக்கடவது.

“இனியவரென்சொலினு மின்சொல்லே யின்னார்
கனியுமொழியுங்கடுவே”.—நீதிநெறிவினக்கம்.

இறையனாரகப்பொருளுரை வரலாறு.

நம் ஆப்தர் சுவரிராயரவர்கள் துட்பவாராய்ச்சியின்மேல் எழுந்த ‘தொல்காப்பிய முழுமுதன்மை’ என்னும் விடயத்தின்கண் இறையனாரகப்பொருளுரைவரலாறு பற்றி யாமொழிந்த பொருண்மே லாசங்கை சிகழ்த்தி நம் ஆப்தர் இராகவையங்காரவர்கள் எழுதிய அரிய வழக்குரை எ - ஆம் இதழிற் பிரசுரிக்கப்பட்டது. அவ்வுரையின் ருடக்கத்திலே ஆப்தரவர்கள் நாமெழுதிய ஆராய்ச்சி யுரையினை விதந்து கூறிய நல்லப்பிரயத்திற்கு அவர்களால் லெழுமையும் மறவாவுரிமை யன்புபாராட்டுக் கடப்பாடுடையோம். இது கிடக்க

இனி, இறையனாரகப்பொருள் பாயிரவுரை செய்தார் முகிரியாசிரியர் நீலகண்டனாரே யாமென்னு மெழுது கூற்றைப் பல துட்பவேதக்களாள் ஆசங்கித்து ஆப்தர் இராகவையங்கா ரவர்களுடைய தருக்கவுரை அரும்பொருளினிற்றது திகழுமினறத்து அப்பாயிரவுரையியல்புபற்றி யாங்கூறியனவும், ஆப்தரவர்கள் கூறியனவுஞ் சொன்னத்திரையின் வேறுபாடுறுவனபோற் ருேன்றினும், அவற்றைப் புடைய

வொற்றி யளந்துரை வல்லார்க்கு அவை யிரண்டும் பொருண் முடிவான் ஓத்தகருத் தினவென்பது இனிது விளங்கும். என்னை? ஆசிரியர் நக்கிரானாராறுரையிடப்படாத சிலபொருள் அங்வுரையினிடையிடையே விராயினவென்பதவர்க்கு மெமக்குமொப்பமு டிந்ததாகலின்னென்க. அவ்வுரையினிடையிடையே ஆண்டாண்டு எடுத்துக்காட்டுக்களா கப்பிரயோகஞ் செய்யப்பட்ட கட்டளைக்கவித்துறைப் பாட்டுக்களும், வேறுசில உரை வாக்கியங்களும், பாயிரவுரையும் நீலகண்டனாரும் சேர்க்கப்பட்டனவென்னு மயிப்பிரா யகெடுகளாக யாமேற்கொண்டுபோதருகின்றோம். அவ்விப்பிராயத்தினையே ஆப்தர வர்கள் மேலுமேலு கனிவிளக்கி வற்புறுத்து மொழிந்தமையால் அவர்களப்பிராய நம் மொமொறுபமொறில்லையென்பது தெளியப்படும். அற்றாயினும், அவர்கள் ஒருகோவைப் படுத்தமொழிந்தவழக்கி லொரோவிடக்களிற் கருத்தொருமை உடையமல்லே மா தலின் அவற்றின்மேலுஞ்சிலவாசங்கை நிகழ்த்தி எழுதவெடுத்துக்கொண்டாம்.

இனி, ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள், களவியல்பாயிரவுரையியற்றினார் யாரென் றுரையமுனைத்திடாமையான் ஆண்டும் (1999) தங்கருத்தொடு மாறுபடுவனவாகவி ளங்கித்தோன்றும் உரைப்பொருள்களெல்லாம் தெய்வப்புலமை நக்கிரா றியற்றியவல் லவென்னுந்துணிபு மேற்கொண்டு அவற்றை எடுத்துமுறுத்தருளினார். அடர்களங்ஙனங் குறிப்பானறிந்தமைகண்டே பாயிரவுரை நக்கிரா றியற்றியதன்மென்னு மயிப்பிராயஞ் சிவஞானயோகிகட்குமுண்டென் றுரைத்தாமல்லது, அவர்கள் அப்பாயிரவுரையினு ள்ள உவோரெழுத்துச் சொல்லும் நக்கிரா றுருடையவல்லவென் றுணர்ந்தாரென்னுங் கருத்துறு அங்ஙனங் கூறினோமல்லோம். நச்சிஞர்க்கினியரையுள்ளிட்ட முன்னையு ரையாசிரியன்மா ரெல்லாம் அப்பாயிரவுரையின் ஆராய முனைத்திடாமல் நக்கிரா றிய ற்றியதென்றே கூறியொழிந்தமையால், ஆசிரியர் - சிவஞானயோகிகளுக் கெதானுடக திகநயம்பற்றி அப்பாயிரவுரையு லொரோவிடக்களை நக்கிரா றுநிருவாக் கெனவுக்கொ ண்டு மொழிந்திட்டார். அவ்வுரைவரலாற்றை யாமுமாராயமுனைத்திலமாயின் எமக்கும் அப்பாயிரவுரையியல்பு விளங்காதொழியுமன்றே? இங்ஙனம் இதனைமுனைந்தாராய்த ற்கு அவ்காசம்ன்றி அரியபெரிய கருமங்களை முடித்தற்குள்ள அறிவொருங்கிக்கிடத்த நச் சினர்க்கினியர், சிவஞானயோகிகண்முதலான ஆசிரியன்மார் அப்பாயிரவுரையினுள்ள ஓரோவொரு வாக்கியங்களை நக்கிரா றுநிருவாக்குக்களாகக்கொண் டிரைர்க்குமாறுபற்றி யாம்துணுகி முனைந்தாராய வெடுத்துக்கொண்ட தருக்கவுரையின்கண் வரக்கடவதோ ரிழுக்கில்லை. மேலும், பாயிரவுரை நீலகண்டனா ரியற்றியதேயா மென்னுமெமதுமேற் கோணவலியுறுத்தரகுச் சிவஞானயோகிகளுரைத்தவுரை இன்றியமையா வேதுவாகா மையான், அதுபற்றி அம்மேற்கோள் துரப்பலுறுமாறில்லை. பாயிரவுரை நக்கிரா றிய ற்றியதன்மென்பதற்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படு மேதுக்கள் முன்னெழுதியவு ரையில் விளங்கக்காட்டினும். அவ்வேதுக்களுள் ஒன்றுதானும் நம்ஆப்தரவர்களாக்களை யப்படாமையின் அம்மேற்கோள் வாய்ப்புடைத்தாவ தொன்றையாமென்று தெளிக. அற்றன்று, 'மேற்பாயிரத்துரைத்தாம்' என்னுஞ்சொற்றொடர் நக்கிரா றுருரையிடையிற் காணக்கிடத்தலான் பாயிரவுரைசெய்தாருமவரேயா மென்பதுபெறப்பமொம்பிற வெனின்;-நன்றுகடாயினாய், ஆசிரியர்-நக்கிரா று தம்முறையி லாங்காக்குவியுப்பந்தோ ன்ற விரித்துரைசிகழ்த்திய பொருட்கூறுப நிகளுட், பாயிரத்திற்குவெண்வென சில பிரித்தெடுத்து முன்னெழுதிய நீலகண்டனார்தாமே நக்கிரா றுருரையிடையினும் 'மேற் பாயிரத்துரைத்தாம்' என்பதனைஎழுதிச் சேர்த்தாராகலின் அச்சொற்றொடர் பற்றி

யே அங்ஙன மெமதுமேற்கோளுக்குக் குற்றஞ்சொல்லுதலடாது. மேலும், தூல்செய் தபின்னே பாயிரஞ்செயப்படுவது தொல்லாசிரியர்க்கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்தமையின் தூ விடையே 'மேற்பாயிரத்துஞரைத்தாம்' என நக்கீரனார் கூற்றினுரென்றல் ஒருசிறிதும் பொருந்துமாறில்லை. இதுகிடக்க.

இனி நம் ஆப்தர் இராகவையங்காரவர்கள், இறையனாரகப்பொருளுக்கு ஆசிரியர் நக்கீரனார்கண்டவுரை நான்மறையின் மந்திரவுரைபோல எழுத்திடைப்படாமல் வரலாற்று முறையின் வரப்பெறுதலால், அதுமிருந்துங்குறைந்தும் பிறழ்ந்தும் அவ்வாறு திரிபுற்று வாராகிறப்பின்வந்த நீலகண்டஞர் அவ்வுரையினை எழுத்திடையிட்டுப் போற்றினுரைக்கின்றார்கள். பண்டைக்காலத்து ஆரியமாதர் தாம்வழங்கும்வட சொற்களை எழுத்திடையிட்டெழுதுமாறு அறியாமையின், தம்மந்திரவுரைகளை யெல்லாம் மூளையிப்பதியவைத்து வரலாற்றுமுறையில் வெளியிட்டவந்தார்கள். அவ்வாறின்றித்தமிழ்முதமக்கள் பண்டிதொட்டித் தாம்வழங்குஞ்சொற்களை எழுத்திடப்படுத்துவழங்குமாற்றிந்தமையின் அவரங்ஙனமிடப்பட்டு வரலாற்றுமுறையிற் களவியலுரையை வழங்கவிடுத்தாரெனல் வரலாற்றுமுறைதிறம்பு முரையாம். பண்டைக்காலத்தே தமிழெழுத்துக்களுண்டென்பற்கு ஆசிரியர் - நோல்காப்பியனார் தம்பிலக்கணதூலில் அவற்றிற்கு வடிவுகூறுதலும், களவியல்பாயிரவுரையிற்போந்த "இவ்வறுபது சூத்திரத்தையுஞ்செய்து மூன்றுசெப்பிதழகத்தெழுதிப் பீடத்தின்கீழிட்டான்" என்னும் வாக்கியமுமே உறுசான்றும். அற்றேல், 'உரைநடந்து வாராநின்றமை நோக்கி' எனவும் 'இனி உரைநடந்தவாறுசொல்லுதும்' எனவும் 'இங்ஙனம் வருகின்றதுரை' எனவும் அவ்வுரையிறகாணப்படுஞ் சொற்றொடர்களானே அஃதெழுத்திடப்படா வரலாற்றுமுறையின் வந்ததென்றல் ஒருதலையாகப் பெறப்படுமாம் பிறவெனின்;-நன்று சொன்னாய், அச்சொற்றொடர்ப்பொரு ளதுவாயின்னறே அங்ஙனந்துணிபுதோன்றக்கூறல் பொருத்தமாம். பண்டேபுனையேடுகளி லெழுத்துப்பொறிக்கு முயற்சியுண்டென்பதுகாட்டினுமாகலின் அச்சொற்றொடர்க்குப்பொரு ளதுவன்றும். மற்றுக்களவியலறுபது சூத்திரங்களும் வினையின்கி விளங்கியவறிவறற் செயப்படுதலானும், அவ்வறுபது சூத்திரப்பொருளும் அவ்விறைவன தானையருள்வதிறிற்குந் தெய்வப்புலமை நக்கீரனாரால் வரையறுத்துரைக்கப் படுதலானும், அவ்வுரையின் நெய்வப்பெற்றிமை உருத்திரசுருமரென்னு மூமைச்செட்டிப் பின்னையா லற்புதமுறையால் விளக்கப்படுதலானும் அது பரிசுத்தம் பெரிதுடையதாய்த்திகழா நின்றது; அம்மாட்சியுடைமையின் அஃதெல்லார்க்கும் உபதேசிக்கற்பால தன்றாயிற்று; இலக்கணவிலக்கிய சாத்திரவியலறிவுமுற்றவிரம்பி, இயற்கை நல்லறியும் ஒழுக்கவிழுப்பமுடையராயினர்க்கே உபதேசிக்கற்பாலதாம் அந்தரங்கவுரிமையுற்று நின்றத; அஃவந்தரங்க வுரிமைவழாமற பக்குவம் பெரிதுடைய அதிகாரிகளுக்கு அருகிஉபதேசிக்கப்பட்டுப் பரம்பரைவழக்காய் வந்தமையின் "மதுரைக்கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் தம்மகனார் கீரவிகொற்றனார்க்குரைத்தார்; அஃந்தேனார் கிழார்க்குரைத்தார்; அவர்படியங்கொற்றனார்க் குரைத்தார்" என்று அதனை அங்ஙனந்தெரித்தோதினார். ஆகலின், அச்சொற்றொடர்ப்பொருள் உபதேசமுறையின் வந்தமை உணர்த்துவதேயாமெனக், இவ்வாறே, திருவெண்ணெய் நல்லூர் மெய்கண்டதேவநாயனார் தாய்யற்றிய சிவஞானபோதம் பன்னிருசூத்திரங்களை யும் வார்த்திகப்பொழிப்பொடு தம்மாணக்கர் அருணந்திதேவர் கறிவுறுத்தருளினார்; அவ்வுருணந்திதேவர் அச்சிவஞானபோதப் பன்னிருசூத்திரத்தினையும் அவற்றிற்கு

விரிந்தவோ ருரைபோற் றுமியற்றியெவனானகித்தியினையும் தம்மாணக்கர் மறைஞான சம்பந்தர்க்கறிவுறுத்தருளினர்; அம்மறைஞானசம்பந்தர் அவற்றைத் தம்மாணக்கர் உமா பதிசிவனாக் கறிவுறுத்தருளினர்; அவ்வுமாபதிசிவனார் அவற்றைத்தாமியற்றிய சிவப்பீ ரகாசம் முதலான எட்டுதூல்களோடும் நமச்சிவாயதேசிகர்க்கு அறிவுறுத்தருளினார். இங்ஙனம் அச்சிவஞானபோத வுபதேசம் முறைமுறையே வாராகின்றது. இவ்வுபதேச முறைபோல் இறையனாரகப்பொரு ளுரையுபதேச வரலாறுக் கொள்ளற்பாற்று.

இனித்திருவாய்மொழிக்கு உரையெழுதல் வேண்டுமென்னுந் கருத்தானன்றி அத ன்மேலுபந்நியாசங்கள் நிகழ்த்துங்குறிப்பான் நம் சின்னையென்பவர்செய்தபிரசங்கப் பொ ருளைக் கேட்டிருந்த வடக்குத்திருவிதிப்பின்னையென்பார் அவற்றின் அருமைபெருமையு ணர்ந்து உரைநடைப்படுத்தித் தெழுதிவைப்பது அது பிரசங்க நிகழ்த்தினோர் பெயரால் 'நம்பின்னாயிடு' என்று வழக்குற்றுவருதலிதுபோற் பரம்பரைவழக்கின் வந்ததெனப்படாமையால் அவ்வுதாரணம் ஈண்டைக்கேலாதெனவிடுக்க பாண்டியன் 'இவ்வறுபது குத்திரங்கட்கும் பொருள்காண்மின்' எனப்புலவரையேவ, அவர்தனித்தனியேயுரை கண்டு உருத்திரசருமார்க்கவற்றை யுரைத்து ஒன்றை மெய்யுரையெனத்தேறிப் பின்ன தன் தெய்வப்பெற்றிமைநோக்கி உபதேசமுறையின் வழங்கலித்தாராகலின் 'இங்ஙனம் வருகின்றதுவை' எனக்கூறினாரென்றுணர்க. இங்ஙனம் நூலுமுரையும் பெரிதும் போற்றி உபதேசிக்கப்பட்டுவந்தமையின், ஆப்தரவர்கள் கூறியவாறு இடையிடையே திரிபுற்றுவந்தது களவியலுரையெனுகூற்றுப் பொருத்தமாகக் காணப்படவில்லை. அப்பரம்பரையினியுகியில் வந்தோரான முசுதியாகிரியர் - நீலகண்டனாரே அதற் குப்பாயிரவுரையும், துறைப்பாட்டுக்களும், ஆண்டாட்டையையுவிளக்குஞ் சிலவுரைப் பொருள்களுஞ்சேர்த்து முன்போலுபதேச முறையின் வழங்கலிடாமல் யாரும்பயின்று பெருகவைத்தார். ஆதலின், தெப்பப் பூமை நக்கீரனாரியற்றியவுரை பலவாறுசிதைந்துபோயிற்றென்றல் பெரியதோ ரிழக்காமென்று துணிகின்றோம்.

என்றிதனாற் பாயிரவுரையும் பிறசிலவு மெழுகிக் களவியலுரையொடு சேர்த்து அதனை வழங்கப்படுத்தார் முசுதியாகிரியர் நீலகண்டனாரேயா மென்பது காட்டிவிறுவினும். ஆப்தர் - இராகவையக்காரவர்கள் தந்துட்பமதியால் ஈண்டு நாமாராய்த்த பொ ருளை அளந்துபார்த்து நடுகிலைதிறம்பாமற் றும் அபிப்பிராயம் மொழிந்திடுவார்களாக வென்னும் வேண்டுகோளுடையோம்.

ஆனந்தக் குற்றம்.

—(ஃ)—

சேமகந்தாக்காஞ்சியாக்கம். என்னும் எதிர்மறுப்பின்கண் ஆனந்தக்குற்றம் பற்றி யாம் பரிகரித்துரைத்த உரைக்கூறு தமக்கு உடம்பாடிவல்லமை காட்டி நம் ஆப்த நண்பர் ஈண்முகம்பின்னையவர்க ளெழுதிய வழக்குரை எமக்கு உளர்துறும்பு வகை தராகின்றது. அவ்வுரைமுக்கத்திலே நண்பரவர்கள், பழுத்தலை நாயிற் கடைப் பட்ட புல்லறிவோமையும் நாயியற்றிய தூல்களையும் பெரிதெடுத்துப் புகழ்ந்திட்டார்கள். அப்புகழ்ச்சியுரை தன்கண்நலப்பாடுடையதாயினும் அதற்கிலக்காயமைத்துரைக்

கப்பட்ட பொருள்க ளதற்கொருரிதிற் தருதிப்பாடுடையனவாகா. 'அவ்வாறாகவும் அவை கலக்க வுரைநிகழ்த்திய நண்பரவர்கள் நற்குணமாட்சியினையும் ஒருமைப்பாட்டினையும் மிகவியந்து அவர்கண்மாட்டு எழுபிறப்புந் திரியா வுழவனாமையன்பு பா ராட்டுங் கட்டப்பாடுடையோம். இன்னும் நட்பின் கெழுதகைமைப்பற்றி ஒருவர் மாட்டுச் செறிந்த மறுவைச் சுத்திகரித்தற்கஞ்சி நெயிலை பிறழ்ந்து அங்கட்டிற் கிழக்கந் தேடி வார் போலாது, எம்முறையிற் றுக்குற்றமெனக்கண்ட பொருளை யெடுத்து மறுத்து எங்கேனாமைக்குச் சிறப்புத்தேடிய நன்முறை பொருமைகொண்டு மயங்குந் தமிழ்ப் புலவோர்சிலர்க்கு நல்லறி வுறுப்பாம். இவ்வாறே நல்லறிவு நற்குண மாட்சியுடைய நம் ஆப்தர்களான ஸ்ரீமத் - சவரிராயபிள்ளை யவர்களும், ஸ்ரீமத் - இராகவையங்கா ரவர்களும் கேண்மைத்திறமறிந்துணமையான் ஒழுக்குகின்றார்கள். இருந்த வாற்றால் நற்றமிழ்ப்பண்டிதர் தமக்குனிந்நனம் ஒருமித் துறுவதாராய்ந்து கெழுதகைமை வழக் காது கேண்மை போற்றி யொழுகுதல் தென்றமிழ் நாட்டிற் கினியுண்டாம் நன்மை யினை விளக்கக் காட்டுகின்றது. இது சிற்க.

இனி, ஆனந்தக் குற்றமென வொன்று முழுமுத லறிவினராய் விளங்கிய ஆசிரியர், தொல்காப்பியரானும், அவர் வழிப்பட்டி நூல் செய்த நல்லிசைப் புலவரானும், அந்நல்லிசைப்புலவர் நூல்கட்கு நல்லுரை கண்டுகூறிய நச்சினார்க்கினியர் முதலான உரையாசிரியரானும் கொள்ளப்படாமையால், பிற்காலத்தார் கூறினும் அஃது எம்ம னோரற்றமுட்படுவதன்றென விறுத்திய எமது மேற்கோளை ஆசங்கித்து ஆப்தர்-சண் முகம்பிள்ளையவர்கள் உரைத்த துணுக்கவுரையின்கட் கருத்தொருப்படுகின்றிலோ மாதலால் அதனை நிரலேயாய்ந்து பரிகரித்து எமது உண்மைக்கருத்து நிலையிவோம்.

ஆசிரியர் அகத்தியனார் ஆனந்தவோத்தன் ஆனந்தக்குற்றத்தி னியல்பைவிரித் தோதினரெனக் கொண்டு நண்பரவர்கள் சில குத்திரங்கள் எழுதினார்கள். அகத்தி யந் கடைச்சங்க மொடுங்கிய பிறறை ஞான்றே இறந்த பட்டதென்பது முன்னாலா சிரியர் பின்னாலாசிரியர் எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்தமையின், அகத்தியனார்கூறிய வெ ணக்கொண்டொட்டும் அச்சுத்திரங்கள் வந்தவரலாயுயாது? எனின், அற்றன்று, தொல் லாசிரியர் உரைகளி லாங்காங்கு இச்சுத்திரங்கள் காணக்கிடத்தலால் அவை அகத்திய னாரியற்றியவென்று கொள்ள வமையுமெனின்;-நன்று சொன்னாய், தொல்லை உரையா சிரியராவார் தெய்வப்புலமை நக்கிரைஞர், இளம்பூரணர், பேராசிரியர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர், கல்லாடர், பரிமேலழகியார், அடியார்க்கு நல்லார், சிவஞானயோகி கள் முதலியோரன்றே? இவ்வாசிரியன்மா ருரைகளில் யாமாய்ந்த வனவில் அச்சுத் திரங்கள் பிரயோகிக்கப்படுவ தறிந்திவோம். அல்லதவை காணப்படு முரைப்பகுதியினை நண்பரவர்க ளெமக்கெடுத்துக்காட்டி அறிவுகொளுத்துவார்களாயின் அதன்மேல் சிக ரும் நம்மாராய்ச்சியினையுந் குறித்திடுவாம். ஆண்டெழுதிய வழக்குரையில் அச்சுத்தி ரங்கள் பிரயோகிக்கப்பட்ட வுரைப்பிரமாணங் காட்டாமல் நண்பரவர்கள் நெகிழ்ந்து போதலின், அச்சுத்திரங்களை யாரோ சிலர் கட்டி அகத்தியனார் பெயரால் நடாத்தின ரென்பது காட்டுவாம். ஆசிரியர் - அகத்தியனார் ஆனந்த வோத்தன் அங்கனஞ் குத்தி ரங்கனியற்றியிட்ட துண்மையாயின், தொன்னூற் பரப்பெல்லாம் ஒருந்குணர்ந் துரையெழுதுவாரான ஆசிரியர் - நச்சினார்க்கினியர் மலைபடுகடாத்துறையிலே "பின்னா னோர் ஆனந்தக்குற்ற மென்பதோர் குற்றமென்று நூல் செய்ததன்றி, அகத்தியனாரை நோல்காப்பியனாரும் இக்குற்றங் கூறமையின்" என்றும், நோல்காப்பிய வுரையில்

“இனி ஆனந்த ஷவமை யென்பன சிவகுற்றம் அகத்தியனார் செய்தாரெனக் கூறப் வாகவின் அவையிற்றை எவ்வாறு கோடுமெனின், அவைகள் தாம் அகத்தான்கூடும் பிற சான்றோர்செய்யுளுள்ளும் வருதலிற்குற்றமாகா; அகத்தியனார்தொழையப்பட்ட மூன்று தமிழினும் அடங்காமை வேறு ஆனந்தவோத் தென்பதொன்று செய்தாராயின் அகத்தியமூர் தொல்காப்பியமும் நூலாகவந்த சான்றோர் செய்யுளுக்கும் வேறுபடா வென்பது” என்றுந் தடைவிடைகனாற்காட்டி ஆனந்தவோத்து அகத்தியனார் செய்தாரென்பதிற் நமக்குடம்பாடு மறுத்ததென்னை? இவர்தா மிங்ஙனம் மறுத்துக்கூறிலும் ஏனை யுரையாசிரியரு மிவற்றை எடுத்தாளாத தென்னை? என்று கடவுளவார்க்கு இறுக்கு மாறின்மையின் அக்குத்திரங்கள் அகத்தியனார் செய்தவாதல் செல்லாதென்க. அகத்தியனார் பெயரானும் ஓளவையார் திருவள்ளுவர் பெயரானும் கட்டி நடத்தப்படும் பாட்டுக்கள்போ லவையுங் கொள்ளற்பாலனவாம்.

இனி ஆசிரியர் - தொல்காப்பியனார் பயனில்லவற்றைக் கிளந்து கூறுது புறன டையா லுய்த்துணரவைப்பராகவின் அதுபற்றி அவ்வானந்தக்குற்றங்கொள்ள வமையு மெனின்; அகத்தியனார் கூறியதொன்றை அங்ஙனம் ஒழிபாற் கொள்கைத்தாராயின் அவ்வாறு கோடலுமாம்; அகத்தியனாரே அங்ஙன மொன்று கூறினாரென்பதற் குப் பிர மாண மில்லாமையானும், பிரமாண முண்டென்பாறை ஆசிரியர் - நச்சினர்க்கினியர் மறுத்தாலும் அவ்வா றமைத்துக்கோடல் யாண்டையதென் றொழிக.

இனி, ஆசிரியர் - சிவஞானயோகிகள் இலக்கணவிளக்க வாசிரியரை மறுத்து 'மலையுமகளை அமங்கலப்பொருடந்து தொகையார்பொருள்பலவாய்த்தோன்றிற்று' என்று கூறுதலின் அவர்க்கு அவ்வானந்தக்குற்றங் கோடல் உடம்பாடாமென்று நண்ப ரவர்கள் மொழிந்தனர் அதுபொருந்தாது மங்கலமொழிமுதல் சிறுத்துக்கூறினமென் றுரைத்த இலக்கணவிளக்க வாசிரியர் தாமேற்கொண்டதற் கேற்பக் குற்றம்படாது மங்கலம் வகுத்துக் கூறல்வேண்டும்; அங்ஙனங் கூறவரியாமற் றும்மேற்கொண்டதற்கு மறுதலைப்பட அதனைக் குற்றம்பட வைத்தாராகவி னதனையறிந்து ஆசிரியர்-சிவஞான யோகிகள் மறுத்திட்டாரல்லது, அக்குற்றங்கோடல் தமக்கு முடன்பாடென்ப ததனால் நியவைத்தா ரல்லரென்க.

இனி, நண்பரவர்கள் மாமூலனா ரியற்றியவெனக் கூறிய குத்திரங்கள் என்று விவாதிக்கின்றன? அந்நூல் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு முதலியவற்றிற் சேர்ந்ததொன்றா? அல்லது, வேறு தனிநூலாய் ஆன்றோரார் பிரமாணமாகக் கொள்ளப்படுவதுதானா? அஃகிப்போது வழக்கமுறுகின்றதா? வழக்கமின்றி யொழிந்ததாயின் அக்குத்திரங் களைத் தோன்று லுரையாசிரியர் யாரேனு மெடுத்துக்காட்டினாரா? காட்டினாராயின் எவ்விதத்தே? என்று எமக்குப் பலதலையான் ஆராய்ச்சி சிகழ்தலின், நண்பரவர்கள் அன்பு கூர்ந்து அவற்றை இனிது விளக்குவார்களாக வென்னும் வேண்டுகோ ளு டையோம்.

இன்னும், பொய்கையார் முதலான பண்டையாசிரியரும் பாட்டியல் செய்தார்க ளென்பது பன்னிருபாட்டியலால் தோன்றுகின்றது என்கின்றார்கள். அப்படியாயின், அவர் செய்த பாட்டியல்வாது? வேறு நூலுரையாசிரியர் யாரேனு மதனை எடுத்துக் காட்டினாரா? பன்னிருபாட்டியலும், வச்சணந்திமாஸ்யம் இவ்வழக்கினை முடிவுகாண் டற்கேற்ற பிரமாண நூல்களாகமாட்டா இவற்றின் சொற்பொருள்களில் ஐயம்வந்துமி

யெல்லாம், எல்லார்க்கும் பிரமாணமா யொப்பமுடிந்த தொல்காப்பிய மூதலான பண்டை நூற் பிரமாணம்பற்றியும், களவியலுரை முதலான உரைப்பிரமாணம் பற்றியுமே துணிதல் வேண்டும். இத்தருக்கமுறை வழாமல் நண்பரவர்கள் தாமெடுத்துக்கொண்ட பொருளைத் தாமே பலவகையா னுசங்கித்துப் பிரமாணங்காட்டி விளக்கியிருந்தால் நாம் மேற்குறிப்பிட்டவாறு பலவாறு வினாக்கள் நிகழ்த்தவேண்டிய தின்றாம். இது கிடக்க.

இனி, மங்கலச்சொல் தனித்தும் வரலாம், அடையடுத்தும் வரலாம், முதற்சீரேயன்றி ஒரு செய்யுளினிடையினுங் கடையினு முள்ள சீரினும் வரலாம், எடுத்துக் குறிக்கப்பட்ட மங்கலச்சொற்களே யன்றிப் 'பிற' என்பதனால் வேறு பலவும் வரலாம், பரியாயச்சொற்களும் வரலாம், காப்புச்செய்யுளினும் வரலாம், காப்புச்செய்யு ளொழிந்து நூற்செய்யுளினும் வரலாம் என்று சியதியின்றிக் கூறினார்கள். இப்படியும் ஒருவிதியுண்டா? இங்ஙனம் விதிசூறும் ஒரு தூலை இலக்கணமென்றங் கூறலாமா? இவ்வாறுரைத்தால் எந்த நூலுக்குத்தான் மங்கலங்கூற லாகாது? எந்தச் சொல்தான் மங்கலமாகமாட்டாது? மிக அமங்கலமாய் நடக்கும் நூலுக்கும் மங்கலங் கூறலாமே. அவ்வியாத்தி, அதிவியாத்தி, அசம்பவதோடங்க்கிடனாய்க் கிடக்கும் இவ்விதியினையும், இவ்வாறுவிதிக்கும் நூலினையுங் கற்றறிவுடையோர் பிரமாணமாகத் தழுவு ஒருப்படுவரா? ஒருப்படார்! ஒருப்படார்!!

இனி ஆன்றோர் செய்யுட்கணெல்லாம் மங்கலச்சொற்க ளுண்டெனக் கூறினார்கள். இதனைக் காஞ்சியாக்கத்தில் முன்னரே எடுத்தாசங்கித்துப் பரிகரித்திருக்கின்றாம். ஆண்டிக் கண்டுகொள்க. ஈண்டும் விரிப்பிற் பெருகும்.

இனி, ஆசிரியர் - நச்சினார்க்கினியர் ஆணந்தக்குற்றங் கொள்வாரை மறுத்து, அகத்தியனாருந் தொல்காப்பியனாரு மதுகொண்டிலரென யாப்புறுத்தோ துதல் மேலே காட்டினு மாகலின், அவர்க்கது கருத்தன்மென நண்பர் கூறியது இழுக்காமென்க.

நண்பரவர்கள் இந்திரகாளிசெய்த யாமளேந்திரர் பரரசைவமுனிவர், சமணரல்லரென்கின்றார்கள். இந்திரகாளியென்னும் இசைநூல்செய்த யாமளேந்திரர் பரரசைவரென்பது அடியார்க்கு நல்லாருரையிற் பெறப்படுதலன்றி, பாட்டியல் செய்த யாமளேந்திரரென்பது பெறப்படவில்லை. பாட்டியல்செய்த யாமளேந்திரரும், இசைநூல் செய்த யாமளேந்திரரும் வேறென்னுங் கருத்துடையோம். இது நிற்க.

அற்றேலஃதாக நச்சினார்க்கினியருஞ் சிவஞானயோகிகளுந் தொல்காப்பியப் பாயிரவுரையினுஞ் சூத்திரவுரையினும் 'வடக்கு' 'எழுத்து' என்பவற்றை மங்கலச்சொற்களெனக் கூறியதென்னையெனின், ஒருநூல் தொடங்கும்வழி ஒருநற்சொல் நிறுத்துத் தொடங்குதல் நன்றாகலின் அதுபற்றி அந்நணமொழிந்தாரல்வது, மங்கலச்சொன்னிறுத்தே தொடங்கல் வேண்டுமென யாப்புறுத்தானும், அந்நணக்கூறுதொழியின் அஃ

தானந்தாமென்றாலுங் கூற்றின்மையின் அதனான் ஈண்டைக்காவதோர் சிமூக்கமி லீல. இந்நீயதியின்மையின் ஆன்றோரு நற்சொற்றொடங்கியுந் தொடங்காமையும் வரையாது தூவியற்றினார். ஈண்டும் பிறுண்டிம் யாமெடுத்துக்கொண்ட மேற்கோள் 'ஆனந்தக்குற்றமென்பதுதொல்லாசிரியர் யார்க்குமொப்பமுடிந்ததில்லை' என்பதேயாக லின், இதனை நண்பரும் பிறரும் பிறழ வுணராதிருக்கக்கடவர். இது கிடக்க.

'பவணந்தி' முதலாயினரை 'அறியார்' 'போலிப்புலவர்' என யாமெழுதியது பற்றிநண்பரவர்கள் வருந்துகின்றார்கள். யாஞ்செய்தது பிழையாயின் அதனைப்பொறுக் கும்படி வேண்டுகின்றோம். அவர்களை அங்கனமிக்கும் துரைக்க வேண்டுமென்பது கருத் தன்று. பண்டையாசிரியர்செய்த அற்புதப்பொற்புடைய அரியதூல்களைப் பயிலவொட் டாது தடையாயெழுந்து பொருத்தமில்லனவு மிடையிடையேகூறிய அப்பவணந்தி முதலாயினர் பெற்றிமைக்கிரங்கி யெழுதுகின்றழி அச்சொற்பிரயோகஞ் செய்ய வொ ருப்பட்டாம். இனி, உண்மையான் நோக்கவல்லார்க்குப் பவணந்திமுதலாயினர் அறிவு டையோரார் பெரிதுபாராட்டித்தற்குரிய சீர்ப்பாடுடைய ரல்லரைப்ப தினிதுபுலனும். அவர் தொல்காப்பியனார் முதலானபண்டை தூலாசிரியர் துட்பப்பொருள் பொதித்து விளங்குமாறு தூல்செய்ததுபோலத் தாமும் அங்கனம் விளங்கதூவியற்றினாரா? அல்ல தவரின் வேறாகவேனும் புதுபொருள்செறித் தெழுதினாரா? தாமெழுதியவற்றையே னும் முடித்து வரையறைதோன்ற வைத்தாரா? ஒருசிறிதுமில்லை. தொல்காப்பியனார் கூறிய அரியபொருள்களுட் சிலவற்றைவிடுத்துச் சிலவற்றைவைத்துத் தஞ்சொல்லாற் குத்திரஞ்செய்தார். அங்கனஞ்செய்யவுழியுந் தொல்காப்பியனார் கருத்துரை மாட்டாமல் ஒரோவிடங்களில்வழுவிபுங்கூறினார். தம்முிலே ஐந்திலக்கணமும்வழுவின்றிமிகச் சுருங் காமலும் மிகப்பெருகாமலும் முற்றவெடுத்துமுடிவுதோன்றக்கூறியதூல் தொல்காப்பி யம் ஒன்றேயாம். இந்நூலுணர்ந்தார் தம்முியலறிவு நன்குவாய்ப்பப்பெற்றாராவர்; இவ் விழுமியதூலையும்மாணக்கர்பயிலவொட்டாமல் பவணந்தியார் நன்னூலெழுதியது எற் றுக்கு? அற்றன்று, தொல்காப்பியம் உணர்தற்கரிதாய் 'பெருங்கிடத்தலால் அதனைச் சுருக்கி நன்னூலியற்றினாரெனின்;-பெருக்கசுருக்கமென்பன அவவிருவகைக் குணங்க ளுடைய இருதூல்கள்தோன்றினல்லாமற் றுமே ஒருவர்க்கு விளங்கமாட்டா; மக்கள்ம னவியற்கை எளியதொன்றையேபற்ற முந்துதும்; அஃது அதன்கண் இயற்கையாயு ள்ள மடிமைக்குணத்தினையோம்; நன்னூலினுற் சுருங்கியதூலொன்று எனையொரு வர் இயற்றிவொராயின் அதனையே யாரும் பயிலமுந்துதுவார்; எத்தனைபோர் மகாவின் கையரிலக்கணம், போப்பையரிலக்கணம் முதலியவற்றின்பயிற்சியோடு நின்றுவிடுகின் றார்! இனி, நன்னூல் சுருக்கமாக்தொன்றாயினும் அதன் பயிற்சியொன்றானே தமிழ் றிவுகிரம்புமெனின் அது சால்புடைத்தாம். அவ்வாறின்றி அதன்கணடங்காமல் வேறு ணைரப்பாலனவாம் பொருட்கூறுபாடுகள் பலவாகப்பெருகிக் கிடத்தலானும், அப்பலவு மொருங்கெடுத்து முடியக்கூறுதூல் தொல்காப்பிய மொன்றேயாதலானும் தமிழியல

நிவு கிரம்பவேண்வொர் தொல்காப்பியமொன்றே பயிலுதற்குரியர். தமிழியலறிவு கிரப் புதற்குரிய பொருள்களின்றி வானாது சுருங்கிக்குடக்கும் தூல்களைச் சுருக்கஞ் சுருக்க மென்று பயின்றாலாவதெனினீ? புலமைமுற்றுதற்குரிய தூலறிவு இன்றியமையாத தொன்றாகையால் அதுசெய்வல்ல தொல்காப்பியமே வாய்ப்புடையதாம். அந்தோ! அது பெரியதொருதூலாயிற்றே என்று மறுக்கமுறுவராவெனின்;- தூனுட்பமறியாதுக டாயினாய், இஞ்ஞான்றை ஆக்கிலமொழியில் மிகவிரிந்துபரந்த பூதபௌதிகத்தத்துவ தூலாராய்ச்சி செய்வார்பலர்க்கும் தொல்காப்பியதூல் மிகச்சுருங்கிய தொன்றாய்த்தோ ன்றுமாகலின் அதன்பயிற்சி நீமயங்குமாறுபோற் பெரியதன்றென்று தெற்றெனத்து ணிக. ஆகவே, தொல்காப்பியப்பயிற்சிக்குந் தமிழ்மொழிப் பெருக்கத்திற்கும் ஒருபே ரிடையூறாய்த்தோன்றிய பவணந்தியார் எம்மனோ ர்த் பாராட்டப்படுதற்குரிய ரல்லர். பிறரவரை எண்ணும்பாராட்டினும் பாராட்டிக். அவரவர்க்குரிய மதிப்புப்பற்றியே அவ ரவரைப்பாராட்டுவோமல்லது வேறுகூறக் கடமைப்பட்டிலோம். இதுகிற்க. இதுகாறும் யாங்குறிந்து சிகழ்த்தியவழக்குரையை நடுவிலேபிறழாது முன்போற் செவ்விதினாய்த் தமதரிய வபிப்பிராயம் வெளியிவொர்களாகவென்று நம்ஆப்தர்-சண்முகம்பின்னை யவர் களை வேண்டிக்கொள்ளுகின்றோம்

ஆனந்தக்குற்றம் முறமும்.

திருக்குறட் கத்தியருபம்.

முகவுரை.

தேவர் குறஞ் திருநான் மறைமுடிவு
மூவர் தமிழு முனிமொழியுங் - கோவை
திருவாசகமுந் திருமூலர் சொல்லு
மொருவாசகமென் றுணர்.

வள்ளுவர்நூ லன்பர்சுரு வாசகந்தொல் காப்பியமே
தௌளுபரி மேலழகன செய்தவுரை - யொள்ளியசீர்த்
தொண்டர் புராணந் தொகைச்சித்தி யோராரூந்
தண்டமிழின் மேலாந் தரம்.

என்னும் ஆன்றோர் திருவாக்குக்களால் தமிழ்தூல்களிலும் உரைகளிலும் தெய் வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய தமிழ்வேதமாகிய திருக்குற னும் பரிமேலழகியாருரையுமே நெறந்தனவென்று எச்சமயத்தாரும் மெச்சும்படி சிச்ச மிக்கப்பட்டன.

பாண்டியராஜாக்களாலே தாபிக்கப்பட்ட தமிழ்த்தலைச்சங்கம் இடைச்சங்கம் கடைச்சங்கம் என்னு முச்சங்கங்களும் ஒக்கப்பெற்ற மதுரையம்பதியிலே சிவபெருமானுடைய பிரதிபிம்பமாகத் தோன்றினவரும் பிரமலிஷ்ணுக்களாலும் அணுகுண்டுத ஆலகாலவிடத்தைத் திருக்கரத்தில் ஏந்தினவரும், சைவசமய ரூபங்களில் ஒருவருமாகிய ஸ்ரீமத்-சந்திரமூர்த்தியானாராலே திருத்தொண்டத்தொகையிலே துதிகம்பட்ட சரசுவதியின் அவதாரமாகிய பொய்யடிமையில்லாப்புலவர்கள் நார்பத்தொன்பதின்மரும் ஸ்ரீமத்-சோமசுந்தரக்கடவுளாலே கொடுத்தருளப்பட்ட சங்கைப்பலகையிலே கடைச்சங்கத்தாராக விற்பிறந்து தமிழ் ஆராய்ந்துள்ள காலத்திலே திருவள்ளுவ தேவர் திருக்குறளென்னும் உத்தரவேதத்தை அருளிச்செய்து அக்கடைச்சங்கத்திலே அரங்கேற்றியருளினார். அப்பொழுது அசரீரிவாக்கின்படியே சங்கப்பலகை அத்திருவள்ளுவநாயனுக்கும், முருகக்கடவுளது திருவவதாரமாய் மதுரை வைசியர் மரபிற் றோன்றிய உருத்திரசன்மருக்கும்மாத் திரமே இடங்கொடுத்தது. அது,

“ திருத்தரு தெய்வத் திருவன் னுவரோ
டுருத்தரு நற்பலகை யொக்க - விருக்க
உருத்திர சன்ம ரெனவுரைத்து வாணி
லொருக்கவோ வென்றதோர் சொல்.”

என்னு மசரீரியான வாக்கான் அறியப்படும் அதன்மேல் சரசுவதியும், அம் மெய்ப்புலவர்கள் அனைவரும் கலையுணர்புலமையிற் றலைமைபெற்றோர்க்கி விதிமுறையாக முதுசிலம்புரக்கும் உக்கிரப்பெருவழுதியாரும், அத்திருக்குறளுக்குச் சிறப்புப் பாயிரம் செய்ததேயன்றி ஸ்ரீமத்-சோமசுந்தரக்கடவுளுள் செய்தருளினார்.

நா ம க ள்.

“ நாடா முதனன் மறைநான் முகனுவிற்
பாடா விடைப்பா ரதம்பகரந்தேன் - கூடாரை
யெள்ளிய வென்றி யிலங்கிலவேன் மா பின்
வள்ளுவன் வாயதென் வாக்கு.”

சோமசுந்தரக்கடவுள்.

“ என்றும் புலரா தியாநணர்நாட் செல்லுகினு
சின்றலர்ந்து தேன்பிலிற்று நீர்மையதாய்க்குன்றாத
செந்தளிர்க் கற்பகத்தின் நெய்வத் திருமலர்போன்
மன்புலவன் வள்ளுவன்வாய்ச் சொல்.”

உக்கிரப்பெருவழுதியார்.

“ நான்மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்பொருளா நான்முகத்தோன்
ருன்மறைந்து வள்ளுவனாய்த் தந்துரைத்த - தான்முறையை
வந்திக்க சென்னிவாய் வாழ்த்துக நன்னெஞ்சஞ்
சிந்திக்க கேட்க செவி.”

என, தன்னிகரில்லா மன்னவர்பெருமான் தான் மேற்கொண்ட சிறப்பைப் பலரும் அறிந்து மேற்கொள்ள இவ்வாறு வழிபாடுகூறினான். மன்னென்பபடி மன்னுழி ரப்படி ஆகலின், இப்புத்தகத்தை முன்னேபூசித்து மெய்மொழி மனங்களால் வணக்கஞ்செய்து பிண்டேக்க லவன்டுமென்று சொல்லியபடி மற்றக்கபிலர், பரணர், கக்கேரர் முதலிய சங்கப்புலவரெல்லாரும் பலவாறு புகழ்ந்தெடுத்துப்போற்றி யிதன் நெய்வ மாட்சிமை நிலையிட்ட அத்திருப்பாட்டெல்லாம் ஈண்டெடுத்துரைக்கிற் பெருகும், இதன் சிறப்புப்பாயிரமான திருவள்ளுவமாலையிற் காண்க.

இத்துணைச் சிறப்பினையுடைய திருக்குறளுக்குத் தருமா் முதல் பரிமேலழகியார்சுருகப் பதின்மர்கள் செய்த உரைகளில் பரிமேலழகர் செய்தவுரையே சிறந்துள்ள

னது; அவ்வுரையும் கற்றோர்க்கேயன்றி மற்றோர்க்குப் பயன்படுவதாயில்லை. ஆதலால் மற்றோர்க்கும் பயன்படும்வண்ணம் எண்ணிப் பரிமேலழகியார் உரைக்கருத்தின்படியே திருக்குறட்கத்தியருபஞ் செய்யத்தொடங்கினான். அதுவுள்ள குற்றங்கண்க்கிக் குணங்கொண்டு பாராட்டுவது கற்றல், கேட்டல்களினவல்ல ஞானச்செல்வர்கள் கடமை.

உரைப்பாயிரம்.

இந்திரன்முதலிய தேவர்களுடைய பதமுத்திகளையும், முடிவில்லாத இன்பத் தையுடைய அழிவில்லாத பரமுத்தியையும் வழியறிந்து அடைதற்குரிய மாறுபாட்டுக்கு உறுதியென உயர்ந்தோராலே எடுக்கப்பட்ட பொருள்கள் நான்கு: அவை அறம்பொருள் இன்பம் வீடு பேறு என்பனவாம். அவைகளுள் வீடுபேறென்பபடுவது மனத்தால் நீனைக்கவும் வாக்கால் வசனிக்கவும்கூடாத நிலைமையை உடையதாகலால் துறவறமாயி காரணவகையாற் கூறப்படுவதல்லது இலக்கணவகையாற் கூறப்படாமையின் தூல்களாலே சொல்லப்படுவன மற்றை மூன்றுமேயாம்.

அவற்றுள் அறமாவது: மதுமுதலிய தூல்களில் விதிக்கப்பட்டவைகளைச் செய்தலும் விலக்கப்பட்டவைகளை ஒழித்தலுமாம். அஃது ஒழுக்கம், வழக்கு, தண்டம், என மூவகைப்படும்.

அவற்றுள் ஒழுக்கமாவது: பிராமணர், கூத்திரியர், வைசியர், * சூத்திரராகிய வேளாளர் என்னும் நான்குவருணத்தார் தத்தமக்கு விதிக்கப்பட்ட பிரமசரியம், கிருகஸ்தம், வானப்பிரஸ்தம், சந்தியாசம் என்னும் ஆச்சிரமங்களினின்று அவவவ்வாச் சிரமங்களுக்கு எடுத்து ஒதிய அறங்களிலே தவறாது ஓடுதல்.

வழக்காவது: ஒருபொருளைத் தனித்தனியே எனது எனது என்றிருப்பவர் அது காரணமாகத் தம்முள்ளே மாறுபட்டு அப்பொருளைப்பற்றி நியாயசபையிலே சொல்வது அதுகடன்கோடல், உபசரி, கூடிமேம்படல், நல்கியதை நல்காமை, ஒப்பிப்பணி செய்யாமை, கூலிகொடாமை, உடையனல்லான்விற்தல், விற்துக்கொடாமை, கொண்டுள்ள மொப்பாமை, கட்டிப்பாடுகடத்தல், நிலவழக்கு, மாதராடவர்தருமம், தாயபாகம், வன்செய்கை, சொற்கொடுமை, தண்டக்கொடுமை, குது, ஒழிபு எனப் பதினெட்டுப் பதத்தாம்.

தண்டமாவது: அவ்வொழுக்கவழியிலும் வழக்குவழியிலும் வழுவின்வரை அவ் வழியிலே நிறுத்துதற்பொருட்டு ஒப்பநாடி அக்குற்றத்திற்குத்தக்கபடி தண்டித்தலாம்.

இவற்றுள் வழக்கும் தண்டமும் உலகவழியிலே நிறுத்துவதேயன்றி, ஒழுக்கம் போல மக்களுயிர்க்கு உறுதியைத்தருள் சிறப்புடையனவல்ல வாகாணம், அவைதாம் தூலினால்வன்றி உணர்வுபுகியானும் தேயவியற்கையானும் அரியப்படுதலானும் அவற்றை ஒழித்து இங்கே தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனாராற் சிறப்புடைய ஒழுக்கமே அறமென எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

இந்நாயனாருக்குத் திருவள்ளார் என்ற நாமம் சாதிப்பறிவந்ததன்று, திருவென்பது உயர்வையும், வள்ளுவரென்பது உண்மையையுடையரென்பதையும் விளக்கி நின்றன வாகவின், அது வேதத்தில் இலமறைகாய்கள்போல் பலவிடங்களினும் மறைந்து வெளிப்படாதிருந்த மெய்ப்பொருள்களையெல்லாம் தொகுத்து உலகத்தாருக்குக்கொடுத்தருள்செய்தவரென்னுங் காரணம்பற்றிவந்த பெயராயிற்று. வன் - பகுதி, அர்-விருதி, உ - சாரியை, அப்பகுதிக்குப்பொருள், ஈகை.

அவ்வறந்தான் நால்வகை ஆச்சிரமங்களையுடையதாய் வருணந்தோறும் வேறுபாடுடைமையின் சிறுபான்மையாகிய அச்சிறப்பியல்புகளை ஒழித்து அனைவர்க்கும் ஒத்

* வேளாளர் ஆரியநால்வகைவருணப் பாகுபாட்டின்கட்படுவாரல்லரென்பது தமிழ்வுரலாறுணவாந்துணிபு: ப - பு.

திருத்தலாற் பெரும்பான்மையாகிய பொதுவியல்புபற்றி இல்லறத் துறவறமென இரு வகை நிலையாற் கூறப்பட்டது.

அவற்றுள் இல்லறமாவது இவ்வாழ்க்கை நிலைக்குச் சொல்லுகின்ற வழியினின்று அவ்விவ்வாழ்க்கைத் துணையாகிய கற்புடைமையையோடுஞ் செய்யப்படுவதாகலின், அவ்விவ்வுறத்தை முதலிற்சொல்லத்தொடங்கி எடுத்துக்கொண்ட இலக்கியம் இனிது முடித்தற்பொருட்டுச் சாத்துவிகம், இராஜசம், தாமசம் என்னும் முக்குணங்களாலே அறம் பொருள் இன்பமென்னும் மூன்றாகிய உறுதிப்பொருட்டு அக்குணங்களாலே மூவராகிய முதற்கடவுளரோடச் சம்பந்தம் உண்டாயிருக்கையால் அம்மூன்று பொருளாயுக் கூறலுற்ற நாயனார்க்கு அம்மூவரையும் வாழ்த்துதல் முறைமையாதலின் அம்மூவர்க்கும் பொதுப்படக் கடவுள் வாழ்த்துக் கூறுகின்றார்.

முதலாவது கடவுள்வாழ்த்து.

உலகிற்கு முதல்வன் ஒருவனே.

திராவிடம் ஆரியமுதலிய பாடைகளில் தந்ததாலோட்டமுதலிய விகாரவகையாற்பிறக்கும் எழுத்துக்களெல்லாவற்றிற்கும் நாதமாதிரையாகிய இயல்பாற்பிறக்கும் அகரமாகிய முதல் ஒன்றேபோலச் செயற்கை யறிவினையுடையவைகளாய்க் காணப்பட்டவுடம்புகளோடு கூடியவைகளாய் அநேகமாயுள்ள ஆன்மார்த்தக்கட்கு இயற்கையறிவால் முற்றுமுணர்ந்து உணர்த்துதலையும், ஐசுவரியம், வீரியம், புகழ், திரு, ஞானம், வைராக்கியம் என்னும் ஆறுகுணங்களை யுமுடைய ஆதிபகவளுகிய காணப்படாத முதற்கடவுள் ஒருவனே உண்டு. இதற்கு உதாரணம்:- ஸ்ரீமத் - உமாபதிசிவாசாரியர் திருவருட்பயனில் “அகரவுயிர்போ லறிவாகியெங்கு-சிகரிலிறை சிற்கு சிறைந்து” எனக் கூறியவாற்றால் உணர்க.

இங்ஙனம், ஆதிபகவளுகிய முதற்கடவுளை எழுத்துக்களினிறைத் தவைதமக்கு முதலாய்சிற்கும் பொதுவியல்புபற்றி அகரத்தோடு ஒப்புக்கூறினும் அப்பரம்பொருள் ஞானரூபமாய் எங்ஙனது சிறைந்து எல்லாப்பொருள்களுக்கும் ஆதாரமாய்சிற்கு முழு முதற்கடவுளாதலின், உண்மையிற் றனனுடைப்பொருளாகிய பசுபாசங்கள் ஒன்றனோடும் உலமிக்கப்படாவினென்பதே நாயனாருக்குக் கருத்தென்பது அறிவிப்பார் அறிவாகியெங்குசிகரிலிறை சிற்குசிறைந்து’ எனத் தெளிவுபடுத்திக் கூறியருளினார்.

ஐசுவரிய முதலிய ஆறுகுணங்களும் முதற்கடவுளுக்குரிய பகவநாமத்திற்கே யுரியனவென்பதற்குப் பிரமாணமெனின யெனின், அவற்கு ஐசுவரியமுண்மைக்கு ஈசுவரபதச்சுருதியும், வீரிய முண்மைக்கு உக்ஷிரபதச்சுருதியும், புகழ்முண்மைக்குச் சிவபதச்சுருதியும், திருவுண்மைக்கு இருக்கங்கிதையும், ஞானமுண்மைக்குச் சருவஞ்ஞ சுருதியும், வைராக்கியமுண்மைக்குக் காமரி:பதச்சுருதியும் பிரமாணமாமென்க. திருவினாற்சிரேட்டர் திருவையெய்துமப்பொருட்டுப் பரமசிவனது விசித்திரமான லிங்கத்தேவராத் பூசிக்கப்பட்டது என்று இவ்வாறு இருக்குவேதத் தோதப்பட்டது. அதர்வணவேதம் சிவநாமங்களுட் பகவளுமத் தலைப்பெய்தெடுத்தோதிற்று. சுவேதாச்சுவதரோபசிததஞ் சிவபிராணப் பகேசுமென நெடுத்தோதற்று. இவ்வாறு ஒதியவாற்றால் பகவனும்பொருளாயுள்ளோன் பரமசிவனையென்பது கடைப்பிடிக்க அரசுத் தாசாரியரும் உமாபதிசிவாசாரியரும் சதூர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகத்தினும் பவுட்கராகம் விருத்தியினும் இங்ஙனம் பகவப்பெயர் சிவபரமதலை நன்குவினக்கி யீட்டருளினார்கள்.

ஆசாரிய சரணராகிய ஸ்ரீ அரசுத்தசிவாசாரிய சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய சுருதிருத்திமாலை யென்னும் சதூர்வேத தாற்பரிய சங்கிரக சுலோகங்களின் மொழிபெயர்ப்பு:—

அறுசீர்க்கழிநெடிடடி ஆசிரியவீருத்தம்.

பகவனே மேலாமை சுவரியமே யோர்சியித்தம் பற்றலின்றித் தகவனேய் திருவெலா ஞானங்கு வீரியமே தாவிலீர்த்தி

இம்மூவா வின்மையே யென்னுமது குணங்களுமே பகநாமத்தாற்
புகறலாவை நினக்குண்மையினீயே பகவனென்னுந் திருப்பேர்பூண்டாய்.

புரப்பகைவ வற்றுளீசுரவுரைய சுவரியத்தைப்போதலில்லா
உரப்பொருளை யுக்கிரனொமொருகிளவி சிவபதமொண்புகழைநன்கு
தெருட்சருவக்கிய காமரிபு மொழிகண்முறையி னெல்லாந்தெரிபுஞானம்
பரப்பொருளின வாவிண்மைதமையமைய வுணத்துகின்ற பரமயோகே.

வீரூப்பமொழிந்துளநினக்குத் திருவினொருபயனுமில் வின்மப்புசெல்வப்
பெருக்கமுடையவனாகவிருக்கின்சங் கிதைகளினாற் பேசப்பெற்றாய்
திருத்தவதி சயவடிவ நின்னதருட் குறித்தோற்றந் திருவையெய்த
மருத்துவரா லருச்சிக்கப்பெற்றதெனச் சென்றிமொ மறைகண்மாதோ
எனக்கூறிய வாற்றாறுணர்க.

ஆசிரியர் சிவஞான யோகிகள் இப்பெற்றியெல்லா மாராய்ந்து தெளிந்தன்றே
“சீர்கொளிறை யொன்றுண்டத் தெய்வநீயென்றொப்பாற் - சோர்விலடையாற்றெனிக்
தோஞ்சோமேசா” என்று முதுமொழி வெண்பாவில் எடுத்தோதியருளினரென்க.

முதல்வனை வழிபதேல்

இருக்குமுதலிய வேதங்கள் காமிகாதி ஆகமங்கள், சிதை, கற்பகுத்திரம்,
வியாகரணம், நிருத்தம், சந்தோவிசிதி, சோதிடம் என்னும் அறுவகை வேதாங்கங்கள்,
புராணம், நியாயநூல், மீமாஞ்சை, ஸ்பிரூதி என்னும் நால்வகை உபாங்கங்கள், ஆயுள்
வேதம், ததாவேதம், காந்தர்வவேதம், அருத்தநூல் என்னும் நால்வகை உபவேதங்கள்,
மற்றுங் கலைஞானங்கள் முதலிய எல்லாநூல்களையும் கற்றுணர்ந்தார்க்கு அக்கல்வியறி
வென்னும் அபரவுணர்வாலாகும்பயன் மெய்யுணர்வினையுடைய அநாதி நித்தியமா
யுள்ள அம்முதல்வனது பிறவிப்பிணிக்கு மருந்தாகிய நல்லதிருவடிக்கமலங்களை மனம்
வாக்குக்காயங்களாகிய முக்கரணங்களாலும் பேரன்போடு வழிபட்டுப் பிறவியை
அறுத்தலாம்:—இதற்கு உதாரணம்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் தேவாரம்

கல்லாரொஞ்சி, னில்லானீசன்
சொல்லாதாரோ, டல்லோநாமே.

திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரம்.

பின்னுவார் சடையான்றண்ணப் பிதற்றிலாப்பேதைமாரக்
பின்னுவார்நரகந்தன்னுட் டொல்லினை தீரவேண்டின்
மன்னுவான் மறைகளோதி மனத்தினுள் விளக்கொன்றெற்றி
பின்னுவா ஞ்ளத்தள்ளே யொற்றியூ ருடையகோவே.

திருமாளிகைத்தேவர் திருவிசைப்பா.

கற்றவர்வீழுக்குந் கற்பகக்கனியைக் களையிலாக் கருணைமாகடலை
மற்றவரறியா மாணிக்கமலையை மதிப்பவர்மன மணிவிளக்கைச்
செற்றவர்புரங்கள் செற்றவெஞ்சிவனைத் திருவீழியிழலை வீற்றிருந்த
கொற்றவன்றண்ணக் கண்டுகண்டெள்ளக் குளிரவென்கண்ணுளிர்ந்தனவே

எனக்கூறியவாற்றாறுணர்க.

திருக்குறட் கத்தியருபம்.

௩௫

மனத்தினால்வழிபதேல்.

அரக்கானது வெயிலின்முன் வெதும்புதல் போன்றமந்தர அன்பும், மெழுகானது வெயிலுக்கு எதிர்ப்படின உருகுதல்போன்ற மந்தஅன்பும், நெய்யானது ருட்டுக்கு இளகுதல்போன்ற தீவிர அன்பும் இன்றித் தைலதாரையானது சிறிதும் இடையறாது ஒழுகுதல்போல ஆவியோடாக்கை ஆனந்தமாய்க் களிந்துருகுந் தீவிரதர அன்பிலாந் நகுதுவாரது இருதய நாமரையின்கண் அவர்கருதிய திருவுருவோடு விரைந்துசென்றறனும் முதல்வனது மாட்சிமைப்பட்ட திருவடிகளை இடைவிடாது மனத்தினால்நினைத்தவர் தேவலோகம் இந்திரலோகஞ் சத்தியலோகம்வைகுண்டலோகம் ஸ்கந்தலோகம் கணபதிலோகம் சத்தியலோகம் சிவலோகம் என்னும் பதமுந்தி ஸ்தானங்களைக் கடந்த பரமுத்திஸ்வநாமாகிய வீட்டுலகின்கண்ணே நித்தியராய் நிரதிசயவின்பத்தை அதுபவித்து வாழ்ந்திருப்பார்.

மாயாகாரியமாகிய உலகத்தின்கண்ணே சத்தம், பரிசம், உருவம், இரதம், கந்தங்களாகிய ஐந்தனுள் ஒருபொருளையும் விரும்புதலும் வெறுத்தலும் இல்லாதவனது ஸ்ரீபாதரவிர்த்தங்களை எவ்விடங்களிலும் எக்காலங்களிலும் இடையறாது தியானித்த வர்க்கு விருப்புவெறுப்புக்களாகிய அவ்விரண்டு மின்மையின் அவைகாரணமாகவரும் ஆத்தியான் மிகமாகிய தன்னைப்பற்றி வருவனவும் ஆதிபொனதிகமாகிய பிறவுயிர்களைப்பற்றிவருவனவும் ஆதிதைவிகமாகிய தெய்வத்தைப்பற்றி வருவனவுமாகிய மூவகைப்பிறவித் துன்பங்களும் எக்காலத்தும் உண்டாகமாட்டா.

அசத்தம், துக்கம், அசித்தியமாகிய உலகியல்பை நினையாது சுத்தம், சுகம், சித்தியம் என்னும் இறைவன்றிருவடியாகிய புணையை இடையறாது சிந்தித்தலினால் அணைந்தார் காரணகாரியத் தொடர்ச்சியாகிய பிரவாகாநாதியாய் அசித்தியமாய் துக்கமாய்க் கரையின்றிவரும் பிறவிப்பெருங்கடலைநீதி சித்தியமாய் ஆனந்தமாயுள்ள முத்திக்கரையை அடைவர்.

ஒருவிதத்தானும் தனக்கு ஒப்பில்லாதவனது பாததாமரைகளை இடையறாது சிந்தியாதவர் பிறவிக்கேதுவாகிய காமவெகுளி மயக்கங்களை மாற்றக்கூடாமையின் நால்வகைத்தோற்றம் எழுவகைப்பிறவி எண்பத்துநான்கு நூறாயிரயோனி பேதத்துப்பிறந்து அவைகளால்வருந் துன்பங்களுள் அழுந்துவர்.

பல வேறுவகைப்பட்ட அறங்களெல்லாவற்றையும் தனக்குத் திருமேனியாகவுடையவனும், எவ்வகை உயிர்கண்மாட்டுஞ் செவ்வியதண்ணளியுடையவனுமாகிய முதல்வனது திருவடியாகிய தெப்பத்தைசேராதவர் ஏனைப்பொருளும் இன்பமுமென்னுந் கடல்களைநீந்தி முத்தியாகிய கரைகாணாது அக்கடல்களினுள்ளே அழுந்துவர்.

இறைவன் திருவடியை நினையாது உலகியல்பை நினைப்பவர் ஜநநசாகரத்துள் மூழ்கிக்கிடப்பார்.

வாக்கினால் வழிபதேல்.

ஞானம் வாயிலாக வீடுபேற்றைத்தரும் சரியை கிரியை யோகங்கள் போலன்றி வீட்டுக்குநேரே வாயிலாகிய தத்துவஞானம் சிகழ்வொட்டாது தடைசெய்து சிற்பனவும், அநித்தியமாகிய சுவர்க்கவீன்பமுதலிய காமியங்களைப்பயப்பனவும், இத்தன்மைத்

தென ஒருவராலும் ஒதப்படாத அவிச்சையென்னும் மயக்கத்தைப்பற்றி வருவனவும், பிறவிக்கு ஏதுவுமான வேள்விமுதலிய நல்வினை தீவினையென்னும் இரண்டுவினையும் தலைமைக்குணங்கள் இல்லையாயினுரை உடையரெனக்கருதி அறிவிலார் கூறுகின்ற பொய்மைசேர்ந்த புகழ்கள்போலாது அவ்விநைமைக்குணங்கள் முற்றவுமுடைய முதல்வனது மெய்மைசேர்ந்த புகழை எப்பொழுதும் வாக்கினால் வாழ்த்துவார்மாட்டி உளவாகா.

காயத்தினால் வழிபடுதல்.

தன்வயத்தனாதலாகிய சுவதந்திரத்துடம், தாயவுடம்பினனாதலாகிய விசுத்த தேகம், இயற்கையுணர்வினனாதலாகிய கிராமயான்மா, முற்றமுணர்ந்தலாகிய சர்வஞ்ஞத்துவம், இயல்பாகவே பாசங்களினிக்குதலாகிய அநாதிபோதம், பேரருளுடைமையாகிய அலுப்தசத்தி, முடிவிலாற்றலுடைமையாகிய அநந்தசத்தி, வரம்பிலின்பமுடைமையாகிய திருப்தி என்று சிவாகமங்கள் எடுத்தோதும் எண்வகைக்குணங்களையுடைய முதல்வனது திருவடினை வணங்காத முடிகள் தத்தமக்கேற்ற சத்தம், பரிசம், உருவம், இரதம், கந்தங்களாகிய விடயங்களைக் கொள்கையிலலாத சுரோத்திரம் துவக்கு சட்சு, சிருவை ஆக்கிராணங்களாகிய பஞ்சேந்திரியங்களைப்போலப் பயன்படுதலுடையனவல்ல.

திருநாவுக்கரசநாயனார் தேவாரம்.

எட்டுமூர்த்தியாய் நின்றியலுந் தொழில்
எட்டுவான்குணத் தீசனெம் மான்றனை
எட்டுமூர்த்தியு மெம்மிறை யெம்முனே
எட்டுமூர்த்தியு மெம்மு னொடுங்குமே.

சுந்தரமூர்த்தநாயனார் தேவாரம்.

இரும்புயர்ந்த மூவிலையருவத்தினுனை யிறையவனைமறையவனை யெண்குணத்தினுனைச், சுரும்புயர்ந்தகொன்றையொடு தாமதியஞ்சுருஞ் சடையானைவிடையானைச் சோதியெனுஞ்சுடரை, அரும்புயர்ந்தவரவிர்த்தத் தணமலர்களேறி யன்னங்கள்வினையாடு மகன்முறையினருகே, கரும்புயர்ந்து பெருஞ்செந்நெ னெருங்கிவினை கழனிக்குகாளுட்டுமுன்னுந் கண்டுதொழுதேனே.

முதல்வன் அருளிய வழிநிற்றல்.

மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி யென்னும் பஞ்சப்பொறிகளை வழியாகவுடைய ஐந்து ஆசையினையும் அறுத்த சித்த முத்த சுத்த சித்துருவாகிய முதல்வன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வேதசிவாகமங்களிற்சூறும் மெய்யான ஒழுக்கவழியிலே வருவாது சின்னவர் பிறப்பின்றி எக்காலத்தும் ஒருதன்மையராய் வாழ்வார்.

முதலாவது அதிகாரமாகிய கடவுள் வாழ்த்து முடிந்தது. இன்னும்வரும்.

மதுரை,
திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் மடம். }

இங்கனம்,
சுப்பிரமணியபிள்ளை.

ம-ள-ள-ஸ்ரீ,

ஞானசாகரம் பத்திராதிபரவர்கட்கு,
ஐயா, வந்தனம்.

கண்கொண்ட நெற்றியெம்மண்ணல் இடங்கொண்ட இந்நாகைக்காரோணத் திடப்பாகமான வெளிப்பாளையத்தி லுதித்துள்ள” “கைவசித்தாரீநீ கபையா” தக்க னரிய பத்திரிகையின் “கௌரவாபிமான சீலர்” களில் தலையாவரென யாங்களறியத் தங்கள் பத்திரிகை இன்புறமாறாது விளக்குதலால், அச்சபை நல்லோர் தாயின்புற்ற பின் மேலும் இன்புறுதல் அவ்வாறே உலகின்புறக் கண்டபின்னே யாமெனக்கொ ண்டு ஆங்குச்செய்யும் பல புண்ணியப்பணிக ளிவையெனத்தாங்களறிவீர்கள். அவர் கள் அரும்பெருஞ் செயல்களை யானறிவனாகையால் இதைக்குந் தருணம் வாய்த் தமையால் ஞானசாகரம் வாயிலாகப்பிரசுரிக்கக் குறித்தனன் நேர்ந்ததருணம் ஷே சடையார்க்கு இடமாக மகாமாட்சிமைதங்கிய இராமநாதபுரம் சேதுபதி மஹாராஜா அவர்கள் கொடுத்தருளிய கொடையின் விசேஷம் கூறும் அவசிய சந்தர்ப்பமே.

பரிபாகிகளாகிய சபையோர் உய்யவந்தவர்கள்; மெய்யே கரைக்கண்டத்தெம் மண்ணல் பாதம் நண்ணி அவன்பூசை அவனடியவர் வழிப்பூசை பண்ணியே உய் வார்கள் எனக்கண்டோர்கள். சோதிக்கவேண்டாமல் சுடர்விட்டுள எங்கள் சோதி யுண்மையையே வாதிக்கும் பலமிண்டா வாய்மதமாயவும், சைவாயிர்தம் பரலிப்பாய வும், சைவத்திருமுறைகள், திவ்ய சாத்திரங்கள் சுட்டிக்நோக்கக்கொடுத்து துதலிய வுண்மைகளைப் புகட்டிப்பிரசங்கித்தலாற் சித்தந்தெளியவும், சமையகுரவர்கள் முத லியமெய்யடியவர் திருநாங்கள்கொண்டாடவும், கொண்டாட்டங்கள் லெகமுய்யவும், அங்கனஞ் செய்வித்து வரும் அப்பெரியோர்கள் ஒருங்குசேர்ந்து அளவளாவவும், தம் மயமாக்கப்படும் நான்குறுகில் குறுகுமேனையோர் சாருமிடமாகவும், அரிய திருமுறைக ளாம் சைவத்திருமுறைகள் சாத்திரங்கள் தோத்திரங்கள் அமையுஞ்சாலையாகவும், அடிக ள் அடியார்கள் திருவுருக்களி னழகிய படங்கள் பிரதிட்டிக்கப்படும் ஆலயமாகவும் இவர்களுக்கு வாய்த்தலலகம் நாகைவெளிப்பாளையத்தில் வாழ்வாக்குவாழும் ஸ்ரீமான் கணபதியாபின்னையவர்களின் பல இல்லங்களில் ஒன்று. இதைச் சைவசித்தாந்த சபைக்குரிய சபாக்கிரமமாக்க இராமநாதபுரம் சமஸ்தானம் மஹா இராஜா சேதுபதி மஹாராஜா அவர்கள் பெருஞ்ருதவும் பாக்கியங்கொண்டனர்.

இச்சபையோர்களின் அக்கிராசனாதிபதி ஸ்ரீமத் - வீரப்பசெட்டியாரவர்கள், மஹாராஜா அவர்கள் கொடுக்கக்கருதிய பொருளையேற்குமுடற்றியில் தனராது அடித் துக் கேட்டுப்பெற்றுச் சபைக்கிடம் உரிமைப்படுத்தித் தாமும் தாம் வகித்த அக்கிராச னாதிபத்தியம் சிறக்கப்பெற்றனர்

இவர்களில் எவ்வெவர் பெற்றபேறும் எம்போலிகளின் நேருக்குவந்தே யாகை யால், பயன்பெற கீற்பவர்களில் கடையனென் மகிழ்ச்சியில் தலைதடுமாறி யெழுதின இதில் குற்றம் பாராமல் பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கில், நாகைவெளிப்பாளையம் சைவ சித்தாந்த சபையோர் பெரிதுந் தங்கட்குக் கடமைப்பட்டவராவர்.

இங்ஙனம்,

மதுரைநாயகப் ஸ்ரீரீரீரீ.

திருக்கோவையாருண்மைச் சிவநாயிகாவாதியார் ஸ்ரீமத் காசிவாசி. செந்திரா தையரவர்களுக்கு ஓர்கடா.

ஐயா,

தங்கள் திருக்கோவையாருண்மை விளக்கத்தில் “வதுவரபாவம் பேசப்படாத விடத்துத் திருவாசகத்தத்திருப்படையாட்சியிலே விவபெருமான் நாயகராக அவருக்கு ஆன்மா நாயகியாகச்சொல்லப்படவில்லை” யென்று ஒரே படியாகச்சாதிக்கின்றீர்கள்.

அப்படியானால் அத்திருப்படையாட்சியிலேதானே,

“சேலன்கண்களவன் றிருமேனி திளைப்பனவ கா தே” என்றும்,

“எண்ணியார் முலையாகமனைத்தடனின்புறுமாகாதே” என்றும்,

போந்த இவ்விரண்டு வாக்கியங்களையும் பார்த்தீர்களா? இல்லையா? இந்த இரண்டுவாக்கியங்களு மெந்தப்பாவத்தை யுணர்த்தவந்தன? வதுவரபாவத்தையன்றெ

னில் “சேவனகண்க” என்றும் “திருமேனிகிளைத்தல்” என்றும் “என்னனியார் முலை” என்றும், “ஆகமளைதல்” என்றும் “உடனின்முறுத” லென்றும் போந்தவிடயங்களுக்குக் கதிமற்றென்றேன்கொல்லோ? வதாவரபாவத்தையன்றெனில் இந்த இரண்டு வாக்கியங்களும் யார் கூற்றுக்கொல்லோ? இவ்வாக்கியங்கள் குறித்தபொருள் வதாவர பாவமாகும் விஷயத்தில், இவற்றையுட்கொண்ட அதேபதிகத்திற்குநே சிவனுக்கு நாயகசப்தம் பெறப்படுமெனில், அது வதாவரபாவத்தினாலே பெறப்பட்ட நாயகசப்த மென்றற்கண், அந்தோ! தங்களுக்கு நிகழ்ந்தவெறுப்பு என்னென்கொல்லோ? சாகசர்ய நியாயத்தை இதில்வைத்துப் பாராதகாரணம் என்னென்கொல்லோ?

திருப்படையாட்சியிலே வதாவரபாவம் பேசப்பட்டது உண்டா? இல்லையா? என்றும், பேசப்படாத விடத்துச் சிவபெருமான் நாயகராகச் சொல்லப்பட்டது உண்டா? இல்லையா? என்றும், குதர்க்கதுஷணங்களினி டி உள்ளவாறு சொல்வீர்களானால் தங்கள் சிவநாயகாவாதத்தில் மேல்விவகாரஞ்செய்ய யாந்தலைப்படுவோம். அன்றேல், விருதா காலக்ஷேபமெனக் கழித்துவிடுவோமென்க.

இங்ஙனம்,

ஸ்ரீமத் அம்பலவாண நாவலரவர்கள் மாணக்கர்,

திருவாதூர் - சிவசூரிய ஸூர்த்தித்தேசிகர்.

ஞானசாகரப் பத்திராதிபரவர்கட்கு,

அன்புள்ள ஐயா,

சென்ற செப்டம்பர்மீஸ் வெளிவந்த ‘ஞானபோதினி’ பத்திரிகையைப் படித்து வருங்கால் பத்திராதிபரவருடைய பின்வரும் விநோத உரைபொன்றைக் கண்ணுற்றேன்.

சித்தாந்ததீபிகைப் பத்திரிகையின் மேமாதச் சஞ்சிகையிற் பாரிஸ்கரத்துத் தமிழ்ப் புலவர் ஜூலியன் லிஸ்ஸன் என்பவர் எழுதிய “சிவவிவாத விஷயங்கள்” என்றது மிக விநோதமாயிருக்கின்றது. அவற்றிற்கு விடை எழுதிய பண்டிதர் சுவரீராய பிள்ளையர்கள் கூற்று அதனினும் மிக விநோதமாயிருக்கின்றது.....” என்பதே. அப்பத்திராதிபர் விநோதம் விநோதமென்றோ, என்னவிநோதத்தைக்கண்டார்? ஆழ்ந்தாய்ந்து கூறிய பண்டிதரவர்களின் அரியவிடயங்களோ அவர்க்கு விநோதமாயின! தமக்கு துட்பவிஷயங்களின்மேல் ஆராய்ச்சி செல்லாவிடின் இவ்வாறு வெற்றுரை மொழிவதென்? தங்கூற்றுக்குப் பிரமாணங்காட்டினார் அல்லர். பலலோர்க்கும் பயன்படுமென்றகருதிப், பத்திரிகாசிரியர் ஒருவிஷயத்தின்மேல் வலியுடைக் காரணத்தாற் நம்பிப்பிராயத்தை வெளியிடுவர். இஃதுவகவழக்கம். அவ்வாறின்றி மொழியின் அஃதவர்கோர் இழுக்காம். அங்ஙனமாயின், ஞானபோதினிப் பத்திராதிபர் விநோதமென்று வெறும்போலியுரை மொழிந்திட்டென்றேன்? அவ்வுரை அழுக்காறு கொண்டெழுந்ததோ அன்றோ என்ற ஐயப்பாடு எனக்குப்பெரிதும் உண்டாயிற்று. ஆகையால், ஷே பத்திராதிபர் தாங்குரிய கூற்றுக்கேற்புடைய காரணங்காட்டி என்னையத்தையறவேயொழிப்பாரென்று நம்புகின்றேன்.

மண்ணடி, சென்னை }
21 - 10 - 02. }

இங்ஙனம்,
நல்லதம் பி.

[பத்திராதிபர் குறிப்பு:—நம் ஆப்தசிகாமணிகளான பண்டிதர் சுவரீராயவர்கள் மிக துட்பமாக ஆய்ந்து சித்தாந்ததீபிகையின்கண் வெளியிட்ட அரியவிடயங்களின்மேல் நம்முடைய நண்பர்களான ஞானபோதினிப் பத்திரிகாசிரியர் மதிப்பின்றி புத்தகமெழுதியதற்கு நாமும் பரிசுன்றும். சுவரீராயபிள்ளையவர்கள் விடயத்தின்கண் தமக்குக் கருத்தொருப்பாடில்லையாயின், அந்நண்பர் அங்ஙனமொருப்பாடிமைக்கு வேண்டுங்காரணங்கள் காட்டித் தங்கருத்தறிவித்தலே முறையாம். அம்முறை கடந்தங்ஙனமெழுதினால் அதனை அழுக்காறுபற்றி எழுந்ததெனவே உலகத்துனிந்திடும். அறிவுவிளக்கப் பத்திரிகாசிரியரும் இவ்வப்பிராயமேகொண்டெழுதினர். இனி கம் நண்பர் ‘ஞானபோதினி’ பத்திரிகாசிரியர் அங்ஙனம் நடுகிலேதிறம்பி யுரையிடை திருப்பாராகவென்னும் வேண்டுகோளுடையோம்.]

வர்வழ்குமையம்ஜகத்.

பிறப்பிதப்பாதி உயிர்க்குணமில்லாத வர்வதேஜ்தால்வாயியாகிய சூசுப்பிர மணியக்கடவுளது கிருபாகடாகுத்திருவே ஸம்ஸ்த திவ்யமயம்கள்குண்களுலங்கிருத் திவ்விரோமணியும் சென்னக்கிரிஸ்டியன்காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதருமாகிய மகா புருஷ செல்வச்சிரஞ்சேவ ஸ்ரீமத் - நா. வேதாசலம்யின்னா அவர்களுக்கு,

சிவஞானமும் தீர்க்காயுளுஞ் சிந்திதமனோரதசித்தியும் சந்தான சமர்த்தியும் அரோகதிடகாத்திரமும் ஐஸ்வரியாதிக்கமும் தேவகுரு பிராமணப்பிரசாதமும் அபி விருத்தியாகுவென ஆசீர்வாதஞ்செய்து எழுதும் விஞ்ஞாபகம்.

தங்களுடைய சித்தியானந்தவைபவங்களை அடிக்கடி அறியவிரும்புகின்றேன்.

தங்களுடைய பித்தம் "திருவொற்றியூர் முருகர்மும்மணிக்கோவை" "சோம சுந்தரக்காஞ்சியாக்கம்" என்னும் நூல்களிரண்டையும் வாசித்து ஆராய்ந்தேன். மும் மணிக்கோவையிலே அமைந்தசொற்களையும் சொற்றொடர்களையும் பொருளையும் உற்று நோக்கியபோது பத்துப்பாட்டு, பித்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், புறநானூறு முதலிய பழைய செந்தமிழ்நூல்களின் ஆக்கியோர்களை ஒருங்கு தங்கள்வடிவாக அவதாரஞ் செய்தார்கள்போலும் என்று அதுமானச் செய்தேன் அதுமட்டோ! மேற்படி பிரபந் தத்தில் சகம் பகத்திலுள்ள "புலவராற்றுப்படை"யை நான் படித்துக்கொண்டிருக் கும்போது எனது சகபாடியாகிய பிரம்மஸ்ரீ, ச சிவானந்த சப்பிரமணியஸ்யர்கேட்டு இஃது இங்காலதுபாடப்பட்ட சுகந்ததார்காலத்துப் பாடலையாமென்று என்னுடன் வாதிட்டார். இப்படித்தகத்தை அவர்பெற்றுத் தங்கள்பெயரைப்பார்த்தபின்பே, உடன் பட்டுத் தங்கள் விதவத்தன்மையையிந்து மிகவும்பாராட்டினார். அவருக்கே அப்புத்த கத்தை உபகரித்துவிட்டேன்

"சோமசுந்தரக்காஞ்சியாக்கம்" பூருவபந்தங்கள் கூறிய அபவாதங்களையெல்லாம் பலிஷ்டப்பிரமாணங்கள்காட்டி, திக்காரஞ்செய்ய எழுந்ததேயாயினும் தொல்காப்பி யம் முதலிய நூல்களிலுள்ள பொருணுட்பங்களைச் செவ்வனே யறிதற்கும் கையறியா மை நீங்குதற்கும் அப்பூரவபகலிக்கும் னையோர்க்கும் மிகவுமுபயோகமாகுத லொரு தலையாம். சிந்தக.

தாங்கள் வெளியிட்ட "முனிமொழிப் பிரகாசிகை"யில் ஒரு பிரதி அனுப்பும் படி கேட்கின்றேன்

இந்நகம்,

Pandit. ந. வே. கந்தசபாபதி ஐயர்.

வைதிகசைவ உபாத்தியாயசகா,

சிவபுராணப்பிரசாரகர்,

வைசவவைஷ்ணவ கதாப்பிரசங்கி,

நல்லூர் யாழ்ப்பாணம்.

கௌரவாபிமான சேலர்க்குந் கையொப்ப நண்பர்க்குஞ் செய்துகொள்ளும் பிரிவிண்ணப்பம்:—

கழிந்த புரட்டாசி ஐப்பசி மாதங்களில் அடுத்தடுத்து நேர்ந்த சுரநோயால் மிகவருந்தினோம். அச்சுரநோய் உடம்பில் நிரம்பக்கிடையாகப்பற்றி உடம்பின் வளத்தை உரிஞ்சிவருகையிற் சதேச மருத்துவ முறையில் மிகத் தேர்ச்சியடைந்து விளங்கும் நம் ஆப்தநண்பர் ஸ்ரீமத் குப்புசாமி முதலியாரவர்கள் துட்பமாகப் பிரயோகித்த மருந்தின் வன்மையால் அது சிறிது சிறிதாகக் குறைந்தொழிந்தது. அஃதொழிந்தும், மூளையின் சுறுசுறுப்பு மழுக்கமும் உறுப்புக்கள் இயக்கப்பின்மையுந் குறைந்தபாடில்லே. பின்னுண்ட மருந்தின் பெருமையாலுந் திருவருட்குறிப்பானும் மூளையின் சுத்தியும் உறுப்புக்களின் இயக்கமும் இப்போது பெருகிக்கொண்டே வருகின்றன. இங்ஙனத் தளர்ச்சியுற்றிருக்கும் காலங்களில் பத்திரிகையினை நடாத்துதற்குத் தவி செய்வாரில்லா மையால் இரண்மொத்தங்குரிய இதழ்களிரண்டு முழுநெறி யலிழந்தல் பின் இடையிடையே நாம் அரிதின்மூன்று கடி இதழ்களிரண்டினையும் இப்போது நெறியலிழ் த்து வெளியிடுகின்றோம். இதுகாறும் நேர்ந்ததாமத்தினைப் பொறுக்குமாறு அவர்களை வேண்டிக்கொள்ளுகின்றோம்

நம்முடைய ஞானசாகரத்தின் கண்ணே முதற்புதுமம் மூளத்தெழுந்து பத்து மாதங்களும் பத்திதழ்கள் விரித்தன. ஏனே இரண்டிதழ்களையும் இன்னுமிரண்டு வாரத்துள் விரித்திடும். இவ்விதழ்களிற் பொறிக்கப்பட்ட விடயங்களின், அருமை பெருமைகளை நன்குணர்ந்தும் கையொப்ப நண்பர் சிலர் இன்னுந் தாந்தாஞ் செலுத்தல் வேண்டும் ஆகவே நீதபாலையுந் செலுத்தினால், அவ்நனயிருக்கும் நண்பர்கள் பத்திரிகையின் ஆக்கத்தைக்கோரி விரைவில் அதனை உபகரித்திடவார்களைன்று பிரார்த்திக்கின்றோம்.

சேனாச்சுக்கையொப்ப நண்பர்களுள்வாரும், அதிதீ, இரண்டாம் பதமம் நன்கு முனைந்து எழுதி எட்டவீதம் சொற்பொருளையுடைய துணியாகிராதெளித்து விளக்குமாறு தத்தமக்குரிய கைத்தொழில் தொண்டுகளை முன் உபயோகித்திவார்களாகவேனவேண்டுகின்றோம்.

இதற்கும்,
ரக்ப்பட்டினம் - வேலூர் பிள்ளை,
தமிழ்ப்பண்டிதர்,
சென்னைக் கிறிஸ்தியன் காலேஜ்.

குப்பத்திகாசியவியற்றிய நூல்கள்
நீடுவாற்றி முதலி முய்யன்க்கோவை.

இது சங்கநு செய்யுட் சொற்பொருள் நயங்கொண்டு விளக்குவது. பிற்காலத்துச் செய்யுள் நூல்களுள் தனக்கொப்பதும் மிக்கது மில்லாதது. வித்துவான்கள் பாராதுழ் புகழ்ப்பெற்றது. விலை-3-அணு.

சோமசுந்தரக் காஞ்சியாக்கம்.

சோமசுந்தரக்காஞ்சியின்மேல் பொறுமைகொண்டு குரைத்தோர்க்கு அறிவு கொடுத்துமுகத்தாற் பொருளதிகார துட்பந்தெரிப்பது. வித்துவான்களால் உயர்ந்தது க்கூறப்பட்ட உரை நூல்-விலை-4-அணு

வா. அன்னாமலை.

My Dear Brother,

I thank you fervently for your kindness in sending me your valuable literary productions. I have perused your சோமசுந்தரக்காஞ்சி with very great pleasure; and your metrical composition under the heading கையறு நிலை, reminds me of Milton's 'Lycidas.' The jealous critic who has 'froward' has, I am sure, only whistled for the wind; and, whoever he may be, his arguments are as silly as they are malicious. I am inclined to think that your 'கையறு நிலை' is, in fact, one of the great pillars of your fame, and that it, in itself, suffices to prove your genius for poetry. The felicities of diction sparkling throughout the piece, the fervid imagination which has given birth to golden thoughts so many in number, the pathos which moves the reader with a veritable mesmeric effect, the grace and elegance of your style and the religious rudder of calm resignation which guides your poetic vessel as it glides on the troubled waters of bereavement—all these mark you out as the Tamil Elegist and one of the greatest poets of the day. I am perfectly sanguine that your 'கையறு நிலை' is destined to live as long as our language itself lives; and, though, if I were to criticise your opponents, I would proceed from a different stand-point altogether, I am glad to find that you have already put a spoke in your critics' wheel even from the orthodox point of view—of course, I refer to your சோமசுந்தரக்காஞ்சி யாக்கம்.

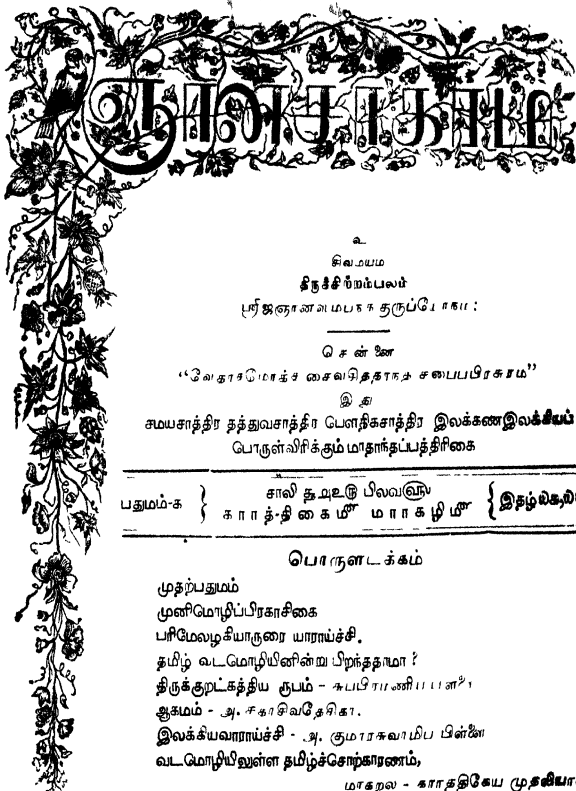
My thanks are also due to you for your having sent me the first two issues of your valuable journal 'ஞானசாகரம்.' However much I may differ from you in the views you advocate therein, I sincerely acknowledge that many interesting topics are therein discussed in a very interesting way—a metritious intellectual *pabulum* it verily furnishes.

In the interest of our language, I request you will not rest on your laurels, but will dole out to us by instalments the fine poetical web your intellect may weave from time to time, particularly in the language, though not in the spirit of your கையறு நிலை—for, in my opinion it best shows what the Tamil language of the present day ought to be like, at any rate in poetry.

VEPNEY,
1st April, 1902

Very Affectionately Yours,
T. BHAKTAVATSALAM, B.A.

சு. கடிதங்கள் முறையாக எழுதுகிறார்களெல்லாம் இந்த முகவரிப்படியே அது ப்பதல் வேண்டும்.

குமாரகாமம்

உ

சிலம்பம்

திருச்சிற்றம்பலம்

ஸ்ரீ ஜனார்த்தனம் பக்க துருப்போகம் :

சென்னை

“வேதாசனோக்ச சைவசித்தாந்த சபைப்பிரகாரம்”

இது

சமயசாத்திர தத்துவசாத்திர பேளதிகசாத்திர இலக்கணஇலக்கியப்
பொருள்விரிக்கும் மாதாந்தப்பத்திரிகை

பதமம்-க } சாலி துமஉரு பிலவவரு { இந்நிலக,விஉ
கா த்தி கை யு மா க ழி யு

பொருளடக்கம்

முதற்பதமம்

முனிமொழிப்பிரகாசிகை

பரிமேலழகியாருரை யாராய்ச்சி.

தமிழ் வடமொழியினின்று பிறந்ததாமா?

திருக்குறட்கத்திய ரூபம் - சுபபிராணியினர்

ஆகமம் - அ. சகாசுவதேதிக.

இலக்கியவாராய்ச்சி - அ. குமாரசுவாமிப பிள்ளை

வடமொழியிலுள்ள தமிழ்ச்சொற்காரணம்,

மாகறல் - காரத்திகேய முதலியார்.

மெய்நல்லிலக்கம் டி - உலகமபிபிள்ளை.

பத்திராதிபர், நாகபட்டினம்-வேதாசலம்பிள்ளை,

சென்னைகிறிஸ்தியன்காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர்.

சென்னைச்

சி. என். அச்சுக்கடத்தில

முத்திரைச்சிறப்பப்பட்டது.

விஞ்ஞாபனம்.

நம்முடைய ஞானசாக்ஷப்பத்திரிகையின் கையொப்பநோய்களாய் நமக்காப் பத மணிகளாயுள்ள அன்பரெல்லாருக்கும் செய்துகொள்ளும் பிரிய விஞ்ஞாபனம்:—

கடந்த ஆண்டில் நம்முடைய பத்திரிகையினைப் பெரிதும் போற்றி ஆதரித்து வந்த உங்கட்கு நாம் வந்தனஞ்செய்தினோம். நமக்கிடையிடையே நிகழ்ந்த நோயால் இதழ்கள் சில தாமதமாய் வெளிவந்தும் அவற்றைத் தாங்கள் பொறுமையுடனேற்றுக் கொண்ட பெருந்தன்மைக்கு மகிழ்ந்து மற்றொருமுறையுந் தங்களுக்கு வந்தனஞ்செய்தினோம். இது நிற்க.

இனி 2-ம் பதமும் முதற்கொண்டு நம் பத்திரிகையினைச் சீர்பெற ஒழுங்காய் நடத்துதற்குரிய ஏற்பாடுகள் சில செய்துவருகின்றோம். நாம் ஒருவேமாயிருந்து கடத்துதல் மிகப்பிரயாசையாயிருந்தவின் இனி நம்முடன் பல வித்வசிகாமணிகளை ஒருங்கு சேர்த்துக்கொண்டு அதனை நடாத்தப்போகின்றோம். இதுகாறும் மூன்றுபாரமாகப் பிரசுரிக்கப்பட்ட ஒவ்வோரிதழும் போலாது, இனி ஒவ்வொன்றினையும் நான்குபாரமளவாகப் பெருக்கிப்பதிப்பிடப்போகின்றோம். சென்ற வருட மமைத்த சந்தாத்தொகை ரூ. 2-ம் பத்திரிகையின் ஆதரிப்புக்குப் போதாமையால், 2-ம் பதமும் முதற்கொண்டு ழூன் 15, 1903 நியமித்திருக்கின்றோம். கலாசாலை மாணாக்கர்கள் எமக்கு நேரே தெரிவித்தாலவர்களுக்குச் சந்தாத்தொகை சிறிதுகுறைத்துக்கொடுப்போம் நாம் செய்யுமேற்பாடுகள் முற்றுப்பெறுதற்கு நிகழும் 1903 ஜூன் 15 வரையிற் காலஞ்செல்லுமாகையால் ஜூன் 15 இடைமுதற்கொண்டு 2-ம் பதமும் வெளிவரும். இதற்குள்ளாகப் பத்திரிகை பெறவேண்டிலோர் எமக்கு நேரே சந்தா ரூ. 3-ம் அனுப்புதல்வேண்டும். பூசுபணமின்றி யாநுத்தம் பத்திரிகை மறுப்பப்படமாட்டாது. ஆதலால் நீங்களெல்லாரும் ஜூன் 15 த்துக்குள் அதன் கட்டணப்பொருள் ரூ. 3-ம் செலுத்திவிடுமபடி பிரார்த்திக்கின்றோம். கடிதங்களெல்லாம் எமது கலாசாலை விலாசத்துக்கே அதுப்பப்படல் வேண்டும்.

இக்கனம்,
தங்களன்புள்ள,
நா - வேதாசலம் பிள்ளை,
சென்னைக் கிறிஸ்தியன் காலேஜ்.

உ

.இருச்சிற்றம்பலம்.

இணுவில் இந்துகுமார சபை.

நிருக்கைநாச மலையினடுவே சுத்தமாயாமயமாகிய கல்லாலமர நீழலின் கண்ணே சுத்தவித்தியாமயமாகிய மந்திரசங்காதனத்தின் மேலே தகழினுமூர்த்தியாயெழுந்தருளியிருந்த பரமவித்தியாகுரவராகிய ஸ்ரீகண்டபரமபதியினது கிருபாகடாட்சகீட்சணத்தினாலே யித்திராவிட தேசத்தில், சிவாமிசுத்திராய் வந்தவதரித்த சிவோபாசரநாவிதிட்டரும், சிவானுபூதிப் பெருஞ்செல்வரும், அதிதிப்பியசாகரமாகிய ஞானசாகர பத்திரிகாசிரியரும், மகாவித்துவசிகாமணியும், வாட்டமிலருளும், கோட்டமில் குணனும். அசையாசிலையும், நசையாமனனும், வெகுளாப்பண்பும் விடாப்பேரன்பும் செவயிதின்மீது, பெய்வெவ்வெவ்வகை வேட்டனரவ்வகை விருப்பொடு குறிப்பின் வரையாதிபியும் வள்ளற்றன்மை நிறைந்துள்ளவரும், ஆகிய பண்டிதர். ஸ்ரீமார். நா. வேதாசலம் பிள்ளை அவர்கட்குச் சிந்தித மனோரத சித்தியும் அட்டஸட்சயி கடாட்சமும், அரோகதிட காத்திர தீர்க்காயுளும் அபிவிருத்தியாகுமா குரேவாதஞ்செய்து, எழுதும் விஞ்ஞாபனம்.

தாங்களின்றும், சபைமாட்டு முகிழ்த்த கைம்மாற்ற பேரன்புகாரணமாகக் கடைக்கணித்து விடுத்த அமிழ்தினு மினிய தமிழ் மொழிகள் செறிந்த “மும்மணிக் கோவை”யினையும், “காஞ்சியாக்கத்” தினையும் பெற்றுப்பெற்றகரும்பேரின்ப சாகரத் தாழ்த்தனம்.

இனி, இவ்விந்துகுமார சபையாராகிய யாமெல்லோருமொருங்கு சேர்ந்தவைகளினுறுபொருளாயுங்கால், முண்ணக்காலத்து மதுரைக் கடைச்சம்புலவந்திகாமணியாகிய கல்லாடதேவசியற்றியருளிய தல்லாடதுணைத் திருச்செவிசாத்தித் தம்பா

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானஸம்பந்த குருப்போதம்:

வாழ்த்து.

“ வாழ்க வந்தணர் வானவ ரானினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனு மோங்குக
ஆழ்க தீயதெ லாமா ஞமமே
சூழ்க வையக முந்துயர் தீர்கவே.”

ஞானசாகரம்.

—(10)—

முதற்புதம்.

ஞானசாகரத்திற் சென்ற தைமாதம் முளைத்தெழுந்த முதற்புதம்
நிகழும் மார்கழிமாத இறுதிவனையிலும் பன்னிரண்டு இடங்கள் விரித்துத்
திபதிய ஒளிதிகழ ஆலாரநின்றது. ஞானசாகரத்தைச் சேவித்து வியாபிக்கும்
பாமலியோமத்தின்கண்ணே கோடி சூரியப் பிரகாசமும் நன்ற விளங்குந்
நவசூரியநாயகனைக் காணடலும், கூறாதந்த களிப்புடையளான இயல்
புமநாயகி தன்னகத்தே பொதிந்துவைத்த நிகரிலலா சைவமணத்தை
யாண்டுப் பரப்பிப் புகழ்வுமுகிசரி யடைந்து சிவபதமேற்றி மது நரிய
ரான நல்லன்புகளென்றும் வணமனங்களைப் பேரின்பவீருந்துகட்டுண்ண
அழைத்து, அரக்கிதழ்களையோறும் அப்பேரினபத்தேறலைச் காந்து ஒழுக்
காநின்றனள். மலைக்காலத்தே தன்நாயகனைப் பிரிந்து வருந்திக்கூடும் உல
கத்துத் தாமரைபோலாது, இப்புதுமநாயகி சிவபெருமானை தன் அருமை
நாயகனை ஒழிபாது முயங்கித் தன்னை வந்து அணுகும் நல்லன்பாகு நித்தி
யானந்தத்தை நுகர்விராநின்றாள்

இனிஇது சமயசாத்தரத்தத்துவசாத்திர பொளதிகசாத்திர இலக்கண
இலக்கியப்பொருளது துலுவது என்றற்கு ஏற்பச்சமயவுண்மைக்கட்படுங் கேன
முதலான உபநிடதப்பொருள்விரிவும், தத்துவவுண்மைக்கட்படும் உள்ளது
போகாது இல்லதுவாராதுசுக்ளோபாசனை என்பனவும், பொளதிகதாற்பொருளின்
கட்படும் மெய்நல்லவிளக்கம் என்பதும், இலக்கண இலக்கியப்பொருட்பகுப்

பின்வழிப்படும வடமொழியிலுள்ள தமிழ்ச்சொற்காணம், தோல்காப்பிய முழு முதன்மை, நாலடியார்வரலாறு முதலாயினவும் இனிது எடுத்து விளக்கலுற்றது. இங்ஙனந்தான் செல்லுற்ற நெறிபிறழாது இப்பத்திரிகை பிரசுரிக்கப்படுதலை உணர்ந்து பொருமையுற்று அவம்பெய்வரான போலிப்புலவர்இரண்டொருவரும் ஒரோவொரு பத்திராதிபரும் இதனைப்புறமபழித்துத் தமக்கு வந்தவாறெல்லாம் கூறினர். தமதுபத்திரிகையும் சமயசாத்திர தத்துவசாத்திர பெளதிகசாத்திர இலக்கண இலக்கியப்பொருள் விரிப்பதென முன் ஒன்றுமொழிந்து பின் அவ்வரியபொருள்களுள் ஒன்று தானுஞ்செவ்வனே விளக்கமாட்டாமல் வழுவளித்தனவும் பயன்பெரிதில்லனவும் தறபெருமை விரம்பினவும் பிரசுரித்துத் காபக்திரிகைக்கு இழுக்கந்தேமும் அப்பத்திராதிபர் பொருமையுரைப்பர். சண்மொகக்கடவதோர் குற்றமில்லை. இன்னுந் தத்துவ இலக்கியசாத்தங்கனெல்லாம் அறிவொருங்கி நியாயமாகக்காணமாட்டாத இரண்டோர் போலிப்புலவர் புறங்கூறுங் குரைப்புரைகளை அறிவுடைபா செவிமடாது அகன்று ஒழுக்குவாராகவின, அப்போலிப்புலவர் தம் மோடொத்த போலிமாக்களைக் கூட்டிவைத்துக்கொண்டு கம்மையும் கம்பத்திரிகையினையும்பற்றிக் குரைத்து ஆரவாரிக்கும் அவர் குழறுபாட்டுமோயினே ஒருபொருளாகவெண்ணி அவற்றிற்கு எல்லாம் மறுமாற்றம் மொழிந்திலர். அவர் “கூவலாமை குரைசு, லாமையைக் கூவலோடொகருமோ கடல்” எனபதேபற்றித் தம்மையுந் தமமினத்தையும் வியந்து தமமுள்காமே மகிழ்ந்து ஒழிக. இதூகிட நக

இனி இப்பத்திரிகை மேற்கொண்ட சிறுததுக்கு இணங்க துண்பொருள்கோத்து உரைகனெழுதி இதன்கண் அவறறைப்பிரசுரிக்க உதவிபுரிந்த கம் ஆபதவிததுவசிகாமணிகளான ஸ்ரீமது அ-குமாரசுவாமிப்பிள்ளை, ஸ்ரீமது, டி-சுவரிராப்பிள்ளை, ஸ்ரீமது-திருமயிலை-சண்முகமயிள்ளை, ஸ்ரீமது-மரகநல-காரத்திகேயமுதலியாரா, ஸ்ரீமது-மு-இராகவையங்கார், ஸ்ரீமது, அ-சண்முகமயிள்ளை, ஸ்ரீமது, டி. கல்லதம்பிப்பிள்ளை, ஸ்ரீமது - சுப்பிரமணியபிள்ளை, ஸ்ரீமது-அ-சதாசிவகேசிகர் முகலாள பெரியோர்க்கெல்லாம் நாம் வந்தனஞ் செய்கின்றோம்

இனி இப்பதுமத்தின இதழ்கள்கில உரியசாலத்தில் விரிந்தில. கம் குக்கு இடையிடையே நேர்ந்த பிணிகளானும் பிற அசௌகரியங்களானும் அங்ஙனத் தாமதம் நிகழ்ந்ததென்பதை அடவப்போது தெரிவித்திருக்கின் றோம். எம்போல்வார் இனனோன்ன அசியகருமங்களிற் புருத்தால் எமக்குப்பின் நின்று உதவிசெய்வார இச்செந்தமிழ்நாட்டில் மிக அரியர். எம முடைய மனவுறுதியைக்குறைத்து அக்கருமத்தினைச் செய்யவொட்டாமல்

தடைசெய்து நிற்பார் மிகப்பலர். இவரால் நேர்த்த இடையூறுகளை யெல்லாமிக் கித திருவருட்சகாயத்தால் இம்முதற்பகுதி முட்டினிவிசிர்த்தது.

இனி இரண்டாமபகுதி, நம்முடைய கையொப்ப நண்பர்கள் தாம் தாம் செலுத்தற்கு உரிபடுகையினை விரைவிற்பெய்தலில் தானும் விரைவாய முனைத்தெழுந்து தன் செவ்விய இதழ்களைக் காலத்தோறும் தவறாமல் விரித்திடும். ஒரோவொரு சமயங்களில் இரண்டுமாதத்திற்குரிய இரண்டு இதழ்கள் ஒன்றாகவும் வெளிவரும். இதுநிற்க.

இனி நம்முடைய கையொப்ப நண்பர்களிலர் நம்பத்திறிகையின் உரைநடை கடினமாயிருக்கின்றதெனக் கூறுகின்றார்களாம். இச்செந்தமிழ்நாட்டில் தமிழ்க்கலையுடையோர் மிகச் சிலர்; இப்பத்திரிகையின்கண் எடுத்து எழுதப்படும்பொருள்களோ மிக அரியன; பொருளருமைகேற்ப அந்நிலைவிரித்துணர்த்தும் உரைநடையும் அருமையுடையதாயிருக்கும். எல்லார்க்குஞ் சாமானியமாற்பத தெரிந்த பயனில் பொருள்களை எடுத்தெழுதினால் மக்கள் அறிவு விருத்தியாகவாயால், அவர் அறிவு விரிதற்கு ஏற்றதுடமையானபொருள்களைச் சிறந்தநடையில் எழுதிவருகின்றோம். ஆவற்றின் பயிற்சியால் அவர்க்கு அறிவுவிருத்தியாகும் என்பதிலெனக்கொண்டே, அறிவுபெருகிப் பெருமையுடைய வேண்டுமாயின் ஒவ்வொருவரும் அரியமுயற்சி செய்தல்வேண்டும். அரியமுயற்சிசெய்து பெரியபயன் பெறுதற்குச் சோமபுதலுறவு கடினம் கடினம் என்றால் நாம் என்செய்யலாம். சிறிது முயற்சிசெய்து தெரிந்தோரைக்கொண்டு நம் பத்திரிகையின் நலிந்து இத்தழ்களைப் படித்துணர்ந்து கொள்வார்களாயின், அவர்க்கு மற்றை இதழ்கள் எல்லாம் எளிதிலே விவங்கும். இதுதான் செயற்பாலது. அரியவிடயங்கள் சிறந்தநடையிலெழுதப்பட்டு வெளிவருந் தமிழ்ப்பத்திரிகை இச்செந்தமிழ்நாட்டில் நம்பத்திறிகையினைத்தவிர வேறில்லையென்பது கற்றறிவுடையோர்க்கெல்லாம் தெரிந்ததொன்றும். சாமானிய பத்திரிகைகள் வேண்டுமாயின் நூறுறுக்கணக்காகப்பெறலாம்; அரியபத்திரிகை ஒன்றை அங்ஙனம் பெறுதலகூடாது. சாமானிய பத்திராதிபரெல்லாம் பொருள் சம்பாதிக்கும் முயற்சியில் தலைப்பட்டுச் சாதாரண சனங்கட்குத்தெரிந்த எளிய விடயங்களைப்பிரசுரித்துப் பொருள் ஈட்டுகின்றார். நாமோ அங்ஙனம் பொருளீட்டுந் தன்னயங்கருதாது தமிழ் மக்கட்கு அறிவு விருத்தியாகவேண்டுமென்னுங் குறிப்பால் இப்பத்திரிகையினைப் பிரகடனஞ்செய்து வருகின்றோம். இதனருமைஉணர்ந்து இப்பத்திரிகையினை எளியவிலைக்குப்பெற்று அறிவு விருத்திசெய்ய மாட்டாமல் சோமபுதலுற்றுக் கடினம் கடினமென்று

சொல்லிவிடுவார்களாயின், அது நமமுடைய தமிழ்ச்சூழ் பெருங்குற்றமாம். நாமும் இப்பத்திரிகையினைப் பிரசுரித்தற்கண் மனவெழுச்சியினை இதனை நிறுத்தவிட ஒருப்படுவோம். இதுகிடக்க

இனி இரண்டாம்பதுமாம் முதற்கொண்டு நமமுடைய கையொப்ப நண்பர்கள் எளிதிற்படித்துணர்ந்து மகிழ்ச்சியடைதற்குரிய இரண்டோர் விடயங்களைத் தொடர்ச்சியாக எழுதக்கருதியிருக்கின்றோம். அவை சாகுந்தலநாடக மொழிபெயர்ப்பும், ஒரு புதுக்கதைபுயமும்.

(ப-பு) முன் அச்சிட்ட பிரதிகளெல்லாம் செலவழிந்தமையானும் பலர் இதனைப் பின்னும் வேண்டும் வேண்டுமென அடுத்தடுத்துக் கேட்டலானும் அண்டிதனைப் பெயர்த்தும் பதிப்பிட நேர்ந்தாம்.

முனிமொழிப்பிரகாசிகை.

“தேவர் குறஞர் திருநான் மறைமுடிவும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியுந்—கோவை
திருவா சகமும் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவா சகமென்றுணர்.”

ஊனும் ஔனையார் திருவாக்கிற்போந்த ‘முனிமொழி’ என்பதற்கு ‘வியாசஞ்ஞாந்திரம்’ என்று பொருளுடையதே ஆன்றோருரைப் பொருளொடு பிணங்கி, அப்பொருள் வழக்கின்கண்ணாகல், செய்யுட கண்ணாகல், நிகண்டு முதலிய நூல்களின்கண்ணாகல் பெறப்படாமையாற் செம்பொருளென்றலும், முன்னும் பின்னுமுள்ள சொற்கடம்முனிணங்கிப் பொருள் பயவாவழி யொருசொற் நன்பொருளிறீர்ந்து பிறிதுபொருள்பயக்கும் இலக்கணப்பொரு ளென்றலும், வியாசர் மாயாவாதப் பொருள்விளங்கச் சூத்திரஞ்செய்த கருத்தறிந்து ஸ்ரீசங்கராசாரியர் பாடியஞ்செய்தாராகலும், சித்தாந்த சைவப்பொருள்போதிக்கு நெறிக்கிடையே வழி இச்செல்லும் அம்மாயாவாத சூத்திரத்தை ஏனைச் சித்தாந்தசைவ நூல்களோ டொப்பவைத்துரைத்தல் ஔனையார்க்குக் கருத்தன்றாகலின் குறிப்புப்பொரு ளென்றலும் செல்லாமையான், அதனை ‘வாதஜ்ஞர் முனிவர்’ என்று பிரசித்தியுற்று விளங்கும் ‘ஸ்ரீமந்-மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய’ வெளப் பெயரெச்சத்தொடராகவைத்துப் பொருளுரைத்துக் ‘கோ

வை திருவாசகமும்' என்பதனோடு கூட்டிக்கோடல் வேண்டுமென்ப புதுவதாக பொருப்பொருள் கூறுவார் அச்செய்யுட்பொருளை நுணுகியாராயுமது யைவின்றி அவ்வளங் கூறினாரென்பதும், அத்தற்குத் தொல்லாகிரியர் கூறு முரையே நடுக்கின்றி நிலையுறுவதாமென்பதும் போதரசு சிறிதுகாட்டிடும்.

பிரமசூத்திரம், வேதாந்தசூத்திரம், வியாசசூத்திரம் என்பன ஒரு பொருட்கிளவிசுளாம். அது முதலில் "அதாதோபாஸ்மஜிஜ்ஞாஸா" என்று தொடங்கிப் பிரமப்பொருளை அறிதல்வேண்டுமென உபகிரமோபதேசஞ் செய்து பிரமத்தைக் கூறுவதனால் 'பிரமசூத்திர' மெனவும், கணதசூத்திரம், கௌதமசூத்திரம், காபிலசூத்திர முதலியவற்றைப்போல் வைசேடிகம், நியாயம், சாங்கிய முதலிய வேறு விடயங்களை யுணர்த்தாது, வேதாந்தமொப்பப்பட்டு உபநிடதங்களிற் பொருள்பெறக் கிளத்தோதப்பபடும் ஞானத்தையே விரித்து விளக்குஞ்சிறப்பால் "வேதாந்தசூத்திர" மெனவும், ஆககியோன் பெயரால் 'வியாசசூத்திர' மெனவும் வழங்கப்படும். இஃது யாது பயன்கருதி யியற்றப்பட்டதோவெனின், வேதத்தின் பூர்வபாகத்திற் கூறப்படும் காமத்தையே பிரமப்பொருளாக நிறுவித் தம்மாணக்கராகிய ஜைமியியாசயற்றப்பட்ட சூத்திரப்பொருளை மறுத்து, அவ்வேதத்தின் உத்தரபாகமாகிய உபநிடதங்களிற் கூறப்படும் ஞானத்தை விளக்குதற்பொருட் டியுறற்ப்பு உதாமென்பது. இங்ஙனம் காமத்தையே பிரமமாகக்கூறியெழுந்த ஜைமனி சூத்திரத்தையும், ஞானத்தையே பிரமமாகக்கூறி எழுந்த வேதாந்த சூத்திரத்தையும் உற்றுநோக்குவார்க்கு, ஞானக்கிரியாசொருபராகிய சம்பாஞ்சுடரின் திவ்ய சக்திகளான கிரியையை விளக்கவொன்றும், ஞானத்தை விளக்க மற்றொன்றும் எழுந்தவுண்மை நன்குவிளங்கும். இதனா சிவபெருமானது கிரியைத்திறந்தைவிளக்கும் ஜைமினி சூத்திரமும், ஞானத்திறத்தை விளக்கும் வேதாந்தசூத்திரமும் இன்றியமையாதனவாமென்பதாஊம, இவற்றுள்ளும் ஞானத்திறத்தை விளக்கும் வேதாந்தசூத்திரம் ஏனையதினும் மிகச் சிறந்ததாமென்பதாஊம பெறப்படும். ஏனையசூத்திரங்களாற் கூறப்பட்டதும், அச்சூத்திரப்பொருள்களினுட் தலைமையுற்று மக்களுக்குறுதிபயக்குஞ் சிறப்புடையதுமான ஞானத்தை விரித்துரைக்கும் வியாசசூத்திரமே 'வேதாந்தசூத்திரம்' எனப்படுவதன்றி ஏனைய அப்பெயர்க்குரியவாதல் செவ்வளமை யுணர்ந்துகொள்க. உபநிடதப்பொருளையே முதலாகக்கொண்டெழுந்து உண்மைஞானத்தை யுள்ளவாறே யினிதுவிளக்கும் 'வேதாந்தசூத்திர'த்தை எடுத்தோதுதல் ஐனவையார்க்குக் குறிப்பு வேறுபடுவதன்றென்பதற்கு அவர் அந்நமுதனூலாகிய 'திருநான்மறைமுடி'வைக் கிளத்தோதலே சான்றதல்காண்க.

இனி, 'முனிமொழியும்' என்பதில் 'முனி' என்னுஞ் சொல்லுக்கு 'வியாதமுனி' என்று பொருள்கோடல் யாங்ஙனம்? அகத்தியர்முதற் பிறரு முளராலோவெனின்;—அற்றன்று, உலகமெல்லாம் ஒருங்குதிருண்டு பழிச்சும் பெருமையராயினும் அவர்க்கு வேத அகத்தியர் வேதவசிட்டா வேதகௌதமர் எனப் பெயர்வழங்கக் கண்டிலம், வியாதமுனிவரையே வேதவியாசர்-வேதமுனிவர் என்று வழங்கக் காண்டலானும், வேதத்தி லிவர்க்குள்ளபுரிமை வேறுபிறர்க்கிருப்பக் காணுமையானும், சைவ எல்லப்ப நாவலர் 'ஐயக்க வேதவியாசர் விளம்பிய' எனவும், வில்லிபுத்தூரார் 'முனி ராஜன் மாரபரதஞ் சொன்னநான்' எனவும், கச்சியப்பசிவாசாரியார் "கரையறுவேதமாந் கடலை நான்கவாய்ப், பிரிநிலையாக்கியே நிறுவுபெற்றியாற், புரைதவிர் முனிவரன் புகழ்வியாதனென், மெருபெயர்பெற்றனனுலகர் போற்றவே" எனவும், கூறுதலானும் 'முனி' என்னுஞ் சொல்லுக்கு 'வியாதமுனிவர்' எனுகோடலே பொருந்தவதாமன்றி வேறு கூறுதல் ஒருவாற்றானும் பொருந்தாதெனறொழிக. அல்லதூஉம், பரந்துகிடந்த வேதப்பொருளை யெல்லாம் ஒருங்குதிருட்டிப் பாகுபடுத்திய அவ்வியாசரை வேதமே 'ஸஹோவாசவ்யாஸ: பாராஸாய:' என்னும்வாக்கியத்தால், பராசரகுமாரராகிய வியாசர் பொய்சொல்லாதவரென்றினிது புகழ்ந்தோதுதலானும், ஸ்ரீமத் கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் இவரை "ஆல்வரு கடவுளை யனையதன்மையான்" எனுரைத்தலானும் அவ்ஙனம் பொருள்கோடலே ஔவையார்க்குக் கருத்தாமென்பது இனியேனுமுணர்ந்துகொள்க. குணமென்னுங் குன்றேறிநின்றவிவ் வியாத முனிவர் இயற்றிய சூத்திரமும் அகன்முதனூலாகிய வேதாந்தமும் ஒரு நெறிப்பட்டிச் சைவ சேதாந்தப்பொருளே போதிக்குமென்பதனை விளக்கியவன்றே ஔவையார் அவற்றை ஏனைச்சைவதூலகளோ டொருங்குதலைப்பெய்து "ஒருவாசகமென்முணர்" என்று கூறுவாராயிற்றென்பது.

இனி, வேதாந்தசூத்திரம் மாயாவாதப்பொருளையே போதிக்குமென்பார்க்கு, அவ்வேதாந்த சூத்திரத்தின் முதனூலாகிய உபநிடதங்களும் அப்பொருளையே போதிக்குமென்றுரைத்தல்வேண்டும். அதனையும் அவ் வறுரைப்பவே, ஔவையார் பாகுபாட்டுணர்ச்சியின்றி, மாயாவாததூல்களைச் சைவசித்தாந்த தூல்களோ டொப்பவைத்தோதினானுந் குற்றமுண்டாம். அல்லதூஉம், மாயாவாத தூல்களோ டொப்பவைத்தோதப்பட்ட தேவாரதிருவாசக முதலிய திருவாக்குகளும் மாயாவாததூல்களே யாமென்று பேறப்பட்டிச் சைவ சித்தாந்தப் பொருளெல்லாம் திலதர்ப்பணம் பண்ணப்பட்டுப்போமன்றே? இத்துணைக்குமிடஞ்செய்யும் அப்பொ

ருள ஈண்டைக்கு ஒரு சிறிதும் இயையும்மில்லை. அற்றன் துவேதாந்த சூத்திரம மாயாவாதப்பொருளை துதலுவதென்பதற்குச் சங்கராசிரியர் அதன் கருத்தறிந்து கூறிய விழுமியவுரையே சான்றாமலெனின்;—அவர்களுமுன் அதற்கங்ஙனமே சிறந்தவோருரை விரித்த நீலகண்ட ஸிவசாரியர் உரைப்பொருள்பற்றி வேதாந்தசூத்திரப் பொருட்டுணிவுகோடு மென்பாராகது திறக்கலாகாமையின் அது பொருந்தாது. அலலதாஉம், நூலாசிரியர் கருத்தறிவதற்குச் சங்கரா பாடியப்பொருளைக் கருவியாகக்கோடல் பிரகாசமம் என்னும் ஏதுப்போலியாம். அலலதாஉம், நீலகண்ட சிவசாரியர் முகலான தொல்லாசிரியர் னுரையெழுதப்படாத தசோபபிடதங்களுக்குச் சங்கர் உரையெழுதியிருப்பதனால், மற்றவ்வுரைப்பொருளையே கருவிபாக்ககொண்டு ஜனமும் மாயாவாதக்கருத்தையே யேற்றி, அவற்றையும் ஒழித்தலவேணமும். ஆகலால், நூலாசிரியர் கருத்தைத் துணிதற் பொருட்டுச் சங்கர் பாடியப்பொருளையே கருவியாகக்கோடல் பலவழிகளுஞ்செறிநது மேன்மேற் கிளைத்தற்கேதுவாமென்றொழிக.

இனி, சங்கர்வேதாந்த சூத்திரக் கருத்தறிந்து உரையெழுதினொன்றலும் பொருந்தாது; எனனை? ஸ்ரீ நீலகண்டா, பண்டிதாராத்தியா, இராமாநுஜா, ஆனந்ததீர்த்த முதலிய ஆசிரியரெல்லாரும் சூத்திரப்பொருளுரைக்குமவழி யொருவகையாவிணங்கிச் சொல்லும்பொருளும் ஒரு நெறியபட்டிச் செலவவுரைத்து, அஃதியாணமும் சிவரபேதங்களை விரித்து விளக்குவதென்றே வலியுறுத்துக கூறுவாராக. இச்சங்கராசிரியர் தமது அலரொடுமுரணிய சூத்திரப்பொருளைக் கிடந்தவாறெடுத்துத் தமமத்த தோடிணக்கி யுரைக்கமாட்டாமையான், அச்சூத்திரங்களிற் சிலவற்றை அலைத்து எததுப பொருளுணர்த்தியும், சிலவற்றிற்குச் சொல்லும்பொருளும் மிக வருவித்துரைத்தும், சிலவற்றிற்குத் தாற்பரியங்கூறித்தும், சிலவற்றிற்கு மாட்டுறுப்புப்பட நிகழத்தா சொற்களைத் துணித்தியைத்துப் பொருள்கொண்டும், சிலவற்றிற்குக் கௌணப்பொருளுரைத்தும் இவ்வாறெல்லாம் சூத்திரங்களை நலிந்து பொருளசொல்கை பெரிது மிடப்பாடுறுவா. இங்ஙன மெல்லாமிடப்பட்டும் முயற்சியளவு பயன் பெறுதலின்றி “மலைகலவி யெலிபிடித்தவாறு” போல ஜீவரங்களை யபேதமென்று கூறி வாளாபோயினா. இன்னும் சங்கராசிரியர் தமது பாடியத்தின்கண்ணே “அரேதுவாதிகா” எனமொழிந்த தாமுரைக்குஞ் சூத்திரவுரையோடு மாறுபடுமாசிரியர் பலருளரெனத் தாமே கிளந்துகூறுதலும், அவர்க்குப் பின் வேதாந்தசூத்திரவுரை கூறிய இராமாநுசா தாமுரைப்பனவெல்லாம் முன்னே யுரையாசிரியரான “போதாயன தங்க திரமிட குகதேவ கபாநிக

பருசி” முதலியோர் வழிப்பட்டனவென்றலும், அமமுன்னையுரையாசிரியருளளும்போதாயனா சங்கராசிரியாக்கு முன்னுரைகூறிய பூருவவாசிரியராதலால் அவருரைத்த வுரைவழியே யாமுரை எழுதுகின்றும் எனஇராமாதுசர் பின்னும் வலியுறுத்தலும், அங்ஙனம் தொகுத்தோதப்பட்ட பழைய வாசிரியன்மாருள் திராவிடர் எனப்படுவோர் எல்லாவாசிரியாக்கும் பிராசீனராய் வேதாந்தகுத்திரவுரை சுண்டருளிய தமிழ்முனிவராதலும் உணருமவழிப் பின்னையுரையாசிரியரான சங்கரருரைதான் வியாசகுத்திரக்கருத்தறிவிக்கும் மெய்யுரையெனத் துணிபுகாட்டுதல் கலலறிவுமடையுடையார்க்குச் சிவனுய்தவறும், முன்னே சொல்லப்பட்ட திராவிடரெனும் பிராசீனவாசிரியர் வேதாந்தகுத்திரம் சைவசித்தாந்தப்பொருண் மெய்ப்பொருள்களாகும் அரியதோர் நூலாதலகண்டு விழுப்பமுடைய மெய்யுரைபதற்குரைத்தநூலினராக, அதற்கிணங்காது அவரோடும் பிறவாசிரியனமாரோடும் பெரிதும் முரணித் தமக்குவேண்டியவாறே குத்திரப்பொருளை நலிந்து புதுவதோருரை எழுதிய சங்கரமாட்டுவெகுடசிய மிரசுக்குமுடையோராய் இராமாதுசர் முன்னையாசிரியருரைக்குப் பெருமபான்மையும் பொருந்தத்தாமோர் கல்லுரை கண்டாரென்க. சங்கரருரை முன்னையாசிரியருரைக்கிணங்குமாயின இராமாதுசர் தாமோர் புத்துரை எழுதவேண்டிற்று இவ்வேயம். அவ்வாறின்றி அவருரை குத்திரக்கருத்தோடு பெரிதும் மாறுபட்டுக்கிடத்தலினனறே தாமவருரையினை ஆண்டாணி மறுத்து வேறுரையிடுவாராயினா? அதுகிடக்க. சாவாநமசமபு சிவாசாரியார் சித்தாந்தப் பிரகாசிகையில் “மாயாவாதநூல் செய்தவனவியாதன்” என்று கூறுதலும், வடமொழி தென்மொழிமாப்பெருங்கடல் நிலைகண்ட ஆசிரியர்-சிவஞானயோகிஎனும் அவ்வாறே கிராவிடமாபாடியத்தின்கண் உரைத்தலும் என்னை யெனின்;—என்றுகடாவினும், ஆண்டு மாயாவாதநூல் செய்தவனவியாதனெனறதனறி வேதாந்தகுத்திரம் மாயாவாதம் போதிப்பதென்று அப்பெரியார் யாண்டும் ஒதாமையின் அவாக்கது கருத்தனறென்க. அது கருத்தாயின் ஆசிரியர்-சிவஞானயோகிகள் “மறையினுலையனல்” என்னுஞ் சித்தியார் செய்யுளுரையிலே “அவ்வேதத்தைக் கருமகாண்டம் ஞானகாண்டமென்றிருவகைப்படுத்தெடுத்துக்கொண்டு அதன்பொருளை நிச்சயித்துரைக்கும் சாத்திரமாசிய பூருவமீமாஞ்சை உத்தரமீமாஞ்சைகளையும்” எனனும் உரைக்கற்றால் வேதத்தின ஞானகாண்டப் பொருளைத் தெளித்துரைப்பது உத்தரமீமாஞ்சையெனப்படும் வேதாந்தகுத்திரமெனறலெனையெனக் கடாவுவாககு விடுகலாகாதென்பது. இனி அங்ஙனம் ஞானகாண்டப்பொருளை நிச்சயித்துரைக்கும் உத்தரமீமாஞ்சை மாயாவாதம் அதுவதெனறே கொள்ளற்பாற்றெனின், அவ்வேதத்தின் ஞானகாண்ட

மும் அப்பொருளை பயப்பதென்று கோடற்கு இடஞ்செய்யுமாவுமாயினும், அங்ஙனங்கோடலும் ஆசிரியர்-சிவஞானயோகிகள்கருத்தோடு பெரிதுபூணுவதாகலானும் அவ்வாறுசொல்லுகல் அடாதென்றொழிக. அல்லதூஉம், வேதவியாதர் வேதாந்தஞ்சுத்திரம் ஒன்றேசெய்தாராயின் 'மாயாவாததூல் செய்தவன் வியாதன்' என்றன்மாதிரியானே அங்ஙனம் பொருள்கோடலாம். அவர் ஆன்மாககல் பரிபாகத்தின்பொருட்டு இதிகாசங்கள், புராணங்கள் முதலாகப் பலதிறப்படும் தூலகளியற்றினாகலானும், அவற்றுள் இக்காலத்து வழக்கமின்றாய் இறந்துபட்டனபலவாதலானும் அங்ஙனத்துணிபொருள் கூறல ஏதமாம்என மறுக்க. மேலும், பாணினிமுனிவர் தமது அட்டாத்தியாயியின்கண்வியாதர் பிஷ்டு சூத்திரங்கள் இயற்றினுரைணக் கூறுகின்றார். பிஷ்டுக்களெனப்படுவோர் பௌத்தசந்நியாசிகளாவர்; ஆகவே, அவர்களுரிய பௌத்தசமயநெறிநினை விளக்குமாபொருட்டு எழுதப்பட்டன பிக்குசூத்திரங்கள் என்று கோடலுமாம்; மாயாவாதம் பிரசின்னபௌத்தமென வழங்கப்படுமாதலின், அங்ஙனம் தூலசெய்தமைநோக்கி 'மாயாவாததூல்செய்தவன் வியாதன்' என்று சொல்லப்பட்டதென்று கோடலே பொருத்தமாமென்க. இன்னுங் கருக்புராணம் இயற்றிய கசகியப்பசிவாசாரியார் இப்பெற்றியெலலாம் இனிதுணர்ந்தன்தே "ஏத்திடுகருதிகளிசைபுதுமாண்பொருள், மாத்திரைபாடாபென மாகிலகாட்சியர், பார்த்துணர்பான்மைபாற் பலவகைப்படத், சூத்திரமானவஞ் சொற்றுவைவினை" என்று "அதனியல்பு வரையறுத் தோதுவாராயினதூஉமென்க. இதனுள், சுருகிப்பொருள் நிச்சயம்பெறாமல் பலரும் பலவகையாலுணருமாறு இடஞ்செய்து கிடந்தமையால், அஃதங்ஙனபாயாம உண்மைப்பொருள் தெளித்தற்பொருட்டு அதனுண்பொருளெல்லாம் ஒருநினைமகத்திரட்டி வேதாந்தஞ்சுத்திரம் செய்தருளினாரென்று, அதுநினைரபேதங்களை விளக்கும் பல வகுப்புடையதாய்ப் பொலிவுபெற்றதென்றும் சொல்லப்பட்டவாறுகாண்க; ஈண்டுப் 'பலவகை' என்றது மறைமொழிபோற் நிலையங்கிக்கிடவாமல் அது பல அகதியாயவகுப்புடைத்தாய் நின்றலை. இங்ஙனம் பொருள்கொள்ளவறியாது 'பலவகைப்பட' என்பகற்குப் பலசமயத்தாரும் தத்தமககிணங்கப் பலபொருள்கொள்ளுமாறு என்று பொருளுரைப்பார்க்குச் சுருதிப்பொருள் பிறைபெட்டு மயங்கிக்கிடத்தலின் அந்நுணமைப்பொருள் தேற்ற மற்றிவ்வேதாந்தஞ்சுத்திர மியற்றுவாராயினரென்னும் மேலைவாக்கியப்பொருளோடு அஃதியையாமையானும், அச்சுருதிப்பொருளைப்போலவே மயக்கஞ்ஞுதற்கேதவாசப் பின்னும் ஓர் தூலியற்றினுரெனநல் அவர் பெருமைக்கேலாமையானும், அன்றி அங்ஙனமியற்றுவதலாற்போந்த பயன்ருன் எனையெனுங்கடா நிகழுமாத்தலானும் அது பொருந்தாதென மறு

க்க. அது கருத்தாயிற் 'பலபொருள்' என்று தெளியக் கூறுவார்மன். இங்ஙனமெல்லா துணுகியாராயவல்லார்க்கு ஆசிரியா சிவஞானயோகிகள் கருத்தினிது புலப்படுமாதலின், அவர் கருத்தையிது கூறுவாருரை பற்றி ஈனடைக்காவதோர் இழுக்கிலை என்க. வேதாந்தகுத்திரத்தைச்சங்கரபாடியத்தோடும் ஆங்கிலேயபாடையில் மொழிபெயர்த்துரைத்துப் பிரசித்தியுறும் தீபாவென்னும் ஆங்கிலமகாவித்துவான் தமது முகவுரையில் சங்கரபாடியப்பொருள் வேதாந்தகுத்திரக்கருத்தோ டொருசிறிதும் இயையாமையை விரித்து விளக்கி, பின் அச்சுத்திரப்பொருளிலையென்று விடுப்பனவெல்லாம் சித்தாந்தவை வப்பொருளோ டொற்றுமையுறுத லுணரவல்லார்க்கு யாமீண்டுரைப்பனவெல்லாம் வாழ்மையையாமென்ப தினிது விளங்கும். அல்லது உம, வேதாந்தகுத்திரம் சங்கரருரைப்பொரு ளோ டியைபற்று, சீவப்பிரமவாதத்தைக்கிளந்தோதும் வழியதெனிற் றொடங்குழியே "அகாதோப் பரமஜிஜ்ஞாஸா" என்றுரையாமல் "அகாதோ ஜீவஜிஜ்ஞாஸா" என்று மயக்கறக்கும்; அங்ஙனமினறிப் பிரமப்பொரு ளையே யாராய்வதாக வெழுந்தமையால், அது மாயாவாதப் பொருளோ டொற்றுமையுறுதல யாண்டையதென்றொழிக.

வேதாந்தகுத்திரம் மாயவாதப்பொருளையே கருக்கொண்டி கிடத்தலின், அந்நுணுக்கமுணர்ந்து மாயாவாதப்பொருளே பயப்ப உரையெழுதிய சங்கராசாரியரை அதுபற்றி மாயாவாதியெனவைத் தெனருத லமைபாதாமெனவும், பிருகற்பதி உலகாயத்தாலும், சுக்கிரன்மாயாவாதநூ லுமியற்றியவாறுபோலத் தாமும் ஒரோர்கோட்பாடுபற்றி யங்ஙனமுரையெழுதினானெனவும், விபூதி, ருத்ரா சூத்தாரணம், பஞ்சாக்ஷர ஜபம், சிவபூஜை முதலிய அருஞ்சைவநெறிமேற் கொண்டு சிவபூஜங்கூடி, சிவாந்தலஹரி, செளந்தரியலஹரி முதலிய பலவேறுவகையிட்ட சைவகிரந்தங்களியற்றிச் சைவசமயத்தை நிரீஇப் புறச்சமயநெறிகழ்ந்துவிளங்கும் சைவப்பெரியா ரெனவும் உரையாமோவெனின். ;—உரையாமன்றே, வியாழவெள்ளிகள் அங்ஙனம் உலகாயத்தாலும், மாயாவாதநூ லு மியற்றுதற்குக்காரணம் புராணங்களுரைப்பக் காண்டும். பிருகற்பதி யிந்திரன்பொருட்டுமே சுக்கிரன் குரன்முதலாயினர் பொருட்டுமே அவ்வாயிற்றினர். சங்கராசாரியர் அவர் பொருட்டு யாதகாரணம்பற்றி மாயாவாதபாடிய மியற்றினாரெனக்கடாவு வார்க்கு இவர்பொருட்டு இக்காரணத்தான் இயற்றினாரெனக்கூறியிருக்க லாகாமையுணர்க. உலகை மயக்குதற்பொருட்ட ித்யற்றினானெனின், அத னையொருநூலாகத் தாமே மியற்றுவதல்லது, பிறிதொருவர் நூற்குரையெழுதி அதனை யம்முகத்தான் விளக்குதல பெரிதும் இழுக்குடைத்தாய் முடியுமென்பது. உயர்ந்தபொருளை யுயர்ந்ததோராதறும் நெறித்துணர்த்திய

வேதவியாதரை மாயாவாதியெனவும், அவ்வுயர்ந்த நூற்பொருளை யிழிந்த தாகத்திரித்துணர்ந்து இழிந்ததோராற்றால் விளக்கிப் பெரியதோர் அபசாரஞ்செய்த சங்கராசாரியரைச் சித்தாந்தசைவரெனவும் மயங்கி முறைபிறழ்ந்துரைத்தல் நியாயமன்றும். அற்றாயினும், சங்கராசாரியர் மாயாவாத பாடிய முரைத்துபற்றி, அவரை மாயாவாதியாகத் துணிதல் அமையாதாம் பிறவெனின்;—நன்றுகடாயினும், அவ்வுரைப்பொருளால் அவரை அம்மதவாதியாகத் துணியாகொழியின், வேறு அவர் தமது சித்தாந்தசைவமரபு தெற்றெனவிளங்கவெழுதிய நூல் யாதோவெனவும், அத்தகைய நூலொன்றுள்வழி அதனால் அவர் சித்தாந்தசைவரென்பது இனிது துணியப்படுமன்றே யெனவுங் கடாங்கிழ்ந்துழி அதனை விடுத்தல்வேண்டும். அவ்நானம் விடுத்தற்குக் கருவியாய் அவராற்றனிமுதலாய் விரிவாகவாதல் கருங்கவாத லெழுதப்பட்ட நூலொன்றின்மையின் அவரை யங்ஙனஞ் சித்தாந்தசைவரென்றலடாதென்றொழிக. அயறேலஃதாக, இனிச சிவ புஜங்க முதலிய சைவநலந்திகழும் அரியநூல்களியற்றிலுராவெனின் ;—அதுவும் பொருந்தாமை காட்டுதும். அவா அப்பெற்றியவாளு சைவகிரந்தங்களியற்றியவாறுமீபாலவே, விஷ்ணு புஜங்கம்-பஜகோவிந்தசுலோக முதலிய நூல்களுமியற்றி, மறவியவிருவகை நூல்களையும் விவகாரத்திற் சத்தியமெனக் கொண்டு, பரமார்த்தத்தில் மிச்சைப்பொருள்களாமென் றொழித்தலானும், அவா வழியொழுகும் ஏனைமாயாவாதிகளும் விபூதிருத்திராக்ஷ பஞ்சாக்ஷா சிவபூஜாதிகளையும், வெள்ளைமண கோபீசநதனம் துளசிகாஷ்டதாரணம் அஷ்டாக்ஷரம் விஷ்ணுபூஜாதிகளையும் ஒத்துநோக்கி யனுடடித்து, மற்றிவ்வனுடடானத்தையும் பரமார்த்தத்திற் பொயப்பொருள்களாமென்று கழித்தலானும், சங்கராசாரியரைச் சைவரெனத் துணியமென்பார்க்கு அஃதியாம் இவ்விவ்வேதுககளால் வைணவரெனத் துணிதுமென்பாரை நீக்காமறுதலைப்பொருளை யுடன்கொண்டிவரும் ஏதுப்போலியாய் முடிதலானும், அவா பரமபரையில் வருவாரெல்லாரும் மாயாவாதிகளாகவே யிருப்பக காண்டலன்றி, வேறு பிறராகக் காணையானும் அவரைச் சைவரென்று கூறுதல் போலியென்றொழிக. 'வெருத்ததெல்லாம் பால், கறுத்ததெல்லாம் தண்ணீர்' என்றுணருத மக்கென வொன்றிலாரைப்போல், மாயாவாதிகளிடம் புறவேடமாத்திரையான்மயங்கிச் சங்கராசாரியரைச் சைவரெனக்கூற லுண்மைமுறைதிறம்பு முரையாம். மாயாவாதிகள் படிற்றொழுக்கத்தை நன்றுணர்ந்த எம்மாசிரியா ஸீலஸ்நாயகரவர்கள் 'உத்தமவாத நூலவாதூல'த்தில் "ஏகவெனுஞ்சொல்லுமெழிநுண்மறைகூறு, மீசென்னுஞ்சொல்லு மினிதொன்றூப-பேசவுனக்; கென்னேகெடுமதிதான்" என்றுழித்துக் கூறுதலானும் இவ்வுண்மை கடைப்பிடிக்க, அன்றோர்க்கு ஈசன் - விஷ்ணு - ஏசு - அல்லாவெனுஞ்சொற்கள் ஒரு பொருளவாமெனறுணர்க.

இனி 'முனிமொழியும்' என்பதில் 'முனி' என்னுஞ் சொல்லுக்கு 'வாதஜ்ஞா முனிவர்' என்று பொருள்கோடல் ஈண்டைக்கேலாதென்பதா஁கு சிறிது காட்டுதும். சொற்கருங்கிய வாய்பாட்டானோதிப் பொருள்விளக்குவான் புதுந்த ஁ளவையார் இயற்பெயரானும், அவ்வியற்பெயர்போலத் தாங்கருதியபொருளை யினிதுவிளக்குஞ் சிறப்புப்பெயரானும் 'தேவாகுறன்' 'நான்மறை' 'மூவர்தமிழ்' 'முனிமொழி' 'கோவைதிருவாசகம்' 'திருமூலர்சொல்' எனத் தெனியவெடுத்தோதினார். இவற்றுள், 'தேவர்குறன்' 'மூவர்தமிழ்' என்னுங் தொகைகளில் 'தேவர்' 'மூவர்' என்னும் அடைமொழிகள் வழக்குப்பயிற்சியாற் நிருவள்ளுவரையும், திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள், திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள், சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் முதலாயி ஁னாரையும் நிரலே குறித்து நின்றன. இனி, வாதஜ்ஞாடிகளைப்பேராசிரியர் "திருவாதஜ்ஞாமகிழ் செழுமறை முனிவர்" என்று சுட்டியோதுதலின் அவரையே ஁ளவையார் 'முனி' என்றாரெனின;—அற்றன்று, அருகியவழக்கா யாண்டேனுமோரிடத்து ஁ரவசரம்பற்றி அசசொல் அவ்வாறு பிரயோகிக்கப்படுவதன்றித் திருவாதஜ்ஞாடிகள், ஁ம்நந-மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் என்பனபோற் பாவைவழக்காய் நிகழுவதின்மையானும், சிறப்புப்பெயரார் ஁றங்குறித்த பொருளைச் செறித்துவிளக்குவான புதுந்த ஁ளவையார்க்கு அந்நியதிதப்பி யருகியசொல்லாற்குறுத ஁ழுக்காய்முடிதலானுமென்பது. அல்லதுஉம் வாதஜ்ஞாடிகளுக்குமாத்நிரம 'முனி' என்னுஞ் சொல்வழங்குவநாயின, அவ்வனம் பொருள்கோடல் சிதுபான்மைபொருந்தும். 'முனையமுதமுண்டமுனி' 'வாகீசமுனி' 'வன்றெண்டமுனி' என வேறுபிறர்க்கும் அப்பெயர் வேறுவேறு துல்களில் வழங்கக் காண்டலின் அதுவுமமையாது. இதுவன்றியும், ஁ளவையார் எடுத்தோதிய இத்திருவென்பரலில் 'வேதவியாதமுனிவ'ரைத்தவிர வேறு முனிவரிலா. அல்லதுஉம், திருவள்ளுவமுனிவர், சம்பந்தமுனிவர், திருநாவுக்கரசுமுனிவர், திருமூலமுனிவர் என்று சைவசித்தாந்திகள் தம்முள் வழங்குவதுஞ்செய்யார். அதுதமது சம்பிரதாயநாமங்களொடு மாறுகொள்ளுமாதலின். அற்றேல, அப்பார்கவாமிகளை 'வாகீசமுனிவர்' என்று வழங்குதலென்னை யெனின், அ஁ந்தவர் பூர்வசன்மவிசேடம் பற்றி யவ்வாறு வழங்கப்படுவதாகலின் அவ்வாறு வினாதல் கடாவன்றென மறுக்க. இனி 'முனி' என்னுஞ்சொல்வழக்குசசடகோபமுனி, மணவாளமாமுனி, வரவரமுனி, தாதமுனி முதலியவாகவைணவர் குழுவில் மிக்குறிகழக் காண்டலின், ஁சசொல்லாத் திருவாதஜ்ஞர்ப் பெருமானிடமேற்றிக் கூறுதலாற்போந்த விசேடமென்னையெனக் கடாவிமறுக்க.

சைவசமிகிகள் வைணவப்பெரியோரை முனியென்றுகூற 'வொருப்பட்டார். வைணவரும் சைவப்பெரியாரை 'முனிவர்' என்று கூறார். பாரி

சேடத்தாற் சைவரும், வைணவரும், மாயாவாதிகளும், பிறரும் வேதவி
யாசரை 'வேதவியாசமுனிவர்' என்றே வழங்குப. இங்ஙனம், முனிமென்
னுஞ் சொல்வழக்கு வாதஜ்ஜாதிகளுக்குப் பெயராய்ப் பரவைவழக்கிற்பரி
லக்காணுமையானும், அது வியாதருக்கே யவ்வழக்காய் நிகழ்வதானும்
'முனிமொழி' என்பதற்கு 'வாதஜ்ஜா முனிவர்க்கொல்' எனப்பொருளுரைப்
பார்கூற்று வெறும்போலியையாமென் றுணர்ந்துகொள்க. அல்லது உம்,
'தேவர்குறள்' 'மூவர்தமிழ்' 'திருமூலர்க்கொல்' என முன்னுமின்னுமெல்
லாம செய்யுட்கிழமைக்கண் வந்த ஆறும்வேற்றுமைத் தொகைப்படவுரை
த்து 'முனிமொழியுங் கோவைதிருவாசகம்' என்புழிமாத்திரம் பெயரெச
சுத்தொடராகவைத்துக் கூறுதல் நியமமுறை பிறழ்த்தொழிதலென்னும்
வழுஉக்கிடனாய், இதனை எண்ணுப்பொருட்டாக வைத்தாரோ, பெயரெச்
சப் பொருட்டாக வைத்தாரோவென்றையுறுதற் கேதுவாய் முடிதலி னவ
ங்ஙனங்கூறுதல் ஒருவாமுறனும் பொருத்தாதா மெனமாறுக்க. செய்யுள்
செய்வார்க்குத் தாங்கொண்ட நியமமுறை பிறழ்தல் வருவாமென்பது
ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் 'சூராவளி' யிலாகாகங்குக் கூறுமாற்றானுமு
ணர்க. அல்லது உம் 'தேவர்குறள்' 'மூவர்தமிழ்' 'திருமூலர்க்கொல்' என
புழியெல்லாநு சொற்கருவகவுரைத்து, ஈண்டுமாத்திரம் 'முனிமொழியும்'
எனக்கூறுதல் 'சொற்பல்குதல்' என்னுங் குற்றத்திற் கிடமாமாதலானும் அ
ங்ஙனம் பொருள் கூறலாகாமையுணாக. அல்லது உம், நிரலபடசகோத்தெ
ண்ணிச செல்லுநெறிக் கிடையே, ஒன்றனைப் பெயரெச்சமாக வைத்து
ரைத்தல் கட்கிரைச்சுவை குன்றுமாறு அஃகிய செவியுடையார்க்கெல்லா
மினிதுபுலனும். நன்றுசொன்னீர், "நீருநிலனு நிலம்பொதியுநெற்கடடும்"
என்புழி ஓளவையாாதாமே நீரும், நிலனும், நெற்கடடும் எனநெண்ணிச்
செல்லுதற்கண் இடையே 'பொதியும்' என்பதனைப்பெயரெச்சமாக வைத்து
நெற்கடடை விசேடித்தல் தெற்றெனக்காணுமொகலின் அவர் எண்ணுநிய
மம் பிறழாரென நியங்கூறுதல் பொருத்தமின்றாமெனின்:—அதன் துட்பங்
தேறாது கடாயினாய், முன்னே சிலவற்றை நெறிப்பட வெண்ணிப் பின் தொ
கைகொடுத்து முடித்தலும், தொகைகொடாமல் முன சிலவற்றை எண்ணி
வாள்தொழிதலுமென எண்ணுநியமமிரண்டாம். அவற்றுள் முன் எண்ணி
ப்பின்பொகை கொடுத்து முடிப்பதன்கண் இடையே பிளவுபடுத்து நியமம்
பிறழ வேறுஉம்மைதலைப்பெய்து நலவிசைப்புலவநியாண்டுமோதார், பின்
தொகைகொடாதுகூறும் எண்ணும்மை வாக்கியத்தின்கண் அந்நியமம்பிறழ்
தலாவிழுக்கில்லாமையின் வேண்டியவாறே வேறுவேறுமமையும் இடையி
ட்டிமொழிவர். இங்ஙனமே ஓளவையார் 'தேவர்குறள்' முதலியவற்றைநெறி
ப்படவெண்ணிப்பின் 'ஒரு வாசகம்' என்னுந்தொகைகொடுத்து முடிக்கின்
ருராகலின் இடையேவேறுமமைதலைப்பெய்து கூறார்; 'நீருநிலனும்' என்புழி

ப்பின்னொருதேசத்துதலினி வாள்வெண்ணிப்போதலின ஆண்டிடையே வேறுபுமை தலைப்பெய்தலபற்றி நியமம் பிறழ்கதாரொனல இல்லையாம். ஆகவே, அச்செய்யுளெண்ணுமுறைபற்றித் 'தேவாகுறளும்' என்னுஞ் செய்யுளின் கண யாங்கண்டு கூறிய நியமம் பிறழ்ந்த வழுவாமாநிலலை யென்றொழிக.

இனி, சுவகரா எழுதியபாடியவுரை, இவ்வுலகின் பொய்மையுணராத அதன்கண் வெறுப்பெய்தித் துறவறநெறியிற் சேற்றேகதுவாம் வலிவுதோன்ற துட்பப்பொருளதேறதும் கலப்பாடுடையதாய் அஃதறிவுடையார்க்கெல்லாம் இன்றியமையாச் சிறப்பினையுடைய நிதியமாய்ப்பயன்படற பாலதாகலின் அது வேதாந்த சூத்திரத்திற்கியையாத திரிபுரையென அவ்நன்ம வைத்திகழ்தலமையாதெனின், —நன்றுசொன்னாய், பிரமத்தையொழித்தொழிந்தனவெல்லாம்பொய்யென்னும் அவருரைதேறுவார்க்கெல்லாம் தாமே பிரமமென்னும் உணர்வுதோன்றி அகங்காரமிகுதலானும், அவ்வகங்காரவுணர்வால் அவா நலவது தீயதுபுகுத்தணர்மாடடாமல தாம் வேண்டியவாறெல்லாம் உலகிற்கு இடா பம்பபராதலானும் அவ்வாறு சொல்லுதல பொருத்தமாநிலலை, இதுகிடக்க.

இனி 'முனிமொழியும்' என்பதில 'மொழியும்' எனஞ்சொல்லை நடுநிலைதிவகமாகவைத்து ஒவ்வொன்றோடுங் கூட்டியுரைத்துக் கோடற பாரறென்றலும் பொருந்காமை காட்டுதும் 'தேவாமொழியுங் குறள்' 'மூவாமொழியுந் தமிழ்' 'திருமூலாமொழியுஞ் சொல்' எனக்கூட்டியுரைத்தலபோலத் 'திருநாணமறைமுடிவு' எனபுழியும் அவ்வாறு கூட்டிப்பொருளுரைத்தல வேண்டும. அவ்வாறியைத்துப் பொருள்கோடலாகாமையின் 'மொழியும்' எனஞ்சொல் ஆண்டு நின்று பொருளவற்றும். அதுவேயுமன்றித் 'திருமூலாமொழியுஞ்சொல்' எனவுரைக்கும் வழி 'மொழியும்' எனபதுஞ் சொல்லும் எனனுமபொருளேபயப்பச 'சொல்' என்பதும் 'சொல்' என்னும்பொருளேபயப்ப பொருபயனுமின்றி யொருபொருளமே விரண்டுசொல்வந்தன வெனப்படுமாக்கின் அதனும் போலியாமென்றொழிக.

என்றித்துணையுங் கூறியவாற்றால், 'முனிமொழியும்' என்பதற்கு 'வேதாந்த சூத்திரம்' எனப பொருளுரைத்தல ஒளவையா ருறிப்பொடுபடுததுக் கொள்ளப்படுவதாமெனபதூஉம், 'முனி' எனனுஞ் சொல்லுக்கீண்டு 'வேதவியாதமுனிவர்' என்று கொள்வதேயன்றிப் பிறவாறு கூறுதல வழுஉப்படுமெனபதூஉம், வேதாந்தசூத்திரம் மாயாவாதப்பொருளே போதிக்குமென்பார்க்கு உபநிடதமுதலிய வெல்லாக்கலைகளையும் அவ்

வாறு கூறவேண்டுதலின் அது வெறுங் கூற்றையாமென்பதூஉம், சங்கரர் வேதாந்தருத்திரக் கருத்தறிந் துரையெழுதினாரென்றல் தொல்லையுமாறு பாடாமென்பதூஉம், சங்கரர் சைவசித்தாந்தப் பெரியாரென்றல் உலக வழக்கொடும் புலனெறிவழக்கொடும் மாறுகொள்ளுதலின் அது கொள்ளற் பாற்றன்மென்பதூஉம், 'முனிமொழியும்' என்பதில், 'முனி' என்னுஞ் சொல்லுக்கு 'வாதவூர் முனிவர்' எனவுரை விரித்தல மூவகைப்பொருளில் ஒன்றுமாவான் செல்லாதென்பதூஉம், சங்கரர் பாடியப்பொருளுணர்ச்சியுலகின்கண் உவர்ப்புணர்ச்சிதோன்றித் துவவறநெறியிற்சேறற் கேதுவாமென்றல் சைவசித்தாந்தப்பொருளொடு பிணங்குமேனைச் சமயத்தார் கூறும் ஆரவாரவுரைகளாதலின் அவையிண்கைகேலாவென்பதூஉம், 'மொழியும்' என்பதனை நடுவநிலைத் தீவகமாகவைத்துப் பொருள்சொல்லுதல் ஏலாதென்பதூஉம் இனிது விளக்கப்பட்டனவென்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பரிமேலழகியாருரை யாராய்ச்சி.

—(10)—

“குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந்தற்றே
யுடம்போ யெயிரிடை நட்பு”—திருக்குறள்.

திருக்குறள் நிலையாமை அதிகாரத்தில் யாக்கைக்கும் உயிர்க்குமுளதாம் இயைபு இனைத்தென வறிவுறுத்துகின்ற மேலதேதிரு வாக்குக்குப் பரிமேலழகியாருரைக்கு முரையே சிறந்ததெனவும், அவாக்குமுன்னே தொல்லாசிரியர் கூறிய வுரை அதற்கு இணக்கமின்றாய் வருப்படுகின்றதெனவும் இன்னுன்றைத் தமிழ்ப்புலவா கடைப்பிடித்துப் போதருகின்றார். அது வேயுமனநிப பரிமேலழகியார் இசெய்யுட்கு உரை உரைக்கின்றழி இவரோடொருங்கிருந்து அதனைக்கேட்ட ஆசிரியர்-நச்சினர்க்கினியர் தாமதற்குரைத்த வுரை இயைவதனறு மறறிதுவே யதற்கியையும் விழுமிய வுரையாமென மொழிந்து அவரைத் தழீஇக்கொண்டாரெனவும், இங்ஙனம் இந்துட்பவுரை விரித்தவழிப் பரிமேலழகியார் இவராத வெண்கலப் பரி அடிபெயர்த்தியங்கிறெனவும் ஒரு பொய்வாலாறு புகலுகின்றார். ஆசிரியர்-நச்சினர்க்கினியர் திருக்குறளுக் குரையெழுதியிட்டாரென அவருரைப்பாயிரங் கூறுமையானும், அவரும் பரிமேலழகியாரும் ஒருகாலத்தினரேயாமென்பதனை நிறுத்தும் ஆதாரம் பிறிதின்மையானும், அவரிருவரும்

ஒருகாலத்தினரல்ல ரென்பதற்குச் சில பலகாரணங்கள் புலப்படுதலானும் அவ்வரலாறு உண்மையன்றும், சமயம் வாய்க்கும் வழி ஆசிரியர்-நச்சினர் க்கினியர் பரிமேலழகியார்க்கு முன்னிருந்த பெரியாரென்பது இனிதுகாட்டுவாம். ஈண்டு அத்திருக்குறட் செய்யுட்குப் பரிமேலழகியார் கூறுமுறை பொருந்தாதென்பதும், தொல்லாசிரியருரையே அதற்கிணங்குவதாமென்பதும் சிறிது காட்டுவாம்.

அதற்குப் பரிமேலழகியார் கூறு முறைவருமாறு:—“முன்றனியாத முட்டை தனித்துக்கிடப்ப அதனுள்ளிருந்த புள்ளுப் பருவம்வந்துழிப்பறந்து போனதன்மைதது; உடம்பிற்கும் உயிர்க்குமுளதாயநட்பு-தனித்தொழிய வென்றதனான் முன்றனியாமை பெற்றும்; அஃதாவது கருவுந்தானும் ஒன்றாய்ப்பிறந்து வேரூந்துணையும் அதற்காதாரமாய் நிற்றல்; அதனால் அஃது உடம்பிற் குவமையாயிற்று. அகனுள் வேற்றுமையினிற் நின்றே பின் புகாமற்போகலின் புள் உயிர்க்குவமையாயிற்று. முட்டையுட் பிறப்பன பிறவுமுளவேனும் புள்ளையே கூறினார், பறந்த போதற்றொழிலுன் உடிரோடொப்புமை யெய்துவது அதுவேயாகலின். நட்பென்பது ஈண்டுக் குறிப்பு மொழியாய் நட்பின்றிப் போதலுணர்த்தி நின்றது. சேதனமாய் அருவாய் நித்தமாய் உயிரும், அசேதனமாய் உருவாய் அநித்தமாய் உடம்புந் தம்முண் மாறாகலின் வினையததாற் கூடியதல்லது நட்பில வென்பதற்கு இனிகுடம்பை யென்பதற்குக் கூடென்றுரைப்பாருமுளர், அது புள்ளுடன் ரோன்றாமையானும், அதன்கண் அது மீண்டு புதுதலுடைமையானும் உடம்பிற்கு உவமையாகாமையறிக” என்பது.

பரிமேலழகியார் கூறுமிவ்வுரை துட்பமுடைய தொன்றாயினும், திருவள்ளுவரை கருத்தறிந்தெழுதப்படாமையான அஃதீண்டைக்கு ஒரு சிறிதும் இயையாது. குடம்பை என்னுஞ் சொல்லுக்கு முட்டையென்னும் பொருள் பரிமேலழகியார் காலத்தொட்டு வழங்குவதாயிற்று. தொல்லாசிரியர் நூலுரைகளினெல்லாம் அச்சொற்பொருள் கூடு என்று வழங்குவதன்றி முட்டையென்பதில்லை; புறநானூற்றில், ‘பறவைகளும் உயர்ந்த மரக்கிளையின்க ணுள்ள கூடுகளிலிருந்து குாலொலி நிகழ்த்தின’ என்று பொருள்படும் “புள்ளும், உயர்ச்சினைக் குடம்பைக்குரோற்றின்னவே” என்னும் அடியில் குடம்பை யென்னுஞ்சொல் கூடு என்று பொருள்படுத்தவாறு காண்க. அல்லது உம, பண்டைக்காலத்துத் தமிழாசிரியர் உலகியற்பொருள்களைத் தாமே ஆண்டாண்டுச் சென்று கண்டு, பின்னடைவங்கு அவ்விபலுப் பொருந்த வமைத்துச் செய்யுள்பாடும் நல்லிசைப்புலமை மலிந்த தெள்ளியோராம் பெற்றி காணுமிடத்து, அவர் இளமர்க்காலினுங் காணர்

பொய்யினும் முயல்விலக்காகெனினும் திரிதருவகால அஞ்சுபு புடவெனல
 லாந் தாம் வேண்டப்படுவதற்கு உண்டொழியப் பழைப்போதலைய பின்
 முகந்தான் எனவேவந்தது மற்றதனை உதிருடவொழியப் போதற்கு ஒப்
 புண்பாக்கி வைப்பிடுதற்கு உதவார்ப்பின்கொண்டு முன்னம் இனிது
 விதிவாக்கிற்கும்; இதுபற்றியற்கே லாலையாகெனினும் பழக்கியழிவினை
 "செக்கையாகொழியச்" சேனைக்கு புட்போல், யாக்கை தமர்க்கொழிய
 கீதது எனது சொல்லப்பட்ட துமெனக் பழம் துக்கத்த சேர்க்கினில்
 இனிதுகலவியும், கலையினறித் தான் வேண்டுகின்றிதற்கும் பொழுது
 கழியா கிற்கும் புன் தான் முட்டையிட்கேடுகுருக் பொரிக்கும் பருவம்.
 வந்த துணையானே தான் ஒதுங்குதற்குக் கூடுமுடைத்த முட்டையிட்கே
 அடைக்கத்த குருக் பொரித்த அவற்றை வளர்த்துப்போகித்தானும்
 அக்கட்டை விட்டுப் பேசுமாறுபோல், ஆணவ் கிருவின்கண் அறிவு யீயந்
 தெ திரிதரும் உயிர் தானிருவினைப் பேசுதருதற்பெருநடு இடைபே
 வேண்டப்படுகே குருக்கை அவ்வின் பரிபாகமாங்கார் மகையகப் பின்பத்தனை
 விட்டுக்கழியும். இக்கையொருகாலத்த வேண்டித்தேனியும் ஒன்றில் வந்தித்
 தின் அக்கை யொழித்தொழியும் அம்மாத்தையே உலகைக்கும் பொருட்
 குந் உள் இனப்பார்; என்னே இது கொழி நுலமமாகலின். இகனன்கொ
 ள்ள யறிபாது இதன்கண் வேறுவேறியைப்பு காணுவான்கேறல "ஆவிதம்
 சூப்பெய்னகே" டெர்க்குமென்றவழி அதுபோலவுத்தது கீட்ட வகுமொ. என்
 னு வினாவுதல் போல் கூங்கயர்கிதற் கேதனாய் அறயன்று, கூட்டையிட்
 மேலேறின் புன்கின்கெதனகட்ட புருததுன்னமயான் அதுன்கண் அறதொ
 ழிதுவமங்கேரட்டா கந்தாமெனின், அதுவ்வியல் பரிந்தினையு யுப்கள் எக்கா
 லத்திற் கூடுகட்டுமொலிலை; தாமடைகிடக்குந் பருவம வாகுதனாய் அது
 செத்தி அதுவிதத்திற் தாமமுங்கட்டினை விட்டுப்போம்; அவையவ்வனம்
 அப்பருக்கத்தினில் அக்கையற்றவே பொழித்தொழித்தனே என்னிடக்குவனம்
 யாகுகிறிற் கீட்டாய் அக்கை இன்கேர்த்தகேதனும் பெயர்த்து மதன் கங்
 புருததும் அல்லவாய்; அதுகே யுயினியொடுகென்பதென்றதறிபேறு துமென
 ன்; ஆகியிவ் குடம்கப்பிட்கே என்னுமற் குடம்கப்பினைத்தொழி" என்னு
 னுமயினேயேயுதுமென்பது; அக்குடம்கப்பினைக் குண்டுகினைத் துமி
 திவிதித்தினைத்தொழித்துவிடப்ப" என்னும் விதிக்கொள்கென ஆற்றின ஆயு
 காரி "அதுவே யாவியொடுகெனிடபொருள் மெனயது" கன் துபெய்க்கமென்
 அக்கையி டெர்க்குக் கொள்ளக்கதல், கருவியை செல்லுமாறுபொருடெடுகிக்
 குகையுளிரிக் கருத்துக்கு மாயுயிர் இரண்டு செத்தகன் வெற்றித்தெறிக்கைய
 சிவியுதிதுமென்க. ஆகியிவ் பின்மொப்பினின் நியேருருகெ ன்னெதிதுதா
 ரிவிதித்தெறித்து விதி "அக்கருத்தாமென் துதுவன" அந்நாயிற் கீயிரு

[illegible]

தமிழ் வடமொழியினின்று பிறந்ததாமா

(முதலிதழ்தொடர்க்கி)

நாளை “பயிற்சி செய்யுமிடம்” என்பது பாண்டியும் பிரிதொரு பண்டிதருத்தாய் கமாதல் ஒருவாற்றுகுமிடம்” எனத் தந்துணிபுகியிட்டார். இதுபடிக்க இனி ஒரு பாண்டி பிரிதொன்றிலிருந்து பிறந்ததென்றாகப்பார் உண்மைக்குத்தம், ஒன்று ஒன்றற்கு இளமாமென்பதை யறியுமாறும், வடமொழியிலிருந்து சில சொற்கள் தமிழிதழ் தமிழிலிருந்து சில சொற்கள் வடமொழியிதழ் வழங்குதல்பற்றி ஒன்று ஒன்றினின்று பிறந்ததென் றுரைப்பாரூரை பாஷாதத்துவஞான முடையரல்லாதார் கூறும் வருவுரையாமாறும், தமிழிலிருந்து வடமொழியில் வழங்குஞ் சொல்லுற்பத்தி முறையுஞ் சிறிது விளக்குவாம்.

ஒரு பாண்டி எனையதொன்றிற் பிறந்ததென்பார் கருத்துக்கண் யாராயுமிடத்துப் பண்டொரு காலத்து ஒருமொழியினை வழங்கிய மக்கள்தாம் ஒருமித்து உரைத்த இடம்விட்டுப் பெயர்ந்து பல்பேய் கோக்கிச்சென்ற ஆங்காங்கு வசிதருக்கால் தத்தமக்கியைந்தவாறு தஞ்சொல்லு வேறுபடிதது வழக்க், அங்வழக்கல் வேறுபாட்டால் அவர் முன்பேசிய ஒரு சொற்றொரு பிற்காலத்து வேறுவேறு சொற்களாய் சில பெறுவதாயிற்றென்னும் சியதி இனிது விளங்காநிற்கும். எமது செந்தமிழ் நாட்டின் கண்ணேயும் மதுரை நெல்வேலி முதலான பாண்டிநாட்டின் தமிழ்ச்சொல் வழக்கு ஒருவாறு சிலபெறுகின்றது. தஞ்சை சிராப்பள்ளி முதலான சோழநாட்டின் தமிழ் வழக்கு மற்றொருவாறாய் சிலவகின்றுது. செங்கற்பட்டு சென்னை முதலான தொண்டைநாட்டின் வழக்குப் பிரிதொருவாறாய் கூட பெறுகின்றது. கொலும்பு யாழ்ப்பாணம் முதலான சமநாட்டின் வழக்கு வேறொருவாறாய் சிலபுதுவதுகின்றது. இந்நாற்பெருந் தேயுத்தார்தமக்குள்ளும், ஓர் ஊரார் சொல்வழக்குமுறை ஒன்றாய் மற்றோர் ஊரார் வழக்குமுறை மற்றொன்றும்; இவ் ஒருவாறானும் ஒரு குடியினுள்ளார் ஒருவகையானும் பிரிதொரு குடியினுள்ளார் பிரிதொரு வகையானுள் தத்தமக்கியைந்தவாறு சொற்களை வழக்குகின்றார். இங்ஙனம் ஒரு குடியினுள்ளார் மற்றோர் குடியினுள்ளாரோடும், ஒருநிலுள்ளார் மற்றோர் ஊரிலுள்ளாரோடும், ஒர் நாட்டினுள்ளார் பிரிதொரு நாட்டினுள்ளாரோடும் உறவுகிமையானும், வழவுகிமை யானும், ஆணிக் வுகிமையானும் அனவனாவதலின்றித் தனித்தனியே யிருந்து காலங்கழிக்க நேருமாயின், இவர் தத்தம் லிசேட வேறுபாட்டின்வழங்குஞ் சொற்கள் நெடுங்காலக் கழிந்த பின்னை வேறு வேறு பாண்டிகளாய்க் காணப்படுமென்பது தேற்றமாம். அபிட்டவசத்தார் தமிழ் அங்ஙனம் திரிபுடனாக் அதனை வழக்கும் மக்கெல்லாரும், நீராவியகித்த சகாயத்தானும் கடிதப்போக்குத்தவானும் பிறவாற்றானும் ஒருவரோடொருவர் விராய்த் தத்தமக்குரிய லிசேட வழக்குவேறுபாடு தோன்றுவண்ணம் அதனைப் போற்றிப் பொதுவகையொன்று வழக்கும் ஒழுகுமாற்றம் செந்தமிழ் தன் பண்டைவழக்குச் செதுபு இளமைக்கொன்றொடு கையிசைப் பொலிகின்றது. இனிப்பல்லாபிரவாண்டிக்கு முன்னதான பண்டைக்காலத்தே பழம் தமிழ் வழங்கிய மக்கள் தக்காடுதமது புறம்பொத்தபல நுகிதளிற் சென்று அவை ஓர்; வையியின், இக்காலத்தின்போல அஞ்ஞாந்து இலேகிசெ ஊர்ப்புறங்குப்போத

நடுபுறத்தப்பிழை சிதாழிபுத்திரனாகும், துமாசாசங்கள் போக்குதற்குதவியாகும் தவால் சிதைவுறும் பிறவுயில்லாமையுறும் தத்தமக்கேற்ற பெற்றியால் தமிழ்ச்சொற்றினைத் திரித்துவழங்கினார்; இங்ஙனம் ஒருவரைப்பொருவாரியாமல் தத்தம் காடுகளிலிருந்து வாரீதே வாழ்க்கை சிதைத்துவந்தமையால் பிற்காலத்தே அவர் பேசும் பாலைவுகள் தமக்குள் இனமுடையன வல்லபோல் தோன்றுகின்றன; கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம், இது முதலிய பாலைவுகளெல்லாம் இங்ஙனம் தமிழ் வழவழி தொன்மக்கள் வேறு பிரிந்து வேறிருந்து வாழ்ந்தமையா லுற்புத்தியான பழைய தமிழ்ச் சொற்றிரிவுகளையாம்; வேறு அவை தனித்தனிப் பாலைவுகள் வல்லவென்று துணிக. இவ்வாறே வடகாடுகளினும் பண்டைக்காலத்தொன்றாயிருந்த ஆரியமொழி யொன்றுதானே இலத்திரம், திரேக்த, கங்கத்தகம், ஆக்கன், அப்பீயன், ஆக்கிலோசாக்கன், பழையபிரீயன், கங்கித முதலான பல்வேறு சொற்களாகப் பிளவுபட்டதென்க இதனால், ஒரு மொழியிற் பிறந்தன என்பதன்கருத்துப் பழைய சிலையில் ஒன்றாயிருந்த ஒரு பாலைவு தானே புதுசிலையிற் பலவாகாகப் பிரிதலுறுவதாயிற்றென்பதும், அதனால் அவையொன்றோடொன்று இணப்பதிலும் நனிவிளங்குவுலின் ஒரு பாலைவிலிருந்து பிறிதோர் பாலைவு பிறக்குமென்று உண்மையுண்டாது வாதிலார் கூற்றுப்பொருத்தமையான்க இது சிந்த.

இனி, 'ஒரு சொல் மற்றொன்றோடனாமெண்பதனை யறிவுமாறு காட்டுவாம். பண்டெரிநாள் மக்களெல்லாம் சொற்சொல்லுமா நறியாது மிக்கதோர் அநாகரிக சிலையிலிருந்தார். அப்போது அவர் தங்கேளிரொடு செறியிலிருந்து தங்கருத்தினை அவர்க்குப் புலப்படுத்தலெல்லாம் குறிகளாற் செய்தபோதருவாராயினர் அங்ஙனம் போதருக்கால் இடர்ப்பாடுடையாய் இலேசிலே தங்கருத்துத் தெரிக்குந் கருவியுணர்ந்து சொற்கொல்லத் தொடங்கினார். அங்ஙனம் தொடங்குகின்றபிற் தமக்கு அவ்வநாகரிக சிலையினும் இன்றியமையாது வேண்டப்படும் பொருடெரிப்பதற்கே சொற்குறித்தருத்தற்கு ஒருப்படுவாராதலால் அவ்வநாகரிக சிலையில் முதன்முதற் றோற்றமுற் றெழுந்த சொற்களானேதாம் பிற்காலத்தவற்றினை அடிப்படையாகக் கொண்டெழுந்த பாலைவுகள் தம்முள்ளிமுடையவாதல் உணரப்படும். அவ்வாறு அவ்வநாகரிகசிலையில் உற்பத்தியான சொற்கடாம் யாகையோவெனின் காட்டேதும் அநாகரிக மக்கள் முதன் முதற்சொல்லுரைப்பத் தொடங்கிய சிலையில் பேசுகின்ற தம்மையும், தாமொழி வது முன்னின்ற கேட்போரையும், தாம் பிறர் ஒருவரைக் கட்டியே முன்னின்றொடு பேச்சென்னியிருத்தலால் அங்ஙனம் பேசப்படுவோரையும் குறிப்பிதற்குரிய சொற்களிலித்தலுரைத்தார். அவைதாம், நான், நாம் என்னுந் தன்மைப்பெயரும்; நீ நீர், என்னும் முன்னிலைப்பெயரும், அவன், அவள், அவர், அதி; அவை என்னும் படர்க்கைப்பெயரும். ஆதலின், இவ்விடப்பெயர்களை ஒப்புமையாற்பாலைவுகள் தம்முன் இன்னமுடையவாதல் தெளியப்படும். யின்னர், அம்மக்கள் அங்ஙனமுரைப்பாடுக்கால் இவ்வெங்கு இன்ன கேளுரிமையுடையார், தமக்கு இன்னவுரிமையுடையாரென்று அறிவுறுத்துகின்ற சொற்களிலித்தலுரைப்ப: அவை, அம்மை, அப்பன், யின்ன், கண்ணன், மன்னி, அன்னன், தம்பி, அக்கை, தங்கை முதலானவாம்; இம்முறைப்பெய்களானும் பர்க்கைகள் இனமுடையவை தேறப்படும். யின்னர், தாம் உய்யும்பொருட்டு 'வேண்டப் புகும் பொருட்பெயர் அறித்துவழங்குவர். அவை காய், களி, மெய்கு, இலை, நெல்,

[illegible]

இனிமேல் தூய்மைப் பரிசோதனைப்பால் தமிழும் வடமொழியும் தமிழ்நாடு ஒரு
 மொழி ஆகியிருக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். இவ்வாறு வடமொழியைத்
 தமிழோடு இணைப்பதற்குரிய வேலைப் பாராக்கவேண்டுமென்பது நான் தருமாறு சொன்னேன். இது
 விஷயமாகவும் முன்னர் அலங்குமொழிகளின் இடம்பெயர்த்துப் பாராயலாம். தமிழில்
 கலந்துள்ள பார்ப்புக் கலந்தும்பெயர் வடமொழியில் அதன்மையம் என்பது தன்மைப்
 பெயர் ஆகியிருக்கிறதே. இவ்வாறு முன்னரே வடமொழியில் தன்மைப் பெயர் என்பது
 ஸ்ரீராம தமியில் அவன் அவள் அவர் அவை என்பது பட்டத்தை வடமொழியில்
 அனெள அயி அமூ அத அமுரி என்பது பட்டத்தை, இனிமேல் ஒருதலையாகக். இனி

மேலும் பிற்புறத்து, ஏழுநாள்—தமிழர் அழகும் அப்பரும் வடமொழியில் ஊதா பிதக, கச்சித், பித்தி, வடமொழி சந்த: புது; தமிழ் தண வண்மொழி, வடமொழி பதி: வடமொழி பார்ப்பு, தமிழ் அண்ணலு கச்சி: வடமொழி அந்தரூ: பாரதா; தமிழ் சந்த: தணக, வடமொழி ஊதா. இவ்வு வேறுபாடு; பின்னர் வடமொழியுள்—தமிழ், தாது, தணி: வடமொழி தலாபலுத் தமிழ் தீர் பூவ் திதக, வடமொழி தலாபலுத் தமிழ் தணக; இவ்வயுறவொரு சந்தகாணத் இனி, வடமொழியெய்து—தமிழ் ஒன்று இரண்டு, தணி: த, வடமொழி தகம் த்விதம் த்விதம்; இவ்வயும் வேறுதல்காணத்: இனிவ்வயும் பெயர்—தமிழ் துரிணை, தணி: பூதா, வடமொழி துரிணை மக்சித் துண் இவ்வயும் வேறுதல்காணத்: இனி, தணமய னின்பெயர்—தமிழ் முலுத் தித், வடமொழி துதா திதகத் இவ்வயும் வேறுத் இனி, தகம் பெயர்—தமிழ் தணி தீர் திதகத் தாது, வடமொழி திதகித் அப்ப தேய நாய அகாபம் இவ்வயும் வேறுத், பின்னர் விதகித் பெயர்—தமிழ் தி: தாது, துரிணை, தாய் பிதக பக்சித், தணி: பூதா, வடமொழி அது மக்சித் தக தாதுதாநம், வராகம் விதகத் த்வி: இவ்வயும் வேறுபாடு, பித், தாதுபிதபெயர்—தமிழ் தித் துதக, தருத்த, வடமொழி திதகத் தாதுத் தாநம் இவ்வயும் வேறுபாடு. இனி, விதகப்பெயர்—தமிழ் து: இது, தி: தக, தித், து: தாது, தித், தாது, வடமொழி தா: து: தம், து: தம் தக, தா: தம், வது, வத: இவ்வயும் வேறுபாடு இவ்வயும், வதி: தாதுதகப் முத தாதுதகித் தாதுதக—இவ்விருவகை மொழியினும் ஒரு, தி: திதக, இவ்வயுறவெதித் தி வேறு வேறுக சிதம்—இவ்வித தாதுதகிதவித் இவை ஒனவேறுதல்கு இவ்வயின் பாதுககை வலவெண்பத ஊதாபிதிகத் இனி செல்வ குறிப்பிட்ட பதவகைகளைத் தமிழ் முதலுதப்பதி: தாதுதகெல்லாம் உண்ணும், திதகக்கு, மய்யானம், தாது, குறுப்பி இருத், தர்க்கலா, தாது துதகை பகைகைத் செல்வாத் பொதுணம்—ஒரு பெந்திப்பிட்ட சிதநிலித் அப்பாணவெதிதகைத் தம்மும் ஒன்றுதகைய ஒரு, தாது தி யாமெண்பதும், இவ்விதத் திமொழிதாதுத் தாதுதகித் ஒரு திமொழிதக—தமிழ் மொழியாயிருந்து பிற்காலத்த வேறு வேறு பிரித்தவாறெண்பதும்—இவ்விதப்பு புற்றி உணாத்தகொள்க இது திதக.

இனி, தமிழும் வடமொழியும் முதலாயத்துச் சொற்களின் நம்முள்ளியைப்போல
காண்பதாயினும், வடமொழிச் சொற்கள் பல இஞ்ஞான்றைச் தமிழின் பெரிதாவலி
வழங்கலென்கையுள்ளின்; - வடகாடுகளில் இருந்த ஆரியர் அந்நாடுவிட்டுப் பெயர்ந்து
தமிழ் நாட்டத்தே குழப்பஞ்சொர் புத்தலும், 'விநாகதோம்பல்' வர்த்தகவியற் சிறந்
தோராத் தமிழ் ஸம்மத்கள் அங்கரையேற்ற அவரோ டொருமித்த வாழ்வாசையினர்.
அவ்வாறு ஒருமித்த வாழ்நாளில் ஆரியர் வழங்கிய வடமொழிச் சொற்கள் தமிழினும்,
தமிழர் வழங்கிய சொந்தமிழ்ச்சொற்கள் வடமொழியினுக்கென்து விடப்பெறுவாயின
வென்க. இஞ்ஞாங்கலத்தல் உலகவியற்கையாம். இஞ்ஞான்றும், பூங்கிலம்க்கள் எம்
மோடு விரயம் காழ்த்துலகேற்பப் விவிலி யோத்தல், புத்தான், தால்வோமும், சோப்
வை, சோட்டு மூரலின் அவர் பாஷைச் சொற்கள் தமிழினும், கடலும், தெய்யு
கணி, புத்தர் முதலான தமிழ்ச்சொற்கள் அங்கிலத்தினும் ஸடைபெறுவின்மன். முன்
கூறியவொல்லாய் நெசாடுகண் அரகாண்டகாலத்தி அவர் சொற்களும் விராயின்; தரு
கார் செவிலிசொல்லோச்சியபோதும் அவர்க்குரிய சொற்கள் அவ்வாறே தல்கன; மகா
ரயங்கார் அத்தபுரித காணினும் அங்கனமே அவர் சொற்களும் இங்கே இடை தலை

ந்து வழங்கினான். ஆரியர் மிக் கொடுக்கப்படுகாத பணக்கடனாகிய செருப்படைந்திருந்தாலும்கூட, வடசொற்கள் காணப்பட்டனவும், அவர் விடுத்த செருக்கைத் தொட்டெயிலாகிய எழுந்தெழுந்த தூய்மையாகிய அந்தச் சொற்கள் அருவித் தோறிலிடத்தகுந்தனவும், அவர் மிக கொடுக்கிய பிற்காலத்து அச்சொற்கள் மிக் விரிவுதலும் பாக்கதும் உண்மையான சிறத்தும் பிரமாணங்களாம். அந்நேக அந்நாள், வடமொழிச் சொற்கள் தமிழிற் பெருவரவினவாய்ப் புருத்தவாறுபோலத் தமிழ்ச்சொற்களும் அந்தக் கட்டிபுருத்தியெய்வினவெனினுள்—பண்ட வடமொழி உலகவழக்கொழிந்த இறந்த பட்டினையாற் பிற்காலத்து அந்தக் கட்டிமிழ்ச்சொற்கள் புருத்தரு இடம் பெருங்கியன. யான்மும் உலகவழக்கொழியா—இருமொழிகள் ஒருங்கு சேர்ந்தா வகற்றின்சொற்கள் தம்முள் விரிவுதல்கூட, உலகவழக்கொழிந்த சொற்கள் அங்ஙனம் விரிவுதல்கூடாயாம். அந்நேக, வடமொழி விரந்த பட்டினையின் அந்தச் சொற்கள் தமிழில் வந்த புருத்தெயிலெய்வினவெனினுள்—அரியர் தடையென்குப் இறந்தபட்ட இருமொழி—செய்க ஓழுகாது ஓரிடத்து அவ்வந்து சிற்றும் கிரியைபோல்வதாம்; உலகவழக்குடைய மொழி கிரியெருக்குற்ற இனித ஓழுகும் யாறு போல்வதாம்; யாற்ற நீர் வகக்கும்வழி கிரியைவின் வரம்பை ஒரு புடையுறத்த யாற்றற்கு கிருட்டிப் பின் அவ்வரம்பைத்தடைசெய்தல்? பாவ, உலகவழக்கின்கட் செல்லும் ஒருபாலைக் காலத்திரிபுக்கும் காகரிகவனர்க்கெக்கும் ஏற்பச் சொற்கள் பெறும்பொருட்டு இறந்தொழிந்த பாலைச்சொற்களைக் கையார்க்கெழுந்தி அவ்வாற்றற் றுள்பயம்பாடு பெரிதடைத்தாங். இனித கடைபெறுவிற்கும். இவ்வியல்பிற் கிணக்கெல உலக வழக்குடைய தமிழ் உலகவழக்கெல்லா வடசொற்களைத்தா னெடுத்தத் திரித்துப் பயன்படுத்த அவ்வடமொழிக்கும் ஒருபெருமை தேகத்தாகித் தின்றது. இவ்வாறே ஆக்கெலபாலை, இலத்தின் கிரேக்கு முதலான இறந்தொழிந்த பாலைச்சொற்களை எடுத்தப் பயன்படுத்ததலும் இதனோடொத்ததேகத்தோகாதாம். இவ்வியல்பிற்வகல்லார் வடசொற்கள் பிற்காலத்துத் தமிழிற் பெரித புருத்தபற்றி இருக்கெயிலெய்வினவெனினுள் வந்த.)

இவ்விதம்பனமிருப்ப, முன்னுளில் ஆரியர் தமிழரோடொருக்குறைந்த காலத்துத் தமிழ்ச்சொற்கள் பல வடமொழியிற் புருத்த கடைபெறுவனவாயின. அவை தமிழ்ச்சொற்களென்று அறியமாட்டாத ஆரியப்பண்டிதர் சிலர், அவை வடசொற்களோயென்றும், அவ்வடசொற்களையே தமிழர் எடுத்த வழக்கெனொன்றும் மொழிகளின் இயற்கையறியாததைத் தமப்புகென்குர். அங்ஙனம் உரைப்பாருரை அறிவுதன்மையின் நிப்போலியாதல் தெரிக்குமுக்கதான் வடமொழியிற் புருத்த தமிழ்ச்சொற்களின் சிலவற்றை என்னுத் தத்துகாட்டி அவற்றிற் குற்பத்தி உறுதாம். அவ்வாறு உற்பத்திகளைப் பதற்கு உரிமையுடைய கருவிகள் கண்டால்கூட, இருமொழியினும் ஒப்பவழங்கும் ஒரு சொல்லு ஒருமொழிக்கே உரியதென்கினுத்தல் சிவபாலுரையாகையான அக் கருவிகள் சில என்னுக்குறித்தெயிலாம். ஒருசொல் வடமொழியில் அருவிய வழக்குடையதாய்த் தோன்றித் தமிழிற் பெருவிய வழக்குற்ற கிசுமாயினும், அச்சொல்லுணர்ந்ததும் பொருளைக் கட்டுகொற்கள் வடமொழியிற் பலஇருப்பத் தமிழில் அப்பொருளை யுணர்ந்த அச்சொல் ஒன்றே வழக்குமாயினும், அச்சொல் வடமொழியோகூடப்பட்ட பாலைகளிற் காணப்படாதாகத் தமிழோகூடப்பட்ட பாலைகளில் அதுபெரித காணப்படுமாயினும், அச்சொல்லாகு வடமொழி வல்லார் உறம் உற்பத்திப்பொருக் உலக வியற்கைக்கும் அறிவு துப்பதிற்கும் இயையாதொழிப்தமிழ்தான்குறைப்படி.

சொல்லும் அப்பொருள் அவ்விரண்டிற்கும் மிகப் பொருத்தமாயினும், அச்சொல்லுக்கு வடநூலார் கூறும் முதனிலையிலிருந்து வடசொற்கள் பல தோன்றுவாகத் தமிழ் நூன்மரபிற்கேற்ப அதற்குச் சொல்லப்படும் முதனிலையினின்று பல தமிழ்ச்சொற்கள் தோன்றி நடைபெறுமாயினும், அச்சொற்பொருள் வடமொழியில் உவம உருவக இயைபான் வழங்கப்படுவதாகத் தமிழில் அம்முதனிலைப்பொருளை பொருந்தக்கொண்டு சிலவுமாயினும் அவ்வொருசொல் வடமொழிக்குரியதன்று மற்றத் தமிழிற்கே உடைமையாமென்க.

இனித்தமிழிலிருந்து வடமொழியிற்சொல் நடைபெறுத் தமிழ்ச்சொற்கள் சில வருமாறு:—ஆணி, அடயி, கடு, கலா, குடி, குண்டம், கூனி, குளம், கோட்டை, சவம், சாயா, பட்டினம், பாகம், மீனம், வளபம், நாரங்கம், ரகம், முதலியன.

இவற்றுள், ஆணி அடயி என்னுஞ்சொற்கள் அவ் என்னும் முதனிலையிற் பிறந்தனவாம்; அவ் என்னும் முதனிலை நெருங்கு என்னும் பொருளை உணர்த்துவது, இப்பொருட்டாதல் “அன்னறித்திச்சிக்கும்” என்னுங் கிருவாங்கியும் ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் சிந்தாமணியுறையினுங்கண்டுகொடுங்க விலக்கினை நெருக்கி ரீழ்நகத்தலால் அவ்ளல் நுகத்தலென்றும் பொருளும்உணர்த்தும்; இம்முதத்தற்பொருளும் அதன்கண் உண்மைபற்றி அளவு அளவை என்பனவும் அம்முதனிலையிற் பிறக்கும்; ஓராவறோடொருவர் நெருங்கிப்பழகுதலால் அளவுதல் அளவுதல் என்பன கலத்தல் என்னும் பொருளை உணர்த்தி அதனினின்றே பிறந்தன குறுகிய இடமுடைத்தால் பற்றி ஓரோ என்பதும் இம்முதனிலையில் தோன்றிற்று, இதுபற்றியே மிகக்குறுகிய இடத்தை ‘கெரிசொண்டிடம்’ என்றுவதற்குப். ளகரம் ணக மாகத்திரியுயல் உடைமையால் அளவு என்ன முதனிலை அண்ணன்றாய் அருகு என்னும் பொருளை உணர்த்தும்; இம்முதனிலையினின்று அண்ணல் என்பது உண்டாயிற்று, இச்சன்பொருள் தன்னுடன் நெருங்கப் பித்தாவன் என்றால் தன்னுடன் பிறந்தானென்பது, இவ்வண்ணல் என்னுஞ்சொல் பிற்காலத்தாலகரம் ணகரமாய்த்திரிந்து அண்ணன்னன் வழங்குகின்றது; இன்னும் இம் முதனிலையினின்று அணவுதல், அணில், அணு, அணை என்பன உண்டாம்; முறையே இவற்றின் பொருளை நெருங்குதல், மரக்கிலாயில் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு விலங்கு, மிகச்சிறியது, லை நெருக்கித்தடைப்படுத்துவது அல்லது தட்டவு தடுவப்படுவது என்பனவாம்; இவ் அண் என்னும் முதனிலை நீண்டு ஆண் எனவாய்க்கருவிப்பொருளாயுணர்த்தும் இவ்ருதிபுணர்த்து ஆணி என சின்று மத்தில் நெருங்கும் இரும்பினை உணர்த்தும் இனி, இவ் அவ் என்னும் முதனிலை நெருங்கு என்னுங் தன்வினைப்பொருளை புணர்த்துதலால் இதனைப் பிறவினைப்படுத்தும்பொருட்டித் தகரவிகுதிபுணர அம்முதனிலை அட் என சின்று பிறவினைப் பொருளை உணர்த்தும்; இதிலிருந்து அடரு, அடல், அடவி, அடி, அடுக்கல், அடுப்பு, அடை, முதலியன பிறக்கும்; முறையே இவற்றின்பொருள் ஒருவனிடத்து ஈடாக நெருக்கப்பட்டபொருள், பைதவினை நெருக்கிக்கொல்லல், மரக்களால் நெருக்கப்பட்ட காட்டிடம், நிலத்தொடு பொருத்தப்பட்ட உறுப்பு, ஒன்றோடொன்று நெருக்கப்பட்ட பக்கமலை, தீயினை நெருக்கி எரிப்பது, இரண்டுதரம் நெருக்கப்பட்ட அப்பம் என்பனவாம். ஒரோவொருகால் இம்முதனிலையின் பிறவினைப்பொருளை மற்றது அர்விகுதி கூட்டித்தன்வினைப் பொருள்பட அடாதல் எனவும் வழங்குப; இதேருகிய

வழக்கமாதலானும் அட் என்னும்பகுதி பிறவினைப் பொருள்பட சிற்றலே பெருவரவின தாகலானும் இதற்குரிமையுடையது பிறவினைப் பொருளாமென்றேதுணிக இவ்வாற் றால் ஆணி, அடவி யென்னுஞ் சொற்கள், தமிழிற் பெருவரவிற்குய் நடைபெறும் அன் என்னும் முதனிலையினின்று பிறந்து தமிழில் நடைபெறுதலானும், வடமொழியிலவற் றிற்கு இங்ஙனம் உற்பத்திகூறலாகாமையானும், இவை தமிழோடினப்பட்ட எல்லாமொ ழிகளினுங்காணக்கிடப்ப வடமொழியோ டினப்பட்டவற்றுட்காணப்படாமையானும் இவை தமிழுக்கே உரியனவாமென்க.

இனிக்கடு என்பது கள் என்னும் முதனிலையிற் பிறந்தது. தென்னை, பனை, ஈந்து முதலான மரங்களினின்று இறக்கப்படும் இரசம் கள் எனப்படும். இது காரமுடைய பொருளாதலால் இம்முதனிலையினின்று பிறக்குஞ்சொற்களெ ல்லாம் அப்பொருண்மேலவாகவே வருவனவாம். இதிற்பிறப்பன களர் களை களிமுதலி யன; முறையே இவற்றின்பொருள் காரமான உவர்சிலம், உவர்ப்பான ஒருகனி, காரத் தினுலுண்டான மதர்ப்பு என்பன. இனி இக்கள் என்னும் முதனிலை வினையாய்ப் புடைபெயர்ச்சி உணர்த்துங்கால் பறித்தல் என்னும் பொருளுந்தும்; இப்பொருட்பே றுள்ள சொற்கள் கள்வன, களைமுதலியன; கள்வன் பிறப்பொருளைப் பறிப்பவன்; களை பறிக்கப்படுவது. காரமுடைமை புணர்த்துக் கள் என்னும் பெயரை வினைப்படுத்தும் பொருட்டு இவ்ருதி புணர்ந்து இரண்டுக் களியென வேறோர் முதனிலையாய் சீன்று களிப்பு, களித்தல் முதலான சொற்களைப் பிறப்பிக்கும். பறித்தற்பொருளையுணர்த்துங் கள் எனும் வினைப்பகுதியோடு ஐ யென்னும் பகுதிப்பொருள் விருதிபுணர இரண்டுக் களை என்னும் வேறோர் முதனிலையாய் சீன்று களைதல் களைவு முதலிய சொற்களைப்பிற ப்பிக்கும். இனிக்க கள் என்னும் பெயா முதனிலையை வினைப்படுத்திக் காரமுடைமை என்னும் அதன்பொருளை மிகுதிப்படுத்துந் தகரவிருதுபுணர இரண்டும் கட் என்னும் முதனிலையாய்க் கடம், கடி, கடு, கடுகு, கடுப்பு, கடுமை முதலிய சொற்களைத் தோற்று விக்கும்; இவற்றுள், கடம் என்பது செலுதற்கு அரியநெறியினை யுணர்த்தும், கடி யென்பது கரிப்பு களிப்பு முதலிய பொருளை உணர்த்தும்; கடு என்பது காரமுடைய கடுக்காய், கைப்பாண்பொருள், கடுகுரோகணி முதலியவற்றை உணர்த்தும்; கடுகு என்பது காரமுள்ள ஐயவியினை யுணர்த்தும்; கடுப்பு காரமுடைமையால் உடம்பின்கட் டோன்றும் ஒரு தொழிலினை யுணர்த்தும்; கடுமை யென்பது காரமுடைமையோடொ ப்புமையுடைய உண்குணத்தை உணர்த்தும். இம்முதனிலையினின்றே கழறம், கழரம் முதலான வடசொற்களுந் தோன்றுதல்காண்க. இவ்வாற்றாற் 'கடு' வென்னுஞ் சொல் தமிழிற்கே யுரித்தாதல் தெற்றெனப் புலப்படும்.

இனிக்க கலா என்பது கல் என்னும் முதனிலையிற் பிறந்ததொன்றும். இம்முத னிலை அறிவுகொள் என்னும் பொருளைத்தெரிக்கும். கல்வி, கல்லூரி, கற்பு, கழகம் முத லிய சொற்கள் அதிற்றோன்றியனவாம். இவற்றுள், கல்வி என்பது கற்பப்படுவது எனவும், கல்லூரி என்பது அறிவுதரப்படுமிடம் எனவும், கற்பு என்பது ஒருவன் வீதி த்த விதிவழியொழுமும் ஒழுக்கமனவவும், கழகம் என்பது கூலையிற்றற்பபும் இடமென வும் பொருள்குறிக்கும். இவற்றிற் கழகம் எனுஞ்சொல் களகம் என்றாய்ப் பின் களம் எனத்திரித்து இடத்தினை யுணர்த்தும். இவ்வாறு கலா வென்னுஞ் சொல்லுக்கு வட

மொழியிதழ்ந்தி கூறலாகாமையானும், அது தமிழ்ப்பகுபத வுதப்புப்பெற்றுப்பொருத்த முடிதலானும் அது தமிழுக்கே யுரியதாம். கலையென்னுந் தமிழ்ச்சொல்லையே கலா வெனத்திரித்து வழக்கினார் வடதூல் வல்லாரென்றுணர்க.

இனிக்குடி, குண்டம், குளம், கூனி, கோட்டை முதலியன து என்னும் முதலியியற் பிறந்தன. இது குவிவு, கு என்னும் ஒலி இவற்றைக் காட்டும். மக்கள், இதழ்களைக் குவிக்குமிடத்துத் தோன்றுக் கூம்பலுருவத்தினையும், அக்கனம் குவித்துக்கூறும்வழிப் பிறக்கும் ஒலியினையும் இயற்கையாற் பலமுறை கண்டுவைத்து, அவ்வியற்கைகாரணம்பற்றிப் பொருள்கட்டுப் பெயர் கூறிவருகின்றார். குவிந்தவடிவத்தை உணர்த்தும் இக் து என்னுமுதனிலையினின்ற குகை, குட்டம், குடம், குடந்தம், குடம்பை, குடா, குடி, குடிச், குடுவை, குடை, குண்டம், குணில், குப்பை, கும்பம், குமிழி, குலர், குலை குவடி, குவவு, குவளை, குவால், குவிவு, குழல், குழாய், குழி, குநீர், குடிவு, குழை, குள்ளம், குளம், குற்றம், குற்றி, குற்றஞ், குறள், குறிச், குறம்பி, குறை, குன்றம், குளிவு என்பன பிறக்கும். இங்ஙனம் இப்பகுதியினின்று பிறங்குங் சொற்களின் வேறுபாடு தோற்றுவித்தற்பொருட்டுக், ட், ட், ண், ம், ல், ட், ட், ண், ன் முதலான ஒற்றெழுத்துக்கள் அம்முதனிலையோடு கூடித் தொகுதி தொகுதியாக மேற் கிளத்த சொற்களைப் பி, பிக்குமியல்லினவாம். க் என்னும் ஒற்றெடுகூடிய குக என்னும் முகனிலையிற் குகை என்பதுதோன்றி உள்ளே குவிந்து செவ்வது என்னும் பொருளை உணர்த்தும்; இனி ட் என்னும் ஒற்றோடு கூடியகுட் என்னும் முதனிலையிற் பிறந்த சொற்பெருங் கூறவாம் நிலத்தின் உள்ளே குவித்திருப்பதுபற்றிக் குட்டம் என்பது சிலவாழ்த்து உணர்த்தும்; குவிந்த வடிவுடைமையால் குடம் என்பது பானையினை உணர்த்தும்; குடம்பை குவித்து வளைதலாற் குடந்தம் என்பது வணக்கத்தை உணர்த்தும்; உள்ளே குவியக் கட்டப்படுதலாற் குடம்பை என்பது கூட்டின உணர்த்தும்; சிலத்திலொரு பக்கத்தை யறுத்துக் குவித்துசெவ்வதுதலாற் குடா என்பது வளைத கதற்பாகத்தை உணர்த்தும்; உள்ளே குவித்திருத்தலாற் குடி குடிச் என்பன உறையின உணர்த்தும்; உட்குறித்திருத்தலாற் குடுவை சிறு மட்கலத்தை உணர்த்தும்; குவிக்கப்பட்டதலாற் குடை கலிகையினை யுணர்த்தும். இவ்வாற்றாற் குடி, குடம் என்பன தமிழ்ச் சொற்களே யாதல் காண்க. இப்பெற்றி யினிதுணர்த்தன்கே ஆசிரியர் சீவஞானயோகிகள் திராவிடமொழியுருவையிற் குடம் என்பதனைத் தமிழ்ச்சொல்லெனக்கொண்டு 'குடாகாயம்' குளம்பல் போன்றவின தமிழ்நூன் முடிபாமென்ற கட்டிறைத்தலுமென்க. இந்துப்பந்தேறமாட்டாதார் குடம் என்பதனை வடசொல்லெனக்கொண்டு உற்பத்திகுறமாட்டாமையிற் பெரிது மருள்வர்; அப்பொருளை யுணர்த்துங்கடம் என்னுஞ்சொல் வடமொழியிற் பெரிது வழக்கக்காண்டலானும், குடம் என்பதவவாறன்றித் தமிழிற் பெருகியும்வடமொழியிலருகியும் நடைபெறலானும் அது தமிழியற்சொல்லேயாம் என்பதுதனிபு. இது கிற்க. இனி, ணகாவொற்றோடுகூடிய குண் என்னும் முதனிலையிற் பிறந்த குண்டம் குணில் என்பன குவிந்த வடிவுடைமையாற் பானை, குறுத்தடி என்பவற்றை உணர்த்தும் பகரவொற்றோடு கூடிய குப் என்பதிற்பிறந்த குப்பி, குப்பை என்பன குவிந்தவாழைய போத்தலையும், குவிந்துகிடக்கும் அழுக்கின் குவியலையும் உணர்த்தும். மகரவொற்றோடு கூடிய கும் என்பதிற்பிறந்த கும்பம், குமிழ், குழிழி என்

[illegible]

பிறக்குஞ் சொற்கள் அடிவிறத்தனவாம். அவையெல்லாம் சமயம் வாய்க்கும்போது தனித்தனிச் சொல்லாட்சியாகக் கொண்டு எடுத்து விளக்கிப் போதருங்கடப்பா மடையோம். இது நிற்க.

இனிச்சாயா, சவம் என்பன ௧௩ என்னும் முதனிலையிற் பிறந்தனவாம். இம்முதனிலைப்பொருள் ஒன்றிற் சார்தலென்னும் புடைபெயர்ச்சியாம். சிலத்திற் சார்தலாற் சாயா என்பது சிறுவினை உணர்த்தும். சாயை என்னும் தமிழ்ச் சொல் வினை வடநூலார் சாயாவெனத் திரித்தார். இம்முதனிலையிற் பிறக்குந் தமிழ்ச் சொற்கள் சாடுதல், சாத்து, சாதல், சாப்பல், சாயவு, சாயல், சாயங்காலம், சார்பு, சாரணர், சாரர், சாரியை, சாழல், மு. வி. ௪. சாடுதல், சாயப்பண்ணுதல்; சாத்து, ஒன்றன்மேற் சார்த்தப்படுங்கோடனை; சாதல், சிலத்திற் சார்த்துகிடத்தல், இறந்தார் எழுதலின்றி சிலத்தே கிடத்தலின் இப்பெயர்த்தாயிற்று; சாய்பல், தன்நன்மைகிரிந்து ஒடுங்குதல், தீயால் நீர்ப்பட்ட பொருள் தன்நன்மைகிரிந்து ஒடுங்குதலின் சாய்ப் பென்பது நீறு எனவும் பொருளுணர்த்தும்; சாயவு, சாய்தல்; சாயல், சிலத்திற்படும் சிறு அல்லது சிறம்; சாயங்காலம், ஞாயிற்றுமேற்றிகையிற் சாயங்காலம்; சார்பு, ஒன்றன்கட்சாய்தல், ஒன்றற்கு நிலைக்காய், சாரணர் சார்பிறிப்புரைக்களை ஒன்றியிருந்து கேட்டு அறிந்துவந்துரைக்கும் வேலுக்காரர்; சாரியை, ஒழுங்குதிருகுச் சார்பாய் வரும் பிறிதோரொழுத்து; சாழல், சாழ்த்தாதிம் ஒருவகை மகனார் விளையாட்டு இனிச் ௧௩ என்னும் முதனிலை குறுகிச் ௩ என வன்ற சவம் என்பதனைப் பிறக்கும். இம்முதனிலை ௧௩ எனத் திரிந்து செத்தான் என்பதனைப் பிரப்பரிக்கும் இவையெல்லாம் நுண்ணுணர்வாற் கண்டுகொள்க. இங்ஙனமாகவிற் சாயா, சவம் என்பன தமிழ்ச்சொற்களென்றே கொள்கவேன்பது

இனிப்பட்டினம் என்பது பண் என்றும் முதனிலையிற் பிறந்தது. பண் என்பது அறிவொருங்கிற் திருந்தச்செய்தல் வினையை உணர்த்தும் பண்டம், பண்ணியம், பணம், பணி, பனை முதலிய பல அதனைக்கோன்றும். அவற்றின் பண்டம் என்பது அரிது செய்து முடிந்தப்பட்ட பொருளை உணர்த்தும் பண்ணியம் என்பது திருந்தச்செய்யப்பட்ட இனியதோ அப்பத்தைக் குறிக்கும். பணம் முத்திரையிடப்பட்ட பொற்காசை உணர்த்தும் பணி முற்றச்செய்யப்பட்ட அணிகலத்தை உணர்த்தும். பனை எருவிட்டு உழுது வளம்படுத்தப்படும் வயல் சிலத்தைக்காட்டும். இனி இப்பண் என்னும் முதனிலை தகரவொற்றோடு புணர்ந்து பட் என வன்று பட்டினம் என்பதற்கு முதனிலையாம். பட்டினம் என்பது காக்கிக் கிருகியாற் திருந்தச் செய்யப்பட்ட நகரத்தினை உணர்த்தும் “காடுகெடுத்து நாடாக்க” என்பதனானும் இவ்வியல்புணர்ந்துகொள்க இப்பகுதியிற் பிறந்து ஊரின்னக் குறிப்பதான பட்டி என்னுஞ் சொல் ஆதனப்பட்டு, செங்கற்பட்டு, விருதுப்பட்டு, கொட்டாமப்பட்டு எனப் பல தொடர்மொழிகளிலியைந்து வின்று அப்பொருளை தருமாறு கண்டுகொள்க. இதனாற் பட்டினம் என்பது வடசொல்நன்மையும், அது தமிழ்ச்சொல்லாததைத் தெரிக்கும் ‘பட்டினப்பாலை’ முதலான ஆன்றோர் பிரயோகமுண்மையுக்கான்க.

இனிப் பாகம் என்பது பக் என்னும் முதலியைப் பிறந்ததொன்றும். இதற்
இரண்டும் பின்புபடுகால் ஆண்டு இயற்கையிற் பிறக்கும் ஒலி யகரமாதலின் ப் என
னும் முதலியை பிரிதலென்னும் புடை பெயர்ச்சியை யுணர்த்தும் * இம்முதலியை
யோடு ககரவொற்றுக் கூடி வந்து பக்கம், பக்கு பங்கு, பகம், பங்வு, பகல், பகீர்தல், பகு
ப்பு, பகை, பகிதல், பலகை முதலிய சொற்களைத் தோற்றுவிக்கும் இவற்றுள் பக்கம்
இரண்டு கூறுக்கப்பட்டதனுள் ஒன்று; பக்கு, பிளவு, பங்கு, கூட; பகம், இரண்டு பிள
வாயுள்ள குறி; பகர்வு, வாபைப்பின்பு சொற்சொல்லவேண்டியிருத்தலாற் சொல்லல்
என்பதனை உணர்த்தும்; பகல், ஞாயிற்றினுற் பகுக்கப்பட்டதினம், பகீர்தல், கூறிடுதல்;
பகுப்பு, பிளப்பு; பகை, உறவோர் இருவர் தமக்குள் கேடும் பிரிவினைபாற்றி சிக்குவ
தாதலால் விரோதம் என்னும் பொருளைத்தரும்; பகிதல், பிரிவு; பலகை வானி ஏற்பகுக்கப்
பட்ட மரத்துண்டு என்பது. இப்படி என்னும் முதலியை பா என நீண்டி பாகம், பாகு
பாடி, பாங்கு, பாடிடு, பாத்தி, பாத்து, பால், பான்மை முதலியவற்றைப் பிறப்பிக்கும்.
இவற்றுள், பாகம் என்பது கூறிடப்பட்ட பொருளையும், பாகுபாடி கூறுபாட்டினையும்,
பாகு கூறிடப்பட்ட நிலத்தினையும் பாதிடு பங்கிடுதலையும், பாத்தி சிறிது சிறிதாக
வகுக்கப்பட்ட பயிர் சிலத்தையும், பாத்து விநுத்தினர்க்குப் பகுத்துக் கொடுக்கப்பட்ட
உணவினையும், பால் பகல்போல வெண்மையாயிருக்கும் பொருளையும் பகுத்திடப்
பட்ட சிலத்தினையும், பான்மை பகுக்கப்படுந் தன்மையினையுக் குறிக்கும் இனி இப்ப
என்னும் முதலியை ஊ எனத் திரித்து வகிர், வகை, வகுப்பு முதலிய சொற்களைத்
தோற்றுவிக்கும். அவையெல்லாம் ஈ னுடெடுத்துரைப்பிற் பெருகும் இவ்வாறாற்
பாகம் என்பது தழீச்சொல்லாதலானக.

இனி மீனம் எனுஞ் சொல் மீன் என்னும் பகுதியிற் றோன்றியதாம். காய
கடலின்கண்ணே மீன் நிறமுங்கால் அதன் அகட்டிலுள்ள வெண்மை பன்மொன்க்கட்
புலனாதல்பற்றி அஃதப்பெயர்த்தாயிற்று ஆகாயத்தினும் கட்சத்திரங்கல் ஆகானமே
பிரகாசிக்கக் காண்டலால் அவையும் வான்மீன் என வழக்கப்படுகின் றன இம்முதலி
லையினின்று மின்னல், மின்மினி, மினுக்கு, மீனும்பூச்சி முதலிய சொற்கள் மீளிர்த
லென்னும் பொருள் கொண்டே வருதல்காண்க. மீனைச்சுட்டுவதற்கு மீன் என்னும்
அவ்வொரு சொல்லையன்றி வேறுசொல் தமிழிற் காணப்படாமையானும், வடமொழி
யில் மற்சம் என்பது பெருவழக்காய் அப்பொருளைச் சுட்டிவருதலானும் அம் மீனம்
என்னுஞ் சொல் தம்மேயாமென்க.

இனி, வனையம் எனுஞ் சொல் வன் என்னும் முதலியைப் பிறந்ததொன்றும்.
இம்முதலியை வளைதலென்னும் புடைபெயர்ச்சியை யுணர்த்தும். இதிறோன்றற்கு,
வள்ளம், வளவு, வளாகம், வளார், வனையம், வனையல் முதலியனவாம். இவற்றுள்,
வள்ளம் என்பது வட்டமாகவுள்ள கண்ணத்தை உணர்த்தும்; வளவு வளைத்துக்கட்டப்
படுவ கொல்லையினை உணர்த்தும்; வளாகம் குழவுள்ள திண்புணத்தை உணர்த்தும்;
வளார் வளைந்துள்ள சிறிய கொம்பின் உணர்த்தும்; வனையம் குழவளைத்திடப்பட்ட
யொற்றம் சிறினை உணர்த்தும்; வனையல் மகளிர் கைக்கணியும்போத்தலோட்டை உணர்
த்தும். இவைகள் என்னும் முதலியை வழி வளத்திளிந்து செம்மைமாதபடுதல் உணர்
த்தும் இதிறோன்றற்குச் சொற்கள்வழு வழுக்கு முத்தியை, இவைக்குற்றம், தவறுதல்

கண்டும் பெருகுகாட்டும். இன்னும், இவ்வன் என்னும் முதனிலைவட் எனத்திரிந்து வட்டகை, வட்டகை, வட்டம், வட்டகை, வட்டல், வடு, வடை முதலியவற்றைப் பிறப்பிக்கும்; முறையே இவற்றின் பொருள் வட்டமான சிறு இண்ணம், வட்டமாயுள்ளதானம், வட்டவடிவும், வட்டமாயுள்ள உடை, வட்டமான ஓர் உண்கலம், செம்மைதிரிந்ததும், வட்டமாகச் செய்யப்படும் உழுந்து எனப்பனவாம். இவ்வாற்றால் வுருத்தம் வட்டம் எனத்திரித்ததென்பார் கூற்றுப்போலியாதல்காண்க. இன்னும், இவ்வன் என்னும் முதனிலை வண் எனத்திரித்து வண் சிறை, வண்டல், வண்டில், வண்டு, வண்ணம், வணக்கம், வணர் முதலியவற்றைத் தோற்றுவிக்கும். முறையே இவற்றின் பொருள் வளைத்துக் கட்டப்படும் மதில், சுழிந்துசெல்லும் நீர்ச்சுழல், உருக்களுடைய சகடம், வளையல், சுழிந்து சுழிந்து செல்லும் யூகை, உடம்பின் வளைவு, வளைவு என்பனவாம். இவ்வாற்றால் வளையம் தமிழ்ச்சொல்லாதல் தெளியக்காண்க.

இனி, நாரக்கம் என்பது நல் என்னும் முதனிலையிற்றோன்றி நல்ல மணமுடைய நாரத்தையினை யுணர்த்தும். நன்மையினை உணர்த்தும் நல் என்னும் முதனிலையிற் பிறந்த சொற்கள் அளவிறந்தன. அவைகிடக்க. இந்நல் என்பது நாகிக்கிளிமையினை உணர்த்துங்கால் நல் எனவும் நல் எனவுந் திரிந்து நல்ல மணத்தைக் குறிக்கும் நர் என்னும் பகுதியில் நரத்தம் என்பது தோன்றி நரிய மணத்தைச் சுட்டிதல் காண்க. இனி நற் என்னும் பகுதியில் நறவு, நறுமை, நறை என்பன பிறந்து நன்மணமுடைய தேனினையும், நன்மணத்தையுந் காட்டும் இனி நல் எனும் பகுதி ஒரோபொருளால் நர் எனத் திரிந்து நாரக்கம், நாரத்தை, நாரி முதலியவற்றைப் பிறப்பிக்கும். இவற்றின் பொருள் நன்மணமுடைய ஒரு புதல், நன்மணமுடையவேர்; கள் முதலியவாம். இனி நற் எனும் பகுதி நர் என நீண்டி நாரல், நாரி முதலியவற்றைத் தோற்றுவிக்கும்; நாரல், மணத்தல்; நாரி நன்மணமுள்ள கற்றுகை. இவ்வாற்றால், நாரகம் தமிழ்ச்சொல்லாமென்றே கடைப்படிக்க.

இனி முகம் என்பது மு என்னும் முதனிலையிற்றோன்றியதாம். மு என்னும் ஒலி தோன்றுங்கால் இதழ் குவிந்து முன் தோதலால் அவ்வியற்கைக் காரணம்பற்றி அம்முதனிலை முன் தோன்றுதலென்னும் புடைபெயர்ச்சி உணர்த்தும். இதன்கட்டோன்றுஞ் சொற்கள் வருமாறு:—முகதலை, முகப் , முகம், முகவை, முகனை, முகிழ், முகுளம், முகை, முசப்பு, முதன்மை, முதியர், முதிர்ச்சி, முத்தம், முகதி, முயற்சி, முன், முனிவு, முனை முதலியன. இவற்றுள் முகதலை என்பது முன் செய்யுய், சேரத்தலை; முகப்பு, கலத்தை முன்னே செலுத்தியுள்ளல்; முகம், முன்றோன்றுவது; முகவை, முற்சென்று அள்ளும் அகப்பை; முகனை, யார்க்கும் முன்சிற்கும் முதன்மை; முகிழ்: முகுளம்: முகை, முன்றோன்றுகின்ற மலர் கும்பு; முசப்பு, எருத்தின் முதுகின்முன் புடைப்பாய்த் தோன்றுந் திமில்; முதன்மை, முதலாந்தன்மை; முதியர், அறிவால் வயதால் முன் சிற்போர்; முதிர்ச்சி, முற்றிமுதலாய் சிற்பல்; முத்தம், முதன்மைச் சிறப்புடைய சித்திலம், இங்கனம் இதற்குப் பொருள் காணமாட்டாதார் இது முச் என்னும் வடமொழித்தாவிற் பிறந்து சிப்பியினின்று விடுபடுவது என்னும் பொருடரும் முத்தம் என்பதன்றிரிபு என்பர், அத்தாதுப்பொருள் மனோபாவனையாயிருத்தலல்லது இயற்கைப்பொருளாகாமையானும், வடமொழியில் அப்பொருளைக் குறிக்குந்தரளம் எனஞ்சொற் காணப் படுதலானும் முத்தம் எனத் தமிழ்ச்சொல்லையே

வடநூலார் முத்தம் எனத் திரித்துக்கொண்டாரென்க; முத்தி, முன்றூண்; முயற்சி, மடிந்துவிடவாமல் முன்னேறிச் சென்று வினைநிகழ்த்தல்; முன், முன் இடம், காலம்; முனிவு. முன்றோன்றுவதான வெகுளி; முனை, முன்இடம். இனி இம் மு எனும் முதனிலை நீண்டு மூ என வின்றவழி அதினின்றும்முக்கு, மூச்சு மூடு, முதாதை, மூப்பு, மூரி, மூலம், மூலை, மூழி, மூழை, மூளை முதலியன பிறக்கும் இஃற்றன், மூக்கு என்பது முன் நீண்டிருக்கும் உறுப்பு; மூச்சு, முன்தோன்றும் உயிர்ப்பு; மூடு, ஒன்றை முன்னே மறைத்து நிற்பது; முதாதை, முன்றோன்றிய அப்பன்; மூப்பு, வயதினும்முன்னுண தன்மை; மூரி, எருத்தின் முதனெற் புடைத்து முன்றோன்றுந்திமில்; மூலம் பூண்டிற்கு நிலைக்களனம் முன்றோன்றும் வேர் அல்லது கிழங்கு, இதனாக் மூலம் என்பது வடசொல்லுண்மையுமுணர்ச்சு; மூலை, இரண்டு சுவர் ஒடிக் குவியுங்கோணம்; மூழி, மூழை முற்சென்றுமுகக்கும் அகப்பை; மூளை, உயிர்நிலைக்கு இன்றியமையாதாய் முன் உள்ள முதற்பொருள். இங்ஙனம், இம் மு மு என்னும் முதனிலைகளை அசைத்து விடுகி முதலியவற்றோடு பொருத்துத் தற்குபகாரமாய் இடையிலே வரும் ஒற்றுக்கள் அப்பகுதிப்பொருளே தம்பொருளாகப் பெற்றவருதல்காண்க. இவ்வாற்றால் முகம் என்பது தமிழ்ச்சொல்லேயாதலும், அதனைக் குறிப்பதற்கு வடமொழியிற் ஆநம், வதனம் முதலான பல சொற்கள் உண்மையும் தெளிந்துகொள்க.

இன்னு மிவ்வாறே வடமொழியில் வழங்குந் தமிழ்ச் சொற்கட்கெல்லாம் உற்பத்திகண்டு கூறப்புகுந்தால் இவ்வுரை மிக விரிந்தியுமென அஞ்சி நிறுத்தினும் வித்துவசிகாமணியான நம் ஆப்தர் ஸ்ரீமத், கார்த்திகேய முதலியாரவர்கள் இவ்விஷயத்தைவிரிவாயெழுதுதலால் அவர்களேழுதுபவற்றுட் பொருந்துவனவெல்லாங்கொள்க.

ஈண்டிதுகாறும் கூறியவாற்றூற் சொற்கள் முதன்முதலுற்பத்தியாம் முறையும், அம்முறைதானும் உலகவியற்புக்காய் நடைபெறுதலும், இவ்வியற்கையினை யறிவொருங்கு யாராயுமிடத்து ஒருமொழி பிரிதொன்றற்குப்பிறப்பிடமாகாமையும், ஒருமொழி பிரிதொன்றற்குத் தாயென்பார் கருத்து அவ்வொன்றுதானே பிற்காலத்துப் பலவாய விரிந்தமரபுநோக்கி எழுந்தவாறும், அங்ஙனம் விரிந்த அப்பவலங் . தம்முனிமுடைய வாதலறியுமாறும், அங்ஙனம் துணுகியறியும்வழித் தமிழும் வடமொழியுந் தம்முள் ஒரு சிறிது மிசையாமையும், தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம், துளுவு, எரக்கலா முதலியன தம்முள் இயைபு பெரிதுடையவாதலும், தம்முள் மறுதலைப்பட்ட இருமொழிகள் ஒன்றோடொன்று பிற்காலத்து விராவுமாறும், அங்ஙனம் விரவுதன்முறையுணரும் வழி வடமொழியிற் புருந்த தமிழ்ச்சொற்களும், அவற்றின் உற்பத்தியும் இனிது விளக்கல் காண்க

திருக்குறட்கத்தியநுபம.

இனியம்முதற்கடவுளது ஆணையினால், உலகமும் அதற்கு நன்மையாகிய அறம் பொருள் இன்பங்களும் நடத்தற்கு ஏதுவாகிய மனமுள்ளது சிறப்புக்கற்றுகின்றார்.

உ - வது வான்சிறப்பு.

உலகம் நடத்தற்கு மறை ஏதுவாதல்.

மனமுயானது இடைவிடாது தீர்க்க உயிர்கள் சிக்காற் பிரப்பினை யுததல் பற்றி எங்காளும் உடம்பொடு காணப்பட்டி உத்தமால், அம்மறை உலகத்திற்குச் சா வாத சிலைபெறச்செய்கின்ற அடித்தமென்று அறிமச்சன்மையை உடையது.

உணவுகளை அகல்கின்ற உயர்ந்த மானுடர்க்கும் தாழ்த்த மறழை யுயிரகட்கும் பசினையப்போக்கும் நன்மையாகிய அங்வுணவுகளை உண்டாக்கி, தானும் உண்ணப்படுவ தாகிய தண்ணீராய்கீர்வேட்கைதேரிக் உலகத்தையுத்தேசகச் செய்வது மறை.

மனமுயானது பெயயவேண்டிக் கடவுத்துப்பெய்யாது உயர்ப்குமாய்க்கடலாற் குழப்பெற்றிருந்தும் அகன்ற வலகத்தின் கண்ணே உணவன்மையினுலே பசிகிலை பெற்று சின்று வருத்த அதனலே கொய்து உயிரகம் இறக்கும்.

மறை மென்னும் வருவாரினது பயன்ரு ஏதுமாயின் மறவர் உணவுக்குக் கா ரணமாக எரினலே உழுதிலச் செய்வா; பூமியினகண் மூழம் மாட்டனாமுயற்சி வேற பாடுகன்பற்றி, பெய்யாது க்கம் கெடப்பது, அவாது கெட்டவாக்குத் துன்னாய்ப் பெய்து முன்கெடுத்தார்போல் எதிர்ப்பதும் இவ்வயை லா வவல்லது மறை.

மேகத்தினின்றும் துளிகளின் தின் மண்பதல்லது, வீழாதாயின், அப்பொழு தே ஓரறிவுயிராகிய பசுமயல்லினது தலைபையுக் காணாதவரிது.

மறைக்கு முதலாகிய அளவில்லாத் கடமும், தீர்வாமுமுயிர்கள் பிறவாமையம், மணிமுதலாயின் உண்டாகாமையுமாகிய தன்னியல் குறையும், மேகமானது அக்கடலை முகந்து அதன்கட் பெய்யாது விடுமாயின்

அறம்பொருள இன்பங்கள் நடத்தற்கு மறை ஏதுவாதல்.

மறை பொய்யாதாயின் தேவாகட்கும் இவவுலகத்தின்கண்ணே நித்தியத்தில் வரும் தாழ்பு தீரும்வண்ணம் மக்களாற் செய்யப்படுங் கைமித்திகமென்னும் திருவி ழாவோடு பூணையும் நடவாது சிமித்தத்தாலாவது கைமித்திகம் இதனால் விக்ரக ஆராதனை பொருந்தாதென்பார் மதம் போலியாயிற்று.

மறை வருவியாதாயின் விரிந்தவுலகத்தின்கண்ணே பெரும்பான்மையும் இல் லறத்தா அறவதியால்வந்த பொருள்களைப் பெரியராயினாக்கு அகமகிழ்ச்சியோடு கொடுப்பதாகிய தானமும், துறவறத்தார் மனம் ஐம்பொறிவழி ஒழுகாது நிறற்பொ ருட்டு விரதங்களால் உண்டி சுருக்குதன்முதலிய தவமுமாகிய இரண்டறமும் நிலை பெற மாட்டாவாம்.

ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகளும் இவருமைத் திருக்குறளை மேற்கோளாகக் கொண்டு முதுமொழி வெண்பாவில் "தேயடிகழ்த்துணையார் நீராட் டிக்கைதளர்ந்துள் றையமுடிமேல்வீழ்தார் சோமேசா-வாயுங்கால்-தானந்தவமிரண்டுத் தங்காவியனுலகம்,

வானம்வழங்காதெனின்” இன்று கட்டையிட்டருளினார்கள். இதன்பொருள். அன்பினையுடைய புகழ்த்துணையான அபிடேகஞ்செய்யுங்கை தனச்செய்வுடத்து உனது பரிசுத்தமாகிய திருமுடியில் கீழ்த்தவிட்டார்; சோமேசா என்னுள் திருநாமத்தினையுடைய சிவபெருமானே ஆராயுமிடத்து மழைபொழியாதாயின் விரிந்தவுலகத்தின்கண்ணே தானமுந்தவமுமாகிய இரண்டறங்களுக்கும் சிவபெருமாட்டாவாம்.

புகழ்த்துணையான சரித்திர சங்கிரகம்

செருவிவிபுத்துலே வாழும் சிவப்பிராமணகுலத் துற்பவராய்ப் புகழ்த்துணையாரென்னும் திருப்பெயர்கொண்டு குத சிவசேஷத்துடன் வலிக்கப்பெருமானை ஆகமவிதிப்படி பூசைசெய்து வருநாயில் மழைபெய்தலொழிந்து தேசமெங்கும் பஞ்சம்நேரிட்டு உணவுகிடைப்ப தருமையாய்ப் பாவருத்தவும் அன்பினுறுதிப்பாட்டிலுலே சிவபூசை சியதிதவாரும் விரவுப்பகலுஞ் செத்துவந்தனர். இப்படியிருக்க ஒருநாள் திருமணசனத் செப்பும்போது பசிவருத்துடன் சரித்திரதாண்டியினால் கையிலிருந்த திருமணசனக்குடந்தவரிடம் சுவாமி திருமுடியில் விழுதுவிடவே மிகுத்துபரங்கொண்டு சோர்வுற்றவருஞ் சிவகிருபையினால் சித்திரைவர அப்போது பரமசிவன் அவருடைய சொப்பனத்தி லெழுந்தரு ளிக்கப் பசுமீன்குறையும் உண்டொரு காசு தருகிறேமென்று அருளிச்செய்ய புடைத்தெழுத்து பரமசிவத்தின் திருவருளால் பீடத்தின்கீழொரு பொற்காசு இருக்கக்கண்டு எடுத்துக்கொண்டு மகிழ்ச்சியடைந்து சுவாமி சனை தவறாமல் செய்துகொண்டிருந்து சிவலோகஞ் சேர்ந்தார்.

எவ்வகை மேம்பாட்டாராகுந் நீயாயன்றி இம்மைக்கண அதுபவிக்கப்படுமென்பொருள் இன்பங்களாகிய உலகியல் அமையாதென்பது எல்லாராலும் எளிதாகத் தெரியப்படுதல்போல, அங்கு உலகமும் எவ்விடத்தும் உளதாகல் மழையைவின்றி அமையாதென்பதுத் தெளியப்படும.

2 - ம் அதிகாரம் சத்தியருபம் முடிந்தது

இனி அவ்வற முதலிய பெருஞ்ஞான உலகிற்கு உள்ளவாறு உணர்த்தும் பரம குரவராகிய முற்றத்தறந்தமுரிவரது பெருமை கூறுகின்றார்.

இங்கே துறந்தவரென்றது தப+வி, விவிதீஷம், வித்துவான் என்னும் சங்கியாகிகள் மூவருள் நடுகின்ற விவிதீஷம் என்பவரை தனிமையாக வமர்ந்து ஞான பூசையும் இரந்துண்டலுஞ்செய்து இடையறாது கிட்டைக்கொடுவார் தபசவி யெனவும் அறம்பொருள் இன்பம் வீடுபேறு என்பவற்றை மாணுக்கர்கட்கு உணர்த்தலோடு மற்றைய கிருத்திபங்களைமுமுடையவர் விவிதீஷம் எனவும் அறநால் முதலியவற்றிற்கு வியாக்கியானம் பண்ணுதலோடு மற்றைய கிருத்தியங்களைமுமுடையவர் விதிவான் எனவுக்கொள்க. இங்ஙனம் எல்லாச்சமயத்தார்க்கும் ஒத்ததணிபாக விசேட ருருத்துவம் உண்டென்று நாயனார் ஈவீன்றருளியவிதி சிவாகமங்களிற் றிணைமைபெற்ற காமிகாகமத்தில் நான்காம்வருணத்து விரத்தருக்கே ருருத்துவம் சாதித்த விசேடவிதிக்கு ஒத்துச் சாதுவருணத்தின் மேலதாகவும் அதனைத் தமதுமதி அடப்பதால் ஆகமத்தரிவரது நான்காம் வருணத்து விரத்தருக்குக் ருருத்துவம் இல்லையென்றும் கிரகஸ்தருக்

கே குருத்துவம் உண்டென்றும் சொல்கதுவாராயினர். அவர் காமிகாகம கலோகமொழி பெயர்ப்பாகச் சைவசமயகெரி தூதுடையார்—“குத்திரனுந் தேசிகனாவான் மரணத்தத் துறவி, சாத்திரத்தின் மூன்றுமுணர்ந்தால்” என்றுகூறிய திருக்குறளும் நான்காம்வருணத்திலே துறவறத்தினரைய திருநாவுக்கரசுநாயனார் சைவசமய பாமாசாரியராகவும் மெய்கண்டதேவர் திருக்கைலாய சந்தான பராகுரவராகவும் எழுந்தருளியிருந்தமை யும் நான்காம்வருணத்து விரத்தருக்கே விசேடகுத்துவம் உண்டென்பதற்குச் சான்ருதலை சித்தசமாதானத்தோடு உணர்ந்து தெளிவாராக. நான்காம்வருணத்துக் கிரகஸ்தருக்கும் குருத்துவம் உண்டென்பது ஆசாயனை முதலியவற்றால் கொள்ளற்பாற்று. இன்னும் இதன்விரிவெல்லாம் ஆசிரியர் வகுனயோகிகள் செய்தருளிய சிவஞான போத திராவிட மகாபாடியத்திற்காண்க ஈண்டு உரப்பிற் பெருகும்.

இங்ஙனம் துறவறத்தார பெருமைகூறிய இல்லறத்தார் இத்துணைச்சிறப்பில ராந்தன்மை கூறிய னாடமாயிற்று

வைராக் கிய தீபம்

நிறந்தநற்செய்வப்புலமை வள்ளுவரது புகழ்ப்பெருமை நான்முகப்பாற்-
சிறத்திடவமைத்தாங்கதுகொடி வாழ்க்கை யுற ஷாந்நினரதுதெரியார்க் - கறந்த
வாதியற்றினவனிலிங் கொடியதிகமாமென மனம் சா - ஷோனையும் பட்டினத்
தெமதடிகள் தொகுத்த கட்டுரை சிகழ்த்திடுமே.

க - வது, நீதாட்டுறமை

வல்லார்பெருமையினுந் துறாதார்பெருமை மிகத்தால்

தத்தம் வகணத்திற்கும் ஆசிரமத்திற்கும் உரிய ஏழாசுக்களிலே வடிவாதொ
ழுத அடம்பவளரும், அறவளரப் பாவத்தையும், பாவத்தைய அறியாமை நீகும், அறியா
மைநீக்கச் சித்தம் சுதநியாம், சித்தம் சுத்ததாக யுக சித்தப்பர இது அநித்தியமென்
னும் பகுத்துவளர்வும் அநித்தியமாகிப் இக்கையறவையின்புகளிலே வெறுப்பும் பிற
வித்துன்புகளுதோன்றும், அது சேன்ற நிதிகியமாகிய முறியின்னண் ஆசையுண்
டாம், அஃதுண்டாகப் பிறவிக்குகப்பண்ணுகிய விண்டியங்கொல்லாநீங்கி முத்திக்
குக்காரணமாகிய யோக நயங்கியுண்டாகும், அஃதண்டாகமெய்யுணர்வுபிறந்து புறப்
பற்றுகிய எனதென்பதும் அகப்பற்றுகிய யானென்பதும்விடும் ஆதலால் மமகார
அகக்காரங்களாகிய இவ்விரண்டுபற்றி, மமம பாரதேய ஹந்தாரது பெருமையை
மேம்பட்டபொருள்கள் பல்வந்துள்ளும் இதுமீவ மீட்டபதன ஏற்றையொன்றொ
வ்வாத சமயநூலா னைவரும் நிச்சயமாக விரும்புவா

மமகார அகக்காரங்களாகிய இருவகைப்பற்றினை விட்டாரது பெருமையை
இவ்வளவென்று எண்ணிஹ் கூறி அறிதலுறின் அளவுபடாமையால் இவ்வுலகத்துப்
பிறந்திறந்தவரை எண்ணி இத்துணையினரென அறிய ஆற்றற்போலும்

ஆக்கினசக்கிரத்தைச்செலுத்தி உலகமுழுவதும் ஆடை அசர் முதலாயினார்
பெருமையினும் பிறப்புக்கிடென்றும் இரண்டினது துன்பவின்னப்பகுதிகளை ஆராய்ந்த
றிந்து அப்பிறப்பினை யறுத்தற்கு இப்பிறப்பின்கண்ணே துறவறத்தைப் பூண்டவரது
பெருமையே உலகின்கண் உயர்ந்தது.

ஐம்பொறியடக்கல் துறந்தாரது பெருமைக்கு

ஏதுவாதல்.

அறிவேண்டும் அஞ்சுத்தினால் பொறிகளாகியான ஐந்தினையும் தத்தம்புலக் கண்மேற் செல்லாமற்காப்பவன் எல்லாநிலத்தினும் சிக்கதென்று சொல்லப்படும் வீட்டு நிலத்திற்கென்று முனைக்கும் லித்தாதலன்றி இல்லுலகத்தின் கண்ணே பிறந்திருந்து வரும் மகன் அல்லல்.

வீடியங்களிற் செல்கின்ற ஆசையைத்தனையும் அடக்கினானது வலிமைக்கு அகன்றவிண்ணுலகத்துள்ள தேவர்கட்குத்தலைவனுப் ஐந்தவாவினையும் அவியாது வானப்பிரஸ்தமாகிய துறவறத்தினின்ற கௌசமமுனிவரது சாபமெய்திப் இந்திரனே அமையுள் சான்றாகும்.

யோகமுயற்சி துறந்தார் பெருமைக்கு ஏதுவாதல்.

ஒத்தபிறப்பினராகிய மாநடநுள்ளே மனம் வேண்டியவாறே அம்மனத்தை ஐம்பொறிவழிகளால் ஐம் லன்களிற் செலுத்தலும், விரும்புதலும், வெகுளுதலும் முதலியனவாகிய செய்தற்கு எளியவற்றைச்செய்யாது, இயடம், நியமம், ஆதனம், பிராணயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரண, சியானம், சமாதி என்னும் செய்தற்கு அரியவற்றைச் செய்வார் பெரியர்; அவ்வெளியவற்றைச்செய்து அரியவற்றைச் செய்யமாட்டாதார் சிறியர்.

இயமம்

இயமமாவது, கொல்லாமை, சத்தியம், அத்தேயம், பிரமசரியம், தயை, ஆர்ச்சவம், கூமை, திருதி, மிதாகாரம், சங்கம் எனப்படுத்துவகைப்படும்.

அவற்றுள் (௧) கொல்லாமை யாவது வேள்வியாதிகளிற் செய்யுக் கொலை தவிர மற்றையுயிர்களைக் கொல்லாமை. மனத்தும் நினையாமையாம் உடல் பொறிகரண முதலியவற்றை நானென்று மதிச்சாகிய கொலைசெய்யாது உயிரின் உண்மையறிவதும் கொல்லாமையாம்.

(௨) சத்தியமாவது-கூல் ளுலும் காத்தலும் கண்டும் கேட்டும் உள்ளவைகளைக் கூறுதலாம்.

பிறந்திற்கும் பொய்த்தேய்வங்களை மதியாது நித்தியமாகிய முதல்வனையே மெய்த்தேய்வமென்று நம்புவதஞ் சத்தியமாம்.

(௩) அத்தேயமாவது.

அயலார் பொருளைச் சிறிதும் அபகரிக்க நினையாமையாம் - தேகாதிப்பிரபஞ் சத்தை நானென்று மதியாததெனவும் அத்தேயமாம்.

(௪) பிரமசரியமாவது - பிறர்மனைவிழையாமை வணாவின்மகளிர்விழையாமை முதலிய ஆண்டுகைமையாம். முதல்வன் நிருவடிசுளிற் சிந்தையைச்செலுத்தலும் பிரமசரியமாம்.

(இ) தலையாவது - தன்னுயிர் போல மன்னுயிர்க்கையும் ஒப்பக்காண்டலாம்

(ஈ) ஆர்ச்சமாவது - மக்கள் மனைவி முதலிய உறவினரிடத்தும் பகைவரிடத்தும் தன்னிடத்தும் சம்பாவனை வைத்தலாம்.

(எ) கடிமையாவது - பகைவர் முதலியோரார் துன்பஞ் சம்பவித்தாலும் பொறுத்தலாம்.

(அ) திருதியாவது முதல்வன் நிருவாய்மலர்ந்தருளிய வேதசிவாகமங்களை முதல் திருமுறைக்கு ஏதுவாமென்று கம்புவதாம். முதல்வனது அஷ்டமூர்த்தங்களில் ஒன்றாகிய யான் அம்முதல்வனின் வேறல்லனென நெண்ணுதலுந் திருதியாம்.

(ஆ) மிதாகாரமாவது தேவாயிர்த்துக்கு ஒப்பாகிய உணவையும் கூடையுஞ் சமமாகக்கொண்டு உண்பதாம். அதிகமாகவுங் குறைவாகவுங் கொள்ளாது அன்னம் அரைக்கடறும் நீர்காற்கடறும் உண்டு காற்குறிடம் வாயுச்சுச்சரிக்க விடுவதும் மிதாகாரமாம்.

(ஐ) சவுசமாவது உடம்பினை மண்ணாடுகள்கொண்டு விதிப்படி நீரினார் சுத்தி செய்வதாகிய பாகிய சவுசமும் அறிவினாலே வேதமுடிபாகிய சித்தாந்தப்பொருளை மனத்திற்பொருந்தநீனைத்துப் பாசங்கடிகும்வண்ணம் நிற்பதாகிய மானதசவுசமுமென இருவகையாம். இன்னும்வரும். இனிநியமம்.

மதுரை
திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்
மடம்.

இங்ஙனம்,
சுப்பிரமணியர்ள்னை

உ

சிவமயம்.

ஆ க ம ம்.

ஆகமம் என்பது, பரமாத்மனின்றும் வந்தது எனப்பொருள்படும். இன்னும், ஆ என்பது பாசம் எனவும், க என்பது பகை எனவும், ம என்பது பதி எனவும் பொருள்படுதலால் ஆகமம் என்பதற்குத்திரிபதார்த்த வகைத்தை உணர்த்தும் நூல் என்பதே சிறந்த பொருளுன்க. ஆ என்பது சிவஞானமும் க, என்பது மோகமும் ம, என்பது மலகாசுமாம். ஆதலால் ஆன்மாக்களுக்கு மலத்தை நாசம்பண்ணிச் சிவஞானத்தை உதிப்பித்து மோகத்தைக்கொடித்தல்பற்றி, ஆகமம் எனப்பெயராயிற்றென்று கூறுதலுமொன்று. இவ்வாகமம் காமம், யோகஜம், சந்தியம், காரணம், அசிதம், தீப்தம், ரூக்ருமம், சகச்சிரம், அஞ்சமான், சுப்பிரபேதம், விசயம், நிச்சுவாசம், சுவாயம்புவம், ஆக்கினேயம், கிரம், ரெனரவம், மருடம், விமலம், சந்திரஞானம், முகலிம்பம், புரோர்தேதம், லகிதம், சித்தம், சந்தானம், சர்வோக்திதம், பாரமேசுவரம், கிரணம், வாதுனம், என இருபத்தெட்டாம்; இவ்வாகமங்கள் மாந்திரம் எனவும், தந்திரம் எனவும், சித்தாந்தம் எனவும் பெயர்பெறும். இவ்விருபத்தெட்டு உவாகமங்களுக்கும் ஒவ்வொன்று

ற்குத் கோடிசிரந்தமாக இருப்பதெட்டுக்கோடி சிரந்தங்களாம். இவை ஞானப்பாதம், யோகபாதம், கிரியாபாதம், சரியாபாதம் என்று தனித்தனி நான்குபாதங்கள் உடையன வாயிருக்கும். இவற்றுள் ஞானபாதம் பதிபசு, பாசம்என்னும் திரிபதார்த்தங்களின் ஸ்வ ரூபத்தையும், யோகபாதம் பிராணாயாமம் முதலிய அங்கங்களே மெக்டிய சிவயோகத் தையும், கிரியாபாதம் மந்திரங்களின் உத்தாரம், சந்தியாவந்தனம், பூசை, செபய, ஓமம் என்பனவற்றையும், சமயவிசேட நிருவாண ஆசாரியாபிபேகங்களையும் சரியாபாதம் சமயாசாரங்களையும் உபதேசுக்கும். இவ்வாகமங்களுக்கு வழிதூல் நாரதங்கம்முதல் விசுவான்மகம் ஈராகிய உபாகமங்கள் இருநூற்றேழாம். ஆகமம் என்பது ஆப்தவாக்சியம் ஆகமங்கள் லௌகிகம், வைதிகம், அத்தியான்மகம் அதிமார்க்கம், மாந்திரம் என ஐவகைப்படும். தற்காலத்திற் பயன்றருவது லௌகிகம்; காலாந்தரத்திற் பயன்றருவது வைதிகம்; ஆத்துமவிசார ஸ்யந்தகையது அத்தியான்மகம்; யோகவியந்தகையது அதிமார்க்கம்; சிவ ஞானவியந்தகையது மாந்திரம் எனப்படும். அவற்றுள், மாந்திரம் மீதுதூல்களைப் பூர்வபக்ஷமாகக் கீழ்ப்படுத்தி, மேற்பட்டு விளங்கும் காமிகம்முதலிய சைவாகமங்கள். காமிகத்திலே “சித்தாந்தம் மந்திரத்திரமாகும்: அதிமார்க்கம் அனீனிற்றூழ்த்தது: அத்தியான்மகம் அதனிலுத்தாழ்த்தது. அதனிலுத்தாழ்த்தது வைதிகம்: வைதிகத்தினும் தாழ்த்தது லௌகிகம்” என்று சொல்லப்பட்டன சைவாகமங்கள் வைதிகவாக்சியம் ஆதலின் அப்பிரமாணங்களென்று மூட்டரோன்மணிகள் சிலர் கூறுவர். அது, “வேதாந்த நிஷ்படைபெற்றுக் காங்கமந்தா ஞானிகளும்எனது சிவாகமத்திலே தற்பரர்களாகி ஞானபாதத்திலே நின்றேருமாறிய இருதிமத்தாரும் பெற்றாரும் சாயுச்சியம் பெறுவார்கள்.

இப்போதுசொல்லிய இருவகைமார்க்கங்களின்மேலியினில்லாதவர்கள்நால்வகைத்தண்டத்திற்காளாவர். என்றும் சிவன்கூறிய பொருளையுடையவியாசவசனத்தினால் அது பேதைமை என மறுக்க. விரிப்பிற் பல்குமென்க.

இத்தகைய விட்டம்வாய்த்த சிவாகமங்களைச்சிவதீக்ஷபெற்றே ஒதல்வேண்டும். இதற்குப்பிரமாணம் சுப்பிரபேதம் ‘இத்தகைசைவாகம மெல்லார்க்குக் கொடுக்கத்தக்கதுமன்று, விளக்கத்தக்கதுமன்று: தீக்ஷபெற்றவனுப், நிலையுடையோனாய், சிவபத்திமானாய் இருப்பவனுக்கே விளக்கத்தக்கது. ஏனையோர்க்கு விளக்கல் குற்றமென்க. என்பதனால் அறிக. இக்கலிகாலத்திலே இச்சிவாகமங்களைத் தங்கடங்கள்மனம்போனவாறு தீக்ஷமுதலியனவின்மிக் கற்கவும், அவ்வாகமங்களிற் கூறிய பொருளைச் சற்றருது சந்திதானத்தில் கேட்காது தங்கடங்கள் யுத்திக்கையை விபரீதப்பொருளைக் கற்பித்தும் ஆகிய இன்னோரென்ன தீநெறிகளையே அநேக கடைப்பிடிக்கின்றார்கள்.

(இன்னும்வரும்.)

இனுவில்
இத்துருமாரசபை. }

இங்ஙனம்
அ ச தா சி வ தே வர்.
இ. கு. சபைப்பிச்சாரகர்

இலக்கியவாராய்ச்சி.

இலக்கியமாவது யாது? இலக்கியம் என்னுள் சொல்லின்பொருள் யாது? உற்பத்தியாது? இலக்கியம் எனப்படுவன யாவை? நீதி முறைகளை உணர்த்தும் வாக்குண்டாம் கன்னெறி முதலியனவும் இலக்கியம் எனப்படுமா? தோத்திரகுபமாயுள்ள தேவாரம் முதலியனவும் இலக்கியம் எனப்படுமா? திராவிடப்பிரகாசிகைகாரர் அடம் பக்கத்திலே “திருமுறையிலக்கியம், சங்கவிலக்கியம்” என்பன முதலியனவாகப் பலதிறப்பகம் என்கிறார். தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்திலே “அறுபதெகப்பட்ட பார்ப்பனப்பக்கமும்” என்பதனுரையிலே நச்சினாக்கினியர் “இராமாயணமும் பாரதமும் போல்வன இலக்கியம்” என்ற தென்னை?

பெரியபுராணம் என்னும் பெயர்க்காரணம் யாது? தொண்டர்கள் மற்று யாவரினும் மிக்காரல்லரோ? அதுபற்றி அவ்வப் பெரியா என வழங்குதல் பொருந்தாதா? பெரியர் + புராணம் என்பது “பெரியவராமாயுயர்திணை” என்றும் நன்னூல் விதிப்படி ‘பெரியபுராணம்’ எனப்பண்ணாதா? புணருமாயின், ஆக்கமொரிட்டநாமமாகிய ‘திருத்தொண்டப்புராணம்’ என்பதை விளக்கின்றது என்று கொள்ளுதற்குத் தடையாது? திராவிடப்பிரகாசிகைகாரர் சகரம் பக்கத்திலே “இது பெரியபுராண மெனவும்” திருத்தொண்டர் புராணமெனவும் வழங்கப்படும். இவ்விரு திருநாமங்களும் இதற்கு ஆசிரியரையிட்டன என்பது ‘எடுக்குமாக்கதை’ எனவும், “இங்கிதநாமங்குறின்-செங்கிதிரவன்போலிக்கு” திருத்தொண்டப்புராண மென்பாம்” எனவும் பெயர்தபாயிரத்தாலறிசு பெரியபுராணம் பெருமையை யறிவுறுக்கும்புராணம்” என்கின்றார். பெரியபுராணம் என்பதும் ஆசிரியரிட்ட பெயராயின், ‘இங்கிதநாமங்குறின்’ என்னுஞ் செய்யுளிலே சேர்த்துக் கண்டது கூறத்தன்னையோ ஒருநூலுக்கு ஒருபெயரன்றி இரு பெயரிடுவதும் ஆசிரியாக்கு வதக்காகுமா? ‘எடுக்குமாக்கதை’ என்பதனும் பெரியபுராணம் என்பதும் அவர்ட்ட நாமமொனக்கொள்ளுதல் பொருந்துமா? சேதுபுராணகாரர் அவையடக்கத்திலே “திருமாமாக்கதை செய்யுளில்செய்யுடான் பகர்விருத்தமதாகும்” என்றார். பாரதகாரரும் குறுஞ்ச்சநாகத்திலே “அங்கண்மாரிலத்தரசர் பஸ்கோடியல்வரசர்-தங்கண்மாமாக்கதை யானறியளவையிற் சமைக்கேன்” என்றார். இவ்விருநூல்களிலும் “மாக்கதை” என ஆசிரியாக்கூறுதலால் ‘பெரியபுராணம்’ என இவைகட்கும் வழங்கப்படுமா? ‘மாக்கதை’ என்பது எங்கனம் விரித்துப் பொருள் சொல்லப்படும்.

மேலும் திராவிடப்பிரகாசிகை கட்டம் பக்கத்திலே “திருத்தொண்டத்தொகையுள் அத்திருத்தொண்டத்தொகை திருவாய்மலர்ந்தருளிய சமயாசாரியரான திருநாவலூரர் பெருமானாரும், அவர் தந்தைதாயராகிய சடையனார் இசைஞானியார் என்பாரும் அடங்காமையின் அவர் தந்திருநாமபாராயணமு முடனெய்தல்வேண்டிச் சிவஞானயோகிகள் திருத்தொண்டர் திருநாமக்கோவை என்று அங்கனம் வேறுநூல் அருளிச் செய்தாரென்க” என்றார். திருநாவலூரர்பெருமானார், சடையனார், இசைஞானியார் என்னும் மூவர் திருநாமங்களும் பாராயணஞ் செய்தற்கெண்ணித் திருத்தொண்டர் திருநாமக்கோவை செய்ததாயின்; சிவஞானசுவாமிகள் பிரபத்தத்திரட்டின் முகத்திலே

எழுதப்பட்ட சிவஞானபோதிகள் வரலாற்றிலே கூடும் பக்கத்திலே “சித்தசியமம்திர மாகத் திருத்தொண்டர் திருநாமத்தை ஒதிய்யயவேண்டுவோர் கருத்துத் தடையுரு வண்ணத் திருத்தொண்டர் திருநாமக்கோவை” செய்தருளினார் என்றார் கருத்துத் தடையுருதோ?

கஉக-ம் பக்கத்திலே திருக்குறள் வரலாற்றிலே “இதுகுறள்வெண்பாவா லருளிச்செய்யப்பட்டமையின், திருக்குறளென்றாய்ற்று” என்றார். குறள்வெண்பாவாற் செய்யப்படுதல் “திரு” என்னும் விசேடணம் பெறுதற்குக் காரணமாகுமா?

கஉ௦-ம் பக்கத்திலே “எடுத்துக்காட்டென்னு முவமையினை வடநூலார் சிதிரிசுலாங்காரமென்றுரைப்பார்” என்றார். குவலயானந்தகாரர் திருஷ்டாந்தாலங்காரத்தை எடுத்துக்காட்டுவமையினி எனவும் சிதிரிசுலாங்காரத்தைக் காட்சியினி எனவும் மொழிபெயர்த்தாரென்றோ? இரண்டும் ஒன்றாயின் வெவ்வேறு கூறுவாரா?

கஉ௧-ம் பக்கத்திலே இரகுவிசுவரவாற்றிலே “இரகுதிக்குவியங்கொண்ட வரலாறும், அவற்கு மகனாயுதித்த அயன் படையோடெழுந்துபோய்ப் பஃறேயமன்னர் திறைகொண்டு” எனவும், ‘குசனயோத்தியெய்தியவரலாறும், அவன் நாகராஜன் தந்த வாருவியங்கொண்டு நாகனன்றி நைப மணந்து’ முடிசூடி யுலகாண்ட வரலாறும் எனவுகூறினார். பஃறேயமன்னர் திறைகொண்டவன் இரகுவா? அயனா? இரகுவா? சத்திற்கூறிய முடிசூட்டுவரலாறு அதிதியைக் குறித்ததா? குசனைக்குறித்ததா? திறை கொண்டவன் அயன் எனவும், முடிசூட்டுப்படலம் குசனைக்குறித்தது எனவுக் கூறு தற்குப் பிரமாணங்கள் யாவை?

கஉ௨-ம் பக்கத்திலே இராமாயண வரலாற்றிலே “ஆலு வாலியைக்கொன்று சுக்கிரீவனட்பெய்தி” எனவும் ‘இதன் உத்தரகாண்டம் ஒட்டக்கூத்தராத் தமிழின் மொழிபெயர்த்துப் பாடப்பட்டது இது இராமசந்திரன் முடிசூடிப் பரிவேள்வியாற்றியதும், பிறவுகூறும்’ எனவுகூறினார். ஸ்ரீராமன் சுக்கிரீவனட்பெய்தியபின் வாலியைக்கொன்றானா? கட்பெய்த முன்கொன்றானா? இராமாயணம் எங்ஙனம் கூறும்? ஸ்ரீராமனுடைய முடிசூட்டுவரலாறு யுத்தகாண்டத்திலே திருவபிடேகப்படலத்திலே கம்பராலே பாடப்பட்டிருக்கின்றது. உத்தரகாண்டத்திலும் ஸ்ரீராமனுடைய முடிசூட்டுக்கூறப்பட்டுள்ளதோ? ஒட்டக்கூத்தர்பாடிய உத்தரகாண்டம் இலங்கையுழித்தன் முதலிய பூர்வகதையும் பிறவுக் கூறுகின்றது.

கன்னகம் }
சபகிருதுஞ் சூனிச }

இங்ஙனம்,
அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை.

வடமொழியினுள்ள தமிழ்ச்சொற்காரணம்.

பார்த்திபன்.

இது அரசன் என்னும் பொருளில்வரும். பிருதிவிசம்பந்தம் பார்த்திபமாகலின் அதனையுடையான் பார்த்திபன் என்க. புலியென்பது பூமியாகலின் அதபுடவி புருடவி பிருடவி பிருதிவி யெனவாயிற்று. பூமியும் புலியின்திரிபே. வகரமகரமாகும். பூவல் (கிணறு, நீர்) புவலம் புவனம் புவனி புவி பூமி பூ எனவாம்.

புவனம் - ரீர், பூமி உலகம் இம்முறைமையிற் பொருட்பேறும். ரீராத் குழப் பட்டது என்பது பொருள். புவலம் புவனம் வகரம் ககரமாகும்.

காணு.

இது முழந்தான் என்னும் பொருளில்வரும். கணு என்பது காணு காணு எனவாம். ககரம் சகரமாகும். மூட்டெடையது என்பது. மூட்டெனினும் சந்திப்பெனினு மொக்கும். காணென்னும் அளவுப்பெயர்க்கும் இக்கணுவென்பதே முதற்சொல்லாம். மூங்கிலில் ஒரு கணுமுதல் மற்றோர் கணுவரையில் உள்ள அளவு காண் என்க. அக் காலமுறைமைப்படி பத்து அங்குலமாகும். காணுவென்பது காணம் சகனம் எனத்திரிந்து "முடிந்தால் முன்பக்கத்துள்ளதாகலின் முன்பக்கத்தை யுணர்த்தும்: சகனம் - முன்பக்கம், அனாயின்கீழ்ப்பாகத்துக்காயிற்று.

வேணி.

இது பின்னல் என்னும் பொருளில்வரும். பின்புறத்தையுணர்த்தும் வெண்ணல் என்பது இதன் முதற்சொல்லாம். அது வேணி வேணி எனவாயிற்று. பின்புறத்தே தொய் குவது என்பது பொருள் சூரியன் உதிக்குந்திசை முதற்றிசையாய் முன்பக்கத்திருத்தலின் பின்பக்கத்துள்ளது மேற்காம் வென் என்பது வெற்கு மேற்கு எனவாயிற்று. பின் - பிரிவு பின் முதகு. வென் எனவாகும். முதகு இருபிரிவுடையதாகலின் அப்பெயர்த்து. வென் வெரின் எனவாம். வெந் வெரிந் எனல் பின்னை முதலாகிரியர் மூவக்கு. பின்னல் என்பது பின் என்பதிற் பிறந்தது.

மண்ட.

இது ஆமணக்கென்னும் பொருளில்வரும். ஆடம் என்பது ஆமணக்காகலின் அது ஆடம் ஆமண்டம் மண்டம் மண்ட எனவாயிற்று. ஆமணக்கென்பதும் ஆமண்டமென்பதன் சிதைவு. ஆமணக்கு உட்டுணையுடையதாகலின் அப்பெயர்த்து. ஆளம் ஆடம் எனவாம். ஆளம் உட்டுணை, ஆளம் ஆலம் (அம்புக்கூடு) ஆணம் (கண்) ஆணகம் (சொ) ஆணகம் (சொ) ஆணம் ஆணம் எனவாய்க் கண்ணையே யுணர்த்தும். உள்ளிருந்து வருவது என்பது பொருள். கண்ணையுணர்த்தும் யானமென்பதும் ஆணமென்பதன் திரிபு. உட்டுணையுடையதாகலின் யானம் மரக்கலத்துக்குமாம், அவ்யானம் என்பதில் யானம் யா யாத்திரை பிரயானம் முதலியன பிறக்கும். பிர உபசர்க்கம், வி யென்பது பிரவெனவாயிற்று. பிரிதம் என்பதாலுணர்க. பிரிதம்வெண்மை. பிரிதம், யானு

மென்பதில் யாதனம் என்பது பிறந்து தெப்பத்தையும் மரக்கலத்தையு முணத் தும் வடமொழியார் யா என்னுந் தாதுவில் யாத்திரை முதலியன பிறக்கும் என் பர். அத்தாதுவுக்குக் காரணம் கடபூரீ ஆகவின் பொருந்தாது. யானமென்பதே யா வென்றாயிற்று, யகரமுதன் மொழியெல்லாம் இயற்கையல்லவென்க.

போஜனம்

போனகமென்ப துணவாகவின் அது போனசம் போசனம் என நிலைமாறிற்று. மணமுடையது என்பதுபொருள். வாசனையுணர்ந்தும் போளமென்பது போளகம் போனகம் எனவும் போனகமென்பது புன்கம் எனவும் போளகம் என்பது புளகமென வும் இதுநிலைமாறிப் புகர்வு எனவும் புளகமென்பது புழக்கலெனவும் திரியும்; இவற் றுக்கெல்லாம் உணவென்பதேபொருள். போளம் ஒர்வாசனைப்பொருள். போளி பொ ழில் முதலியனவும் அதிற்பிறக்கும், பொழில்=பூ னசோலை தக்கோலம் சோலை சோறு சொன்றியெனவாம். ஈண்டும் சோறு சொன்றியென்பனவற்றுக்கு மணமுடையது என்பதே பொருள். தாளித்த குழம்பு முதலியவற்றோடு கூத்தலின் மணமுண்டாம். போசனம் என்பதில் பொசித்தல் புசித்தல் என்பன பிறக்கும். பஜு என்பதும் அதன் திரிபு. போனகம் என்பதில் போகம் போகிமுதலியன பிறக்கும், போகி இந்திரன் போக மிருதியானென்பது. போகி=பாம்பு, வாசனைவிரும்புவது போகன் போசன் போசராசன். தக்கோலத்தின் விரிவை அம் இதழிற்காண்க.

புஸ்தகம்.

இது புத்தகமென்பதன் திரிபு, பந்தோபபந்தம் பந்தோபத்து பந்தோபஸ்து என இவ்வனம் திரிதல் பல. புன் என்பதற்கு முதற்பொருள் மயிலிறகு. அது செம்மை யும் பொன்மையுமுணர்ந்தும் பூல் என்னும் தாதுவிற் பிறந்தது. மயிலிறகில் செம்மை நிறமும் பொன்மைநிறமு மிருத்தலின் அப்பெயர்ந்து. ஏனைப்பறவைகளி னிறகிலும் மயிலிறகின் சாயலிருத்தலின் அப்புன் என்பது பொதுப்பட இறகுக்காய்ப் பறவைக் காயிற்று. இப்புன் என்பதில் புட்டம் புட்டகம் என்பன பிறந்து, மயிறோகைக்கண் போலும் அழகிய புள்ளி செறிந்த சூலையையுணர்ந்தும்; சித்திரப்படாத்தையுணர்ந்தும் புத்தகம் என்பது புட்டகம் என்பதன் திரிபு. இனிப்புத்தகம் எழுதிய புத்தகத்துக்கு மாம்; இதன்முதற்சொல் இறகினையுணர்ந்தும் புன் ஆகவின், இறகினால் எழுதப்பட் டது என்பது பொருள். அற்றேல் அக்காலத்தில் காகிதம் உண்டோ எனில் போகர் எழாயிரத்தில் காகிதயந்திர முதலியன கூறலின் அக்காலத்தும் காகிதமுண்டெனத் தெனிக. செந்தமிழ் தன் சீருலாந்த காலத்தில் எழுதியதாகவின் சித்தர் ஞானகீரிக முற்க, அக்காலகதியாம். புத்தகம் மயிலிறகையு முணர்ந்தும்,

“எட்டுத்திப்பிலி யிணஞ்சு சேரகம்
கட்டுணுந்தேனிற் கலந்துகொண் டெண்ணவே
விட்டுப்போரும் விக்கலும் விடாதேற்
கட்டுப்போரு புத்தகத் தன்னையே”

இதனால் அச்சொற்கு அப்பொருளுண்மை அறிக. விக்கலும் வாந்தியும் நிற்க வந்து உறப்பட்ட இடமாகவின் ஈண்டுப் புத்தகம் என்பதற்கு மயிலிறகு என்பதே பொருள்.

வடமொழியிலுள்ள தமிழ்ச்சொற்காரணம். ௧௧

க ப ம்.

இது நன்மையை யுணர்த்தும், இதன்முதற்சொல் பொன்மைப்பொருளினும் வரும் சும் என்பதாகலின் அது சுபம் எனவாம். மங்களமென்பது பொன்மையெனவே மஞ்சளைக்கொள்க.

“சொம்பொனர்த ந மெழில்நிகழ்” எனும் சம்பந்தர் தேவாரத்தாலும் அச்சொ லுண்மை பெற்றும். சொம்பொன் சொம்பொன். சும்ககம் சுபம், சும் சொம் சொத்து.

அ தி க ற் ற தி.

இஃது சித்திரமூலத்தை யுணர்த்தும்; அதிகல் + தாதி இரண்டிபெதம்; அதிகல் என்பது அத்து என்னும் சொல்லிற்பிறந்தது. தாதி யென்பது தாது என்னும் சொல் லிற்பிறந்தது. அவ்விரண்டற்கும் விவப்பென்பது பொருள் சித்திரமூலம் விவப்பாக லின் அப்பெயர்த்து; ஈண்டுச் சிவப்பெனக் கொள்க.

அ தி கும் பை.

இது கையாந்தகணியை உணர்த்தும்; கும்பை என்பது கும்பியென்னும் சொல் லிற்பிறந்தது, கும்பி என்பது நீர், அதி உபசர்க்கம். நீர்ச்சார்பிலுள்ளது என்பது அதன் பொருள். கும்பியென்பது சேற்றையும் குறிக்கும். நீரோடுகலந்தது என்பது அதன் பொருள்.

அகசாரணம்

இது மாவிலிங்கையை யுணர்த்தும், சாரணம் என்பது தாளம் என்னும் சொல் லிற்பிறந்தது. அது, தாலம் தாரம் தாரணம் சாரணம் எனவாம், அதி உபசர்க்கம். அம் மரப்பட்டை விவப்பாகலின் அப்பெயர்த்து தாளமென்பது மஞ்சனிறத்தையும் குறிக் கும், தாளம் = தாளகம். தாரம் இங்குவிசமுமாம். தாரம் = சிற்றரத்தை, இது விவப்பு னிறம் தாலம் = ஆவியை.

அகிட்டச்செல்வி.

இத இந்நிரபாஷாணத்தை யுணர்த்தும், இந்நிரன் அகிட்டச்செல்வன் ஆக லின் அம்பொருட்டுகுறிப்புடைத்த.

அ தி த ல்.

‘இது சிலேட்டெத்தை யுணர்த்தும் த்வயாதிகம் என்பதனிறதியிலுள்ள அதி கம் என்பதன் சிதைவு. வாத பித்த சிலேட்டெம் என்பவற்றுள் இரண்டாவதாதிய பித் தத்துக்கு மேற்பட்டதென்பது பொருள். த்வயாதிகமெனினும் சிலேட்டெமெனினும் ஒக்கும். சில் என்பது இருமையை யுணர்த்துமாகலின் சிலேட்டெம் என்பதற்கு மப் பொருளே, சிலேட்டெம் சிலேத்தமம் சேத்தமம் என ஆ.

சிலேடை, ஒளபச்சிலேடம் சிலுபம் சவலைவென்பா சவலைப்பின்னை முதலிய வற்றுக்கும் அச்சில் என்பதே முதற்சொல்லாம்.

சிலேடையெனினும் இரட்டெறமொழித லெனினும் ஒளபச்சிலேட மெனினும் ஒரிடசிற்பலெனினும்; சிலுமம் எனினும் சிலுபா எனினும்; சவலைவென்பாவெனினும் இணக்குறள்வென்பாவெனினும்; சவலைப்பின்னையெனினும் இரண்டாவதுபின்னையெ னினும் ஒக்கும். ஈண்டு இரண்டாவது என்பது குறைவைத்தெரிக்கும்.

ஒளபசிலேடம் என்பதில் மாத்திரம் சில் என்பது சிறிதிடம் என்னும் பொருளில்வரும். சில் (சிறிதிடம்) சிலேடம் உபச்சிலேடம்; ஒளபச்சிலேடம்; இது ஏழா வது பொருள்களுளொன்றும்; சிறுபம் இரண்பெக்கம் சிலைவைப்பது. பத்திராகரண மென்பதற்கு மிப்பொருளே.

அதிபரிச்சம்.

இது வாலுமுலையை யுணர்த்தும், பரிச்சம் பதிச்சமென்பதன் திரிபு, அதி உப சர்க்கம் பதிச்சம் என்பது பல் என்னுந் தாதுவிற்பிறந்தது. அதன்பொருள் மஞ்சனீர மென்பது; வாலுமுலை சிறிது மஞ்சனீரமுடையதாகலின் அப்பெயர்த்து.

அரைவன்.

இது செங்காந்தனை யுணர்த்தும் ஆலமென்பது சிப்பாகலின் அது ஆரம் அரவம் அரைவன் என ஆம். அதன்பூ சிவப்பாகலின் அப்பெயர்த்து. அரைவல் எனலகரமெய் பெந்துப் பிறகு னகரமாகத் திரிந்தது.

அனூலிலன்.

இது சுக்கிரனை யுணர்த்தும், ஆலமென்பது நீராகலின் அது ஆலிலம் ஆலிலன் அனூலிலன் என ஆம் நீர்க்கோள் என்பது பொருள். சுக்கிரனென்பதற்கு மிப்பொருளே.

அநிமாலினம்.

இது மரணத்தை யுணர்த்தும், மாலென்பது மறைவாகலின் அது மாலி மாலி னம் நிமாலினம் அநிமாலினம் எனவாயிற்று, மாலினம் = மரணம்; நிமாலினம் = மரண மின்மை; அநிமாலினம் = மரணம்; இரண்டெதிர்மறையுடன் பாடாம். அநி உபசர்க் கங்கன் எதிர்மறைப் பொருளில்வரும். கருமையையுணர்த்துமாலென்பது மறைவிற்கா யிற்றது. இன்னும் அம்மாலியென்பது மாரியெனவும் மாலையெனவுந் திரிந்து மரணத் தையும் மாலிப்பொழுதையும் உணர்த்தும். மாலி சூரியன் மறையுக்காலம், மால் - மா லம் (பேய்) மாரம் மாரணம் மரணம்; மாரம் மாரகம்; மரணமென்பதன் கதைவு மிர்த் என்பது.

அந்தகோரம்.

இது செல்லியை உணர்த்தும்; அந்தம் + கோரம் இரண்பெதம், அல், குள் என் னும் தாதுவில் முறையே அந்தம் கோளம் என்பனபிறந்து ஒருசொல்லாய் அந்தகோலம் அந்தகோரம் அந்தகோரம் எனத்திரியும். அந்தோரென்பதும் அந்தகோரமென்பதன் கதைவு. செல்லிக்காயில் கருநிறமிருத்தலின் அப்பெயர்த்து.

குள் (கருமை) கோலம் = சனி, பன்றி,

அந்தலை.

இது முடிவுப்பொருளில்வரும். அந்தமென்பது முடிவாகலின் அது அந்தவு, ஆத் தனை யொளவுகாம். இங்கனமே கற்றுழையை யுணர்த்தும் குமரியென்பதும் மதல் அரசல் ஆதலை எனத்திரியும். அன் (பிரிவு) அந்தம் = சாவு, கடை முடிவு; இம்முறைமையிற் பொ ருத்தியும். அந்தம் அந்தரம் = முடிவு; மதல், அரசலென்பன ஓர் கற்றுழையை யுணர்த்தும்.

அந்தரிலயம்.

இது துரியாதீதமென்னும் பொருளில்வரும்; அந்தரி-ஃலயம், இரண்டுபதம் அந்தரியென்பது அந்தரையென்பதன்நிபு.

சூரமையுணர்த்தும் சிலம் என்பது மறைவிற்காய் சிலயம் லயம் னயம் பிர னயம் எனவாம். பிரனயகாலம்=மறைகின்றகாலம். பிரனயாகாலம்=ஒருமலமறைபப் பெற்றவர். மனோவயம்=மனமிந்தல், துரியாதீதம் பஞ்சாவத்தையில் இறுதியதாக வின் அப்பெயர்த்து. பிர உபசர்க்கம்.

அன்னியன்.

இது திருமாலென்னும் பொருளில்வரும் பாஞ்சசன்னியன் அன்னியன் அன்ன னியன் என ஆம். ஈண்டு அப்பொருளே.

அநாகலன்.

இது ஒழிபுருவத்தானென்னும் பொருளில்வரும், நாகு எனினும் சிறுமை யெ னினும் ஒக்குமாகவின் அது நாகல் நாகலன் ஆநாகலன் அநாகலன் எனவாம். ஆ - உப சர்க்கம் சிறுநிறிவோன் என்பதுபொருள்; சிறுதொழிலைச்செய்வோனெனது மொக்கும்.

அநாதி.

இது சர்வியாகியென்னும் பொருளில்வரும் மலையையுணர்த்தும் நாகமென்பது நாதகம் நாததி ஆநாததி அநாததி யெனவாம் ஆ உபசர்க்கம், மலைக்குகையிலுள்ளோ னென்பது பொருள்.

அநுத்தேகம்.

இது வீருப்பின்மையென்னும் பொருளில்வரும். அநுத்தேசம் அநுத்தேகமென் றுயிற்று. அந் + உத்தேசம் = உத்தேசமின்மை; அந் எதிர்மறை உபசர்க்கம்.

அநாகன்.

இது பிறப்பில்லானென்னும் பொருளில்வரும் பிறப்பினையுணர்த்தும் சம் என்ப து கம் எனவும் அது உ என்னும் உபசர்க்கம். பெற்று உகம் அந் + உகம் அநாகம், அநாகம் அநாகம் எனவும் ஆம். அந் எதிர்மறை உபசர்க்கம் உதும்பரம் உய்யானம் உத்யானம் உய்யானம் என்பனவற்றிலும் உ உபசர்க்கம்.

அநாகம்.

இது ஆமோதித்தலென்னும் பொருளில்வரும் ந + ஊகம் = ஊகம்; அ + ஊ கம் அஊகம்; அநாகம் - ஊகித்துக்கொள்ளல் என்பது பொருள். துணுபெயிற்றின் உடன்படலெனும் ஒக்கும். அ ந. இரண்டும் எதிர்மறை யுபசர்க்கம். அரிமாலினம் போலுடன்பாடாம்.

அநாகம்.

இது ஈயமென்னும் பொருளில்வரும்; ஈயத்தையுணர்த்தும் வங்கம் என்பதில் அங்கம் (கொன்றை) அதங்கம் என்பன பிறக்கும். வங்கம்=சிவப்பு செம்பு ஈயம் வெ ன்ளி; வங்கம்=செம்பு, காவாய்; வங்கம்=ஈயம், கத்தலிக்காய்; இம்முறைமையிற் பொ ருட்பேறும். காவாயினடியில் செப்புத்தகடும் கத்தலிக்காயிலீயமு முன்மையின் அப் பெயராகும். வங்கக்காய் என்பதனை வங்காயது என்பர் தெலுங்கர். வங்கச்சொல் பொன் னையுமுணர்த்துமாகவின் அங்கம் கொன்றைக்காயிற்று. அதன்கூடு பொன்னிறம், செம் பிஞ்ஞெளியும் பூசுவதன்கூடு வப்பெயர்த்து.

இங்கனம்,

மாநகரம் - காந்தியேயமுதலியார்.

மெய்ந்நல விளக்கம்

அகவாயுவும் புறவாயுவும் ஒரேவெப்பம் கொண்டாலும், வாயு அசைவற்றிருந்தாலும், புதிய குளிர்ந்தவாயு நம்மில்லத்தினுட் புகவும் அசுத்தம்பெற்ற அகவாயு வெளிப்போகவுட்கூடிய தன்மையிலையாகின்ற தென்பதை மேற்கூறியவாற்றால் அறிந்தோம். அவ்வாறாயின் நமக்கொரு வகையான இறுக்கமும் புழுக்கமும் சுவீனமுமுண்டாவதாயற்கை. உடம் பெங்கும் வியர்வை துளிக்கின்றது. ஆகையால் இவ்வமயத்து நாம் நம் முயற்சியாலே வாயுவினியக்கம் நடைபெறச்செய்தலவசியம். அஃதெவ்வனமெனின் கூறுதும்.

அடிப்பில் நெருப்பெரியும்போது அப்பாகமெங்கும் வெப்பமடைகின்றது; வெப்பமடையவே சுற்றுப்பக்கங்களிலுள்ள வாயுவும் வெப்பம்பெற்று இலேசாகிமேலே செல்லுகின்றது. எவ்வளவு வினாவாய் இவ்வாயுமேலே சென்றுவெளிப்படுகின்றதோ அதுவளவு வினாவோடு புறவாயு உட்புகுமென்பது மேலேகாட்டிய நியதியாலறியலாம். இம்முலதத்துவத்தைமேற்கொண்டு அநேக பெரியகட்டிடங்களில் வாயுவினியக்கத்தை நடத்திவருகின்றார்கள். சரங்கங்களில் வேலைசெய்கிறார்களுக்கும் இவ்வாறே சுத்தவாயுவை உட்புகுத்துகின்றார்கள். பெரியகட்டிடங்களினுள்ளே மேல்தளத்துக்கருகிற் கொதிக்குநீர் நிறைந்தகுழாய்களேனும் அல்லது நெருப்புத்தனைலக ணிரம்பிய யந்திரங்களேனும் அமைக்கப்பட்டால், மேற்பாகமுள்ள வாயு குடுகொண்டு தளத்தின்கண் அமைக்கப்பட்ட துவாரங்களின் வழியாய் மேலேசென்று வெளிப்பட, கட்டிடங்களின் மற்றப்பாகங்களிலுள்ள வாயுக்கள அவ்விடத்துக்கு வந்து சேருகின்றன. புறவாயுவும் உள்விரைந்து செல்லுகின்றது இவ்வாறு வாயுவினியக்கம் நடைபெறச்செய்ய வேண்டுமாயின் பொருள செலவாகும் இது எனியோர் கைக்கொள்ளத்தக்க முறையுமன்று பெரியகட்டிடங்களிலும், சபாமண்டபங்களிலும் பிரபுக்களின் மாளிகைகளிலும், இவ்வியக்கம்செய்துகொள்ளக் கூடுமேயன்றிச் சாமானிய சனங்களுக்கு இது சிறிது முடியோகமன்று. இவ்வியக்கத்தின் பிரயோகத்தை இப்பொழுதுகாண்பதரிது

இனி, விசிதி, பங்கா, முதலியகருவிகளின் பிரயோசனம்யாது? இக்கருவினால் நிலைபெற்றவாயுவுக்கு அசைவு கொடுக்கலாமெயொழியப் போதுமான அளவு அகத்தவாயுவைப்போக்கிப் புதியவாயுவை உட்புகுத்தல் கூடுமோவென்பது சந்தேகம். இதுணையாராய்ந்த சுதனல்வல்லார் இன்னும் ஒரு முடிவுக்கும் வந்தவர். எனினும், நெண்ணாப்பொது வைத்தியசாலையில் யந்திரங்களின் உதவியால் மிகஉன்னதமாய் ஒட்டப் படிப்பங்கா வாயுவினியக்கத்தின்பயினை முற்றிலுந் தருகின்றதென்று டாக்டர் கிராஃட் (Dr. Grubb) அபிப்பிராயம் கொள்கிறார். இதுகிடக்க.

இனி, நாம் விசிறிகொண்டு வீசும்போது, எந்தேகத்தின் மேற்பரப்பிலுள்ள வெப்பவாயு அப்புறப்படுவதோடு, எந்தேகத்தின் வியர்வைத்துளிகள் ஆவியாகமாரி நமக்குக்குளிர்ச்சியையும், ஒருவகை ஆற்றலையும் தருகின்றன. குளிர்ச்சியுண்டாவ தெவ்வாறெனின், நீர் ஆவியாகமாற வெப்பம் வேண்டும்; சரீரத்தின் மேலுள்ள வியர்வை ஆவியாகமாற அச்சரீரத்தின் மேற்பரப்பிலுள்ள வெப்பமும் அதனைச்சூழ்ந்திருக்கும் புறவாயுவின் வெப்பமும் ஒன்று சேர்ந்து அவ்வாறு வியர்வையைப் போக்குகின்றன. இம்

எனம் சரீரத்தின் வெப்பமும் போய்விடவே சரீரத்தில் குளிர்ச்சியுண்டாகின்றது. பங் காவின் உபயோகமுமியவாரோ.

இனி, வெப்பமான வாயு வீசும்போது அல்லது சீதோட்டின நிலைமை அதிக ரிக்கும்போது வீட்டின் வாசலிலும் பலகணிகளிலும் புல், காணல், கோரை வெட்டி வேர் முதலியவற்றால் கெடும்பட்ட தட்டியில் நீர்தெளித்து அங்களைத் தொக்கவிடுவ தும், வீட்டுமுற்றங்களில் நீர் நிரம்பத்தெளிப்பதும் ஆகிய ஏதக்களால் வாயுவைக் குளி ரச்செய்யலாம். தெளித்தநீர் ஆவியாக மாறும்போது தன் சுற்றுப்பக்கங்களிலுள்ள வெப்பத்தை இழுக்கின்றது. மேலும் தட்டிமுதலியவற்றைத் தொக்கவிடுவதால் வாயு வின்னணுள்ள துகி துகும்புமுதலியன வடிக்கப்பட்டு, வாயுமட்டு முட்செல்லுந் தன் மையடைகின்றது. மேலேகாட்டியவாற்றால் நமடையும்பயன் ஏராளமாயிலும் சில கெடுதிகள் கூங்காக்கு விளைதலுமுண்டு. சடுதியில் வாயுவைக் குளிரச்செய்தலானும், அசுத்தமான நீரைப் பிரயோகிப்பதானும் தீவகுகள் உண்டாகின்றன. ஆகையால் நாம் உபயோகிக்கு நீர் சுத்தமாக்குத்தல் அவசியம் குளிர்த்தேசங்களில் வாயுவை வெப்ப மாக்கவேண்டின் அதிக கெருப்பைப்பரப்பிச் சிறுக எரியவிடுவார்களோயன்றிச் சிறு கொ ருப்பைப்பெருக எரியவிடார்கள். அத்தன்மைபோல விகவும் பரவலாகத்தெளித்த நீரை ஆவியாகச் செய்யவேண்டுமெயன்றிச் சிறுகத் தெளித்த நீரை அவ்வாறு செய்யலாகா தென்பதையறிக

இனி, இல்லத்தினுட்புகுப வாயுவையும் அவாயுவின் இயக்கத்தையும் பரி சோதனைசெய்யமுறை உவனமென்றாராய்வாம்:—

1. வாயு உட்புகும் பலகணி, கதவு மற்றும் துவாரங்களின் சமீபத்தில், வாயு வை அகத்தப்படுத்தக்கூடிய அழுதிய மாடச் சும் புல் பூண்டு முதலியனவேனும், துர்க்கத் தம்வீசும் அங்கணம், தாம்பு, கழிகால் முதலியனவேனும் உளவோ இல்லவோ என்று வீட்டின் வெளிப்பக்கம் நின்று பரிசோதித்தறியவேண்டும்.

2. இனி வீட்டினுட்சென்று பரிசோதனைசெய்தல், தளம், சுவர், கதவுமுதலிய வைகளின் நிலையென்ன, களைந்த அழுக்கு ஆடைகள் எங்கு குவிக்கப்படுகின்றன, குப்பைக்குவியல் எங்கேகொட்டப்படுகின்றன, வீட்டின் அறைகள் எல்லாவற்றிலும் காற்றோட்டம் நடந்தேற்போதுமானவழிக் கேற்பட்டனவா, உள்வசிப்பவர் ஒவ்வொ ருவருக்கும் தகுந்தவளவு கனவடிப்பரப்பும் தளத்தின் சதுரவடிப்பரப்பும் போதுமா எனகோக்கியறிதலாம்

3. இரவு, கதவு, பலகணி முதலியனயைகளை அடைத்து நித்தினாசெய்யின், படு க்கை அறைகளுக்குப் போதுமான சுத்தவாயு வருகின்றதாவென்று அறியவேண்டிய தவசியமாம். எவ்வாறெனின்:—பரிசோதிக்கிறவர் திறந்த வெளிகளில் சற்றுநேரமி ருத்து சடுதியில் கதவுபலகணிகள் திறக்கப்படுமூன் படுக்கை அறைவிலுள்ளதுழைத்து, உள்வாயுவின் காற்றத்தை உணரவேண்டும் கெட்டகாற்றம் சிறிதளவும் அவர் உண ராவிடின் அவவறையில் இரவு முழுதும் கல்லவாயு வீசியிருக்கின்றதென்றும், ஒரு வகையான காற்றமுணருக்கால், அவவறையின்கண் வாயுவினியக்கம் கடைபெறவில்லை யென்றும் அறித்துகொள்ளலாம்.

இன்னும் அகலவாயுள்ள புட்டியொன்றை எடுத்து அதனுள் அகையின்சுறு
ள்ள வாயுவைத் துருத்திமூலமாய்ச்செலுத்திப் பின்னர் அப்புட்டியில் 18 - ன் ஒருபாக
அளவுக்குத் தெளிந்த சுண்ணாம்புரினாவார்த்து அப்புட்டியை நன்றாயடைத்துக்ருவங்கி
ஒருபக்கத்தில் வைத்து ஆறாமணிநேரத்துக்குப்பின் அப்புட்டியை யெடுத்து நோக்கின்,
ஒன்று அச்சுண்ணாம்புரினா நன்றாய்க்ருவங்கியும் அதுமுன்போல் தெளிவாயிருக்கும்,
அல்லது கலங்கலுற்றுத் தெளிவின் ரிச் சேற்றுநீர்போற் காணப்படும். முன்சொன்ன
படியிருந்தால் உள்வாயுவின்சுறு சிறிது அசுத்தபல்லையென்றதென்க. பின் சொன்ன
படியிருந்தால் அவ்வறை அசுத்தவாயுவால்மிகுதியும் நிரம்பப்பெற்றுள்ளதென்றுணர்க.

4. வாயு உட்புகவும் வெளிப்போகவும் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் கதவு பலகணி து
வாரங்களின் தன்மையென்ன? அவைகள் ஒவ்வொருவருக்கும் தகுந்தவிதம் அளவு
செய்து அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவா? அவைகள் பெரியனவாயும், இடைஇடையே
அமைக்கப்பட்டனவாயும், போதுமானவாயுவை உள்வழி விடுவதேயன்றித் தகுந்த
அளவு வாயுவை ஒவ்வொரு அறைக்கும் பரப்பெய்யும் தன்மையனவாயு இருக்கின்
றனவாவென் றுராயவேண்டும் நல்லவாசனை வீசத்தக்க ஒருபொருளை, வாயு உண்ணு
ழையும் வாயிலின் வெளியில் வைத்துவிடின் அவ்வாசனை வீட்டின் எப்பக்கத்திலும்
எல்லா அறைகளிலும் மணக்கின்றதாவென்றறிதல் வேண்டும் விளக்குக்கொழுந்தின்
அசைவால் ஒருவாயிலின்வழி வாயு உட்புகுகின்றதா அல்லது வெளிப்படுகின்றதா
வென்று மறியலாம்.

இதுகாறும், வாயுமண்டலத்தின் பகுதியில் விரித்தவுரையால், வாயுமண்டலத்தின்
சுத்தவாயுவின்சுறு தொகுப்பாயுள்ள அம்சவாயுக்களையாவை அவைகளின் தன்மை
யென்ன வென்பதாஉம், வாயு நிறை அளவு விரிதல் முதலிய குணங்கள் உடைத்தெ
னினும் விரிதல் குணமே முக்கியமாய்க்கவனிக்கற் பாலதென்பதாஉம் வாயுஅசுத்தமா
வதெங்கனமென்பதாஉம், அசுத்தம் பெற்றவாயுவைச் சுத்திகரிக்குமுறை யெவ்வாறெ
ன்பதாஉம், வாயுவின்நியக் கம் நடைபெறுவதெங்கனம் என்பதாஉம், நம்மவர் முயற்சி
பால் வாயுவைச் சுத்திகரிப்பதெங்கனமென்பதாஉம் விசிறி 11-ம் 12-ம் முதலியகருவிக
ளின் உபயோகம் என்ன என்பதாஉம், வாயுவின் அசுத்தத்தைப் பரிசோதிக்கு முறைக
ளின்னன வென்பதாஉம் காட்டப்பட்டனவென்க

வாயுமண்டல முற்றும்

இன்னும்வரும்

டி . தல்ஸதம்பிப் பின்னை.

அல்லதாடம், தரியாநீதருதிய விதைவனுக்கோரெல்லாம் உதின் அத அன் விதைமைக்குணத்திற்கு வழுபாம்போல, சில வாழ்காடப்பவினிச்சிற்றியேவம், ஒன் நேயுரு மொற்றியுரிதைவன்றிருவருள் காணாமாத் தாக்கனியற்றிய தாக்கனின் மாட் சிக்கோர்ப்புழம்மொழி உறுதலும் அவைகட்கோர் மாசாமென விடுத்தாம்

இனி, தாபதரிணையப்பற்றித் தாங்களுரைத்தவைகளை, மதுப்பார் வந்த இப்பொழுதுகவாழ்க்கையுட்பிணிப்புண்டு அதன்கட் பொய்ப்பு கிணந்து பொய்ப்பு பேசி பொய்ப்புசெய்து, பொய்ப்பினும் பொய்யாயி விப்பொய்யுடைய மெய்யென கிணந்துமும் புழுக்களைவைக்கண்கூறி, வீடு சாதித்துத் கோகனென நுதற்குயல் பதமெல்லாம் வெறந்து தெரியவைக்கும் மெலொடு தோடக்கனெனும்பொய்யெனகிணந்துகிருந்து, மேலொடு தோய்வான், சிறுத்துவதோர் குணமில்லான்நன்னையொருவருக்கும் கிணன்பரியான் ஒன்று மில்லான் கோப்ப வந்துள்ள பொறுப்பரிய பேரன்பையருகிய தன்னையியே எஞ்சுமில்லாப் போகத்தவன்புரிந்து புருத்திமொதபெற்ற அம்முழுக்கனவைத்துப்பண்பொமொ ஒருசிறிதுமில்லையென்க.

இவ்வித்தருமாச்சையை பிரசாரகருளொருவரும் தனிகைப்புராண வுதையா சிரியர் ஸ்ரீஸ்தி, அம்பிகைபாக உபாத்தியாயர் இமா ருமாய பண்டிதர். ஸ்ரீமதி, சபா பதிப்பினர் அவர்கள் தங்கள் தூல்களின் இலகணமார்சியைப் பார்த்தபோது, அக் தீயியர் வரத்தாருகெத்திதுந்நிலையவொரு கடையுண்டால் யாமிருகடையுண் பாமென்று வடமொழி தென்மொழிகடையுண்டுருகதனியதனினும் கூர்மதி பாநீதியுமாதவச் விவரானயோதீஸ்வரந்தானோ, இந்நூலாசிரியரென்று வியக் தார்கள்.

இந்துத்வா சபையார்,

அ. க. வயித்தியலங்க உபாத்தியாயர்,

மாண்புமிகு

ஆ. மா. தியாகராஜ பிள்ளை,

இ. ந. சபை, உபகாசியதரிசு,

பி.வ.லக்ஷ்மி

அறிக்கை.

‘பூலோக கண்பன்’ பத்திரிகையிலே ௧-௩-௩-௧௯, ௩௩ கதிரைவேற் பிள்ளை யென்பவர் சிவாய விசாரணை செய்யும் ஆற்றலும் அறிவுமின்றிப் பொருளுமயாற் பெரியதோர் தலைமொற்றங்கொண்டு எம்மையும் எமது பத்திரிகையினாயும் தமக்குத் தொன்றியவாறெல்லாம் புறம்பழித் ததெழுகின்றது சிலர் சொல்லக் கேட்டோம். அங்கேடே பாலாருள் பாலாருட்பித்தாது யாம் ஞானராய்ச்சியிற் றேய்த்து ஆண்டெழும் இன்புறகர்ச்சியின்கண்ணே உவகைதாளும்புராட்சனில், ஒருநாள் ஒருவர் அபூலோக கண்பன் பத்திரிகையின் ௬-ஆவதிலக்கப்பத்திரிகையின் எடுத்தவர்து அதிலவரெம்மைக் கட்டி எழுதிய பகுதியின்பு படித்துக் காட்டினார். அந்நாள் முழுவதும் கேட்டபின் னு. கதிரைவேற் பிள்ளை மாட்டி எங்குப் பிரதாயம் சித்தவதாயிற்று. என்னை? எம்மிடத்து யிக்கதோர் பொருளுமையும், பணமையி்க கொண்டு உண்மைகாண மாட்டாமல் ஏதேதோ வெழுதி அப்பத்திரிகைக்குள் தமக்கும் இழக்கத்தேடினாரா யின். தொன்னாலாசிரியர் தன்னியி கருத்தும் தமிழிலக்கண இலக்கியமரபும் கன் காய்ச்செழுதும் மதகையின்று னு. பிள்ளை கமது காஞ்சியின்மேல் மருண்டிரைத்த மயங்கவுரைகளின் பெற்றிதேற்றித் தொல்லாசிரியர் கருத்துணர்ந்து முடிந்தால் யாம் சிவாயவிசாரணை செய்த வெளியிட்ட வேமகத்தக்காருள் யாக்கத்திலுள்ள பொரு ள்களைக் கூட கூறுபுப் பிரித்துக்கொண்டு தருகின்றது கறங்குமாட்டாமல், அவரெம்மைத் தலவுகின்றசெய்துத் தண்ப்பட்டதற்கு அவர்களு ளுக்குப் பழகும் யாது? அதித தருக்கத்

தினை நெடுவிலிட்டு இவர்களைத் தூக்கினைசெய்தல் ஒரு தோல்வியித்தானமென்பதனை அவரையார்போதும்! யாம் 'மூக்குக்கண்ணாடியிட்டிச்' செல்கின்றோம், 'உள்ளங்கி நிலையங்கியிட்டி', உலாவுகின்றோம், 'தொய்தோன்மாட்டித் தலைமீறித்துச்' செல்கின்றோம், என அவசரம்மைப் புறம்பழித்தால் இவர்களை இலக்கிய வாத்திலி, 'வ ரெம்மை வென்றாராவரோ? இங்கு ஒரு சொற்பிரயோகஞ் செய்தால் நமக்கு இவ்வுயிரியுண்டாமென்று அக்கங்கிக்கும் வெறும் புல்லறிவினரைத் தெருட்டம் தல் எம்போல்வார்க்கு மிழைவதன்றி. இன்னோக்குக் கெளரவ அரசாங்கத்தார் அறிவுகொருத்துவர். இவர் இங்கனமே எய்தத் வாத்திலினை விடுத்து எம்மைப் புறம்பழித்தெழுதுவாராயின் இனியாம் இவர்க்கு அரசாங்கத்தாரால் அறிவுதெருட்டம் கடப்பாடுடையோமென்பதனை அறியக்கடவர். இதுநிற்க.

இனி, இவரியவாரின் சி கம்மோடு தருக்கித்துண்மைப்பொருளறிதல் வேண்டி ரையின் எடுத்த பொருள் பிறழாது தருக்கப்பாராக. இவர் பத்திரிகை வாலிகாத் தருக்கிக்கவேண்டினும், புலவர் சபைகூட்டித் தருக்கிக்கவே ழுமனும் யாம் அவற்றிற் கெல்லாம் எத்தமாயி நிற்கின்றோம். சபை கூட்டித் தருக்கித்தலென்றவுடனே இவர் தமக்கு இச்சகம்பேசுந் தம்மையொத்த சாமானியரைச் சேர்த்துவைத்துக்கொண்டு கதுமென எம்மை வாதிட அழைத்தலும், அதற்கிணங்கி வாராவிற்ப் பகடிபண்ணுத லுஞ் செய்வர்; அங்ஙனஞ் செய்தலவரியற்கை ஆகையால், தொல்காப்பியம், பத்துப் பாட்டு, கலித்தொகை முதலான தொல்லிலக்கண இலக்கிய தூதுரைகளில் வல்லாராய் வாழ்ப்பாணத்தும், தென்னாட்டும் விளங்கும் வித்துவசிகாமணிகளை ஒருக்கு கூட்டி அவர் முன்னிலையில் வாதிக்கித்துதலே முறையாமாதலின் அவர் அவ்வாறு செய்க வேன்று அதனை வற்புறுத்தவே இ' தன்மெழுதிருமென்க. இன்னோரன்ன இலக் கண இலக்கிய வாதிக்கனைச் சீர்தூக்கி யளந்துபார்த்து முடிவுரை கூறவல்லார் பிரபல் வித்துவசிகாமணிகளேயாவர். இதுநிற்க.

இனி, வாழ்ப்பாணத்தும் பிறுண்டுள்ள வித்துவசிகாமணிகள் பலர் நம் முடைய 'சாமசுத்தரக்காட்சியாக்கத்' தினை ஆய்ந்துபார்த்து நடுநிலைநிறம்பாது அத ன்கட்சொல்லப்பட்ட வாதிக்கள் சியாயமுடையனவேயாமென்று உறுதியுரைமொழிந் திட்டார்கள். அவர்களுறுதியுரைகள் சில இப்பத்திரிகையின் புறவிதழின்கட் பிரசுரிக் கப்பட்டன. இவையெல்லாக் கண்டிவைத்தும் அறிவுதிருந்தாது குறும்புசெய்வாரென் கடவரென்க.

ஊ பின்னை நாம் ஆங்கில நூல்களைத் தழுவி எழுதுதலைப்பற்றிப் பரிசாசுந் செய்கின்றார். ஆங்கில வித்துவான்களின் முனைவி அறிவும், பெருகிய அறிபுதவா ராய்ச்சியுக் கண்டறியுப் பிறுபெருதமற்றிவர் அவரையும் எம்மையுமிகுத்தல் முறை யேயாம். கொடிமுத்தி' உத்தை உண்ணுதற்கு எட்டி எட்டிப்பார்த்துக் கிட்டாமையா லதனை யிகழ்த்துசொ' என்பதனும், வ, இவர் தமக்கு ஆங்கிலபாஷாப்பியாசக் கிட்டாமையால் ஆங்கில வித்துவசிகா, "சிகளின் அருமை பெருமை புணரப்பெறுது இழங்கித்திட்டார். அவ்வாங்கில வித்துவசிகாமணிகளின் துட்பவறிவால் நம் இந்திய நாட்டிற்கு எய்திய அரும்பெற்ற செனகரியங்கள் பலவற்றையும் இவர் அனுபவித்துக் கொண்டே அவர்களைப் புறக்கூறுவது பெரியதோர் அறியாமையும் கன்றிமறந்த குற்ற முமாம். யாம் "அன்னியநூலின் விதியவிரோதமேல், உன்னேல் பழுதென்றனத்து" என்னும் ஆன்றோர்வாக்குண்மை கடைப்பிடித்து அறிய பொருள்கூடும் முன்னறிவி னார் யாராயினும் அவரைத் தழுவிச் செட்டி ஒருகவாறுடைவோம். எப்பொருள் யார்யார்வாய்க்கேட்பினும் அப்பொருள், செய்யப்பொருள் காண்பதறிவு" என்பது இரு வருட் கட்டினாயாதலினென்க.

ஊ பின்னை எழுதிய அலிஷு தின்மென் மறுப்பொன்றெழுதும்படி பலர் எம்மை வேண்டியும் அது செய்தற்கமீர்திலம். என்னை? அதன்கணெடுத்து மறுக் கற்பாலதம் தன்னபொருள் ஒன்றுதானாக் காணப்படாமையானும், வாக்கியங்கள் பல செவ்வனே முடிவுபெறாமல் சிந்தவல்லாமதும் வருச்சொற்கள் பலப்பல காண்கிட த்தலானும், அவற்றை யெடுத்துக் காட்டுதலுந் பெரும்பயிற்மையானுமென்பது. அல்லதனும், எம்மாத்நிரைண்டொருவர் அடிவிஷயத்தினைக் கண்டு சாமானியர் மயக் காமைப்பொருட்டு ஒரு மறுப்புச் சிந்தஞ் செய்தலானும் யாமதன்கட்புருந் திலம்.

"புறக்கூறிப் பெய்ய்த்துயிர்வாழ்தலறிசாதல்,
அதற்கு அழைக்கத்தரும்" - திருக்குறள்.

பத்திராதிபர். நகர வே.

